

Nhật Ký Sau Khi Kết Hôn Của Chuột Mạnh

Contents

Nhật Ký Sau Khi Kết Hôn Của Chuột Mạnh	2
1. Chương 1: Xuống Núi	2
2. Chương 2: Cứu Người	4
3. Chương 3: Thôn Nhỏ Thâm Sơn	6
4. Chương 4: Sinh Một Ổ	9
5. Chương 5: Hàng Hóa Mua Được	11
6. Chương 6: Sơn Thần Hiển Linh	13
7. Chương 7: Viêm Phi Ngang	16
8. Chương 8: Xuân Về Hoa Nở	18
9. Chương 9: Không Có Tiền	21
10. Chương 10: Tìm Đối Tượng Làm Bạn Đời	26
11. Chương 11: Tổ Tình	30
12. Chương 12: Cô Độc	35
13. Chương 13: Chó Mực Và Mèo Đen	38
14. Chương 14: Chí Hưởng Vĩ Đại!	42
15. Chương 15: Cứu Viện	47
16. Chương 16: Trừng Phạt	51
17. Chương 17: Chọn Quà	56
18. Chương 18: Gặp Mặt	60
19. Chương 19: Đưa Vào Trong “ổ”	64
20. Chương 20: Sinh Bệnh	68
21. Chương 21: Lời Thề Chiến Sĩ	73
22. Chương 22: Siêu Thị Tựa Thiên Đường	77
23. Chương 23: Chúng Ta Có Thể Kết Hôn	82
24. Chương 24: Thiếu Niên Uống Sữa Trái Cây	86
25. Chương 25: Thế Giới Nát Bét	91
26. Chương 26: Phía Đối Lập	96
27. Chương 27	100
28. Chương 28	113
29. Chương 29	122
30. Chương 30	131
31. Chương 31	140
32. Chương 32	150
33. Chương 33	159
34. Chương 34	170
35. Chương 35	179
36. Chương 36	188
37. Chương 37	197
38. Chương 38	207
39. Chương 39	216
40. Chương 40	225

41. Chương 41	234
42. Chương 42	242
43. Chương 43	251
44. Chương 44	258
45. Chương 45	267
46. Chương 46	277
47. Chương 47	285
48. Chương 48	295
49. Chương 49	305
50. Chương 50	312
51. Chương 51	322
52. Chương 52	332

Nhật Ký Sau Khi Kết Hôn Của Chuột Manh

Giới thiệu

Thể loại: Điền văn, hào môn thế gia, tình hữu độc chung, sinh tử, hiện đại, yêu x nhân, kỳ huyềnSố chương: 102 chương

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-sau-khi-ket-hon-cua-chuot-manh>

1. Chương 1: Xuống Núi

Núi Yến ở phía Tây Nam Hoa Quốc, ngang dọc kéo dài mấy nghìn dặm, đi qua mấy tỉnh lớn phía Tây Nam.

Vào buổi sáng sớm, sương mù dày đặc từng tầng bao phủ núi, làm cho người đi lại trên núi, gần như không nhìn thấy rõ đường núi gập ghềnh dưới chân.

Tô Ngộ đang vừa đi vừa rơi nước mắt chính là một người như vậy.

“Đi đi, tới thế giới con người, tích lũy càng nhiều công đức, cháu càng có thể thu được thêm nhiều sức mạnh.” giọng nói già nua của cây thông già vẫn còn ở ngay bên tai, làm cho Tô Ngộ khóc càng dữ hơn, suýt chút nữa đã lăn xuống núi.

Cây thông già chính là một cây thành tinh lâu năm, cậu gần như là được nó nuôi lớn lên, từ khi có ký ức, Tô Ngộ đã sống một mình trong hốc cây thông, ăn hạt thông mà lớn lên, không chỉ vậy, cây thông lớn còn dạy cậu tu luyện thành yêu, giúp cậu hóa thành hình người.

Cậu vốn cho rằng, mình sẽ mãi ở bên cây thông lớn, cho tới một ngày việc tu luyện không thể tịnh tiến thêm được nữa, lại một lần nữa trở về với cát bụi mới thôi.

Vậy mà cậu hóa thành hình người tới giờ mới một năm, cây thông lớn đã muốn đuổi cậu xuống núi.

Cây thông lớn vẫn luôn đối xử với cậu rất tốt, trước đây không cần biết cậu làm sai chuyện gì, cây thông cũng chỉ nói cậu vài câu, sau rồi để cũng mặc kệ cậu, vậy mà lần này, dù cho cậu có cầu xin thế nào, cây thông lớn cũng nhất quyết không dao động, thấy cậu mãi không chịu đi, cây thông lớn tức giận nói lời cuối cùng với cậu:

“Cháu không đi, chính là không nghe lời của ta, sau này đừng xuất hiện trên lãnh địa của ta nữa, bằng không ta sẽ cho rằng cháu đang gây hấn với ta, ta cũng sẽ coi cháu là kẻ địch không chết không thôi.”

Ông nói rất nghiêm túc cũng rất nặng nề, Tô Ngộ thân là động vật tu luyện mà thành yêu tinh, đương nhiên hiểu rõ hai từ “lãnh địa” và “không chết không thôi” có nghĩa là gì, trong tự nhiên, nếu có động vật lại dám tùy tiện xâm chiếm địa bàn của mình, đó chính là kèn hiệu báo động chiến tranh, cho dù là cha mẹ anh em, cũng sẽ tranh đấu vì lãnh địa của mình, đến cuối cùng, hoặc ra tay chịu nhường địa bàn chịu thua

hoặc đào tẩu, thì chính là không chết không thôi, hoặc chính là lưỡng bại câu thương, bị động vật khác ngư ông đắc lợi, chưa từng có ngoại lệ nào khác.

Tô Ngọ cuối cùng cũng đã rõ, cây thông lớn chính là muốn đuổi mình đi, cậu giơ tay dụi mắt một cái, miễn cưỡng mới có thể lau sạch nước mắt của mình.

Cậu cũng không giống với những con sóc bay đồng loại khác trong khu rừng này, cậu có màu lông trắng sữa, trên lưng còn có một ít lông lưng màu xám bạc trộn lẫn, lông trắng sữa và xám bạc giao nhau, tại không hề lộn xộn, mà ngược lại lại ánh lên màu sắc trắng bạc, vô cùng mềm mại. Mà bộ lông màu nhạt, càng làm cho đôi mắt vừa đen vừa lớn của cậu càng thêm chói mắt, miệng nhỏ một màu phấn hồng, thoát nhìn vô cùng đáng yêu, khi Tô Ngọ còn nhỏ, vẫn còn là một con sóc bay nhỏ chỉ biết ăn biết ngủ, bởi nhìn trông khác so với mọi người mà bị đồng loại xa lánh, sóc bay mẹ cũng không thích con trai mình, thế nên liền bỏ rơi cậu.

Khi cậu thoi thóp gần như đói bụng sắp chết, chính là nhờ cây thông lớn nuôi sống cậu, thế nên cho dù rất thương tâm, nhưng Tô Ngọ cũng không muốn làm kẻ thù với cây thông lớn đã nuôi mình lớn lên, cuối cùng vẫn nghe lời mà rơi nước mắt xuống núi.

Từ nhỏ đã khác với mọi người, sau khi cậu hóa thành hình người, thành ra lại có chút tương tự với bản thể, đôi mắt lớn hơn so với người bình thường, đặc biệt là đồng tử, vừa to vừa lỏng lẻo, đuôi mắt dài tựa như cũng ẩn tình, khuôn mặt nhỏ nhỏ, cái miệng cũng nhỏ nhỏ, màu môi hồng hồng tựa cánh hoa đào, điều này làm cậu thoát nhìn có chút nhu nhược, vì để cho bản thân nhìn trông giống con trai một chút, cậu liền nhờ cây thông lớn dùng phép thuật xén tóc mình đi, quần áo hóa thành từ lông cũng là áo dài, ống tay áo dài đúng chuẩn, Tuy rằng nhìn qua có hơi cũ, nhưng chưa bao giờ xuống núi, cũng chưa từng nhìn thấy quần áo của con người, Tô Ngọ lại rất hài lòng.

Tô Ngọ vô cùng lưu luyến đối với cây thông lớn và đỉnh núi đã gắn bó với mình suốt từ tám bé tới giờ, có rất nhiều thứ muốn mang đi, lá cây thông lớn giòn giòn, từng quả thơm ngọt, còn cả những thức quả mọng. Mà cậu thích ăn nhất, rất nhiều rất nhiều thứ. cây thông lớn thấy cậu nghe lời mà đi, ngữ khí mềm lại mấy phần, dặn cậu rất nhiều chuyện, Ví dụ như không thể làm lộ bản thể ra trước mặt con người, có thể để người ta phát hiện ra sức mạnh của mình, nhưng phải nói rằng cậu chính là đại đồ đệ của Thanh Sơn, là một người tu hành, cây thông lớn lại thấy cậu thứ gì cũng không nỡ để lại, thứ gì cũng muốn mang đi, liền đưa cho cậu một bọc quần áo, cùng với ba quả trái chín vàng.

“Bọc quần áo này có thể chứa được rất nhiều thứ, chính là do đại sư Thanh Sơn để lại, cháu mang đi đi, còn 3 quả này, chính là thứ có thể cải tử hồi sinh, đừng khinh địch mà để người ta phát hiện ra, trừ khi cháu phải cứu người, phải là người anh hùng chính nghĩa, nghe rõ chưa?”

“Nghe, cháu nghe rõ rồi.” Lúc ấy Tô Ngọ cầm bọc quần áo mềm mại, và ba quả màu vàng, thút thút tới gần như không nói thành lời, chỉ có thể dùng sức gật đầu. cây thông lớn lúc ấy mới vừa lòng.

Bọc quần áo thực ra chính là một miếng vải trắng vuông vắn dài 1m5 mà quả thực có thể được được rất nhiều thứ, hơn nữa mang theo cũng không nặng.

Vì vậy Tô Ngọ liền sắp xếp hết tất cả đồ vật trong hốc cây mà mình đã ở rất nhiều năm, đoạn đường xuống núi này, phàm là nhìn thấy vật thân quen, thì đều vừa rơi nước mắt vừa nhét vào trong bọc quần áo.

Sắc trời gần sáng, sương mù dày đặc trên núi cũng theo nhiệt độ tăng lên mà tan bớt đi.

Tô Ngọ vừa đổ mắt hái quả nhỏ trên cây xuống, lại dùng lá cây gói kỹ lại, tống vào bọc quần áo xong, lại nghe thấy từ đằng xa vang lên một tiếng vang rất lớn, theo tiếng nổ lớn “ầm ầm” truyền tới, còn có cả tiếng kêu thảm thiết và tiếng rống giận dữ của con người.

Chim chóc nghỉ trong rừng kêu vang một tiếng thật lớn, loạt xoạt vỗ cánh bay lên khỏi rừng cây, bay lên không trung mà tán loạn, mỗi con một hướng.

Tô Ngọ nhú mày, sự nhạy cảm trời sinh của những loài thú nhỏ làm cho cậu cảm giác trong rừng đang xảy ra chuyện gì đó, nếu là ngày xưa, cậu nhất định sẽ tránh né không tiếp xúc với con người, thế nhưng nghĩ tới lời mà cây thông lớn nói trước đó, cậu hơi do dự một chút, hai chân đã chạy lấy đà vài bước trên mặt đất, đột nhiên cẳng giang rộng hai tay, cơ thể cậu ngay lập tức tựa như một đôi cánh khổng lồ, bị gió thổi vào liên căng lên.

Đây chính là năng lực trời cho của sóc bay, ngoại hình của chúng trông rất giống loài sóc đuôi to, nhưng lại có rất nhiều điểm không giống, tỉ như giữa các chân của chúng có màng da co giãn lại có rất nhiều lông, khi mở rộng ra có thể có tác dụng giúp chúng có thể bay lượn.

Tô Ngộ hóa thành hình người, nhưng vẫn có thể giữ lại năng lực trời sinh này, đồng thời theo tu luyện ngày càng tinh tiến, càng lúc càng mạnh mẽ và hữu dụng hơn.

Cậu đưa hai tay ra, tứ chi và linh lực truyền lực cho màng, dễ dàng bay từ trên ngọn cây tới nơi phát ra tiếng nổ.

“Đội trưởng! Đội trưởng! Anh cố gắng chịu đựng, máy bay trực thăng sắp tới ngay đây, anh nhất định phải cố lên.” Mạnh Thực dùng sức đè vết thương to tướng trên cổ Viêm Phi Ngang, vốn là giọng nam thô lỗ, nói lời cuối cùng xong lại gần như là khóc nức nở.

Những người khác thì còng tay những tên hung ác buồn ma túy, áp giải chúng quỳ rạp xuống đất, nghe thấy tiếng khóc, tiếng rống to của Mạnh Thực, hai mắt liền đỏ lên, bàn chân đang đạp trên người bọn buồn ma túy càng dồn thêm lực, tựa như muốn nhào vào đó mà phát tiết hận ý trong lòng.

“Máy bay trực thăng bao lâu nữa mới tới?!” Mạnh Thực đột nhiên quay đầu lại hét lên với những người còn lại, họ vốn đã có thể bắt bọn buồn ma túy này ngay lập tức, nhưng lúc đã sắp đại công cáo thành, Mạnh Thực bởi vì khinh địch nên bị một quả lựu đạn từ đằng xa nhắm tới, chờ tới khi anh ta kịp phản ứng thì đã bị Viêm Phi Ngang nhào tới đè anh ta xuống dưới đất, máu tươi nóng hổi chảy đầy xuống mặt, chính là chảy ra từ chỗ động mạch chủ trên cổ Viêm Phi Ngang đã chấn cho anh.

“Nơi này quá xa, chắc còn phải hơn mười phút nữa.” Một người thấp giọng trả lời, ngực như bị một tảng đá khổng lồ đè lên, làm cho người ta ngay cả hô hấp cũng khó chịu.

Hơn mười phút nói là dài thì cũng không dài, bảo ngắn thì cũng phải là ngắn, nhưng đối với một người động mạch vỡ, chảy máu đâm đầu mà nói, thì đó chính là khoảng cách giữa sống và chết, e rằng vĩnh viễn cũng sẽ không thể chờ được.

Trong đội, có người phát ra tiếng ghen ngào, chuyện này họ đi, chỉ mang theo những dược phẩm khẩn cấp, mà những thứ này lại không có chút tác dụng nào đối với Viêm Phi Ngang.

Tên đại ca độc ác bị đè xuống đất ác ý cười một tiếng, tựa như đang cười nhạo họ, gã muốn há mồm nói, lại bị người ta tàn nhẫn đá một cú vào cằm, đau tới gã nói không nên lời.

Tô Ngộ lặng im không một tiếng động đứng trên một cành cây cao cao cách mọi người không xa, thị lực của cậu rất tốt, chỉ cần liếc mắt một cái đã nhìn thấy người đàn ông nằm trên đất, máu me khắp người kia.

Người đàn ông kia, dung nhan, ngũ quan vô cùng dễ nhìn, sắc bén lại tinh xảo, ngũ quan lẫm liệt, mày kiếm sắc cũng vừa đen, vừa dài, cho dù đôi mắt có đang nhắm nghiền lại, sắc mặt cũng bởi mắt máu quá nhiều mà dần chuyển sang trắng xanh lại, thì vẫn là đẹp tới nỗi Tô Ngộ gần như quên phải dời mắt.

2. Chương 2: Cứu Người

Ánh mắt của Tô Ngộ dừng trên khuôn mặt người đàn ông một lúc, ngay sau đó mới phát hiện quanh thân người đàn ông này tỏa ra một luồng khí chính nghĩa, hai màu vàng đỏ quấn vào nhau phát sáng, làm cho trên người anh có một cảm giác cương nghị, làm cho người khác không thể xâm phạm.

Tô Ngộ có phần sửng sốt, cậu có một cảm giác, người này hình như chính là người mà cây thông lớn đã nói với cậu, chính là người anh hùng chính nghĩa can trường.

Nhưng đồng thời, cậu cũng cảm giác được, trên người người đàn ông này, vốn sinh khí dồi dào nay lại đang từ từ trôi đi, mà ánh sáng đỏ vàng đẹp đẽ cũng từng chút một tiêu tan mất.

Trong lòng Tô Ngộ có chút đau lòng, cho dù cậu với người đàn ông này không hề quen biết nhau, nhưng người anh hùng chính nghĩa như thế, đẹp như vậy, không nên cứ như vậy mà chết, lại còn là chết nơi hoang sơn dã lĩnh không dấu chân người qua lại như vậy.

Anh hùng chính nghĩa, không thể có kết cục như thế được.

Mạnh Thực vẫn dùng sức ấn lên phần cổ đang chảy đầy máu của Viêm Phi Ngang, tựa như chỉ cần làm như thế là có thể giữ lại mạng sống cho người đàn ông này.

Những người khác cũng không thể làm được gì, trong lòng bi thương tới cực điểm làm cho cổ như nghẹn lại, đau đớn khôn nguôi, trước tử vong, họ không thể làm được bất cứ điều gì cả, không làm gì được hết.

“Anh ấy sắp chết rồi.”

Bỗng nhiên, một giọng nói con trai có chút mềm mại, lại đặc biệt trong trẻo vang lên nơi rừng già sâu thẳm, ít ai đặt chân tới.

Lúc đầu, tất cả mọi người đều tưởng mình nghe nhầm, bởi phạm vi quanh năm, mười km ở đây đều không có một bóng người, ít nhất cũng không có dân cư sinh sống ở đây. Kể ở đây đều là bọn buôn ma túy đáng chết, chúng không chút kiêng kỵ mà phạm tội ở đây, lén buôn ma túy, hoặc những thứ khác, chính là những kẻ nguy hiểm làm rối loạn trật tự xã hội.

Tận cho tới lúc mọi người đều ngẩng đầu lên, lại nhìn thấy một thiếu niên toàn thân mặc một bộ quần áo bằng lông rất mịn màu trắng, đang lặng im đứng trong rừng, tất cả sợ hết hồn, nếu không phải những người đang đứng ở đây đều là cảnh sát chính nghĩa theo phái vô thần thì đã sớm bị dọa tới hết to thành tiếng.

Trong số những kẻ buôn ma túy này, trái lại lại có kẻ e sợ quỷ thần, dù gì chúng cũng đã làm nhiều chuyện ác, đương nhiên là sẽ sợ nửa đêm có quỷ tới gõ cửa, quả nhiên có mấy tên đã sợ tới trắng bệch cả mặt mũi, vẻ mặt còn khiếp sợ hơn cả lúc bị cảnh sát áp xuống đất.

Tô Ngộ thấy những người này đều sững sờ nhìn mình, thiếu nam chưa từng gặp nhiều người như vậy cùng một lúc có hơi sợ sệt, thế nhưng nghĩ tới chuyện người đàn ông dễ nhìn kia sắp chết tới nơi, cậu bối rối, cau mày nói: “Anh ấy sắp chết rồi, tôi có thể cứu anh ấy.”

Đội phó Tiết Chính cuối cùng cũng kịp phản ứng lại, cau mày nhìn cậu nói: “Cậu là trẻ nhỏ sinh sống gần đây? Tại sao lại xuất hiện một mình ở nơi này?” Anh ta vừa nói chuyện, vừa cảnh giác, bởi lợi ích của việc buôn ma túy cực lớn, loại người nào cũng có thể là kẻ buôn ma túy, người già, trẻ nhỏ, thậm chí là có cả phụ nữ có thai, thiếu niên này một mình xuất hiện ở hiện trường vậy bất của họ, thế nào cũng thấy khả nghi.

Tô Ngộ cảm nhận được sinh khí trên cơ thể của người đàn ông càng lúc càng ít đi, những người này lại không cho cậu tới gần, trong lòng càng thêm sốt ruột, thẳng thừng phất tay làm phép một cái, cố định mọi người tại chỗ, áy náy nói: “Xin lỗi, cứu người quan trọng hơn, tôi sẽ thả mọi người ra nhanh thôi, đừng nóng giận.”

Tô Ngộ nói xong cũng không buồn quan tâm tới vẻ mặt sợ hãi vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt mọi người, bước vội tới chỗ người đàn ông dễ nhìn kia.

Chỉ là khi cậu đi ngang qua một kẻ buôn ma túy bị giẫm đạp, đang nằm dưới đất, bỗng nhiên, cậu cúi đầu liếc mắt nhìn, không ngờ người kia lại đang liều mạng trợn trừng mắt, hai hàng lông mày đẹp của Tô Ngộ nhúu lại, gờ tay lại làm phép với đôi mắt ngập tràn sát khí và ác khí của người kia.

Tên cầm đầu băng đảng ma túy cũng có trực giác giống đội cảnh sát rằng thiếu niên này không phải là người bình thường, gã nghĩ rằng mình biết rõ ý đồ của thiếu niên này, có lẽ chính là người của băng nhóm. Gã từng ra nước ngoài, gặp được một số thuật sĩ có thủ đoạn đặc thù, thế nên khi cảm giác cơ thể không thể động đậy được, cảm giác đầu tiên ập tới không phải là sợ sệt, mà lại là có chút mừng rỡ, thiếu niên này hình như chính là một thành viên trong số các thuật sĩ kia? Là một thành viên mới trong băng nhóm trùm buôn ma túy? Thế nên gã liều mạng liếc mắt, muốn xác nhận thân phận của cậu, chỉ là khi gã rút cuộc cũng mất chạm mắt với thiếu niên kia, lại đột nhiên cảm giác hai mắt đau đớn một hồi, lập tức biến thành một màu đen tối tầm không thể nhìn thấy gì nữa, sợ hãi và đau đớn cùng lúc bao trùm, gã theo bản năng muốn hét thảm một tiếng lại bị nghẹn nơi cổ họng, không thể phát ra bất cứ âm thanh gì.

Tô Ngọ bước nhanh đi tới bên cạnh người đàn ông dễ nhìn, ngồi xổm xuống liếc mắt nhìn.

Trên cổ người đàn ông bị rách ra một mảng lớn, máu tươi từng dòng không ngừng chảy xuống, càng cho thấy động tác ấn cổ của Mạnh Thực thật sự là thừa thãi.

Miệng vết thương này thoát nhìn rất lớn, nhưng may cũng không trúng vào giữa động mạch trên cổ, mà hơi lệch về phía vai, bằng không người đàn ông này đã sớm mất mạng.

Tô Ngọ không dám chần chừ, đưa bàn tay áp lên cổ người đàn ông dễ nhìn, lập tức có một luồng sáng xanh lục tỏa ra từ nơi lòng bàn tay cậu, chui vào trong vết thương nhìn trông vô cùng đáng sợ trên cổ anh.

Mạnh Thực vẫn duy trì động tác lúc đầu, không thể nào nhúc nhích được, nhưng mắt lại nhìn thấy vết thương lớn trên cổ Viêm Phi Ngang kia dần dần không còn chảy máu nữa, trong lòng vô cùng kích động, muốn mở miệng lại không nói được lời nào.

Tô Ngọ cầm máu cho người đàn ông, lại nhìn khí sắc của anh một chút, người đàn ông này đã mất rất nhiều máu, cho dù bây giờ đã không còn chảy máu, thì nhiều bộ phận trong cơ thể vẫn có khả năng không thể cứu vãn được, có thể làm cho cơ thể của người đàn ông này, từ nay về sau không còn cường tráng khỏe mạnh được như trước nữa.

Tô Ngọ không nhìn được mà lén cúi đầu liếc mắt nhìn vóc người rắn chắc của người đàn ông, trong lòng vô cùng hâm mộ, lại cảm thấy nếu như người đàn ông này không thể cường tráng khỏe mạnh được như vậy nữa thì quả thực sẽ rất đáng tiếc, nghĩ một lát, cậu đưa tay vào bọc quần áo trên lưng, lấy một quả trái màu vàng mà cây thông lớn đã đưa cho mình.

“Anh là một người rất tốt, chính là một đại anh hùng, thế nên tôi sẽ cho anh ăn một quả nhé.” Tô Ngọ nhỏ giọng nói linh tinh với người đàn ông, sau đó nhét quả kia vào trong miệng người đàn ông.

Trái cây màu vàng sau khi vào miệng người đàn ông, liền hóa thành một vết sáng trượt xuống thực quản ngay lập tức, sau đó tỏa ra khắp lục phủ ngũ tạng toàn thân.

Viêm Phi Ngang bởi vì mất máu hôn mê một lúc, rồi lại một lần nữa rất nhanh đã có ý thức trở lại, lúc mới đầu, anh cảm giác toàn thân phát lạnh, cơ thể run lên từng hồi theo bản năng, đây là hiện tượng do mất quá nhiều máu gây nên, anh hiểu rõ. Anh nghĩ rằng mình đã ở trong bệnh viện hoặc là đang trên đường tới bệnh viện, nên mới có thể tỉnh lại, mà sau đó, hẳn là hiện tượng lạnh lẽo này có thể sẽ còn phải kéo dài rất lâu, nhưng rất nhanh, anh lại cảm nhận được có một dòng nước nóng đang từ từ chảy về khắp tứ chi, ôn nhu tưới toàn thân anh, không chỉ làm cho cơ thể anh không còn run rẩy nữa mà ý thức cũng ngày càng tỉnh táo trở lại.

Anh cố gắng mở mắt, trong tầm mắt mơ hồ, anh hình như nhìn thấy một thiếu niên rất dễ nhìn đang cười với anh, đôi môi ướm át của đối phương mấp máy hình như đang nói gì đó, nhưng anh lại không nghe rõ, sau rồi, ý thức đang dần tỉnh táo lại của anh lại một lần nữa trở nên mơ hồ.

“Phải nghỉ ngơi thật tốt nhé, để cơ thể có thể hấp thu trọn vẹn trái cây kia, đừng lãng phí.” Tô Ngọ thấy người đàn ông đã chuyển biến tốt lên, đã có thể mở mắt, đôi mắt của người đàn ông đen và sâu thẳm, sắc bén, đẹp y như cậu đã tưởng tượng, vì vậy cậu liền cười với anh.

Dẫn người đàn ông xong, Tô Ngọ đứng thẳng người lại, vừa rồi cậu sử dụng linh lực, đối với một yêu tinh tu hành cũng chưa được bao nhiêu năm mà nói, thực sự là đã phải sử dụng rất nhiều, cậu lo rằng mình có thể sẽ không thể giữ nguyên hình người nữa mà trở về bản thể, nhất định phải mau chóng rời khỏi nơi này.

Khi một lần nữa hòa mình vào khu rừng, Tô Ngọ quay đầu lại nhìn người đàn ông dễ nhìn kia thêm một lần nữa, giải trừ thuật định thân cho mọi người, rồi quay người, biến mất nơi rừng sâu.

3. Chương 3: Thôn Nhỏ Thâm Sơn

Tô Ngọ cảm giác sức mạnh của mình hình như trở nên hơi khác lạ.

Cậu vốn chỉ là một tiểu yêu sống trong rừng, tu hành vẫn còn thấp lè tè, theo đạo lý mà nói, dùng nhiều linh lực như vậy, còn cứu một kẻ loài người, cho dù không bị biến về nguyên hình thì cũng sẽ có cảm giác mệt mỏi, hoặc linh lực sẽ bị yếu đi.

Thế nhưng cậu lại không hề có bất cứ cảm giác nào như uể oải, hay yếu đi, mà ngược lại lại cảm thấy có thứ gì đó trong cơ thể hình như lại càng thêm vững chắc, cậu không nói được đó là cảm giác thế nào, giống như cậu có thể cảm nhận được, trạng thái hình người của mình càng được “gia cố” thêm, sẽ không dễ dàng đột nhiên bị biến về nguyên hình sóc bay nữa.

Cậu vừa cầm lấy cành cây khô ven đường khó khăn đi xuống núi, vừa tự hỏi không biết nguyên nhân của sự biến hóa này là gì.

Vừa này cậu dùng linh lực, ngoại trừ để cưỡi gió mà bay và dùng thuật định thân với những con người kia thì chính là để cứu người đàn ông kia.

Lại nói, người đàn ông kia thật là đẹp trai, những con thú nhỏ khác tu hành trên núi đều khen hình người của Tô Ngộ đẹp, trước giờ Tô Ngộ cũng chưa từng thấy nhiều người, cũng không có ai để so sánh, nhưng bây giờ nhìn thấy người đàn ông kia rồi, liền thấy người đàn ông kia mới là đẹp nhất, chẳng lẽ con người dưới núi ai ai cũng đẹp như vậy sao?

Nhưng hình như cũng không phải vậy, cậu nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại tướng mạo của những người khác, khổ não bóp bóp trán, thực sự là không nhớ được mấy, ngoại trừ người đàn ông dễ nhìn kia, thì một điều khác khác sâu ẩn tượng lại chính là đôi mắt tràn ngập ác niệm, gã kia lớn lên không đẹp mắt chút nào nhưng hai mắt lại băng lãnh tà ác hết như rắn rết nơi thâm sơn, da dẻ trên mặt thô ráp lại nhăn nhoe không ít, cằm thì sưng lên, trên có in dấu giày, một chút cũng không liên quan tới hai chữ dễ nhìn.

Tô Ngộ không muốn nhớ lại hình ảnh có liên quan tới kẻ kia nữa, nghĩ linh tinh một hồi, rất mau chóng lại nghĩ về người đàn ông kia, cậu nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhiên lại hiểu rõ lý do cây thông lớn buộc cậu phải xuống núi, hóa ra cứu người lại có thể thu được sức mạnh? Cây thông lớn nói, cứu người tích lũy công đức hóa ra là ý này ư?

Nhưng vì sao trên núi lại không có tiểu yêu tinh nào khác có dự định xuống núi? Chẳng lẽ đó là do họ không biết tới bí quyết này?

Tô Ngộ nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được nguyên nhân, thở dài một hơi, quyết định tạm thời không nghĩ tới nữa.

Núi Yến quả thực rất lớn, Tô Ngộ đi đã lâu mà vẫn còn ở sâu trong núi. Lúc cậu đi, cây thông lớn đã giao hẹn, trừ phi có chuyện quan trọng, như là cứu người hoặc giúp đỡ người khác, thì không được tùy tiện dùng linh lực và bay thay cho đi bộ, phải cố gắng sinh hoạt như một con người bình thường, Tô Ngộ vẫn luôn ghi tạc lời này trong lòng, thế nên cho dù đi tới nỗi chân đã mỏi nhừ, cậu vẫn không lén dùng linh lực để bay.

Tô Ngộ lần này đi đã đi gần được ba ngày, từ xa xa cậu nhìn thấy trong núi có khói bếp bay lên, trên mặt không tự chủ xuất hiện nụ cười rất tươi.

“A, cuối cùng cũng ra ngoài rồi!”

Nhìn khói bếp bốc lên phía xa xa, cậu có chút hiểu kì không hiểu con người sinh sống như thế nào, con người ngày thường ăn thức ăn gì, vì vậy cậu quyết định đi về phía khói bếp đang bay lên, lén tới quan sát một chút đã rồi tính tiếp.

Có câu nói, vọng sơn tẩu đảo mã, Tô Ngộ dựa vào đôi chân mình, đi hết nửa buổi chiều cũng chưa tới thôn xóm kia, mắt thấy trời sắp tối, Tô Ngộ không thể không tìm một nơi nghỉ chân tạm, sương mù trên núi ẩm thấp, nếu không tìm một cái hang trú ẩn, sáng hôm sau ngủ dậy, trên người nhất định sẽ ướt hết, rất lạnh.

(“Vọng sơn tẩu đảo mã: nhìn thì gần như thực ra vẫn còn rất xa (from: KhitTm))

Cầm một quả trái màu đỏ từ trong bọc quần áo ra, đây là loại quả cậu tìm thấy trong rừng hôm trước, còn to hơn cả bàn tay cậu, vị ăn rất thanh, cậu theo thói quen dùng cả hai tay cầm lấy quả, từng miếng nhỏ bắt đầu gặm.

Ăn hết quả, Tô Ngọ không khỏi thỏa mãn híp mắt, quả này ăn thực sự rất ngon, cậu vội cẩn thận giữ lại hạt, bọc lại, cất vào trong bọc quần áo, sau này khi cậu tới thế giới loài người tìm chỗ ở, còn có thể lấy nó ra trồng, như vậy, cậu sau này tuy không còn ở trong rừng nhưng vẫn có thể ăn được loại quả này.

Thỏa mãn suy tính xong, Tô Ngọ bò lên một cây đại thụ, chuẩn bị biến thành hình sóc bay, lại tìm một cái hốc cây mà đánh một giấc, đợi tới sáng sớm ngày hôm sau, lại lên tới thôn của con người quan sát một chút.

Toàn thân dính đầy bùn đất, Thẩm Lan cuộn tròn người, trốn trong bụi gai kín của cây tùng, đôi mắt to nhưng đỏ kè kè nhìn ra ngoài qua kẽ hở trên bụi gai, tràn ngập nỗi sợ hãi.

Mấy người đàn ông quơ đuốc tìm kiếm trong rừng, họ không ngừng dùng gậy gõ trong tay phát quang bụi cây ven đường, vừa làm vừa dùng giọng nói đậm khẩu ngữ đe dọa: “Ra đây mau, cho dù mày có chạy gãy chân, cũng đừng hòng chạy thoát khỏi vùng núi thẩm này, trong núi còn có cả sói hoang và rắn độc, mày mà trốn sẽ trở thành thức ăn cho chúng ngay lập tức! Mày cút ra đây mau!”

Cô gái hình như là bị lời nói của họ dọa, cho dù có cuộn tròn lại trốn trong bụi gai tùng thì vẫn không nhìn được mà run lên, nước mắt từng giọt lớn chảy xuống, cô bịt chặt miệng mình, không dám phát ra tiếng động nhỏ nào.

Làm sao bây giờ? Ai tới cứu cô với? Ai có thể mau tới cứu cô?

Những tên đàn ông cường tráng này không ngừng cất cao giọng đe dọa, từng lời từng chữ tựa như quật vào sâu trong lòng cô, sói hoang, hổ báo miệng to như chậu máu tựa như luôn chờ sau lưng cô, chỉ chờ mà nuốt cô vào trong bụng, mà trước mặt cô, lại là những tên buôn người còn đáng sợ hơn cả quái thú ăn thịt người!

Cô cũng chỉ là một cô gái mười mấy tuổi, đang học cấp ba, bởi đi du lịch với bạn học mà bị người đánh thuốc mê, đưa tới vùng thâm sơn cùng cốc chỉ toàn là cây cối này, định gả cô cho một gã trung niên làm công cụ sinh dục, nhưng là một cô công chúa yêu kiều từ nhỏ tới lớn đều được bố mẹ che chở trong lòng bàn tay, cô sao có thể cam tâm nhận mệnh như vậy được?

Thế nên cô nhân lúc đi nhà xí mà bắt lấy cơ hội, lăn từ trên núi xuống, lăn vào ruộng nước lạnh giá, một đường lao đảo chạy xuống núi.

Cô cho rằng cô đã chạy đủ xa khỏi cái làng ác độc kia, nhưng cô chưa kịp tìm một chốn nghỉ ngơi trong chốc lát, những kẻ kia rất nhanh đã đuổi tới nơi.

Cô gái ngập tràn nỗi lo sợ và luống cuống trong lòng, lúc đang không biết nên làm gì, bỗng dưng lại cảm giác có thứ gì đó vừa trượt qua mu bàn chân trần trụi, cô theo phản xạ cúi đầu liếc mắt nhìn, liền thấy có một con rắn dài đang chậm chậm trườn tới theo mu bàn chân cô, cái đầu rắn hình tam giác đối diện ngay bắp chân, tựa như ngay giây sau đã có thể nhe răng nanh tàn nhẫn cắn ngay lên đùi cô gái. Đồng tử cô gái run lên dữ dội, tiếng thét chói tai nghẹn trong họng, cơ thể cô run lên bần bật, bùn đất ướt xối dưới chân nhất thời lún xuống, cơ thể cô không còn cách nào duy trì được thế cân bằng, trực tiếp lăn xuống sườn núi.

Tô Ngọ đang chuẩn bị ngủ trong ổ của mình, đột nhiên cảm nhận có thứ gì đó, liền vội vàng bò ra khỏi hốc cây.

Trên mặt đất nơi sườn núi cách đó không xa, có vài ngọn đuốc đang di chuyển nhanh chóng, tựa như biết rất rõ thứ mình cần đuổi theo là gì.

Thị lực Tô Ngọ vô cùng tốt, nhìn kĩ, thì thấy cầm đuốc chính là vài người đàn ông trưởng thành, mà trước mặt họ, là một cô gái yếu đuối đang lăn lộn chạy trốn.

Cô gái nhỏ chạy trốn, thở hổn hển liên tục, khóc cũng không khóc nổi, lại vẫn cứ liều mạng chạy, cô dù có phải dùng hết khí lực toàn thân, cũng không muốn trở thành cừ non trong miệng kẻ khác.

Đêm khuya trong rừng sâu, Tô Ngọ nghe thấy lời đe dọa uy hiếp của mấy tên đàn ông cường tráng trưởng thành kia, chỉ cảm thấy cõi lòng dâng lên từng cơn phẫn nộ dày đặc, cậu chưa từng phẫn nộ bao giờ, thế là nghĩ cũng không suy nghĩ nhiều, cậu trực tiếp từ trên cành cây khô bay qua.

4. Chương 4: Sinh Một Ổ

Trên mảnh đất xốp màu mỡ có trồng một vài thức hoa màu, chạy ở trên khó tránh khỏi sẽ bị cản trở, nếu như không nhờ đặc thù của ruộng bậc thang vùng núi, làm cho mấy lần cô gái suýt bị tóm được, đều có thể lặn xuống đất mà miễn cưỡng tránh được một kiếp thì cô đã sớm bị mấy gã đàn ông bắt trở lại cái thôn kia.

Tô Ngọ đỡ lấy cơ thể mệt mỏi bất kham của cô ngay khi cô lại một lần nữa lặn xuống từ trên sườn núi.

Cô gái sau khi được cậu đỡ, nhất thời trắng bệch cả mặt, cô cứ nghĩ rằng mình lại một lần nữa bị những kẻ kia bắt được, mà cô chỉ biết nếu lần này bị tóm lại, cô có lẽ sẽ không bao giờ có thể trở về với bố mẹ thân yêu của mình nữa...

“Đừng sợ, tôi tới cứu cô.” Tô Ngọ thấy cô sợ đến nỗi không còn giống người, nhanh miệng thấp giọng trấn an cô một câu, sau đó cũng không thêm nhìn những kẻ đang đuổi tới kia, mà cấp cô gái chạy nhanh trên ruộng vài bước, rồi đột nhiên nhảy xuống vách núi.

Cô gái hét lên một tiếng, chắc hẳn rằng họ sẽ trực tiếp rơi xuống dốc núi cao chót vót kia, lại không ngờ rằng, cơ thể lại có thể trực tiếp bay lên! Sau đó, những kẻ đang đuổi cô đằng xa kia liền bị bỏ lại phía sau.

Mấy gã đàn ông đuổi theo này thấy hai người trực tiếp bay lên không trung, vẻ mặt mới vừa rồi còn hung thần ác sát bây giờ đã sợ tới hồn phi phách tán, có kẻ thờ phụng quỷ thần, đã lập tức quỳ ngay xuống đất cầu xin tha thứ, chỉ lo các vị thần linh phát hiện ra tội ác của mình thì sẽ giáng tội xuống đầu.

Tô Ngọ cấp cô gái dùng linh lực tạo một cơn gió thổi qua trên không trung, sau đó mang theo cô hạ xuống một mảnh rừng, nơi này đã cách cái thôn kia rất xa, mấy gã đàn ông kia nếu muốn đuổi theo thì cũng không thể đuổi tới chỉ trong một thời gian ngắn được.

Tô Ngọ với khuôn mặt tuyệt đẹp và khí chất nhu hòa làm cho Thẩm Lan chịu đủ kinh hách thoáng cái đã thả lỏng ra một chút, tiếng khóc vẫn cố nín cuối cùng cũng bật lên nức nở, cơ thể bởi mất sức mà nằm vật ra đất.

Tô Ngọ chưa tiếp xúc với quá nhiều con người, chứ đừng nói gì tới cô gái cơ thể yếu ớt mềm mại như vậy, thấy cô khóc tới ngạt thở, nhất thời tay chân luống cuống, không nhận được mà khua loạn hai tay trước ngực, nói: “Cô, cô đừng khóc, họ sẽ không đuổi tới nữa đâu.”

Thẩm Lan nghe xong khóc càng to thêm, oan ức, sợ hãi, còn cả sự mệt mỏi trong cơ thể, đủ cảm xúc cực đoan vào lúc tạm thời được an toàn, cuối cùng cũng bùng nổ.

Tô Ngọ đầy mặt xoắn xuýt nhìn cô gái đang khóc òa lên, đột nhiên cảm giác con gái thật là phiền quá mà, tuy rằng lúc cậu bị cây thông lớn đuổi xuống núi cũng khóc, cũng cảm thấy rất khó để vượt qua, thế nhưng khóc đến nỗi không thể nào nín được như thế này, làm cho cậu cảm thấy vô cùng nóng ruột, trong lòng như có cả trăm con sóc giơ cả bốn chi ra mà cào cào, muốn khó chịu bao nhiêu thì có khó chịu bấy nhiêu.

—— Điều này có lẽ đã có sẵn trong gen của đàn ông, theo phản xạ mà rất dễ bị cảm xúc của phụ nữ làm ảnh hưởng, cho dù cậu có là sóc bay được thì cũng vẫn không khác gì.

Thẩm Lan khóc một lúc lâu, mới miễn cưỡng thoát ra khỏi tâm tình tồi tệ của mình, khóc thút thít, đưa mắt lên nhìn Tô Ngọ một cái.

Tô Ngọ đầy mặt vô tội nhìn cô, thật giống như cậu mới là người vừa mới bị hành hạ một trận kia.

Thẩm Lan liếc mắt nhìn cậu, bỗng nhiên lại có chút không nhận được cười, cùng lúc đó bởi vì khóc to bị nấc, cô nhất thời không nhận được mà nở nụ cười.

Tô Ngọ thực sự không hiểu nổi tại sao cô vừa mới khóc như vậy, giờ đã có thể tự nhiên nở nụ cười, vừa khóc lại vừa cười, nếu như cậu mà biết con người có một cụm từ là “bệnh thần kinh”, chắc cậu sẽ nhất định không do dự mà lên áp dụng ngay từ này với cô.

Thẩm Lan lau nước mắt, liếc mắt nhìn cậu, do dự hỏi: “Anh, anh là yêu, yêu tinh... gì gì đó trong rừng? Còn biết bay?”

Cảm xúc của mấy cô bé tới nhanh mà đi cũng nhanh, dù sao cũng không thật sự bị tổn thương gì, tính cách Thẩm Lan trời sinh cũng tương đối kiên cường, rất nhanh đã khôi phục lại một chút, nhìn khuôn mặt đẹp tới không giống con người của Tô Ngộ, hơn nữa vừa rồi còn có thể đưa cô thoát khỏi ma trảo của những thôn dân kia, liền nhẹn không nổi mà nào động một chút, nổi sợ vừa rồi đã bị ép xuống một chút.

Nghe thấy hai chữ “yêu tinh”, lần này lại tới lượt Tô Ngộ thầm sợ hãi trong lòng, cô bé này sao lại biết mình là yêu tinh?! Lẽ nào cô thật ra là một đại sư sao? Hay là thực ra cô còn lợi hại hơn cả yêu tinh? Vậy tại sao cô lại vẫn bị những kẻ vừa này đuổi theo sau?

Thẩm Lan thấy cậu tròn tròn mắt nhìn mình không nói lời nào, có hơi ngại ngùng, tùy tiện lấy tay lau mặt một cái, hơi lúng túng nói: “Thật ngại quá, nếu lời nói của tôi có mạo phạm tới anh, anh cũng đừng giận, tôi, tôi chỉ là quá kinh ngạc mà thôi, dù sao, dù sao trước giờ tôi cũng chưa từng nhìn thấy có người lại biết bay...”

Cô càng giải thích lại càng lúng túng hơn, cuối cùng thẳng thắn không nói gì nữa, chuyện xảy ra trong một đêm này thực sự là quá nhiều, trong đầu cô rối loạn, cũng chẳng biết mình đang huyền thuyên cái gì nữa.

Tô Ngộ chỉ lo cô thật sự cho rằng mình là yêu tinh, nhanh chóng nói: “Tôi, tôi không phải yêu, yêu tinh, tôi là, tôi là đồ đệ của đại sư Thanh Sơn.” Đây là lời mà cây thông lớn dạy cậu, đại sư Thanh Sơn cậu cũng đã từng gặp, là một con người sống đã rất lâu, đại sư Thanh Sơn không nói chuyện nhiều với cậu, nhưng vẫn cho phép cậu “cây” tên mình mà xuống núi, ông là một đại sư vô cùng hào phóng, chỉ tiếc tuy rằng ông sống đã rất nhiều năm nhưng cuối cùng vẫn an nghỉ dưới lòng đất.

Thẩm Lan nghe vậy liền ngẩn người, cô nhớ tới những quyển tiểu thuyết đã từng đọc, có một vài đại sư rất đáng gờm thường thích ở nơi núi sâu, có băng tường chạy trên mái nhà, hoặc là cách sơn dã ngưu, đủ mọi bản lĩnh, hoặc là càn huyền huyền một chút, tu hành một mình, sống quá cực hạn tuổi thọ con người, thành tiên thành thánh gì đó... Lại nhớ tới chuyện vừa rồi Tô Ngộ ôm mình bay trên không trung, nhất thời liền tin cậu, ánh mắt nhìn cậu cũng trở nên sùng kính, “Vây sư phụ của cậu và cậu, nhất định đều là những người rất lợi hại.”

Tô Ngộ lần đầu được người ta khen, có hơi ngượng, hai tay nắm trước ngực vắn vẹo, trên khuôn mặt trắng nõn cũng hơi đỏ ửng lên, “Ừm, cũng không phải là quá lợi hại, chỉ là lợi hại bình thường thôi.”

Nhất thời Thẩm Lan lại bị chọc cười, ánh mắt rơi vào hai bàn tay đang vắn vẹo trước ngực kia của cậu, lại nhìn đôi mắt đen láy có vẻ to hơn người bình thường một chút, khuôn mặt phúng phính mang theo nét trẻ con, bỗng nhiên có cảm giác cậu trai này có khi còn ít tuổi hơn cả mình, cảm giác như mấy động vật nhỏ lông xù, rất đáng yêu.

“Mấy kẻ kia tại sao lại muốn bắt cô?” Tô Ngộ cảm nhận được cô gái này rất khác so với những gã đàn ông kia, không phải là trên phương diện quần áo trang phục mà là khí chất, cậu mới chỉ ở chung với cô gái này một lúc, cũng đã có thể cảm nhận được cô hình như cũng không phải là người sống nơi núi sâu này, cô đáng lẽ... đáng lẽ phải ở nơi nào nhỉ?

Cậu lại nghĩ tới người đàn ông đẹp trai kia, cậu cảm thấy, người đàn ông kia cùng với hoang sơn dã lĩnh này, cũng chẳng hề hợp với nhau một chút nào, cô gái này cũng vậy, họ đáng ra phải sống trong môi trường tốt đẹp hơn.

Thẩm Lan nghe vậy, sắc mặt có chút không dễ nhìn, có điều cô cũng không hề lừa gạt ân nhân đã cứu mình một mạng, oán hận nói: “Tôi bị họ bắt cóc, họ muốn gả tôi cho một lão già để đẻ con.”

Tô Ngộ mờ mịt chớp chớp mắt, rất nhanh lại nghĩ ra, đám động vật nhỏ trên núi này cũng tìm bạn đời, sau đó sẽ sinh ra một ổ con, cái chuyện “sinh một ổ” này chính là chuyện ắt phải làm trong cuộc đời ngắn ngủi của những động vật này, mà cho dù có nói thế nào, ai cũng đều là anh tình em nguyện, nhìn vẻ mặt của cô gái này, cùng với bộ dáng hung thần ác sát của những gã đàn ông kia, cô gái tuyệt không thể nào lại nguyện ý “sinh một ổ”.

Tô Ngộ nhất thời hết sức tức giận, cậu bắt kể là kinh nghiệm của sóc bay hay là kinh nghiệm làm người đều không nhiều, thế nhưng đặt mình vào hoàn cảnh một chút, nếu có người cưỡng bách, bắt cậu “sinh một ổ”, cậu cũng sẽ tuyệt đối không tình nguyện!

Thẩm Lan lúc này lại nghĩ tới người bạn không thể chạy thoát của mình, trong lòng lại đau lòng vô cùng, vội vàng đứng dậy khỏi mặt đất, hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Chúng ta mau xuống núi báo án, bạn của tôi cũng bị những kẻ kia bắt cóc, không biết sẽ bị bán vào trong thôn nào, tôi phải tìm người đi cứu cô ấy.”

Sau khi bọn Thẩm Lan bị bắt tới, những kẻ kia vì muốn các cô nghe lời mà từng đánh đập các cô vài lần, tính cách Thẩm Lan kiên cường, cho dù bị đánh rất đau, cũng chưa từng từ bỏ niềm tin chạy trốn, nhưng cô lại hiểu rất rõ người bạn kia của mình, tính cách bạn mình trời sinh nhu nhược, cho dù có bị người khác ức hiếp, cũng sẽ chỉ nhẫn nhục chịu đựng, nếu như cô tiếp tục ở lại trong cái thôn toàn kẻ độc ác kia, cả đời cô sẽ bị hủy.

Tô Ngộ nghĩ tới dáng vẻ của những gã đàn ông kia, vội nói: “Cô dẫn tôi đi xem một chút đi, không cần phải đợi tới khi xuống núi, đến lúc đó sợ là đã không còn kịp mất rồi.”

Cái chuyện “sinh một ổ” như vậy, có vẻ như chỉ cần một tối là đã có thể xong việc, cô gái mảnh mai như Thẩm Lan, rơi vào tay những kẻ không bằng cầm thú kia, không biết là đã nên tội nên tình gì! Thân là một người đàn ông, một con sóc bay được, cậu không thể nào nhìn được chuyện này!

5. Chương 5: Hàng Hóa Mua Được

Thẩm Lan tuy rằng lo cho bạn mình nhưng cũng sẽ tuyệt không bởi mình đã thoát khỏi hiểm nguy mà vứt bỏ bạn bè đang trong chốn nguy hiểm, nhưng cũng tương tự, cô cũng tuyệt không thể vì cứu bạn mình, mà không biết tự lượng sức, lấy trứng trời đánh, thế nên vừa rồi cô mới nói là phải xuống núi báo cảnh sát chứ không phải là mình vừa mới thật vất vả mới trốn ra được, lại lần nữa đặt bản thân vào nguy hiểm mà trở lại cái thôn tà ác kia cứu người, đây chẳng khác gì một hành động ngu xuẩn, không có chút ý nghĩa.

Cô cũng càng không thể vô đạo đức bắt cóc người khác, đẩy người ta vào chỗ hiểm nguy.

Nghe thấy cậu trai trước mặt thoát nhìn còn nhỏ tuổi hơn cả mình này lại nói muốn tới cái thôn kia, cô vô cùng kinh ngạc, cho dù cậu trai này có sự phụ lợi hại, chính là cao thủ lợi hại, nhưng để cho một cậu con trai còn chưa thành niên phải đối mặt với bao kẻ đã man cùng một lúc như thế, cô thực sự không thể tưởng tượng được, hơn nữa, cũng thật sự là quá nguy hiểm.

Tô Ngộ thấy cô không nói lời nào, có phần nóng nảy giục: “Đi thôi, chúng ta tới xem thế nào, nếu không tôi sợ bạn của cô sẽ gặp nguy hiểm mất.”

Thẩm Lan cũng hơi cuống, nhưng vẫn vội ngăn cậu lại: “Nhưng người trong thôn đông, mà chúng ta lại chỉ có hai, không phải là nguy hiểm lắm sao?”

Tô Ngộ hơi khựng lại, cậu có thể làm một đám người đông cứng lại trong cùng một lúc, thế nhưng linh lực của bản thân cậu cũng không phải là quá mạnh, số lượng người có thể làm đông cứng lại cũng chỉ nằm trong một giới hạn nhất định, mà người của một thôn, so với đám người lúc trước gặp khi cứu người đàn ông dễ nhìn kia, chỉ có thể nhiều hơn chứ không kém, dùng linh lực của cậu chắc chắn không thể đông cứng lại tất cả chỉ trong một lần.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Tô Ngộ bắt đầu cảm thấy khó xử, Thẩm Lan thấy cậu cau mày, đoán chừng cậu có lẽ cũng không có sức mạnh lớn tới vậy, trong lòng đương nhiên ít nhiều cũng có chút xiu xiu thất vọng, có điều cô rất nhanh đã phần chấn trở lại, nói: “Chúng ta hay là cứ xuống núi trước đã, dọc đường lại để lại kí hiệu gì đó, lúc đó lại báo cho cảnh sát tới cứu cô ấy.”

Tô Ngộ lại cảm thấy núi Yến này quá lớn, hai người họ lợ mọ xuống núi, cũng không biết phải đi tới lúc nào, linh lực của cậu cũng không đủ chống đỡ cho cả hai người lúc nào cũng bay trên trời.

Cậu do dự một lúc, cuối cùng vẫn nghiêm túc nói với Thẩm Lan: “Chúng ta cứ đi tới đó đã, không vội lộ diện, chờ xem tình hình thế nào rồi mới quyết định, cô thấy sao?” Cậu thông minh mà, gặp phải kẻ định quá mạnh, nhất định phải biết đầu trí!

Thẩm Lan sững sờ, “Vậy có ổn không?”

Tô Ngọc gật đầu, “Có tôi ở đây, đảm bảo sẽ không bị họ phát hiện!”

Người trong thôn tất cả đều đang tụ tập ở từ đường, họ tạo thành một vòng tròn, hoặc đứng hoặc ngồi, trong từ đường không có đèn điện, chỉ có vài cây nến con con đặt xung quanh, ánh nến nhợt nhạt rọi lên người, tạo thành những cái bóng đen thui giống nhau, kéo dài in trên vách tường của từ đường, càng kéo lại càng dài, càng lớn, đem tới một cảm giác ngột ngạt, lại âm u và quỷ dị.

“Trưởng thôn, làm sao bây giờ? Người kia thật sự là...”

Một gã đàn ông trong đó, vẻ mặt nôn nóng, gấp gáp nói, hai mắt sợ hãi mà trợn to, trên trán vẫn còn đọng đầy mồ hôi lạnh.

Lão già tuổi cao được gọi là trưởng thôn mở mắt ra nhìn gã, đôi mắt tam giác chua ngoa, vô tình lúc nhìn người khác, luôn đem lại một cảm giác hung hiểm, hung ác, lão trưởng thôn mặt mũi nhăn nheo chính là một kẻ như vậy.

Bị trưởng thôn nhìn, gã đàn ông kia không nói nên lời.

Những người còn lại liếc nhìn nhau, cuối cùng đều nhìn lão trưởng thôn, một gã đàn ông khác ngồi cạnh gã kia đây mặt sợ hãi, nhỏ giọng nói: “E rằng không phải... chỉ là một chuyện ma quái đơn thuần đâu? Chúng ta, có nên tìm một đại sư tới xem một chút không?”

Trưởng thôn vẫn không hề mở miệng, những người khác vì có gã đàn ông kia mở lời trước, mà nhịn không được, bắt đầu mồm năm miệng mười nhốn nháo cả lên.

“Nói không chừng chỉ là chuyện ma quái thôi, đứa con gái kia... mệnh không tốt đụng phải quỷ, cũng đâu thể trách người khác mà phải không?”

“Đúng vậy, chính bản thân nó không nghe lời, đã bị bán tới đây rồi, đã là người nơi này rồi, còn không nghe lời người đàn ông của mình, hơn nữa đem ra ngoài đụng phải quỷ, cũng đâu thể trách người khác được chứ!”

Một mục nữ vừa nghe đến đó, nỗi sợ hãi cũng tan biến đi chút, nhịn không được mà nói: “Cũng tại người kia lại là lão què họ Lý trong nhà không có con cái cơ, nếu là một ông già khác lợi hại hơn chút, chắc chắn là đã có thể quản con bé kia gọn gàng không thành vấn đề, biết điều ở lại hầu hạ người đàn ông của mình, phụ nữ không hiểu chuyện thì phải quản nghiêm một chút, đối bụng mấy hôm là sẽ đàng hoàng lại ngay thôi, nhìn đứa con gái kia nhà tôi mà xem, không phải chỉ một ngày là đã đàng hoàng ngay rồi hay sao? Thả nó ra nó cũng không dám chạy ấy chứ, chờ ngày mai cho nó vào ở cùng phòng với con trai tôi, sinh con xong thì để nó làm việc nhà, tốn nhiều tiền của tôi như vậy, không nghe lời tôi lại chả giết chết ấy chứ.”

Mục nữ dài giọng tự đắc với cách làm quản lý gia đình của mình, “đứa con gái kia nhà tôi” trong miệng bà ta, chính là người bạn cùng bị bán tới đây với Thẩm Lan, bởi tính tình nhu nhược quá mức, bị người trong thôn đánh đập, nên luôn cảm thấy núi rừng rập rập bên ngoài đáng sợ hết như quái thú, căn bản là không dám đứng lên phản kháng, ngoài khóc ra thì cũng không biết làm gì hơn, đối với mục đàn bà đã mãn sinh ra và lớn lên ở vùng núi thẳm này, “con dâu” như vậy đương nhiên là vô cùng dễ quản.

Mấy mục đàn bà kia nghe bà ta nói đều rất hâm mộ, nhịn không được mà hỏi bà ta cách “quản con dâu”, buôn chuyện tới vô cùng hăng say.

Hai người Thẩm Lan và Tô Ngọc tựa như cao thủ trong thế giới võ hiệp, bấy giờ đang nằm nhào trên mái ngói nhà, cho dù không nghe hiểu được lời của mục đàn bà kia, thì thỉnh thoảng nghe thấy mấy cụm từ nổi lên kia cùng với ngữ khí đắc ý khoe khoang, vẫn có thể làm cho Thẩm Lan tức tới run cả người, những kẻ này đúng là ma quỷ! Căn bản là không hề coi các cô là con người, mà chính là một loại hàng hóa, một công cụ dùng để sinh đẻ!!!

Tô Ngọc âu lo vô vô vai cô, cậu cũng vô cùng tức giận, nhưng bây giờ vẫn chưa phải là lúc, họ vẫn chưa biết cô gái kia bị nhốt ở đâu.

Mấy mụ già nhện không được mà buồn dưng lê với nhau, mấy gã đàn ông nhất thời đều cho rằng đứa con gái kia chỉ là ra ngoài lại gặp phải quỷ, chứ không phải là... trong lòng ít nhiều đều đã thả lỏng một chút, không phải... là tốt rồi.

Bầu không khí trong từ đường hình như cũng dần được thả lỏng ra, cho tới tận lúc lão trưởng thôn lại đột nhiên lên tiếng.

“Bà Dư, bà mang người phụ nữ kia tới đây.” Lão trưởng thôn trầm giọng sai.

“Cái gì?” Bà Dư, cũng chính là mụ đàn bà vừa nãy vẫn còn đang khoe khoang có chút ngạc nhiên, sau khi kịp phản ứng lại thì lập tức đứng lên, đầy mặt giận dữ nói: “Dựa vào cái gì? Mấy người làm mất người rồi lại quay sang gây sự với nhà tôi à, đây chính là tôi bỏ giá cao ra mua được!!!” Bà ta vẫn còn đang chờ người phụ nữ kia hầu hạ con trai, sinh cháu trai cho mình đấy!!!

“Mau lên!” Lão trưởng thôn đột nhiên vỗ bàn một cái, khí thế đột nhiên cứng rắn hẳn.

Bà Dư kia sợ hết hồn, trong lòng vẫn là không cam, có điều với uy vọng của lão trưởng thôn, không phải chỉ cần bà ta khóc lóc om sòm là có thể đối phó được, cuối cùng chỉ đành hùng hổ đi ra cửa, một ông già nháy mắt với mấy gã đàn ông cường tráng bên cạnh, để họ đi theo.

“Trưởng thôn, ông đây là...”

Có kẻ không hiểu, không nhện được mà hỏi.

Lão trưởng thôn rũ mắt, trong mắt lúc này mới dần dần toát ra một tia sợ hãi thật sâu, “Nếu sơn thần coi trọng cô gái kia, vậy chúng ta đưa cô ta cho sơn thần đi, bằng không...”

Bằng không, thần linh phần nộ rồi, cả thôn bọn họ cũng không thể trốn thoát! Đã vậy, hy sinh một đứa con gái mua được, thì có đáng gì?

6. Chương 6: Sơn Thần Hiển Linh

Thôn nhỏ nằm sâu trong xóm, vẫn duy trì rất nhiều “cận bã” cũ kỹ, tỷ như nối đôi tông đường, tỷ như mê tín dị đoan.

Trong núi, ai cũng tin rằng sơn thần có tồn tại, mà sơn thần lại mạnh mẽ vô cùng, không gì không làm được, người sống trong núi, đều phải quỳ bái nó, không được bất kính, bằng không thần linh sẽ nổi giận, chỉ trong chớp lát sẽ phá hủy quê hương của họ, cướp đi tính mạng họ.

Người trong thôn bình thường cũng không dám tùy tiện nhắc tới, thế nên họ thà tin rằng có yêu ma quỷ quái tinh ranh tới cướp cô gái kia còn hơn là cho rằng mình đã chọc giận sơn thần. Bởi vì quỷ quái tinh ranh ma quỷ kia, đại sự còn có thể diệt trừ được, chứ sức mạnh của sơn thần, không gì không làm được, không ai có thể chống lại, đây là lời truyền dạy của vô số đời tổ tiên họ, sợ hãi thần linh theo bản năng.

Từ đường lập tức yên tĩnh lại, tất cả mọi người đều e ngại trong lòng, họ có lòng muốn nói trưởng thôn đa nghi nhưng lại vừa sợ chuyện thật sự là như thế, cuối cùng cũng không có ai dám nói thêm gì, lòng ngập tràn nỗi kinh hoàng.

Cô gái rất nhanh đã bị mấy người đưa tới, chịu đủ mọi dằn vặt, cô gái thành phố trắng bệch mặt, cơ thể run lên không ngừng, vừa mới bị đưa vào, đã bị mụ Dư kia giận cá chém thớt trực tiếp đẩy ngã xuống nền đất, phát uy mà quát: “Quỳ xuống.”

Thẩm Lan tức tới siết chặt nắm đấm, nếu không có Tô Ngộ ẩn cô lại, nếu như không phải mình không bằng người, cô thật sự muốn trực tiếp tát cho con mụ kia mấy cái bạt tai!

Tô Ngộ vốn định cứu cô gái kia trên đường mấy người mụ Dư đi, thế nhưng lại đột nhiên nghe thấy mấy người kia nhắc tới “sơn thần”, cậu liền khựng lại.

Cậu là yêu tinh trong núi, biết sơn thần thực sự có tồn tại, chỉ là cậu chưa từng thấy bao giờ, nhưng chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới việc cậu tin vào sức mạnh của sơn thần. Lại thấy mấy người này thờ phụng sơn thần kia tới vậy, cậu đột nhiên có một ý tưởng.

Cậu nói ý này cho Thẩm Lan nghe, Thẩm Lan kinh ngạc nhìn cậu, nói: ” Như, như vậy có được không?”

“Cứ thử đi, dù sao cũng phải bắt những kẻ này trả một cái giá đắt.”

Thẩm Lan nghĩ một chút, cũng cảm thấy đáng làm như vậy, những kẻ man rợ này chỉ biết tới lợi ích của bản thân, cô thực sự muốn hành vi của chúng phải được trả bằng một cái giá đắt. Cô mặc dù cũng không hiểu về pháp luật lắm, nhưng cũng từng thấy nhiều trên mạng, cũng biết mấy người này sống thành nhà, thành thôn, cuối cùng xử án cũng sẽ không nghiêm trọng lắm, chắc cũng chỉ cùng lắm là ngồi tù mấy năm hoặc mười mấy năm, thậm chí là chờ họ ra tù rồi, vẫn có thể tiếp tục phạm tội, căn bản là cũng chẳng biết tội mình đã phạm phải nghiêm trọng, đáng ghét tới cỡ nào...

Thẩm Lan không nghĩ tiếp nữa, cô bây giờ tràn đầy tự tin với cậu trai nhìn còn ít tuổi hơn mình đây, nếu là cậu, có lẽ là sẽ có thể.

Cô gái nhỏ bị đẩy, quỳ rạp ngay chính giữa từ đường, cơ thể gầy gò run lên lẩy bẩy, nhỏ giọng khóc thút thít, tựa như một con cừu nhỏ chỉ chờ bị giết thịt. Mà những kẻ khác nhìn cô, ánh mắt trước đây chẳng khác gì đang đánh giá một món hàng, bây giờ thì biến thành ánh mắt nhìn đồ cúng, đó cũng chính là ánh mắt nhìn người chết, dù sao làm đồ cúng cho sơn thần, căn bản là không thể sống sót.

Trưởng thôn lúc này mới đứng thẳng cái cơ thể lom khom của mình, trầm giọng nói: “Đi thôi, dẫn cô ta ra sau núi, tế sơn thần.”

Sau thôn chính là sơn mạch của núi Yến, kéo dài hàng nghìn dặm, ra sau không còn khói bếp nữa, người trong thôn có xây một miếu sơn thần trên núi, cách xa thôn, miếu thờ không biết đã tồn tại bao nhiêu năm, vô cùng cũ nát, mà người trong thôn lễ tết cũng vẫn thường tới miếu tế bái.

Đàn ông trong thôn được trưởng thôn dẫn theo, lệnh cho cô gái đáng thương đang run lẩy bẩy kia một đường ra sau núi, đặt cô trước hương án, sau đó đồng loạt quỳ gối trước mặt tượng sơn thần.

Trưởng thôn cúi sát rạt đầu trên mặt đất, cao giọng nói: “Tiểu dân hôm nay tới để bái sơn thần núi Yến, dâng đồ cúng lên, mong rằng sơn thần có thể tiếp tục phù hộ cho cả thôn...”

Tô Ngọc dùng thuật ẩn thân núp sau tượng sơn thần, cậu nhìn thấy tượng thần này, trong lòng có một cảm giác kì quái, tựa như đã từng gặp nhau ở nơi nào đó, nhưng đã gặp ở đâu mới được chứ?

Cậu không nghĩ ra, cũng không nghĩ tiếp nữa, nghe thấy lời của trưởng thôn, buông tầm mắt xuống, nhìn một đám người quỳ ở đó, cùng với cô gái yếu ớt đáng thương, đã sắp ngã đi, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi bi ai.

“Là ai bảo người, bái sơn thần ta cần đồ cúng như vậy?”

Giọng nói trầm trầm vang lên trong miếu thờ cũ nát, tựa như vang tới từ bốn phương tám hướng, tựa như đến từ nỗi sợ hãi sâu xa nhất trong lòng.

Trưởng thôn và những gã đàn ông kia tất cả đều bị giọng nói đột nhiên vang lên này làm cho kinh sợ, trên mặt tất cả đều là vẻ hoảng sợ.

Mấy gã đàn ông cường tráng kia lúc này còn run hơn cả cô gái, không chỉ dập đầu trên đất, mà ngay cả người cũng dán sát với mặt đất, tựa như làm như vậy có thể giảm thấp độ tồn tại của họ xuống.

Trưởng thôn lúc này mồ hôi rơi như mưa, lão muốn mở miệng nói, lại phát hiện giọng nói của mình bởi vì sợ quá mà khàn giọng khó nói, “Sơn thần không hài lòng với đồ cúng như thế này sao? Vậy ngài muốn chúng con chuẩn bị thứ gì?”

Tô Ngọc nhú mày, không trả lời lão, mà tiếp tục dùng phép biến âm mà nói: “Người có biết bái sơn thần giáng lâm ở nơi này làm gì không?”

Trưởng thôn dùng sức, họng run lên, run rẩy hỏi: “Tiểu dân cả gan, xin hỏi sơn thần đại nhân vì sao lại đến?”

Tô Ngộ rũ mắt nhìn lão, chậm chậm nói: “Bản sơn thần giáng lâm nơi này, chính là bởi các ngươi đã làm chuyện thương thiên hại lý, trời đất khó dung! Không xứng tiến cống thần linh!” Cậu tức giận nói xong, trực tiếp vung tay lên, chỉ nghe một tiếng “ầm ầm” cực to, miếu sơn thần vốn cũ nát không chịu nổi, bỗng sụp hẳn xuống một nửa, sụp ngay xuống bên cạnh chỗ thôn dân đang quỳ, tạo ra một ngọn núi nhỏ toàn bụi đá.

Tất cả người trong miếu đều sợ tới choáng váng, có mấy gã đàn ông bình thường hay làm chuyện xấu, trực tiếp bị dọa tới ngất đi, trong không khí đầy bụi thậm chí còn thoảng mùi nước tiểu, lão trưởng thôn vừa rồi còn có thể mở miệng bày giờ lời cũng không dám nói ra.

Bầu không khí trong miếu nhất thời trở nên cực kì ngột ngạt, có người nhỏ giọng khóc lên, sau đó tiếng nức nở càng lúc càng lớn, có kẻ “bịch bịch” dùng sức đập đầu trên mặt đất, khóc lớn kêu: “Xin sơn thần khai ân, xin sơn thần khai ân, đều là trưởng thôn dạy chúng con làm, sau này chúng con không dám nữa, xin sơn thần khai ân, tha cho con một mạng, xin sơn thần khai ân...”

Tô Ngộ thấy gã đập đầu tới nổi đầu sắp đập tới nở ra bốn cánh hoa, lần thứ hai vung tay lên, trực tiếp dùng phép, làm cho gã bắn ra khỏi miếu thờ rách nát, một chiêu này càng làm cho mấy người thêm tin rằng cậu chính là sơn thần hiển linh, sợ tới căm như hén, cho dù có đang gào khóc, cũng chỉ có thể cố gắng nén lại, không dám phát ra tiếng động.

Tô Ngộ thấy không ai dám nói gì nữa, lần này cố ý nhằm vào trưởng thôn, nói với thái độ cứng rắn: “Hóa ra là do người xúi giục chúng làm mấy chuyện thương thiên hại lý này? Người có nguyên ý nhận tội không?”

Trưởng thôn mất tam giác cũng bị dọa cho phát sợ, gã kia đổ hết tội lên đầu lão, làm cho lão vừa hận vừa sợ, mà lão đương nhiên không muốn chịu hết tội lỗi, chịu đựng lửa giận của sơn thần, liên tục đập đầu thưa: “Xin sơn thần linh giám, chúng mua những cô gái dưới núi, là chúng tự mình chọn, không liên quan gì tới tiểu dân hết...”

“Sao có thể không liên quan tới trưởng thôn được, mua những cô gái kia, không có người liên lạc đưa tới hay sao?” Một gã khác thấy trưởng thôn chối, sợ rằng sơn thần sẽ tin lời lão, lập tức phản bác, cuối cùng còn chêm thêm một câu, “Tôi còn nghe nói, ông cũng nhận được lợi lộc trong chuyện này!”

Những kẻ khác lúc trước không dám cãi lời trưởng thôn, tin tưởng lão hoàn toàn, bây giờ cũng không nhận được mà đổ hết tội trên người mình lên đầu kẻ khác, tựa như mình mới chính là kẻ vô tội nhất.

Miếu thờ dần trở nên ồn ào, trưởng thôn là người từng đọc sách, miệng ngụy biện tới dẻo quẹo, nào còn giống nông dân trên núi, dù sao cũng liên quan trực tiếp tới tính mạng mình, ai cũng không muốn chịu toàn bộ lỗi lầm.

Vì vậy, một cái thôn vững chắc kết thành một khối, rất nhanh đã tan rã nứt toác, những người nông dân kia đúng là không biết ngụy biện, nhưng trong cơn kích động đã tố hết tẩn tật từng chuyện ác của trưởng thôn ra.

Dụ dỗ buôn bán người, chỉ huy người trong thôn trông giữ, đánh đập, “huấn luyện” phụ nữ mua được, phòng không cho các cô đào tẩu, lúc đối ngoại cũng thống nhất một lời, không để người ta phát hiện ra chân tướng, nếu có người phụ nữ nào không chịu được dẫn vật, chịu nhục mà chết, thì sẽ sai mấy gã đàn ông ném thi thể các cô vào núi sâu để rắn rết, dã thú xé xác...

Từng tội như giòi bọ trên thịt thối, đột nhiên bị người ta đào đất bới lên từ dưới lòng đất âm u, cơ thể giãy giụa vụn vẹo xấu xí kinh hoàng chạy trốn, làm người buồn nôn.

Tô Ngộ cau mày, chán ghét nói: “Bản sơn thần đã gieo nhân quả báo ứng lên người các ngươi, bây giờ đưa những cô gái còn sống xuống núi, tự thú, đồng thời đảm bảo từ nay về sau không làm việc ác nữa, nếu không ngày mai ngay lúc mặt trời lên, chính là giờ chết của các ngươi! Con cháu của các ngươi cũng sẽ phải tiếp tục gánh chịu hậu quả do các ngươi gây ra!”

Cậu nói xong liền làm phép, người trong miếu lập tức cảm giác ngực mình bắt đầu đau nhức, cảm giác đau đớn như bị kim châm kia kéo dài không dứt, sau đó lan tràn không ngừng, khắp toàn thân, từ trên xuống dưới tựa như bị người chạm rây cắm lên vạn cây châm, khó chịu tới làm cho người ta không cần hình tượng, trực tiếp lăn lộn trên mặt đất để làm giảm bớt cảm giác đau đớn này.

7. Chương 7: Viêm Phi Ngang

Đồn công an đặt dưới chân núi Yến lần đầu gặp phải trường hợp có nhiều thôn dân tới tự thú đến vậy, các đồng chí cảnh sát trong đồn lúc vừa mới nhìn thấy họ, còn tưởng có mấy chuyện kiểu như ruộng nhà họ Trương bị nhà họ Lý lấn chiếm, ngô nhà họ Tôn để dành lại bị trâu nhà họ Triệu gặm, cuối cùng người hai nhà đánh nhau, vì đồng họ, người cả hai bên đều tham gia vào trận hỗn chiến, chuyện bé xé ra to, nhất thời cảm thấy đau hết cả đầu.

Mãi cho tới tận lúc nhìn thấy những người phụ nữ tinh thần uể oải xuống núi cùng với họ, nghe nguyên nhân họ tự thú, thần sắc các đồng chí mới thay đổi hoàn toàn.

Tô Ngọ và Thẩm Lan cũng tới, nhưng không phải là tới cùng với họ, Thẩm Lan trực tiếp báo án, đồng thời cũng liên lạc với bố mẹ mình luôn.

Một nữ cảnh sát được sắp xếp đến tiếp hai người, Thẩm Lan ôm điện thoại ở đồn công an khóc tới chết đi sống lại, mà bố mẹ cô nhiều ngày đều đang tìm cô cũng khóc lóc nói không thành tiếng ở bên kia đầu dây, hai người cũng nói rằng sẽ lập tức lên máy bay đón cô về.

Nữ cảnh sát thấy Tô Ngọ ngồi bên cạnh không nhúc nhích, cũng không có ý định gọi điện thoại, mỉm cười hỏi cậu là người ở đâu, tại sao lại không gọi điện thoại liên hệ cho bố mẹ mình vãn vãn.

Tô Ngọ có phần luống cuống, cậu chỉ muốn đưa Thẩm Lan tới đây, dù sao cũng là con gái, cậu không yên lòng để cô đi một mình, kết quả không ngờ đến rồi lại không đi được.

Cậu là yêu tinh trong núi, đương nhiên không có giấy tờ chứng minh thân phận các thứ, chỉ đành luống cuống nhìn cô cảnh sát một chút, rồi lại nhìn Thẩm Lan hầy còn đang khóc, hoàn toàn không còn chút uy nghiêm khi giả làm sơn thần lúc trước, hận không thể trực tiếp biến thành sóc bay nhỏ bay ra khỏi cửa sổ trốn đi.

Thẩm Lan thật vất vả cuối cùng cũng cúp máy, quay đầu lại thấy tình hình giằng co giữa hai người, bỗng linh quang chợt lóe, như hiểu được điều gì đó, nên cô nhanh chóng đáp với nữ cảnh sát: “Cậu ấy được người trong núi nuôi lớn, thế nên chắc là cũng không làm giấy tờ chứng minh năm sinh rõ ràng gì, cũng không làm chứng minh thư, mọi người có thể làm chứng minh thư nhân dân cho cậu ấy không?”

Nữ cảnh sát ngẩn ra, hoàn hồn cười nói: “Bây giờ nước ta có chính sách, có thể cấp mà “không cần hộ khẩu”, nhưng vẫn cần cậu ấy mang bản ghi nơi cư trú của gia đình trước đây và một vài giấy tờ chứng minh khác tới...”

Thẩm Lan nhìn Tô Ngọ vẻ mặt ngơ ngác, nghĩ tới chuyện cậu vẫn luôn sống cùng với sư phụ cao nhân, nói không chừng căn bản chưa từng sống trong thôn xóm gì, khả năng tiếp xúc với con người cũng vô cùng ít ỏi, cô nhủ nhủ mầy, nhất thời cũng cảm thấy hơi khó khăn, cô có kiên cường, thông minh hơn nữa cũng mới chỉ là một cô nữ sinh trung học, mấy chuyện phiền lòng vụn vặt này cô chưa từng phải bận tâm, cuối cùng cũng chỉ đành phải nói: “VẬY, vậy chờ bố mẹ tôi đến, tôi sẽ nhờ họ giúp đỡ nghĩ cách giải quyết.”

Tô Ngọ từ trước tới nay căn bản là không hề biết xã hội loài người lại tồn tại nhiều quy tắc đến thế, cây thông trước giờ chưa từng di chuyển vị trí thì lại càng không cần phải nói, lúc này thấy hai người tỏ vẻ khó khăn như vậy, cuối cùng cũng lờ mờ hiểu được một chút, nhất thời cũng không biết nên làm gì.

Nữ cảnh sát nhìn cả hai, lại thấy Tô Ngọ tuổi tác có vẻ vẫn còn nhỏ, liền nói: “Không bằng cứ thế này đi, tôi lưu thông tin của hai người lại trước, lại cấp cho cậu một giấy chứng nhận tạm thời...”

Viêm Phi Ngang được chiếc trực thăng mấy người Mạnh Thực gọi tới chở vào trong nội thành gần nhất, ngày hôm sau anh đã gần như không còn vấn đề gì, cứ như cái người suýt nữa máu chảy đến khô cong kia chẳng hề liên quan gì tới anh cả.

Bác sĩ y tá đều cảm thấy khó tin vô cùng, chảy nhiều máu như vậy có thể chịu được đến khi trực thăng tới thì thôi đi, nhưng nghĩ ngơi một buổi đêm, ngày hôm sau các loại chỉ số cơ thể còn bình thường hơn cả lúc bị thương là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Đây có phải là quá không khoa học rồi không!

Lúc đó, khi thiếu niên kia đột nhiên xuất hiện, đi từ trong rừng ra, mấy người Mạnh Thực đều lặng lẽ liếc mắt nhìn nhau, cũng không nói được gì, nhưng trong lòng thực ra đều đã suýt kìm nén tới nổ tung...

Cơ thể Viêm Phi Ngang tuy rằng hoàn toàn không thành vấn đề, nhưng bác sĩ không tin tà cảm thấy vết thương trên cổ anh kia quá nguy hiểm, cưỡng ép ngăn anh xuất viện, thế nên lúc này trên người anh vẫn còn đang mặc đồng phục bệnh nhân của bệnh viện, trên cổ quấn mấy vòng băng gạc, ngồi trong vườn hoa bệnh viện, đứng nhìn mấy đàn em đang đứng trước mặt mình.

Những người này do đều đã hành động cùng nhau một thời gian mà trở thành người trong cùng một đội, mọi người tôi nhìn anh anh nhìn tôi, cuối cùng vẫn không biết phải nói gì.

Viêm Phi Ngang hơi lắc lắc đầu, ra hiệu cho họ tự tìm chỗ ngồi xuống, rồi mới nói: “Kể lại tình huống lúc đó một chút đi.”

Lúc đó đội phó Tưởng Chính còn chưa kịp phản ứng lại, khi mọi người đều quanh sang nhìn anh ta, cuối cùng anh ta mới có chút mờ mịt mà kể lại, “Bọn buôn ma túy chia làm hai nhóm, mà ngoài hai nhóm này, thì vẫn còn một kẻ bí mật đứng ngoài...”

Hai hàng lông mày đẹp của Viêm Phi Ngang hơi nhíu mại, hai mắt nhìn anh ta chằm chằm.

Giọng Tưởng Chính càng lúc càng nhỏ đi, càng nói càng mờ mịt.

Mạnh Thực huých cùi chỏ vào người anh ta một cái, nhỏ giọng nói với anh: “Nói về thiếu niên kia ấy.”

Nhất thời Tưởng Chính giật mình một cái, đời này của anh ta, so với bác sĩ không cho Viêm Phi Ngang xuất viện càng không tin tà hơn, nhưng trải qua chuyện kia, họ liền dễ dàng ổn định lại, mà sau chuyện đội trưởng của họ suýt đã mất mạng lại có thể được cứu sống lại một cách thoải mái kia, dù vốn có không tin tà, anh ta cũng không thể không tin!

“À, cậu, cậu ấy lúc ấy nhảy ra có nói “Anh ấy sắp chết rồi”, sau, sau đó còn nói, “Anh ấy sắp chết mất, tôi có thể cứu anh ấy”, sau đó, em liền không thể động đậy được nữa...”

Viêm Phi Ngang nhìn về phía những người khác, Tưởng Chính đối mặt với thiếu niên còn chưa nói được hai ba câu, thì càng đừng nói gì tới những người khác, chỉ có Mạnh Thực

lúc đó đang ở bên cạnh Viêm Phi Ngang, ấn miệng vết thương trên cổ anh mới nghe được mấy câu nói của cậu và nhìn thấy cả chuyện cậu nuốt một quả gì đó vào miệng Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang nghe mọi người nói xong thì không có phản ứng gì, một đội viên bên cạnh nhin không được mà nhỏ giọng cười nói: “Thiếu niên kia không phải chính là một tinh linh gì đó trong núi đấy chứ, thấy đội trưởng của chúng ta đẹp giai quá nên không nỡ để anh ấy chết...”

Không thể không nói lời của cậu ta cũng là cực kì chuẩn xác, có điều người “nói ra chân tướng” kia cũng không thể nói tiếp được nữa, dưới ánh mắt đầy áp lực của Viêm Phi Ngang, đội phó cũng khó mà bước lên nửa bước ấy chứ...

Mạnh Thực thực ra cũng nghĩ như vậy, bởi vì anh ta còn nghe thấy thiếu niên kia khen Viêm Phi Ngang là đại anh hùng gì đó, nghĩ lại một chút, thiếu niên kia có giọng nói mềm mại lại trong trẻo, đúng là đáng yêu không chịu nổi.

Viêm Phi Ngang nghe Mạnh Thực lặp lại lời mà thiếu niên đã nói lúc đó, cuối cùng mới nói rằng: “Nếu như tiện thì hãy tra thử tư liệu của thiếu niên kia một chút.”

Mọi người nhìn nhau, đều nghe lệnh mà làm việc, cũng không hỏi nhiều, duy chỉ có Tưởng Chính từng nhìn trực diện thiếu niên thì tìm chuyên gia hình ảnh, miêu tả lại dáng vẻ của thiếu niên, bởi thiếu niên kia quá đẹp, một gương mặt dễ để lại cho người ta ấn tượng sâu sắc, thế nên dáng vẻ của thiếu niên rất nhanh sau đó đã đến tay Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang nhìn chân dung phác họa trên giấy, đôi mắt của thiếu niên vừa to vừa tròn, chính là mắt hạnh tiêu chuẩn, đuôi mắt hơi xếch lên, lông mi dày, dài, mắt nhỏ đến nỗi hình như vẫn còn chưa to bằng bàn tay anh, dù là khoe mắt hay đuôi lông mày, hay là cái miệng xinh, môi phấn hồng kia đều trời sinh mang theo ý cười làm lòng người vui sướng, nhìn thế nào cũng thấy đẹp, ngay cả mái tóc ngắn mềm mại

trên đầu kia cũng khiến cho mọi người nhìn là biết cậu chính là một cậu bé vô cùng ngoan ngoãn lại nghe lời.

Khuôn mặt này, giống hệt với khuôn mặt anh nhìn thấy khi tỉnh lại trong giây lát ngắn ngủi, đúng là anh đã không sai.

Tìm ra thiếu niên là một việc có độ khó cao, dù là những người có kinh nghiệm nhất như bọn Mạnh Thực tìm ba ngày cũng không thể tìm ra được chút manh mối nào trong kho tài liệu, mãi cho tới tận sáng ngày thứ tư, khi họ đã sắp muốn bỏ cuộc, cuối cùng cũng tìm được một hồ sơ tạm thời mới được lưu lại.

8. Chương 8: Xuân Về Hoa Nở

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Ngộ nhận thể chứng minh tạm thời, Thẩm Lan thì vỗ ngực thề son sắt, luôn miệng đảm bảo với cậu: “Yên tâm đi, chờ bố mẹ tôi đến, nhất định sẽ nghĩ cách giúp cậu giải quyết vấn đề hộ khẩu.”

Tô Ngộ không biết tí gì về thế giới con người ngoan ngoãn gặt đầu, đồng thời cũng không nhìn được mà sùng bái bố mẹ của Thẩm Lan, họ nhất định chính là những người rất đáng gờm trong thế giới con người.

Nữ cảnh sát bên cạnh nhìn không được mà co giật khóe miệng, có điều nghĩ tới tuổi của hai người... thôi, ai lại không có lúc ngây thơ, ấu trĩ trong đời mình chứ?

Người trong thôn e ngại sơn thần nổi giận, cho dù không cam lòng, vẫn đưa những người phụ nữ mình mua được trong những năm này tới đồn cảnh sát, đồng thời mỗi người đều mang theo vẻ mặt sợ hãi, mà kể tất tần tật những lỗi lầm của mình ra, nói hết cho cảnh sát.

Những người này đa số đều là đàn ông, họ dường như đều rất cố chấp, muốn duy trì “cận bã” trong thôn, nói dối tông đường, kéo dài nhang đèn tuyệt đối là chuyện quan trọng nhất trong cuộc đời họ, vì để có thể giữ lại một phần của mình khi còn sống, họ thậm chí nguyện ý làm liều, làm chuyện ác làm cho cả thiên hạ phát điên, mà một khi cái cây gia phả của họ rơi xuống đất, mọc rễ rồi, họ tình nguyện dù phải bỏ mặc tính mạng của mình thì cũng phải bảo vệ, thế nên khi “sơn thần” nói cho họ biết, nếu như họ không tự thú, ác báo còn có thể gây họa con cháu họ, họ đều bị sợ hãi lây, đây chính là vận mệnh của họ chết rồi, cháu chắt cũng chết rồi, sao có thể bắt họ dễ dàng mạo hiểm một đời phúc khí?

Đương nhiên cũng có một số gã đàn ông, tránh nặng tìm nhẹ mà đẩy tội lỗi lên phụ nữ trong nhà, để có thể thoát khỏi tai ương lao ngục, những người phụ nữ sống sâu trong núi, từ trước tới giờ chưa từng học hành gì, đã sớm bị tư tưởng cận bã “đàn ông chính là ông trời của họ” tẩy não, hoặc không dám phản kháng quyền uy của đàn ông, hoặc là chỉ cần được tự do trong nhà gã đàn ông, thì họ vẫn còn có chỗ dựa, vậy nên họ chấp nhận những người đàn ông kia.

Có một vài người phụ nữ, hạng hung ác đánh đá như mục đàn bà họ Dư, bị mấy gã đàn ông ép tới xong lại không muốn nhận tội, ngược lại thậm chí còn nằm lăn ra trong đồn cảnh sát, lăn lê bò toài gây trở ngại cho công việc của các đồng chí cảnh sát, có ý đồ làm cho các đồng chí “biết khó mà lui”.

Trong đồn cảnh sát nhỏ, người người nhốn nháo, các đồng chí trong đồn tất cả đều làm việc, bức cung lấy lời khai, đối mặt với những kẻ không nói đạo lý liên vô cùng đau đầu, chỉ có điều chưa đợi họ nghĩ ra cách đối phó, những kẻ không dám chống đối với sơn thần lại muốn đầu trí với cảnh sát con người này lại đột nhiên đồng loạt che ngực, hét lên, đau đớn đến khó chịu, trực tiếp lăn lộn ngay tại chỗ, cơ thể cứ như bị lăn trong dầu sôi, cảm giác như ngay lập tức sẽ bị dằn vặt đến chết, thành thử cảnh sát cũng sợ hết hồn, nhanh tay gọi xe cứu thương tới.

Kết quả chờ các bác sĩ tới, những kẻ kia lại cảm thấy cơn đau trên người biến mất, ai nấy vẻ mặt kinh hoàng, mà cũng chẳng ai bị làm sao hết. Các bác sĩ nghi ngờ kiểm tra một loạt cho những kẻ kêu đau, cũng không phát hiện trên người họ có bất kì chứng bệnh gì, liền gọi mục Dư là người kêu to nhất tới, trên người mục ta,

đừng nói tới vết thương bên ngoài gì, mạch đập còn khỏe như trâu cày, hoàn toàn không có vấn đề gì, làm cho bác sĩ và cảnh sát về mặt đều vô cùng khó coi.

Trải qua một lần này, cả đám mới đều nhớ lại lời nhắc nhở của sơn thần, từng kẻ sắc mặt trắng bệch, mồ hôi tuôn rơi như mưa, cũng không dám gây chuyện nữa, ngoan ngoãn trình bày hết tội ác của mình.

“Là cậu làm?” Đang đợi trong một căn phòng khác, Thẩm Lan hỏi Tô Ngộ, ánh mắt nhìn cậu đọng đầy kinh ngạc.

Tô Ngộ bị cô nhìn tới có chút ngượng ngùng, gật đầu: “Không để họ ném thử vị đắng, những kẻ này sẽ không thành thật.”

Thẩm Lan tán đồng, “Những kẻ này đều là kẻ già đời, đúng là nên để họ ăn chút đắng.” Khoảng thời gian này, cả thiên đường và địa ngục cô đều đã từng trải qua, làm cho cô gái vẫn luôn được chiều chuộng này ít nhiều gì cũng trưởng thành hơn, tựa như trưởng thành lên thêm mấy tuổi, càng hiểu rõ hơn về đạo lý của thế gian này.

Cô nghĩ tới bạn mình, uống hết cốc nước ấm trong tay, đứng lên nói: “Tôi đi xem bạn tôi thế nào, cậu đừng đi đâu vội được không, bố mẹ tôi nói chút nữa còn muốn mời cậu đi ăn cơm.”

Tô Ngộ lần đầu xuống núi, đưa mắt nhìn về thế giới dưới núi càng thêm rộng lớn, cậu thực ra cũng rất mờ mịt, nhất thời cũng không biết mình nên đi hướng nào, nghe Thẩm Lan nói vậy, liền ngoan ngoãn gật đầu, rất có ý muốn ý vào Thẩm Lan.

Thẩm Lan bị cậu chọc cho buồn cười, cậu trai thoát nhìn tuổi tác hơi nhỏ, làm cho cô công chúa từ trước tới nay vẫn coi mình là vô địch lần đầu lại có cảm giác được làm chị cả, đưa tay xoa xoa đầu cậu, cảm thấy cậu ngoan không chịu nổi, thật muốn mang về nhà nuôi béo!

Bạn của Thẩm Lan bị đánh rất nghiêm trọng, thực ra chính Thẩm Lan cũng bị, nhưng những kẻ kia vẫn chờ các cô nổi dỗi tông đường cho mình, chắc chắn sẽ không để các cô bị thương phần gốc rễ, nhiều lắm cũng chỉ là những vết thương ngoài da.

Tính cách của bạn cô quá yếu đuối, chịu đựng qua chuyện lần này, ý thức cả người gần như sắp hỏng hết mất, ngồi sững sờ trên ghế, nữ cảnh sát bên cạnh chăm sóc những người phụ nữ bị lừa gạt đã được đưa xuống núi chỉ biết thở dài, các cô dù rằng vẫn còn cơ hội trở về gia đình của mình, nhưng chấn thương tâm lý thì không biết phải bao giờ mới có thể lành lại hẳn.

Thẩm Lan ngồi với bạn một lúc lâu, bố mẹ cô mới gọi điện thoại tới.

Bố mẹ Thẩm Lan đi máy bay tới đây, chưa tới mấy giờ đồng hồ đã hạ cánh, xác nhận xong địa chỉ hiện tại của cô thì lên xe chạy tới luôn.

Bụng Tô Ngộ có hơi đói, Thẩm Lan cũng vậy, tinh thần họ cũng đã căng thẳng cả đêm, vừa mệt vừa đói, nhưng đáng tiếc tiền trên người, túi và những vật dụng khác của Thẩm Lan đều đã bị những người trong thôn lấy mất, cũng không có ai trả lại cho cô, muốn mua đồ ăn cũng không được.

Nữ cảnh sát thấy hai đứa nhỏ xoa bụng liên tục, nhìn không được mà bật cười, đứng dậy đi một chuyến tới phòng làm việc của lãnh đạo, lúc đi ra đã cầm một tờ tiền một trăm tới đưa cho hai người, cười nói: “Bây giờ chúng tôi đều không đi đâu được, cấp trên bảo tôi hỏi hai người, có thể đi mua bữa sáng về đây không, cho mọi người ăn lót dạ một chút.” Ý cô chính là những người phụ nữ bị lừa đang mang về mặt uế oải kia.

Ánh mắt Thẩm Lan sáng lên, nhận lấy tiền, miệng ngọt ngào nói: “Cảm ơn chị Tạ, cảm ơn lãnh đạo, bọn em đi mua ngay!”

Nói xong liền kéo Tô Ngộ chạy ra ngoài, cứ như đã chết đói, mấy năm không ăn cơm vậy. Nữ cảnh sát bị hai đứa nhỏ làm cho bật cười, nhìn không được mà vừa cười vừa lắc đầu.

Trên trấn nhỏ vừa vặn có một cửa hàng nhỏ chuyên bán đồ ăn sáng, hai người mới ở đầu phố mà đã ngửi thấy mùi thơm hấp dẫn, cơ thể vốn mệt mỏi không chịu được cứ như lại được lên dây cót, một tay Thẩm Lan kéo cánh tay Tô Ngộ, dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới.

Bánh bao nhân thịt bự, bánh quẩy rán vàng óng, sữa ngọt ngào thơm ngát, có là Tô Ngọ từ trước tới giờ chưa từng ăn những món này, nước miếng cũng đã ứa đầy ra trong miệng.

Đây, đây đều là thức ăn của con người sao? Thoạt nhìn thật ngon mắt!

Thẩm Lan cũng ứa nước miếng, đưa tiền ra, hai mắt như tỏa sáng mà nhìn ông chủ cửa hàng nói: “Ông chủ, một xúng bánh bao này chúng cháu mua hết, còn muốn mua cả bánh quẩy, trứng luộc nước trà, còn mua cả sữa nóng nữa, làm phiền mọi người hỗ trợ đưa tới đồn cảnh sát bên kia.”

Ông chủ cửa hàng mới sáng ra đã tiếp đãi được khách hàng “lớn” như thế, đôi mắt cười tới muốn nhắm tịt lại, “Được rồi, đưa đến ngay đây.”

Có người mang đồ tới đồn cảnh sát rồi, Thẩm Lan với Tô Ngọ cũng chưa cần về ngay, họ cũng không tìm chỗ ngồi xuống mà giống như hai con thú nhỏ chờ ăn vậy, cứ đứng ở ngay trước lồng hấp mà nuốt nước miếng.

Bánh bao bự vị vừa ngọt vừa thơm, tay Tô Ngọ ôm cái bánh hết như sóc bay đang quặp móng, nhận lấy bánh bao lớn rồi, liền không thể chờ thêm mà há miệng cắn một cái.

Ngon, ăn thật ngon! Mất hạnh của Tô Ngọ híp cả lại, miệng nhỏ không ngừng gặm bánh bao, bánh chưa kịp nuốt trôi đầy trong miệng, khuôn mặt nhỏ rất nhanh bị phồng hăn lên, rung rung theo động tác của cậu, làm cho người ta nhìn không được mà muốn đưa tay chọt một cái.

Viêm Phi Ngang thật vất vả mới có thể thoát khỏi cái bệnh viện không tin tà kia mà xuất viện, vừa mới xuống xe đã thấy cảnh này, anh khó có thể giải thích lại liên tưởng tới vật nuôi của em gái, đó vẫn còn là anh chưa hề để ý kỹ đó, bây giờ nghĩ lại, có khi chúng vẫn còn chưa đáng yêu bằng cảnh tượng này.

Tướng Chính bên cạnh theo anh xuống xe, thấy hai đứa nhỏ ngồi bên bàn ăn trong cửa hàng từng miếng từng miếng gặm bánh bao, bánh quẩy, bỗng cảm thấy hơi đói bụng, thế là liền đề xuất: “Chúng ta cũng đi ăn sáng chút đi.”

Tô Ngọ đang nhai bánh bao bự cảm thấy đây tuyệt đối chính là thời khắc hạnh phúc nhất trong đời mình, trên đời này sao lại có thức ăn ngon như thế chứ! Ăn ngon đến làm cậu rơi cả nước mắt!

Chẳng trách cây thông lớn lại bảo cậu xuống núi, hóa ra thế giới con người lại tươi đẹp nhường này! Thật là cảm động!

Mạnh Thực từng xem qua chân dung của cậu thiếu niên, liếc mắt một cái đã nhận ra ngay, hai mắt lập tức sáng ngời, “Hóa ra cậu thiếu niên kia lại đáng yêu tới vậy! Thật giống như tinh linh trong rừng, ôi chao.” Trước kia, anh còn tưởng rằng Tướng Chính phóng đại tướng mạo của người ta lên, trên thế giới này sao có thể có người có khuôn mặt hoàn mỹ như vậy được, bây giờ thấy người thật rồi, anh ta mới biết hóa ra không phải là Tướng Chính khoa trương, mà là do sức tưởng tượng của anh quá nghèo nàn.

Đắm chìm trong thế giới thức ăn, Tô Ngọ và Thẩm Lan căn bản không để ý bên cạnh đang có cả một đám người nhìn họ ăn, họ ăn xong bánh bao nhân thịt rồi lại vội vàng ăn quẩy, còn cả trứng luộc nước trà, sữa ngọt ngào, hận không thể làm cho dạ dày biến thành hố đen vũ trụ, có thể “nuốt” sạch toàn bộ những món ngon vào bụng cùng một lúc!

Đợi tới khi cảm giác bụng đã tới giới hạn, Tô Ngọ mới không nỡ mà thả tay xuống, cái miệng nhỏ quay sang uống sữa, đồng thời lực chú ý cũng bị hút về phía hai người phụ nữ đang nói chuyện ngồi gần đó.

“Cậu cũng thật là dở hơi, cậu là vợ anh ta, tiêu tiền của anh ta thì có sao, anh ta kiếm tiền chính là để nuôi cậu mà, chồng nuôi vợ, chuyện thiên kinh địa nghĩa, cậu không tiêu, chờ tới lúc có tiểu tam bên ngoài tới tiêu nữa à?”

Tô Ngọ nghe không hiểu “tiểu tam” có nghĩa là gì, thế là quay đầu muốn hỏi Thẩm Lan một chút, ai ngờ vừa quay đầu, lại chạm phải ánh mắt như liệp báo cách đó không xa.

“Là anh?!” Trong nháy mắt, cả khuôn mặt Tô Ngọ bừng lên nụ cười tươi rói.

Vừa vặn quay đầu lại, nụ cười của Tô Ngọ lọt ngay vào trong mắt Thẩm Lan, trong khoảnh khắc ấy, cô như bừng tỉnh lại, cảm tưởng mặt đất như long lanh trong ánh sáng mặt trời, hoa cỏ trên núi đua nhau nở rộ,

gió khê khàng thổi qua làm lòng người khoan khoái, thế gian ngập trời hoan ca thịnh vũ, không còn một hình ảnh nào có thể đẹp hơn cảnh đẹp trong chớp mắt này.

9. Chương 9: Không Có Tiền

Tô Ngọ ngoài ý muốn lần thứ hai gặp được người đàn ông đẹp trai kia, trên mặt kìm lòng không đành mà nở nụ cười cực tươi, chờ tới khi cậu kịp phản ứng lại, cơ thể đã đứng dậy khỏi ghế, không chút do dự chạy về phía người đàn ông.

Viêm Phi Ngang cao một mét tám bảy, Tô Ngọ nhỏ nhắn này đứng trước mặt anh hoàn toàn không đáng kể gì, anh phải cúi đầu mới có thể nhìn thẳng vào cậu.

“Cơ thể anh đã tĩnh dưỡng tốt chưa?” Tô Ngọ vui mừng nhìn anh, sau đó liền không nhìn được mà nhìn mấy vòng băng gạc quấn trên cổ anh, cảm thấy tình hình vết thương của anh không thành vấn đề, chỉ là vẫn chưa hoàn toàn khép lại, thế nên dù sao cũng vẫn hơi lo lắng.

Viêm Phi Ngang cúi đầu nhìn đôi mắt to đen láy, sáng lấp lánh của thiếu niên đang nhìn mình, gật đầu, “Đã tốt rồi.”

“Vậy nhưng vẫn phải nghỉ ngơi thật tốt nha, phải hấp thụ trái cây thật tốt...” Tô Ngọ đang nói lại đột nhiên dừng lại, hai mắt to nhìn quanh một chút, không nói gì nữa.

Viêm Phi Ngang cũng không để ý, anh nhìn cửa hàng đồ ăn sáng một chút, hỏi: “Ăn xong chưa? Còn chưa no tôi mời cậu.”

Tô Ngọ theo thói quen sờ sờ phần bụng hơi nhô lên, cười lắc đầu, nói liên tục: “Tôi ăn no rồi, là người khác trả tiền.” Cậu vốn không hề có khái niệm về tiền, nhưng sau khi Thẩm Lan mang theo cậu cùng đi mua bữa sáng, cậu liền hiểu, loại phiếu này hẳn chính là thứ thế giới loài người dùng để trao đổi hàng hóa, có thể mua được rất nhiều thức ăn ngon.

Nghĩ tới đây, cậu có hơi mất mát, cậu muốn mời người đàn ông dễ nhìn này ăn, nhưng đáng tiếc trên người cậu lại không có tiền...

Viêm Phi Ngang biết cậu đã cứu mạng mình, ngoài việc muốn tìm thiếu niên để cảm tạ ân cứu mạng, thì còn muốn biết tại sao cậu lại một mình xuất hiện trên con đường vận chuyển ma túy, có điều cậu bé này nhìn thấy anh hình như rất vui, hơn nữa ngay ngoài đường cũng không phải lúc nên hỏi, anh liền không mở lời.

Những người còn lại ngồi gần đó ăn sáng, một mực im lặng ăn thức ăn của mình, không hiểu tại sao, lão đại trầm mặc ít nói của họ và cậu bé này lúc đứng cùng một chỗ, lại cho họ cảm giác người khác không thể chen lọt, hài hòa vô cùng, cũng không biết đây có phải là ảo giác của họ không...

Lúc này thấy hai người đều đột nhiên trở nên trầm mặc, mọi người đều tới gần nói cảm ơn cậu, đặc biệt là Mạnh Thực, đến tận bây giờ anh vẫn còn không dám hồi tưởng lại quá nhiều chuyện đã xảy ra lúc ấy, bởi vì sự sơ sẩy của anh, lão đại không chỉ cứu anh, mà còn suýt mất mạng, nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, cả đời này anh cũng sẽ không tha thứ cho chính bản thân mình.

Tô Ngọ bị mấy người đàn ông cao lớn vây quanh, nói cảm ơn, cảm giác thật ngại ngùng, lắc đầu liên tục, nói: “Anh ấy là đại anh hùng, tôi cứu anh ấy là chuyện nên làm thôi.”

Lời của cậu rất giản dị, trong lòng mọi người lại là một trận nhiệt lưu phun trào, mắt cũng hơi ươn ướt, cuối cùng không ai nói gì nữa, chỉ dùng ánh mắt cảm động nhìn cậu.

Lúc này Tưởng Chính mới nói: “Tôi nhớ trên hồ sơ của cậu có ghi chú “đăng ký tạm thời”, sao vậy, cậu vốn không có hộ khẩu à?”

Tô Ngọ đối với mấy chuyện này hoàn toàn mơ hồ, nghe anh ta hỏi xong cũng mờ mịt đầy mặt, hai tay nhịn không được mà xoắn xuýt vào nhau, không thể làm gì hơn là có chút khẩn trương nói: “Tôi, tôi từ nhỏ đã sống trong núi, là, là đồ đệ của đại sư Thanh Sơn, đây là lần đầu tiên tôi xuống núi...”

Mọi người nghe xong lập tức liền hiểu ra, thiếu niên này hóa ra chính là một cậu bé từ trước tới giờ chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Vậy cũng giống như tinh linh trong truyền thuyết rồi, thiện lương, đơn thuần như một tờ giấy trắng.

Thẩm Lan tới cạnh nghe mọi người nói chuyện lúc này mới hỏi: “Mọi người... quen Tô Ngọ?”

Mọi người vây quanh cậu bé đều hơi ngại ngùng, họ chắc cũng có thể được coi như là quen cậu nhỉ?

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn Thẩm Lan một cái, không chút kiêng kỵ trực tiếp nói: “Cậu ấy đã cứu mạng tôi.”

Thẩm Lan nhất thời hiểu ra, nhìn Tô Ngọ một chút cũng không nhận được mà bật cười, “Cậu ấy cũng đã cứu mạng tôi và cả bạn tôi nữa, còn có rất nhiều người.” Cậu tựa như một vị thần mang lòng thiện cứu giúp con người.

Bởi Tô Ngọ không hiểu gì cả, mọi người cũng không thể làm gì hơn là hỏi thăm Thẩm Lan. Thẩm Lan kể lại chuyện tối qua, cũng nước miếng văng tung tóe, mặt mày hớn hởi, chỉ là lúc nói tới năng lực của Tô Ngọ, thấy một đám đàn ông đều rất bình tĩnh, hoàn toàn không dùng ánh mắt hoài nghi nhìn mình, cô liền đoán chắc người này đã sớm biết tới năng lực của Tô Ngọ, dù sao trước khi cứu cô, Tô Ngọ cũng đã cứu họ, cũng yên lòng hẳn, nói càng thêm tự tin.

“Những kẻ kia thật sự tự mình xuống núi tự thú?” Mọi người quanh năm đều phải dính dáng tới phần tử phạm tội ác độc nghe xong, đều cảm thấy thật khó tin.

“Đương nhiên rồi, vẫn còn đang ở trong đồn cảnh sát trong trấn đấy.” Thẩm Lan chỉ tay về phía một con đường khác, “Các anh có muốn đi xem với em không, đúng rồi, giấy tờ chứng minh của Tô Ngọ cũng được làm ở đó, chờ bố mẹ em tới đây rồi, em sẽ bảo bố mẹ em chính thức làm cho cậu ấy một cái hộ khẩu, để có thể dùng dài lâu.”

Viêm Phi Ngang không biết bố mẹ của cô gái này là ai, có điều chuyện này anh định tự tay làm, thế là anh nói: “Không cần đâu, tôi sẽ làm cho cậu ấy luôn.”

Thẩm Lan có chút ngoài ý muốn liếc anh một cái, lại nhìn Tô Ngọ vốn luôn đứng chung một chỗ với mình, lúc này lại ngoan ngoãn đi theo tới bên cạnh anh, cảm giác Tô Ngọ rõ ràng là càng thân với anh hơn, cũng không biết nên nói gì, hơn nữa trong mắt cô, tuy rằng bố mẹ mình là vạn năng, nhưng có thể thực sự làm được việc cho Tô Ngọ hay không, cô cũng không dám chắc chắn một trăm phần trăm, dù sao chuyện liên quan tới hộ khẩu luôn rất phiền phức, thấy người đàn ông này hình như rất có bản lĩnh, giao cho anh ấy hình như sẽ tốt hơn nhỉ?

Viêm Phi Ngang nói xong, cặp dưới của anh đều cảm thấy rất bất ngờ, dù sao trong ấn tượng của họ, lão đại nhà mình không phải là kiểu người thân sĩ nhiệt tình gì đó, có điều lại nghĩ đến chuyện thiếu niên kia là ân nhân cứu mạng của anh, ối chà, lão đại muốn giúp cậu ấy một chuyện để trả ơn, hình như cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên?

Bố mẹ Thẩm Lan tới rất nhanh, một nhà ba người vừa gặp mặt đã không nhận được mà kích động khóc òa lên, Thẩm Lan và mẹ mình ôm chặt nhau khóc rống, thiếu nữ kiên cường chống đỡ khi nhìn thấy người thân, là bố mẹ mà mình ý lại nhất, trong nháy mắt nước mắt tràn đê, dùng tiếng khóc và nước mắt phát tiết oan ức và nỗi sợ vẫn luôn kìm nén trong lòng, bố cô thì giang hai tay ra, ôm cả hai mẹ con vào lòng,

người đàn ông từ trước đến giờ vẫn luôn kiên cường, cũng không nhịn được mà đỏ ửng vành mắt.

Tô Ngọ yên lặng đứng một bên, đột nhiên cảm thấy hơi hâm mộ, đời này của cậu, mẹ sóc sinh ra cậu vì ngoại hình của cậu, da lông của cậu mà chối bỏ cậu, các anh chị em trong vòng đời ngắn ngủi cũng chỉ biết ăn với ngủ, cậu chưa từng có người thân cận với mình tới vậy, cho dù là cây thông lớn nuôi cậu lớn lên, giữa họ cũng sẽ không thân như vậy, có lẽ là bởi cây thông lớn chỉ là một cái cây, trời sinh vốn đã không có bao nhiêu tình cảm mềm mại cho cam.

Viêm Phi Ngang khoát tay đặt lên vai cậu, nói: “Đi thôi, đi làm giấy chứng minh cho cậu đã.”

Tô Ngọ lúng túng gật đầu, cậu bây giờ không đi theo Thẩm Lan nữa, liền không nhịn được mà bắt đầu ý lại Viêm Phi Ngang, đeo bọc quần áo nhỏ của mình trên lưng, cậu theo sát sau lưng anh như một cái đuôi nhỏ.

Viêm Phi Ngang muốn đưa cậu rời khỏi trấn nhỏ này, lên tỉnh làm việc, Thẩm Lan không nỡ rời xa cậu, nhưng cũng biết chuyện làm giấy chứng minh, hộ khẩu của cậu là chuyện quan trọng, không dám làm chậm trễ, không thể làm gì hơn là đành để lại cách liên lạc và một dãy số điện thoại di động cho cậu, dặn cậu sau khi có điện thoại di động rồi, nhất định phải gọi ngay cho mình.

“Điện thoại di động là cái gì?” Ngồi trong xe của Viêm Phi Ngang, Tô Ngọ tò mò sờ trái mó phải rồi nhìn quanh, không nhịn được mà hỏi Viêm Phi Ngang.

Mạnh Thực ngồi ở hàng ghế trước thấy cậu bé ngoan như vậy, không nhịn được muốn trêu cậu, nhưng đáng tiếc đối diện với ánh mắt lạnh nhạt của lão đại, tâm tư này tắt ngấm ngay, chỉ là ghen tới ngứa ngáy toàn thân.

Viêm Phi Ngang móc điện thoại của mình ra, đưa cho cậu xem.

Tô Ngọ nhìn thấy trên vật tinh xảo như vậy lại có thể hiện ra hình ảnh rục rịch, trong lòng vô cùng kinh ngạc, trước đây cậu từng nhìn thấy đại sư Thanh Sơn có một vài pháp khí, cũng hiện lên một vài thứ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng phần nhiều toàn là chữ, cho tới tận bây giờ mới lần đầu nhìn thấy vật như thế này!

Lại nói, Tô Ngọ cũng biết chữ, cậu, và cả cây thông lớn cũng biết ngôn ngữ của con người, đều là học từ đại sư Thanh Sơn, trong tay đại sư Thanh Sơn có một vật vô cùng thần kì, nó rất dài, cầm trong tay, trực tiếp vỗ lên gáy là có thể đọc một lượt nội dung bên trong, lúc mới bắt đầu, cậu và cây thông lớn chính là dùng cách này để nhận mặt chữ, chỉ là đến bây giờ cậu vẫn không biết, chữ cậu học đó là dạng phồn thể phức tạp, còn thế giới con người dưới chân núi, chữ viết đã sử dụng chữ giản thể đơn giản hóa.

(Chữ giản thể là kiểu chữ rút gọn lược đi nhiều nét của phồn thể để dễ viết, dễ nhớ hơn.)

Hình ảnh trên màn hình điện thoại vô cùng rục rịch lại đẹp đẽ, Tô Ngọ cẩn thận giữ lấy nó, căn bản là không dám sờ vào, cũng không biết phải làm sao.

Viêm Phi Ngang cũng chưa từng ở chung với trẻ nhỏ, cũng không biết nên dạy cậu thế nào, có điều anh nhớ trên điện thoại mình có hai trò chơi cơ bản sẵn có, thế là liền mở ra dạy cậu chơi.

Trò chơi này là trò cho trẻ con ba tuổi đơn giản nhất, Tô Ngọ nhìn thao tác của Viêm Phi Ngang mấy lần, cũng học theo, lấy ngón tay chọt chọt, thấy màu sắc tương ứng trên màn hình biến mất, âm thanh cũng theo đó mà vang lên, nhất thời thấy thích lắm.

Mạnh Thực ngồi trước ghen tới trong lòng như bị mèo cào, lão đại sao có thể biết chơi với trẻ con, dạy cậu ấy chơi trò chơi đơn giản như vậy có phải là quá qua loa rồi không?! Em trai em mau đến chỗ anh trai này, chỗ anh đây có trò chơi càng vui hơn nè!

Hai móng vuốt của Tô Ngọ ôm điện thoại di động, đôi mắt to nhìn chăm chú vào màn hình, nghiêm nhiên chính là bộ dáng nhi đồng nghiện game.

Mạnh Thực nhìn vật đáng yêu lại không thể đưa tay ra sờ, trong lòng như có sói tru lên, nhưng đáng tiếc đối diện với ánh mắt lạnh lùng quét tới của lão đại, có tru nhiều hơn nữa thì cũng chỉ đành nuốt lại vào trong bụng. Đồng thời trong lòng cũng oán hận, lão đại vốn là có ý đồ độc chiếm vật nhỏ đáng yêu, một mình chậm rãi chơi đây mà, quả đúng là phát điên mất! Đúng là cấp trên nào cũng đều đáng ghét, đáng trách cả!

Trong điện thoại di động rất nhanh đã vang lên âm thanh vui mừng báo hiệu đã qua màn – dù sao cũng là chơi từ màn một, công ty game nào cũng hiểu rõ lòng người, mấy màn đầu cho dù có là kẻ ngu đến mấy chơi cũng sẽ rất nhanh qua, dù sao muốn mọi người lọt hố, trước tiên phải cho nếm thử chút ngon ngọt đã!

Thế nhưng Tô Ngọ lại không biết chuyện này, cảm thấy lần đầu mình chơi đã có thể thắng, vô cùng hưng phấn, giờ điện thoại tới trước mặt người đàn ông, muốn chia sẻ niềm vui của mình, lại chọt nhớ ra mình vẫn còn chưa biết tên của người ta! Chuyện này cũng không có gì kì quái, dù sao ở trên núi, tất cả mọi người không biết dùng tên, những tiểu yêu tinh khác thì trực tiếp gọi luôn cậu là sóc bay nhỏ, còn cậu thì gọi những yêu tinh khác là hồ ly nhỏ, cây thông lớn kiểu kiểu vậy.

Viêm Phi Ngang cúi đầu nhìn điện thoại di động một chút, đối diện với tầm mắt của cậu, nghiêm túc nói: “Tôi họ Viêm, tên là Viêm Phi Ngang, cậu có thể gọi thẳng tên tôi.”

“Viêm, Viêm Phi Ngang... Phi Ngang?” Tô Ngọ trừng mắt nhìn, hơi ngại ngừng lặp lại.

Viêm Phi Ngang gật đầu, “Đúng.”

Tô Ngọ cười vui vẻ nói với anh: “Tôi tên là Tô Ngọ, anh cũng có thể gọi thẳng tên tôi.”

10. Chương 10: Tìm Đối Tượng Làm Bạn Đời

Tô Ngọ hai tay ôm điện thoại di động chơi game một hồi, cảm giác mắt hơi nhức mỏi, Viêm Phi Ngang liền không cho cậu chơi nữa, “Nhìn ra bên ngoài, để mắt nghỉ ngơi một chút.”

Tô Ngọ ngoan ngoãn gật đầu, đeo bọc quần áo nhỏ của mình, dựa vào cửa sổ xe, nhìn cảnh vật không ngừng lóe lên ngoài cửa sổ, dần dần không nhận được mà từng lớn đôi mắt đã rất to của mình.

Thành thị phồn hoa hơn trấn nhỏ nông thôn kia nhiều lắm, đủ loại kiến trúc nối nhau san sát, kính thủy tinh khắp nơi phản xạ tia sáng chói mắt dưới ánh mặt trời, giống như những ngôi sao làm chói mắt người.

“Phi Ngang, Phi Ngang, thứ cao cao kia là gì?” Tô Ngọ ngạc nhiên chỉ vào tòa nhà cao muốn chọc trời, quay đầu kéo quần áo Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang chưa từng giải thích những thứ phổ thông bình thường như vậy cho người khác hiểu, có điều anh cũng không phải là người lạnh lùng như tính cách anh vẫn luôn thể hiện ra, liếc mắt nhìn liền giải thích cho cậu nghe: “Là kiến trúc nhà cao tầng, trong kiến trúc này được chia ra làm rất nhiều tầng, mỗi tầng khoảng chừng từ ba đến bốn mét, mọi người sống trong đó, tiết kiệm được diện tích mà cũng có thể để người sống trong đó có thể có không gian sống độc lập của riêng mình, là loại kiến trúc rất thường thấy ở thành thị.”

Anh giải thích rất cặn kẽ, hình như cân nhắc đến chuyện cậu bé vừa mới từ núi xuống, không có thường thức xã hội, nên thứ gì cũng sẽ cố gắng giải thích rõ cho cậu tác dụng và công năng của nó, thật giống như một ông bố nhị thập tứ hiếu vừa kiên trì lại ôn nhu.

“Ồ, thật lời hại!” Tô Ngọ sùng kính nhìn những tòa kiến trúc kia, sau đó lại quay đầu nhìn Viêm Phi Ngang, dùng khuôn mặt càng thêm sùng bái lại ẩn chứa ngưỡng mộ mà nói, “Phi Ngang anh biết thật nhiều thứ, tôi, tôi từ trước tới giờ chưa từng nhìn thấy mấy thứ này...”

Ý là: Dù rất phiền phức nhưng hình như vẫn còn phải tiếp tục làm phiền anh rồi.

Viêm Phi Ngang lắc đầu, “Không hiểu có thể hỏi tiếp.”

Anh kiên trì hơn bình thường rất nhiều, ngay cả Mạnh Thực ngồi ghế trước cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, lão đại là người thế nào, anh ta đương nhiên là rõ ràng...

Tô Ngọ vì muốn càng có thể dung nhập vào xã hội loài người nhanh hơn, nên dù không tiện, trên đường vẫn chỉ vào rất nhiều thứ mà hỏi Viêm Phi Ngang, trong giọng nói chẳng thể coi nổi là ôn nhu của Viêm Phi Ngang, cậu nhanh chóng tiếp thu thường thức của xã hội loài người, vì vậy chờ cho tới lúc xe họ tới khách sạn, Tô Ngọ đã biết thêm được rất nhiều thứ.

Đến khách sạn, đội phó đội hành động Tưởng Chính liền mang theo các đội viên của mình trở về khu trực thuộc, tuy rằng hành động lần này, họ thống nhất nghe theo sự chỉ huy của Viêm Phi Ngang, nhưng thực

ra Viêm Phi Ngang cũng không phải người của cục cảnh sát họ, ngay cả Mạnh Thực cũng như vậy, họ có thể nói là cũng không quen thân với những đội viên khác, thế nên đội viên trong đội mới đầu cũng không quá quen với Viêm Phi Ngang và Mạnh Thực, mãi tới tận lần này, mọi người cùng nhau trải qua một phen vào sinh ra tử trong núi thẳm, mới kết tình hữu nghị đậm sâu.

Tướng Chính gật đầu với Viêm Phi Ngang, nói: “Đội trưởng, vậy bọn này về cục trước, chờ bàn giao mọi chuyện xong, mọi người lại tụ họp với nhau ăn bữa cơm nhé.” Anh ta tuy rằng không hiểu vì sao hai người Viêm Phi Ngang lại muốn nhúng tay vào nhiệm vụ lần này, có điều năng lực của cả hai làm họ đều vô cùng bội phục, mọi người dù sao cũng từng trải qua sinh tử với nhau, khi tạm biệt đối phương, thế nào cũng sẽ có chút lưu luyến.

Viêm Phi Ngang gật đầu: “Được.”

Tiến bọn Tướng Chính đi rồi, Viêm Phi Ngang mới lại cùng Tô Ngộ đi vào trong khách sạn.

Tô Ngộ lần đầu được bước vào loại kiến trúc như thế này, thấy cái gì cũng mới mẻ, sàn nhà trong đại sảnh sáng đến nỗi có thể soi gương được, không nơi này không rực rỡ ánh đèn, còn có cả thang máy có thể giúp người ta có thể lên tầng cao ngay lập tức, thế giới con người, quả thực quá phong phú! Khác hẳn thế giới đơn giản trên núi!

Lần đầu đi thang máy, Tô Ngộ cũng là lần đầu tiên trải nghiệm cảm giác choáng đầu hồi hộp là như thế nào.

Viêm Phi Ngang phát hiện cậu hình như có hơi không khỏe, đưa tay ra đỡ lấy cậu, “Có khỏe không?”

Tô Ngộ vui vẻ gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo đẹp đẽ lộ ra nụ cười làm người ta sung sướng, “Ừm, tôi không sao.” Cậu dù sao cũng là trời sinh đã biết bay rồi mà, chỉ là chưa quen lúc đầu thôi, cậu đảm bảo, lần sau đi cái thang máy này, tuyệt sẽ không thành vấn đề.

Nhưng mà con người thật sự là lợi hại! Không ngờ rằng còn có vật có thể lập tức đưa người đi lên trên không trung, quả đúng là thần kì! Dù sao con người vốn cũng đâu có biết bay!

Viêm Phi Ngang gật nhẹ đầu, lúc lên tầng, anh bước chân dài đi ra ngoài trước.

Phòng họ đặt là một phòng xép, vừa vặn Tô Ngộ vẫn chưa quen với tất cả mọi thứ bên ngoài, ở cùng một chỗ cũng có thể tránh cho cậu cảm thấy không quen.

Mạnh Thực đi theo sau nhân cơ hội tới cạnh Tô Ngộ, cười híp mắt với cậu: “Tiểu Ngộ đói bụng chưa, có thể bảo nhà hàng của khách sạn bưng thức ăn ngon tới đó nha.”

Tô Ngộ vừa nghe có thức ăn ngon, đôi mắt lập tức sáng lên, cậu vẫn còn nhớ bữa sáng ngon lành trên trần nhỏ kia! Có điều cậu rất nhanh lại nghĩ tới túi tiền của mình, ngại ngần hỏi: “Có, có được không?” Cậu

không có tiền đâu.

“Không thành vấn đề.” Mạnh Thực cười híp mắt gật đầu, “Cậu muốn ăn cay hay ngọt, hay là vị gì khác?”

Tô Ngọ ham ăn vừa nghĩ tới những món ngon đó, nhất thời cảm thấy thật khó để đưa ra quyết định! Điều muốn ném thử, phải làm sao bây giờ?

Nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của cậu, Mạnh Thực cười như một quái thú thúc thúc, hận không thể tìm một chỗ ôm ngực lẫn lộn, đáng yêu quá đi, ngao ngao ngao, trên đời sao lại có vật đáng yêu như vậy chứ, nhất định phải mang về nhà nuôi.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn anh ta, để Tô Ngọ ngồi vào ghế, cầm thực đơn đặt trên bàn trà đưa cho cậu, “Xem xem muốn ăn gì.”

Thức ăn trên thực đơn chế tác tinh xảo một trăm hai mươi phần trăm cứ thể hiện ra trước mặt Tô Ngọ, Hoa Hạ tám món chính, đủ ảnh hình chụp thức ăn ngon mắt, muốn ăn gì cũng có.

Tô Ngọ cầm thực đơn, nghiêm túc nhìn một hồi, món này nhìn trông thật ngon, món kia trông cũng thật là mỹ vị, làm sao bây giờ, tất cả đều muốn ăn, nước miếng sắp chảy ra rồi!

Trước khi nước miếng kịp chảy ra, Tô Ngọ vội vàng trả lại thực đơn cho Viêm Phi Ngang, cậu biết, loài người rất chú trọng đến hình tượng bản thân, chảy nước miếng trước mặt người khác là hành vi rất không có hình tượng và không có giáo dưỡng, cậu, cậu không muốn để cho người đàn ông dễ nhìn này ghét mình!

Viêm Phi Ngang vốn đang dùng điện thoại kiểm tra và nhận bưu kiện, thấy cậu bỗng đứng lại trả thực đơn lại cho mình, kì quái liếc mắt nhìn cậu.

Tô Ngọ ngại ngừng dùng móng vuốt cào nhẹ mặt một chút, cười nói: “Phi Ngang, anh gọi đi, tôi cũng không biết nên gọi gì.

Viêm Phi Ngang gật đầu, nhận thực đơn chọn mấy món khẩu vị thanh đạm, lại gọi thêm vài thứ, cuối cùng liền ném cho Mạnh Thực để anh ta chọn.

Nhà hàng này là nhà hàng có thức ăn ngon nhất nơi này, chất lượng phục vụ cũng không cần phải nói, họ vừa gọi thức ăn xong, rất nhanh sau đó đã có người đẩy toa xe đưa thức ăn tới.

Cá hấp, sủi cảo thủy tinh nhân tôm bóc vỏ, súp hỗn hợp rau nấm...

Cũng không phải là món ăn phức tạp gì, nhưng đối với Tô Ngọ chưa từng ra ngoài xã hội, tất cả những món này đều đã là món ngon nhất trên thế giới, chờ tất cả các món đã được dọn lên bàn rồi, Tô Ngọ sắp không nhịn được mà ứa nước miếng, vẻ mặt tội nghiệp nhìn Viêm Phi Ngang, chỉ chờ anh hạ lệnh bắt đầu

ăn.

“Ăn đi.” Viêm Phi Ngang gấp một đĩa cá cho cậu, cũng không để ý đến biểu cảm của cậu.

Nhưng Tô Ngộ từ trước tới giờ ở trên núi xưa nay luôn ăn thức ăn sẵn có, ngoài một vài món ăn do đại sư Thanh Sơn cho, có thể nói từ trước tới giờ chưa từng ăn thức ăn chín, thế nên... cậu không biết dùng đĩa.

Tô Ngộ cố gắng học cách cầm đĩa của Viêm Phi Ngang, thế nhưng cặp móng vuốt làm chuyện gì cũng vô cùng linh hoạt, lúc cầm đĩa lại cứ như nắm ngón không thể tách rời, căn bản là không có cách nào gấp được bất cứ thứ gì lên. Sáng này ăn điểm tâm tất cả đều dùng tay nên không có vấn đề gì, lúc này ăn cơm, không dùng đĩa căn bản là không có cách nào cho thức ăn vào miệng được, Tô Ngộ sắp gấp muốn khóc rồi.

Mạnh Thực lúc thức ăn vừa lên đã bắt đầu vùi đầu vào ăn, căn bản không phát hiện tình huống bên kia, vẫn là Viêm Phi Ngang phát hiện ra sự quẫn bách của cậu trước tiên, dù là bình tĩnh như anh cũng phải hơi ngẩn ra, sau đó, anh cầm một cái thìa đưa cho cậu, “Dùng cái này đi, cẩn thận hóc xương cá.”

Tô Ngộ đầy mặt cảm kích nhìn Viêm Phi Ngang, cảm thấy anh lớn lên thật là hoàn mỹ, không nhịn được lại nhìn anh kĩ hơn, vóc người đẹp, đối xử với người khác cũng tốt như thế, cậu, cậu đột nhiên cảm thấy Phi Ngang đúng là một đối tượng giao phối rất thích hợp!

Nghĩ tới đây, Tô Ngộ chưa từng tìm đối tượng giao phối vẫn cảm thấy thật ngại ngùng, ngại quá đi, thế nhưng điều kiện của Viêm Phi Ngang thật sự là quá tốt, cũng rất hợp với thẩm mỹ của cậu, mặt dễ nhìn, cơ thể cường tráng khỏe mạnh, đối xử với người khác tỉ mỉ ôn nhu, nếu như không phải là người mà là sóc bay, dù không phải là Tô Ngộ, các sóc bay khác cũng sẽ tranh nhau đòi làm bạn đời! Dù có đàn ông, là giống đực cũng không ngoại lệ!

Chưa nói tới bạn đời hay là đối tượng giao phối, đối với Tô Ngộ mà nói vẫn là một chuyện rất trọng đại trong cuộc đời sóc, thế nên ngay cả thức ăn ngon trong miệng hình như cũng không còn quá hấp dẫn nữa, trong lòng cậu đang không ngừng xoay chuyển ý nghĩ này, tự hỏi nếu cậu nói với Viêm Phi Ngang muốn anh làm bạn đời của mình thì sẽ thế nào, thế là dù được ăn thức ăn ngon, lòng vẫn hơi ủ rũ, ngậm cái thìa vào miệng liền quên cả ăn.

Viêm Phi Ngang trong đời này không thích nhất chính là trẻ con ngồi trên bàn ăn mà không ăn cơm, ghét nhất chính là trẻ con lười ăn, người lớn còn không biết dạy dỗ, còn cầm bát chạy đuổi theo đằng sau, gia đình như vậy, đứa nhỏ không hề có chút giáo dưỡng nào, người lớn thì không có quy củ, vô cùng kì cục.

Thế nên thấy Tô Ngộ lúc ăn lại ủ rũ như thế, lòng mày cũng nhịn không được mà hơi nhíu lại, cong ngón tay gõ lên trán cậu một cái, nghiêm túc nói: “Ăn cơm đi.”

Tô Ngộ lấy lại tinh thần, nhìn thấy khuôn mặt anh, trên mặt nhất thời đỏ một chút, gật đầu liên tục nói: “Được được.” Điều kiện quả thực là rất tốt! Nếu như bỏ lỡ một đối tượng tốt như vậy thì quả là đáng tiếc!

Thế nhưng, Phi Ngang điều kiện tốt như vậy, có thể nào đã có đối tượng rồi không?

Chờ họ ăn cơm xong, Tô Ngộ không nhin được mà kết luận, cậu không làm được chuyện cướp đổi tượng giao phối của người khác, nhưng mà nếu như không tranh thủ, thật sự là quá đáng tiếc!

Viêm Phi Ngang ăn cơm xong nói chuyện với Mạnh Thực vài câu, rồi quay đầu nói với Tô Ngộ: “Trưa rồi, cậu ngủ một lúc đi, tôi ra ngoài một chuyến, buổi chiều không có việc gì sẽ đưa cậu đi mua chút đồ dùng hàng ngày, chuyện hộ khẩu có lẽ phải ngày mai mới có thể làm xong.”

Tô Ngộ thấy Viêm Phi Ngang đã sắp xếp ổn thỏa cho mình như vậy rồi, vội gật đầu nói: “Được, anh đi đi.” Làm sao bây giờ, hình như càng không muốn dễ dàng bỏ qua anh ấy.

Viêm Phi Ngang một mình ra ngoài, bởi lo Tô Ngộ ở một mình không thoải mái, thế nên để lại một Mạnh Thực ở lại cùng cậu.

Tô Ngộ ngồi trên ghế sa lông lại chưa nghỉ ngơi ngay lập tức, cậu liếc cửa phòng bị Viêm Phi Ngang đóng lại, lại quay đầu liếc mắt nhìn Mạnh Thực đang lúi độn thoại di động ra muốn dạy cậu chơi game, trong lòng âm thầm đưa ra quyết định.

11. Chương 11: Tổ Tình

Tính cách Mạnh Thực rất hoạt bát, trước đây ở nhà cũng có trẻ con, rất thích chơi với trẻ nhỏ, đặc biệt là mấy đứa thoát nhìn vừa nghe lời lại đáng yêu, Tô Ngộ vừa ngoan vừa dễ thương quả thực đúng là chọt trúng vào mạnh điểm của anh.

“Có muốn chơi thử vài trò chơi khác không?” Mạnh Thực chờ lão đại đi rồi, hoàn toàn không nghe lời lão đại, muốn thừa cơ cảm nhận cảm giác được chơi với mạnh vật!

Đôi mắt to của Tô Ngộ nhìn anh, nghe lời cảm điện thoại di động của anh ta, vẻ mặt thành thực nghe Mạnh Thực phổ cập kiến thức về cái trò chơi thay quần áo đẹp này, thực ra căn bản là nghe tai trái ra tai phải.

“Nhìn có hiểu không?” Mạnh Thực hai mắt lóe sáng nhìn cậu, thực sự muốn trực tiếp mua một đồng quần áo đáng yêu tự mình thay đổi cho tiểu tử này!

“Dạ hiểu, Mạnh đại ca.” Tô Ngộ gật đầu.

Mạnh Thực nghe cậu gọi mình là đại ca, nhất thời nhin không được mà ôm ngực, nhịp tim mình đập nhanh siêu tốc rồi!

Tâm tư của Tô Ngộ cũng không đặt trên trò chơi, cậu cầm chơi linh tinh hai lần, rồi cẩn thận hỏi thăm về Viêm Phi Ngang.

“Cậu hỏi lão đại ấy hả, anh ấy năm nay hai mươi sáu rồi, vẫn còn chưa lấy vợ, mặt hằm hằm như thế, ai thèm.” Trước mặt mạnh vật, Mạnh Thực chưa gì đã tự bán đứng lão đại nhà mình rồi.

Tô Ngọ nghe nói Viêm Phi Ngang vẫn chưa lấy vợ, cái từ “vợ” này cậu hiểu, chưa lấy vợ chính là vẫn chưa có đối tượng giao phối, trong lòng không khỏi vui vẻ, có điều cậu vẫn là trải đời quá ít, có chút không thể khống chế về mặt, chút vui sướng này nhất thời liền nhiễm lên cả khóe mắt, đuôi mày, căn bản là không thể ngừng lại được.

May là thần kinh của Mạnh Thực cũng là dạng thô đến nỗi có thể phi ngựa được, một chút cũng không phát hiện ra, tiếp đó lại tiếp tục bán đứng lão đại của mình, “Có điều, với tính khí của lão đại, anh thực sự có hơi lo sau này anh ấy không tìm được vợ mất.”

“Sao lại phải lo?” Tô Ngọ tò mò hỏi, trong lòng lại nói có mình nguyện ý làm vợ anh ấy mà, bây giờ chỉ cần chờ Phi Ngang có đồng ý giao phối với cậu hay không thôi, Phi Ngang có điều kiện tốt như vậy, cậu cũng thành tâm muốn cùng anh tạo lập một gia đình nhỏ.

Mạnh Thực cười hì hì nói: “Tính cách của anh ấy, cố chấp lại cứng nhắc, còn hung hăng như vậy, phụ nữ nào chịu nổi? Cậu thấy có đúng không? Phụ nữ cần được che chở cẩn thận, sao có thể mạnh bạo với mấy cô ấy được? Thế nên anh ấy cả đời đã định trước là cô độc rồi~”

Tô Ngọ nghe anh ta nói Viêm Phi Ngang như vậy, hơi hơi không vui, dù sao cũng là đối tượng mà cậu đã chọn, cho dù bây giờ cậu vẫn chưa nghĩ ra cách làm thế nào để đối phương đồng ý mình, nhưng vẫn không muốn nghe người khác nói xấu anh.

Sau đó Tô Ngọ không nói gì nữa, Mạnh Thực sợ cậu bị mệt, lập tức giục cậu đi nghỉ trước.

Tô Ngọ là yêu tinh tu luyện thành tinh trong núi, gần đây giúp nhiều người như vậy, sử dụng nhiều linh lực, sức mạnh trong cơ thể hình như lại càng ngưng tụ nhiều thêm, lại cứ như chưa hề tiêu hao linh lực vậy, cùng lúc, cậu mơ hồ cảm nhận được một lực lượng mạnh mẽ, ngấm vào trong yêu lực của cậu, làm cho cậu hình như càng mạnh thêm một chút, cũng không biết đây có phải là ảo giác của cậu hay không.

Cậy nghe lời Viêm Phi Ngang và Mạnh Thực, nằm trên giường, lại không ngủ được, cậu trở mình trên chiếc giường vừa to vừa mềm mại đến khó tin, trong đầu không nhận được mà lại bắt đầu chiếu lại toàn bộ hình ảnh liên quan tới Viêm Phi Ngang, đẹp như vậy, cường tráng kiện mỹ, đối xử với mình lại rất tốt, thực sự rất phù hợp với thẩm mỹ quan của “thú hoang” Tô Ngọ!

Viêm Phi Ngang lên xe lái tới một nơi, nơi đó đã có người chờ anh từ sớm.

“Viêm Thượng úy.” Người đợi anh đầu đội mũ dạ đen, thấy anh tới, liền ngược mặt lên từ dưới vành mũ nhìn anh một chút, nhưng vẫn chưa để người ta thấy rõ toàn bộ khuôn mặt.

Viêm Phi Ngang gật đầu nhẹ một cái, cũng không tiếp lời.

Đối phương hẳn đã quen với tính tình lãnh đạm của anh, cũng không để ý, cầm một cái túi bên trong đầy tư liệu, đặt trước mặt anh, nói: “Lần này mọi người bắt được trùm buôn ma túy, họ tên: Khổng Huy, biệt hiệu: Bàn Là, đã vận chuyển ma túy qua núi Yên nhiều năm, lệnh truy nã gã đã ban hành rất nhiều năm trước, nhưng vẫn chưa bắt được.”

Những thứ này đều là thông tin cơ sở Viêm Phi Ngang đã biết khi vẫn còn đang trong viện, người đến cũng biết thứ anh muốn không phải là điều này, thế nên liền nói tiếp: “Người anh hoài nghi tham gia vào chuyện này, tới tận bây giờ, vẫn chưa hề có bất kì manh mối gì chứng minh gã từng tiếp xúc với những người kia trong nước, mà đại bản doanh trùm ma túy Văn Trúc gã từng xuất hiện, có vẻ cũng không liên quan tới những thuật sĩ kia cho lắm, gã ta dù có giả hoạt đa đoan thế nào, luôn có thể tránh được lực lượng truy kích của cảnh sát mà vô cùng có tiếng trong nghề thì cũng vẫn chưa được tới trình độ “thành thật với nhau” của giới buôn ma túy, những thuật sĩ này thì lại được coi là thượng khách của bọn buôn ma túy, thủ đoạn cực kì ghê gớm, số lượng lại ít, Khổng Huy vẫn chưa tới đẳng cấp kia đâu.”

Mi tâm vốn hơi nghiêm túc của Viêm Phi Ngang hơi nhả lại, anh và Mạnh Thực lần này sở dĩ đột nhiên “giả làm” nhiệm vụ lần này, chính là bởi Khổng Huy này, bây giờ khi biết gã có thể không liên quan tới chuyện mà mình muốn biết, tâm tình dù sao cũng hơi mất mát.

“Liên quan tới Khổng Huy, tư liệu gã làm nhân viên liên lạc vận chuyển đều ở đây cả, Viêm Thượng úy nếu còn có nghi vấn, có thể lại sắp xếp kiểm tra thêm lần nữa.” Người kia gõ gõ ngón tay lên túi hồ sơ, trên ngón trở là một cái nhẫn bằng ngọc phỉ thúy vân long.

Viêm Phi Ngang cầm túi hồ sơ, tiện tay lật một chút.

Lúc này đối phương lại nói: “Còn nữa, liên quan tới chuyện anh bảo tôi tiện tay điều tra người kia, xin lỗi, tôi không tra ra bất kì tin tức gì có liên quan tới cậu ta... trừ phi cậu ta thật sự là lớn lên trong núi sâu, chưa bao giờ tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bằng không, tôi chỉ có thể hoài nghi cậu ta dùng thân phận giả mà xuất hiện.”

Tay cầm túi hồ sơ của Viêm Phi Ngang khựng lại một chút, người trong lời của đối phương đương nhiên là chỉ Tô Ngộ, anh đã có thể xác định chuyện này không có quan hệ gì với Tô Ngộ, cuối cùng cũng nói ra câu đầu tiên sau khi tới đây, “Không cần điều tra cậu ấy nữa, anh về đi, đi đường cẩn thận.”

Đối phương thấy anh đã nói như vậy rồi, liền đứng dậy sụp mũ dạ xuống, nói tiếng chào anh, rồi xoay người chậm rãi đi mất.

Viêm Phi Ngang đã nói muốn đưa Tô Ngộ đi mua đồ dùng hàng ngày, cũng không có việc gì nữa, rất mau sau đó cũng cầm túi hồ sơ rời khỏi.

Lúc Viêm Phi Ngang trở về, Tô Ngộ vẫn chưa dậy, anh liếc mắt nhìn đồng hồ, anh ra ngoài một chuyến đã khoảng ba tiếng, ban ngày ngủ như thế thực sự là hơi nhiều, Tô Ngộ cũng không phải là đứa trẻ thích ngủ nướng, không quy củ, vậy thì chỉ có thể là sau khi anh đi, Mạnh Thực lại làm trò gì đó làm cậu bé đi ngủ muộn.

Mạnh Thực đang ngồi trước ti vi, tay diên cuồng ấn điều khiển trò chơi, tự dừng lại cảm giác sau lưng lạnh buốt, trực giác được huấn luyện nên sau nhiều năm nói cho anh ta biết, chắc chắn là thủ trưởng vạn ác của mình đang nhìn tới! Anh ta không dám quay đầu lại, chỉ có thể giả vờ không phát hiện ra mà tiếp tục diên cuồng chơi game của mình.

Viêm Phi Ngang liếc cho Mạnh Thực một cái, rồi đưa tới phòng của cậu bé, vặn cửa, đẩy cửa phòng ra.

Tô Ngộ căn bản là không ngủ, cậu vẫn còn đang nghĩ xem nên tỏ tình với Viêm Phi Ngang thế nào, chưa từng có kinh nghiệm kiểu này, cũng không có ai truyền thụ kinh nghiệm cho, kết quả chính là, cậu nghĩ nát óc cũng không nghĩ ra được cách nào tốt, lo mình chuẩn bị mọi chuyện tùy tiện quá sẽ làm cho Viêm Phi Ngang cảm thấy thành ý của mình không đủ, lại sợ để lâu quá, đối tượng tốt như vậy sẽ bị người khác cướp mất, xoắn xuýt đến nỗi cả đôi tai cũng sắp phiền muộn rồi, không nhin được mà ôm chần lộn mèo trên giường, giống như trước đây khi cậu vẫn còn ở trong cái ổ của mình trên cây thông lớn, lăn qua lăn lại lăn qua lăn lại!

Kết quả chính là khi cậu đang lăn trên giường tới không biết trời đất đâu, cửa phòng lại đột nhiên bị người đẩy ra, Viêm Phi Ngang vốc người cao lớn đứng ở cửa, làm sóc bay nhỏ đang lăn lộn bị giật mình, cơ thể bật dậy ngay lập tức, mặt đỏ rần, lấp bắp nhìn anh nói: “Phi, Phi Ngang anh về rồi à.” Làm sao bây giờ, lộ ra một mặt vô cùng không có hình tượng trước mặt đối tượng giao phối muốn tỏ tình, Phi Ngang sẽ không phải là sẽ cảm thấy cậu vẫn còn chưa trưởng thành mà không đồng ý giao phối với cậu chứ chứ!

Viêm Phi Ngang nhìn mái tóc lăn tới rối tung của cậu, quần áo cũng đã lộn xộn nhàu nhĩ, đi tới vuốt nhẹ cái đầu nhỏ của cậu, nói: “Đi, dẫn cậu đi mua đồ.”

Tô Ngộ nghĩ tới chuyện gì đó, rất nhanh đã quên mất sự lúng túng vừa nãy, dùng ngữ khí càng căng thẳng hơn mà nói: “Ừm, mua đồ có phải là sẽ cần rất nhiều tiền không? Còn cả thức ăn trước đó nữa, có phải là đều cần rất nhiều tiền?” Cậu hoàn toàn không biết phải đi đâu tạo ra thứ này, làm sao bây giờ?

Sống ở thế giới này, luôn cần phải chi tiền, chút tiền này Viêm Phi Ngang cũng không để ý, nhưng anh cần nhắc tới chuyện Tô Ngộ vừa mới tiếp xúc với xã hội này, bởi vậy cũng không thể không nói thật, giải thích cặn kẽ cho cậu: “Đúng là rất cần tiền, tuy rằng không cần nhiều, nhưng cuộc sống nơi thành thị, thứ này không thể thiếu.”

Cả khuôn mặt Tô Ngộ đều co rúm lại, có chút muốn cắn móng vuốt của mình, có điều lại bị cậu cố gắng kìm nén lại, ngẩng đầu lên, đẩy mặt xoắn xuýt nhìn anh mà hỏi: “Nhưng tôi không có tiền, nên làm gì bây giờ?”

Viêm Phi Ngang thấy cậu sầu khổ như vậy, tự dừng lại có chút không đành lòng, đẩy lưng cậu ra ngoài, nói: “Không sao cả, tôi có, coi như là chút thù lao cậu đã cứu tôi.”

Tô Ngộ khựng lại một lúc, bỗng nhiên dừng khí như được thứ gì cổ vũ, quay đầu lại trợn to mắt nhìn anh, không tự chủ được mà nói rất to: “Phi Ngang, Phi Ngang à, anh làm chồng của tôi đi có được không, tôi sẽ rất biết điều, rất nghe lời, chỉ cần ngày nào anh cũng cho tôi đồ ăn là được rồi ~ tôi, tôi tôi đã có quần áo rồi, những thứ khác cũng đừng tốn kém tiền, tôi sẽ cố gắng đi giúp đỡ người khác, tích lũy công đức, giúp

anh ngày càng trở thành một đại anh hùng lợi hại, có được không?”

Viêm Phi Ngang: “...”

Mạnh Thực đứng lúc vừa mới bỏ tai nghe xuống, nghe thấy đầy một tai đều là lời tỏ tình mà sóc bay nhỏ dùng hết dũng khí nói ra, cảm Mạnh Thực đã sắp rụng xuống dưới đất, đây đây là bước ngoặt thần thánh gì vậy???

Tô Ngọ thấy Viêm Phi Ngang không có phản ứng gì, trong lòng vô cùng, vô cùng, vô cùng đau lòng, nhưng lại không muốn cứ vậy mà bỏ cuộc, chăm chú nhìn vào mắt anh, lại một lần nữa hỏi tới: “Phi Ngang, có được không?”

Mạnh Thực nhìn hai người mắt mày đưa qua đưa lại, nuốt mạnh một ngụm nước miếng, có chút muốn chạy đi chỗ khác, dù sao thủ trưởng này của mình cũng không phải là người ôn nhu gì, anh ta sợ mình biết quá nhiều, sẽ bị lặt vặt thủ tiêu diệt khẩu.

Viêm Phi Ngang thấy vẻ mặt Tô Ngọ từ lấy hết dũng khí, tới căng thẳng, tới lúc bởi không thấy anh đáp lại mà dần trở nên căng thẳng, gơ tay đặt lên đầu cậu xoa xoa, không trực tiếp từ chối, cũng đương nhiên là càng không trực tiếp đồng ý thỉnh cầu của cậu, chỉ nói: “Cậu vẫn còn quá nhỏ, không thích hợp nói về vấn đề này.”

Tô Ngọ nghe vậy, nhất thời sốt ruột phản bác: “Tôi, tôi không nhỏ chút nào hết, tôi đã sống hơn một trăm năm rồi, còn lớn hơn cả anh.”

Mạnh Thực nghe vậy không nhịn được ôm ngực, anh ta tựa như nhìn thấy một bé chuột nhỏ xin thức ăn, chỉ vì một miếng bánh ngọt mà nắm hai cái móng lại, sốt ruột vẫy tay với chủ nhân, hai mắt còn nhìn miếng bánh chằm chằm, gấp đến độ sắp chảy nước dãi.

Trời ơi, đây là muốn đòi mạng của mình sao?!

... Mặc dù so sánh lão đại với “bánh ngọt” thì thật đúng là quý dị, thế nhưng Tô Ngọ nhỏ như vậy mà lão đại anh vẫn có thể ra tay được... chắc chắn, lão đại, tôi đúng là đã nhìn nhầm anh rồi, không ngờ anh lại là loại lão đại như thế!

Về phần câu nói “Tôi đã sống hơn một trăm năm rồi” kia, đã bị anh ta quên mất hoàn toàn, ngay cả nhân vật chính được tỏ tình là Viêm Phi Ngang kia cũng không hề để tâm tới...

12. Chương 12: Cô Độc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng không cho Tô Ngộ một câu trả lời rõ ràng nào, chuyện này trong mắt Mạnh Thực cũng là một chuyện vô cùng đáng kinh ngạc. Lão đại là người như thế nào chứ? Cố chấp mạnh mẽ, ngay cả ân oán cũng phải rõ ràng, nếu như anh không nguyện ý, đừng nói tới chuyện cự tuyệt trên đầu lưỡi mà hành động sẽ càng thêm quyết đoán vô cùng, trước đây có cô tiểu thư nhà giàu tỏ tình với anh, lúc đó lão đại đã nói gì làm gì?

“Trước mắt tôi không có dự định kết hôn, chúc cô tìm được người yêu thích hợp hơn.” Anh nói xong cũng không hề nể mặt mà bỏ lại cô tiểu thư giàu có kia, xoay người đi mất, làm cho Phương tiểu thư nhà người ta khóc lớn, cả một khoảng thời gian dài đằng đằng sau này, mọi người đều nói thái độ của Viêm Phi Ngang thật không tốt, những lời bình phẩm về anh cũng sắc nhọn như dao đâm vào lòng, cứ như thể anh đã làm ra chuyện bỏ vợ bỏ con táng tận lương tâm lắm vậy.

Bây giờ xem ra, cái tên này thật sự là đã động tâm rồi? Có ý định kết hôn rồi?

Trong lòng Mạnh Thực như cào tâm nạo phổi, thật muốn biết chuyện tiếp theo sẽ thế nào, lão đại à, lấp nốt hố đi chứ!

Nhưng anh ta không biết rằng, Viêm Phi Ngang cũng không lấp hố cho anh ta, chẳng qua là giấu ít “hàng lậu” dưới hố mà thôi, thực ra dưới đáy lòng, anh đã thầm nói vài câu với Tô Ngộ.

Cùng ngày đó, anh đúng hẹn dẫn Tô Ngộ tới trung tâm thương mại mua quần áo cho cậu, thấy cậu bé bởi vì anh không đưa ra câu trả lời rõ ràng, nên ủ rũ đầy mặt, liền đưa cậu tới cửa hàng bán đồ ngọt, mua cho cậu một chút điểm tâm ngọt. Nhưng kẻ tham ăn Tô Ngộ lúc này lại không chút hứng thú với thức ăn ngon, lần đầu tiên tìm bạn đời trong đời này lại thất bại, thật đúng là khiến người ta bị thương.

Viêm Phi Ngang thấy cậu không yên lòng ăn thức ăn, hiếm có khi lại không hề giáo huấn cậu mà giờ tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu, dùng giọng nói trầm ổn nghiêm túc nói với cậu: “Liên quan tới chuyện cậu nói với tôi lúc trước, tôi đang suy nghĩ, chờ về nhà rồi, tôi sẽ cho cậu câu trả lời, đừng gấp, còn hộ khẩu của cậu, tôi sẽ bảo người ta trực tiếp viết tên cậu lên hộ khẩu của tôi.”

Tô Ngộ nghe ra trong ý anh hình như cũng không trực tiếp từ chối mình, lập tức ngẩng đầu lên, vui mừng nhìn anh, nhất thời trong lòng ngập tràn niềm vui sướng, chỉ bằng việc Viêm Phi Ngang dù không thẳng thừng từ chối mình nhưng lại đồng ý cân nhắc tiếp nhận lời tỏ tình của mình, đã làm cho Tô Ngộ rất vui mừng, nhất thời cũng không nói được gì nhiều hơn, vui vẻ không nguôi nhìn anh một hồi, mím môi môi phấn hồng, híp mắt cười nói: “Phi Ngang, anh thật tốt.”

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, chỉ chỉ thức ăn trước mặt cậu, “Ăn đi, vẫn còn nhiều thứ phải mua lắm.”

“Ừm.” Tô Ngộ gật mạnh đầu, từng miếng từng miếng ăn sạch điểm tâm ngọt trước mặt. Cũng không biết là do phần thức ăn kia quá ngon hay là trong lòng vui vẻ, nói chung chỉ cần nhìn cậu ăn, cũng đã có thể gọi lên khẩu vị của mọi người.

“Phi Ngang, món này ăn ngon quá, anh có muốn ăn một chút không.” Cậu vừa nói vừa dùng cái thìa xúc một miếng đưa tới trước mặt anh, một đôi mắt sáng long lanh, cười tới híp cả lại, nhìn cậu trông còn ngọt hơn cả điểm tâm trước mặt anh.

Là một người lính, Viêm Phi Ngang là một động vật ăn thịt không hơn không kém, không hề hứng thú với đồ ngọt, vì vậy anh lắc đầu nói với cậu: “Cậu ăn đi.”

Tô Ngộ cảm thấy thức ăn ngon như thế, Phi Ngang không ăn thì tiếc quá, nhưng cậu cũng không để ý nữa, sau này cậu thế nào cũng sẽ tìm ra món mà Phi Ngang thích ăn, sau đó chia sẻ với anh! Trên núi, động vật khi lập thành gia đình nhỏ đều như vậy cả.

Ăn điểm tâm ngọt xong, Viêm Phi Ngang lại dắt cậu tới trung tâm thương mại lần nữa, mua cho cậu mấy bộ quần áo từ đầu đến chân, Tô Ngộ không biết tí gì về quần áo của con người, quần áo tất cả đều là Viêm Phi Ngang chọn cho cậu, cậu không có ý kiến gì, chỉ là lúc tính tiền, thấy Viêm Phi Ngang không dùng thứ

màu hồng mỏng như tờ giấy lần trước để thanh toán mà lại dùng một tấm thẻ cứng không lớn lắm, cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Phi Ngang, thứ này cũng có thể dùng để mua đồ sao? Vậy tại sao anh lại cầm nó trở lại?” Tô Ngộ nhìn không hiểu gì cả, nhưng cậu vẫn rất thông minh đợi cho đến lúc ra khỏi cửa hàng kia rồi, không còn ai nữa mới tựa như một cậu bé hiếu kì hỏi anh.

“Thứ này gọi là thẻ ngân hàng, tiền có thể gửi ở ngân hàng, người ta sẽ viết số tiền dư của cậu vào trong cái thẻ này, chờ tới lúc cậu sử dụng, ngân hàng sẽ biết thông qua máy tính, đồng thời cũng trừ vài con số đi, viết thêm số tiền đó vào thẻ ngân hàng của người khác, con số này có thể tăng thêm hoặc là giảm đi.” Viêm Phi Ngang khi giải thích cho cậu những kiến thức thường thức luôn rất cẩn thận, cũng cực kì nghiêm túc.

Anh nói rất dễ hiểu, Tô Ngộ nghe cái là hiểu ngay, chớp đôi mắt to gật đầu nói: “Thật thần kì.”

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn bọc quần áo nhỏ cậu đeo sau lưng, dẫn cậu tới một cửa hàng bán túi, chuẩn bị mua cho cậu một cái ba lô.

Tô Ngộ hiểu rõ ý anh, ôm bọc quần áo ngượng ngùng nói với anh: “Thứ này tôi không cần đổi.” Đây là bọc quần áo do đại sư Thanh Sơn để lại, có thể đựng rất nhiều thứ cùng một lúc, là một pháp khí rất đáng gờm, đương nhiên là không thể tùy tiện ném đi.

Nhân viên trong cửa hàng bán túi nghe thấy cậu nói vậy, dùng ánh mắt kì quái liếc mắt nhìn cậu, thời đại này rồi mà vẫn còn người dùng bọc quần áo đeo trên lưng, thực sự là kì quặc.

Tính cách của Tô Ngộ thực ra rất miễn cảm, nhận ra ánh mắt quái dị nhìn mình của đối phương, lần đầu cảm thấy không được thoải mái lắm, nhịn không được mà nhích lại gần Viêm Phi Ngang, mắt cũng rũ xuống.

Viêm Phi Ngang quét ánh mắt lạnh lùng tới chỗ nhân viên kia, nhân viên cửa hàng chỉ cảm thấy cổ mình lạnh lẽo một hồi, khách hàng đã mang theo đứa nhỏ kì quái kia rời khỏi, không khỏi bĩu môi, đúng là làm lãng phí thời gian của cô.

“Không mua nữa sao?” Tô Ngộ bị Viêm Phi Ngang quàng vai kéo đi về phía trước, nhỏ giọng hỏi một câu, cậu cảm giác tâm trạng Viêm Phi Ngang có vẻ không tốt lắm.

“Đi tới cửa hàng khác mua.” Viêm Phi Ngang nói xong, trong lòng chợt nghĩ tới, Tô Ngộ mặc dù có năng lực không hề tầm thường, nhưng xuất thân từ trong núi, một thân một mình sống trong xã hội cậu không hề quen, trong lòng không biết là có bao sợ hãi và kinh hoảng... Trong đầu chợt lóe lên hình ảnh cậu một mình lẻ loi đứng nơi đầu đường, đám người xung quanh nhón nháo, bận rộn, tựa như cũng chẳng liên quan gì tới hình bóng đơn độc của cậu, Viêm Phi Ngang thầm đưa ra quyết định trong lòng.

Viêm Phi Ngang cuối cùng mua cho Tô Ngộ một cái túi đeo chéo vai, Tô Ngộ có thể để bọc quần áo nhỏ của mình vào trong túi rồi đeo lên. Anh không để ý tới chuyện hình tượng, trang phục của Tô Ngộ, nhưng không thích người khác nhìn về phía cậu với ánh mắt quái dị, bởi nội tâm miễn cảm của Tô Ngộ có thể sẽ bị ảnh hưởng, thế nên anh chỉ có thể tận lực cố làm cho Tô Ngộ thoát nhìn bình thường một chút trong tình huống cậu cảm thấy thoải mái nhất, không đến mức trông quá khác người.

Mua quần áo, giày và chút đồ dùng cho cậu xong, Viêm Phi Ngang dẫn cậu tới quầy chuyên doanh, mua một cái điện thoại cho cậu, điều này làm cho Tô Ngộ vô cùng kinh hỉ.

“Phi Ngang, anh đối tốt với tôi quá rồi!” Cậu nhất định phải làm cho Phi Ngang đồng ý trở thành bạn đời của mình mới được.

Viêm Phi Ngang cất điện thoại cho cậu thật cẩn thận, chủ động nắm tay cậu kéo cậu trở về, “Sim điện thoại chờ về nhà rồi mua, cậu học cách dùng điện thoại di động đi đã.”

“Ừm.” Tô Ngộ gật mạnh đầu, cái miệng vốn lúc nào cũng đã động ý cười cũng cong lên, nắm chặt lấy tay Viêm Phi Ngang.

Trên đường trở về không ngồi xe, hai người vừa đi, Viêm Phi Ngang vừa giải thích cho cậu một vài sự vật nhìn thấy trên đường, Tô Ngộ nghe rất nghiêm túc, cậu vốn cũng đã rất thông minh, gần như chỉ cần Viêm Phi Ngang nói một lần thôi là cậu đã hiểu ngay.

Rất nhanh đã trở lại khách sạn, Viêm Phi Ngang đang phổ cập khoa học cho cậu về việc làm thế nào mới có thể đi phương tiện công cộng, Tô Ngộ đang nghiêm túc nghe bỗng quay đầu, nhìn vào trong một ngõ nhỏ nơi rìa đường.

Mấy đứa bé đang cầm một thứ gì đó đâm vào cái gì đó trong ngõ, thỉnh thoảng tiếng cười vui vẻ lại vang lên, Tô Ngộ nghe thấy tiếng cầu cứu xen lẫn trong những tiếng cười đó, không khỏi buông lỏng bàn tay đang nắm bàn tay Viêm Phi Ngang ra, đi tới chỗ ngõ nhỏ.

Đại Hắc là một con chó hoang, từ nhỏ nó đã sống trong thành phố này, mỗi ngày đều tìm chút đồ ăn có thể giúp nó sống tiếp mà trốn trốn tránh tránh nhặt nhạnh thức ăn trong thùng rác của con người, ngày qua ngày trải qua rất gian nan.

Thế nhưng Đại Hắc cũng không đau lòng lắm, bởi nó cũng thường xuyên gặp được nhiều người tốt bụng cho nó ăn thức ăn rất ngon, mỗi lúc như vậy, nó rất vui, bởi trên thế giới này mặc dù có rất nhiều nỗi khổ và hắc ám, nhưng cũng chính bởi vậy nên mỗi khi ánh mặt trời long lanh ấm áp, xuất hiện, sẽ lại càng trở nên quý giá, đẹp đẽ hơn.

Sau đó có một ngày, nó quen một đứa bé trong công viên mình hay ngủ lại.

Đứa bé tên là Gia Gia, Đại Hắc là một con chó hoang, cũng không biết tên đầy đủ của cậu. Gia Gia không giống những đứa trẻ khác trong công viên, những đứa khác luôn thích dùng đá ném vào người nó, đương nhiên cũng có đứa ném thức ăn cho nó, thế nhưng chỉ có mình Gia Gia chiều nào tan học về cũng sẽ một mình tới công viên chơi, luôn chỉ có một mình.

Sau khi quen nhau, lần nào Gia Gia cũng mang thức ăn cho nó, có lúc là đồ ngọt, có đôi lúc lại là thịt mà Đại Hắc thích ăn nhất, nói chung sinh hoạt trở nên rất no ấm, lần nào Đại Hắc cũng quý trọng ăn hết đồ ăn, sau đó cẩn thận liếm ngón tay Gia Gia một chút, tỏ ý thân thiết.

Hành vi thân cận này, không phải con người nào cũng thích, hơn nữa nó chỉ là một con chó hoang bản thủ, người khác ghét bỏ nó còn không kịp, sao có thể để cho nó dùng lưỡi liếm tay mình.

Thế nhưng Gia Gia không giống vậy, mỗi lần Gia Gia tới công viên chơi, ngoài mang thức ăn cho nó ra thì cũng chỉ ngồi yên tĩnh, hoặc là một mình im lặng chơi trò chơi dành cho trẻ con trong công viên, Đại Hắc không biết nhiều thứ, nhưng không khỏi thân cận với đứa bé này, có lẽ là bởi trên người cả hai đều có một thứ mang tên cô độc. Đại Hắc đương nhiên không biết cái từ cô độc này, chỉ là mỗi ngày nó sẽ đều cố ý chờ Gia Gia trong công viên vào trong cùng một khoảng thời gian, sau đó một người một chó im lặng cho ăn và ăn thức ăn, rồi Đại Hắc lại ở bên cạnh nhìn Gia Gia chơi xong, mãi tới tận lúc sắc trời dần chuyển tối, Gia Gia mới rời khỏi công viên, một mình về nhà.

Phương thức ở chung này của cả hai giằng co rất lâu, mãi cho tới một ngày, Gia Gia lại một lần mang theo thịt sấy khô mà cậu thích nhất cho nó ăn, Đại Hắc không nhận được mà nghịch ngợm trước mặt cậu, chạy một vòng, kết quả cũng bởi khùng quá mà ngã vào trong bụi rậm, Gia Gia bị nó chọc cho cười khanh khách không ngừng, Đại Hắc chơi càng hăng, tiếp tục chạy điên cuồng trong bụi rậm một hồi.

Nhưng tiếng cười của Gia Gia rất nhanh đã biến mất, cậu chỉ có thể phát ra tiếng a a, Đại Hắc cảm thấy không ổn, nhanh chóng chạy tới, kết quả lại thấy một gã đàn ông tướng mạo hung ác lấy tay bịt chặt miệng Gia Gia, mặc cậu bé giãy giụa, kéo cậu vào trong một chiếc xe.

Đại Hắc sợ hãi, sửa inh ỏi chạy tới cắn tay gã đàn ông kia, nhưng đối phương không biết lại lấy ra thứ gì đó, tàn nhẫn đánh lên người nó.

Đại Hắc cảm giác toàn thân đau nhói, cơ thể co giật một hồi rồi ngã xuống mặt đất.

Xe Van xám trắng lái đi rất nhanh, Đại Hắc giãy giụa bò dậy từ dưới đất, lao đảo chạy theo sau.

Xe Van:

13. Chương 13: Chó Mực Và Mèo Đen

Tô Ngộ đi tới đầu ngõ, nhìn thấy mấy đứa bé chừng mười tuổi đang vây quanh một cái thùng rác, dùng gậy chọc một con chó mực đang nằm thoi thóp trong đồng rác.

Mấy đứa bé trai đâm mấy lần thấy con chó có phản ứng, không nhịn được lại đâm thêm mấy cái, sau đó nói: “Nghe nói có loài cây nếu lấy nước cốt của nó, động vật dù có bị lột da rồi, dùng nó cũng vẫn có thể mọc da lại, rất thần kì, các cậu đã từng nghe thấy chưa?”

“Oa, còn có cả thứ thần kì như vậy sao, là cái gì vậy?”

“Lừa người thôi, sao có thể có thuốc thần như vậy được, nếu có thì đã bị phát hiện từ lâu rồi.”

“Đúng vậy, cũng không biết cậu nghe mấy tin gạt người đó ở đâu.”

Đứa bé lúc mới đầu còn được các bạn chú ý tới giờ lại bị nghi ngờ, lập tức không vui, dùng giọng vệt đục kì quái đang vỡ giọng của mình quát: “Àm ĩ gì vậy, có phải hay không, chúng ta thử không phải là được rồi sao, à mà, con chó này cũng sắp chết rồi, đúng lúc lấy nó ra thử.”

Con chó mực kia có vẻ rất thông minh, hoặc có thể là theo bản năng, nó cảm thấy nguy hiểm và ác ý ập tới, nên cho dù cơ thể đã không thể di chuyển được, nó vẫn cố dùng sức muốn bò dậy khỏi mặt đất.

Mấy đứa bé trai thấy nó di chuyển, cuối cùng vẫn hơi sợ bị cắn, lùi lại phía sau một bước, sau đó thấy nó giãy giụa một hồi nữa rồi vẫn ngã xuống đất, thì lại cười hì hì, cầm gậy chọc vào cái chân bị thương của nó.

Vết thương sâu tới tận xương của chó mực bị gậy đâm vào, đau tới kêu lên vài tiếng, nhưng nó đã không còn khí lực, tiếng kêu chỉ còn lại tiếng rên nghẹn ngào nhẹ nhẹ.

“Gia Gia, muốn đi cứu Gia Gia...”

Tô Ngọ im lặng đứng ngoài ngõ, nghe thấy tiếng nghẹn ngào chó mực lặp đi lặp lại không ngừng, âm thanh kia ẩn chứa sự cố chấp khôn cùng, cho dù nó đã thương tích đầy mình, ngay cả đứng lên cũng đã không có sức.

Tô Ngọ nhìn bộ dáng của nó vô cùng khổ sở, không nhịn được mà nói với mấy đứa nhóc: “Các em đừng chọc nó nữa, nó sắp chết rồi.”

Mấy thằng bé mười tuổi, là cái tuổi ghét chó nhất, đột nhiên nghe thấy có giọng nói vang lên từ sau lưng, sợ hết hồn, quay đầu lại nhìn, thấy chỉ là một sinh viên năm ba hoặc năm tư, không lớn hơn mình bao nhiêu, mà bên chúng lại có tận mấy đứa, thế là dùng ngữ khí vô cùng khinh thường nói: “Quan tâm chuyện không đâu, có bệnh à.”

Tô Ngọ cau mày, nhất thời lại không biết nên làm gì, trong mắt cậu, con người và những động vật khác đều có địa vị ngang hàng nhau, mà nơi này dù sao cũng là địa bàn của con người, là thế giới do loài người thống trị, hơn nữa mấy con người kia tuổi cũng còn nhỏ, việc đã làm cũng không hẳn là quá ác độc như người trong cái thôn ở thâm sâu cùng cốc kia, chẳng qua là không biết phân biệt thiện ác thôi, cậu không thể trực tiếp dùng linh lực trừng phạt chúng, nhất thời cậu cũng sững sờ đứng tại chỗ.

Mấy đứa bé kia thấy Tô Ngọ tuổi mặc dù lớn hơn mình, nhưng tính cách có vẻ rất yếu đuối, vóc dáng cũng chẳng cao hơn chúng được bao nhiêu, gầy gò yếu ớt, rất dễ bắt nạt, nhất thời vẻ mặt nhìn cậu lại càng khinh thường.

Nhưng ngay lúc chúng đang định nói vài câu trêu chọc cậu, thì bỗng lại thấy một người đàn ông cao lớn trầm mặt đi tới cạnh đối phương, cho dù cơ bắp trên người người này chẳng hề to con, cũng không hề mở miệng quát lớn chúng, nhưng cảm giác mạnh mẽ ngọt ngào như thể từ lúc sinh ra đã có sẵn làm cho bọn trẻ cảm thấy sợ hãi theo bản năng, lời vừa mới vọt lên họng đã lập tức tụt xuống.

“Cút.” Viêm Phi Ngang nhíu mày kiếm, hai mắt sắc bén đảo qua mấy thằng bé choai choai, khí thế không giận tự uy làm cho mấy thằng sợ đến nỗi không dám tiếp tục ở lại trong ngõ nữa, nhanh chóng vút gậy xuống, chạy về một đầu khác của ngõ, cũng không dám thốt lên lời nào.

Tô Ngọ ngoài ý muốn liếc mắt nhìn mấy đứa bé kia, quay đầu lại nhìn Viêm Phi Ngang, sau đó vẻ mặt vô cùng sùng bái nói: “Phi Ngang thật là lợi hại, chúng đều rất sợ anh.”

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, bàn tay anh khá lớn, ngón tay thon dài, đặt lên cái đầu nhỏ của Tô Ngọ,

càng làm nổi bật vóc dáng và tuổi tác của hai người.

Tô Ngọ được bàn tay anh che kín đầu, thế là cậu híp mắt, thoải mái cọ cọ đầu lên tay anh hai lần, sau đó chạy tới chỗ con chó mực bị thương kia.

Chó mực thoi thóp, nhưng vẫn liều mạng giẫy giụa, muốn bò dậy, bò dậy cứu người bạn tốt nhất của nó, Gia Gia.

Tô Ngọ nhìn bộ dáng của nó, nghe thấy nó nức nở lặp đi lặp lại lời kia, trong lòng chua xót, cậu lại một lần nữa nghĩ tới Viêm Phi Ngang, nếu như Phi Ngang có chuyện gì, cậu cho dù có bị thương nghiêm trọng như chó mực, cũng sẽ liều mạng đứng lên đi cứu anh.

“Đừng gấp, để ta chữa vết thương cho người trước đã.” Tô Ngọ đưa tay sờ đầu nó, cũng không chê bộ dạng bẩn thỉu của nó.

Chó mực mỗi một quay đầu lại nhìn cậu, hai mắt đã có chút đại ra, nhưng vẫn khẩn cầu: “... Mau cứu Gia Gia...”

Nó cũng không hẳn là quá thông minh, vẫn chưa mở linh trí, chỉ là khá khôn, có thể biểu đạt được cũng chỉ có vài câu đơn giản, may mà cùng là động vật, lại đã tu hành trên núi hơn một trăm năm, quanh năm giao thiệp với các động vật nên Tô Ngọ mới có thể nghe hiểu được một chút, bằng không sợ rằng có người tốt bụng cứu nó, cũng không thể nào nghe hiểu được.

Tô Ngọ nghiêm túc nhìn nó, cam kết: “Được, chờ vết thương của người lành rồi, ta sẽ giúp người cứu cậu ấy.”

Cậu vừa nói, vừa không chút hoang mang đặt tay lên vết thương của nó, không chừng vận chuyển linh lực truyền lên người nó.

Sức mạnh từng luồng tràn vào cơ thể chó mực, vừa có thể chữa được vết thương của nó, cũng vừa làm cho nó cảm giác một nhòai, rất nhanh nó đã nhắm mắt lại thiếp đi, trong họng vẫn không ngừng thì thầm tên của Gia Gia.

Tô Ngọ đang chữa vết thương cho chó mực, lúc này bỗng nhiên lại nhìn thấy một con mèo nhỏ đen tuyền nhảy lên trên tường, không khỏi ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn nó.

Cậu là sóc bay, mèo có thể coi như là thiên địch của cậu, song Tô Ngọ đã sớm có thể biến thành hình người, đồng thời cũng nắm giữ linh lực rất mạnh, trên núi, cậu cũng có làm bạn với mấy con mèo hoang, thế nên cũng không sợ nó.

Con mèo đen nhỏ đứng là vì ngửi thấy chút mùi kia mà tìm đến, có điều sau khi nhìn thấy Tô Ngọ rồi, nó cũng không tấn công cậu, cũng không đi ngay, mà ngồi trên tường cúi đầu tiếp tục nhìn cậu.

Tô Ngọ có chút khó hiểu, nhìn nó một hồi, không nhận được mà nhỏ giọng hỏi: “Người... có việc gì?”

Con mèo đen nhỏ liếc con mắt sáng ngời như sao của nó, nhìn hẩn một chút, lại nhìn chó mực bên cạnh cậu, sau đó Tô Ngọ liền nghe thấy một giọng nói rõ ràng có hơi mềm mại, nhưng lại thanh lãnh đến khó giải thích của nó: “Nó tới từ phía tây.”

Tô Ngọ sửng sốt, không ngờ con mèo này không chỉ chủ động nói chuyện với mình, mà còn có thể biểu đạt ý mình một cách tinh chuẩn như vậy, rõ ràng là biểu hiện của việc mở linh trí, vội hỏi: “Người biết nó đã xảy ra chuyện gì sao?”

Con mèo đen nhỏ lúc này mới giơ móng lên, thè lưỡi liếm móng mình, rồi nói: “Không biết, ai mà biết nó đã xảy ra chuyện gì, chó ngốc.”

Tô Ngọ: “...” Tuy rằng con chó này so sánh với con mèo đen nhỏ trước mặt đã mở linh trí, đúng là quả thực có chút ngốc thật, nhưng động vật vẫn chưa mở linh trí mà đã có thể nhớ tên Gia Gia, bị thương nặng như vậy mà vẫn nhớ tới chuyện đi cứu cậu, đã là vô cùng thông minh rồi có được không...

Viêm Phi Ngang vẫn luôn đứng cạnh, nhìn cả quá trình Tô Ngọ cứu con chó mực kia, tuy rằng anh không nhìn thấy ánh sáng màu xanh nhạt phát ra từ lòng bàn tay Tô Ngọ, nhưng cân nhắc tới chuyện lúc ấy anh cũng từng sắp chết giống vậy, lại theo lời kể của Mạnh Thực, lược bỏ vài câu nói quá, Tô Ngọ có thể dễ dàng chữa vết thương ở động mạch trên cổ của anh, cứu anh sống lại, ngày hôm sau đã có thể xuống giường ngay lập tức, cơ thể cũng không để lại di chứng gì... rồi nhớ tới chuyện mấy thôn dân chủ động xuống núi tự thú, tất cả đều nói lên Tô Ngọ nắm giữ một loại sức mạnh kì lạ, bản thân Viêm Phi Ngang cũng có phần liên quan tới chuyện này, thế nên anh cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Có điều lúc này thấy cậu ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nhìn con mèo đen nhỏ trên tường, nghe cậu nói chuyện với nó, anh cảm thấy thật kinh dị, đương nhiên không ai có thể nhìn ra điều này với thuộc tính mặt than của Viêm Thượng úy.

Con mèo đen nhỏ miễn cưỡng nhìn về phía Viêm Phi Ngang, bốn chân thoăn thoắt, rất nhanh đã đi tới đầu kia của bức tường.

“Người phải đi rồi sao?” Tô Ngọ nhìn con mèo nhỏ uốn éo cái mông nhỏ, vểnh cái đuôi, không nhận được mà hỏi một câu.

Con mèo đen nhỏ quay đầu lại liếc cậu một cái, đột nhiên hỏi: “Người sẽ giúp con chó ngu ngốc này phải không?”

Tô Ngọ gật đầu, “Đúng vậy.”

Cũng không biết là con mèo đen nhỏ lại nghĩ tới điều gì, bỗng nó nhảy xuống từ trên tường, trực tiếp đi tới bên cạnh cậu, sau đó lại nhìn Viêm Phi Ngang nói một câu chẳng liên quan tí nào, “Ta đói.”

Tô Ngọ sững sốt, vội giới thiệu thức ăn của loài người cho nó, “Vậy chúng ta đi ăn, thức ăn của con người rất ngon đó.”

Con mèo đen nhỏ giương mắt lên nhìn cậu một cái, hỏi: “Người có tiền mua à?”

Tô Ngọ: “...” Lời nói sắc như dao của con mèo kia quả thực đã trúng giữa hồng tâm, đâm tới lòng cậu đau đau đốn đốn, Tô Ngọ cậu không có tiền.

Tô Ngọ không có tiền không thể làm gì hơn là quay đầu lại nhìn Viêm Phi Ngang, chớp chớp đôi mắt to, có chút tội nghiệp như đang chờ được cho ăn – tiền trong thế giới con người đúng là thứ tốt, cậu cũng muốn, nhưng phải làm sao mới có thể có được đây?

Viêm Phi Ngang đưa tay tới trước mặt cậu, “Chờ chứng minh của cậu làm xong rồi, tôi sẽ đưa thẻ ngân hàng cho cậu.” Anh không trực tiếp đưa tiền cho Tô Ngọ, thứ nhất là sợ cậu bé cầm tiền sẽ làm cho kẻ xấu chú ý đến, anh sẽ lo lắng, thứ hai là khoảng thời gian họ rời khỏi đây, trở về thủ đô, anh cũng sẽ không bỏ cậu lại một mình. Sau khi về thủ đô rồi, anh cũng sẽ thay cậu bé sắp xếp tất cả mọi chuyện, đây chính là quyết định mà anh đã đưa ra, anh không muốn cậu bé một mình xuống xã hội dưới núi, lại phải cảm thấy cô độc.

Trên mặt Tô Ngọ, nhất thời ý cười rạng rỡ, đưa tay ra nắm lấy tay anh nói: “Phi Ngang anh thật tốt.” Trong lòng cậu lại hạ quyết tâm một lần nữa, nhất định phải làm cho Phi Ngang đồng ý với lời tỏ tình của mình, trở thành đối tượng giao phối của mình!

Tính cách Tô Ngọ giản dị, mỗi lần cảm ơn người khác, đều trực tiếp phát thẻ người tốt cho đối phương, Viêm Phi Ngang đã quen, thế nhưng lại rất thích ý cười khi nói chuyện của cậu, tựa như nụ cười vui vẻ kia nở ra, tất cả đều là bởi vì mình.

Chó mực hôn mê, Tô Ngọ định đưa nó về khách sạn, còn cả con mèo đen nhỏ muốn thức ăn kia nữa, cũng đưa về.

Vì vậy, chờ tới khi hai người một chó một mèo trở lại khách sạn, trong mắt người khác nhìn họ đều biến thành kinh dị, cũng may tuy rằng chó mực tuy rằng tên là Đại Hắc, thực ra cơ thể cũng không lớn lắm, Tô Ngọ lại dùng linh lực làm sạch cơ thể cho nó, hình dạng của nó thoát nhìn cũng không còn quá khủng bố, khách sạn cũng không cần dọn dẹp.

14. Chương 14: Chí Hướng Vĩ Đại!

Mạnh Thực nghe thấy tiếng cửa phòng mở ra, miệng đang ngậm một miếng bánh quy quay đầu lại nhìn, thấy trong lòng Tô Ngọ ôm một con chó mực, bên chân có một con mèo đen nhỏ, một tay nhỏ kia còn bị lão đại nắm... khoan đã, bị lão đại nắm?

Bánh quy trong miệng anh ta nhất thời trực tiếp rơi xuống, mắt trợn trừng.

Viêm Phi Ngang không thèm để ý tới anh ta, sau khi trở về phòng, liền ném quần áo mới của Tô Ngộ vào trong phòng ngủ, sau đó dỡ từng túi bọc ngoài quần áo ra, chuẩn bị cất vào trong vali hành lý, chỉ chừa lại cho cậu một bộ để thay.

Tô Ngộ đặt chó mực lên ghế salon, cậu đã dùng linh lực làm sạch người chó mực, không còn bẩn chút nào nữa, nhưng lại càng làm cho vết thương chưa khép lại hoàn toàn càng hiện rõ ra, trông càng khủng bố.

“Con chó này là cậu cứu sống?” Mạnh Thực không dám chất vấn chuyện lão đại đã ăn sạch cậu bé này hay chưa, không thể làm gì hơn là cố gắng dần sự nghi hoặc này xuống đáy lòng, lại gần nói chuyện với Tô Ngộ.

Đây đúng là chuyện mà Tô Ngộ sẽ làm, thiếu niên đơn thuần như vậy, lại vô cùng thiện tâm, hoàn toàn không hợp với người hiện đại lạnh lùng, nhưng đó lại chính là phẩm chất quý giá của cậu.

Tô Ngộ gật đầu, cậu hết sức thành thực nói: “Có lẽ là bạn của nó gặp nguy hiểm rồi, tôi đã đồng ý sẽ giúp nó cứu bạn.”

Lời này làm cho Mạnh Thực có chút không rõ, “Bạn của nó? Ai vậy?”

“Hình như tên là Gia Gia, cụ thể thì phải đợi nó tỉnh lại thì mới biết được.” Tô Ngộ nghiêm túc nói.

Mạnh Thực bị những gì cậu nói làm cho hồ đồ hoàn toàn rồi, thiếu niên đồng ý với một con chó sẽ cứu bạn của nó, nhưng lại không biết đối phương là ai? Vậy cậu đã đồng ý thế nào vậy?!

Con mèo đen nhỏ vẫn đi theo Tô Ngộ lúc này ngẩng đầu nhìn Tô Ngộ meo một tiếng, nói: “Đồ ngốc, anh ta sẽ không tin lời cậu nói đâu.”

“Tại sao vậy?” Tô Ngộ không hiểu vì sao, cúi đầu nhìn nó.

Con mèo đen nhỏ nhin không được lại lườm cậu một cái: “Bởi vì anh ta là con người, sẽ không tin rằng cậu có thể nghe hiểu động vật nói gì.”

Tô Ngộ nhất thời bỗng tỉnh ngộ, nhưng chuyện này cậu không biết giải thích thế nào, bởi cây thông lớn đã nói với cậu, có thể để người ta biết được sức mạnh của cậu, nhưng không thể để người ta biết bản thể của cậu, cậu vốn không hiểu yêu cầu kì lạ này lắm, nhưng lúc này đã hiểu ra một chút.

Người và động vật bình thường dù sao cũng không cùng một chủng loài, dưới cái nhìn của cậu, cậu lại cho rằng việc bình đẳng là đương nhiên, đối với cậu chưa bao giờ tiếp xúc với con người mà nói, có lẽ đây vốn là nằm mơ giữa ban ngày...

Nhận ra điều này làm cho cậu có chút đau lòng, vừa nãy cậu vẫn nói chuyện với chó mực và cả mèo đen, Phi Ngang có phải là cũng cảm thấy cậu rất kì quái không?

Viêm Phi Ngang sắp xếp quần áo cho cậu, từng bộ từng bộ đều rất cẩn thận, bởi vì Tô Ngộ không có vali, nên tất cả đều xếp vào trong vali của anh, vali của anh rất lớn, có thể chứa được hết, cũng không cần phải mua thêm cái nữa.

Chờ anh chuẩn bị xong xuôi đi ra, lúc ra khỏi phòng, vừa vặn chạm phải ánh mắt quay sang nhìn của Tô Ngộ, anh nhảy bèn cảm giác trong ánh mắt kia hình như có điều gì đó, nhưng lại không thể nhận ra, liền hỏi: “Sao vậy?”

Tô Ngộ nhìn anh, bỗng lại nói: “Phi Ngang, anh thật tốt.” Cậu vốn có chút đau lòng, sợ rằng Phi Ngang sẽ cảm thấy cách hành xử của cậu quá kì quái, thế nhưng bỗng nhiên lại nghĩ, Phi Ngang lúc trước không chỉ mua quần áo cho cậu, còn nói muốn cho cậu thẻ ngân hàng để mua đồ, sau khi thấy cậu nói chuyện với chó mực và mèo đen, cũng không cần cậu mang chó và mèo về, còn cố ý dọn đồ cho cậu nữa, cậu cũng không cần phải làm gì cả... nhưng cậu chẳng những không cảm ơn Phi Ngang, lại còn nghi ngờ anh, sao cậu có thể làm như vậy được chứ?

Phi Ngang là đại anh hùng ngập tràn chính nghĩa, đối tốt với cậu như vậy, còn là đối tượng cậu đã quyết tâm muốn theo đuổi, sao có thể dễ dàng nghi ngờ anh như vậy?

Viêm Phi Ngang vốn cũng không để ý, dù sao anh cũng không phải là người có tâm tư quá cẩn thận, thế nhưng cậu bé nhìn anh, nhìn một lúc, đôi mắt to chợt có nước mắt chảy xuống, hai hàng lông mày của Viêm Phi Ngang đột nhiên nhíu lại, ánh mắt sắc bén quét về phía người còn lại trong phòng, lạnh lùng hỏi: “Chuyện gì đã xảy ra?!”

So sánh với giọng nói vừa lạnh, vừa cứng lại còn hung hăng với giọng nói với Tô Ngộ lúc nãy, giọng kia quả thực là sắp ầm áp như gió xuân thág ba, Mạnh Thực cảm thấy mình thật là oan uổng! Chuyện này có liên quan gì tới anh ta đâu chứ!

Tô Ngộ thấy ngữ khí của Viêm Phi Ngang thay đổi, vội giơ tay lau sạch nước mắt, thế nhưng giọng nói vẫn mang theo chút giọng mũi, “Không có chuyện gì cả, chỉ là cảm thấy Phi Ngang anh thật tốt, thế nên, anh nhất định phải đồng ý làm chồng em!”

Mạnh Thực “từng trải đời nhiều”, “đọc nhiều sách vở” trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ – tướng mạo này của Tô Ngộ lại thêm động chút là rơi nước mắt, bộ dáng “tôi thật ưu thương”, quả thực là mềm yếu vô cùng, hoàn toàn chính là loại hình nhân vật Mary Sue, Jack Sue, nhưng sao nói ra cứ cảm thấy không phù hợp với thiết lập nhân vật vậy nhỉ?! Mary Sue sao có thể động chút là lại đòi một người đàn ông đầu thép làm chồng mình?! Không phải là nên run lấy bấy khóc oa oa hét to anh đừng tới đây đừng tới đây hay sao?! Nhất định là phải chê trách một phen!

Thế nhưng đối diện với một lão đại chỉ biết im lặng tuyệt đối, anh ta nhin không được mà “phụt” một tiếng bật cười.

Viêm Phi Ngang lườm anh ta một cái, cũng không nói gì với lời “tỏ tình” lần hai của Tô Ngọ, cầm điện thoại lên gọi xuống sảnh, để người mang thức ăn cho chó mèo lên.

Tô Ngọ nghe thấy anh bảo muốn mang thức ăn cho mèo lên, nhất thời có hơi thèm ăn, sóc bay nhỏ thành thật nhin không được mà nói: “Em, em cũng muốn ăn.”

Đáng tiếc gia giáo của Viêm Phi Ngang rất nghiêm, cau mày trực tiếp từ chối cậu, “Cậu vừa mới ăn điểm tâm ngọt, còn ăn cả kem nữa, lại ăn thêm sẽ bị đau bụng.”

Tô Ngọ giật giật miệng, nhưng cuối cùng cũng không nói ra lời kháng nghị nào, mà hai bên má phúng phính rõ ràng lại hơi phồng lên.

Con mèo đen nhỏ trực tiếp nhảy lên trên ghế salon, xì một tiếng nói: “Vợ quá nghiêm, không có tiền đồ.”

“Vợ quá nghiêm là cái gì?” Tô Ngọ không hiểu ra sao mà hỏi.

“Giống như người ấy, vợ quá nghiêm, sợ vợ, thứ gì cũng không dám ăn.” Con mèo đen nhỏ đã hành tẩu lâu năm trong xã hội loài người, cũng là kiến thức rộng rãi, không ngại phổ cập khoa học cho cậu.

Tô Ngọ không nhin được mà cau mày, nhỏ giọng nói với nó: “Nhưng Phi Ngang là chồng mà, anh ấy là nam.”

Con mèo đen nhỏ thoải mái nằm nhồi trên ghế salon mềm mại, vừa liếm móng vừa không có thành ý mà nói: “Há, vậy người cũng là nam, người làm chồng anh ta không tốt sao? Làm cho anh ta nghe lời người, sau này người muốn ăn gì thì ăn, anh ta chắc chắn không dám quản chồng mình.” Logic trước sau của nó có chút vấn đề, hơn nữa, là một con mèo, con mèo đen nhỏ còn là một tên theo chủ nghĩa đại nam tử... ít nhất trước mắt là như vậy.

Nhưng Tô Ngọ là một tên nhà quê hoàn toàn không có kiến thức, nghe mèo đen nhỏ nói, chỉ cảm thấy rất có đạo lý. Đúng vậy! Cậu quyết định rồi, sau này phải chăm sóc Phi Ngang thật tốt, bảo vệ Phi Ngang, sức mạnh của cậu lớn hơn Phi Ngang, hoàn toàn có thể làm chồng Phi Ngang!

Một khắc kia, trong lòng sóc bay nhỏ, xuất hiện một loại chí hướng có thể nói là hùng vĩ lại rộng lớn! Làm chồng của Viêm Phi Ngang! – tuy rằng cậu cũng không biết ý nghĩa đích thực của việc làm chồng người khác là thế nào...

Mạnh Thực ngồi một bên chơi điện thoại di động, thỉnh thoảng nghiêng đầu thấy Tô Ngọ và con mèo đen nhỏ liếc mắt nhìn nhau một cái, luôn cảm thấy có chuyện lớn gì đó đã xảy ra giữa một người và một mèo kia!

Khách sạn này phục vụ rất tốt, rất nhanh đã có nhân viên phục vụ đưa thức ăn cho chó mèo tới, con mèo nhỏ ngửi thấy mùi thịt, lập tức nhảy xuống ghế, bước nhanh tới.

Chó mực là một con chó hoang, trên người nó ngoại trừ vết thương ở ngoài, thì toàn bộ người đã gầy đến da bọc xương, Tô Ngọ có thể cảm giác mấy ngày nay nó đã không ăn gì rồi, vì vậy giờ tay đặt lên người nó, không ngừng vận chuyển linh lực vào trong cơ thể nó, trong chớp lát đã gọi chó mực tỉnh lại.

Đại Hắc một lòng nghĩ tới chuyện cứu Gia Gia, vừa mới tỉnh lại, không nhận được đã lưng tròng, nước mắt cũng đã rơi ra. Tô Ngọ nghe được sự cấp thiết và lo lắng trong giọng nó, vội nói: “Người đừng gấp, ăn gì đó trước đi, ăn xong ta sẽ giúp người đi cứu bạn, có được không?”

Đại Hắc tuy rằng khôn, nhưng lại không thông “ngôn ngữ” con người, nói dài như vậy, nó căn bản không thể nghe một lần đã hiểu, vẫn luôn giãy giụa, muốn đứng lên, trong họng phát ra tiếng rên rĩ, từng tiếng lại từng tiếng gọi cái tên kia lên: Gia Gia... mau cứu Gia Gia...

Tô Ngọ không còn cách nào, chỉ có thể không ngừng vận chuyển linh lực trong cơ thể nó, sau đó một lần lại một lần cúi đầu lặp lại lời hứa của mình với nó, mãi cho đến cuối cùng, Đại Hắc cuối cùng cũng dần dần hiểu được điều gì đó, ngẩng đầu lên, dùng đôi mắt đen láy ướt át của mình nhìn cậu, biểu đạt sự tin tưởng của mình, lè lưỡi liếm ngón tay cậu.

Trong lòng Tô Ngọ thở phào nhẹ nhõm, vội lấy thức ăn của nó tới, nói với nó: “Ăn thức ăn đã, sau đó lại nói cho ta biết, Gia Gia bị làm sao, được không?”

Mạnh Thực vẫn luôn ở bên cạnh nhìn hành động của cậu, trong lòng cảm động tới khó giải thích, tiểu tử này thiện tâm anh ta đã sớm biết, nếu không cũng đã không cứu sống lão đại của họ ở nơi rừng rậm không dấu chân người, còn cả những phụ nữ bị lừa bán kia nữa, thế nhưng anh ta không ngờ rằng cậu lại có thể kiên trì như vậy, cam kết với một con chó sẽ giúp nó... có lẽ trong mắt tiểu tử nắm giữ sức mạnh khác thường này, con chó này với lão đại của họ, thực ra có địa vị giống nhau?

Trong lòng, Mạnh Thực lau giọt nước mắt chưa xót thay lão đại, Tô Ngọ có hiểu mấy câu thổ lộ của cậu với lão đại có nghĩa là gì không? Cậu thật sự thích lão đại ư? Nếu như cậu không hiểu ý nghĩa của những câu nói kia, thì lão đại phải làm sao đây? Nhìn bộ dáng của lão đại, rõ ràng là đã động phạm tâm rồi...

Mèo đen và chó mực vây quanh bát ăn của mình vui mặt hí hoáy ăn, Tô Ngọ nhìn cũng thật thèm, cậu cũng muốn tới gần ăn một chút.

Cậu có chút ai oán liếc nhìn Viêm Phi Ngang đang đứng gần đó không biết đang làm gì, tại sao lại không cho cậu ăn chứ, bụng cậu tiêu hóa rất nhanh, còn có thể ăn thêm chút thức ăn nữa.

Một mình cậu ngồi một lúc, bỗng nhiên có chút hoảng sợ nghĩ, Phi Ngang không phải là cảm thấy cậu ăn quá nhiều đấy chứ?! Vậy anh ấy chậm chạp không muốn đồng ý làm đối tượng giao phối với mình, có phải là bởi nguyên nhân này???

Cậu lại nhớ tới chuyện trong rừng luôn có những động vật ăn quá nhiều, luôn làm cho người ta đặt biệt chán ghét!

15. Chương 15: Cứu Viện

Đại Hắc đứng là như lời con mèo đen nhỏ nói, nó chạy từ phía Tây thành phố tới, dùng hết khí lực mà chạy tới, chỉ có một ý niệm chấp nhất, chỉ là để thông báo cho cha mẹ Gia Gia, báo cho họ biết vị trí của những kẻ đã bắt Gia Gia đi, mau cứu Gia Gia, bởi vì những kẻ xấu kia rất lợi hại, Đại Hắc đã không còn sức chống trả lại chúng.

Từ góc độ của Đại Hắc, chỉ biết là những người kia đã bắt Gia Gia đi, còn đối phương là ai, tại sao lại muốn bắt Gia Gia, họ một mực không thể biết được từ miệng Đại Hắc – một con chó còn chưa mở linh trí.

Hỏi được một số chuyện từ chỗ Đại Hắc, Tô Ngộ mới dung nhập vào xã hội loài người thực ra cũng không có cách nào xâu chuỗi những chuyện này lại được, cậu quay đầu cầu cứu, nhìn về phía Viêm Phi Ngang, nhưng Viêm Phi Ngang nghe không hiểu lời Đại Hắc nói, cũng không có cách nào giúp cậu được.

Tô Ngộ mím môi, trong lòng cậu đã quyết định, cậu ngược đôi mắt to lên nhìn Viêm Phi Ngang, thuật lại chuyện mà Đại Hắc đã nói cho cậu.

Viêm Phi Ngang lúc trước đã hoài nghi Tô Ngộ có thể hiểu tiếng động vật, nhưng nghe thấy cậu rõ ràng rành mạch kể lại cho mình nghe, trong lòng vẫn là một trận sóng to gió lớn, anh liếc liếc mắt, lát sau mới khôi phục lại, bình tĩnh nói với cậu: “Nghe có vẻ giống lừa gạt buôn bán trẻ em hoặc là bắt cóc, Đại Hắc nói chúng vẫn ở yên một chút, tôi thiên về hướng bắt cóc hơn.”

Sắc mặt Tô Ngộ không được tốt cho lắm, “Vì sao họ lại muốn đối phó với một đứa trẻ chứ? Đại Hắc nói tuổi của Gia Gia cũng không lớn, tại sao, nhưng người lớn kia lại bắt nạt một đứa bé.”

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, dùng giọng nói có chút trầm thấp nói: ” Bởi vì trẻ con sức yếu, dễ khống chế hơn, dùng để uy hiếp bố mẹ của chúng càng tiện hơn.”

Sắc mặt Tô Ngộ trắng bệch, cậu cúi đầu nhìn Đại Hắc một lúc, sờ sờ môi mình không nói gì.

Manh Thực bên cạnh nghe Tô Ngộ nói những lời kia xong, kinh ngạc trong lòng chỉ có nhiều chứ không ít hơn Viêm Phi Ngang, có điều anh ta rất nhanh đã bị một tầm mắt có phần mịt mờ của lão đại quét tới, nhất thời hiểu ra ý của lão đại, lập tức ngậm chặt miệng, làm động tác kéo khóa miệng lại.

Tô Ngộ cũng không trầm mặc lâu lắm, dù sao hi vọng của Đại Hắc gần như đã kí thác toàn bộ lên cậu, cậu không thể để cho nó thất vọng được.

Cậu đứng dậy: “Em đi cứu Gia Gia, sẽ về sớm thôi.”

Viêm Phi Ngang cũng không ngăn cậu lại, mà cũng đứng lên, “Tôi cũng đi.”

Ánh mắt Tô Ngộ nhìn về phía anh sáng lên, Phi Ngang quả là một con người tốt, là đại anh hùng, cậu không hề nhìn lầm.

Mạnh Thực xuống tầng mượn xe, Viêm Phi Ngang cùng Tô Ngộ đi xuống, trên đường đi còn gọi điện thoại, nhờ Tưởng Chính giúp anh một việc.

Lúc này đã gần chạng vạng, Tưởng Chính sắp tan làm, bỗng nhiên điện thoại vang lên, anh ta lập tức nghe máy.

“Gia Gia? Được, tôi lập tức bảo người điều tra... thành Tây phải không? Yên tâm, tôi lập tức dẫn người tới.”

Tưởng Chính làm việc rất đáng tin cậy, chờ tới khi mấy người Viêm Phi Ngang họ đến thành tây, Tưởng Chính đã mang người đi được nửa đường, sau khi biết được vị trí cụ thể, cũng đã rất nhanh đã chạy tới.

“Viêm đội, có chuyện gì xảy ra vậy?” Tưởng Chính dừng xe, thấy Viêm Phi Ngang đang đứng ở ven đường, thiếu niên lúc trước đã cứu anh đứng bên cạnh, cạnh đó còn có một chó một mèo.

Nơi này là khu vực ngoại thành, bốn phía khá hoang vu, ngoại trừ mấy con đường, cũng chẳng có nhiều hộ gia đình.

Đại Hắc chăm chăm chuyện Gia Gia, nhớ rất rõ đường, vì để mình không quên, lúc chạy, nó còn thường xuyên đi tiểu ở ven đường, mình có thể thuận tiện tìm lại đường, không thể không nói, Đại Hắc thực ra rất thông minh.

Đương nhiên chỉ bằng một con chó mà có thể đi được đúng đường, thực ra cũng không quá lí tưởng, lúc câu thông cũng có chút khó khăn, may mà có mèo đen nhỏ, đã cư trú rất lâu trong thành phố này, biết không ít động vật nội thành và ngoại thành, trong đó thậm chí cũng có những con vật đã mở linh trí giống nó, chúng ngửi thấy mùi trên người Đại Hắc, cũng chỉ cho họ không ít đường, cuối cùng tới lúc trời tối, cuối cùng họ cũng đã tìm được đến nơi kia.

Vì không muốn đánh rần động cỏ, mấy người Viêm Phi Ngang đỗ xe lại ở một nơi rất xa khu nhà cũ kĩ kia.

“Đã tra được tư liệu chưa?”

“À rồi, tra được rồi, tôi vẫn còn chưa kịp xem.” Tưởng Chính đưa cho anh một bản tư liệu.

Viêm Phi Ngang cầm tư liệu nhìn lướt qua, Tô Ngộ cũng tới cạnh xem một chút, có mấy chữ giản thể cậu xem không hiểu, nhưng có thể thấy ở cột họ tên có một chữ Gia, bên trên cũng có một bức ảnh, Tô Ngộ không nghĩ nhiều, cầm tư liệu đưa tới trước mặt Đại Hắc, hỏi: “Đây có phải là Gia Gia không?”

Đại Hắc nhìn thấy ảnh của Gia Gia, lập tức kích động, liên tục kêu to vài tiếng về phía cậu.

“Suyt, nhỏ giọng một chút, nơi này cách rất gần mục tiêu, có thể bị phát hiện.” Người quan sát địa hình quay đầu lại thấp giọng nói với họ.

Tô Ngọ sờ đầu Đại Hắc, Đại Hắc có vẻ hiểu, rất nhanh đã im lặng trở lại, chỉ là vẫn nhìn bức ảnh trên tư liệu, thậm chí còn thè lưỡi liếm lên tấm ảnh, khóe mắt lần thứ hai lại chảy nước mắt.

Trong lòng Tô Ngọ có chút đau lòng, dù thế nào, cậu cũng nhất định phải giúp nó cứu Gia Gia về.

Người quan sát địa hình rất nhanh đã trở lại, Viêm Phi Ngang cau mày hỏi: “Sao rồi?”

“Bên trong có bốn gã đàn ông, không có súng, nhưng trong tay đều cầm theo dao bầu, đứa trẻ cũng luôn bị chúng giữ cạnh người, rất cảnh giác, vì phòng có người phát hiện, chúng có thể đã bố trí camera ở bốn góc và ở mỗi giao lộ, xe đỗ ở sau nhà, mà cách căn nhà cũ kia không xa, chính là đường quốc lộ, rất tiện cho chúng lập tức trốn đi khi phát hiện có vấn đề.”

Mọi người nghe xong, sắc mặt đều không dễ nhìn, sợ nhất chính là loại thổ khôn có ba hang này, đương nhiên càng đáng sợ hơn là, trong tay chúng còn đang nắm giữ một con tin yếu ớt. Bọn cướp coi trọng nhất là việc chạy trốn, nếu đứa bé kia chỉ bởi họ xuất kích mà gặp chuyện bất trắc... trong nhà ai chẳng có một hai đứa nhỏ, nhìn đứa nhỏ kia bé như vậy lại gặp chuyện ngay trước mắt mình, nào có ai cảm thấy dễ chịu trong lòng?

Đại Hắc nghẹn ngào hai tiếng trong cổ, nó có thể không hiểu được lời của con người, nhưng vẫn có thể miễn cưỡng cảm giác được bầu không khí trầm trọng và ngột ngạt.

Tô Ngọ hiểu rằng chuyện này không đơn giản, giơ tay kéo ống tay áo Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang quay đầu nhìn cậu, Tô Ngọ chỉ cao tới bả vai anh, vì vậy cậu kiễng chân, che miệng, nhỏ giọng nói vào tai anh: “Phi Ngang, em đi cứu Gia Gia.”

Viêm Phi Ngang phối hợp với cậu, cúi người xuống, đưa tai tới gần tay cậu, nghe thấy lời này, phản ứng đầu tiên chính là phản đối, dưới cái nhìn của anh, Gia Gia kia chỉ là một đứa trẻ, mà Tô Ngọ cũng chỉ là một cậu bé, cũng cần họ bảo vệ, thế nhưng chờ tới khi anh ngẩng đầu đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Tô Ngọ, lời cự tuyệt cũng không thể nào thốt thành lời.

Tô Ngọ tuy rằng nhìn có vẻ nhỏ yếu, thực ra trong cơ thể nhỏ bé này lại ẩn giấu sức mạnh khổng lồ, Viêm Phi Ngang được cậu cứu một mạng, lại càng hiểu rõ điều này hơn bất cứ ai.

“Giúp em chăm sóc Đại Hắc, em sẽ về sớm thôi, còn nữa...” Tô Ngọ dừng lại một chút, hơi ngại ngùng nhìn anh.

“Còn gì nữa?” Viêm Phi Ngang thấp giọng hỏi.

Tô Ngọ cảm giác giọng nói của Phi Ngang như mang theo linh lực, làm cho cả tai lẫn mắt cậu đều tê tê, nóng bỏng, nhưng lại siêu cấp êm tai! Cậu ngại ngần đưa tay lên cào cào mắt một chút, nói: “Em có thể sẽ phải dùng linh lực, có thể để cho họ nhìn thấy không?” Đây là chuyện lúc đến, Viêm Phi Ngang đã cố tình dặn kĩ cậu, cậu vẫn còn nhớ rõ.

Viêm Phi Ngang nhìn thẳng vào mắt cậu, nói: “Tôi sẽ để họ tránh đi.”

Trong tòa nhà, đêm đen đã bao trùm, chỉ có một cái đèn pin dựa vào tường là còn đang chiếu sáng một vùng xung quanh.

Gia Gia co rúc bên tường, cúi đầu không dám phát ra bất cứ âm thanh gì, cơ thể nhỏ bé co chặt lại thành một cục, co tới toàn thân đều mơ hồ đau đớn.

Cậu thật sự rất sợ hãi, tại sao bố mẹ vẫn chưa tới cứu cậu, còn cả Đại Hắc nữa... Đúng rồi, cậu nhớ lúc trước có nghe thấy tiếng kêu của Đại Hắc, có phải là Đại Hắc đã theo tới rồi không? Nhưng trong tay những người này có dao, rất rất xấu, còn đánh cậu, đá cậu, vậy có phải là họ cũng sẽ đá Đại Hắc không?

Gia Gia nghĩ linh tinh lang tang, cậu rất sợ, không muốn chết, cũng không muốn Đại Hắc bị những kẻ này đánh chết, bởi vì Đại Hắc là bạn tốt nhất của cậu, nhưng cậu lại không có sức mạnh hạ gục những người xấu này, thậm chí, cậu sợ tới nỗi động đậy một chút cũng không dám, cậu thật là vô dụng...

Tô Ngọ từ trên một ngọn cây, lặng yên không tiếng động hạ xuống mái nhà trên căn phòng kia, Phi Ngang có nói với cậu, bên ngoài ngôi nhà cũ này có thứ giám sát, đi từ phía dưới sẽ bị bắt gặp, hẳn là thứ rất lợi hại, tuy rằng cậu có thể ẩn thân, thế nhưng cậu cũng không rõ cái thứ giám sát kia thế nào, cũng không biết mình ẩn thân có thể bị phát hiện hay không, thế nên bay từ trên trời xuống, chắc là sẽ an toàn hơn nhỉ?

Trong nhà quả thực có bốn gã đàn ông, tên nào tên nấy đều có thân hình cao lớn, vạm vỡ khỏe mạnh, so sánh với Gia Gia đang co lại thành một cục nhỏ, quả thật đúng là như ma quỷ, chỉ một tay là đã có thể kết liễu tính mạng cậu bé.

Mấy gã đàn ông ngồi trong phòng, Gia Gia bị chúng đặt ở một nơi có thể dễ dàng nhìn thấy, trong tay chúng lúc nào cũng nắm chặt dụng cụ cắt gọt lập lòe hàn quang dưới ánh sáng đèn mờ, một gã trong đó còn đang nhìn vào màn hình, chính là đang nhìn camera quan sát bên ngoài, những kẻ còn lại thì đang thương lượng, làm thế nào mới có thể liên hệ với bố mẹ Gia Gia, lấy tiền xong thì có thể tìm được đường lui tốt nhất, Tô Ngọ nghe ra trong lời của chúng, chúng cũng không có ý định để Gia Gia sống sót trở về.

Tô Ngọ nhúu chặt mày, tay cậu nắm giữ linh lực, có thể dễ dàng cứu Gia Gia, nhưng những kẻ này khôn nạn như vậy, sao cậu có thể dễ dàng buông tha cho chúng? Mà nếu như bây giờ chúng lại đi bắt đứa trẻ khác, tiếp tục làm chuyện ác khác thì phải làm sao?

Ánh mắt cậu lóe lên linh quang, bỗng nghĩ ra một ý.

Một trận gió lạnh bỗng thổi tới từ ngoài cửa sổ, cánh cửa gỗ cũ nát bị thổi, đập lên khung cửa sổ, phát ra tiếng cọt kẹt khe khẽ.

Khí trời đã sắp vào tháng sáu, đột nhiên xuất hiện gió lạnh tựa như thổi lên từ dưới đất, trong đêm khuya tối mịt, cửa sổ cũng tự động bị gió thổi, ánh đèn pin cũng tắt lịm...

“Chuyện gì đã xảy ra?” Gã đàn ông đang xem camera, phát hiện màn hình của mình cũng tối thui, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Lúc này, lại nghe thấy có một giọng nói cười khê ngay bên tai chúng, “Các người, mang đồ cúng đến cho ta à...”

16. Chương 16: Trùng Phạt

Trong căn nhà cũ nát vùng ngoại ô hoang vu, trong bóng tối bỗng nhiên có một giọng nói cất lên.

“Các người, mang đồ cúng đến cho ta à...”

Đi cùng với giọng nói thầm thì này là tiếng cười khê, ngoài cửa sổ âm phong thổi vù vù vang vọng, cơn gió lạnh kia như ngấm vào tận trong xương mỗi người.

Sau âm thanh kia, trong phòng đột nhiên yên tĩnh tới nỗi có thể nghe được tiếng kim rơi.

Mấy gã đàn ông cường tráng quanh năm đều du tẩu trên mũi đao, chúng làm đủ mọi chuyện xấu, nhưng chưa từng bị báo ứng, thế nên lá gan cũng càng ngày càng lớn, dám tùy tiện giẫm đạp lên pháp luật, cũng không sợ quỷ thần, dùng lời của chúng mà nói: “Ông đây người còn dám giết nữa là quỷ?”

Chúng không nói gì, âm thanh kia bỗng lại cười một tiếng, mang theo một tia mê hoặc.

“Vù” một tiếng rất nhỏ, trận âm phong ngoài cửa sổ tựa như thổi vào trong nhà, thổi lên gáy của tất cả người bên trong, làm cho toàn thân mấy gã đàn ông đều nổi một tầng da gà, mồ hôi lạnh trượt từ trán xuống gò má.

Cửa sổ bị âm phong nơi bình địa thổi qua, đập lên khung cửa, phát ra một tiếng “rầm” trong căn phòng vốn yên tĩnh, gần như có thể chọc thủng màng nhĩ người ta.

Một gã đàn ông cuối cùng cũng không nhịn được nữa, trực tiếp nhảy dựng lên từ dưới mặt đất, dùng giọng

nói đã thấm vài phần sợ hãi hết lớn: “Ai đang giả thần giả quỷ!”

Tô Ngọ ẩn thân đứng ngay sau lưng gã, cậu không cao bằng gã đàn ông kia, thế nên không thể không dùng linh lực để mình bay lên từ trên mặt đất, dùng cánh tay lạnh băng chạm vào gân xanh trên cổ gã, giọng nói gần như là kẻ sát mạng nhĩ gã mà phát ra, từng câu từng chữ nói: “Các người, mang đồ cúng đến cho ta à...”

“A a a!!!”

Gã đàn ông kia vốn đã sợ hãi trong lòng, Tô Ngọ mò mẫm trên cổ gã, ngón tay lạnh như băng, đột nhiên kéo căng thần kinh của gã tới cực hạn, tựa như đột nhiên nhảy xuống từ trên lầu cao trăm mét, gã đàn ông gần như là bị dọa điên trong nháy mắt, bàn tay to cầm dao bầu siết thật chặt, gã như nắm được vũ khí duy nhất có thể giữ lại tính mạng cho mình, bắt đầu chém lung tung trong không khí, như thể làm vậy là có thể xua đi ma quỷ làm gã sợ hãi.

Tô Ngọ bắt đầu từ lúc gã bắt đầu chém lung tung, đã cố gắng đi tới chỗ mấy người còn lại.

Đồng bọn của gã đàn ông kia đều bị bộ dáng phát rồ của gã dọa cho bối rối, hoảng loạn vô cùng, thiếu chút nữa đã bị dao trong tay gã kia chém trúng, vội lặn trên mặt đất, tránh khỏi con dao bầu đang chém loạn kia của gã.

“Lão tam, mày làm gì vậy?! Nổi điên cái gì!” Một tên trong đó hình như là kẻ cầm đầu, né dao bầu của gã, lui sang một bên, nhìn kẻ đang chém lung tung trong phòng như thể người điên kia, trong mắt lóe lên một vết tàn nhẫn.

Nhưng gã đàn ông kia lại ngoảnh mặt làm ngơ với lời của gã cầm đầu, dưới sự dẫn dắt của Tô Ngọ, chạy tới, cầm dao quơ lung tung về phía đồng bọn của mình, một đôi mắt tràn ngập sợ hãi nhìn thẳng vào đồng bọn, điên cuồng lớn tiếng hét: “Giết chết mày, giết chết mày, giết chết quái vật mày!”

Tô Ngọ bay phía sau những người kia, cố ý làm hình bóng mình như ẩn như hiện, hấp dẫn sự chú ý của gã đàn ông chạy tới gần cậu.

“Lão tam! Mày cmn điên rồi!”

Những kẻ kia dưới sự điên cuồng của gã đàn ông, trong lòng không tự chủ được cũng nảy sinh sự ngạc nhiên và nghi ngờ, nhìn bộ dáng của lão tam, không giống như kẻ điên, mà trái lại càng giống như... càng giống như bị trúng tà!

Chúng lập tức nhớ tới âm thanh lúc có lúc không kia, chỉ cảm thấy sau lưng run rẩy, lẽ nào trong phòng này... thật sự có thứ gì không sạch sẽ?

Ngay lúc chúng cố ra sức tránh né lão tam đang phát rồ, trong lòng sinh nghi, thì Tô Ngọ vốn đang theo

sau lưng chúng bỗng giơ tay đẩy một cái lên vai gã đàn ông đang cố gắng tránh né dao bầu.

“A...!” Gã đàn ông hét một tiếng, cơ thể cao to đột nhiên bổ thẳng tới chỗ dao bầu của lão tam, nhất thời sợ tới hồn phi phách tán, một mùi nước tiểu khai lập tức bốc lên trong phòng.

Một đao kia của lão tam không phải băng quơ, trực tiếp chém lên vai trái của gã đàn ông, ngay cả sống dao cũng sấp lún sâu vào, máu đỏ tươi đột nhiên phun ra, nổi bật trong không khí, mùi máu tanh gay mũi lập tức hòa lẫn với mùi khai nước tiểu vừa nãy.

Lão Tam ngửi thấy mùi máu tanh, trên mặt nở nụ cười vặn vẹo kì quái, tựa như cảm thấy mình đã chém được quỷ quái dám trêu ngươi mình kia, trong cổ họng thậm chí còn phát ra tiếng cười âm u đặc ý.

Hai kẻ kia thấy đồng bọn tàn sát nhau, rốt cuộc cũng bị dọa trắng mặt, kẻ xấu hung ác chưa từng nghĩ tới chuyện cứu đồng bọn của mình, mà chỉ chăm chăm nghĩ tới chuyện lợi dụng cơ hội này, chân run run, liều mạng chạy tới chỗ cửa phòng, định thoát khỏi địa ngục kia.

Đáng tiếc, hiện thực vĩnh viễn tàn khốc hơn so với chúng tưởng tượng.

Cánh cửa gỗ cũ nát kia, kéo không ra!

“Chuyện, chuyện gì đang xảy ra vậy!” Gã cầm đầu, mồ hôi trên gáy rơi như mưa, nhấc chân dùng sức đập lên cửa mấy cái, nhưng cửa gỗ thoát nhìn chỉ cần đụng nhẹ cũng hỏng lại bất động trước cái đập mạnh mà như sức muối của gã, sau cửa như có một tảng đá lớn, chặn đường thoát của chúng.

Lão tam vẻ mặt điên cuồng rút dao bầu ra khỏi người đồng bọn, ngẩng đầu lên, lại một lần nữa nhìn thấy quái vật bóng trắng đứng cạnh cửa, nở nụ cười quỷ dị với mình. Não gã sung huyết lại hồ đồ, không biết được một nguồn sức mạnh từ đâu dẫn lối, gã vặn vẹo khuôn mặt, lần thứ hai giơ dao lên chém tới cạnh cửa, miệng còn thấp giọng kêu: “Giết chết mày con quái vật này, giết chết mày...”

“Cứu, cứu mạng!!!”

Mười hai giờ khuya, tất cả cảnh viên được điều đến đều đang chờ cạnh xe, nhện không được mà đều châu đầu ghé tai.

Họ không hiểu đội trưởng gọi họ tới, rồi lại không cho họ chuẩn bị phương án cứu viện, bản thân lại tự lái xe đi rồi cuộc là có ý gì.

Viêm Phi Ngang khoanh tay, nhìn về phía căn nhà cũ, mày nhíu chặt.

Mạnh Thực biết chuyện đứng cạnh anh, lo lắng thấp giọng hỏi: “Lão đại, Tiểu Ngộ một mình không thành vấn đề chứ?”

Viêm Phi Ngang không trả lời anh ta, anh thực ra lại hối hận vì đã không đi cùng Tô Ngộ.

Lại nói, cái từ hối hận này, từ trước tới nay đều chưa từng xuất hiện trong từ điển của anh, vậy mà lần đầu anh lại đặt toàn bộ trách nhiệm lên một cậu thiếu niên còn chưa cao tới bả vai mình, làm cho anh hoàn toàn không thể nào quen nổi.

Anh rũ mắt, không nói gì.

Cuối cùng, ngay lúc Viêm Phi Ngang đã khó có thể chờ thêm, trong lòng Tô Ngộ ôm một đứa trẻ ngủ say từ rừng cây bên cạnh căn nhà cũ đi ra, sau lưng là mấy gã đàn ông vẽ mặt đần độn.

Tô Ngộ thấy Viêm Phi Ngang, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ, nhanh chân chạy về phía anh, “Phi Ngang, em đã cứu Gia Gia về rồi.”

Viêm Phi Ngang cúi đầu nhìn lướt qua cậu, chắc chắn cậu không bị thương gì, mới giơ tay lên đặt trên cái đầu nhỏ của cậu xoa xoa, không nói gì nữa.

Đứa nhỏ Gia Gia được cứu ra, trên người ngoại trừ có vết trói xanh tím do va chạm lúc bị lũ thổ phỉ đưa tới đây, thì cũng không bị thương gì nhiều lắm, Mạnh Thực thấy Tô Ngộ vốc đáng nhẽ gầy lại ôm một đứa bé tám tuổi, có vẻ hơi vất vả, nhanh tay đỡ lấy cậu bé.

Anh ta vừa nhìn về phía bọn bắt cóc theo sau Tô Ngộ, vừa trộm nghĩ: Aizza, rốt cuộc là đã phải trải qua địa ngục trần gian gì mới có thể bị dọa cho thành thế kia?

Lũ bắt cóc kia trên người không còn một chỗ da thịt nào lành lặn, không chỉ là do bị ngã xuống tạo nên vết xanh tím, mà còn có không ít vết thương do dao cắt ra, một gã trong đó trên vai có một lỗ thủng cực lớn, cánh tay tựa như cũng đã sắp rơi ra, mấy gã đàn ông cường tráng như núi, sắc mặt trắng bệch, toàn thân đều phát run, bắp thịt vốn cứng như đá trên người đều co rúm lại, hai chân đang đi tựa như lúc nào cũng có thể nhũn ra, tựa như đã hoàn toàn chìm trong cơn ác mộng.

Viêm Phi Ngang nhìn thoáng qua, để Mạnh Thực ôm Gia Gia vào trong xe, sau đó bảo Tưởng Chính điều người đến, giải bọn bắt cóc rõ ràng là đã chịu quá nhiều kinh hãi về.

“Viêm đội, anh một mình xông vào sao?” Tưởng Chính thấy bọn bắt cóc này vẽ mặt thê thảm, sợ hãi, có thể lấy một địch lại mấy người, còn làm cho đối phương trở nên thê thảm tới vậy, cũng chỉ có Viêm Phi Ngang là có thể thôi nhỉ?

Viêm Phi Ngang không hề trả lời, nhưng trong mắt Tưởng Chính thì chính là đã thừa nhận, ánh mắt nhìn anh ngập tràn sự kính nể.

Lúc này, Đại Hắc vẫn luôn theo sau mấy người Tưởng Chính ngửi thấy mùi của Gia Gia, mắt lưng tròng vọt thẳng vào trong xe của họ.

Tô Ngọ quay đầu liếc mắt nhìn, cũng không vào quấy rối hai người bạn thật vất vả mới có thể gặp lại nhau, quay đầu kéo Viêm Phi Ngang mà hỏi: Phi Ngang, những kẻ này sẽ đều phải nhận trừng phạt, phải không?”

Viêm Phi Ngang nắm tay cậu, nghiêm túc gật đầu, “Sẽ.

Nhất thời Tô Ngọ liền nở nụ cười, dưới ánh đèn đường không quá sáng, lại tựa như có tiếng hoa tươi nở rộ vang lên.

“Tốt quá rồi, trên người kẻ này, ai nấy đều có màu đen của sát khí bao trùm, chúng có lẽ không chỉ từng giết một người.” Tô Ngọ nói toàn bộ những gì mình thấy và suy đoán cho anh biết.

Tưởng Chính ngẩn ra, quay đầu lại nhìn kĩ lưỡng bắt cóc đã bị khống chế một chút, bỗng thốt lên: “Má, cũng thật là, mấy gã này đều là trọng phạm trong danh sách truy nã! Gây nên không ít vụ án mạng, không ngờ lại lẫn trốn tới chỗ chúng ta!”

Tô Ngọ nghiêm túc gật đầu, cậu có thể nhìn ra màu đỏ vàng của chính khí trên người Viêm Phi Ngang, thì đương nhiên cũng có thể nhìn thấy màu đen xám sát khí trên người những kẻ này, chết rồi cũng sẽ phải xuống địa ngục.

Cậu bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, quay người đi về phía mấy kẻ kia.

Viêm Phi Ngang nhìn bọn chúng cau mày, thiếu niên đứng trước túi da chứa đầy tội ác kia, sự tương phản to lớn làm anh không muốn cậu đứng gần chúng một chút nào, tựa như gần quá cũng là một sự khinh nhờn với cậu.

Tô Ngọ dừng lại, đứng cách trước mặt chúng ba bước, cau mày nhìn chúng một hồi, bỗng giơ tay xẹt qua trước mắt những kẻ đó, ở nơi người bình thường không nhìn thấy, một ánh sáng xanh lục huyền quang ngấm vào trong mắt chúng, giọng nói của Tô Ngọ trực tiếp vang lên trong đầu chúng, “Đây là sự trừng phạt cho các ngươi vì đã làm hại người khác.”

Mấy gã bắt cóc lúc bị nhốt trong căn phòng kia, đã bị dọa sợ như rơi xuống địa ngục, khi Tô Ngọ mang chúng ra, ý thức gần như đã bị hỏng hoàn toàn, thế nhưng tội ác những kẻ này phạm phải nhiều lắm, Tô Ngọ phong một cảnh tượng vào trong đầu chúng vĩnh viễn, chỉ cần sau này chúng nghĩ tới chuyện phạm tội, hình ảnh làm cho chúng sợ hãi tới điên cuồng sẽ nhảy ra, làm cho chúng phải nếm trải nỗi sợ trong căn nhà cũ nát kia một lần nữa.

Tô Ngọ không biết nhiều chuyện về cuộc sống dưới núi, thế nhưng trên núi chưa từng thiếu những yêu tinh cảm thấy hứng thú với sự phồn hoa dưới núi, đã từng có một con hồ yêu sau khi trở lại núi, đã kể cho cậu nghe rất nhiều chuyện dưới núi, Tô Ngọ gần như chưa được nghe kể chuyện nghe như mê như say, trong đó, thích nhất là đoạn kể xấu bị trừng phạt.

Viêm Phi Ngang muốn ở cùng cậu, nhưng chuông điện thoại của anh bỗng vang lên, là người nhà gọi tới.

“Có chuyện gì vậy?”

“Phi Ngang, em đang ở đâu vậy? Về ngay đi, ba xảy ra chuyện rồi!”

17. Chương 17: Chọn Quà

Họ đi máy bay suốt đêm trở lại thủ đô.

Tô Ngọ ngồi trên máy bay nhìn không được nhích tới nhích lui, cảm thấy vô cùng mới mẻ với các thứ trong máy bay, một hồi lại nằm bò bên cửa sổ nhìn ánh đèn rực rỡ dày đặc bên dưới, cảm thấy con người thật là thần kì!!!

Ngay cả quái vật khổng lồ như vậy cũng có thể đưa lên bầu trời được! Cậu không có linh lực, cũng sẽ không thể bay được cao như vậy đâu!

Một lần cậu lại vặn người lại, cậu bị Viêm Phi Ngang ngồi cạnh cậu gõ một cái lên trán, dạy dỗ: “Ngồi im nào.” Quy củ của người nhà họ Viêm không hẳn là nhiều, nhưng giáo dục trẻ con rất nghiêm, đặc biệt là trước mặt người khác, những điều không được nói không được làm đều có rất nhiều điều cần chú ý, không được làm càn.

Tô Ngọ cười hì hì sờ sờ trán một chút, ngồi sát bên cạnh anh, híp mắt nhìn anh hỏi: “Phi Ngang, trong nhà anh có nhiều người không?”

“Khá nhiều, có điều cậu không cần phải để ý tới.” Viêm Phi Ngang sợ cậu sẽ bị áp lực, dù sao trước đây Tô Ngọ vẫn luôn sống một mình trên núi, lập tức để cậu tiếp xúc với quá nhiều người, sợ cậu không làm quen được.

Thế nhưng Tô Ngọ thật sự là không tâm linh tương thông với Viêm Phi Ngang, Tô Ngọ lại nghĩ, lúc cậu ở trên núi, trước đây khi yêu tinh kết hôn lập gia đình, người nhà sẽ đều phải gặp mặt nhau, làm cho quan hệ trở nên thân cận hơn, Tô Ngọ ngoại trừ cây thông lớn, cũng không có người thân nào, thế nên cậu muốn cùng Phi Ngang tạo thành một gia đình, như vậy cậu phải rút ngắn quan hệ với người nhà Phi Ngang mới được!

Quyết định xong, Tô Ngọ liền lên kế hoạch phải chuẩn bị quà cho người nhà Viêm Phi Ngang, trước đây cậu từng đọc qua một vài quyển “sách”, trong sách này nói rằng, trong mối quan hệ thân thích của con người, muốn lần đầu tới nhà gặp mặt ưng ý, nhất định phải chuẩn bị quà ra mắt, thế nên Tô Ngọ tự tin tràn đầy, nhất định phải làm cho người nhà Phi Ngang vừa lòng về mình! Cậu nhất định phải làm chồng Phi Ngang!

Đồ trong bọc quần áo nhỏ kia của Tô Ngọ rất nhiều, tất cả đều là hoa quả và các loại đồ ăn khác hái trong núi sâu, trong đó có một vài thứ hữu dụng cho quá trình tu hành của cậu, mà lại có rất nhiều thứ khác

không quá quan trọng đối với tu hành, nhưng cũng rất bổ dưỡng cho cơ thể, cậu quyết định chọn vài thứ tốt đưa cho người nhà Phi Ngang.

Tô Ngộ nghĩ xong liền kéo túi chéo ra trước ngực – bởi bí mật nhỏ của bọc quần áo, lúc lên máy bay khi Phi Ngang muốn đặt túi của cậu lên giá trên chỗ ngồi, cậu đã từ chối, hơn nữa bây giờ trong bọc quần áo không chỉ có các loại hoa quả mà cậu đã cất vào, mà ngay cả con mèo đã mở linh trí kia cũng đã bị cậu nhét vào trong rồi!

Khi họ đi, chó mực Đại Hắc ở lại bên bạn nó Gia Gia, không hề có ý định sẽ đi cùng cậu, mèo đen nhỏ lại tựa như cảm giác được sức mạnh trên người cậu đang ngày càng trở nên mạnh hơn, thế nên tự nguyện tỏ ý muốn đi cùng cậu, vì vậy thừa dịp mọi người không để ý Tô Ngộ nhanh tay nhét mèo đen vào trong bọc quần áo.

Bọc quần áo của cậu rất thần kì, chẳng những có thể đựng vật chết, mà cũng có thể để vật sống vào trong, cho dù là con người cũng có thể vào trong, mà sau khi tiến vào trạng thái chết lâm sàng, cũng không tốt cho cơ thể con người và động vật, thế nên Tô Ngộ nhân lúc đưa thần thức vào trong bọc quần áo tìm đồ, đã vận chuyển không ít linh lực vào trong cơ thể của con mèo đen đang chết lâm sàng kia, tránh cho lúc nó tỉnh lại bị khó chịu.

Không gian trong bọc quần áo quá lớn, Tô Ngộ lại chất đống những thứ đồ lung tung lộn xộn cả lên, nhìn qua làm người ta có phần sốt ruột, muốn tìm được những vật như ý từ trong đống lộn xộn chất thành núi kia, quả đúng là như mò kim đáy biển...

Cậu thở dài, chỉ có thể phó mặc cho số phận, dùng linh lực bày từng loại đồ vật theo cấp bậc sang một bên, chờ sau khi tới nhà Viêm Phi Ngang, lại tìm chút gỗ và đinh tạo thành cái giá, xếp từng thứ lên, như vậy lần sau muốn tìm thứ gì, sẽ tiện hơn rất nhiều. Tô Ngộ ở trên núi khi không có chuyện gì làm, cũng sẽ học một vài thứ từ trong “sách” mà đại sư Thanh Sơn đưa mình, tự mình làm nhà làm ổ, làm giá hoặc bàn tủ gì đó từ gỗ, tay nghề rất lợi hại, yêu tinh trong núi đều thích lấy thức ăn ra đổi với cậu.

Viêm Phi Ngang vốn đang cau mày nghĩ về chuyện ba mình bị tập kích, khóe mắt bỗng nhiên quét qua đứa trẻ vừa mới ngồi yên tĩnh được một lúc lại kéo túi ra trước người, bàn tay lục xục trong túi liên tục, một lát sau đôi lông mày đẹp đẽ nhíu lại, thở dài, anh là người có chuyện nhất định sẽ hỏi ra, thế là anh trực tiếp hỏi: “Sao vậy? Muốn tìm gì?”

Tô Ngộ đang “vùi đầu” trong một đống tạp vật phần khởi chiến đấu, bỗng nhiên nghe thấy giọng của Viêm Phi Ngang, nhất thời cứng đờ, vội nói: “Không, không có gì.”

Về mặt chột dạ kia của Tô Ngộ, quả thực chính là trắng trợn nói cho anh biết, cậu có chuyện gạt anh, Viêm Phi Ngang quay đầu nhìn cậu.

Tô Ngộ trợn to đôi mắt hắc bạch phân minh đối mắt với anh, nhất thời càng chột dạ, làm, làm sao bây giờ, phải nói cho Viêm Phi Ngang chuyện về bọc quần áo ư? Nhưng cây thông lớn nói...

Viêm Phi Ngang: “...”

Anh giờ tay xoa đầu Tô Ngọ một cái, thấp giọng nói: “Cần thứ gì cứ bảo tôi.”

Lời này của anh chính là hạ cho cậu một bậc thang, thuận tiện dừng chủ đề này lại, kết quả mạch não của Tô Ngọ lại không giống của người khác cho lắm, cậu vội lắc đầu liên tục, vội vàng phủ nhận nói: “Không có không có, em không có nhu cầu gì cả.”

Viêm Phi Ngang: “...”

Tô Ngọ: “...” Khuôn mặt Tô Ngọ đỏ chót, cảm thấy bộ dáng của mình thật là ngốc, sắp khóc ra thành tiếng rồi, Phi Ngang có thể nào sẽ ghét bỏ mình không QAQ.

Viêm Phi Ngang hoặc do thẳng thắn, hoặc do trong lòng đã bị ghen, thật sự hết cách với mạch não uốn lượn của Tô Ngọ, hiếm khi lại thở dài một hơi, bảo nữ tiếp viên hàng không đưa một cốc sữa tới cho mình.

“Uống đi, rồi nhắm mắt lại đi ngủ.” Viêm Phi Ngang đặt sữa ấm trước mặt cậu, trong giọng nói còn mang theo chút nghiêm khắc.

Tô Ngọ đích thực là không có một chút đề kháng nào đối với thức ăn, lập tức quên chuyện túi, vội vã đuổi cặp móng ra nhận lấy cốc thủy tinh, há miệng uống một ngụm to.

Lúc nuốt sữa xuống bụng, hai mắt Tô Ngọ cũng không nhin được mà híp lại, sữa uống cũng thật ngon! Cậu chưa từng uống sữa, trước đây ở trên núi, nhìn thấy thú nhỏ sinh ra đều được uống sữa, chỉ có cậu là chưa từng, bởi vì mẹ cậu không coi cậu là con trai mình, đương nhiên là sẽ không cho cậu cướp sữa của những đứa con khác...

Tô Ngọ uống từng ngụm lớn hết cốc sữa, còn cảm thấy thòm thèm, mùi vị của sữa còn ngon hơn trong tưởng tượng trước đây của cậu, cậu không nhin được thè lưỡi liếm sạch vài giọt còn đọng trên miệng cốc, và trên cái miệng nhỏ của mình.

Viêm Phi Ngang lắc đầu, giờ tay cầm lấy cốc, cầm giấy ăn lau miệng cho cậu rồi nói: “Ngủ đi.”

Tô Ngọ vừa mới uống sữa người ta cho, ít nhiều vẫn rất cảm động trong lòng, thế là cậu gật đầu ngoan ngoãn nói: “Vâng.”

Tô Ngọ rất nhanh sau đó đã chìm vào giấc ngủ, chờ tới lúc cậu ngủ dậy, máy bay đã tới nơi.

Sắc trời bên ngoài sáng choang, Tô Ngọ dụi mắt, ngồi dậy.

“Nhớ cầm theo đồ của mình, sắp xuống máy bay rồi.” Giọng nói của Viêm Phi Ngang vang lên từ bên cạnh cậu, tựa như chính là âm thanh đầu tiên nghe được vào buổi sớm, có thể làm cho lòng người vui vẻ cả một ngày!

Tâm tình Tô Ngộ trở nên cực kì tốt, vừa mới mở mắt đã được nghe thấy giọng nói đầu tiên là của Viêm Phi Ngang, người đầu tiên nhìn thấy cũng là Viêm Phi Ngang, điều này làm cho cậu có cảm giác, mình đã tìm được đối tượng giao phối, đồng thời cũng đã lập gia đình, cảm giác này giống như cảm giác khi được uống cốc sữa hôm qua vậy, còn thích hơn cả trong tưởng tượng của cậu, cậu cảm thấy có một từ cực thích hợp có thể hình dung được cảm giác lúc này của cậu, đó chính là hạnh phúc! – thế nên con người thật sự rất lợi hại, rất thần kì! Lại có thể sáng tạo ra một từ tươi đẹp như vậy!

Viêm Phi Ngang sắp xếp đồ xong, đưa tay nắm lấy tay cậu, kéo tay cậu ra sân bay. Mạnh Thực đang đeo tai nghe, cũng đeo ba lô trên lưng, lắc lư đi sát theo sau họ.

Nhà họ Viêm mạnh mẽ trung kiên đột nhiên bị đánh lén, lại còn là ở ngay thủ đô này, chuyện này làm cho cả nhà họ Viêm đều căng thẳng.

Lúc họ ra khỏi sân bay, đã có sẵn xe đặc chủng tới đón Viêm Phi Ngang, tài xế cũng là một bác già đã làm việc mấy chục năm ở nhà họ.

Viêm Phi Ngang dẫn Tô Ngộ đầy mặt ngờ ngác lên xe, mới phát hiện anh hai anh không ngờ lại tự mình đi đón anh.

(editor là người miền Bắc, anh hai ở đây là nhị ca nhé, anh trai thứ hai ấy, đại ca thì t sẽ để là anh cả =))

“Anh hai?” Viêm Phi Ngang nhìn thấy anh, mày hơi nhú, sắc mặt nhất thời ảm đạm đi, “Ba thế nào rồi?”

Anh hai họ Viêm là anh trai cùng cha cùng mẹ với Viêm Phi Ngang, các bác các chú của Viêm Phi Ngang chỉ có mỗi một người, đến thế hệ này của anh có bốn nam, Viêm Phi Ngang vừa vặn xếp thứ tư, ba người trên anh đều là các anh trai, ngoài ra còn có hai người là con của bác cả, mà sau anh, cũng chỉ có một cô em gái con nhà chú, cô em gái này cũng là người được cả nhà yêu chiều nhất.

Anh hai Viêm tên là Viêm Phi Ung, vừa mới qua tuổi ba mươi, người lại càng thêm trầm ổn cẩn thận hơn anh, bây giờ đã là trợ thủ đắc lực của bác cha chú, nghe vậy lắc lắc đầu, giọng nói trầm xuống đáp: “Ba vẫn chưa tỉnh lại, bác sĩ đã thay mấy người rồi, cũng không biết ông đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì...” Sắc mặt của anh rất khó coi, giữa hai đầu lông mày đều là sự mệt mỏi, ba mình đột nhiên xảy ra chuyện, áp lực nhất thời tựa như quả núi đặt lên toàn thân anh, nếu không phải trong nhà vẫn còn ông bà, còn có anh cả, em ba bên cạnh giúp đỡ, anh e rằng sớm muộn gì mình cũng sẽ không chịu nổi nữa.

Đôi lông mày Viêm Phi Ngang đã nhú chặt cả lại, sắc mặt cũng biến thành vô cùng khó coi, Viêm Phi Ung tiếp tục nói: “Anh hoài nghi, chuyện này có liên quan tới kẻ đứng đầu thế lực mà ba vẫn luôn theo sát kia, chuyện này em tham gia càng nhiều hơn anh, em có ý kiến gì không?”

Thứ Viêm Phi Ngang vẫn luôn tra xét, chính là một thế lực sử dụng “sức mạnh không bình thường” làm hại quốc gia, nếu đối phương đã có thể sử dụng “sức mạnh không bình thường”, như vậy đối với một đám người phạm họ mà nói, muốn đánh bại chúng chỉ là chuyện viển vông...

Nhưng nhà họ Viêm họ đứng ở vị trí này, cũng không phải tự dưng mà được, nếu đã đứng đây, thì phải gánh trách nhiệm tương ứng, chịu áp lực tương ứng, cha Viêm cho rằng sức mạnh kia rất mạnh, mạnh tựa sức mạnh hạt nhân, lại tàn ác, không cần biết phải trả giá đắt thế nào cũng phải tiêu diệt... vì vậy kẻ đứng sau chuyện này, cũng chính là kẻ làm phản tà đạo, lãng phí tài nguyên, làm cho áp lực trên người cha Viêm vẫn luôn rất lớn, ông cũng không thể không dẹp lời bàn tán của người xung quanh, để con ruột mình tham gia chuyện này, phòng ngừa có người nội bộ phá hoại. Viêm Phi Ngang trước đây đột nhiên “giá lâm” tới biên giới phía nam bắt một đám buôn ma túy, cũng là bởi có tin tức nói rằng những thế lực này thông qua việc xuyên qua biên giới buôn ma túy mà đã liên hệ với một số thuật sĩ bên nước ngoài, thế nhưng anh lại vô huyệt... lại vô huyệt rồi...

Trong lòng Viêm Phi Ngang bỗng nhiên nổi lên một trận sóng to gió lớn, lẽ nào những kẻ kia dẫn dụ anh đi, chính là vì muốn giương đông kích tây đối phó với ba anh?! Hay nói đúng hơn, thì chính là nhằm vào người họ Viêm, tiêu diệt từng bộ phận một!

Nếu không có Tô Ngộ ở vùng hoang sơn dã lĩnh kia, máy bay cũng phải mất mấy mươi phút mới có thể tới được nơi đó cứu mạng anh...

Viêm Phi Ngang đưa tay vuốt một bên mắt, quay đầu nhìn Tô Ngộ bằng ánh mắt hàm ẩn sự cảm kích.

Lòng mang chí khí muốn tạo quan hệ với người nhà Phi Ngang, nhưng lên xe khi nhìn thấy anh trai Phi Ngang lại chỉ dám rụt lại trong góc khẩn trương đến nỗi không phát ra thành tiếng, Tô Ngộ đầy mặt mồ hôi liên tục cẩn thận nhìn anh.

Viêm Phi Ngang: “...”

18. Chương 18: Gặp Mặt

Lúc này Viêm Phi Ứng mới nhìn rõ cậu bé ngồi cạnh em trai mình, anh nhớ trước đây em trai có từng nhắc tới một cậu bé đã cứu mạng mình, kết quả này giờ anh chỉ mãi nói chuyện trong nhà với em trai, quên không chào hỏi cậu, chợt cảm thấy vô cùng thất lễ.

“Xin chào, cậu chính là Tô Ngộ tiên sinh sao? Tôi là anh hai của Phi Ngang, Phi Ngang đã từng nói về cậu với chúng tôi, cậu đã cứu mạng nó, cả nhà tôi đều rất biết ơn cậu.” Viêm Phi Ứng rất nghiêm túc nói cảm ơn với cậu, cũng theo thói quen đưa tay ra muốn bắt tay cậu.

Tô Ngộ thấy anh trai Phi Ngang nói chuyện với mình, nhất thời càng thêm căng thẳng, cậu lời nào cũng không nghe rõ, chỉ nghe thấy mỗi câu “Phi Ngang đã từng nói về cậu với chúng tôi”, trong lòng nhất thời vừa mừng vừa sợ, căng thẳng lại vui mừng đáp: “Chào chào chào anh, anh hai, em là Tô Ngộ, em đang theo đuổi Phi Ngang làm bạn đời, mong mọi người có thể giúp đỡ em.” Cậu nói xong còn đứng lên muốn cúi người chấp tay với anh, ai ngờ bởi vì quá kích động quên mất mình còn đang ở trong xe, vừa đứng lên, đầu nhất thời cộc vào nóc xe, một âm thanh vang dội phát ra.

Viêm Phi Ưng: “...”

Viêm Phi Ngang: “...”

Viêm Phi Ngang vội vàng kéo cậu ngồi trở lại vị trí, còn giơ tay ra xoa đầu cho cậu, xác định là không bị thương rồi mới yên tâm. Tô Ngộ bị cục đầu cảm thấy bộ dáng của mình quả thực là quá ngốc QAQ, bị bộ dáng ngu ngốc của mình chọc cho khóc rồi T^T.

Song ngay cả như vậy, cậu cũng không hề cảm thấy mình đã nói gì sai. Giới yêu tinh họ, lúc còn ở trên núi, nói chuyện làm việc đều rất trực tiếp, muốn theo đuổi ai, lấy lòng ai phải thể hiện rõ ra, để các yêu tinh khác trên cả ngọn núi đều biết – ta đang theo đuổi con yêu tinh này, có bản lĩnh thì đến cướp với ta, không có bản lĩnh thì rút sang một bên đi. Cách thức theo đuổi bạn đời trắng trợn này ra đời là bởi tất cả đều là động vật tu luyện thành tinh, có nhiều bản tính động vật trong người, mạnh thắng yếu thua, cường giả vi tôn, thích là chiến, đương nhiên quan trọng nhất là, mọi người đều là đồ nhà quê chưa từng xuống núi, là nhà quê, không có hiểu biết, cũng ít chiêu trò, theo đuổi người khác cũng là toàn dùng những cách thức như thổ phỉ cướp bóc.

Nhưng cậu biết sống ở thế giới con người, sẽ có rất rất nhiều quy định, có lúc chỉ cần một lời nói, một động tác, thậm chí là một vẻ mặt không thể hiện đúng, nặng có thể đem đến một cuộc chiến tranh, nhẹ thì ít nhất cũng sẽ bị đối tượng mình theo đuổi và người nhà của người ấy cảm thấy mình tùy tiện, không đặt mình vào phạm vi cân nhắc “đối tượng tốt”, do đó sẽ mất tư cách theo đuổi.

Tô Ngộ cảm thấy biểu hiện của mình đúng là kém cỏi cực kì, cậu thật sự có ý định tạo quan hệ tốt với người nhà của Viêm Phi Ngang, nhưng sao cậu có thể bị cục đầu lúc biểu đạt thành ý với đối phương cơ chứ QAQ, chuyện này nghe đã thấy rất ngu rồi, nói ra người ta sẽ cười cậu chết mất!

Nhưng thực ra là do cậu nghĩ nhiều quá mà thôi, đối với tuổi tác của Viêm Phi Ưng, Tô Ngộ hoàn toàn chỉ là một cậu bé, anh chỉ coi cậu là một cậu bé có bản lĩnh cứu người, tâm tình hoàn toàn dừng lại ở cái tuổi sùng bái “đại anh hùng”, cho chút sùng bái ấy là thích, thế nên mới gây thơ biểu đạt niềm yêu thích của mình mà theo đuổi, hành động và tâm tư vô cùng đáng yêu, nhưng anh đương nhiên là sẽ không nói thật với cậu...

Về phần tiểu tử quá kích động mà cục đầu, trước mặt Viêm Phi Ngang có thể coi là có chút không quy củ, còn Viêm Phi Ưng lại cho rằng trẻ con nên hoạt bát hiếu động một chút mới tốt, va va đập đập một chút rất bình thường, ngoài đáng yêu ra thì vẫn là đáng yêu.

Có điều Viêm Phi Ưng vẫn nghiêm túc nghĩ lại một chút, anh cho rằng bản thân quá nghiêm túc nên mới làm cho cậu bé căng thẳng như vậy, thế là anh hòa hoãn ngữ khí, ôn hòa nói với cậu: “Vậy thì hoan nghênh cậu tới nhà bọn anh, sau này Phi Ngang sẽ chăm sóc cho cậu.”

Tô Ngộ cảm thấy anh trai Phi Ngang quả đúng là quá tốt rồi, chẳng những không hề chấp nhặt biểu hiện đại dốt của cậu, mà còn hào phóng tỏ vẻ sẽ để Phi Ngang tiếp tục ở bên cạnh mình (cậu hiểu ý thành như vậy), quá tốt rồi, có chút kích động thò cặp móng ra ôm lấy bàn tay đưa ra không được đáp lại đang không dấu vết thu lại của Viêm Phi Ưng, hốc mắt không tự chủ được mà bắt đầu ầng ậc nước mắt, một đôi mắt to hắc bạch phân minh lã chã nước mắt nhìn anh, nghiêm túc biểu đạt quyết tâm của mình, “Em cũng sẽ

chăm sóc cho anh ấy thật tốt.”

Anh hai Viêm cảm thấy cậu nhóc này hình như đã hiểu sai ý của mình rồi, hoặc là anh quả thực quá khác biệt so với mấy nhóc ở độ tuổi này, trao đổi để hiểu ý nhau thực sự quá khó khăn?

Anh không thể làm gì hơn là chuyển mắt nhìn sang em trai mình, nhưng Viêm Phi Ngang một chút cũng không định giải thích, kéo Tô Ngộ ngồi về chỗ bên cạnh mình xong, mở bình nước trái cây trong xe ra, kéo tới, cẩn thận cầm ống hút xong mới nhét vào tay cậu, phải nói là vô cùng săn sóc.

“Cảm ơn.” Tô Ngộ thò móng vuốt ra nhận, cắn ống hút nếm thử một ngụm, hai mắt nhất thời liền sáng lấp lánh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra nụ cười ngọt cả lòng người, quay sang Viêm Phi Ngang, nói, “Uống ngon quá, Phi Ngang muốn thử không?” Cậu nói xong liền thả ống hút ra, thò móng vuốt đưa tới bên miệng anh, mong chờ nhìn anh, các gia đình động vật nhỏ trên núi cậu nhìn thấy đều cùng nhau ăn thức ăn như vậy.

Viêm Phi Ngang lại không có tâm tư lãng mạn như vậy, lắc đầu nói: “Cậu uống đi.”

Đương nhiên ngoại trừ việc bản thân anh không thích uống loại đồ uống này thì còn là bởi muốn để cho cậu bé có thể uống nhiều hơn một chút, thời gian họ ở với nhau tuy rằng chưa dài, nhưng thực ra anh biết Tô Ngộ rất có chấp niệm đối với đồ ăn.

Tô Ngộ thấy anh không uống dù sao cũng hơi thất vọng, ngẩng đầu lên thấy anh hai Viêm hơi giật mình nhìn mình, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ rực lên, có chút ngượng ngùng cười với anh.

Viêm Phi Ứng nhìn hai người một chút, lại nhìn em trai của mình một chút, thiếu niên này lần đầu anh gặp, cũng chưa hiểu được, nhưng em trai anh, anh vẫn rất hiểu, tính tình Viêm Phi Ngang cứng rắn, lúc nói chuyện với em mình vẫn luôn đóng vai anh trai nghiêm khắc, đối với cậu bé này lại không còn chút kiên trì nào, cho dù là em gái được yêu chiều nhất trong nhà, cũng chưa từng thấy em trai mình hầu hạ thế này...

Trong cuộc đối thoại lúc có lúc không của cả ba, xe cuối cùng cũng đã về đến nhà.

Mạnh Thực sau khi về thủ đô đã lên xe trở về nhà mình rồi, người xa lạ duy nhất là Tô Ngộ trên người chỉ đeo một cái túi chéo, bên trong ngoại trừ cái bọc quần áo mỏng manh kia, thì chẳng còn gì cả, cái vali to kia của Viêm Phi Ngang cũng đã được kiểm tra cẩn thận, sau khi chắc chắn là không có vấn đề gì, cảnh vệ mới cho qua.

Không khí trong nhà họ Viêm bây giờ đang rất căng thẳng, thế nhưng bác cả Viêm và chú út Viêm, cùng với hai đứa con trai của bác cả đều có trách nhiệm và cương vị của mình, không thể ngại tay, thế nên ông nội vẫn còn khỏe mạnh đương nhiên sẽ không để họ ngày nào cũng ở trong nhà trông coi, ban ngày có việc thì đều ra ngoài đi làm. Còn vợ con của mấy người họ, không đi làm thì đều trở về nhà, phòng có người nhân cơ hội ra tay với họ.

Ông bà nội đều đang ở trong phòng khách, Viêm Phi Ngang vào nhà chào hỏi, đồng thời cũng giới thiệu

cho họ làm quen.

Tô Ngộ lúc này đã rút kinh nghiệm nói nhiều sai nhiều, thận trọng từ lời nói đến hành động, cũng học Viêm Phi Ngang gọi hai người là ông nội bà nội, lễ phép cúi chào xong thì ngoan ngoãn đứng cạnh Viêm Phi Ngang không lên tiếng.

Chuyện xảy ra với Viêm Phi Ngang ở biên giới phía nam, mọi người trong nhà đều đã biết, tuy rằng chuyện anh suýt nữa đã chết lại có thể sống lại một cách li kì, nhà họ Viêm vẫn luôn tận lực bảo mật, mà trong thủ đô tin tức linh thông, đã đồn thổi Viêm Phi Ngang chết rồi, chỉ có người nhà họ Viêm biết, nếu như không có thiếu niên tướng mạo cực kì đẹp đẽ này, trong tình huống cấp bách kia, Viêm Phi Ngang tới chín mươi chín phần trăm đã không còn cơ hội sống sót.

Ông nội bình thường rất nghiêm khắc, nhưng đối với trẻ nhỏ thì vẫn rất hiền lành, bà nội thì lại càng hiền lành hơn, trực tiếp kéo thiếu niên qua, từ ái nhìn cậu từ trên xuống dưới, cười mỉm nói: “Thật đúng là một cậu bé xinh trai, tâm địa lại tốt, Phi Ngang có thể gặp được cháu, quả đúng là trời cao ưu ái nhà họ Viêm chúng ta, cháu đúng là phúc tinh do ông trời đưa tới nhà họ Viêm ta.” Bà nói xong, viền mắt ướm át, nghĩ tới lời Viêm Phi Ngang từng nói, cậu bé này một mình theo chân sư phụ lớn lên trong núi, từ trước tới nay có lẽ chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài, vội nói, “Sau này cháu chính là người nhà của chúng ta, hãy coi nơi này là nhà mình, biết chưa?”

Tô Ngộ không biết nói khéo là gì, càng không biết khách sáo là cái gì, nghe bà bảo rằng hãy coi nơi này là nhà mình, một đôi mắt hắc bạch phân minh lập tức rạng rỡ niềm vui sướng, cậu vui vẻ gật đầu liên tục: “Cháu biết rồi, cảm ơn mọi người đã đồng ý giao Phi Ngang cho cháu! Chỉ cần anh ấy đồng ý lời tỏ tình của cháu, cháu nhất định sẽ chăm sóc cho anh ấy thật tốt!”

Mọi người trong nhà: “...”

Vẫn là câu nói kia, người nhà họ Viêm lúc này đang ở trong phòng khách không ai tin cậu cả, đều cảm thấy cậu chỉ là “trẻ nhỏ nói lời không cố kỵ”, bà nội nhất thời bị cậu chọc cười, ngay cả ông nội cũng cảm thấy cậu bé này đúng là thật thà đáng yêu, bà nội vừa cười vừa xoa đầu cậu, híp mắt nói với cậu: “Cháu thích Phi Ngang nhà ta lắm sao? Vì sao lại thích nó?”

Tô Ngộ bị bà hỏi đến ngượng ngùng, gãi gãi đầu, cười híp mắt nhìn Phi Ngang không nói lời nào, lí do chọn đối tượng giao phối, sao có thể tùy tiện nói cho người khác nghe.

Đáng tiếc trong lòng Viêm Phi Ngang vẫn chưa tương thông với cậu, cũng không chịu nhận ra ẩn ý và tình cảm trên khuôn mặt cậu, chỉ gật đầu với cậu, lúc này mới nói với những người khác: “Cháu đi xem ba thế nào.”

Ông nội nghe vậy, thần sắc vừa mới khá hơn chút lập tức trầm xuống, gật đầu đáp: “Đi đi.”

Ông và người bạn già chờ trong phòng khách, cũng là bởi không muốn để cho ân nhân cứu cháu trai là Tô Ngộ này cảm thấy lạc lõng, đương nhiên cho dù tất cả mọi người có đợi trong phòng Viêm Vân Hải, thì cũng không thể làm gì được, ngay cả bác sĩ giỏi nhất thủ đô cũng không có cách, họ có thể có cách nào

được đây?

Tô Ngọ thấy Viêm Phi Ngang phải đi, vội đứng lên nói: “Em đi chung với anh.”

Viêm Phi Ngang khựng lại một chút, giơ tay ra. Tô Ngọ liền vui vẻ chạy tới, nắm lấy tay anh, cùng anh đi về phía phòng cha Viêm.

Để lại ông nội và bà nội hai mắt nhìn nhau, sau đó nụ cười trên mặt hai người biến mất hoàn toàn, nét u sầu đọng trên đôi mày. Viêm Phi Ứng cau mày, cũng theo sau.

...

Cha Viêm tên là Viêm Vân Hải, rất cao, nhưng nói thật ông cũng chỉ là một “thư sinh”, trên người không có cơ bắp mạnh mẽ như Viêm Phi Ngang, đặc biệt ông vừa mới nằm trên giường chưa được một ngày, cơ thể rõ ràng là đã gây yếu đi nhiều, mắt đã có quầng thâm xanh đen, da dễ khô vàng, thoạt nhìn như người bệnh đã tới giai đoạn cuối.

Mẹ Viêm ở trong phòng trông chồng cả một đêm không ngủ, lúc này đang nhắm mắt tựa lưng vào ghế ngồi dưỡng thần, nghe thấy tiếng mở cửa liền quay đầu nhìn qua.

Viêm Phi Ngang chào mẹ một tiếng, bộ dáng của ba làm anh không thể còn tâm tư nào quan tâm tới những chuyện khác, nhanh chân đi tới bên giường.

Tô Ngọ vừa mới vào phòng, cũng cảm giác được một nguồn sức mạnh, một nguồn sức mạnh đang đấu đá lung tung, sức mạnh ngập tràn sự phá hoại, cậu vội nhìn về phía người đang nằm trên giường kia, ngay sau đó kinh hãi kêu lên: “Nguy rồi, có thứ trong đầu bác ấy, nếu còn không cứu bác ấy, bác ấy sẽ bị biến thành kẻ điên loạn mất!”

19. Chương 19: Đưa Vào Trong “Ổ”

“Nguy rồi, có thứ trong đầu bác ấy, nếu còn không cứu bác ấy, bác ấy sẽ bị biến thành kẻ điên loạn mất!”

Lời này của cậu nghe không lọt tai chút nào, nhưng lúc này đương nhiên là sẽ không có ai để tâm tới điều này.

Viêm Phi Ngang quay đầu lại ngay lập tức, nắm lấy vai cậu hỏi: “Tiểu Ngọ, cậu có thể nhìn ra bệnh tình của ba tôi? Vậy cậu có thể cứu ông ấy không?”

Anh vừa nói, tất cả mọi người trong nhà, kể cả ở trong phòng lẫn đang vây quanh ngoài phòng bệnh đều

đưa mắt tập trung nhìn chăm chăm lên cơ thể đơn bạc của thiếu niên, không nhìn được mà mồm năm miệng mười đồn hởi, mẹ Viêm cố nhịn sự lo lắng nắm chặt một bên vai khác của cậu, tận lực dùng ngữ khí nhã nhặn ôn hòa nói với cậu: “Cháu có phải là có cách cứu Vân Hải không? Cháu nói cho bác biết được không?”

Mẹ Viêm tên Khang Văn Thanh ngũ quan xuất sắc, có thể nói một khuôn mặt đẹp đẽ của Viêm Phi Ngang có được chính là đến từ bảy mươi phần trăm khuôn mặt bà, mặt của hai người rất giống nhau, Tô Ngộ đối mặt với một khuôn mặt tương tự khuôn mặt Viêm Phi Ngang, đương nhiên là nửa lời cự tuyệt cũng không nói ra nổi, lập tức ngoan ngoãn nói những gì mình biết ra, “Bác ấy chưa từng tu luyện, nhưng trong não lại bị người ta cưỡng ép truyền một sức mạnh có lực phá hoại vô cùng lớn, nếu như không dẫn nguồn sức mạnh kia ra, nó sẽ ở mãi trong đầu bác ấy mà đầu đá lung tung, tận cho tới cuối cùng đầu bác ấy bị phá hỏng toàn bộ mới thôi...”

Cậu càng nói trong lòng càng phẫn nộ, người tu hành dù là người hay là yêu, sử dụng sức mạnh đặc thù với người bình thường cũng đều là tối kỵ. Bởi con người là đứa con cưng của trời đất, mà người tu hành lại là kẻ nghịch thiên mà đi, thông minh nhất, chính là nên kết mối duyên lành với con người “đứa con cưng của trời đất”, ở giới yêu tinh, cho dù chúng dựa vào tu hành để nắm giữ được sức mạnh mạnh mẽ như vậy, thì lúc mới đầu ngoại trừ để có thể sống lâu hơn, thì nguyện vọng lớn nhất cũng đều là vì muốn tu thành hình người, chỉ vậy đã có thể thấy chúng hâm mộ con người nhiều tới mức nào.

Trong lòng Tô Ngộ thực ra cũng không quá hâm mộ, nhưng dưới cái nhìn của cậu, lợi dụng tu vi của mình hại người bình thường, đó chính là ức hiếp kẻ yếu, chẳng khác gì những kẻ cường tráng vạm vỡ kia lại đi bắt cóc một Gia Gia nhỏ bé, đó chính là hành vi cậu ghét nhất.

Viêm Phi Ngang lập tức nhớ tới việc cậu đã cứu sống mình, anh gơ tay ngăn mẹ mình còn đang đầy mặt lo lắng muốn truy hỏi tiếp, quay đầu nói với Viêm Phi Ưng: “Anh hai, để những người khác xuống nhà trước đi đã.”

Viêm Phi Ưng ngăn ra, có điều phản ứng lại lập tức hiểu ý anh, trừ người nhà mình và ông bà nội, thì những người khác đều ra ngoài hết, đồng thời còn mở một đồng thiết bị chống nghe lén trong phòng lên, anh suy đoán thiếu niên này có chút thủ đoạn không tầm thường, dù sao ngay cả người sắp chết cậu cũng có thể cứu sống lại, thế nên, cho dù là thay chính thiếu niên, hay thay chính nhà họ Viêm họ, cùng với cả quốc gia này, thì cũng đều phải giữ bí mật.

Tô Ngộ thực ra không hiểu tại sao mọi người không để cho mình xem tình hình sức khỏe cho ba Phi Ngang ngay, dù sao tình huống của cha Viêm cũng không được khả quan cho lắm, có điều trong mắt cậu, Phi Ngang làm bất cứ điều gì cũng đều có lí do của nó, cậu chỉ cần im lặng nghe lời là được.

Sau khi tất cả mọi người đi rồi, ông nội và bà nội ngồi trên ghế salon, đều kinh ngạc khó hiểu nhìn thiếu niên, nhưng không ai nói gì cả, chỉ chờ cậu mở lời.

Trong lòng Khang Văn Thanh rốt cuộc cũng đã bình tĩnh lại nhiều, Viêm Phi Ngang không muốn để Tô Ngộ bị áp lực, nên đều để những người khác ngồi xuống rồi mới tự mình kéo cậu ngồi xuống ở một bên khác, thấp giọng hỏi: “Cậu có thể làm được không? Dẫn cái sức mạnh trong não ba tôi mà cậu nói ra ngoài ấy.”

Ánh mắt của mọi người trong phòng lại lần nữa tập trung trên cậu thiếu niên nhỏ bé, trong mỗi đôi mắt đều là lo lắng và lo lắng, mỗi người họ thoát nhìn, ít nhất năng lực chịu đựng và tâm lý đều rất mạnh, nhưng trước an nguy của người thân nhất, không ai lại có thể thờ ơ không động lòng.

Tô Ngộ nhìn Viêm Phi Ngang gật đầu, “Có thể làm được, nhưng...” Cậu do dự một chút, rồi mới nói dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, “Sức mạnh kia đã ở trong đầu bác ấy một thời gian rồi, có thể đã tạo ra thương tổn cho đầu bác ấy.”

Viêm Phi Ngang và Viêm Phi Ứng siết chặt nắm đấm, hai mắt đỏ lừ, bàn tay Khang Văn Thanh đang chống lên trán cũng không nhận được mà khẽ run lên, tất cả mọi người trong phòng đều tựa như bị dao cứa vào lòng, cực kì khó chịu.

Lúc này, ông nội vẫn luôn trầm mặc đứng lên, hết sức trịnh trọng thỉnh cầu cậu: “Xin cháu hãy ra tay cứu Vân Hải, nó là con của chúng ta, là chồng của Văn Thanh, là ba của Phi Ứng và Phi Ngang, ngoài ra, trên người nó còn đang phải gánh vác trách nhiệm cực lớn, thế nên xin cháu hãy mau cứu nó, ông nội cảm tạ cháu.” Ông nói xong liền không chút do dự cúi đầu thật sâu về phía cậu.

Ông nội cả đời đều ưỡn cao ngực, lưng thẳng tắp, vì con trai mình, vì nhà họ Viêm họ nhất định phải vững vàng, họ nhất định phải kiên trì hơn nữa, kiên cường hơn nữa.

Bà nội lúc này cũng đang đứng cạnh người bạn già của mình, cũng cùng làm theo ông, Khang Văn Thanh, Viêm Phi Ứng cũng đi tới, ngay cả Viêm Phi Ngang cũng đi qua đứng cạnh ngay lúc ông nội mình cúi xuống.

Tô Ngộ có thể thần nhiên tiếp nhận cái quỳ lạy của những kẻ ác kia ngay trước mặt mình, nên thường hay nên phạt đều là do cậu định đoạt, đây tựa như một loại khí thế trời sinh của cậu. Thế nhưng lần đầu được người ta cầu xin như vậy, cậu có thể cảm nhận được những người này là thật tâm lo lắng cho sự an nguy của người thân, hốc mắt thoáng chốc lại rơm rớm nước mắt, chỉ là lần này là do cảm động, cậu thoáng chốc đã nước mắt lã chã nói: “Mọi người, mọi người đừng như vậy, cháu cứu bác ấy, cháu nhất định sẽ cứu bác ấy! Mọi người đừng lo.”

Cậu nói xong lại đưa tay lau đi những giọt nước mắt không thể kìm nén, nhanh chân đi tới cạnh giường. Lúc này trên người cậu, không chỉ có ánh mắt kiên định, mà còn có cả quyết tâm muốn giúp đỡ người gặp khó khăn.

Trên đời này nhiều người tốt như vậy, có lẽ kẻ xấu cũng rất nhiều, thế nhưng chỉ cần những người tốt giống như người nhà họ Viêm này, trong lòng cậu liền có một loại ý thức trách nhiệm khó có thể giải thích, phải giúp đỡ họ, giúp đỡ càng nhiều người tốt hơn.

Vết thương của Viêm Vân Hải còn nghiêm trọng hơn nhiều so với những gì cậu đã tưởng tượng, hiển nhiên kẻ truyền nguồn sức mạnh này vào trong đầu ông, đã ôm sự ác ý cho dù không thể làm cho ông chết, cũng phải làm cho ông vĩnh viễn mất đi năng lực, không thể đưa ra những quyết sách quan trọng nữa. Hơn nữa nguồn sức mạnh kia rất có tính phá hoại, Tô Ngộ làm rất lâu, mới có thể coi như là miễn cưỡng có thể giấu linh lực của mình vào trong đầu Viêm Vân Hải, không chế nguồn sức mạnh kia lại, làm cho chúng tạm thời không thể tiếp tục phá hủy não của Viêm Vân Hải.

Khi cậu làm xong bước này, trên trán đã đọng đầy mồ hôi hột, mỗi giọt lớn ước chừng hạt đậu, chảy xuống vòng quanh mắt cậu, cậu đang định giơ tay lau đi, lại có người nhanh hơn cậu một bước, dùng ngón tay có chút thô ráp giúp cậu lau sạch.

Tô Ngộ ngẩng đầu vừa vặn đối diện với vẻ mặt quan tâm của Viêm Phi Ngang, lập tức lộ ra nụ cười trời sinh đã ngọt ngào của mình, ngây ngốc nói: “Ba anh tạm thời đã không còn vấn đề gì, chờ em nghỉ một lát, khôi phục linh lực xong sẽ giúp bác dẫn nguồn sức mạnh kia ra, sau đó em sẽ tìm được liệu giúp bác ấy chữa trị vết thương, anh đừng lo, còn cả ông bà nội nữa, mọi người cũng đừng lo lắng.” Cậu nói xong câu cuối cùng, đã chuyển hướng nhìn về phía hai vị lão nhân, còn cả mẹ và anh trai Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn về phía cha mình đang nằm trên giường, ra hiệu để anh hai ở lại chăm sóc, anh thì lại mang theo cậu trai đầy mặt mệt mỏi đi về phía phòng mình.

“Phi Ngang, chúng ta đi đâu vậy?” Nhà rất lớn, Tô Ngộ cùng anh đi một lúc, cảm thấy mọi thứ đều rất mới mẻ, hơn nữa trong lòng còn có một cảm giác đặc biệt vui vẻ, nơi này là nhà (ổ) của Phi Ngang, làm cho cậu có cảm giác đã có thể tiến xa hơn một bước trong hành trình theo đuổi Viêm Phi Ngang.

“Tới phòng của tôi, em phải nghỉ ngơi cho thật khỏe đã.” Anh giơ tay xoa xoa đầu cậu, cậu trai lần này thật sự rất mệt, trên mái tóc không dài đã đầm ướt mồ hôi, sáng lấp lánh, cũng may bây giờ là đầu hạ, sẽ không bị cảm lạnh mà bị ốm.

Khi trong lòng dâng lên ý niệm này, ngay cả Viêm Phi Ngang cũng cảm thấy kinh ngạc, đối với con trai, anh luôn nghĩ rằng phải có sức chịu đựng tốt, cơ thể nhất định phải cường tráng, như vậy sức đề kháng cũng sẽ mạnh hơn, con trai của anh cả anh, mới tầm bảy tuổi, trước mặt đứa nhỏ này Viêm Phi Ngang luôn một bộ dáng nghiêm túc thận trọng, thì thoảng còn có thể lập ra kế hoạch huấn luyện vô cùng nghiêm ngặt cho nó, ngoại trừ lo rằng xương cốt thẳng bé còn quá yếu chưa thể chịu nổi thì cơ bản sẽ không lo nó có thể bị ốm không, bị cảm lạnh các thứ hay không, bởi từ nhỏ anh cũng đã từng như vậy mà lớn lên.

Nhưng Tô Ngộ lại không giống vậy, cơ thể đơn bạc của thiếu niên tựa như nắm giữ sức mạnh cực kì lớn, nhưng cơ thể này dưới cái nhìn của anh lại gầy yếu như thể một cơn gió cũng có thể thổi bay đi, khi anh nhìn thấy cậu, thỉnh thoảng sẽ lo cậu ăn nhiều như thế có thể bị đau bụng không, mặc ít như vậy có thể bị cảm không, có thể bị ốm không... Những điều này đều là những trải nghiệm anh chưa từng có trước đây.

Phòng của Viêm Phi Ngang nằm trong một tiểu viện khác nằm độc lập, phòng ngủ trang trí rất đơn giản, giống như chính con người Viêm Phi Ngang vậy. Trong lòng Tô Ngộ hưng phấn, mang theo tinh thần thăm dò đi vào, cậu muốn nhìn thử một chút xem nơi bình thường Phi Ngang nghỉ ngơi là như thế nào.

Trong phòng ngoại trừ giường và tủ quần áo, giá sách, thì cũng chỉ có một cái bàn lớn, ngoài ra có thể nói là “đơn sơ” tới không giống như đang ở nhà mình, nhưng Tô Ngộ vẫn vô cùng tò mò, cậu bỗng nhiên có chút muốn biến thành sóc bay nhỏ chui vào trong cái tủ kia lượn một vòng, làm cho mỗi một góc đều dính mùi của mình, còn đi vài bước trên cái bàn lớn kia, đương nhiên mục đích cuối cùng vẫn là cái giường kia...

Tô Ngộ nhìn cái giường kia, trong lòng có chút ngượng ngùng lại hơi khẩn trương, Phi Ngang đây coi như là đã dẫn mình vào trong “ổ” của anh ấy rồi phải không? Vậy vậy, có phải là anh ấy muốn giao phối với mình không?

Trong lòng Tô Ngộ trở nên vừa cực độ hưng phấn, lại vừa sốt sắng, nếu như giờ cậu có đuôi và tai, nhất định sẽ vẫy liên tục, giao phối với đối tượng mình ái mộ, chính là một chuyện cực kì quan trọng trong cuộc đời sóc bay!

Viêm Phi Ngang để Tô Ngộ vào phòng, anh thì mở tủ lạnh ra lấy một chút đồ ăn, sợ một hồi nữa cậu đói bụng, ăn thức ăn lạnh quá bụng sẽ không chịu nổi, ai ngờ chờ tới khi anh cầm một đồng hồ vào phòng, lại thấy cậu trai một mình đứng giữa phòng, cũng không tìm chỗ nào ngồi xuống, chỉ đứng tại chỗ ngẩn người. Trong lòng anh tràn ngập nghi hoặc, nhưng chờ tới khi anh đi tới, lại thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Ngộ đỏ chót, trong lòng nhất thời trầm xuống, hơi lo lắng hỏi: “Bị ốm? Có chỗ nào cảm thấy khó chịu không? Tôi gọi bác sĩ đến xem cho em một chút.”

Tô Ngộ vội vàng lắc đầu, ngẩng đầu dùng đôi mắt sáng long lanh lom lom nhìn anh, ngữ khí vui sướng hỏi: “Phi Ngang, nơi này là phòng của anh? Vậy, vậy em cũng ở nơi này sao?”

Viêm Phi Ngang do dự một chút, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, anh có chút lo lắng Tô Ngộ đột nhiên phải tới một chỗ khác sẽ cảm thấy cô đơn, cũng không nghĩ gì nhiều, đối với anh mà nói, ngủ cùng anh em trên một cái giường, quả thực chính là chuyện như cơm bữa, anh và Tô Ngộ đều là nam, đương nhiên cũng không có gì phải kiêng kị, hai người tạm ở cùng nhau mấy ngày, anh có thể quan tâm tới cảm xúc của cậu ấy một chút, chờ tới khi Tô Ngộ làm quen được với cả nhà rồi, thì lại sắp xếp cho cậu một căn phòng khác cũng chưa muộn.

Tô Ngộ thấy anh gật đầu, đôi mắt nhìn anh nhất thời sáng lên, Viêm Phi Ngang hơi nhượng mảy một chút, khó có lúc lại cảm thấy đôi mắt kia của cậu tựa như có thể ăn thịt người...

Là anh cả nghĩ quá rồi thôi phải không.

20. Chương 20: Sinh Bệnh

Tô Ngộ mang theo tâm tình vô cùng kích động ở lại trong phòng ngủ của Viêm Phi Ngang, mong đợi lần đầu giao phối với anh trong đời.

Nhưng người còn lại trong cuộc hiển nhiên không cảm nhận được tín hiệu tỏ tình cậu đang không ngừng truyền tải.

Viêm Phi Ngang đặt đồ ăn trong một cái khay, có nước trái cây, bánh mì, còn có cả dâu tây đại quả to, anh không biết Tô Ngộ thích gì, trước đây cũng không quá để ý tới sở thích của trẻ con, không thể làm gì hơn là chọn vài thứ trong chiếc tủ lạnh nhỏ, nếu như Tô Ngộ muốn ăn gì, thì đợi cậu ngủ dậy rồi đi một chuyến tới siêu thị chọn vài thứ.

Viêm Phi Ngang đặt đồ ăn lên bàn, thấy Tô Ngộ ngồi trên giường, lấy áo tắm cho cậu xong còn để cạnh giường cậu vẫn không nhúc nhích, cũng không biết là đang nghĩ gì, đầy mặt ngơ ngác, trên mặt còn hồng hồng, có lúc sẽ nở nụ cười ngốc vô cùng, cùng những cử chỉ như người điên, không khỏi nhíu mày hỏi: “Sao

em không đi tắm đi?” Tối qua họ đi bắt bọ bắt cóc, buổi đêm cũng là ở trên máy bay, thời tiết thế này tắm rửa sạch sẽ nghỉ ngơi sẽ thoải mái hơn nhiều.

Tô Ngọ cuối cùng cũng hơi tỉnh lại từ trong mộng đẹp, đứng dậy khỏi giường, ngượng ngùng chớp mắt nhìn Viêm Phi Ngang, “Tắm ở đâu?”

Viêm Phi Ngang đi tới cầm áo tắm lên, sau đó kéo cậu đi tới phòng tắm cạnh phòng ngủ. Trên núi chắc chắn không có phòng tắm có vòi hoa sen tiện như ở thành phố, Viêm Phi Ngang lo cậu không biết dùng, cố ý nói cho cậu nghe về công dụng của tất cả đồ vật trong buồng tắm cũng như nhà vệ sinh, thấy cậu trai có nghiêm túc lắng tai nghe, liền vặn nước ấm vừa phải vào trong bồn tắm cho cậu, lại giơ đầu gội đầu và sữa tắm tới trước mặt cậu, hỏi: “Có thể phân biệt được không?”

Tô Ngọ biết chữ, mặc dù trước đây học chữ phồn thể phức tạp, nhưng nhìn chữ giản thể càng thêm thuận mắt, cũng có thể phân loại được, thế là gật đầu, “Phân biệt được.”

“Có biết dùng không?”

Tô Ngọ hơi do dự, cuối cùng vẫn gật đầu một cái.

Lần đầu tiếp xúc với thứ này, tuy rằng lời Viêm Phi Ngang nói, cậu đã nghiêm túc nhớ hết rồi, nhưng tự mình sử dụng, khó tránh khỏi vẫn có chút sợ hãi bản thân không cẩn thận nhầm lẫn, hoặc làm hỏng, sẽ làm phiền người khác, bị người khác chán ghét, nên trong lòng Tô Ngọ căng thẳng không thôi.

Đương nhiên thực ra cậu cũng có thể dùng linh lực tự làm bản thân càng sạch sẽ hơn, giống như trước đây ở trên núi, trừ khi trời quá nóng, cậu đều làm vậy để giải quyết vấn đề vệ sinh, đặc biệt còn có thể trực tiếp biến thành nguyên hình sóc bay nhỏ, mỗi một cái lông đều có thể tẩy rửa thật sạch sẽ, thoải mái không cần nói!

Chỉ là cậu đã dùng gần hết linh lực, miễn cưỡng sử dụng thêm sẽ không thích hợp, hơn nữa vừa tới xã hội loài người, muốn sống giống con người một chút, nên tắm rửa giống con người, nhất định phải học theo!

Năng lực quan sát của Viêm Phi Ngang nhạy cảm, thấy cậu tuy gật đầu, nhưng động tác rõ ràng là luống cuống, đưa tay lên xoa đầu cậu một chút, nói: “Cởi quần áo vào bồn tắm đi.”

Là một “thú hoang”, Tô Ngọ có thể không chút xấu hổ thoải mái lộ cơ thể trước mặt người khác, có điều trước mặt Viêm Phi Ngang thì không giống lắm, cậu hi vọng Viêm Phi Ngang sẽ hài lòng với cơ thể cậu, dù sao cũng là đối tượng giao phối mà! Vì vậy cậu có chút vui vẻ, trực tiếp làm quần áo trên người biến mất luôn, còn chớp đôi mắt to nhìn Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang: “...”

Cơ thể thiếu niên thon dài dẻo dai, cũng trắng nõn mềm mại, Viêm Phi Ngang nhìn thoáng qua, vô cùng

không hiểu phong tình mà đẩy vai cậu, để người vào trong bồn tắm ngâm mình, lại nhỏ vào trong bồn tắm chút tinh dầu, sau đó lấy chút dầu gội đầu, dùng vòi hoa sen trong buồng tắm phun ướt tóc cậu, tự mình gội đầu cho cậu.

Trước khi gội đầu, anh phun một lượng vừa phải dầu gội đầu ra tay mình, giơ tới trước mặt cậu nói: “Tóc em ngắn, chỉ thế này là đủ rồi, nhiều quá em sẽ không thể gội sạch hết bọt được, biết chưa?”

Tô Ngọ thực ra có chút ngơ ngẩn, tại sao nhìn thấy mình cởi sạch quần áo rồi, Phi Ngang cũng không tới chà xát cơ thể cho mình, hay là hôn nhẹ? Trước đây cậu nhìn lén chuột tinh giao phối, họ đều làm như vậy mà! Có điều nghe thấy giọng nói của Viêm Phi Ngang, cậu vẫn theo thói quen lúng túng gật đầu.

Viêm Phi Ngang gõ gõ đầu cậu, “Nghiêm túc xem nào.”

Tô Ngọ lúc này mới vội lấy lại tinh thần, vô cùng nghiêm túc liếc mắt nhìn, sau đó ngoan ngoãn đáp: “Em nhớ rõ rồi.”

Viêm Phi Ngang lúc này mới phẩy tay lên cái đầu nhỏ tới nỗi gần như chỉ một bàn tay của anh đã có thể bao trọn, nghiêm túc gội đầu cho cậu. Động tác của anh cũng không ôn nhu lắm, thế nhưng lực không nặng không nhẹ xoa bóp da đầu, lại thoải mái tới độ Tô Ngọ híp cả mắt, gần như muốn trực tiếp ngủ thiếp đi trong bồn tắm.

Viêm Phi Ngang khó giải thích cảm thấy bản thân như đang nuôi con chuột đồng nhỏ trước đây em gái mình nuôi, không khỏi lắc đầu, gội đầu xong liền tắm cho cậu.

Cơ thể thiếu niên có đẹp đến đâu thì Viêm thượng úy tắm cho cậu trong dầu một chút tà niệm cũng không có, dù sao trong mắt anh Tô Ngọ chỉ là một cậu bé còn chưa phát dục xong, anh cũng sẽ tuyệt không tha thứ cho mình nếu có tâm tư bất chính với một đứa nhỏ. Thế nên để tỏ ý tôn trọng cậu, anh chỉ tắm sạch cánh tay và vai cậu, còn lại thì để cậu tự tắm.

Tô Ngọ cảm nhận được bàn tay anh rời khỏi cơ thể mình, mở mắt ra mờ mịt nhìn anh.

“Tự mình tắm, tắm xong mặc áo ngủ vào đây nghỉ ngơi.” Viêm Phi Ngang dạy cậu tự mình tắm gội xong, liền xoay người ra khỏi nhà tắm.

Tô Ngọ sững sờ ngồi thật lâu trong bồn tắm, trong lòng phút chốc thất vọng, không có chuyện gì xảy ra cả...

...

Viêm Phi Ngang ra khỏi phòng xong lại về phòng Viêm Vân Hải một chuyến.

Sau khi em trai và Tô Ngọ đi khỏi, Viêm Phi Ung đã gọi bác sĩ tới kiểm tra cơ thể cho ba mình một lần

nữa. Bác sĩ mang đầy loại máy móc tới cẩn thận kiểm tra cho Viêm Vân Hải, phát hiện cơ thể vốn yếu ớt của ông đang khôi phục lại dù rất chậm, đây là một tin vui đối với các bác sĩ vốn không tra ra được nguyên nhân bị bệnh của ông.

Người họ Viêm nghe lời bác sĩ nói xong đều mừng rỡ, tuy rằng bản thân Viêm Vân Hải vẫn chưa tỉnh lại, nhưng chỉ cần nghe rằng bệnh của ông có thể chữa được, tất cả mọi người đều tin rằng ông có thể tỉnh lại, không phải vẫn còn có Tiểu Tô Ngọc đó sao?

Lại nói tới Tiểu Tô Ngọc, cậu đã trở thành người được hai vị lão nhân thích nhất, lúc này bà nội đã cười tươi như hoa, “Bảo bối này đúng là phúc tinh của nhà chúng ta, cứu Phi Ngang, còn cứu Vân Hải, nhà họ Viêm ta sau này không thể bạc đãi cậu ấy được.”

Ông nội cũng ở bên gật đầu phụ hoạt, “Đúng vậy, thế này đi, để Phi Ngang xin nghỉ phép vài ngày, ở cùng với đứa nhỏ, người ta vẫn còn nhỏ tuổi như vậy, một mình xa xứ vào trong thành phố, không dễ dàng, chờ qua một thời gian nữa, Tiểu Tuyết về rồi, Tiểu Tuyết tuổi tác xấp xỉ thằng bé, hai đứa cũng có bạn chơi cùng.”

Nghe hai ông bà nói như vậy, là đã có thể thấy hai người cảm kích cậu tới cực điểm, cũng yêu quý tới cực điểm, dù sao cả đời ông nội, vẫn luôn coi trách nhiệm trên vai là nặng nhất, thế mà lần này còn chính miệng bảo Phi Ngang xin nghỉ phép, đúng là chuyện hiếm bao năm mới có một lần.

Khang Văn Thanh cười nói: “Vậy cứ quyết định thế đi, có điều tuổi Tiểu Ngọc nhìn cũng không lớn, có phải là nên tìm một trường học cho cậu ấy không? Như vậy mới có thể kết thêm được nhiều bạn hơn, càng có thể thích ứng với xã hội này hơn.”

Ông nội nghĩ một lát, nói: “Đợi lúc nào lại hỏi ý của thằng bé đi, chúng ta cũng đừng quyết định thay.”

“Phải.” Khang Văn Thanh cười gật đầu.

Tin cơ thể cha Viêm sẽ không tiếp tục yếu đi nữa làm mọi người an tâm hơn không ít, Viêm Phi Ngang liền khuyên hai ông bà đi nghỉ, từ hôm qua tới giờ, vì bệnh của ba mình, người nhà không ai được nghỉ ngơi tử tế, lúc này đã có tin xác nhận chắc chắn, cuối cùng cũng có thể thả lỏng, hai ông bà lúc này mới đỡ nhau về phòng nghỉ.

Viêm Phi Ung vốn cũng muốn đưa mẹ mình về nghỉ, có điều lại bị Khang Văn Thanh cự tuyệt, bà cười nói: “Mẹ đợi bên cạnh một chút nữa là được rồi, ba con một ngày còn chưa khỏe lên, lòng mẹ một ngày cũng không yên nổi.”

Viêm Phi Ung không khuyên nữa, sau khi Viêm Phi Ngang đi vào, tới bên giường ba mình nhìn một cái, lại nghe lời anh hai thuật lại báo cáo kiểm tra của bác sĩ, quay đầu nói với anh rằng: “Anh hai, em chuẩn bị tiếp tục điều tra chuyện này.”

Viêm Phi Ung nghe lời này của em trai, mày nhíu chặt đến nỗi có thể kẹp chết một con ruồi, anh quay đầu

nhìn ba mình vẫn đang nằm yên tĩnh trên giường bệnh, lại liếc nhìn mẹ mình vẫn đang nghỉ ngơi trên cái giường nhỏ bên cạnh, kéo áo Viêm Phi Ngang ra khỏi phòng.

Hai người đi xuống tầng dưới rồi, Viêm Phi Ứng mới nhẹ giọng nói: “Việc này em tạm thời chớ để ý tới!”

“Anh hai!” Viêm Phi Ngang đầy mặt nghiêm túc nhìn anh.

Viêm Phi Ứng khó có lúc lại không nén nổi cơn giận mà có chút buồn bực, đi tới đi lui vài bước trên, rồi mới quay lại nhìn anh, dùng giọng nói càng thêm nghiêm nghị nói: “Anh biết em và ba đều hạ quyết tâm muốn điều tra chuyện này, đây cũng không phải là chức trách của anh, anh không có quyền can dự, nhưng người làm anh hai, anh xin em, ba vẫn còn đang nằm trên giường bệnh, em cũng chỉ là con người máu thịt bình thường, cũng không phải là người không gì không làm được, có thể để nhà ta yên tĩnh một chút được không? Ông bà nội, mẹ, còn cả anh nữa, em cảm thấy tim mọi người đều làm bằng đá hết sao? Còn có thể chịu đựng bao nhiêu lần nứt toác tan nát cõi lòng đau đớn nữa?”

Lần đầu Viêm Phi Ngang nghe thấy anh trai ruột mình nói những lời như vậy.

Nếu những lời này là do người khác nói ra, anh có khi ngay cả một ánh mắt cũng không buồn cho. Có lẽ bởi do đây là anh trai mình, anh nghe xong chỉ thấy lòng mình rung động.

Người nhà, trách nhiệm, đây là lần đầu anh cảm nhận được, giữa hai điều này, cũng có khả năng đối lập nhau.

Viêm Phi Ứng nói xong cũng biết bản thân nói nặng, có điều lời nếu đã nói ra, thì không thể thu hồi lại được, đành giơ tay vỗ vỗ vai em trai, xoay người trở lại phòng.

Khi Viêm Phi Ngang trở lại phòng mình, Tô Ngộ đầu vẫn còn dính nước cuối cùng cũng ra khỏi nhà tắm.

Tô Ngộ vốn chuẩn bị nói chuyện với Viêm Phi Ngang, hỏi xem vì sao anh đưa mình về “ổ” rồi mà lại không có ý định giao phối với mình, có điều cậu mãi cảm cảm giác được cảm xúc của Phi Ngang không tốt lắm, vì vậy liền níu tay anh, lo lắng hỏi: “Phi Ngang, anh làm sao thế?”

Viêm Phi Ngang chỉ lắc đầu với cậu, thấy mặt cậu, cổ cậu vẫn còn dính đầy nước, vừa kéo cậu đi sấy tóc, vừa nói với cậu: “Sau này gội đầu xong rồi phải sấy khô, nếu không sẽ sinh bệnh.”

“Sinh bệnh? Em sẽ không bị bệnh đâu ôi chao.” Tô Ngộ vừa bị anh đẩy cái đầu tới lắc tới lắc lui, vừa đáp lại lời anh.

“Sao có thể không bị bệnh được, là người đều có thể bị bệnh.” Viêm Phi Ngang vốn định giáo dục cậu, nhưng nói xong chính anh cũng ngẩn ra.

Tô Ngọ muốn nói cho anh biết cậu không phải là người, là yêu tinh, nhưng cây thông lớn nói, không thể để bất kì ai biết mình là yêu tinh...

...

Giường của Viêm Phi Ngang rất lớn, không hề mềm mại, nhưng ga trải giường và chăn đều có một mùi hương của nắng, có thể còn nhiễm chút khí tức của Viêm Phi Ngang, là mùi mà Tô Ngọ thích nhất, cậu có chút muốn lăn lộn trên đó một chút, tốt nhất là cả đời này đều chôn bên trong luôn!

Có điều giường là của Viêm Phi Ngang, cậu đương nhiên không dám quá phận, không thể làm gì hơn là đành thận trọng, không dám động dấy nằm trên nửa giường Viêm Phi Ngang chỉ, sau đó chờ mong Viêm Phi Ngang có thể ngủ cạnh mình.

21. Chương 21: Lời Thề Chiến Sĩ

Tô Ngọ ở nhà họ Viêm một ngày, sáng hôm sau vừa rời giường đã bắt đầu nghĩ tới chuyện làm thế nào mới có thể chữa khỏi cho cha Viêm.

Viêm Vân Hải bị sức mạnh kì quái kia làm tổn thương đầu, mà não đối với khoa học kĩ thuật của con người trước mắt vẫn là một lĩnh vực không rõ, sau khi bị thương, nếu xui xẻo, nói không chừng vĩnh viễn cũng không có cơ hội tỉnh lại được nữa.

Nhưng loại vết thương này đối với Tô Ngọ mà nói, cũng không đến nỗi khó như vậy, một là cậu tự mình có mang ít dược liệu chứa linh khí, hai là sau khi cậu xuống núi, cũng đã vài lần làm việc thiện, linh lực cũng mạnh hơn, chỉ cần cậu chịu chăm chỉ luyện tập, dùng một vài phương pháp đã học qua trước đó, cẩn thận khống chế linh lực chữa vết thương ở não cho Viêm Vân Hải, thì hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề bây giờ là, những dược liệu chứa linh khí này đều ở trong bọc quần áo của cậu, mà lúc họ vừa mới vào nhà họ Viêm, cảnh vệ đã soát từ đầu tới chân cậu một lần, nói cách khác, tất cả mọi người đều nghĩ, cậu tới đây chỉ có một bọc quần áo, những thứ khác đều là Viêm Phi Ngang giúp cậu mua, nếu đột nhiên cậu lấy những dược liệu chứa linh khí kia ra, làm thế nào mới có thể giải thích được với mọi người đây?

“Aizzz.” Tô Ngọ nhíu mày, buồn bực thở dài. Những gì viết trong sách luôn rất có lý, không nên tùy tiện nói dối, một lời nói dối phải cần thêm mười lời nói dối nữa để lấp liếm, chuyện này vốn bản thân đã rất ngu ngốc rồi.

Viêm Phi Ngang bị ông nội yêu cầu nghỉ phép ở nhà cùng Tô Ngọ, mới đầu anh đương nhiên không đồng ý, dù sao anh cũng biết trọng trách mình mang trên vai nặng bao nhiêu, thế nhưng nghĩ tới chuyện bỏ Tô Ngọ một mình ở nhà đúng là không ổn, cuối cùng vẫn đồng ý.

Anh đi một chuyến tới cục rồi trở về, thấy trong sân nhà mình của mình, tiểu tử đang ngồi ôm chân trên một băng ghế, nhú mây thở dài với hoa hoa cỏ cỏ trong sân, bộ dáng vô cùng ưu sầu.

“Sao vậy?” Viêm Phi Ngang khó hiểu, đi tới xoa xoa đầu cậu.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ bị tay anh đè xuống, đường nét tinh xảo lúc ngẩng đầu lên nhìn người, vô cùng ngoan ngoãn chọc người triu mến. Ngay cả mẫu đàn ông tâm địa cứng rắn như Viêm Phi Ngang cũng có cảm giác như rung động, không khác gì con chuột nhỏ em gái mình nuôi, nhiều lông, tròn tròn như quả bóng nho nhỏ, vừa mềm mại vừa đáng yêu, nhiều lần cọ cọ đều làm cho anh có cảm xúc này – đương nhiên nội tâm Viêm Phi Ngang cũng không hoạt động nhiều tới vậy, anh chỉ đơn thuần cảm giác, tựa như tim mình bị một động vật nhỏ cọ qua, hơi ngứa nhưng lại rất thoải mái, muốn chăm sóc cậu, muốn mang cậu bên mình.

Tô Ngộ chớp đôi mắt to nhìn anh một lúc, bỗng đứng lên từ trên băng ghế nhỏ, kéo tay anh vào trong phòng, “Phi Ngang, em có lời muốn nói với anh.”

Viêm Phi Ngang thuận theo lực kéo của cậu bước vào trong phòng, muốn biết cậu sẽ nói gì.

Tô Ngộ kéo anh vào phòng rồi vẫn còn do dự một lúc, cuối cùng cau mày như đã quyết tâm làm đám cưới, mở túi ra, lấy bọc quần áo.

Viêm Phi Ngang lúc này cũng có chút tò mò, anh biết Tô Ngộ coi cái bọc sau lưng mình hoặc là coi vật trong bọc như bảo bối tới mức nào, cho dù là đã tới nhà mình rồi, cũng chưa từng thả cái bọc xuống, chỉ có hôm qua lúc tắm và lúc ngủ, mới bỏ xuống rất cẩn thận đặt trong phòng ngủ của anh, sáng sớm hôm nay rời giường, lại đeo lên lưng, tựa như đứa bé lúc nào cũng muốn ôm món đồ chơi mình thích nhất vào lòng, đúng là thói quen nhỏ đáng yêu, anh cũng không ngăn cậu.

Tô Ngộ đưa tay vào trong bọc quần áo, liếc mắt nhìn anh, không nhìn được mà dặn: “Phi Ngang, anh, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, em có thể sẽ dọa anh sợ.”

Cả đời này cũng chưa có bao nhiêu thứ có thể dọa được Viêm Phi Ngang, anh trầm mặc một chút, gạt đầu.

Tô Ngộ còn căng thẳng hơn cả anh, cậu đưa linh lực vào trong bọc quần áo, từ bên trong lấy vài cây thảo dược còn mang theo linh khí, lại lấy vài trái cây từ bên trong ra, còn móc vài loại mầm cây ra, cứ như đang bày quán trên vỉa hè, từng thứ từng thứ một bày hết lên đất.

Viêm Phi Ngang: “...”

Tô Ngộ bày xong, lo lắng nhìn anh hỏi: “Ừm, anh có ổn không?”

Viêm Phi Ngang: “...”

Viêm Phi Ngang đưa tay ra vuốt mặt một cái, miễn cưỡng nói: “... Không vấn đề.” Anh là người trải đời nhiều...

Tô Ngọ thấy anh có thể tiếp nhận, trong lòng đương nhiên là cực kì vui vẻ, thế là lại từ trong bọc móc con mèo đang chết lâm sàng kia ra...

Viêm Phi Ngang: “...” Bây giờ anh cần im lặng một chút.

Con mèo nhỏ to bằng lòng bàn tay người trưởng thành, được Tô Ngọ thả xuống dưới đất, hồi lâu sau mới meo một tiếng, cơ thể nho nhỏ lập tức phồng lên, lông cũng dựng đứng, vẻ mặt sợ hãi.

Lúc này Tô Ngọ mãi nói cho Viêm Phi Ngang biết chuyện lớn mình vẫn luôn giấu trong lòng, tạm thời không rảnh ôn chuyện với con mèo đen nhỏ đang dựng lông kia, cầm vài cây thảo dược lên, đưa cho Viêm Phi Ngang xem.

“Mấy thứ này là để cho bác Viêm chữa bệnh, em muốn lấy ra, thế nên mới nói cho anh biết bí mật của bọc quần áo, nhưng anh đừng nói cho người khác có được không?” Tô Ngọ tin tưởng Viêm Phi Ngang hoàn toàn, dù sao anh cũng là đối tượng giao phối đang theo đuổi của cậu mà!

Viêm Phi Ngang đương nhiên không biết suy nghĩ trong lòng của cậu, thế nhưng Tô Ngọ tin tưởng anh, chỉ cần là người không mù thì đều nhìn ra được, anh cụp mắt nhìn cậu, trầm mặc trong chốc lát xong cũng không nói gì nữa, giơ tay xoa đầu cậu một chút, gạt đầu, tất cả những gì trong lòng đều không nói ra.

Đã biết là Phi Ngang sẽ giúp mình bảo vệ bí mật mà! Tô Ngọ sờ môi nở nụ cười, nói với anh rằng: “Đi thôi, chúng ta xem bệnh cho bác Viêm, ông ấy bị thương phải chữa khỏi thật nhanh mới được.”

“Cơ thể của em không thành vấn đề chứ?” Anh vẫn còn nhớ hôm qua lúc đưa cậu nhóc về nghỉ ngơi, sắc mặt cậu trắng bệch.

“Đã không sao nữa rồi, linh lực dùng nhiều chút mới có lợi, em cũng có thể học không chế càng tốt hơn.” Tô Ngọ nắm tay anh, hai người cùng nhau đi tới chỗ ba mẹ.

Từ khi vết thương của Viêm Vân Hải được chế trụ, Khang Văn Thanh cuối cùng cũng yên tâm, biết Tiểu Tô Ngọ sẽ tới, còn cố ý ẩn diện một chút, đáng về hôm qua quả thực là có chút thất lễ, tuy rằng cậu bé có lẽ cũng sẽ không để ý tới, nhưng làm nữ chủ nhân trong nhà, bà phải cân nhắc tới mọi phương diện mới là hợp lệ.

Mẹ Viêm vốn đã rất đẹp, lại có bảy phần giống Viêm Phi Ngang, một khi chưng diện, Tô Ngọ chưa trải đời nhiều nhìn bà sắp không thể dời nổi mắt rồi.

Nhìn thật kĩ! Trong lòng Tiểu Tô Ngọ khó giải thích được lại trở nên kích động, quả nhiên là người nhà của Phi Ngang, người nào cũng đẹp tới không nổi dời mắt! Phi Ngang, mẹ Phi Ngang, còn cả anh hai của

Phi Ngang gặp hôm qua, ai cũng đều đẹp cả!

Khang Văn Thanh bị ánh mắt trắng trợn của cậu bé chọc cười, không nhịn được cũng ngửa tay mà xoa nhẹ đầu cậu một cái, giọng nói ôn nhu hỏi: “Cháu ăn sáng chưa? Tối qua ngủ có ngon không? Trong nhà có gì không quen không?”

Tô Ngọ nghe giọng nói ôn nhu của bà, mặt đỏ rần, nhanh chóng đáp lại: “Cháu ăn rồi, tối qua ngủ rất ngon, không có gì không quen cả.”

“Vậy thì tốt, có gì cần cứ bảo với Phi Ngang, nói với bất cứ ai trong nhà cũng được, cứ coi nơi này là nhà mình, đừng khách khí biết chưa?”

“Vâng, nơi này chính là nhà cháu.” Tô Ngọ một chút cũng không biết khách khí lại có chút ngại ngùng gật đầu, cậu thực sự đã coi nơi này là nhà của mình, đặc biệt là phòng ngủ của Phi Ngang, đây chính là Phi Ngang tự dẫn cậu vào, Phi Ngang đồng ý để mình vào ổ của anh ấy, không phải là đã thừa nhận quan hệ gia đình nhỏ của họ rồi hay sao?

Tiểu Tô Ngọ thật sự là quá ngoan lại đáng yêu, Khang Văn Thanh luôn tiếc nuối vì không có con gái kéo cậu nói chuyện hồi lâu rồi mới bị Viêm Phi Ngang cắt lời.

Muốn chữa khỏi vết thương nơi não của Viêm Vân Hải hoàn toàn, trước tiên phải cẩn thận dẫn sức mạnh đã bị Tô Ngọ khống chế ra ngoài.

Sức mạnh kia Tô Ngọ trước giờ chưa từng gặp phải, cậu cũng chỉ có thể vừa thử thăm dò, vừa vững vàng khống chế nó, vừa cẩn thận dẫn nó ra bên ngoài, đồng thời còn phải cố kị không được làm tổn thương tới tổ chức não bộ của Viêm Vân Hải lần hai, quá trình này nếu một bước thất bại, Viêm Vân Hải có thể sẽ mất mạng.

Đứng trước giường Viêm Vân Hải, sắc mặt Tô Ngọ dần ngưng trọng, Viêm Vân Hải chẳng những là ba ruột của Viêm Phi Ngang, mà còn từ ánh sáng trắng hiện ra xung quanh ông, người này đối với thế giới này, đặc biệt đối với con người mà nói, có rất nhiều công đức, ông từng làm rất nhiều việc tốt giúp nhiều người, làm cho nhiều người có thể an tâm sống cuộc sống bình thường, thế nên Tô Ngọ hạ quyết tâm, nhất định không được để ông xảy ra chuyện.

“Đừng quá áp lực.” Viêm Phi Ngang vỗ vỗ đôi vai nhỏ gầy của cậu.

Tô Ngọ gật mạnh đầu, “Ừm, em sẽ chữa khỏi cho bác ấy.”

Muốn dẫn sức mạnh phá hoạt kia ra, quá trình rất phiền toái và phức tạp, Tô Ngọ cẩn thận áp tay lên trán Viêm Vân Hải, bởi có thể cảm nhận được Viêm Phi Ngang đang ở cạnh bên, nên rất an tâm mang theo linh thức và linh lực vào trong não của Viêm Vân Hải. Rất nhanh, sắc mặt cậu bởi tiêu hao linh lực mà dần trở nên tái nhợt, mồ hôi lạnh trên trán tựa như dòng suối nhỏ, chảy từng dòng từng dòng xuống, Viêm Phi Ngang nhanh chóng dùng khăn mặt đã chuẩn bị sẵn lau mồ hôi trên mặt cho cậu, không để mồ

hôi chảy vào trong mắt cậu, làm cậu khó chịu.

Tô Ngộ lần này cũng gần như đã dùng hết sạch linh lực của mình, mới có thể dẫn nguồn sức mạnh kia ra vào thời khắc sống còn. Tuy rằng đã miễn cưỡng hấp thu nó, cậu vẫn cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, lúc thu tay về, chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa, toàn thân đổ thẳng về phía sau.

Viêm Phi Ngang mắt thấy sắc mặt cậu tái nhợt ngã xuống đất, trong nháy mắt chỉ thấy tim như ngưng đập, cơ thể lại theo bản năng vọt lên, ôm người vào lòng.

“Tiểu Ngộ! Tiểu Ngộ em làm sao vậy?!” Cơ thể thiếu niên còn chưa nảy nở hoàn toàn, được người chiến sĩ cường tráng ôm vào trong lòng, gầy yếu tựa như chỉ cần chạm vào là sẽ vỡ nát, lúc ấy Viêm Phi Ngang thậm chí còn không dám dùng quá nhiều lực, chỉ sợ sẽ bóp nát cậu nhóc yếu ớt trong lòng mình.

Tô Ngộ chỉ hôn mê như vậy một chút, rất nhanh lại mở mắt ra, khi mở mắt ra lần nữa lại nhìn thấy Viêm Phi Ngang mà mình thích nhất ngay trong gang tấc, lập tức nở nụ cười ngọt ngào, theo phản xạ đưa hai tay lên ôm lấy cổ anh.

Viêm Phi Ngang thấy cậu không có chuyện gì, thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại thở dài ra một hơi, thấp giọng nói: “Khổ cho em rồi.”

Tô Ngộ lắc đầu một cái, đây là cậu nguyện ý làm, cũng không thấy khổ cực.

Viêm Phi Ngang vẫn cau mày, dùng giọng nói nghiêm túc trầm trầm nói: “Em đã cứu mạng tôi, vừa rồi còn cứu ba tôi, ân tình của em tôi không biết báo đáp thế nào... chỉ là, từ nay về sau, Viêm Phi Ngang tôi nguyện dùng cơ thể máu thịt này, vì em, không từ nhảy vào nước sôi lửa bỏng.”

Đây không phải là lời thề non hẹn biển, lời ngon tiếng ngọt của tình nhân, đây là một lời huyết thệ của người chiến sĩ, vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

22. Chương 22: Siêu Thị Tựa Thiên Đường

Nguồn sức mạnh trong đầu Viêm Vân Hải kia bị Tô Ngộ hấp thu, sức mạnh này trước đây cậu cũng chưa từng thấy. Đương nhiên là làm một yêu tinh chưa từng trải đời, có rất nhiều sức mạnh kì quái cậu đều chưa thấy, chỉ là nguồn sức mạnh thực sự rất có tính công kích, cậu có chút không tưởng tượng được sức mạnh này lại đến từ một sinh vật... hay là nên nói, cậu cảm giác sức mạnh này như lũ quét bất ngờ, núi lửa phun trào, đều thuộc về thiên nhiên, hung tợn, không ai có thể ngăn cản lại nổi, chứ không phải là thứ mà cơ thể con người hay động vật có thể điều khiển.

Mà ngoài ra, càng làm cho cậu cảm thấy kì quái chính là, cậu không ngờ còn có thể thoải mái hấp thu sức mạnh kinh khủng này...

Trên thực tế cậu chỉ là một tiểu yêu tinh thôi! Hồ ly tinh từng kể chuyện cho cậu nghe, yêu tinh bị đạo sĩ đánh sẽ lập tức hồn phi phách tán!

Tô Ngọ cảm thấy điều này rất đáng để người ta suy ngẫm kĩ càng, cậu đưa tay vuốt vuốt cái cằm nhỏ, vẻ mặt nghiêm túc.

Con mèo đen nhỏ lặng lẽ không một tiếng động tới trước mặt cậu nói: “Ta đói, cho ta ăn.”

Con mèo đen nhỏ chỉ bị giật mình lúc cậu bỏ nó ra khỏi bọc quần áo ngày hôm qua, sau đó rất nhanh đã có thể làm quen với hoàn cảnh mới, giẫm chân mèo đi vòng quanh khu nhà nhỏ của Viêm Phi Ngang một lần, chiếm địa bàn, không chút khách khí coi mình chính là “chủ nhân” của nơi này, lúc yêu cầu người khác, cũng cứ như thể đại gia.

Tô Ngọ một khi hiểu rõ tính cách của loài sinh vật gọi là mèo này, sẽ biết cái bọn mèo này vốn luôn e sợ không thể giao tiếp với con người, cuối cùng cũng có thể tìm được một người có thể nghe hiểu “mệnh lệnh” của nó, còn không mau chóng tạo quan hệ thì phải đợi tới khi nào?

Nhưng Tô Ngọ là một tiểu manh vật luôn tha thiết mong chờ được người bao dưỡng, sao có thể có thức ăn nuôi một con vật khác? Lúc này nghe thấy lời của mèo liền lấy lại tinh thần, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên vẻ mặt khó xử.

“Nhưng buổi trưa ta có hỏi bác Khang, bác ấy nói người không thể ăn thức ăn của con người, phải làm sao đây?” Tô Ngọ bối rối tới độ lông mày cũng nhíu cả lại, thức ăn cậu tìm trên núi, không phải là được thảo thì cũng chính là các loại hoa quả và hạt giống, không có thịt cho mèo ăn.

Lời này nó nghe hiểu! Con mèo nhỏ xụ mặt vô cùng vô cùng không cao hứng, thế mà lại không chuẩn bị thức ăn cho nó!

Tuy rằng nói với mèo như vậy nhưng trong lòng Tô Ngọ vẫn rất có trách nhiệm với mèo nhỏ, Tô Tiểu Ngọ vốn có chuyện sẽ lập tức đi tìm Phi Ngang liền lập tức chạy về phía thư phòng.

Viêm Phi Ngang xin giấy nghỉ phép ở Cục, lão đại của Cục 9 đặc biệt cường công việc không ngờ cũng sẽ có một ngày xin nghỉ! Thế nhưng Viêm lão gia tự mình gọi điện thoại cho lãnh đạo của anh, lời lãnh đạo muốn nói ra miệng cũng chỉ đành miễn cưỡng nuốt lại vào bụng, phê duyệt cho anh. Có điều coi như Viêm Phi Ngang nghỉ ở nhà, người làm lãnh đạo, vẫn rất nham hiểm mà giao nhiệm vụ cho Viêm Phi Ngang, đó là sửa lại một vài tin tức và tin đồn họ từng thu thập được, thử xem có thể tìm được những người kia dựa trên đặc điểm sẵn có không.

Trong chỗ ở của Viêm Phi Ngang, nhiều nhất chính là các loại bàn lớn và tủ. Thực ra nhà họ Viêm tuy rộng rộng, nhưng cũng không rộng đến nỗi mỗi người đều có một tòa nhà riêng, tòa nhà này của Viêm Phi Ngang, trước đây chính là mấy anh em họ ở cùng nhau, chỉ là sau này anh cả Viêm và anh ba Viêm lần lượt kết hôn nên chuyển ra ngoài, lúc về cũng đều mang theo vợ con ở nhà chính bên kia, anh hai Viêm thì đã chuyển sang một tòa nhà khác bỏ trống, tòa nhà của anh bên này mới trống trải không còn ai. Những cái bàn, tủ này, đều là do các anh trai cũng cường công việc để lại, Viêm Phi Ngang còn cố tình để lại một

cái bàn to nhất làm bàn làm việc của mình, hai cái bàn lớn khác cũng đang để trưng bày chỗ anh.

Tô Ngọ đẩy cửa thư phòng ra, thò cái đầu nhỏ vào, liền thấy trước mặt Viêm Phi Ngang có trải một tờ giấy trắng rất lớn, anh đưa lưng về phía cửa, cầm bút viết, vẽ lên trên rất nhiều kí hiệu, có lớn có nhỏ, có lúc còn dùng bút đỏ bút xanh, thoạt nhìn rất phức tạp, đều là những thứ mà Tô Ngọ xem không hiểu.

Viêm Phi Ngang dừng bút, vừa gấp giấy lại, tiện tay cất vào ngăn kéo, vừa nói: “Muốn ra ngoài chơi không?”

Tô Ngọ đẩy cửa ra, chạy vào, cười híp mắt nói: “Phi Ngang, sao anh biết là em.”

Viêm Phi Ngang quay đầu lại xoa đầu cậu một cái, “Trong nhà này ngoài em ra thì làm gì còn ai, hơn nữa tiếng bước chân của em cũng không giống.” Anh không nói tới chuyện đàn ông trong nhà đều đã luyện được tới cảnh giới bước đi không phát ra tiếng động, người giúp việc cũng sẽ không tùy tiện vào phòng anh, những đứa trẻ khác trong nhà đều sợ anh, ở trước mặt anh đều ngoan như búp bê, chỉ có Tô Ngọ là không giống, tiếng bước chân của cậu luôn nhẹ nhàng, lại như một đứa trẻ hiếu động đang chơi đùa, vừa vui sướng vừa hồn nhiên, đương nhiên Tô Ngọ vốn đúng là một đứa trẻ mà.

Lời này của anh làm cho Tô Ngọ rất vui vẻ, có rất nhiều động vật nhỏ đều có khả năng cảm ứng tần suất, trong đó không ít động vật đều dựa vào các loại tần suất khác nhau để nhận biết những con vật khác, đối với động vật mà nói, các loại tần suất khác nhau đều có ý nghĩa riêng biệt, Viêm Phi Ngang có thể nhớ kĩ tiếng bước chân của cậu, chứng tỏ cậu rất đặc biệt đối với anh.

“Chúng ta sẽ ra ngoài chơi sao?” Tô Ngọ vui vẻ nắm tay anh, trong nháy mắt đã quên mất chuyện tới tìm Viêm Phi Ngang để hỏi thức ăn cho mèo.

“Đi siêu thị.” Viêm Phi Ngang kéo cậu ra khỏi thư phòng, lấy chìa khóa xe và ví tiền, chuẩn bị dẫn cậu đi mua ít đồ về.

“Siêu thị là cái gì?” Lần trước mới chỉ dẫn cậu đi trung tâm thương mại, danh từ siêu thị này cậu vẫn là lần đầu nghe thấy.

“Nơi bán các thứ.”

“Thứ gì cũng bán?”

“Ừm.”

Mèo đen nhỏ bị ngó lơ tức giận nhìn theo bóng lưng của hai người, vậy mà không thèm nhìn nó một cái! Nó đã bắt đầu hoài nghi độ đúng đắn của quyết định đi cùng con sóc bay nhỏ này rồi đó!

Dưới cái nhìn của Viêm Phi Ngang và mọi người trong nhà, Tô Ngộ từ trên núi xuống, nhất định là thứ gì cũng không mang theo, thế nên từ sáng sớm khi Tô Ngộ dẫn nguồn sức mạnh kia ra khỏi đầu Viêm Vân Hải, Khang Văn Thanh đã cố tình viết một tờ giấy, khi hai người ra ngoài, dặn Viêm Phi Ngang nhất định phải dẫn cậu đi mua đồ.

Viêm Phi Ngang lái xe đưa Tô Ngộ tới siêu thị lớn nhất gần đó, định một lần mua đủ hết mọi thứ cho cậu, đỡ phải đi đi lại lại, thật phiền.

Toàn siêu thị có năm tầng, tầng một là nơi bán quần áo và nhiều cửa hàng khác, tầng hai có rất nhiều phòng ăn và cửa hàng bán đồ ngọt, tầng ba là bách hóa, tầng bốn bày bán rau củ quả, tầng năm là đồ điện. Bởi tầng một, tầng hai ít người, thế nên lúc họ vừa bước vào đại sảnh, đã ngửi thấy các loại mùi thơm thức ăn thơm tới mức mũi.

Tô Tiểu Ngộ lúc này đúng là như chuột sa chĩnh gạo, kim lòng không đành hít một hơi, khịt khịt cái mũi nhỏ, vẻ mặt say sưa: “A, thơm quá thơm quá đi!” Thật muốn ăn! Thật muốn sống ở đây cả đời!!!

Viêm Phi Ngang: “...” Rõ ràng họ vừa mới ăn trưa không lâu...

Trên phương diện đồ ăn, Viêm Phi Ngang chưa bao giờ có thói quen cho trẻ con ăn nhiều đồ ăn vặt, thế nhưng đôi mắt sáng long lanh của Tô Ngộ quả thực rất khó có thể làm cho người ta nói lời cự tuyệt, tựa như chỉ cần vừa nói lời từ chối ra khỏi miệng, ánh sao trong đôi mắt kia sẽ rơi trong chớp mắt, sau đó lụi tắt, ảm đạm...

Đây đúng là một tội ác!

Viêm thượng úy thường hay bị Mạnh Thực chê tâm địa sắt đá nhện không được mà thở dài.

Mấy phút sau, họ đứng trước một cửa hàng đồ ngọt, Tô Ngộ hai tay ôm một cái bánh ngọt vừa mới được nhân viên bán hàng cắt cho, chớp mắt chờ Viêm Phi Ngang trả tiền, sau đó mới dùng cả hai tay giơ bánh lên, cắn lại cắn, dùng tốc độ cực nhanh bắt đầu ăn.

Viêm Phi Ngang trả tiền xong liền lập tức kéo cậu lên khu bách hóa trên tầng ba, anh hiếm có lúc lại cảm thấy lo lắng như thế, chỉ lo rằng nếu họ còn không đi, cửa tiệm kia sẽ bị Tô Ngộ ăn sạch sẽ...

Trong siêu thị vô cùng náo nhiệt, trên thang cuốn người sát bên người, Viêm Phi Ngang mất kiên nhẫn kéo Tô Ngộ tới cầu thang thoát hiểm.

Người đi cầu thang này với họ cũng rất nhiều, Tô Ngộ đang cố ăn bánh không cẩn thận bị người ta va vào tay, suýt chút nữa đã cho lỗ mũi ăn bánh.

Viêm Phi Ngang một phát bắt được tay cậu, quay đầu lại nhìn người đang vội vã xuống tầng kia một cái, Tô Ngộ đang giơ tay cũng quay đầu lại liếc mắt nhìn.

Đó là một người đàn ông, nhìn dáng người của anh ta, tuổi chắc cũng còn ít, anh ta mặc một cái áo sơ mi trắng, cổ tay áo lại có nhiều nếp nhăn, tóc tai cũng rối bù, toàn thân mang theo sự chật vật, trên mặt còn đeo kính râm to bản, anh ta biết mình đụng phải người khác, chỉ cúi đầu thấp giọng nói một câu xin lỗi, rất nhanh liền tiếp tục đi xuống dưới.

Đương nhiên Tô Ngộ cũng không biết thứ trên mặt anh ta gọi là kính râm, thế nên cậu quay đầu lại nhìn Viêm Phi Ngang, hiếu kì hỏi: “Trên mặt anh ta là cái gì thế, đeo nó lên sẽ không nhìn thấy đường đi sao?” Hai vật kia đen đen lại to bự, đôi mắt bị che kín, sao có thể thấy đường?

“Kính râm.” Viêm Phi Ngang buông tay cậu ra, lấy khăn tay lau bánh ngọt không cẩn thận bị dính lên mặt cho cậu, vừa lau vừa nhân cơ hội dạy cậu: “Chính là không nhìn thấy rõ nên mới đụng phải em, thế nên sau này em không được đeo kính trong nhà, chỉ có thể đeo dưới ánh mặt trời, dùng để che bớt ánh sáng.”

“Ồ, được rồi.” Tô Ngộ ngoan ngoãn gật đầu. Rồi quay đầu lại liếc mắt nhìn, người kia đã không thấy đâu nữa, Tô Ngộ thực ra có chút hiếu kì, trên người kia có ánh sáng vàng nhàn nhạt của công đức, là một người tốt, không biết dung mạo ra sao.

Viêm Phi Ngang thấy cậu vừa đi cầu thang vừa ngoái đầu nhìn, trên tay cũng không quên nhét bánh ngọt vào miệng, không hề ngại tay, cau mày dạy: “Lúc đi đừng ăn, đi cho đàng hoàng.”

Tô Ngộ vội nhét miếng bánh không còn nhiều lại vào trong miệng, phồng hai bên má ngược nhìn Viêm Phi Ngang, ý là cậu đã ăn xong rồi.

Viêm Phi Ngang vẫn luôn nghiêm khắc cũng không làm gì được cậu, lắc đầu lau sạch tay và mặt cho cậu, nắm tay cậu tiếp tục leo lên tầng.

Tiêu Triển nhìn quán cà phê kia từ xa xa, hắn đã tới đây sớm trước nửa tiếng, lúc vào cũng vô cùng cẩn thận, đi cầu thang từ dưới hầm để xe lên thẳng tầng ba, sau đó lại dùng cầu thang bộ đi từ tầng ba xuống tầng hai, La Chương là bạn tốt duy nhất bây giờ hắn có thể cầu viện, nhưng...

Tiêu Triển lấy lại bình tĩnh, nuốt nước bọt xuống cuống họng đã khô khốc, mà động tác nuốt xuống này lại làm cho hắn càng thêm không thoải mái, hắn có chút hối hận đáng lẽ phải mua chai nước bằng chút tiền lẻ vô dụng còn sót lại trên người, có điều nghĩ tới cả một hàng dài người đang xếp trước quầy thu ngân... thôi vậy.

Hắn đứng ở chỗ ngoặt cầu thang thoát hiểm nhìn về phía tiệm cà phê kia hơn hai mươi phút, cũng không phát hiện có gì lạ thường. Mũi lại bị đủ các mùi thơm của tầng hai bít kín, làm cho dạ dày cả ngày còn chưa có gì nhét vào đau đốn, hốc mắt hắn bỗng chợt nhức mỏi.

Ánh đèn sáng chói, sáng tới nỗi có thể làm cho sàn nhà gạch sứ kia biến thành một tấm gương, tường thủy tinh trong suốt phản xạ đủ loại ánh sáng, thức ăn và các mặt hàng đóng gói tinh xảo đặt trên kệ... Mỗi một thứ đều từng là những thứ hắn có thể chiếm lấy dễ như trở bàn tay, mà bây giờ, một cái giấy bọc hắn cũng không mua nổi.

Điện thoại di động kiểu cũ trong túi quần hơi rung lên, hần cau mày do dự một lúc, mới lấy ra liếc mắt nhìn, một tin nhắn ngắn hiện lên, “Tiệm cà phê không an toàn, tới cửa Tây.”

23. Chương 23: Chúng Ta Có Thể Kết Hôn

Tờ danh sách Khang Văn Thanh đưa cho Viêm Phi Ngang rất dài, gần như đã bao gồm tất tần tật mọi thứ về ăn, mặc, ở, đi lại của Tô Ngộ, đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là “ăn”, trước đó Viêm Phi Ngang có mua không ít quần áo cho Tô Ngộ, thế nhưng Khang Văn Thanh xem qua đều cất hết xuống đáy tủ, kiểu mẫu cứng nhắc, không phải là trắng đen thì chính là phối với màu xám, đúng là làm hỏng hết cả khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu như tinh linh kia của Tô Ngộ, quả nhiên hi vọng vào mấy người đàn ông thô ráp lại có thể chăm sóc cho trẻ con thật đúng là không khả thi.

Thế nên bà định tự mình chuẩn bị cho tiểu tử quần áo càng đẹp trai hơn, với ý tưởng là cho cậu mặc như một chàng hoàng tử nhỏ! Nên Viêm Phi Ngang thì chỉ cần mua cho cậu các loại đồ dùng thường ngày.

Viêm Phi Ngang đầu tiên là mua một số đồ dùng đánh răng rửa mặt cho Tô Ngộ, mua cho cậu áo tắm và áo ngủ, dép đi thích hợp, nghĩ một chút, lại kéo cậu đi mua quần lót nhỏ.

Tô Ngộ tuy rằng sau khi biến thành hình người có thói quen mặc quần áo, nhưng lại chưa từng mặc thứ quần lót này bao giờ, Viêm Phi Ngang nhớ tối hôm qua, lúc cậu bước ra khỏi nhà tắm, thứ Tô Ngộ mặc trên người chính là áo tắm của anh, áo dài rộng như vậy, anh mặc chỉ tới đầu gối, tiểu tử kia mặc sắp phủ hết đôi chân trần trụi, sau khi hai người lên giường ngủ rồi, Viêm Phi Ngang mới biết cậu căn bản không hề mặc quần lót.

Viêm Phi Ngang chưa từng cẩn thận chăm sóc một người tới vậy, đàn ông khi chăm sóc trẻ con, chỉ cần trẻ con không chết đói liền cảm thấy mình chính là thiên tài, có điều anh cũng không phải là loại thần kinh thô đến nỗi có thể biến thành thẳng ngốc, lúc đó biết cậu trai không mặc quần lót anh liền ghi nhớ kỹ trong đầu.

Trong siêu thị cũng có nơi chuyên bán quần lót, Viêm Phi Ngang đẩy xe đẩy nhỏ tới, trực tiếp đưa cậu tới. Chỉ có điều dù là của quần lót đàn ông hay quần áo lót của phụ nữ thì cũng sẽ đều khó tránh khỏi sẽ đặc tả cái vị trí kia của các người mẫu.

Từ cái eo rắn chắc trở xuống, từ bắp đùi thon dài đi lên, đều mặc quần lót hoặc quần lót tam giác hoặc là quần lót góc bẹt, Tô Ngộ không biết gì nhìn qua mặt đỏ rần rần.

Mặt dù đã đỏ lên, Tô Tiểu Ngộ cũng không quên nhìn kỹ vài lần, trong lòng còn lén lút đánh giá, thực ra không dễ nhìn bằng Viêm Phi Ngang, hôm qua lúc cậu nằm trên giường chờ Viêm Phi Ngang lên giường, có len lén liếc nửa thân trên không mặc áo khi anh vừa ra khỏi phòng tắm, nhìn lại càng thêm chân thực so với mấy bức ảnh người mẫu này, cậu muốn sờ một chút, nhưng không được Phi Ngang cho phép, cậu vẫn rất biết nhẫn nhịn, không dám động chạm.

Sức quan sát của Viêm Phi Ngang nhạy cảm, đương nhiên rất nhanh đã phát hiện ánh mắt đang liếc trộm hình người mẫu của cậu, bỗng nhiên nghĩ tới ngày đó Tô Ngộ đầy mặt sốt ruột tỏ tình với mình...

Viêm Phi Ngang: “...”

Nhân viên cửa hàng hỏi size quần lót, Viêm Phi Ngang căn cứ theo những gì quan sát được tối qua, tự mình tới chọn một cái, sau đó để nhân viên chọn mẫu theo size của chiếc quần vừa chọn. Nhân viên cửa hàng nở nụ cười ngọt ngào vừa đóng gói vừa cười nói: “Đây là con trai của ngài à? Ngài trông trẻ quá.”

Viêm Phi Ngang: “...”

Tô Ngộ thì chỉ lo bị mọi người hiểu lầm, nhanh miệng giải thích: “Không phải con trai mà là...”

Trong nháy mắt tốc độ phản ứng của não Viêm Phi Ngang còn nhanh hơn cả tốc độ chiến đấu, một tay anh bịt cái miệng nhỏ định phun ra lời nói kinh người của Tô Ngộ, một tay cầm túi đồ, nhét vào xe đẩy, dưới nách kẹp Tô Tiểu Ngộ, nhanh chóng đẩy xe đi.

Hai người đi ngang qua vài gian hàng, Viêm Phi Ngang mới bỏ tay ra khỏi miệng tiểu tử, đột nhiên có chút bất đắc dĩ thở dài.

Lúc này Tô Ngộ cũng đã im lặng, ngược mắt nhìn anh một hồi lâu, rồi mới đau lòng nói: “Phi Ngang, anh có phải là... không muốn cùng em...”

Ngón tay Viêm Phi Ngang đặt trên bờ môi cậu, nhìn bộ dáng của tiểu tử, là đã biết cậu muốn nói gì rồi.

Hai người đứng giữa hai kệ hàng, trên kệ toàn là nồi niêu xoong chảo, cách đó không xa còn có một gia đình ba người đang ngồi xổm dưới đất chọn đồ, nơi này ngập tràn không khí gia đình.

Hai người nhìn nhau một lúc, đôi mắt to linh động xinh đẹp của Tô Ngộ, lúc này bởi sự trầm mặc của Viêm Phi Ngang mà ngày càng trở nên đau đớn, từng giọt nước mắt bắt đầu đọng lại trong hốc mắt cậu, chỉ cần Viêm Phi Ngang ra lệnh một tiếng, sẽ vỡ òa mà tràn ra.

Viêm Phi Ngang nhíu chặt đôi lông mày, tựa như đang suy tư điều gì đó, nửa ngày sau, ngón tay đang đặt trên môi Tô Ngộ mới chậm rãi chuyển qua khóe mắt của cậu, lau sạch một ít nước mắt đã trào ra, thấp giọng nói: “Không phải.”

Tô Ngộ tròn to hai mắt nhìn anh, nhưng nước mắt đã đọng lại quá nhiều trong mắt, làm cậu nhìn về mặt Viêm Phi Ngang không được rõ lắm, cậu vội chớp chớp đôi mắt to, một chuỗi những giọt nước mắt nhanh chóng rơi xuống thuận theo đường nét khuôn mặt tinh xảo của cậu, cậu không có tâm tình để ý tới chuyện đó, chộp lấy ngón tay Viêm Phi Ngang mà nắm, lo lắng hỏi: “Vậy là anh chấp nhận em?” Cậu thật sự rất muốn cùng Viêm Phi Ngang tạo thành một gia đình, cùng sống với nhau, giúp đỡ nhau, giao phối, sau đó nuôi một ổ sóc bay nho nhỏ.

Viêm Phi Ngang nắm lại tay cậu, lời trong miệng vẫn là câu nói đó, “Em bây giờ vẫn còn nhỏ, không thích hợp nói những lời này.”

Tô Ngọ ngẩn ra, còn chưa kịp thất vọng, đã nghe thấy anh nói tiếp: “Có điều chúng ta có thể kết hôn trước, những chuyện khác để em lớn lên thêm một chút rồi lại nói.”

Tô Ngọ chớp đôi mắt to vẫn còn vệt nước mắt, nghi hoặc hỏi: “Kết hôn?”

“Ừm.” Viêm Phi Ngang gật đầu, “Kết hôn là có thể trở thành người nhà, sau này em chính là người nhà thân cận nhất của tôi.”

Tô Ngọ không quá hiểu ý nghĩa của từ kết hôn, nhưng hai chữ “người nhà” này cậu hiểu, vậy còn không phải là giống như những gì cậu muốn sao!

Họ không có quan hệ máu mủ, nhưng lại là người nhà, cùng sống trong một cái “ổ”, đều cùng ngủ trên một cái giường, chỉ còn thiếu mỗi bước cuối cùng, cơ thể đè lên nhau giao phối, nhưng đây chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi đúng không?

Phải, động vật nhỏ trong núi lúc chưa khai linh trí đều không có cái gọi là trinh tiết gì cả, thấy đối phương thuận mắt, thậm chí là ngửi thấy mùi trên người đối phương, lập tức không phân “đúng sai phải trái” có thể làm một hiệp ngay tại chỗ, nhưng yêu tinh đã tu luyện thành người thì khác, họ phải ở bên nhau rất lâu mới có thể trịnh trọng làm cái việc gọi là giao phối, đương nhiên trước khi giao phối thì phải yêu nhau đã.

Trước đây, Tô Ngọ không hiểu lắm, mà thực ra bây giờ cũng vẫn không hiểu lắm, nhưng Phi Ngang ngủ cùng cậu nhưng cũng chưa giao phối với cậu, có phải là cũng muốn yêu đương hẹn hò với cậu trước không? Dù sao Phi Ngang cũng là con người, con người với động vật chắc chắn là khác nhau!

Thấy cậu bỗng không nói gì nữa, Viêm Phi Ngang cũng không để ý, một tay đẩy xe, một tay nắm lấy tay cậu, đi qua gian hàng này, bỗng nhìn thấy một cửa hàng chuyên bán xe đạp, thế là anh nghiêng đầu hỏi Tô Ngọ, “Mua xe đạp cho em nhé, sau này có thể đạp ra ngoài chơi.”

“Hả?” Nửa ngày sau Tô Ngọ mới hoàn hồn, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái xe hai bánh kia, mắt sáng rực lên, “Có thể sao? Nhưng mà em không biết đi.”

“Không sao, tôi sẽ dạy em.”

Tô Ngọ vội gật đầu, cậu cũng không biết đi xe đạp, chỉ là lúc trước ở trấn nhỏ có mấy lần thấy người ta đạp xe, nhưng loại xe có thể chở đồ này, làm cho cậu cảm thấy có hảo cảm một cách khó giải thích.”

Viêm Phi Ngang mua một đồng lớn các thứ, hai người chuyển tới khu đồ ăn vặt, đôi chân kia của Tô Ngọ liền không nhịn nổi.

Thật nhiều thức ăn thơm ngon đang tỏa ra hương thơm quay xung quanh cậu, thật, thật muốn ăn!!!

Viêm Phi Ngang: “...”

Thế là chờ tới lúc hai người cuối cùng cũng tới quầy thu ngân tính tiền, tổng cộng có hai chiếc xe đẩy bị đẩy tới, cái nào cái nấy đều đầy ắp, một cái trong đó, bên trên còn có một cái xe đạp được đặt lên trên cùng, làm cho tất cả mọi người đều hướng tầm mắt quý dị tới, hơn nữa trước quầy thu ngân còn có cả một hàng dài người đang xếp hàng, hai người họ vừa vặn là hai người cuối cùng.

Thật vất vả mới tính tiền xong đi ra, Viêm Phi Ngang đẩy xe định đi thang máy để mang thang xe đẩy xuống hầm để xe ngầm, bởi đồ họ mua quá nhiều, hơn nữa lượng người trong siêu thị cũng khổng lồ, ngay cả trong thang máy, người người cũng đều chen lấn xô đẩy nhau.

Viêm Phi Ngang có lòng muốn giáo dục Tô Ngộ một chút, khi xếp hàng chờ thang máy liền nói với cậu: “Còn nhớ đường đi tới đây không?”

“Nhớ.” Tô Ngộ gật đầu, khả năng ghi nhớ và cảm giác về phương hướng của cậu đều rất tốt, một con đường chỉ cần đi một lần là sẽ nhớ mãi không quên.

“Vậy em đi tới chỗ cái cửa lúc đầu chúng ta đã đi vào kia chờ tôi, có được không?” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu một chút, anh dù muốn lúc nào cũng có thể mang Tô Ngộ theo bên mình chăm sóc, nhưng đây là tình huống không khả thi, Tô Ngộ tới sống ở một thành phố lớn, thì sẽ luôn có một ngày phải một mình đối mặt với thành phố này, sớm để cho cậu tập làm quen một chút cũng không có gì không tốt.

Tô Ngộ nghe thấy vậy quả nhiên rất hồi hộp, trước đó vẫn luôn đi theo Viêm Phi Ngang, cậu không có cảm giác gì, nhưng vừa nghĩ tới chuyện mình một mình đi giữa nhiều người như vậy, trong lòng cậu đột nhiên thấy tự ti rụt rè. Chuyện này không liên quan gì tới sức mạnh kinh người của cậu, mà liên quan tới kinh nghiệm và sự từng trải, đối với những thứ bản thân không biết, không hiểu, người dù mạnh mẽ tới đâu cũng không thể không cảm thấy e ngại.

Có điều nỗi khổ tâm của Viêm Phi Ngang dù bây giờ cậu còn chưa biết tới nhưng cậu cũng tự hiểu rằng mình không thể lúc nào cũng ỷ vào người khác, thế là cậu nhìn anh gật gật đầu.

Viêm Phi Ngang thấy cậu rõ ràng là đang rất hồi hộp, nhưng lại ngoan ngoãn nghe lời, thần sắc anh dù ngay cả chính anh cũng không nhận ra, trở nên nhu hòa lại, lại xoa xoa đầu cậu lần nữa, thấp giọng nói: “Nếu như thực sự không thể tìm được chỗ đó, thì đứng tại chỗ đợi tôi, biết chưa?”

“Được.”

Tô Ngộ cầm chai sữa trái cây Viêm Phi Ngang đưa, đi từ cầu thang thoát hiểm xuống dưới, đến lúc tới tầng hai, ngửi thấy hương thơm bay ra từ cửa hàng đồ ngọt, có điều nghĩ tới chuyện Phi Ngang vừa mới mua thức ăn cho cậu xong, cậu vẫn rất ngoan cường đưa bước chân tiếp tục đi xuống, không hề bị đồ ăn mê hoặc đầu nha!

Tầng một so với tầng ba có vô số các gian hàng thì vắng hơn nhiều, Tô Ngộ rất nhanh đã đi tới chỗ cánh cửa mà họ đi vào lúc đầu kia, trong lòng vô cùng vui vẻ, đeo túi nhỏ của mình trên vai, ngoan ngoãn đứng chờ ở cạnh cửa.

Lần này họ đã mua rất nhiều thứ, Tô Ngộ chờ một lúc lâu, cũng không thấy Phi Ngang lái xe tới. Cậu có chút nhàm chán, mở chai sữa kia ra nhấp một ngụm.

Lúc này, góc phố đối diện bỗng vang lên tiếng còi xe cảnh sát, làm Tô Ngộ sợ hết hồn, ngay sau đó có vài chiếc xe cảnh sát nhanh chóng lái tới từ bốn phương tám hướng, vây quanh siêu thị.

Người xung quanh tò mò đều đứng lại xem trò vui, còn có người bàn tán gì đó về vụ giết người, suýt chút nữa đã xô ngã Tô Ngộ, Tô Ngộ không thể làm gì hơn là ôm chai sữa dịch sang một bên, nhưng đúng lúc này, cậu bỗng cảm nhận được có một thứ lạnh lẽo đang kề bên cổ cậu, giọng nói của một người đàn ông vang lên ngay sau lưng cậu: “Đừng tới đây! Đừng tới đây!”

Mọi người nhất thời đều ồ lên, dòng người vốn đang chen lấn xem trò vui ở cửa siêu thị, lập tức nhốn nháo tạo ra một khoảng trống, tất cả mọi người kinh ngạc khó hiểu nhìn Tô Ngộ, cùng với người đàn ông đang cầm dao sau lưng Tô Ngộ kia.

24. Chương 24: Thiếu Niên Uống Sữa Trái Cây

Tô Ngộ lập tức trở thành tiêu điểm của mọi người, mọi người quang ánh mắt thương hại về phía cậu, lại không nhin được ở lại xem trò vui.

Sức mạnh của người đàn ông kia rất lớn, nắm vai Tô Ngộ thật chặt, một tay kia nắm dao nhọn kề sát cổ họng cậu, nhưng Tô Ngộ lại cảm giác tay hắn đang run lên, cái tay đang nắm lấy vai cậu, gân xanh cũng đều đã nổi lên, có thể nhìn ra đối phương đang vô cùng căng thẳng.

Giọng nói của người đàn ông thực ra rất êm tai, Tô Ngộ có chút muốn nhìn thử xem dáng dấp của đối phương thế nào, muốn hỏi tại sao hắn lại giở dao vào người mình, vốn cậu định trực tiếp để hắn bỏ dao ra, nhưng lúc này đám người vây quanh lại bị người rẽ ra một con đường, hai cảnh sát về mặt hòa ái đi tới.

Hai cảnh sát bước tới có một nam một nữ, nữ cảnh sát ôn hòa nói với Tô Ngộ: “Bạn nhỏ đừng nhúc nhích, cũng đừng sợ nhé? Nghe lời chú kia nói, chú ấy sẽ không làm em bị thương.”

Nam cảnh sát còn lại thì nói chuyện với người đàn ông đang giữ Tô Ngộ làm con tin, dùng giọng nói ôn hòa nói: “Anh có yêu cầu gì cứ việc nói ra với chúng tôi, anh xem bạn nhỏ này đáng yêu như thế, anh cũng không đành lòng làm cậu ấy bị thương mà phải không?”

Đây là thủ đoạn mà các cảnh sát đã quen dùng để đàm phán, người đàn ông căn bản không thèm để ý tới họ, hai mắt cảnh giác nhìn về bốn phía, sau đó kéo vai Tô Ngộ, mang người vào trong siêu thị.

Tuy rằng người đàn ông dùng lực rất lớn, nhưng đối với Tô Ngộ mà nói thì hoàn toàn không có gì đáng nói, chỉ là trong lúc cậu bị người ta kéo vào trong siêu thị, cậu đã nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông kia thông qua một chiếc gương trên quầy hàng.

Nhìn thấy khuôn mặt kia, Tô Ngộ cũng hơi ngạc nhiên một chút, chính là người đàn ông đụng phải cậu ở chỗ cầu thang bộ thoát hiểm.

Tuy rằng trên mặt người đàn ông lúc đó còn đeo kính râm, nhưng ai bảo trên người đàn ông này lại có một tầng ánh sáng vàng nhạt của công đức chứ? Tô Ngộ đương nhiên là chỉ cần liếc mắt một cái đã nhận ra ngay.

Nhưng người có ánh sáng công đức tại sao lại kẻ dao vào mình, Tô Ngộ rất nghi hoặc, bởi cậu không hề nhìn thấy quá nhiều ác niệm trên người người này, chỉ có tuyệt vọng và lo sợ, nghi ngờ.

Người đàn ông kéo cậu vào trong góc, lúc này mới dùng giọng nói trầm tối làm người cảm thấy không khỏe, yêu cầu những người ở bên ngoài, “Tất cả đều dừng tới đây! Cấp cho tôi một cái xe, tôi muốn rời khỏi đây!”

Hắn cũng không dám tin tưởng bất kì ai nữa. Hắn không hiểu thế giới này đến cùng là bị làm sao vậy, tại sao đều hòa cả vào với nhau, tựa như người trong cả thiên hạ này đều đang hãm hại hắn vậy!

Ba mẹ đột nhiên đột tử, mà hắn lại bị coi là hung thủ, bị cảnh sát truy nã, rõ ràng hắn tin tưởng La Chương đến vậy, cuối cùng La Chương lại dùng một hiện trường giết người để tiếp đãi hắn, tự tay đẩy hắn xuống vực sâu...

Tay hắn cầm dao rõ ràng không có vết thương nào, nhưng lại có máu tươi chảy xuống từ chuôi dao, đó là máu của người bị hại kia ở cửa Tây tầng hai siêu thị, máu này, giờ đã dính lên tay hắn, đôi bàn tay trở nên không còn sạch sẽ.

Liên tiếp phạm phải tội lớn ngập trời bắt hiểu giết cha thí mẹ, giết chết một nhân viên phục vụ ở siêu thị, camera đã quay hết lại toàn bộ quá trình giết người của hắn, chứng cứ phạm tội rõ ràng, hắn rõ ràng không hề có ý nghĩ muốn phạm tội, cũng đã tội ác quán thân, vĩnh viễn rửa thế nào cũng không sạch.

Thế giới này, đã không còn chỗ cho hắn dung thân...

Ánh mắt Tiêu Triển dần trở nên ảm đạm đi, hắn không hề muốn chết, càng không muốn đeo hình phạt trên lưng, sống hết đời trong tù.

Các cảnh sát nghe thấy yêu cầu của hắn, không dám từ chối, một lời đồng ý, “Anh muốn xe, chúng tôi lập tức chuẩn bị cho anh, nhưng bạn nhỏ kia là người vô tội, hay là đổi người đi, anh xem xem đổi thành tôi thì thế nào? Tôi với anh cùng lên xe, cơ thể tôi không tốt, trước kia lúc làm nhiệm vụ từng bị thương, đi đứng không thuận tiện, chắc chắn không phải là đối thủ của anh.”

Tô Ngộ nghe thấy lời của đối phương liền sửng sốt một chút, cậu nhất thời cảm thấy khó xử, tuy rằng cậu bị người đàn ông này kề dao vào cổ, nhưng trên người hắn không hề nhiễm chút khí đen sát khí nào, thậm chí còn có cả ánh sáng công đức, cậu muốn giúp hắn, e rằng hắn có khổ tâm gì đó trong lòng? Nhưng nếu như đối người khác tới, vậy khẳng định là không được, cậu không thể vì cứu một người mà đẩy người khác vào tình thế nguy hiểm.

Tiêu Triển căn bản không để ý tới lời của họ, chỉ giục họ đi chuẩn bị xe nhanh lên chút.

Cảnh sát vốn muốn kéo dài thời gian, nhưng thái độ của Tiêu Triển rất cứng rắn, hơn nữa tố chất tâm lý, suy nghĩ lại càng thêm tỉnh táo hơn so với bọn trộm cướp trước đây họ từng đối phó, trong lòng đều vô cùng nặng nề, họ không còn cách nào, không thể làm gì hơn là chuẩn bị xe ở giao lộ hắn chỉ định, đồng thời cũng rút toàn bộ xe đang bao vây đi, đổi lại ngục trang bằng xe tư, đồng thời cũng chuẩn bị cho kế hoạch đánh lén.

Tiêu Triển dù sao cũng là người nổi nghiệp của cả một tập đoàn công ty lớn, sau khiếp sợ và phần nộ kinh hoàng lúc đầu, rất nhanh đã bình tĩnh lại, nếu ngay cả La Chương cũng không thể tin tưởng được nữa, thì hắn lại càng không muốn tin tưởng nhưng cảnh sát chưa từng gặp trước đây này, hơn nữa chính hắn cũng cảm thấy tất cả những điều này thật là quỷ dị.

Hai lần phạm án mạng, hắn đều không có bất kì kí ức gì, kí ức duy nhất nhớ được, chính là sau khi “tỉnh” lại đều thấy trên tay mình cầm một con dao dính đầy máu, cùng với khoảnh khắc khi hắn đâm dao vào sâu trong cơ thể người bị hại, máu tươi điên cuồng phun ra...

Nếu như không phải hắn thực sự không có một chút xú kí ức nào, trong lòng cũng không hề có bất kì ý nghĩ muốn giết người nào, thì ngay cả chính hắn cũng sắp tin rằng bản thân là một ác ma tội ác tày trời rồi.

Bây giờ tới nước này, Tiêu Triển ít nhiều đã không còn nỗi sợ hãi với cái chết nữa, nhưng hắn nhất định phải biết rõ toàn bộ những chuyện này đến tột cùng là chuyện gì đã xảy ra!

Tiêu Triển túm lấy thiếu niên gầy nhỏ hơn mình một vòng, tận lực để ý sau lưng, đi dán sát vào chân tường, tới bên cạnh chiếc xe các cảnh sát đã chuẩn bị cho mình.

Cảnh sát còn chưa muốn bỏ cuộc, vừa sơ tán đám người xung quanh, vừa đi xa xa phía sau hắn, tiếp tục khuyến bảo hắn, nhưng đáng tiếc Tiêu Triển hoàn toàn không thèm để ý tới họ.

Trước khi La Chương tới gặp Tiêu Triển, cố ý đi một chuyến tới chỗ bạn cũ, người bạn này của anh ta làm việc ở Cục An ninh, ít nhiều cũng biết về Cục 9, La Chương nói nghi ngờ của Tiêu Triển cho bạn mình nghe, cho rằng chuyện này không phải là chuyện bình thường, cũng không phải là vụ án giết người thông thường, e rằng Cục 9 bên kia có thể có tin tức gì cũng không biết chừng, nhưng đáng tiếc rằng tính bảo mật của Cục 9 rất cao, hơn nữa còn nghe theo sự chỉ đạo trực tiếp của cấp trên, bạn của anh ta không cách nào hỏi thăm được.

Giao thông thủ đô thực sự không được tốt, La Chương phóng xe như điên, cuối cùng vẫn bị một dòng lũ ô tô chặn lại giữa đường, anh ta sợ Tiêu Triển bên kia không thể chờ thêm sẽ xảy ra chuyện, trực tiếp đỗ xe

lại, chạy bộ tới.

Đáng tiếc chờ tới khi anh ta dùng hết khí lực chạy tới chỗ hai người đã hẹn nhau, chuyện đã không thể vẫn hồi lại được nữa rồi, lần đầu anh ta cảm thấy hận hệ thống giao thông thủ đô tới vậy, hận bản thân tại sao lại có thể tới chậm như vậy.

Tiêu Triển kéo Tô Ngộ cuối cùng cũng đi tới bên cạnh xe, hắn biết xe do cảnh sát chuẩn bị chắc chắn là không thể tin được, nhưng hắn chỉ muốn thoát khỏi vòng vây bây giờ mà thôi, chỉ mong trong quá trình này không bất hạnh bị quỷ thần tập kích, cơ hội chạy đi lúc này của hắn, cũng chính là cơ hội duy nhất.

Thần kinh của tất cả mọi người căng ra tới cực hạn, chỉ có Tô Ngộ đang bị vụn ánh mắt hướng tới, trong tay còn đang cầm chai sữa trái cây là xoắn xuýt: Phi Ngang còn đang ở dưới bãi đỗ xe chưa lên tới đây, giờ lên xe của anh ta, chút nữa Phi Ngang không tìm được cậu có thể nào sẽ nổi giận hay không?

Tô Ngộ cuối cùng vẫn bị Tiêu Triển kéo đi, hai người cùng vào trong xe, cả quá trình Tiêu Triển đều cúi đầu, lúc đang muốn đóng cửa xe lại, chợt nghe thấy tiếng hét to của La Chương phía sau.

“Tiêu Triển! Đừng làm chuyện sai lầm! Cậu tin tớ!”

Trong lòng Tiêu Triển sóng gió trập trùng, thần kinh căng thẳng nhất thời giãn ra, nhin không được mà ngẩng đầu lên, đây chính là một cơ hội tập kích tuyệt hảo từ vị trí trên một tòa nhà cao tầng, lúc này đối phương bóp cò, một viên đạn bay phóng nhanh về phía trán hắn.

La Chương vừa hô lên một tiếng lập tức hối hận, tại sao anh ta lại không nghĩ tới chuyện, xung quanh đây, chắc chắn là có một vài tay đánh lén đang ẩn núp chờ, nếu như lại một lần nữa vì mình mà Tiêu Triển xảy ra chuyện, anh ta nhất định sẽ không tha thứ cho chính bản thân mình!

Thế nhưng lại không có chuyện gì xảy ra cả, lòng Tiêu Triển gọn sóng chỉ trong một tích tắc kia, rất nhanh hắn lại nổ máy xe, đầu cúi thấp xuống tay lái, nhanh chóng lái xe đi.

Cảnh sát nhìn xe đã lái đi, trên mặt tất cả đều là không thể tin nổi, sao lại có thể để hắn đi như vậy?! Đánh lén đâu rồi?!

Mà càng không dám tin tưởng hơn lại chính là người tập kích vừa mới nổ súng kia.

Không có chuyện gì xảy ra cả! Thế mà không có chuyện gì xảy ra cả!

Người tập kích, ngón tay còn đặt trên cò quả thực không thể tin nổi vào mắt mình, không nhin được đưa tay sờ nòng súng của mình một chút, vẫn còn nóng, anh ta chắc chắn đây chính là khẩu súng vừa rồi mình đã chuẩn bị!

Nhưng đạn đâu?!

Tiêu Triển lái xe rất nhanh, cảnh sát cũng không hề từ bỏ ý định tiếp tục truy kích hắn.

Có lẽ là bởi bị kích thích, Tiêu Triển thành ra lại không hề sợ nữa, hắn tỉnh táo kiểm tra lượng xăng của xe, sau đó đi vòng vèo, rẽ vào các nhánh đường phức tạp, rắc rối.

Tô Ngộ yên tĩnh ngồi trên ghế phụ cạnh ghế tài xế, hai tay còn cầm chai sữa trái cây lên uống một ngụm.

Loại sữa trái cây này rất ngọt, tựa như còn có hạt đông lạnh bên trong, răng cắn vào liền dẻo dẻo dai dai, Tô Ngộ không nhịn được vui vẻ tới nheo cả mắt lại, uống ngon quá, cậu cuối cùng cũng có chút rõ ràng, tại sao nhiều yêu tinh tới thế giới loài người như vậy liền không muốn trở lại núi nữa, hóa ra là do thế giới con người có nhiều thứ ngon tới vậy!

Tiêu Triển tính toán xem sẽ vớt xe lại đổi xe ở đâu bỗng ngẩng đầu, nhìn thiếu niên đang uống sữa trái cây vô cùng vui vẻ qua gương chiếu hậu, vừa vận chạm mắt với ánh mắt hiếu kì không chút sợ sệt của thiếu niên.

Tô Ngộ theo thói quen nở nụ cười với hắn, cảm giác khoe miệng còn dính chút sữa, nhanh nhẹn thè lưỡi ra liếm sạch, không muốn để lãng phí.

Tiêu Triển: “...” Xe ngoặt mạnh một cái, lao lên lối đi bộ, suýt chút nữa đã vọt thẳng lên lề đường.

Nếu không phải là bộ dáng của Tô Ngộ thật sự không có tính chất công kích, trong nháy mắt đó Tiêu Triển hẳn là sẽ cảm thấy bản thân đã bị những cảnh sát kia đùa bỡn!

Tô Ngộ chớp mắt một cái, nói: “Anh định lúc nào mới thả tôi xuống đây?”

Tiêu Triển: “.....”

Tiêu Triển dù sao cũng không phải là tội phạm hung ác tới cùng cực, nhìn thấy thiếu niên ngây thơ hồn nhiên như vậy, căn bản là không hề có nửa điểm ác niệm muốn phạm tội, hắn vô cùng mệt mỏi giờ tay lau mặt, cau mày hỏi: “Cậu không sợ sao?”

“Tại sao tôi lại phải sợ?” Thực ra Tô Ngộ sợ rất nhiều thứ, cậu sợ người, lúc đi một mình ở chỗ nhiều người, cậu cảm giác vô cùng không dễ chịu, không có Viêm Phi Ngang ở bên cạnh, cũng không có bất kì người quen nào, cảm giác bản thân như phận bèo bọt chỉ có thể cô độc, phiêu lưu xuôi theo dòng nước, trong nháy mắt đó bị kích phát tới tột cùng, nhưng cậu không sợ nhất lại cũng chính là người, kẻ ác cậu không sợ, người tốt cậu lại càng không cần phải sợ.

Lúc này Tô Ngộ mới liếc mắt nhìn đồng hồ trên xe, có chút nóng nảy nói: “Này, giờ anh an toàn rồi, có thể

thả tôi xuống được không? Phi Ngang còn đang chờ tôi ở siêu thị.”

Lần này họ mua rất nhiều thứ, Viêm Phi Ngang tốn một lúc lâu ở bãi để xe mới có thể cất hết toàn bộ đồ vào trong cốp, vừa mới đóng cốp sau lại, liền nhận được tin tức Cục truyền tới, đám người kia không hiểu tại sao, hôm nay lại nhiều lần hoạt động, hơn nữa phạm vi hoạt động, lại ở ngay khu vực trước mắt anh đây.

Viêm Phi Ngang không thể không tạm thời điều động cấp dưới chuẩn bị, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe, định đón Tô Ngộ rồi trực tiếp đi tới. Nhưng chờ tới khi anh lái xe ra, cảnh tượng nhìn thấy chính là người xe hỗn loạn, cùng với tin dữ Tô Ngộ đã bị bắt đi làm con tin.

Tác giả có lời muốn nói: Tiểu kịch trường cute cute:

Tô Ngộ nghiêm túc uống sữa.

Tiêu Triển:... Này, tại sao cậu lại không diễn theo đúng kịch bản sẵn chứ! (trong lòng: lại đang để hên đâu rồi! Có biết diễn cảnh đau thương không vậy?! Đây không phải là quay phim quảng cáo! Nghiêm túc diễn theo kịch bản có được không?!)

Tô Ngộ chớp chớp mắt hỏi: Kịch bản là cái gì cơ?

Tiêu Triển:... (trong lòng: không phải nói nữa, vị này nhất định là dùng sắc đẹp mới có thể đi đóng phim được! Mình đã tuyệt vọng hoàn toàn với cái thế giới chỉ chú trọng với vẻ ngoài này rồi ha ha.)

25. Chương 25: Thế Giới Nát Bét

Viêm Phi Ngang nghe xong tình huống mà cảnh sát kể lại, sắc mặt đã cực kì khó coi.

Cảnh sát cho rằng anh là người nhà của thiếu niên kia, cũng không biết nên nói an ủi anh thế nào, đành thở dài.

Giao thông ở thủ đô thực sự không được tốt, dọc theo đường đi, có rất nhiều camera, tuy rằng thời gian chuẩn bị vội vàng, trên chiếc xe cảnh sát mà họ sắp xếp kia cũng đã được trang bị máy định vị, rất nhanh đã có thể xác định vị trí cụ thể.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn vị trí của đối phương, mở cửa xe, lên xe, nhanh chóng nổ máy đuổi theo.

“Cậu rốt cuộc là ai?!” Tiêu Triển sau lúc ban đầu mờ mịt, trong lòng rất nhanh đã cảm thấy nghi hoặc, hẳn thậm chí bắt đầu hoài nghi, có phải là đầu mình đã xảy ra vấn đề gì rồi hay không!

Thế là Tô Ngộ liền tự giới thiệu: “Tôi tên là Tô Ngộ, anh thì sao?”

Tiêu Triển nào có tâm tư nói họ tên mình ra cho cậu nghe, hắn ngẩng đầu liếc mắt nhìn một camera trên đường, trầm mặc rẽ vào trong một cái ngõ, nhanh chóng xuống xe, sau đó vòng qua đầu xe đi sang sườn xe bên kia, mở cửa xe nói với cậu: “Xuống xe đi theo tôi.”

Tô Ngộ không rõ lí do, nhưng vẫn nghe lời hắn đi xuống xe, cùng hắn đi vào một cái ngõ nhỏ khác chỉ một người đi vừa, đương nhiên trong tay cũng không quên cầm theo chai sữa.

Tiêu Triển gơ tay nắm lấy vai cậu, Tô Ngộ lại bước sang bên cạnh một bước, làm hắn bắt hụt, Tiêu Triển cau mày, ngẩng đầu nhìn về mặt của cậu, đôi mắt to hắc bạch phân minh của thiếu niên nhỏ, ướm át phản chiếu cảnh sắc xung quanh và bầu trời xám trắng, tựa như trong suốt thấy đáy, phản chiếu lại tất cả, lại không chút sợ sệt hay khiếp đảm vì bị bắt cóc.

Tiêu Triển cảm giác lòng mình nặng nề, nheo mắt lại cố ý dùng ngữ khí hung ác hỏi cậu: “Cậu không sợ sao? Tôi chính là kẻ mang tội giết người, cậu không sợ tôi sẽ giết chết cậu?”

Tô Ngộ nghe vậy khẽ cau mày, “Anh đâu hề giết người, tại sao lại tự nói bản thân như vậy?”

Tiêu Triển ngơ ngác, nhất thời chỉ biết im lặng.

Tô Ngộ còn đang lo Viêm Phi Ngang đi từ trong siêu thị ra không tìm được mình, trong lòng có chút gấp gáp, cau mày hỏi: “Anh có chuyện gì cần tôi giúp không?”

“Giúp?” Tiêu Triển lấy lại tinh thần, tự giấu nở nụ cười, “Không, tôi không cần giúp, ai cũng không giúp được tôi.”

Tô Ngộ cảm giác trong lời này của hắn tựa như có bi ai vô hạn, nhưng đáng tiếc cậu hiểu quá ít về chuyện trong nhân thế này, cậu thực sự không hiểu nổi tại sao một người lại có thể có nhiều bi thương và sầu bi tới vậy, nhưng thông qua chuyện lúc trước, trong lòng cậu suy đoán người đàn ông này có lẽ là đã lâm vào cảnh khốn cùng gì đó, nên cậu hỏi: “Nếu có khó khăn gì, nói cho tôi nghe đi, biết đâu tôi lại có thể giúp được anh.”

Tiêu Triển cúi đầu liếc nhìn cậu một cái, đôi mắt to kia tựa như có thể rơi thẳng vào sâu thẳm đáy lòng, làm người ta tin tưởng, cũng có thể động viên lòng người, hắn nhếch nhếch khóe miệng, thì thào nói: “Cậu có biết bị tất cả mọi người phản bội là cảm giác gì không? Tất cả mọi người, toàn bộ người trong thiên hạ, ngay cả bạn tốt nhất cũng phản bội cậu...”

Hắn nói tới câu cuối cùng kia, gần như đã trở nên nghẹn ngào, cha mẹ lần lượt chết đi ngay trước mặt hắn, sau đó mỗi một chuyện xảy ra đều buộc hắn phải lùi về phía vực sâu không đáy, mà thực sự làm cho hắn ngã vào vực sâu, chính là một đòn cuối cùng của người bạn thân nhất.

Cơ thể hắn như không còn trọng lực, ngã xuống vực sâu, sau lưng là cuồng phong điên cuồng mãnh liệt, trước mắt là tình nghĩa sâu đậm nhiều năm qua của hắn và La Chương, nhưng đáng tiếc tới bây giờ, không còn gì nữa cả, thứ gì cũng không còn nữa.

Tô Ngộ có chút không dám tin tưởng, cậu do dự một chút rồi mới nói: “Nếu là bạn tốt nhất thì sao có thể phản bội anh được, có lẽ là anh hiểu nhầm thì sao?” Tính cách Tô Ngộ rất tốt, rất ôn nhu, tuyệt đối thuộc về mẫu người có thể chữa khỏi tâm tình cho người khác, thế nên lúc cậu ở trên núi đã có rất nhiều bạn, sau này xuống núi quen Thẩm Lan, Đại Hắc, mèo đen nhỏ, Mạnh Thực, còn cả Viêm Phi Ngang nữa, cậu căn bản là không có cách nào nghĩ tới chuyện những người này sẽ phản bội cậu, làm cậu tổn thương, cậu cảm thấy họ chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Nhưng Tiêu Triển trải qua mấy ngày nay tinh thần bị tàn phá, lúc này căn bản là không thể nghe lọt những lời này, đang muốn cười lạnh phản bác lại cậu, bỗng nhiên lại nghe thấy một tiếng động rất nhỏ vang lên từ bên ngoài ngõ nhỏ họ đang ẩn mình, thần kinh Tiêu Triển lập tức căng thẳng, hắn dù sao cũng là một tội phạm truy nã còn chưa thành thực nghiệp vụ, không ngờ lúc có thể thoát thân lại đứng ở trong cái ngõ này với cậu nhóc này lâu tới như vậy!

Hô hấp của Tiêu Triển nhịn không được mà trở nên dồn dập, ánh mắt nhìn về phía Tô Ngộ nhất thời sắc bén tới nỗi có thể đâm người, cắn răng nói: “Ngay cả cậu cũng lừa tôi!” Hắn bây giờ căn bản không thể tin rằng thiếu niên này với mình cũng chỉ là bèo nước gặp nhau, nghĩ rằng đối phương dù sao cũng bị bắt, còn bị kềm dao vào cổ, đối phương liên hợp lại với lực lượng cảnh sát đối phó với mình là chuyện đương nhiên, hắn bây giờ cảm thấy, quả nhiên cả thế giới đều đang chống đối lại mình, tất cả mọi người đều muốn đưa hắn xuống địa ngục!

Chỉ là không chờ Tiêu Triển kịp phản ứng lại xem bước kế tiếp nên làm thế nào, thì đã thấy một người ung dung đi vào từ một đầu ngõ khác.

Trên người người vừa tới không mặc cảnh phục, ngược lại quần áo trên người gã ta lại hỗn độn, xộc xệch, một mái đầu màu tóc cũng bị nhuộm tới tận tám màu, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, thấy thế nào cũng không giống với hình tượng cao to, hào quang bốn phía của cảnh sát nhân dân.

Người đến quả thực cũng không phải là cảnh sát, gã chống tay bên eo, nói thẳng: “Trước mặt mày đã không còn đường để đi rồi, theo tao đi.”

“Mày là ai?!” Tiêu Triển cảnh giác nhìn gã, dao trong tay theo phản xạ nắm lại thật chặt, đây chính là vũ khí duy nhất của hắn.

“Người có thể cứu được mày.” Gã kia vuốt vuốt mấy sợi tóc hỗn độn trên trán, nghiêng đầu nói, “Muốn mạng thì cũng nên nhanh chút, người của bọn tao tạm thời dẫn cảnh sát đi, có điều chẳng mấy chốc nữa chúng sẽ tới đây thôi.”

Tiêu Triển nghe vậy liền cười lạnh nói: “Mày nghĩ tao là thằng ngu à? Mày là cái thá gì chứ! Tao vì cái gì mà phải đi theo mày!”

Gã kia nghe thấy lời này của hắn, vô cùng thiếu kiên nhẫn, “Có đi hay không cũng không thể bắt ép được mày, mày không muốn rửa sạch tội danh trên người sao? Không muốn biết cha mẹ rốt cuộc là đã chết như thế nào à?!”

Lời của gã tất cả đều là tử huyết của Tiêu Triển lúc này, đồng tử Tiêu Triển run lên kịch liệt, tay cầm dao càng run lên lợi hại hơn.

Gã kia nói xong tựa như không còn kiên nhẫn nhiều lời với hắn, nhanh chân đi về phía hắn.

Hắn đi tới gần, vô cùng thờ ơ liếc nhìn thiếu niên đứng cạnh đó, ánh mắt buồn bã, ngón tay buông xuống bên người giật giật.

“Anh muốn giết tôi sao?” Tô Ngộ vốn đang yên tĩnh nghe đối thoại của hai người chớp mắt nhìn gã.

Tập mao khê cau mày, vốn gã căn bản không để đứa trẻ này vào mắt, trong quá trình làm việc của chúng, giết chết hoặc là làm mấy người không liên quan biến mất là chuyện bình thường, tiện tay là được, nhưng lúc này gã lại khó có thể giải thích cảm thấy đứa trẻ này có gì đó không đúng.

Nó quá bình tĩnh, có sự bình tĩnh mà đáng ra ở tuổi này không có!

Tập mao trong nháy mắt đó liền động sát tâm, lưu quang nâu thẫm trong giây lát phun trào trong ngõ nhỏ gần như chỉ có thể chứa được một người, ngay sau đó ngưng tụ thành từng cây gai nhọn, đâm thẳng về phía tim Tô Ngộ!

Mà trong lúc lưu quang ngập tràn này chui vào trong ngõ nhỏ, Tô Ngộ liền nhận ra sức mạnh này, chính là loại sức mạnh hung hăng kia! Gần như giống y đúc loại sức mạnh bị truyền vào trong đầu bác Viêm!

“Hóa ra là các người làm tổn thương ba của Phi Ngang!” Ánh mắt xưa nay đều ôn nhuận như nước thu của Tô Ngộ nhất thời sắc bén hẳn lên, cậu trở tay vung về phía sau, cũng không biết có phải là bởi trước kia đã từng xem bệnh cho bác Viêm mà có kinh nghiệm hay không, thế mà lại có thể chế trụ sức mạnh hung hăng kia một cách nhanh chóng.

Tập mao nhất thời giật mình, gã khó có thể tin, đưa mắt nhìn đứa trẻ này, đôi mắt khê di chuyển, bỗng một quyền đánh về phía mặt cậu.

Tô Ngộ hoàn toàn không sợ công kích của gã, cậu không hề thả lỏng không chế đối với nguồn sức mạnh kia, cơ thể lại trực tiếp bay lên từ trên mặt đất, chân đạp lên bức tường đầy bụi, giơ tay phải ra chụp lấy đầu tập mao.

Hai người đánh nhau đều mang theo sức mạnh khổng lồ phun trào, mà trong mắt người bình thường như Tiêu Triển không nhìn thấy lưu quang, hắn chỉ thấy hai người đánh tới đánh lui như cao thủ võ lâm, trong ngõ nhỏ cũng cực kỳ hợp với tình hình, cát bay đá nhảy, bụi bay đầy trời, lá rụng tan tác, hắn nhìn mà trợn

mắt há mồm.

Có điều Tiêu Triển cũng chỉ ngẩn ngơ như vậy một lúc, hần kịp phản ứng lại nhanh chóng, xoay người nhanh chân chạy ra khỏi ngõ nhỏ, đi tới chỗ một cái xe điện đã đỗ sẵn trong một nhà xe đơn sơ cách đó không xa, nhanh chóng cởi quần áo trên người nhét vào cốp xe, đội mũ bảo hiểm, ngồi lên xe lái đi thật nhanh.

Toàn bộ thế giới quan của hắn bây giờ đều muốn qua đời rồi, thế giới này đến cùng con mẹ nó bị sao vậy!!!

Tạp mao thấy mục tiêu đã chạy đi, muốn đuổi theo lại bị thuật sĩ không biết chui ra từ đâu kéo chân lại, quả thực là tức tới muốn giơ chân, vừa đánh nhau với Tô Ngộ vừa mắng: “Nhóc con lông vàng! Làm cái trò gì vậy.”

Tô Ngộ mới sáng nay vừa mới dẫn sức mạnh từ trong não Viêm Vân Hải ra, linh lực trong cơ thể vốn đã sử dụng tới giới hạn, sức mạnh của kẻ này quá hung hăng, cậu không dám xuất phần linh lực vừa mới khôi phục được một chút ra, chỉ có thể cố gắng độ sức với gã, lúc này nghe vậy, nhất thời vô cùng không phục, “Rõ ràng người mới là tóc vàng, ta là lông xám... không đúng, ta là tóc đen!”

Tạp mao bị cậu chọc tức muốn chết, gã nhìn ra năng lực của nhóc con này hình như có phần cạn kiệt rồi, có lòng muốn giáo huấn cậu, thế nhưng trong tai nghe lại truyền tới lệnh rút lui, gã đành thối một cái, một đạo lưu quang nâu thẫm đột nhiên đánh tới, làm cho Tô Ngộ không thể không lui về phía sau vài bước, gã tàn nhẫn trừng Tô Ngộ một cái, hùng hùng hổ hổ đi mất.

Tô Ngộ thấy người đi rồi, mãi tới tận lúc không thể nhìn thấy nữa, mới thở phào nhẹ nhõm, hai chân mềm nhũn, vội chống tay lên vách tường, ngồi xồm xuống.

Nguy rồi, linh lực đã sử dụng quá mức, linh lực liên tiếp tiêu hao hết mấy lần, cậu có cảm giác bản thân sắp biến trở lại nguyên hình...

...

Cảm giác của cậu cũng không phải là ảo giác.

Chờ tới lúc Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng chạy tới nơi Mạnh Thực đã báo cho mình, chỉ thấy quần áo Tô Ngộ rơi xuống đầy đất, trong nháy mắt đó, tựa như có một loại ý lạnh thấu xương, nhanh chóng chạy từ lòng bàn chân vào trong lòng, làm anh lần đầu tiên trong đời cảm giác choáng đầu, mờ mắt...

Nhưng đúng lúc này, nơi quần áo rơi xuống kia bỗng hơi động dậy một chút, một con sóc bay chỉ to bằng bàn tay của một người đàn ông trưởng thành lặn lộn nửa ngày trong đồng quần áo, cuối cùng cũng thò đầu ra, lại còn lo lắng nói: “Ai nha, thật sự biến trở lại nguyên hình rồi, nhờ bị Phi Ngang nhìn thấy thì biết làm sao bây giờ...”

Viêm Phi Ngang: “.....”

26. Chương 26: Phía Đồi Lập

Đột nhiên biến trở lại nguyên hình, trong lòng Tô Ngộ đương nhiên sẽ lo lắng, vội vội vàng vàng chui ra từ trong đồng quần áo, muốn tìm trong bọc quần áo xem xem có thứ gì đó giúp mình bổ sung linh khí được không, tốt xấu gì cũng nên mau chóng biến trở về hình người, không thể để người khác phát hiện ra.

Kết quả chờ cậu thật vất vả mới chui ra khỏi đồng quần áo, vừa mới chạy tới cạnh nơi cái túi rơi xuống, liền nhìn thấy một người đàn ông – từ góc nhìn của cậu bây giờ – lại càng thêm cao lớn, đang đứng ở đầu ngõ.

Tô Ngộ: “...”

Chờ cậu ngược cái đầu nhỏ lên, cuối cùng cũng nhìn rõ được đối phương là ai, nhất thời toàn bộ thân sóc đều cứng cả lại rồi, miệng theo phản xạ liền kêu lên: “Phi Phi Phi Phi, Phi Ngang, anh anh anh, sao anh lại tới đây...”

Về mặt của Viêm Phi Ngang lúc này có thể nói là cực độ kinh ngạc, về mặt có độ khó cao như vậy, đã nhiều năm rồi chưa từng xuất hiện trên mặt anh, thế nhưng bây giờ anh đã không biết nên lộ ra về mặt thể nào, trong lòng cũng phút chốc nảy lên rất nhiều suy nghĩ.

Lúc đầu nhìn thấy đồng quần áo, Viêm Phi Ngang chỉ cảm thấy trong lòng nổi lên cỗ hàn ý giá rét thấu xương, anh cho rằng, cậu nhóc kia bởi vì mình chăm sóc không chu đáo nên mới xảy ra chuyện rồi, cảm giác bị nhét vào kẻ băng nứt lạnh lẽo trong phút chốc làm đầu anh như trống rỗng, nhưng tiếp đó anh lại phát hiện “con sóc nhỏ” này, nghe thấy nó dùng giọng nói và ngữ khí của Tô Ngộ để nói chuyện, anh lại cảm thấy một lần nữa như được trở về gió xuân thảng tư ấm áp của nhân gian, thế nên đáng lẽ anh nên vui mừng vì cậu nhóc không phải là đã xảy ra chuyện, mà là biến thành một “con sóc nhỏ”?

“Em, em là yêu tinh?” Viêm Phi Ngang cảm thấy trong họng có chút khô khốc, lời này hỏi ra tương đối khó khăn. Dù sao sống dưới lá cờ đỏ, là người nói nghiệp xã hội chủ nghĩa, anh mặc dù biết đất nước này có rất nhiều nhân sĩ dị năng, nhưng đây vẫn là lần đầu tiên anh được thấy – người biến thành động vật...

Tô Ngộ thực ra lấp bắp hỏi câu kia ra xong thì liền cảm thấy hối hận, nếu như cậu giả vờ không quen biết Phi Ngang, mau trốn đi, có phải là anh sẽ không phát hiện ra nguyên hình của cậu hay không?

Cậu nhất thời cũng không biết nên làm sao, lúng túng đứng tại chỗ, hai móng vuốt bối rối vịn vịn, vừa hối hận vì bản thân đã không cẩn thận bị người phát hiện ra nguyên hình, vừa sợ Phi Ngang không thể tiếp thu nguyên hình của mình, vậy, vậy sẽ thật khiến người ta đau lòng.

Viêm Phi Ngang thấy cậu không nói gì, chỉ chớp đôi mắt to long lanh gần như giống hệt đôi mắt khi ở hình người, lom lom nhìn anh, trong lòng bỗng như nhũn ra, thử thăm dò tiến lại gần cậu hai bước.

Tô Ngọ lùi về sau một chút, có điều rất nhanh lại thông thả bước về, dùng ánh mắt mong đợi mà ngay cả cậu cũng không nhận ra nhìn anh.

Mặc dù cây thông lớn đã nói không thể để người ta phát hiện ra nguyên hình, nhưng đã bị Phi Ngang phát hiện rồi, cậu lại có chút muốn để Phi Ngang tiếp thu nguyên hình của mình.

Viêm Phi Ngang thấy cậu đứng ngơ ngác tại chỗ, không có ý chạy đi, lúc này mới nhanh chân đi tới, ngồi xổm xuống, đưa tay tới trước mặt cậu, tựa như làm quen lại lần đầu.

Tô Ngọ thấy anh duỗi bàn tay to lớn của mình ra liền vui vẻ một hồi, lập tức ôm lấy ngón tay anh nhảy lên.

Viêm Phi Ngang nâng cậu lên, đặt thẳng tầm mắt mình, muốn dùng tay kia sờ đầu cậu một chút, nhưng rất nhanh lại phát hiện ra tay mình vốn có thể vừa vặn che đầu thiếu niên lại, giờ đối với nhóc này, lại là quá lớn, đầu của nhóc nhỏ xíu, đôi mắt ngập nước sáng long lanh, anh đưa ngón trỏ vuốt lên đỉnh đầu cậu một chút, nhóc lập tức thoải mái tới nheo cả mắt lại, chủ động đưa cổ lên cọ lên ngón tay anh.

Một bên cọ một bên vuốt, một người một sóc không tiếng động dùng ngôn ngữ cơ thể giao tiếp một hồi, bầu không khí thành ra lại hài hòa ngoài ý muốn.

Lúc này giọng nói của Mạnh Thực vang lên từ trong tai nghe, “Lão đại, đối phương quá giảo hoạt, người của chúng ta bắt hụt rồi.”

Viêm Phi Ngang “ừ” một tiếng coi như đáp lại, trực tiếp cúp máy, nói với Tô Ngọ nho nhỏ trong lòng bàn tay: “Em đã gặp phải vấn đề phiền toái gì rồi?”

Cái áo cuối cùng trên người Tô Ngọ cứ vậy mà rơi xuống ngay trước mặt anh, cậu thẳng thắn kể lại toàn bộ chuyện vừa xảy ra cho anh nghe, cuối cùng còn dùng ngữ khí tức giận tổng kết lại: “Kể truyền sức mạnh vào đầu bác Viêm kia hình như rất mạnh, em vốn muốn tóm lấy gã, nhưng đáng tiếc linh lực lại không đủ...”

(“Cái áo cuối cùng trên người Tô Ngọ cứ vậy mà rơi xuống ngay trước mặt anh”: câu này ý ẩn dụ bí mật cuối cùng của Tô Ngọ đã bị Viêm Phi Ngang phát hiện ra.)

Viêm Phi Ngang cau mày, nâng cậu lên, đi tới khom lưng nhặt từng món quần áo rơi trên mặt đất của cậu lên, vừa nhặt vừa nói: “Sau này gặp phải nguy hiểm không được cứng rắn tự mình chịu đựng, gặp phải những kẻ kia cũng nhất định phải cẩn thận.”

Tô Ngọ cho rằng anh đang nghi ngờ bản lĩnh của mình, ôm lấy ngón cái của anh sốt ruột giải thích: “Em cũng rất lợi hại mà, hôm nay đột nhiên biến trở lại nguyên hình là do linh lực mấy ngày qua tiêu hao nhiều thôi, thế nên mới không thể chống đỡ nổi, lần sau em đảm bảo sẽ không như vậy.” Cậu nhất định phải trở thành chồng của Phi Ngang cơ mà!

Cậu nói vô tâm, Viêm Phi Ngang lại nghe ra cậu đột nhiên biến trở về như vậy, tất cả đều là bởi hai ngày nay cứu ba mình nên mới thành ra như vậy, trong lòng nhất thời vạn suy nghĩ cuộn trào, cảm kích, lo lắng, sợ sệt... Tất cả cuối cùng cũng chỉ hóa thành quyết tâm khắc ghi nơi đáy lòng, anh mở cửa xe, đặt quần áo cậu lên chỗ ngồi, lại đưa ngón tay vuốt ve đầu cậu một chút, sau đó dùng ngữ khí nghiêm túc nói với cậu: “Vừa vặn, chúng ta nói tới chuyện khác.”

Anh đột nhiên nghiêm túc như vậy, Tô Tiểu Ngộ theo thói quen ngồi nghiêm chỉnh lại trong lòng bàn tay anh, sốt sắng hỏi: “Chuyện, chuyện gì?”

Viêm Phi Ngang ngồi vào ghế lái, cài dây an toàn cho mình xong, lại đặt cậu trước mặt, nghiêm túc hỏi: “Em bị tội phạm kia bắt làm con tin, cố tình không phản kháng?” Ngay cả những kẻ kia cậu còn có thể bắt lại được, anh không tin chỉ một tội phạm bình thường, chỉ với một con dao lại có thể đưa cậu đi xa như vậy.

Tô Ngộ ngoan ngoãn gật đầu nhỏ, “Anh ấy là người tốt, nhất định là đã rơi vào hoàn cảnh khốn cùng và phiền toái gì đó, nên em muốn giúp anh ấy một chút.”

Viêm Phi Ngang đưa ngón tay chọt lên cái đầu nhỏ của cậu một cái, sắc mặt ngưng trọng nói: “Đây chính là trọng điểm tôi muốn nói đến.”

Tô Ngộ một mặt hồ đồ, nghiêng đầu nhỏ, dùng hai mắt to nhìn anh.

“Tiểu Ngộ, thế giới con người rất phức tạp, có điều em cũng không cần hiểu quá nhiều chuyện, có tôi ở đây, tôi sẽ đều giúp em giải quyết, nhưng em phải đồng ý với tôi một điều, bất cứ lúc nào, không cần biết em muốn làm chuyện gì, đều không thể khinh địch và đối nghịch với “vũ khí quốc gia”, em hiểu chứ?” Viêm Phi Ngang nghiêm túc nói.

Tô Ngộ đương nhiên là không hiểu, mặc dù cậu biết xã hội loài người luôn có người quản lý trật tự, những người này chịu trách nhiệm bắt tội phạm, bảo vệ người dân thường, nhưng cậu chỉ biết đến thế, cũng không có quá nhiều khái niệm, càng không biết rằng trong thế giới loài người còn có cả thứ tên là “pháp luật” này, đặc biệt là càng không biết pháp luật của xã hội hiện đại còn có rất nhiều điều khoản phức tạp.

Viêm Phi Ngang biết là cậu không hiểu, kiên nhẫn nói với cậu: “Những cảnh sát muốn cứu em, còn cả tôi, Mạnh Thực, đều nằm trong “vũ khí quốc gia”, “vũ khí” như vậy nhiều vô số, một mình em cho dù có lợi hại đến đâu, cũng không thể nào đứng ở phía đối lập với tất cả mọi người, em hiểu không?”

Đừng nói tới chuyện Tô Ngộ có hiểu rõ hay không, khi cậu nghe thấy Viêm Phi Ngang nói chính anh cũng nằm trong “vũ khí quốc gia” này, lập tức liền hoảng hốt, vội giải thích: “Phi Ngang, em, em không muốn đứng ở phía đối lập với anh, em, em chỉ muốn giúp người kia một chút mà thôi.”

Cậu vừa nói, nước mắt vừa trực tuôn, Viêm Phi Ngang vội xoa xoa đầu cậu, nghĩ một chút, thử nhẹ giọng nói với cậu: “Tôi biết Tiểu Ngộ sẽ không như vậy, tôi không có ý trách em, em, em đừng khóc...”

Tô Ngộ gật đầu liên tục, từng giọt nước mắt to theo cái gật đầu của cậu lăn xuống, Viêm Phi Ngang cũng

đã hết cách, muốn lau nước mắt cho cậu, nhưng tiếc là nhóc này quá nhỏ, anh sợ ngón tay mình sẽ không cẩn thận chọc phải đôi mắt to của cậu.

Tô Ngộ khóc một lúc cuối cùng cũng nín, vừa dùng móng vuốt nhỏ của mình lau mắt, vừa thút thít nói: “Em hiểu rồi, sau này chắc chắn sẽ không làm vậy nữa.”

Viêm Phi Ngang trầm mặc một lúc, rồi mới có chút khó khăn nói tiếp: “Nếu như tính mạng của em bị uy hiếp... ngoại trừ chuyện này ra, thì dù có thể nào, em nhớ nhất định phải trốn xa một chút, tôi sẽ không trách em.” Câu này đối với một người tới giờ vẫn luôn tuân thủ pháp luật mà nói, quả thực là có chút đại nghịch bất đạo, nhưng vị trí của Tô Ngộ trong lòng anh dù sao cũng không phải là tầm thường.

Tô Ngộ đã hơi hiểu, gật đầu: “Em hiểu rồi, sau này em sẽ cẩn thận.”

Xã hội loài người quả thực rất phức tạp, nhưng cậu sẽ cố học nhiều thứ, sau này sống thật tốt trong thế giới loài người này, đồng hành cùng Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang vô cùng hiếm có lúc lại hơi cong cong khóe miệng, trong mắt cũng xẹt qua một vệt ôn nhu.

“Em phải bao lâu nữa mới có thể biến trở lại?” Viêm Phi Ngang nổ máy xe, sợ cậu ngồi trong xe không vững, liền nhét cậu vào trong túi áo ngực.

Tô Ngộ biến trở về nguyên hình, cái đầu vẫn có chút to, có điều lại chui vào vừa vặn trong túi áo anh, cậu dùng hai chân trước nắm lấy miệng túi áo, thò đầu ra, dùng giọng nói mềm nhẹ nói chuyện với anh, “Ước chừng phải một ngày nữa, không biết trong bọc quần áo có thứ gì có thể bổ sung linh khí không, có điều tốt nhất là nên nghỉ ngơi một ngày rồi sẽ biến trở lại.” Hai lần này linh lực đã bị tiêu hao tới không còn nhiều.

Viêm Phi Ngang suy tư một chút rồi nói: “Vậy hôm nay chúng ta không về.”

“Hả? Không về, vậy đi đâu?”

“Ở khách sạn đi, mai rồi lại về.”

Tô Ngộ bây giờ biến thành “sóc nhỏ” chỉ to bằng bàn tay anh, về nhà cũng không có cách nào giải thích với mọi người.

Anh vừa lái xe, vừa gọi điện về nhà qua tai nghe.

Sau khi Viêm Vân Hải xảy ra chuyện, không khí trong nhà vẫn luôn rất căng thẳng, tâm tình của mọi người đều rất tệ, Tô Ngộ đến cũng chưa đón tiếp được chu đáo. Cũng may hai ngày nay sức khỏe Viêm Vân Hải chuyển biến tốt, người họ Viêm cuối cùng cũng không trì hoãn nữa, lúc này bà nội đang sai nhà bếp chuẩn bị bữa tối thật linh đình, muốn chiêu đãi cậu nhóc một bữa ra trò.

Người giúp việc trong nhà đang bận rộn giặt trời, ngay cả Khang Văn Thanh cũng tự mình vào nhà bếp làm món sủi trường, đột nhiên Viêm Phi Ngang gọi điện thoại về báo tối không về nhà ăn cơm, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu.

“Cậu ấy muốn ở bên ngoài chơi thêm một chút, mai mới về.” Viêm Phi Ngang ngay cả mượn cớ cũng lười, nói bữa một câu như vậy.

Điện thoại là do ông nội nghe máy, ông nội luôn rất nghiêm khắc với con cháu mình, nhưng đối với cậu nhóc đáng yêu này lại vô cùng hòa ái, nghe vậy liền đáp: “Đi đi, đi đi, trẻ con thích chơi cũng là chuyện bình thường, Phi Ngang cháu đi chơi với thằng bé, để nó chơi thật vui rồi hãy về.”

“Vâng.”

27. Chương 27

Được ông nội đồng ý rồi, Viêm Phi Ngang liền cúp máy.

Tô Ngộ đột nhiên cảm thấy mình hình như đã quên mất chuyện gì đó, thế là cậu ngoẹo cổ đăm chiêu một hồi, đột nhiên a lên một tiếng, vội nói: “Phi Ngang, Phi Ngang, mèo đen nhỏ vẫn còn ở trong phòng anh, em vẫn chưa chuẩn bị thức ăn cho nó!”

Viêm Phi Ngang cúi đầu nhìn cậu một chút, không thể làm gì hơn là gọi điện về nhà, lần này nghe điện chính là Viêm Phi Ưng.

Anh hai Viêm cười hỏi: “Em nuôi mèo trong nhà từ lúc nào vậy? Anh chưa thấy bao giờ.”

Viêm Phi Ngang căn bản lười trả lời câu hỏi tế nhị này, dặn anh mình nhớ chăm sóc cho con mèo nhỏ kia rồi lại cúp điện thoại.

“Ừm, có phải là em đã làm phiền anh hai rồi không?” Tô Ngộ ngượng ngùng, mèo cậu mang tới, lại để người khác phải cho ăn hộ, cảm giác thật vô trách nhiệm.

“Không đâu, anh hai rất thích động vật nhỏ.” Viêm Phi Ngang bỏ tai nghe xuống, chuyển tâm lái xe, vừa lái vừa thuận miệng trả lời câu hỏi của cậu.

Tô Ngộ tin anh, cũng an tâm. Viêm Phi Ngang cũng không nói dối cậu, anh hai Viêm đúng là rất thích động vật nhỏ, đặc biệt là mấy nhóc đáng yêu có thể đặt trong lòng bàn tay, trước đây em gái từng nuôi chuột đồng, anh hai Viêm luôn lén chạy tới sờ sờ mấy cái, chỉ là Viêm Phi Ưng dừng vì vóc người cao lớn, tên lại khí phách thế mà nhầm, thực ra anh có hơi sợ mèo một chút.

Viêm Phi Ngang nghe anh ba kể, nguyên nhân là do lúc nhỏ anh hai bị mèo cào, mọi người trong nhà cũng không biết, kết quả không bao lâu sau anh bị bệnh, thiếu chút nữa còn mất mạng, từ đó về sau, luôn có bóng ma tâm lý với mèo. Thế nên tuy rằng anh cảm thấy loại sinh vật như mèo này rất đáng yêu nhưng anh vẫn luôn cảm thấy nếu lại quá gần mèo, có thể sẽ mất mạng, thế nên anh đã sắp ba mươi rồi, vẫn chưa thể khắc phục được bóng ma này trong lòng.

Tô Ngo nằm úp sấp nơi túi áo anh, cảm thấy có chút buồn ngủ, đưa móng vuốt lên dụi mắt, giọng nói mơ hồ: “Phi Ngang, em ngủ một chút nha, anh nhớ gọi em dậy ăn tối.”

Tô Tiểu Ngo thực ra lại rất có nguyên tắc, đã buồn ngủ vậy rồi cũng không quên nhắc anh gọi mình dậy ăn tối, Viêm Phi Ngang hơi nhũn mảy, ừ một tiếng coi như là đồng ý.

Tô Ngo hoàn toàn tin tưởng anh, biết rằng nếu anh đã đồng ý thì nhất định sẽ gọi mình dậy ăn cơm, thế nên cậu xoay người trong túi áo anh, an tâm cuộn tròn cơ thể lại, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Khách sạn Viêm Phi Ngang đặt cũng không xa, có điều hiếm có lúc anh lại cố ý đi vài chỗ mua thức ăn ngon, đây chính là chuyện mà trước đây anh sẽ chẳng bao giờ làm, đột nhiên làm chuyện phiền phức như vậy, cũng là bởi anh cảm thấy nhóc kia sẽ thích ăn những món như vậy.

Lái xe vào bãi đỗ xe khách sạn, Viêm Phi Ngang sau khi xuống xe, cố ý lấy một vài thứ đã mua ở siêu thị ra, sau đó mới đến quầy lễ tân nhận chìa khóa lên phòng.

Vì để bầu bạn với Tô Ngo, Viêm Phi Ngang đã xin nghỉ, có điều thủ trưởng biết anh xin nghỉ ở nhà chơi với trẻ con, sau khi ngoác mồm kinh ngạc thì cũng không chịu buông tha cho anh, nhét cho anh một đồng việc phải làm.

Vào phòng, Viêm Phi Ngang móc Tô Ngo ra đặt lên gối, nhóc kia có lẽ đã mệt chết rồi, ngủ rất say, bị anh bỏ ra ngoài túi áo cũng không tỉnh lại, nằm trên gối mềm mại, cũng chỉ hơi nhúc nhích một chút, điều chỉnh một tư thế càng thêm thoải mái, rất nhanh liền ngủ thiếp đi.

Viêm Phi Ngang kéo rèm che cửa sổ lại, mở đèn bàn lên, ngồi dựa xuống bên cạnh cậu, dùng điện thoại kiểm tra vật Mạnh Thực gửi tới.

Đám người kia đột nhiên điều động lần này, nguyên nhân trước mắt còn chưa rõ, nhưng Viêm Phi Ngang kiểm tra một hồi những thứ Mạnh Thực gửi tới, con đường hoạt động của những kẻ kia, lòng mày chậm chậm nhũn lại, tấm bản đồ này rất phức tạp, nhưng lại có một nơi trùng với nơi anh tìm thấy Tô Ngo.

Hai chuyện này có liên quan gì tới nhau?

Viêm Phi Ngang day day mi tâm, cúi đầu nhìn thấy bộ dáng ngủ tới gốc ghế của Tô Ngo, giơ tay ra sờ một chút, có lẽ chờ đến khi nhóc này ngủ dậy, anh có thể hỏi một chút.

Tô Ngọ trực tiếp ngủ thẳng tới giờ cơm tối, Viêm Phi Ngang quả nhiên là đã làm đúng như lời cậu giao hẹn, đúng giờ gọi cậu dậy ăn cơm.

Tô Ngọ ngồi trên gối, vươn vai một cái, ngốc nghếch cười nói: “Ngủ ngon thật thoải mái.”

Viêm Phi Ngang nâng cậu từ dưới gối lên, vừa đi tới bên bàn ăn, vừa nói: “Em muốn ăn gì? Em có ăn được thức ăn con người không?”

“Được, em đã là yêu tinh hóa được thành người, ăn cái gì cũng được.” Tô Ngọ từ trên bàn tay anh nhảy xuống bàn ăn, ngoan ngoãn ngồi một bên chờ anh giúp mình ăn.

Viêm Phi Ngang liền cầm hai cái bát đặt trước mặt cậu, một cái đồ sũa bò ầm, một cái khác trong có bánh quy và bánh mì, ngoài ra còn được cắt thành mẫu nhỏ, còn có cả thịt bò cắt miếng nhỏ xiu, cũng rất tiện cho cậu ăn.

“Oa, thơm quá thơm quá! Phi Ngang anh đối với em thật tốt!” Hai móng vuốt của Tô Ngọ nắm vào nhau, mắt long lanh nhìn anh.

Viêm Phi Ngang xoa đầu nhỏ của cậu một chút, “Mau ăn đi.”

“Vâng.” Tô Ngọ gật đầu nhỏ, sau đó nằm nhoài bên cạnh đĩa sũa, vừa uống được mấy ngụm sũa lại chạy sang cái đĩa đựng bánh và thịt bò, vô cùng vui vẻ.

Có lẽ là thấy cậu ăn rất vui, Viêm Phi Ngang cũng ngồi đối diện cậu, cùng cậu ăn.

Món Viêm Phi Ngang ăn chính là bữa tối bình thường nhất trong khách sạn, lúc Tô Ngọ dùng hai móng vuốt ôm thịt bò gặm, còn thò đầu đi nhìn thức ăn của anh một chút, cố gắng nuốt đầy thức ăn trong miệng xuống, nói: “Phi Ngang, thức ăn của anh nhìn trông cũng rất ngon.”

“Em cứ ăn mấy thứ này trước đã, chờ em biến... về hình người, tôi đưa em đi nhà hàng ăn.” Viêm Phi Ngang bỏ đĩa xuống, lấy tờ giấy ăn lau sũa dính đầy trên vùng lông quanh miệng cậu, lại nhìn bụng nhỏ của cậu một chút, sợ rằng nhóc này ăn ngon quá lại ăn nhiều làm đau bụng, anh cũng chưa từng nuôi động vật nhỏ như vậy, cũng không biết có nên khống chế lượng thức ăn của cậu hay không.

“Thật sao! Vậy anh không được quên đâu đó!” Tô Ngọ nghe vậy, hai mắt sáng ngời, cậu hiểu ý đi nhà hàng là như thế nào, còn biết bên trong toàn là thức ăn ngon, lúc này nghe Viêm Phi Ngang nói vậy, trong lòng cậu đã bắt đầu mong chờ!

“Ừm.” Viêm Phi Ngang gật đầu một cái.

Một người một sóc bay ngồi bên cái bàn lớn ăn thức ăn của mỗi người, thi thoảng lại trò chuyện vài ba câu,

bầu không khí vô cùng hài hòa.

Đợi tới lúc cuối cùng cũng đã ăn xong, đã không còn sớm, Viêm Phi Ngang cũng không định làm việc nữa, nghĩ một chút liền bật TV lên, cùng Tô Ngộ xem TV, vừa để giết thời gian, mà có nhiều thứ trong TV cũng có thể giúp nhóc hiểu thêm một vài chuyện của thế giới con người.

Ai ngờ TV mở ra lại trùng phải kênh luôn phát phim thần tượng truyền hình, nam nữ chính đều đẹp trai xinh gái, chỉ là kịch bản thì vẫn luôn khóc từ đầu tới cuối, Tô Ngộ ở bên cạnh xem cũng rơm rớm nước mắt, từng giọt to tướng lăn xuống, còn không cho anh chuyển kênh nữa chứ...

Viêm Phi Ngang dù rất hối hận thì cũng chỉ có thể ngồi cạnh cùng cậu xem, tuy rằng anh căn bản không thể nào hiểu nổi.

Hai tập phim chiếu giờ vàng cuối cùng cũng hết, Tô Ngộ nhìn xung quanh, phát hiện không còn phim nữa, thế là nước mắt ồ ạt chảy tới cạnh anh, thò móng vuốt ra nắm lấy tay áo anh, sốt ruột hỏi: “Phi Ngang, cô gái kia thật đáng thương, có ai chữa bệnh cho cô ấy không? Nếu không có ai chữa cho cô ấy, cô ấy sẽ không thể nào ở bên người mình yêu được, thật đáng thương.”

Lần đầu xem TV, nhà quê Tô Tiểu Ngộ có một đồng lớn vấn đề cần hỏi, Viêm Phi Ngang cũng là đàn ông thô chẳng bao giờ xem TV, loại phim yêu đương lãng mạn này tựa như chẳng dính dáng gì tới cuộc đời của anh cả, hết cách, anh đành phải lấy điện thoại ra tra baidu một chút, cuối cùng nói kết quả trên baidu cho cậu nghe, “Có người chữa bệnh cho cô ấy, cô ấy cũng được ở bên người mình yêu.” Diễn hình cho happy ending.

Tô Ngộ nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó liền lập tức nở nụ cười, “Vậy thì tốt rồi, bằng không em sẽ đến tìm cô ấy, giúp cô ấy xem bệnh.” Sau đó để cho cô ấy có thể ở bên người mình yêu!

Viêm Phi Ngang phản ứng lại, mới hiểu hóa ra Tô Ngộ cho rằng nội dung phim truyền hình là có thật, hoặc là cậu cho rằng người ta làm dựa theo chuyện ngoài đời, chỉ là có người dựa theo mà diễn lại một lần... không khỏi có chút đau đầu, không thể làm gì hơn là giải thích cho cậu nghe thế nào là phim điện ảnh, phim truyền hình.

Tô Ngộ nghe nửa ngày, cuối cùng cũng tạm hiểu, những thứ này đều là do có người biên soạn, lại tìm diễn viên diễn lại! Không khỏi có chút thất vọng, cậu còn tưởng rằng cô gái và chàng trai kia rất yêu nhau, muốn giao phối với đối phương... giống như cậu với Phi Ngang vậy.

Có điều sau khi đã hiểu rõ, Tô Ngộ ngay sau đó lại có cả đồng lớn vấn đề liên quan, rất nhiều điều đều là thứ Viêm Phi Ngang trước đây chưa từng tiếp xúc, anh chỉ có thể vừa tiếp tục lên baidu, vừa phổ cập khoa học cho cậu, tay chân cũng luống cuống, một người một sóc bay làm ổ trên giường, nói tới lúc sắp hừng đông, Viêm Phi Ngang mới bảo tạm dừng lại.

“Có chuyện gì ngày mai lại hỏi, hôm nay nghỉ ngơi cái đã.” Viêm Phi Ngang cắt điện thoại đi, nhóc này thực sự có nhiều chuyện muốn hỏi lắm, cứ để cậu tiếp tục, sáng mai cũng chưa xong.

Tô Ngọ ngoan ngoãn gật đầu. Viêm Phi Ngang đặt cậu vào lòng bàn tay, cầm theo áo tắm cùng cậu vào phòng tắm.

Nguyên hình của Tô Ngọ hơi nhỏ, thả trong bồn tắm cũng không ổn, Viêm Phi Ngang không thể làm gì hơn là tìm cho cậu cái chậu rửa mặt nhỏ, đổ vào bên trong non nửa chậu nước ấm, rồi mới thả cậu vào trong, lúc lấy sữa tắm cho cậu, lại nghĩ có thể những thứ này sẽ không hợp với nhóc, đành phải gọi phục vụ khách sạn, để người phục vụ mang sữa tắm cho vật nuôi lên.

“Tự mình tắm được không?” Viêm Phi Ngang cúi đầu nhìn nhóc kia trong chậu rửa mặt, hơi nhú mày.

Tô Ngọ vô cùng tự tin gật đầu, “Được.”

Viêm Phi Ngang liền xoa một chút sữa tắm vật nuôi lên cơ thể bé nhỏ của cậu, sau đó nhìn cậu cố gắng thò móng, học cách Viêm Phi Ngang đã dạy, tận lực xoa đều sữa tắm lên lông mình, vì vậy rất nhanh, nhóc đã bị một đồng bọt bao quanh.

“A, em không nhìn thấy gì cả.” Tô Ngọ giờ giờ móng vuốt trong một đồng bọt, muốn hất bọt đi, lại càng làm cho bọt dính đầy lên đầu nhỏ của mình.

“Đừng xoa lên đầu nữa, cẩn thận vào miệng.” Viêm Phi Ngang lấy chút nước ấm tới, nói với cậu, “Nhắm mắt.”

Tô Ngọ nhanh chóng nhắm mắt lại, đồng thời còn rất thông minh biết nên làm gì, còn thò cặp móng vuốt lên, dè tai xuống, che hai cái lỗ tai lại.

Lúc này Viêm Phi Ngang mới nhẹ nhàng dội nước ấm lên đầu cậu, để cậu không đến nỗi bị bọt nhấn chìm hoàn toàn.

“Được rồi, đừng xoa lên đầu nữa nhé.”

“Vâng.”

Tô Ngọ tự mình tắm rửa, Viêm Phi Ngang cũng đi vào trong buồng tắm vòi hoa sen bên cạnh.

Buồng tắm vòi sen có một nửa là thủy tinh trong suốt, móng vuốt đang tắm của Tô Ngọ liền dừng lại, lại gần miệng chậu thò móng vuốt ra bám vào thành chậu, lộ ra đôi mắt to lén lút nhìn về bên kia.

Đương nhiên gọi là nhìn lén thì cũng không hẳn, người ta là đang nhìn rất đàng hoàng mà, đôi mắt to của cậu chớp cũng không buồn chớp lấy một cái, một cái đuôi to lúc ẩn lúc hiện trên mặt nước, chỉ còn kém chảy đầy dải trên miệng thêm thuổng nữa thôi.

Viêm Phi Ngang lại là người nhạy cảm, đương nhiên rất nhanh đã phát hiện ra con sóc bay nào đó đang quang minh chính đại nhìn mình, trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhanh chóng tắm xong thì rút cái khăn tắm, quần quanh hông mình, đi ra.

Tô Ngo thực ra có chút muốn nhìn... cái kia của Phi Ngang, cậu xấu hổ cào cào hai bên má mình, nhưng đáng tiếc lại không thấy, trong lòng cậu thất vọng, cái đuôi to sau lưng cũng rũ xuống, thật đáng tiếc, không biết sau này còn có cơ hội không.

Viêm Phi Ngang thực sự không hiểu trong cái đầu nhỏ kia của Tô Ngo cả ngày toàn thứ gì, hoặc là nên nói anh không biết có phải là do các yêu tinh đều tương đối buông thả trên phương diện này nên mới làm cho nhóc luôn thích biểu hiện trắng trợn hay không.

“Tắm xong rồi?” Viêm Phi Ngang quần khăn tắm đi tới, thò ngón tay xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu một chút.

Tô Ngo gật đầu, đôi mắt to nhìn thẳng hướng cơ ngực của anh, xuống chút nữa còn có cơ bụng, trên tay cũng có bắp thịt rắn chắc đẹp đẽ! Đẹp cả, thật muốn sờ một chút!

Viêm Phi Ngang vớt cậu ra từ trong chậu nước, lại bảo cậu nhắm mắt và che tai lại, dùng nước ấm rửa sạch bọt trên người cậu, sau đó lại lấy một cái khăn tắm khác bọc lại cho cậu, lau sạch nước trên người cậu, rồi tìm máy sấy tóc, ngồi trên ghế salon giúp cậu sấy khô lông.

Sóc nhỏ Tô lông khô xù ra hẳn một cục so với sóc nhỏ Tô lông ướt, lông xõa tung, lại mềm mại, mềm như kẹo bông vậy, thoát nhìn lại càng thêm đáng yêu.

Lần thứ hai bị đặt xuống gối, Tô Ngo thoải mái lộn mèo bên trên, nghĩ tới chuyện vừa được nhìn cơ bắp của Phi Ngang ở khoảng cách gần, trong lòng bắt đầu tính toán, chờ một lát nữa Phi Ngang nằm trên giường, cậu sẽ tìm cơ hội sờ soạng cơ bắp của Phi Ngang! Bây giờ cậu đang ở nguyên hình, Phi Ngang hẳn sẽ không giận cậu đâu!

Tô Tiểu Ngo quả thực muốn tự khen ngợi sự nhanh trí của mình quá đi thôi, thế là cậu ngẩng đầu mong đợi nhìn Viêm Phi Ngang.

“Ngủ trước đi, tôi dọn quần áo chút đã.” Viêm Phi Ngang không biết trong cái đầu nhỏ của cậu lại suy nghĩ cái gì, bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt ve người cậu một chút, quay người đi tới bên một đồng hồ vật đã mang lên từ dưới bãi đỗ xe, lấy một cái quần lót mới mua ra cho Tô Ngo, treo trong phòng tắm, kể cả cái quần lót mình vừa mới thay ra cũng lấy ra cùng giặt sạch sẽ, phơi bên cửa sổ phòng tắm.

Vóc người Tô Ngo nhỏ hơn Viêm Phi Ngang, quần lót đương nhiên cũng nhỏ hơn rất nhiều, hai cái quần lót nam một lớn một nhỏ, tuy rằng không cùng kiểu, nhưng treo cạnh nhau trên móc lại hết sức hài hòa.

Viêm Phi Ngang cầm quần áo bẩn của mình và cả quần áo của Tô Ngo bị rơi xuống đất, cho vào trong một cái túi, đặt ở cạnh cửa, lại gọi phục vụ tới mang đi giặt, lúc này mới về bên giường.

Tô Ngọ đang nằm trên gối, mở tròng mắt chờ anh, Viêm Phi Ngang cũng không hiểu vì sao mỗi lần cậu đều dùng ánh mắt như vậy chờ mình lên giường, cứ như đang nhìn đĩa thịt kho tàu hấp dẫn sắp được bày lên bàn vậy...

Viêm Phi Ngang lắc đầu, nằm lên giường, tắt đèn, nghe thấy Tô Ngọ ở bên cạnh còn đang lăn lộn không biết là đang làm gì, giọng anh hơi trầm: “Mau ngủ đi.”

Âm thanh bên kia tạm ngừng một chút, nhưng rất nhanh anh lại cảm nhận được có một quả bóng lông nhỏ đang cọ vào vai mình, giọng nói vô cùng mềm mại còn trong trẻo trực tiếp vang lên bên tai anh, “Phi Ngang, em có thể ngủ sát bên cạnh anh không?”

“Sợ lạnh?” Viêm Phi Ngang lại không nghĩ gì khác, anh biết có một số loài động vật nhỏ đều rất sợ lạnh, thế nên luôn tập trung lại ngủ chung một chỗ, hoặc là chui trong hốc cây không ra.

Khí trời tháng sáu này Tô Ngọ đương nhiên không sợ lạnh... mà là bởi cơ thể hoàn mỹ của Phi Ngang bên cạnh, Tô Tiểu Ngọ luôn trung thực lần đầu nói dối, cái đuôi to sau lưng kia còn vẫy vẫy, khẽ ừm một tiếng.

Viêm Phi Ngang sợ cậu lạnh thật, dù sao nhóc này gần đây nhìn có chút yếu đi, đương nhiên là đồng ý ngay, đồng thời còn nhắc cậu đặt lên ngực mình, kéo chăn đắp cho cậu rồi mới nói: “Ngủ đi.”

Nằm nọai trên cơ thể Phi Ngang thêm khát đã lâu, Tô Ngọ đương nhiên là vô cùng kích động, sau cơn kích động lại cảm thấy buồn ngủ, trong lòng cậu nghĩ phải mau biến về hình người một chút, cách một lớp lông cũng không cảm nhận được xúc cảm da thịt của Phi Ngang được trực tiếp, mí mắt thì đã không thể chịu nổi, cậu rất nhanh đã lần thứ hai nặng nề thiếp đi.

Trong phòng lại một lần nữa yên tĩnh trở lại, Viêm Phi Ngang cảm giác nhóc trên ngực mình đã ngủ say, cũng nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau Viêm Phi Ngang đột nhiên bị trọng lượng đè trên người đánh thức.

Anh luôn ngủ rất cảnh giác, không thể nào có người tới gần anh anh mới giật mình tỉnh lại được... thế nên chỉ có thể có một lời giải thích hợp lý cho chuyện này.

Anh mở mắt ra, quả nhiên điều anh nhìn thấy chính là một thiếu niên trần trụi đang nằm úp sấp trên người mình, thiếu niên mặt mày tinh xảo đẹp đẽ tới không giống người thường, có lẽ là bởi cậu tin tưởng Viêm Phi Ngang hoàn toàn nên mới không hề có chút ý thức phòng bị, đang ngủ say cũng biến thành hình người mà không biết, ngủ tới cái miệng phần hồng cũng hơi chu chu môi, vô cùng đáng yêu.

“Tiểu Ngọ? Dậy đi.” Viêm Phi Ngang vỗ vỗ vai cậu, Tô Ngọ bĩu môi a một tiếng, đôi tay đưa về phía trước ôm lấy người, ôm thật chặt lấy cơ thể Viêm Phi Ngang, khuôn mặt nhỏ bé phúng phính cọ cọ lên ngực anh, điểm chết người là, hai chân cậu cũng đang quặp hai bên hông Viêm Phi Ngang, đầu gối nhẹ nhàng chà lên giường hai cái, làm cho hai bên đùi cũng kề sát bên phần hông rắn chắc của Viêm Phi Ngang mà cọ cọ... mới sáng sớm, Viêm Phi Ngang hít vào một ngụm khí lạnh, vội ôm lấy thiếu niên đặt sang bên cạnh, còn

không quên đắp chăn cho cậu, lúc này mới vọt vào nhà tắm.

Động tĩnh của anh lớn như vậy, Tô Ngọ cuối cùng cũng đã ngủ dậy, dụi mắt ngồi dậy, vừa vặn nhìn thấy Viêm Phi Ngang đang nhanh chân đi vào phòng tắm, thế là mơ mơ màng màng cũng xuống giường, tựa như một cái đuôi nhỏ, cùng anh đi vào phòng tắm, vừa đi còn vừa hỏi: “Phi Ngang, anh đi đâu vậy? Tắm à?”

“Đừng tới đây, tôi, tôi tắm.” Viêm Phi Ngang hiềm có lúc lại nói lắp như vậy, quay đầu đóng cửa lại, còn khóa cả cửa vào.

Tô Ngọ mờ mịt một hồi, cũng không rõ tại sao giọng nói của Phi Ngang tự dưng lại không giống bình thường lắm, cậu dụi dụi mắt, đi tới bên bàn ăn, liền nhìn thấy một đồng thứ Viêm Phi Ngang đã lấy ra, trong một túi còn toàn là đồ ăn vặt, đôi mắt cậu lập tức sáng lên, nhanh chóng lấy một cái ra ăn.

Chờ Viêm Phi Ngang tắm nước lạnh xong, cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, ra khỏi phòng tắm liền nhìn thấy cậu mới sáng ra đã ăn đồ ăn vặt, giơ tay gõ một cái lên trán cậu, thò tay tịch thu thức ăn trong tay cậu, nói: “Đi rửa mặt.”

Tô Ngọ chớp mắt một cái, tò mò nhìn anh hỏi: “Phi Ngang, vừa nãy anh làm sao vậy?”

“... Không sao cả.” Viêm Phi Ngang lắc đầu, sau khi anh ra, cậu đã mặc quần áo vào rồi, chính là bộ đồ màu trắng cậu mặc khi họ mới gặp nhau lần đầu kia, tay áo và ống quần đều rộng thùng thình, thế là anh liền thắc mắc hỏi cậu.

“Cái này ấy hử, là do lông của em biến ra, có thể biến ra biến vào, lúc biến thành hình người lúc nào cũng có thể biến ra được.” Có lẽ là do cái áo cuối cùng trên người đã rơi xuống ngay trước mặt Viêm Phi Ngang rồi nên Tô Ngọ đã triệt để không thêm giấu giếm gì nữa, có sao nói vậy.

Viêm Phi Ngang nghĩ một chút liền hiểu, chẳng trách bộ quần áo hôm qua của cậu lại rơi xuống đất sau khi cậu hóa thành sóc bay nhỏ, là bởi bộ quần áo kia không phải là đồ sẵn trên người cậu, sẽ không bởi vì cậu bị yếu đi, buộc phải biến thân mà biến mất, nhưng thứ cậu đang mặc trên người bây giờ thì khác, chắc chắn sẽ không bởi cậu biến về nguyên hình mà rơi xuống đất.

“Ngủ dậy rồi thì chúng ta đi về thôi, hay là em có muốn đi chơi bên ngoài không?” Viêm Phi Ngang đứng dậy thu dọn đồ đạc, cũng lấy quần áo của mình mặc vào.

“Về thôi, bác Viêm bị thương như vậy còn cần uống thuốc nữa, nếu không bác ấy sẽ không thể tỉnh lại sớm được.” Tô Ngọ đứng lên, cậu nghĩ tới hai người hôm qua đã chạy đi, chờ có cơ hội, cậu nhất định phải đi tìm hai người kia, hỏi rõ chuyện hôm qua, có điều những chuyện đó giờ không quan trọng bằng trị liệu cơ thể cho bác Viêm!

Viêm Phi Ngang bỗng kéo cậu, đưa cái quần lót nhỏ kia cho cậu, “Mặc cái này vào.” Tới qua anh giặt, sáng đã khô, giờ có thể mặc được rồi.

Tô Ngọ nhìn quần lót trước mặt, có chút không cam lòng, “Không muốn.”

“Không thích?” Viêm Phi Ngang không hiểu sao cậu lại muốn từ chối.

Tô Ngọ cảm thấy thứ này quá nhỏ, lại còn bó vào cái kia... nhất định sẽ bị độn lên, sao có thể thoải mái như bây giờ!

Viêm Phi Ngang vừa mới hiểu ra: “...”

Anh trực tiếp đẩy cậu nhóc vào trong phòng tắm, nhăn mặt nói: “Thay nhanh đi.”

Tô Ngọ không cãi lại anh được, chỉ đành cầm quần lót vào phòng tắm, vẻ mặt có chút bất mãn, hơi hơi chu cái miệng nhỏ, không muốn mặc...

Giảng co một hồi, hai người cuối cùng cũng có thể rời khỏi khách sạn, Viêm Phi Ngang còn dẫn cậu ra ngoài ăn sáng, chính là bánh quẩy, trứng luộc nước trà và tào phớ, Tô Ngọ ăn mà nước mắt lưng tròng, quá ngon rồi! Con người sao có thể thông minh như vậy chứ, sao lại có thể làm ra được nhiều thức ăn ngon như vậy!

Vết thương của Viêm Vân Hải đã chậm rãi chuyển biến tốt lên, cơ thể con người thần kì như vậy đấy, không có thứ có tính phá hoại tồn tại, sẽ tự động chữa lành vết thương, mặc dù rất chậm, nhưng đúng là đại đa số vết thương, sẽ đều tự dựa vào chính cơ thể của một người mà khép lại.

Tô Ngọ dùng linh lực cẩn thận kiểm tra lại não bộ cho Viêm Vân Hải, phát hiện có một vài chỗ không nghiêm trọng đã tự động chữa lành, chỉ còn lại một vài vết thương lớn, những vết thương này làm cho ông chưa thể tỉnh lại, có điều thể đã tốt hơn nhiều so với mong muốn của cậu rồi, nếu dùng được vật tốt để điều dưỡng, nhất định có thể khôi phục lại như lúc ban đầu.

Tô Ngọ tìm thấy mấy loại dược thảo từ trong bọc quần áo, cân nhắc tới chuyện tới giờ Viêm Vân Hải vẫn còn hôn mê, không thể tự uống thuốc được, Tô Ngọ liền phí chút linh lực, luyện hóa những dược thảo kia, sau đó biến thành một dòng nước thuốc, nuốt vào miệng ông.

Lúc cậu làm những việc này, Viêm Phi Ngang cũng không để ai ở lại trong phòng ba mình, một là sợ có người nhìn thấy sẽ quấy nhiễu cậu, hai là không muốn người trong nhà nhìn thấy cảnh tượng quá khó tin này, dù sao chuyện Tô Ngọ là yêu tinh, càng ít người biết thì càng tốt.

Tô Ngọ nuốt nước thuốc vào trong miệng Viêm Vân Hải, còn dùng linh lực tra xét kinh lạc toàn thân Viêm Vân Hải, cảm giác những nước thuốc kia đúng là có thể tăng nhanh tốc độ khép vết thương nơi não ông, lúc này mới yên tâm lại.

Viêm Phi Ngang thấy cậu có vẻ đã hết bận, dùng khăn mặt lau mồ hôi trên trán cho cậu, thấy sắc mặt ba mình có vẻ đã hồng hào hơn trước đó một chút, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, quay đầu lại hỏi

Tô Ngọ: “Có mệt không?”

Tô Ngọ lắc đầu, cười híp mắt: “Không mệt, hôm nay chỉ dứt thuốc cho bác Viêm, nhân hơn mấy hôm trước nhiều.”

Viêm Phi Ngang liền nắm tay cậu ra khỏi phòng, thấy mẹ và anh hai vẫn đang chờ bên ngoài, gật đầu với họ.

“Sao rồi?” Khang Văn Thanh lo lắng lại trông mong nhìn hai người, hận không thể ngay lập tức nghe được tin chồng mình sẽ tỉnh lại.

“Cháu đã chữa không ít vết thương rồi, bác Viêm có lẽ phải ba ngày nữa mới có thể tỉnh lại.” Tô Ngọ giải thích.

Tuy rằng chồng mình chưa thể tỉnh lại ngay, nhưng nghe được tin này từ chỗ Tô Ngọ, Khang Văn Thanh vẫn cảm thấy rất vui, kích động nói: “Tốt quá rồi, có thể tỉnh lại là tốt rồi.” Bà gần như nghẹn ngào mà nói, thân là nữ chủ nhân của gia đình, những năm nay bà ít có khi nào lại thất thố như vậy.

Tô Ngọ thấy bà như sắp khóc, luống cuống vô cùng, chỉ đành trông chờ nhìn Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ung cũng kích động trong lòng, giơ tay đỡ lấy vai mẹ mình, nhẹ giọng an ủi bà vài câu, rồi quay đầu cảm kích nói với Tô Ngọ: “Cám ơn em Tiểu Ngọ, em mau đi nghỉ sớm đi, muốn ăn gì cứ nói cho anh hai, anh hai mua cho em ăn.” Anh nói còn liếc nhìn em trai mình một cái, có chút buồn cười, anh đã nghe nói từ chỗ Mạnh Thực, rằng nhóc này không thích thứ gì ngoài thức ăn ngon, nhưng nghĩ cũng biết Viêm Phi Ngang quản trẻ con thế nào, chắc chắn là rất nghiêm khắc, đồ ăn vặt cũng không được ăn nhiều, tới bữa chính cũng không được ăn quá no... trẻ con trong nhà luôn bị em mình quản lý như vậy, cũng không dám tỏ mạnh trước mặt nó.

Viêm Phi Ngang nghe thấy lời này của anh trai quả nhiên là không đồng ý cho lắm, chỉ là lúc này ai cũng không định nhìn sắc mặt anh.

Ngay cả Tô Ngọ luôn rất nghe lời anh cũng chọn cách không nhìn thấy, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn Viêm Phi Ung, hơi kích động nói: “Có thật không?! Vậy em muốn ăn bánh ngọt, chính là loại mềm xốp kia, tốt nhất là bên trong còn có hạt dẻ xay và đậu phộng!” Chỉ mới nói ra, sóc nhỏ Tô đã không nhịn được mà nuốt nước miếng cái ực.

Viêm Phi Ung và Khang Văn Thanh đều bị cậu chọc cười, Viêm Phi Ung gật đầu, cười híp mắt nói: “Mua! Trên còn rưỡi si rô, sô cô la, anh hai đều mua cho em!”

Sóc nhỏ Tô vừa nghe xong đã rất không có tiền đồ nuốt nước miếng một cái, đôi mắt to đã sắp có thể tỏa sáng được rồi.

Viêm Phi Ngang không nỡ nặng lời với Tô Ngộ, chỉ có thể hung hăng trừng mắt nhìn anh hai mình, nhưng đáng tiếc Viêm Phi Ứng từ nhỏ đã nhìn anh lớn lên, sao có thể sợ anh được.

Khang Văn Thanh xoa đầu Tô Ngộ một chút, lúc này tâm tình bà đã đỡ hơn nhiều, còn có tâm tình vỗ vai cậu nói đùa: “Tiểu Ngộ thích ăn điểm tâm ngọt à? Vậy chờ bác Viêm cháu khỏe rồi, bác lại đi học làm bánh ngọt, sau này lúc nào cháu muốn ăn, bác cũng có thể làm cho cháu ăn được.”

Tô Ngộ kích động gật đầu liên tục, “Vâng vâng, cháu cảm ơn bác Khang!” Cảnh tượng được một đồng thức ăn vây quanh kia, chỉ nghĩ một chút thôi đã thấy quá tốt đẹp rồi! Giống như thiên đường vậy! Thật muốn lăn lộn quá làm sao bây giờ!

Viêm Phi Ngang rốt cuộc cũng không nghe nổi nữa, trầm giọng nói vài câu có liên quan tới bệnh tình của ba mình với Viêm Phi Ứng xong thì liền cùng Tô Ngộ đi khỏi. Anh có chút lo lắng, việc cậu nhóc làm phản không đáng kể, anh chỉ lo sau này cậu nhóc sẽ bị hai người này vỗ béo tới bị sâu răng mất.

Lúc rời khỏi, Tô Ngộ còn mười phần hưng phấn nói với anh: “Phi Ngang, anh hai và mẹ Khang thật tốt!”

Viêm Phi Ngang đáp qua loa lại vài tiếng, trong lòng quyết định sau này sẽ cấm chỉ Tô Ngộ không được quá thân mật với họ, tất cả là vì nghĩ cho sức khỏe của cậu.

“Đúng rồi, trước đó em còn chuẩn bị quà muốn tặng cho mọi người, quên mất.” Tô Ngộ trước khi tới đã quyết tâm, sao có thể quên đi lý tưởng vĩ đại làm chồng Viêm Phi Ngang được chứ! Chỉ có điều ngày đó vướng chuyện bác Viêm bị thương nên cậu mới quên mất, thật là không tốt chút nào.

“Quà gì?” Viêm Phi Ngang nghe vậy rất ngạc nhiên, nhóc này lẽ phép anh biết, nhưng lễ tiết này của con người, giới yêu tinh họ cũng có sao?

Tô Ngộ nghĩ một chút, đếm đầu ngón tay, “Lúc trước em đã hỏi Mạnh đại ca, bác Khang thì tặng quà làm đẹp, ông và bà nội đưa quà kéo dài tuổi thọ, còn cả các bác cũng cần tặng quà nữa...”

Viêm Phi Ngang thấy cậu đã tính toán rõ ràng với từng người trong nhà mình, ngắt lời cậu hỏi: “Em hỏi Mạnh Thực lúc nào?”

“Ừm, hồi trên điện thoại hôm trước.” Tô Ngộ lấy điện thoại trước đó Viêm Phi Ngang đã mua cho mình ra, trên điện thoại di động tuy rằng vẫn chưa gắn thẻ sim, nhưng Mạnh Thực có lắp cho cậu một cái thẻ nhớ, còn cài cho cậu app chat chat. Mạnh Thực cũng rất có tâm cơ, cậu nhóc đáng yêu như vậy, nhờ bị lão đại mang về nhà rồi không được gặp lại nữa thì phải làm sao bây giờ! Anh ta đương nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm!

Viêm Phi Ngang thế là liền ghi Mạnh Thực vào sổ nợ, tên Mạnh Thực này nếu được cũng phải hạn chế tiếp xúc, tránh không làm hư trẻ nhỏ.

“Sau này có gì không hiểu có thể tới hỏi tôi, lời Mạnh Thực nói cũng không phải câu nào cũng tin được.” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu.

Tô Ngọ không rõ lắm, nhưng vẫn gật đầu một cái, cười nói: “Người em tin nhất chính là Phi Ngang.”

Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng coi như là tạm hài lòng, nắm tay cậu đi về phía tòa nhà kia. Anh đưa Tô Ngọ cùng đi, thực ra còn có một chuyện khác, chính là vấn đề hộ khẩu của Tô Ngọ.

Anh chuẩn bị để hộ khẩu của Tô Ngọ trực tiếp nhập vào hộ khẩu nhà mình, lí do đương nhiên là để cậu có thể trở thành bạn đời của mình. Mấy năm trước trong nước đã thông qua luật kết hôn đồng tính, người đồng tính cũng có thể kết hôn với nhau, trở thành bạn đời hợp pháp, được hưởng quyền lợi hôn nhân ngang nhau như kết hôn dị tính, đương nhiên là cũng phải gánh vác trách nhiệm ngang nhau. Viêm Phi Ngang muốn để quan hệ hợp pháp của hai người càng thêm thân mật, không vì điều gì cả, chỉ vì không muốn đứa nhỏ này một mình tới thế giới loài người xa lạ này, về sau lại cảm thấy cô độc.

Đương nhiên còn có một nguyên nhân, đây chính là mong ước của Tô Ngọ, Tô Ngọ mong rằng có thể có mối quan hệ thân mật nhất với anh, vì vậy anh liền thành toàn mong ước này cho cậu.

Anh không biết tình yêu là gì, Tô Ngọ cũng vẫn còn nhỏ như thế, đương nhiên cũng sẽ không thật sự hiểu tình yêu là gì, nhưng nếu như Tô Ngọ đã muốn vậy, họ có thể thử cùng nhau tiến về phía trước, cùng nhau cố gắng, còn đang chờ họ phía trước là cái gì, cũng chỉ có thể đợi họ đi tới bước kia, mới có thể biết được.

Anh không phải là người đột nhiên sẽ yêu người xa lạ, thế nên chỉ cần Tô Ngọ không muốn rời khỏi, anh sẽ bảo vệ cậu, sẽ không bỏ cậu, đây là cam kết của anh, là lời thề của một người chiến sĩ, tuyệt sẽ chẳng đổi thay.

Hai người đi tới tòa nhà của ông nội, bây giờ ông nội đã lui về sau màn, cùng bà nội sống trong một tòa nhà thanh tĩnh, hai người già tựa như đã tìm lại được sự ngọt ngào của mối tình đầu khi còn trẻ, không có việc gì làm sẽ cùng nhau uống trà, ngắm hoa, lại nắm tay nhau một chút, đi ngược một vài câu chuyện thân lâu năm, cũng có thể coi là một chuyện vui trong đời người.

Trước đó Viêm Phi Ngang cũng đã đề cập tới vấn đề hộ khẩu của Tô Ngọ, hộ khẩu ở thủ đô đương nhiên là rất khó làm, đặc biệt là Tô Ngọ vốn đã là một người không có hộ khẩu, dù có là Viêm Phi Ngang, cũng không thể làm được theo trình tự bình thường, thế nên cũng chỉ có thể nhờ ông nội mình ra mặt.

Ông nội Viêm cả đời liêm khiết chính trực, đối xử với con cháu, cho tới nay luôn dạy không được lạm dụng trách nhiệm của mình làm việc tư, nhưng lần này vì cậu nhóc này, lại tự mình phá vỡ nguyên tắc, tự mình đứng ra tìm người, muốn để cậu nhóc này ở lại nhà mình. Ông đã lên tiếng rồi, đương nhiên không ai dám không nể mặt mũi, nhưng để cậu nhóc nhập vào hộ khẩu nhà ai trong số ba người con trai của ông cũng là một vấn đề.

Thằng cả thằng hai mỗi đứa đều có hai đứa con trai, mà cháu trai của ông, đều hoặc đã kết hôn có con, hoặc là cũng đã tới tuổi kết hôn rồi, nhà ai bỗng có thêm một đứa con trai nhỏ tuổi, cũng không dễ nghe, con riêng, con ngoài giá thú, người ta đều có thể bịa đặt chuyện, hơn nữa không cần biết bên mình giải

thích thế nào, người ngoài cũng sẽ không tin. Thế nên tốt nhất là nhập vào hộ khẩu của thằng ba chỉ có một cô con gái nhỏ, dùng danh nghĩa là thân thích, hoặc là nhận nuôi cô nhi cũng được, nói ra danh tiếng của thằng bé cũng sẽ dễ nghe hơn nhiều, nhưng chuyện này phải có cả nhà thằng ba đồng ý mới được, thế nên ông nội muốn hai người Viêm Phi Ngang tới thương lượng trước.

Hai người nắm tay nhau đi vào sân, bà nội thấy Tô Ngộ tới, cười híp mắt kéo tay cậu đi về phía nhà bếp, “Bà vừa mới làm khoai tây chiên, thằng nhóc cháu tới đây ném thử giúp bà xem thế nào?”

“Được ạ được ạ!” Hai mắt Tô Ngộ sáng lấp lánh theo sau bà, nãy còn nói tin Phi Ngang nhất, đảo mắt một cái đã không thèm nhìn anh lấy một cái nữa rồi.

Viêm Phi Ngang vô cùng bất đắc dĩ, trong lòng khó giải thích lại cảm thấy cả nhà mình hình như đều muốn can thiệp vào chuyện quản trẻ con của mình, còn đang liều mạng kéo chân sau của anh nữa chứ, cảm giác này thật là không tốt...

“Bà nội, em ấy vừa mới ăn sáng về, bà đừng để em ấy ăn quá nhiều, đến trưa lại không ăn được cơm.” Viêm Phi Ngang không yên lòng, theo sau hai người dặn một câu, Viêm thượng úy cả đời này chưa từng giống một bà mẹ tới vậy!

“Được rồi, cả đời bà nội cháu chăm con, bác cả cháu, ba cháu, chú út, còn cả bốn đứa anh em trai các cháu, em gái cháu, có đứa nào là bà chưa từng chăm? Còn không hiểu chuyện này bằng cháu chắt?” Bà nội ghét bỏ nói với anh, phát phát tay với anh, đuổi anh đi để anh khỏi làm phiền mình với cậu nhóc ở chung.

Viêm Phi Ngang: “...”

Lớn nhỏ đều không quản được, Viêm Phi Ngang chỉ có thể cùng ông nội vào thư phòng.

Ông nội chấp tay sau lưng đi đằng trước, quay đầu lại nhìn anh một cái, cười một tiếng.

Viêm Phi Ngang không cần nghĩ cũng biết ông đang cười chuyện gì, có điều anh cũng không định giải thích.

Ông nội thấy anh không nói gì, thế nên ông đành mở miệng, cười nói: “Hai đứa đều còn ít tuổi, không hiểu đạo lý này, ông nội nói cháu nghe, tuyệt đối đừng nói lý với phụ nữ, không phải là do họ không hiểu lý lẽ, phải nói có khi họ còn hiểu hơn cả cháu ấy chứ, nhưng họ cố tình không nghe lời cháu nói, cháu hiểu chưa?”

Viêm Phi Ngang cảm thấy ông nội đúng là nhân rồi, lại còn nói chuyện không đâu với mình nhiều như vậy.

Ông nội thấy anh đầu óc chậm chạp, đưa tay vỗ anh một cái, vẻ mặt “trẻ nhỏ khó dạy”, lại lắc đầu một cái, nói tiếp: “Bây giờ cháu không hiểu, chờ khi nào cháu kết hôn lấy vợ là sẽ hiểu thôi, ông nội không nói điều bao giờ.” “Ông nội” cũng đã xưng rồi, nói đương nhiên chính là nói về tình.

Nghe thấy ông nội nói về chuyện này, Viêm Phi Ngang trực tiếp thưa: “Ông nội, để hộ khẩu của Tô Ngộ nhập vào hộ khẩu của cháu đi, cháu và em ấy đi làm giấy đăng kí kết hôn.”

Ông nội nghe anh nói vậy, nhất thời câm nín, nửa ngày sau mới quay lại nhìn anh, vẻ mặt rất bình tĩnh, nhưng Viêm Phi Ngang lại biết đây là dấu hiệu cho mưa gió nổi lên.

Quả nhiên, nghe thấy ông nội trầm giọng nói: “Cháu có biết cháu đang nói gì không? Phi Ngang, ông cứ tưởng cháu là người chấp hành pháp luật nghiêm túc nhất trong số các anh em chứ, Tiểu Ngộ nhìn còn nhỏ như vậy, căn bản là còn chưa thành niên! Cháu thế mà! Thế mà lại!” Ông nội tức tới nỗi trực tiếp cầm lấy một nghiên mực đặt trên bàn, ném thẳng về phía anh.

Tô Ngộ đang vui vẻ ăn miếng khoai tây chiên bà nội làm, chợt nghe thấy trên tầng có âm thanh nặng nề vang lên, không khỏi ngẩng đầu lên.

Bà nội thở dài, “Cái tính khí nóng nảy này, từng này tuổi rồi cũng không biết sửa lại một chút.”

“Phi Ngang chọc cho ông nội giận rồi?” Tô Ngộ cau mày, “Để cháu lên xem thế nào.”

28. Chương 28

Bà nội Viêm kéo cậu lại nói: “Cháu đừng đi, cả đời này họ đều dùng cách như vậy để giải quyết vấn đề, thẳng tư căn thận lắm, sẽ không sao đâu, cháu đừng lo.”

Tô Ngộ trầm mặc một chút, vẫn nói: “Cháu vẫn nên xem Phi Ngang thế nào thì hơn, khuyên anh ấy nghe lời ông nội.”

Bà nội Viêm nghe vậy thì ngẩn ra, sau đó liền cảm động ôm lấy vai cậu, cười nói: “Ôi, đúng là bảo bối nhỏ của bà, ha ha ha, nhà chúng ta nhiều con cháu như vậy, tất cả gộp lại cũng không hiểu chuyện bằng Tiểu Ngộ của chúng ta, cháu đi đi, bà đi với cháu, cháu giúp bà quản Phi Ngang tính tình bướng bỉnh kia cũng tốt.”

Trong thư phòng có một già một trẻ, bầu không khí giữa hai người đàn ông này vô cùng căng thẳng, tính khí Viêm Phi Ngang đúng là như lời của Mạnh Thực, vừa thối lại vừa cứng, lời muốn nói anh sẽ không khách khí mà nói thẳng, không có lời muốn nói, sẽ lười giải thích, một chữ cũng đừng hòng moi ra được từ trong miệng anh, luôn có thể làm cho mọi người tức tới nghiến răng.

Ông nội Viêm đã quá hiểu tính tình này của anh, có điều cuối cùng vẫn không cam lòng xuống tay nặng, khi chiếc nghiên mực kia đập xuống, cũng vẫn chọn vị trí chuẩn, tránh được vị trí quan trọng là đầu và ngực, đập xuống vai, vốn tưởng rằng với thân thủ của anh, tránh đi căn bản là không thành vấn đề, không ngờ rằng Viêm Phi Ngang lại không hề tránh đi, kiên trì đưa vai ra hứng trọn.

Ông nội nhìn cũng không hiểu, đầy mặt khó giải thích nhìn anh. Cháu mình ông vẫn hiểu được vài phần, ngoại trừ tính tình có chút xấu, nhưng tuyệt đối không phải là thằng khốn tâm tư ác độc, hạ lưu... chẳng lẽ, nó thực sự thích thằng bé kia?

Ông nhớ lại bộ dáng của nhóc kia, cũng có vẻ... đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân.

Tô Ngọ đẩy cửa thư phòng đi vào, cảm giác bầu không khí trong phòng thật căng thẳng, nhưng ngay sau đó cậu thấy trên vai Viêm Phi Ngang có một mảng mực nước, lại nhìn nghiêng mực đã rơi xuống lăn trên mặt đất, sao có thể không hiểu chuyện gì đã xảy ra, đau lòng tới gần Viêm Phi Ngang nhìn vai anh một chút.

Viêm Phi Ngang cúi đầu liền thấy trong mắt cậu lại rơm rớm, dùng ngón tay cái lau cho cậu, thấp giọng an ủi: “Không sao đâu, đừng khóc.”

Tô Ngọ cũng không thể nói gì ông nội Viêm, gật đầu, nhỏ giọng nói: “Anh nghe lời ông nội nói, có chuyện gì thì cứ nói với ông, ông sẽ không đánh anh đâu.”

Viêm Phi Ngang không biết nên làm gì với cậu, xoa xoa đầu cậu.

Tô Ngọ lo lắng kéo tay áo anh, giục: “Anh mau xin lỗi ông nội đi, nói anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời ông.”

Cậu chính là một đứa nhỏ nghe lời, cây thông lớn nói, Viêm Phi Ngang nói, cậu sẽ ngoan ngoãn nhớ kỹ trong lòng, cảm thấy phải nghe lời người lớn nói mới tốt. Ông nội Viêm vốn thấy nhóc này mềm lòng, cũng không nỡ nặng lời với cậu, kết quả lại nghe thấy những lời nhóc nói với cháu trai mình, nhất thời nhượng mảy, khuôn mặt vừa mong chờ vừa dắc ý nhìn cháu trai mình, chờ anh nói lời xin lỗi, sau đó ngoan ngoãn hứa sẽ nghe lời, chuyện như vậy vừa nghĩ đến đã thấy thật sáng khoái!

Viêm Phi Ngang không thèm quan tâm tới vẻ mặt của ông, vẫn đứng tại chỗ nói: “Cháu xin lỗi.”

Ông nội cũng không cần biết anh nói câu xin lỗi này có thật lòng hay không, nghe thấy câu xin lỗi này, trong lòng ông liền thấy vui vẻ, đương nhiên người ngoài mặt luôn nghiêm túc như ông cũng sẽ không biểu hiện ra, được tiện nghi vẫn còn ra vẻ nói: “Thôi, nói ra thử xem, đến cùng đã có chuyện gì xảy ra.” Một bộ dáng ta là người lớn không so đo với cháu.

“Điều cần nói cháu đã nói xong.” Viêm Phi Ngang khoát tay đặt lên vai Tô Ngọ, cũng không lặp lại chuyện của cậu nhóc nữa.

Ông nội vừa rồi còn đang dắc ý nhất thời bị câu nói này của anh làm cho ghen tới tức ngực, phần nộ nhìn anh chằm chằm mà mắng: “Cháu không sợ ông sẽ không giúp cháu?!” Chưa thấy ai xin người khác mà còn lớn lối như vậy! Nếu mà là người khác, đã bị ông đánh từ lâu rồi!

“Đây là tâm nguyện của Tiểu Ngọ.” Viêm Phi Ngang nói một câu phản kích.

Ông nội khựng lại, quay đầu nhìn thẳng nhóc đang ngoan ngoãn đứng cạnh cháu trai mình, lúc này hai đứa này, thẳng nhóc thấy thẳng tư bị thương, rõ ràng rất đau lòng, đây là... coi trọng thẳng tư nhà mình?

Trong lòng ông có chút phức tạp, nhóc này lớn lên rất tốt, vẻ ngoài xinh đẹp, nếu là con gái, chỉ sợ còn chưa thành niên, đã có một đám người chờ cưới vào nhà, tuy rằng nhóc kia là con trai, nhưng lớn lên vẫn rất đẹp mắt, còn cả một thân đầy năng lực kia nữa, nói thật với lương tâm, nếu thẳng bé thật sự coi trọng thẳng tư nhà ông, vậy thật đúng là... thẳng tư nhà mình có bản lĩnh.

Hai người nghe lời này đều mơ hồ như rơi vào trong sương mù, bà nội Viêm đi tới vỗ vai ông nội, nhỏ nhẹ khuyên: “Rốt cuộc là đã có chuyện gì? Lão Viêm, thẳng tư không phải là đứa không đúng mực, hai ông cháu bình tĩnh nói chuyện với nhau.”

Ông nội thở dài, nếu đã là tâm nguyện của thẳng bé, vậy thì ông cũng không cứng rắn với Viêm Phi Ngang nữa, nghĩ một chút ông liền nói: “Vậy tuổi tác của thẳng bé cháu định thế nào?”

“Tiểu Ngộ đã hai mươi tuổi rồi, đã có thể kết hôn.” Viêm Phi Ngang vốn muốn điền cho cậu mười sáu hoặc mười tám tuổi, làm xong hộ khẩu lại tìm cho cậu một trường học, nhưng Tô Ngộ từng nhiều lần biểu đạt mong muốn được cùng anh tạo một gia đình nhỏ, anh không muốn để cậu thất vọng.

Ông nội liếc nhìn Tô Ngộ, bộ dáng của thẳng nhóc này, nói mười lăm, mười sáu tuổi, người ta còn thấy tạm được, cứng rắn nói là hai mươi, thẳng ngu cũng không tin!

Có điều ông nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đồng ý, “Được rồi, ông đi gọi điện thoại, sau đó hai đứa kí tên vào, cầm hộ khẩu và giấy chứng nhận kết hôn về, có điều chuyện này đừng nói ra ngoài vội.”

Điều ông nội lo lắng cũng không phải là không có lý, Tô Ngộ thoát nhìn tuổi không lớn, mặt càng non nớt, nói cậu đã kết hôn với một người đàn ông, không biết người ta sẽ có vẻ mặt gì nữa. Trâu già gặm cỏ non, ông nội đã nhìn thấy trước cụm từ “vô cùng thâm hiểm”! Ông cũng không đành lòng nghĩ tiếp nữa!

Lúc này Tô Ngộ cuối cùng đã nghe rõ, hóa ra chuyện họ thương lượng lại có liên quan tới mình, chớp đôi mắt to nhìn Viêm Phi Ngang, muốn biết họ đã nói chuyện gì.

Viêm Phi Ngang nắm tay cậu đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vậy cháu đi chuẩn bị một chút, khi nào ông xong thì báo với cháu nhé.” Nói xong thì nắm tay Tô Ngộ nhanh chóng ra khỏi phòng xuống tầng, Tô Ngộ còn chưa kịp phản ứng, xuống cầu thang còn suýt nữa bị anh kéo tay mà vấp chân ngã, Viêm Phi Ngang khom lưng xuống, trực tiếp bế người lên, nhanh chân đi ra ngoài sân, cứ như đang chạy trốn.

Bà nội Viêm chờ họ xuống tầng rồi, lúc này mới phản ứng lại, cười mắng: “Cái thẳng tư này! Sợ nhóc kia ở lại chỗ chúng ta lại xấu hổ đấy mà! Không có tiền đồ!”

Ông nội hừ một tiếng, nhìn bạn già của mình một chút, “Tôi nói mấy người cũng thật là, đừng coi người khác như trẻ con mà đút sữa như thế, đàn ông phải có khí khái đàn ông.”

Bà nội lườm ông một cái, quay người lại trực tiếp đi mất, căn bản là không để ý tới lí lẽ của ông.

Ông nội tức tới không thể làm gì, buồn bực lắc lắc đầu, mấy người này ngay cả một phần mười sự tri kỉ của nhóc kia cũng không có!

Viêm Phi Ngang ra khỏi chỗ của ông bà liền buông Tô Ngộ ra, nắm tay cậu, hai người đi thẳng về tòa nhà của mình.

Tô Ngộ xem vai anh một chút, quả nhiên đã sưng đỏ, vô cùng đau lòng, muốn dùng linh lực trị cho anh.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn đã hiểu ra ý đồ của cậu, nắm tay cậu ngăn lại, “Đừng lãng phí linh lực của em.”

“Nhưng trên vai anh bị thương.” Tô Ngộ cau mày nhìn anh.

“Chút vết thương ấy không thành vấn đề, em vừa mới dùng nhiều linh lực như vậy, đừng dùng nữa.” Viêm Phi Ngang nắm tay cậu, không nói lời nào kéo cậu về phía trước.

Lời anh nói có lý, Tô Ngộ dù vẫn rất đau lòng, nhưng cũng không kiên trì nữa, định sau đó sẽ tìm cho anh vài thứ ăn bồi bổ cơ thể.

Hai người đi được một lúc rồi, Tô Ngộ lại nghĩ tới đoạn đối thoại trong thư phòng vừa rồi, lắc lắc tay anh tò mò hỏi: “Phi Ngang, lúc này anh với ông nội nói gì vậy?”

“Làm hộ khẩu và chứng minh thư cho em.” Viêm Phi Ngang nghiêng đầu nhìn cậu.

“Hả, nhưng em không phải hai mươi tuổi mà.” Tô Ngộ cười híp mắt nói.

“Hả?” Viêm Phi Ngang nghe không hiểu, nghi hoặc nhìn cậu.

“Em đã sống hơn một trăm năm rồi.” Tô Ngộ có chút tự hào khoe.

Viêm Phi Ngang khựng lại một chút, tâm tình nhất thời rất phức tạp, trầm mặc cả nửa ngày rồi mới nói: “Những câu này sau này đừng nói với người khác, em cứ nói là hai mươi thôi, hiểu không?”

“Ừm, em biết rồi, sẽ không nói với người khác đâu.” Tô Ngộ ngoan ngoãn gật đầu.

Hai người vừa vừa thấp giọng trò chuyện, nắm tay nhau thông thả về tới trong viện.

Mèo đen nhỏ nhìn thấy hai người bảo ra ngoài mua thức ăn cho nó, ai ngờ mua tới một ngày sau cuối cùng mới về, trên mặt mèo phải nói là hiện hai chữ “lạnh lùng”.

Tô Ngọ nhìn thấy nó cuối cùng cũng nhớ hôm qua trước khi ra ngoài đã nói với nó, dù sao cũng hơi chột dạ, may mà lúc ở siêu thị, Viêm Phi Ngang đã mua một chút thức ăn mèo về, bằng không mình đứng hai mươi tư giờ sau mới về nhà, mèo đen nhỏ vẫn phải đợi tiếp.

Viêm Phi Ngang chuẩn bị thức ăn cho mèo đen, rồi trở lại thư phòng. Tô Ngọ bê ghế đặt cạnh mèo đen nhỏ đang cúi đầu ăn, cúi xuống nói với nó: “Xin lỗi nhé, hôm qua hai chúng ta ra ngoài, gặp vài chuyện, nên mới về muộn.”

Mèo đen nhỏ ăn thức ăn cho mèo, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cậu, giọng lạnh nhạt: “Ta biết, bây giờ người hóa thành hình người rồi, nhất định sẽ rất bận, con người luôn rất bận.” Đây là một trong số các nhận thức sai lầm của nó về con người.

Hai kẻ dù sao cũng coi như là hai yêu tinh, Tô Ngọ dù thân với Viêm Phi Ngang, nhưng lúc ở cùng mèo nhỏ lại không giống như lúc ở cùng Viêm Phi Ngang, đây là cảm giác đồng cảm khi ở chung với nhau, có lẽ sẽ có nhiều chuyện cậu không nói với Viêm Phi Ngang, nhưng cậu sẽ nói hết với mèo đen nhỏ.

“Ta cảm thấy đại ca ca hình như đang gặp phải phiền toái, rất đáng thương, ta muốn giúp anh ấy một chút.” Đại ca ca mà Tô Ngọ nhắc đến, đương nhiên chính là người có ánh sáng công đức gặp hôm qua, chính là người dẫn ông cầm dao bắt cậu làm con tin.

Mèo đen nhỏ chợt nghĩ tới chó mực tên Đại Hắc kia, Tô Ngọ cũng không quen biết chó mực, nhưng vẫn giúp nó, cũng giống như lần này vậy.

Mèo đen nhỏ không hiểu, cũng không nghĩ ra, trực tiếp hỏi cậu, “Tại sao lại phải giúp anh ta? Người không tu hành à? Không cảm thấy quản chuyện vô bổ của người khác là lãng phí thời gian?”

Tô Ngọ lắc đầu, đưa tay sờ đầu mèo nhỏ, mèo đen nhỏ lập tức thoải mái tới nheo cả mắt, meo meo kêu hai tiếng, tiếng này thành ra lại khác hoàn toàn với thái độ lãnh đạm thường ngày của nó.

“Ta giúp người khác, sẽ làm cho linh lực càng mạnh hơn, đây cũng chính là mục đích ta xuống núi, có điều đại ca ca kia tình huống có vẻ rất tệ, ta muốn giúp anh ấy, hơn nữa anh ấy là một người tốt.”

Mèo đen nhỏ kê sát bên bàn tay cậu, cọ toàn thân mình vào tay cậu, thoải mái tới ngón chân co lại, trong họng còn gừ gừ vài tiếng, không hề giống so với lúc thường ngày, giọng nói có chút mềm đi: “Vậy thì giúp anh ta đi, người vừa có thể thu được sức mạnh nhiều hơn, lại có thể làm được chuyện mình muốn làm, nói như con người, chính là nhất cử lưỡng tiện, một mũi tên trúng hai con chim, là một chuyện rất lời.”

Tô Ngọ nghe vậy gật đầu liên tục, hình tượng của mèo đen nhỏ trong lòng cậu trở nên cao to hơn một chút, cậu cảm thấy nó nói rất có lý!

“Nhưng ta nên giúp anh ấy thế nào đây? Anh ấy nhìn trông không giống bị bệnh, trên người cũng không có vết thương, cũng không bị người ta bắt.” Tô Ngộ gãi gãi đầu, còn có một chuyện làm cho cậu vô cùng buồn rầu, đó là cậu đã đồng ý với Viêm Phi Ngang, không đối đầu với “vũ khí quốc gia”, thế nhưng những cảnh sát thuộc về “vũ khí quốc gia” lại muốn bắt người kia, nếu cậu giúp anh ấy, có tính là chống đối “vũ khí quốc gia” không?

Mèo đen nhỏ cúi đầu ăn hết thức ăn, thè lưỡi uống mấy ngụm nước, rồi mới lên tiếng: “Vậy thì hỏi anh ta thử xem, hỏi xem đến cùng anh ta đã gặp phải phiền toái gì, người cứ ở đây nghĩ, cũng không nghĩ ra đâu.”

“Ừ, vậy cứ quyết định thế đi, có điều phải đợi bác Viêm tỉnh lại rồi lại nói, trên người đại ca kia có ánh sáng công đức, trong khoảng thời gian ngắn hẳn sẽ không có chuyện đâu.” Tô Ngộ chưa từng học cách đoán mệnh cho người, nhưng lại gần như có thể nhìn thấu vận thế trên người người khác, đương nhiên là chỉ một chút mà thôi, hơn nữa còn là lúc có lúc không, có điều cậu nhìn khuôn mặt người đàn ông kia, thấy có một chút phúc khí, thế nên cả đời này của người đàn ông kia hẳn là sẽ phúc khí thôi.

Nghĩ thông suốt xong, Tô Ngộ không còn xoắn xuýt nữa.

Cậu lấy bọc quần áo của mình ra, lấy từng thứ đã chuẩn bị từ trước ra, có kéo dài tuổi thọ, có tăng cường thể chất, còn có cả làm đẹp, các loại công hiệu đều đầy đủ, chuẩn bị chút nữa ăn cơm sẽ đưa cho người nhà Viêm Phi Ngang làm quà ra mắt.

Mèo đen nhỏ ngồi xổm cạnh cậu, vẫy vẫy đuôi, thấy vậy bèn nói: “Con người khi tặng quà đều gói quà rất đẹp, bây giờ trông càng có đẳng cấp người ta lại càng thích, người có muốn trang trí một chút không?”

“Vậy nên gói quà thế nào?” Tô Ngộ không hiểu, trước đây khi cậu ở trong núi, khi tặng quà cho người khác đều là đưa luôn, các yêu tinh đều chỉ quan tâm tới giá trị của quà, vô cùng thẳng thắn, căn bản không ai quan tâm tới vấn đề đồ đưa tới nhìn có đẹp hay không.

Mèo đen nhỏ cũng khó xử, bởi nó cũng không hiểu lắm, nó cũng đâu phải con người.

Tô Ngộ không thể làm gì hơn là lấy điện thoại di động ra, cầu viện Mạnh Thực.

Cậu mở app chat, ấn theo lời dạy của Mạnh Thực, mở video call.

“Tiểu Ngộ ~ sao thế, nhớ Mạnh đại ca lắm hả?” Mặt Mạnh Thực lập tức xuất hiện trên màn hình, nhìn cậu cười tươi rói.

Tô Ngộ nói cho anh ta nghe về vấn đề của mình, cuối cùng còn khó xử nói: “Mạnh đại ca, em nên gói quà thế nào đây? Lấy gì đựng quà mới tốt?”

“Chuyện này ấy hả, Tiểu Ngộ em không cần lo lắng, người nhà họ Viêm đều rất tốt, mọi người sẽ không để ý tới vấn đề gói quà đâu, hơn nữa thứ mà em tặng, mọi người chắc chắn đều sẽ rất thích, sẽ không để ý

một chút nào cả.” Mạnh Thực biết không ít chuyện đã xảy ra ở nhà họ Viêm. Bây giờ trong nhà vẫn còn rất bình tĩnh, nhưng bên ngoài đã nói bóng nói gió lan truyền tin đồn tới sắp lật cả trời, gì mà Viêm Phi Ngang xảy ra chuyện ở bên ngoài, không rõ sống chết, Viêm Vân Hải ở thủ đô cũng bị tập kích, hai trụ cột của nhà họ Viêm đồng thời sụp đổ, cả gia tộc sắp không thể trụ nổi, còn có người loan tin rằng Viêm Vân Hải thực ra đã chết rồi, nhà họ Viêm chỉ còn lại cái danh, số mạng đã hết, ông già Viêm không thể không đứng ra cai quản, toàn là tin đồn thất thiệt cả.

Những lời đồn được lan truyền này đương nhiên tất cả đều là giả, người loan tin cũng chưa chắc đã tin là thật, chỉ có điều có vài người thích làm phiền người khác, cho dù coi chuyện đó là giả, nhưng tin đồn nhà họ Viêm không còn Viêm Vân Hải, để hai anh em của Viêm Vân Hải nghe mấy lời đồn này, trong lòng hai người họ còn có thể thoải mái được sao? Thế nên mấy người xem trò vui không cần biết chuyện thế nào, có mấy kẻ liên can, còn ác độc ước gì nhà họ Viêm liên tục chết thêm mấy người nữa, trực tiếp biến mất khỏi nội chiến thủ đô thì càng tốt!

Mạnh Thực biết rõ sự thực, hiểu nếu như không có Tô Ngộ, nhà họ Viêm thật sự có lẽ đã biến những lời đồn kia thành sự thật rồi, nhưng chính nhờ có Tô Ngộ, nhà họ Viêm lần này coi như là hữu kinh vô hiểm, có thể chống đỡ nổi, ngay cả người ngoài như anh ta còn thấy rõ, nhà họ Viêm lại không có ai ngốc, họ chẳng lẽ còn không rõ bằng mình? Hơn nữa dù lần này Tô Ngộ không có ân lớn với họ, chỉ bằng năng lực của Tô Ngộ đã có thể liên tiếp cải tử hoàn sinh cho hai người nhà họ Viêm, năng lực nghịch thiên như vậy, cho dù cậu chỉ tiện tay rút một gốc cây ở ven đường tặng, kẻ ngu cũng biết phải đặt lên bàn thờ mà cúng rồi ấy chứ, người nhà họ Viêm sao có thể để ý tới chuyện có gỏi đẹp hay là không?

Tô Ngộ cũng không hiểu sao trong lúc Mạnh Thực nói chuyện với cậu, trong lòng lại có cả đồng lớn hoạt động tâm lý xảy ra, mà cậu cũng không biết các quy tắc ngầm trong việc giao tiếp của con người, từ khi mèo đen nhỏ nói mấy lời kia với cậu, cậu liền quyết định, cho dù Mạnh Thực nói với cậu rằng người nhà họ Viêm sẽ không quan tâm thì cậu vẫn muốn trang trí một chút, đây chính là toàn bộ tâm ý của cậu!

Tắt video call với Mạnh Thực, Tô Ngộ ngồi trên ghế, chống cằm nghĩ một hồi, đứng dậy đi về phía thư phòng.

Viêm Phi Ngang vẫn còn đang suy tư về chuyện của đám người kia, thấy tiếng bước chân khe khẽ của Tô Ngộ, quay đầu ra cửa thư phòng nhìn.

Quả nhiên rất nhanh đã thấy cửa phòng bị đẩy ra một khe nhỏ, một cái đầu nho nhỏ chui vào, mắt to đảo vòng quanh nhìn vào bên trong.

Tô Ngộ thò đầu vào, nhìn một vòng quanh thư phòng, cuối cùng cũng mất đối mắt với Viêm Phi Ngang, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười ngọt ngào, đẩy cửa ra sải bước đi vào, “Phi Ngang Phi Ngang, anh chuẩn bị cho em vài thứ có được không?”

“Thứ gì?” Viêm Phi Ngang không đứng dậy, mà chìa tay ra về phía cậu.

Tô Ngộ vui sướng bước chân đi tới, nắm lấy tay anh ngồi lên cái ghế bên cạnh, “Gõ, em muốn làm mấy cái hộp.”

“Được, muốn bao nhiêu?” Viêm Phi Ngang cũng không hỏi cậu lí do, đồng ý luôn.

Tô Ngọ tính toán, đếm đếm ngón tay, sau đó khoa tay trên không trung diễn tả chiều cao cao bằng nửa người mình, nói: “Muốn một khối gỗ lớn như vậy, nếu nhỏ thì cũng được, nhưng phải nhiều chút, ừm, chất gỗ cũng phải khá một chút nha!”

“Ừ, để chút nữa tôi bảo quản gia đi mua.”

“Vâng.” Tô Ngọ gật đầu, nhìn một vòng quanh thư phòng rồi nói, “Vậy có thể cho em ít giấy trắng không? Bút nữa?”

“Không thành vấn đề, chút nữa tôi đi sắp xếp lại giá sách, để em đặt bút, vở lên trên đó, sau này mua sách về cũng có thể đặt lên.” Viêm Phi Ngang trước đây mua rất nhiều sách đặt lên, sách đặt trong giá rất nhiều, nhưng đều trên phương diện công nghiệp, quân sự, còn cả một vài chuyện cổ truyền kỳ lưu truyền từ xưa tới nay về những điều kì quái, anh dùng làm tư liệu tham khảo, những thứ này cũng không hợp với Tô Ngọ cho lắm, anh định mua cho Tô Ngọ một vài quyển sách hiện đại, tránh sau này cậu lại không thể phân biệt giữa hiện thực và truyện, nói không chừng bị lừa bán còn giúp người ta đếm tiền.

“Vâng, vậy anh làm việc tiếp đi, em ra ngoài.” Tô Ngọ vui vẻ đứng lên, cầm giấy và bút đi.

Chuyện Viêm Phi Ngang đã đồng ý với cậu thì sẽ đi làm ngay, anh bảo quản gia đi mua chút gỗ về, còn dùng điện thoại đặt mua rất nhiều sách trên mạng, sau đó đứng dậy thu dọn một cái giá sách cho Tô Ngọ.

Diện tích của thư phòng không nhỏ, Viêm Phi Ngang nhìn một chút, trên một bức tường, có đặt một cái giá sách lớn chính là giá sách của anh, anh tìm một cái giá sách mình từng dùng hồi còn nhỏ từ trong phòng kho, quét bụi sạch sẽ liền đặt cạnh giá sách lớn, sau đó lại di chuyển vị trí bàn làm việc của mình, tìm một cái bàn làm việc nhỏ hơn đặt bên cạnh, sau này Tô Ngọ có thể ngồi ở đây đọc sách, viết chữ.

Tô Ngọ vẫn chưa biết mình đã sắp từ một thành phần nhàn tản trong xã hội, biến thành một học sinh học hành “nặng nề”, lúc này cậu đang cầm giấy bút, ngồi bên bàn trong phòng khách vẽ vẽ.

Cậu định dùng gỗ làm thành mấy cái hộp gỗ, đương nhiên bên trên còn phải khắc một vài hoa văn, lại khắc một vài hoa văn cát tường ở bên trên, như vậy hẳn là người nhà của Phi Ngang có thể cảm nhận được tâm ý của cậu rồi!

Mèo đen nhỏ ngồi cạnh làm cổ vắn cho cậu, nhìn những hoa văn cậu vẽ ra, không chút khách khí phun tào: “Thật quê mùa, bây giờ đã không thịnh hành mấy thứ này lâu rồi.”

“Ồ? Thật vậy sao?” Tô Ngọ có chút đau lòng, trước đây cậu ở trên núi, khắc hoa văn lên tú đều được mọi người khen ngợi mà!

“Đương nhiên là thật rồi, người dùng di động lướt một chút xem, ta nghe nói con người đều thích dùng một

thứ tên là baidu, có khó khăn, có gì không hiểu đều có thể tìm trên đó, rất hữu dụng.” Mèo đen nhỏ thực ra có chút tò mò, nó từ nhỏ đã là một con mèo lưu manh sống trong thành phố, bất ngờ nuốt được thiên tài địa bào không rõ thuộc tính nên mới mở linh trí, bởi từ nhỏ đã sống trong thế giới loài người, nên cũng không có ý định tu hành ở nơi thâm sơn, nguyên nhân lớn nhất nó muốn tu hành thành hình người, ngoại trừ có thể ăn được thức ăn ngon thì chính là có thể dùng mấy thứ công nghệ cao của con người, nghe nói chơi rất vui!

“Ta xem một chút xem.” Tô Ngộ lấy điện thoại ra.

Nhờ lời mèo đen nhỏ nói, Tô Tiểu Ngộ đã mở ra cả một cánh cổng dẫn tới thế giới mới !

Internet đúng là có rất nhiều hoa văn đẹp mắt, Tô Ngộ theo lời dạy của Mạnh Thực, tìm từ khóa bằng giọng nói, nhập hai chữ hoa văn vào tìm kiếm, rất nhanh đã tìm được cả đống, nhìn tới hoa cả mắt, vừa cảm thán con người đúng là siêu cấp lợi hại, vừa điên cuồng học tập những thứ xa hoa kia.

Chờ đến khi Viêm Phi Ngang giơ tay che mắt cậu lại, rút điện thoại ra khỏi tay cậu, cậu mới phát hiện hóa ra mình đã dùng điện thoại rất lâu!

“Điện thoại không thể dùng quá lâu.” Viêm Phi Ngang tắt điện thoại của cậu đi, đặt lên bàn, bảo cậu nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút.

Tô Ngộ đúng là cảm thấy mắt có hơi cay, lại hơi chảy ra nước mắt, thế là nghe lời nhắm mắt lại.

Bởi vốn tới qua, người nhà họ Viêm đã chuẩn bị một bữa tiệc chiêu đãi Tô Ngộ, mà Tô Ngộ lại đột nhiên biến về nguyên hình, hai người không thể về nhà, nên tiệc đổi thành tổ chức vào trưa nay.

Các đầu bếp đồng tâm hiệp lực, làm một bàn tiệc rượu phong phú, bát đĩa bày đầy hai bàn lớn, ông nội còn gọi hai đứa con trai và mấy đứa cháu trai, cháu gái về.

Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang còn chưa vào phòng đã ngửi thấy hương thơm thức ăn, nhất thời cậu không nén nổi mà nuốt nước miếng, hai mắt sáng như sắp thành hai cái đèn pha.

Em gái Viêm đang ngồi bên cửa liếc mắt ra ngoài cửa nhìn, liền thấy anh tư mình từ trước tới giờ luôn nghiêm túc như ông cụ non lại đang nắm tay một thiếu niên đẹp tới không giống người phạm đi tới, nhất thời cảm giác mắt như muốn rụng ra.

Sao, sao có thể có con trai đẹp mắt tới vậy chứ! Oa oa oa, nếu là con gái, có thể trực tiếp gả cho anh tư mình rồi! Ngạnh hán Quân ca xứng với mỹ nhân mềm manh, cute tới muốn học máu luôn rồi có được không!

Lúc này ông nội Viêm cũng đang nói chuyện với hai đứa con trai và con dâu hai.

“Văn Thanh này, chuyện này con đừng trách ba với thằng tư không nói trước cho con biết, Tiểu Ngộ còn nhỏ, chuyện này thực ra mọi người đều chưa nói rõ ràng, nhưng bây giờ con cũng đừng có ý kiến với hai đứa nó, con cũng đã gọi ba một tiếng ba chồng rồi, giữ thể diện cho ba lần này.” Ông nội luôn rất cứng rắn, nhưng bỏ qua quyết định của con trai, con dâu, trực tiếp định đoạt hôn nhân của cháu trai, dù có là bậc làm ông, thì cũng đã có chút vượt quyền, lời nói ra cũng nhẹ nhàng hẳn. Còn nữa bây giờ dù hôn nhân đồng tính đã hợp pháp, nhưng cũng không phải là đa số, con hai và con dâu có thể tiếp thu được hay không, ông cũng không chắc.

Khang Văn Thanh trầm mặc một lúc, nở nụ cười, nói: “Ba nói gì vậy ba, Tiểu Ngộ dù là con trai, nhưng điều kiện của thằng bé rất xứng với Phi Ngang, tính tình lại ngoan như vậy, con không có ý kiến gì cả, còn tính tình Vân Hải thế nào, ba còn rõ hơn con, anh ấy không để ý những chuyện này đâu.”

Ông nội nghe những lời này xong, cũng thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng, chỉ cần con dâu không có ý kiến với chuyện này, những chuyện khác đều dễ giải quyết cả.

Viêm Phi Ứng đang đứng cạnh nghe chuyện cũng kinh ngạc, “Ồ, Tiểu Ngộ nhìn trông còn chưa thành niên mà, hai đứa nó, chuyện này...”

Anh ba Viêm nghe vậy bật cười, “Anh hai, xem ra, trong nhà ngoài em gái còn chưa trưởng thành ra thì chỉ còn lại có mình anh là còn FA thôi, phải cố lên đây.”

Viêm Phi Ứng lườm em mình một cái, bắt đầu đi lắc đầu. Quay lại đúng lúc nhìn thấy em trai mình đang dắt tay Tô Ngộ đi vào, Tô Ngộ nhìn bàn ăn chảy nước miếng, nói gì đó, mà em trai mình vẫn luôn làm mặt nghiêm kia, lúc này lại khẽ cúi đầu, chuyên chú nghe cậu nói.

Anh nhíu mày, bỗng cảm thấy như vậy cũng rất tốt, ngay cả cái tính cách kia của em trai mình, cũng có người lo lắng cho rồi, cũng không tồi.

Tô Ngộ không biết chuyện mình tâm tâm niệm niệm muốn tạo lập một gia đình với Phi Ngang đã được cả nhà chấp thuận, cậu vừa chảy nước miếng vừa hỏi Viêm Phi Ngang, “Phi Ngang Phi Ngang, cái con cong cong màu đỏ kia là con gì vậy? Ngửi thơm quá!” Thật muốn ăn!

Viêm Phi Ngang nhìn thoáng qua, đáp: “Là tôm.”

Tô Tiểu Ngộ nhà quê xuất thân nông thôn, chưa từng thấy con tôm lớn như vậy...

29. Chương 29

Tiệc rượu nhà họ Viêm mở vô cùng hoành tráng, bàn lớn như vậy đã sắp bày kín thức ăn, các món ăn truyền thống, rồi rau trộn, đồ hầm, xào, không thiếu thứ gì, Tô Ngộ nhìn mà miệng ứa nước miếng, có điều tất cả mọi người vẫn đang ngồi nói chuyện với nhau, chưa vào bàn ăn, cậu cũng hiểu chuyện nhẩn nhai, cố

gắng không để nước miếng chảy ra.

Ông nội thấy họ đã đến rồi, không nói chuyện nữa, “Ăn cơm đi.”

Bà nội thì bảo người chuẩn bị nước ép trái cây mà trẻ con hay thích, đúng lúc nghe được lời này của ông, nở nụ cười thật tươi, theo thói quen trước kia của ông, trước khi vào bàn lúc nào cũng phải gọi các cháu chắt tới dạy bảo, làm cho cả bữa ăn đều mất ngon, chưa từng chủ động như hôm nay, lúc này còn bảo bà là đàn ông phải có khí khái đàn ông, ai ngờ nói năng thì chua ngoa nhưng nội tâm lại mềm mại đến thế.

Theo quy củ của nhà họ Viêm, đương nhiên là hai ông bà ngồi trên chủ vị, các con cháu lần lượt ngồi vào chỗ, lần này vốn chính là bởi muốn cảm ơn Tô Ngộ đã cứu hai cha con Viêm Vân Hải và Viêm Phi Ngang nên mới mở tiệc, đối với hai ông bà thì chính là ân cứu con, cứu cháu sâu nặng, đương nhiên là muốn mời cậu ngồi lên ghế trên, có điều Tô Ngộ hoàn toàn không hiểu quy củ gì, thấy mọi người mời mình ngồi lên, cậu liền trực tiếp kéo Viêm Phi Ngang qua ngồi cùng.

Viêm Phi Ngang là bậc cháu, đương nhiên không thể cùng cậu ngồi trên đó được, anh buông tay cậu ra, “Em ngồi lên đó đi.”

Tô Ngộ không hiểu gì, nhìn anh, “Anh không ngồi cạnh em à?”

Viêm Phi Ngang lắc đầu, chỉ một vị trí khác: “Tôi ngồi bên cạnh.”

“Vậy em ngồi cạnh anh.” Tô Ngộ lại nắm lấy tay anh lần nữa, cười híp mắt nói.

Viêm Phi Ngang nghĩ một chút, gật đầu, “Được.”

Nếu Tô Ngộ đã muốn ngồi cùng với Viêm Phi Ngang, ông nội cũng không cưỡng ép nữa, để tất cả mọi người ngồi xuống, lúc này mọi người mới bắt đầu dùng cơm.

Ông nội tự mình rót chén rượu, đứng lên, thành khẩn nói với Tô Ngộ: “Chén rượu này, lão già ta mời cháu, cảm ơn cháu đã cứu con cháu nhà họ Viêm ta.”

Tô Ngộ trợn mắt, Viêm Phi Ngang ở bên cạnh rót cho cậu một cốc nước trái cây, ra hiệu cho cậu uống cùng ông nội.

“Không cần cảm ơn cháu đâu, đây là việc cháu phải làm thôi mà.” Tô Ngộ học theo bộ dáng Viêm Phi Ngang dạy, đứng lên, ngượng ngùng nói một câu, sau đó học theo động tác của ông nội, nghiêm túc uống cốc nước trái cây.

Vốn những người khác cũng muốn mời cậu, đây là thói quen trên bàn tiệc rượu Hoa Hạ, nhưng lại bị ông nội ngăn lại, “Thôi, để thằng bé ăn cơm đi.” Thằng nhóc đã không để ý tới nghi thức xã giao rồi, họ việc

gì phải hình thức hóa chuyện này lên chứ.

Bàn ăn là một cái bàn tròn bằng gỗ cổ kính, sơn màu đỏ thẫm, đĩa sứ trắng từng cái một được bày chỉnh tề, đủ loại thức ăn màu sắc khác nhau bày bên trên, mùi hương tràn ngập cả phòng.

Tô Ngọ sớm đã thèm thức ăn trên bàn, nước miếng cũng không biết là đã lén nuốt bao nhiêu lần, nghe nói có thể ăn, cầm đũa đối mặt với đầy bàn thức ăn, lại không biết nên gắp món nào đầu tiên.

Viêm Phi Ngang để người giúp việc mang một cái đĩa tới, gắp cho cậu mấy con tôm óng ánh, lại gắp cho cậu mấy viên thịt, món chần bên cạnh cũng gắp cho cậu không ít, còn cẩn thận róc xương cá cho cậu, chăm sóc cực kì chu đáo.

“Ăn đi, còn muốn ăn gì thì tự mình gắp, gắp không tới tôi gắp giúp em.”

“Vâng.” Tô Ngọ gật đầu liên tục.

Em gái Viêm Phi Tuyết ngồi cách hai người không xa, nhìn thấy anh tư mình gắp những món ăn kia, vẻ mặt có chút kinh hoàng, lúc này cô vẫn luôn lén đánh giá Tô Ngọ, dù sao cậu thực sự quá là đáng yêu! Đáng yêu tới lòng người đều mềm nhũn rồi! Sau đó lại phát hiện cậu có lén lút liếc qua liếc lại mấy món ăn trên bàn, lúc đó cô cũng không để ý, dù sao vẻ mặt của cậu cũng đáng yêu không chịu nổi, mà con trai ở độ tuổi này, thằng nào lại không ăn như heo? – Lời này của cô không có ý chê trách, nhưng đúng là rất thật, mấy người bạn học của cô, ăn cơm đều hận không thể cho hết vào trong một cái chậu mà ăn – mà bây giờ nhìn, anh tư rõ ràng cũng đã chú ý tới ánh mắt của Tô Ngọ rồi!

Anh không ngừng chú ý tới, hơn nữa còn ghi nhớ trong lòng!

Đây là anh tư của cô sao! Là anh tư mà trẻ con không dám thở mạnh trước mặt đấy ư! Hóa ra anh còn có thể ầm áp tới vậy? Chẳng lẽ là trước mặt họ không ầm áp, chẳng qua là bởi anh không muốn?!

Viêm Phi Tuyết nghĩ tới chuyện vừa nãy nghe trộm người lớn nói chuyện, xưa nay ngoài sách giáo khoa ra thì cô chỉ lén đọc mấy quyển tiểu thuyết ngôn tình, có nữ chính tính tình ngoan ngoãn, trong chớp mắt đã nhanh chóng tiếp nhận chuyện này, chẳng trách cô có nhiều bạn học nữ đều rất thích con trai đáng yêu, quả nhiên không phải là không có đạo lý! Thật là đáng yêu quá đi đi đi!

Viêm Phi Ngang ăn rất nhanh, hơn nữa cũng không kén ăn, thế nên cả bữa cơm này gần như đều dành để chăm sóc Tô Ngọ, dù sao cái bàn lớn như vậy, Tô Ngọ lại không biết xoay bàn ăn, nhưng lại muốn ăn rất nhiều món, nếu không có Viêm Phi Ngang sức quan sát nhạy bén, tay lại dài, thì sẽ có rất nhiều món Tô Ngọ không thể ăn được.

Thực ra nếu là bình thường, Viêm Phi Ngang sẽ rất nghiêm khắc trong việc ăn uống của cậu, thứ này không cho ăn, thứ kia không được ăn quá nhiều. Hôm qua lại khác mọi khi, một bàn này đều là tâm ý của người trong nhà, hơn nữa tuy rằng đều là món ăn thường ngày, nhưng nhìn bộ dáng của cậu nhóc thì có rất nhiều món chưa từng được ăn, để cậu ăn tận hứng một hôm cũng tốt.

“Ăn ngon quá.” Tô Ngọ ăn tới nước mắt lưng tròng, nhịn không được mà đưa tay xoa bụng.

Cậu cứ nghĩ động tác này mình làm rất bí mật, còn định dùng linh lực trợ giúp tiêu hóa một chút, để dạ dày trống còn có thể ăn nhiều thêm chút, nhưng toàn bộ cả quá trình Viêm Phi Ngang đều để ý tới động tác và ánh mắt của cậu, thế là liền không cho cậu ăn thêm nữa, còn đưa tay tới xoa bụng thay cậu, cảm giác bụng cậu nhóc đã căng đầy lên, cau mày nói: “Ăn nhiều quá rồi, bụng căng lên đây này.”

Tô Ngọ bị anh phát hiện, không thể làm gì hơn là đành lưu luyến không rời, đặt đĩa xuống, nắm tay anh đi tản bộ trong hoa viên để tiêu cơm. Chỉ có điều bộ dáng cậu đi mỗi bước, mọi người đều nhìn ra là không đành lòng, liền không nhịn được cười.

“Phi Ngang đến cùng là đã tìm được thằng nhóc đáng yêu lại ngoan như vậy ở đâu thế? Đến em cũng muốn dắt về nuôi!” Vợ anh ba Viêm, Vệ Lăng Yên vẫn còn khá trẻ, một bữa cơm đều bị Tô Ngọ đáng yêu làm cho không chịu nổi, không nhịn được mà đưa tay lên ôm ngực.

“Vợ à, em nói những lời này anh sẽ ghen chết mất.” Anh ba Viêm đầy mặt ai oán nhìn vợ mình.

Vệ Lăng Yên đưa tay đẩy chồng sang một bên, tiếp tục ngược mặt lên nhìn cậu nhóc đang xoay quanh Viêm Phi Ngang ngoài cửa sổ, đáng yêu chết mất!!!

Viêm Phi Tuyết thấy chị dâu hoàn toàn giống mình, cũng bước tới cùng nhìn, vừa nhìn còn vừa nói, “Nghe nói anh tư tìm được cậu ấy trong rừng, chị ba, chị nói xem cậu ấy có phải là tinh linh trong rừng gì đó không?:

Tư tưởng của các nữ sinh đều rất lãng mạn, đôi lúc bay bổng lên đến tận trời, Vệ Lăng Yên đương nhiên là cảm thấy không thể nào, có điều cô cũng không ngại nào động một chút.

“Cậu ấy xinh đẹp lại đáng yêu như vậy, nói không chừng thực sự là yêu tinh nào đó biến thành, coi trọng ‘mỹ mạo’ anh tư nhà em, cố tình xuống núi tìm cậu ấy.” Cô càng nói càng cảm thấy chuyện này thật là đáng yêu chết rồi! Không được, sau này cô phải về nhà chính nhiều một chút xem manh vật, nếu không sẽ tổn thất rất lớn!

Viêm Phi Tuyết rõ ràng cũng đã bị chọt vào manh điểm, không nói nữa, có người có thể tiếp nhận anh tư cứ như ông già nhà mình, thì cũng là một chuyện cực kì tuyệt!

Viêm Phi Ung bị đoạn đối thoại của hai người chọc cười, có điều nghĩ tới bản lĩnh của cậu nhóc kia, không nhịn được cũng có chút hoài nghi khả năng này.

Có điều anh rất nhanh lại lắc đầu loại bỏ, trên đời này làm gì có yêu tinh tồn tại? Trong lòng còn cười thầm bản thân tuổi rồi mà còn mơ mộng hão huyền.

Tô Ngọ ăn thực sự rất nhiều, ăn tới tức cả bụng, không thoải mái chút nào. Cậu vốn muốn dùng linh lực

tự giúp bản thân tiêu hóa nhanh một chút, nhưng rất nhanh lại bỏ suy nghĩ nghĩ này đi, linh lực bây giờ của cậu quá ít, thế nên hôm qua đánh nhau chưa được bao lâu, đã trực tiếp biến trở lại nguyên hình, bác Viêm bây giờ vẫn còn chưa tỉnh lại, cậu phải gom góp nhiều linh lực một chút mới được.

Nghĩ vậy, cậu liền cảm thấy khoảng thời gian mình xuống núi này đều không có thời gian tu luyện đẳng hoàng, thật là không nên tí nào, cậu nghe nói, trước đây có yêu tinh xuống núi, bởi bị sự phồn hoa dưới núi mê hoặc, ít tu luyện, ngay cả hình người cũng không thể duy trì nổi!

Thế nên cậu nghĩ bản thân cần chăm chỉ tu luyện hơn, tuy rằng Phi Ngang đã nhìn thấy nguyên hình của cậu, nhưng cậu cũng muốn duy trì hình người, lúc nào cũng có thể ở bên cạnh anh!

Viêm Phi Ngang nắm tay cậu đi bộ một hồi, cảm giác cậu nhóc vốn vẫn luôn riu ra riu rít lại vẫn luôn im lặng, không khỏi tò mò liếc mắt nhìn, kết quả là thấy cậu chau mày, đầy mặt nghiêm nghị, anh liền hơi nhú mày, “Đang nghĩ gì vậy?”

“Em phải tu luyện chăm chỉ, không được lười biếng.” Tô Ngộ chớp mắt nghiêm túc nói.

Viêm Phi Ngang là một người nghiêm túc chăm chỉ, cũng rất hài lòng với người cũng nghiêm túc, chăm chỉ như mình, anh gật đầu, giơ tay xoa nhẹ đầu cậu một cái, “Cần giúp gì cứ nói với tôi.”

Tô Ngộ nghĩ một chút nói, “Em muốn làm vài thứ ở sân nhà anh, có được không?”

“Được, em có thể làm bất cứ điều gì trong nhà tôi.” Sau này sẽ là nhà của hai người họ, nếu Tô Ngộ muốn dời ra ngoài, anh cũng có thể mua nhà có sân thượng lớn, vậy là có thể để cho cậu làm những gì mình muốn làm rồi.

“Ừm, vậy em còn muốn trồng các loại dược thảo trong sân, còn cả cây ăn quả hồi trước đào trên núi nữa, nhưng đáng tiếc nơi này không có nhiều linh khí, không biết linh thảo và linh quả có thể sống được không.” Tô Ngộ được anh đồng ý, chống cằm bắt đầu suy nghĩ, cân nhắc, cậu muốn chỗ ở của Phi Ngang biến thành một nơi xanh um đầy linh khí, giống như trên núi trước đây của cậu vậy, chỉ là không biết có thể thành hiện thực không.”

Nghĩ như vậy mới phát hiện chuyện cần làm có rất nhiều, Tô Ngộ nhất thời không muốn trì hoãn nữa, kéo Viêm Phi Ngang đi về tòa nhà của họ, vừa đi vừa nói: “Phi Ngang, chúng ta về đi, anh giúp em dọn sân có được không?”

“Ừ.”

Sân nhà của Viêm Phi Ngang không lớn, nhưng lại có đất trống trước sau, lại thêm hai bên đường thông sang nhà chính, có thể trồng không ít thứ.

Tô Ngộ để Viêm Phi Ngang nhổ các loại cây trồng trong sân trước đây, còn cậu thì lại chui đầu vào trong

bọc quần áo, định sắp xếp lại hàng dự trữ trong bọc một lần nữa.

Nhưng đồ trong bọc thực sự là rất nhiều, hơn nữa có nhiều thứ đều là Tô Ngộ phát hiện ở trên núi trước đây, sau đó lại hái về, gửi trong hốc cây của cây thông lớn, đương nhiên còn có một vài thứ trước đây đại sư Thanh Sơn có đặt trong bọc, vô cùng vô cùng nhiều thứ. Rất nhiều linh thảo linh quả đều mang theo linh khí, tuy rằng linh khí không biết là vì nguyên nhân gì mà không hề biến mất, hình như càng lúc càng dày đặc, nhưng cũng bởi đã có tuổi thọ rất lâu, lại có quá nhiều thứ hỗn tạp, ngay cả Tô Ngộ cũng không biết một vài thứ đã ở trong này từ bao giờ.

Đồ quá nhiều, cậu không thể làm gì hơn là vừa sắp xếp, vừa bỏ ra bên ngoài, có thể trông thì đều bỏ ra ngoài, trực tiếp đặt linh quả có thể ăn lên bàn, lại chuẩn bị tìm một cái giá đặt lên trên, rồi lại thả lại vào bọc quần áo.

Vì vậy không lâu sau đó, trong phòng khách rộng đã chất đầy cả đồng đồ vật. Mèo đen nhỏ bị mùi thơm dẫn tới chỗ nhà chính, vừa vận dụng phải cái người đã cho mình ăn hôm qua, thế là đi tới, vô cùng không khách khí muốn anh tìm thịt cho mình ăn, cũng không cần biết thái độ rõ ràng là có chút “sợ sệt” của đối phương, ăn xong liền liếm liếm mép, rồi mới chậm rãi trở lại, kết quả lúc này lại không thể vào trong phòng được.

“Người từng vào động phủ của đại năng nào sao? Nhiều thứ vậy.” Mèo đen nhỏ nhảy xuống từ trên một đồng đồ vật, lại ngửi thấy linh quả mang theo linh khí đặt trên bàn, không nhịn được liền nhảy lên trên bàn ngửi một cái.

“Không đâu, đều là ta tự mình gom góp.” Tô Ngộ bỏ đồ ra bên ngoài một lúc lâu, mới miễn cưỡng sắp xếp xong một đồng đồ trong bọc quần áo. Cậu đối với những thứ có chứa linh khí, trời sinh nhận biết vô cùng nhạy bén, rất dễ dàng có thể tìm đến những nơi ẩn sâu trong núi, hoặc là sâu dưới hồ, những vật mang theo linh khí này còn có vẻ rất thân thiết với cậu, vì vậy tu sĩ bình thường hoặc yêu tinh đều phải hao phí rất nhiều linh lực hoặc phải trao đổi mới có được vật thì cậu lúc còn chưa hóa hình đã có thể dễ dàng đoạt được.

Vì vậy cái người vận tốt được trời cưng này, trong vòng trăm năm tu hành ngắn ngủi của mình đã góp được không ít thứ tốt mà nhiều tu sĩ và yêu tinh cả đời cũng không có được, còn tùy tiện chất đồng như vật bỏ đi, chất đầy trong mấy cái hốc cây của cây thông lớn.

Mèo đen nhỏ ngửi trái cây trên bàn, trên trái cây có quanh quẩn một tầng lưu quang, rất đẹp, tản mát ra hương vị làm nó không nỡ dời mũi, không nhịn được liền hỏi: “Trái cây này có thể cho ta ăn được không?”

“Ồ?” Tô Ngộ đưa mắt nhìn, “Người ăn đi, ta vẫn còn rất nhiều.” Khi cậu đã quyết định mang mèo đen nhỏ đi, thì đã có dự định sẽ tìm chút linh quả cho nó ăn, hơn nữa thực lực mèo đen nhỏ mạnh chút cũng tốt, sau này cậu có thể có đồng bạn cùng tu luyện cùng, họ có thể cùng trợ giúp người khác, mèo đen nhỏ cũng hiểu nhiều thứ hơn so với cậu.

Viêm Phi Ngang theo lời Tô Ngộ nói, xới lại toàn bộ đất trong sân một lần, lúc vào phòng khách, thấy đồ chất thành đồng cũng ngần ra, khom lưng bày từng thứ sang một bên, lúc này mới có chỗ đặt chân.

Dựa vào bản lĩnh càng dọn càng loạn của Tô Ngộ ít nhất cũng cần mấy ngày mới xong, mới có thể phân loại từng thứ một, bởi có Viêm Phi Ngang giúp, hai người phối hợp với nhau, chỉ tốn một buổi chiều đã sắp xếp phân loại xong những thứ mà Tô Ngộ đã bỏ ra.

“Phi Ngang thật là lợi hại.” Tô Ngộ đưa tay quệt mồ hôi trên trán, kết quả tay dính bụi đen sì trực tiếp để lại một vệt bẩn trên cái trán trắng nõn, hơn nữa trên má cũng bị cậu để lại một vệt đen trong lúc vô ý, nhìn như mèo nhỏ vừa mới lăn lộn trong bùn ra.

Vì vậy Viêm Phi Ngang liền bắt cậu đi rửa tay rửa mặt một lần nữa, hỏi: “Tất cả những thứ này đều muốn trồng hết trong sân?” Anh nhìn một chút, có rất nhiều thứ đều là cây bình thường hay mọc trong rừng, nhưng lại có một vài thứ anh chưa từng thấy, hơn nữa vẻ ngoài diễm lệ kia, thấy thế nào cũng không phải là loại bình thường.

“Vâng, muốn trồng, có thể mọc ra rất nhiều thức ăn ngon.” Tô Ngộ cực kì vui vẻ, những thứ này đều là do cậu cố ý đào khi xuống núi, bây giờ trồng trong sân, cậu có thể ăn bất cứ lúc nào giống như trước đây còn ở trên núi rồi!

“Vậy những thứ này thì sao?” Viêm Phi Ngang chỉ chỉ mấy loại cây trong số đó thoát nhìn không giống bình thường cho lắm.

“Đây là linh thực, có chứa linh khí, em cũng không biết trong sân có thể trồng được không, nhưng mà em vẫn muốn thử một chút, chúng có thể giúp ích cho tu luyện.”

Tô Ngộ không hề giấu giếm anh, mấy thứ này vừa nghe đã biết là vô cùng quý giá, đối với những người sành, hiểu được giá trị của chúng, sợ rằng dù có phải đánh nhau tới vỡ đầu cũng muốn cướp về, cứ như vậy lại bị cậu tùy tiện vứt trên sàn phòng khách nhà mình... cho dù Viêm Phi Ngang là người không dung động trước phú quý, sắc dục, cũng cảm thấy quá phí của trời, có chút đau đầu.

Có điều rất nhanh anh lại nghĩ tới điều gì đó, anh ở Cục 9 vẫn luôn tra xét tổ chức cực đoan nắm giữ “sức mạnh không bình thường” kia, Cục 9 đương nhiên là cũng muốn tự mình bồi dưỡng nhân tài có sức mạnh đặc thù, chỉ là những người họ tìm tới đều là sức mạnh giả, không phải là nắm giữ sức mạnh thật kém, thì chính là không tìm được cách nào có thể trở nên mạnh mẽ hơn... những linh thực này của Tô Ngộ đã có thể trợ giúp cho tu luyện, thì không biết có thể có tác dụng đối với năng lực của họ hay không?

Bận bịu cả một buổi trưa, rất nhanh lại tới giờ ăn tối, người giúp việc đã tới chỗ họ mời họ tới nhà chính dùng cơm. Tô Ngộ nhất thời cái gì cũng không bận tâm tới nữa, kéo tay Viêm Phi Ngang vui sướng ra ngoài, vừa đi vừa hỏi người giúp việc đã tới gọi họ ăn cơm, “Tối nay có thức ăn ngon giống như trưa nay không?”

“Dạ có, bà chủ đã đặc biệt căn dặn, thế nên chúng tôi đã làm rất nhiều món ăn, tối nay chỉ cần hâm nóng lên là có thể ăn được luôn.” Người giúp việc đã làm việc ở nhà họ Viêm nhiều năm, không biết là có phải bị ảnh hưởng bởi bầu không khí ôn hòa trong nhà hay không mà lúc nói chuyện, cũng vẫn luôn hòa hòa khí khí.

Hai mắt Tô Ngọ lập tức sáng lên, nghĩ tới những món ăn ngon lành trưa nay, nước miếng tràn bờ đê, tốc độ đi cũng cực kì nhanh.

...

Những ngày sống ở nhà họ Viêm đối với Tô Ngọ mà nói, đúng là không khác gì sống trên thiên đường, có đối tượng cậu muốn giao phối cùng, còn có cả đồng thức ăn cực ngon làm cậu luôn được ăn no, người trong nhà cũng vô cùng ấm áp, cho dù Viêm Phi Ngang vẫn luôn để ý tới chuyện ăn uống của cậu, nhưng chưa đầy hai ngày, trên người cậu vẫn nhiều lên thêm một chút thịt, chiều cao hình như cũng tăng lên một chút.

Hôm nay ông nội gọi hai người tới, “Chuyện đã làm xong cho hai đứa rồi đây, hai đứa đi lấy giấy chứng nhận đi, hộ khẩu cũng đã có rồi đấy, tiện đường mang chứng minh thư của thằng nhóc về luôn.”

Tô Ngọ còn chưa hiểu gì, Viêm Phi Ngang đã kéo tay cậu nói: “Cảm ơn ông nội.”

Lời này của anh là thành ý thật tâm, ông nội xì một tiếng, phất tay một cái, đuổi người cứ như xua ruồi.

Vậy là Viêm Phi Ngang lái xe chở Tô Ngọ đi tới nơi ông nội đã dặn, dắt Tô Ngọ chạy lên chạy xuống tầng vài chuyển, cuối cùng là công chứng hộ khẩu của Tô Ngọ, rồi nắm tay cậu đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Giấy chứng nhận kết hôn cần ảnh chụp, bởi họ không trực tiếp tới cục dân chính nhận giấy nên liền để nhân viên giăng một tấm vải đỏ lên một góc phòng, chụp ảnh cho hai người.

Trên đường đi, Tô Ngọ vẫn luôn mơ mơ hồ hồ, mãi cho tới tận lúc Viêm Phi Ngang kéo cậu ngồi trước tấm màn đỏ thẫm, thấy trong tay nhân viên là một cái hộp vuông, mới tò mò hỏi: “Phi Ngang, chúng ta ngồi đây làm gì vậy?”

Viêm Phi Ngang vốn nghĩ bởi đây là nguyện vọng của Tô Ngọ, nên mới đưa cậu cùng đi lấy các giấy tờ, nhưng lúc này nghe thấy cậu hỏi như vậy, người luôn không biết nhẹ dạ là gì, đột nhiên cũng cảm thấy trong lòng như nhũn ra, còn có chút hơi chua xót, anh cúi đầu nhìn cậu chăm chú, gờ tay sờ lên khuôn mặt cậu, nói: “Chụp ảnh kết hôn.”

“Kết hôn?” Tô Ngọ tròn tròn mắt, Phi Ngang từng giải thích cho cậu nghe, kết hôn chính là hai người họ tạo thành một gia đình! Tim cậu bỗng nhiên đập thật nhanh, vậy bây giờ họ ngồi đây, là kết hôn rồi ư? Vậy giao phối thì sao? Họ chút nữa sẽ giao phối sao?

“Chính là kết hôn, chút nữa nhận giấy chứng nhận, hai người chính là quan hệ hôn nhân hợp pháp.” Nhân viên chụp ảnh cho họ thấy cậu quá khẩn trương bèn cười híp mắt giải thích một câu, coi như là đùa cậu một chút.

Tô Ngọ nghe vậy rất kích động, nhưng vẫn tròn to hai mắt nhìn Viêm Phi Ngang, muốn chính miệng anh chứng thực chuyện này.

Viêm Phi Ngang lúc này tựa như cuối cùng cũng đã tâm linh tương thông với cậu một cách huyền diệu, cảm nhận được ý nghĩ sâu trong nội tâm cậu, vì vậy anh gật đầu, đưa tay đặt lên mặt cậu: “Cậu ấy nói đúng đấy, hôm nay chúng ta nhận giấy chứng nhận, sau này sẽ là quan hệ hôn nhân hợp pháp, hai chúng ta, chính là người nhà khăng khít nhất của nhau.”

Tô Ngọ nghe được lời mình muốn nghe nhất từ chính miệng anh, đôi mắt to không nhịn được dâng lên từng giọt nước mắt to tướng, theo động tác chớp mắt của cậu, từng giọt lăn xuống thành chuỗi, cậu vừa rơi nước mắt, vừa vui vẻ gật đầu: “Ừm, vậy bây giờ chúng ta cùng chứng nhận!”

Viêm Phi Ngang dùng ngón tay cái lau sạch nước mắt cho cậu, “Vậy thì ngoan ngoãn ngồi yên, để người ta chụp ảnh cho chúng ta.”

“Ừm.” Tô Ngọ gật đầu thật mạnh, ngoan ngoãn thẳng lưng ngồi ở vị trí của mình, chớp to đôi mắt nhìn nhân viên.

Cậu nhân viên bị cậu chọc cười, hơi ngồi xổm xuống giơ máy ảnh lên, “Nhìn vào ống kính, tôi chụp này.”

Tách một tiếng, camera chụp xuống bức ảnh chụp chung đầu tiên của hai người.

Họ quen nhau vào mùa hè năm đó, nhận giấy chứng nhận, trở thành bạn đời hợp pháp.

Mặc dù không hề đến cục dân chính, nhưng Viêm Phi Ngang sau khi trả tiền, vẫn nhận được hai quyển sổ đỏ thắm, Viêm Phi Ngang mở ra xem, trong ảnh, hai người nắm tay cùng một chỗ, cho dù không có động tác gì thân mật, cũng có thể cảm nhận được sự ỷ lại của Tô Ngọ với anh, ngón tay anh nhẹ nhàng lướt qua hai má của Tô Ngọ trong ảnh, trên mặt nở nụ cười mơ hồ không rõ.

“Cái này em muốn giữ được không?” Tô Ngọ cầm lấy quyển sổ kia, coi như bảo bối, cũng nhìn vào bức ảnh bên trong, không hiểu nhân viên kia đã làm thế nào mà hình ảnh của cậu và Viêm Phi Ngang lại xuất hiện được trên giấy, nhưng nhìn thấy mình và Phi Ngang nắm tay cùng một chỗ, cậu cảm thấy rất vui, quyển sổ màu đỏ này, như bảo bối vậy.

“Để tôi giữ giúp em.” Viêm Phi Ngang chồng hai quyển sổ lên nhau đặt cùng với cái hộp nhưng để trong túi, lại thấy cậu thực sự thích tấm ảnh kia, liền đưa tiền nhờ nhân viên in thêm vài tấm nữa, để Tô Ngọ cầm.

Tô Ngọ nhận ảnh quả nhiên rất vui, cẩn thận coi ảnh như bảo bối mà cất đi thật cẩn thận. Cậu quyết định, lúc về sẽ chuẩn bị một cái tủ cho vào trong bọc quần áo, sau đó cất bức ảnh vào trong, như vậy sẽ không làm mất.

Nhận giấy chứng nhận kết hôn xong, Viêm Phi Ngang dẫn cậu đi chụp ảnh để hoàn thiện các loại giấy chứng minh khác, sau đó còn dẫn cậu đi mua sim điện thoại và làm thẻ ngân hàng, lúc làm thẻ, anh trực tiếp gửi vào trong đó một vạn tệ, sau đó lại dẫn cậu đi tới trước máy rút tiền, dạy cậu các thao tác rút tiền.

Tô Ngọc vốn đã rất thông minh, nghiêm túc học một lần, rất nhanh đã học xong, cầm thẻ coi như bảo bối.

Bây giờ cậu đã là một người có tiền rồi! Sau này có thể mua rất nhiều rất nhiều thức ăn ngon!

Viêm Phi Ngang vừa nhìn đã hiểu thấu ý nghĩ của cậu, giơ tay gõ lên đầu cậu, “Ăn phải biết có chừng mực, cho dù có ngon, một lần cũng không được ăn quá nhiều, em biết chưa?”

Tô Ngọc vốn còn đang định tìm cơ hội lén đi mua đồ ăn, nhưng nghe anh nói như vậy, có chút không tình nguyện, nhưng hôm nay họ đi nhận giấy chứng nhận, kết hôn rồi, có thể giao phối nữa, cậu rất vui sướng, rất nhanh, chút không tình nguyện ấy đã bị cậu ném ra sau đầu, “Biết rồi.”

Viêm Phi Ngang càng hiểu hơn ai khác về sự nghe lời của cậu, biết cậu đã nói là sẽ làm được, sau đó anh dặn: “Những thứ này em phải giữ thật cẩn thận, không thể đưa cho người khác, tiền dùng hết rồi thì bảo tôi, tôi chuyển thêm cho em.”

“Được!” Tô Ngọc cười tươi, gật đầu.

Viêm Phi Ngang nói cho cậu một vài điều cần phải chú ý, cảm giác như một bà mẹ già này, trước đây anh chưa từng trải nghiệm bao giờ, trong lòng không khỏi thở dài, cảm giác kết hôn mà chẳng khác gì nhận con trai nuôi cả, chuyện gì cũng phải để tâm tới, sợ lúc mình không ở bên cậu, nhóc này lại chịu thiệt, bị người ta bắt nạt.

Tuy rằng người trong nhà họ Viêm đều cảm thấy Tô Ngọc không thực sự hiểu thế nào là hôn nhân và tình yêu, nhưng Khang Văn Thanh vẫn bảo người giúp việc tân trang và sửa sang lại nhà cửa hoàn toàn, lại dán đầy chữ Hỷ đỏ thắm lên cánh cửa nhà nơi tòa nhà mà họ ở, còn chuẩn bị cả hỷ chúc nữa.

Bởi tạm thời không thể công khai, nên cũng không thể bày rượu làm tiệc đãi khách, chỉ có người trong nhà tới ăn với nhau một bữa, coi như là chúc mừng hai người mới kết hôn.

Cũng trong tối hôm đó, Viêm Vân Hải hôn mê đã mấy ngày cuối cùng cũng đã tỉnh lại.

30. Chương 30

Khi Viêm Vân Hải tỉnh lại thì cũng đã khuya lắm rồi.

Tô Ngọc đang trong phòng tắm tự tắm rửa, Viêm Phi Ngang thì bưng một cái chậu nhựa đựng đầy nước, ngồi xổm ở ban công giặt quần lót cho cậu.

Là một “thú hoang” đã quen phóng dăng trong rừng rậm, nếu không phải do da lông của cậu có thể trực

tiếp biến thành quần áo, mặc lên người không có cảm giác gì thì chỉ sợ cây thông lớn đã nuôi cậu trưởng thành sẽ đau đầu vô cùng, nuôi một con sóc bay có thể biến thành hình người ngày nào cũng mang chim đi dạo ở nơi tĩnh mịch, độ mắt mặt có thể ném ra giới yêu tinh... bây giờ mặc dù cậu đã quen mặc quần áo khác, nhưng bên trong vẫn phải mặc quần lót nhỏ, Tô Ngộ vô cùng không tình nguyện, thế nên Viêm Phi Ngang không thể không tự mình giám sát việc mặc đồ của cậu hàng ngày, sau đó buổi tối còn phải giặt sạch cho cậu, bằng không có khi sẽ có lúc, mấy cái quần lót nhỏ anh mua cho cậu kia, sẽ biến mất không còn bóng dáng tăm hơi trước khi hoàn thành sứ mệnh.

“Phi Ngang, em tắm xong, anh có muốn kiểm tra một chút không?” Tóc trên đầu Tô Ngộ ướp nhẹp, dựa bên cửa phòng tắm gọi anh.

Tô Ngộ lúc mới bắt đầu tự mình tắm, trên người sẽ luôn còn bọt không sạch sẽ, trên người dính dính, Viêm Phi Ngang chỉ có thể kéo cậu đi dội nước thêm lần nữa, Tô Ngộ cũng đã quen, đồng thời cũng vô cùng mong chờ có cơ hội được khoe thân trước mặt Viêm Phi Ngang, mỗi lần có sinh vật giới tính nam trong rừng muốn bắt đầu theo đuổi đối tượng giao phối thì đều làm như vậy!

Viêm Phi Ngang mặc quần lót của cậu lên treo nơi ban công, quay đầu lại lia ánh mắt về phía cơ thể cậu, đáp: “Sạch rồi, mặc quần áo vào, cẩn thận bị lạnh.”

“Ừm.” Tô Ngộ không thể làm gì hơn là chui lại phòng tắm, mặc quần áo ngủ Viêm Phi Ngang đã mua cho mình xong xuôi rồi mới đi ra.

Lúc cậu đang mặc đồ ngủ, đột nhiên nghe thấy một tiếng “ầm” lớn từ dưới tầng, đồng thời còn có cả tiếng hô của Viêm Phi Ứng, “Phi Ngang, Tiểu Ngộ! Ba tỉnh lại rồi!”

Viêm Phi Ngang chấn động, nhanh chân chạy xuống dưới tầng, “Thật sao?! Ba thế nào rồi?!”

Tô Ngộ vừa mới mặc áo ngủ vào xong, cũng bịch bịch theo sau anh đi xuống dưới, “Em đi xem xem!”

Hai anh em họ Viêm từ trước tới nay vui buồn đều không biểu lộ rõ ràng, tựa như không hề để tâm tới bất cứ chuyện gì đã xảy ra, lúc nào cũng có thể thông dong đối mặt, mà lúc biết người cha nhiều ngày hôn mê giờ đã tỉnh lại, bây giờ lại không thể kiềm chế nổi.

Hơi thở của Viêm Phi Ngang rõ ràng trở nên dồn dập hơn hẳn, anh khom lưng bế Tô Ngộ lên, bước nhanh chân ra ngoài.

Viêm Phi Ứng theo sau hai người, vẻ mặt xưa nay trấn định lạnh như khối băng đã biến mất không còn tăm hơi, trong lo lắng còn xen lẫn chút hưng phấn, vui sướng, bởi không thể kìm nén được tâm tình, nên ngay cả âm lượng giọng nói cũng tăng lên không ít, “Lúc này anh vừa khuyên mẹ về phòng đi ngủ, mẹ bỗng nói ba có cử động, lúc đầu anh còn tưởng mẹ lo quá nên nhìn nhầm, ai ngờ anh lại thật sự nghe thấy tiếng ba ho khan...”

Lúc anh nói, giọng dần trở nên nghẹn ngào, Tô Ngộ được bế lên, nhìn thấy Phi Ngang luôn bình tĩnh cũng

đã đỏ cả vành mắt.

Tô Ngọ đưa tay sờ mặt anh, lại nhìn Viêm Phi Ứng một chút, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Khang Văn Thanh vẫn luôn trông bên giường Viêm Vân Hải, bà trông ông nhiều ngày như vậy, bây giờ tận mắt thấy chồng mở mắt tỉnh lại, trong lòng vừa mừng lại vừa lo. Vui đương nhiên là bởi ông cuối cùng cũng tỉnh lại, nhưng lại lo sẽ gặp phải tình huống xấu nhất...

Viêm Vân Hải tỉnh lại đúng là có hơi ngơ ngẩn một hồi, hơi nghiêng đầu, vừa vặn lọt vào tầm mắt chính là khuôn mặt có chút mệt mỏi của vợ mình, há miệng muốn an ủi vợ vài câu, lại phát hiện họng không thể phát ra bất cứ âm thanh nào.

Viêm Vân Hải giật giật miệng, vẫn không thể phát ra âm thanh, Khang Văn Thanh còn chưa kịp phản ứng, tưởng là chồng mới tỉnh lại còn chưa quen.

Rất nhanh Viêm Phi Ngang đã bước Tô Ngọ đi tới, Khang Văn Thanh lo lắng đứng dậy cầm tay cậu, nói: “Tiểu Ngọ, mau nhìn xem bác Viêm của cháu thế nào rồi? Ông ấy tỉnh lại rồi, có phải là sẽ không sao nữa không?”

“Vâng, để cháu kiểm tra cho bác ấy một chút xem sao.” Tô Ngọ không nói nhiều với bà, dùng linh lực thăm dò não bộ cho Viêm Vân Hải một chút, phát hiện vết thương trong đầu ông vẫn chưa hoàn toàn khép lại, hơn nữa vết thương cũng không nhỏ, dùng tốc độ khép lại trong hai ngày nay, sợ rằng còn phải cần thời gian rất lâu nữa mới có thể khỏi hẳn.

Tô Ngọ thông báo lại cho họ, ba người cũng không quá lo lắng, Viêm Phi Ứng thì có chút kích động nói: “Ba có thể tỉnh lại, chứng tỏ cơ thể ba đang chuyển biến tốt, bị thương một chút cũng không sao, sẽ từ từ tốt lên thôi.”

Khang Văn Thanh cũng gật đầu liên tục, bà ngồi lại bên giường, nắm thật chặt tay chồng, mấy ngày trước tuy rằng mỗi ngày đều lo lo lắng lắng, nhưng vẫn có thể khống chế cảm xúc, áp lực trong lòng, bây giờ thấy đối phương cuối cùng cũng đã tỉnh lại, cảm xúc của bà như nước lũ tràn đê, không thể nhịn nổi nữa, nước mắt từng chuỗi tuôn rơi, trầm thấp khóc ra thành tiếng.

Tô Ngọ thấy bà khóc đến không thể kìm lại nổi, luống cuống quay đầu nhìn về phía Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang nắm tay cậu, đỏ mắt cúi đầu nhìn cha mình đang nằm trên giường.

Viêm Vân Hải không nhìn họ, người vợ luôn dịu dàng hào phóng, ung dung lễ độ của ông lúc này đang khóc như mưa, sắc mặt bà tiêu tụy, lúc này ăn mặc cũng không sạch sẽ tao nhã được như mọi ngày, ngay cả mái tóc lúc nào cũng gọn gàng, cũng đã hơi xơ ra nơi thái dương... Nghĩ tới chuyện tất cả đều là do mình bị thương mà làm mọi người phải phiền lo, ông liền thấy khó chịu trong lòng, ông muốn nói gì đó an ủi vợ, mấy lần há miệng, đều không thể phát ra tiếng.

Khang Văn Thanh hãy còn kích động vẫn chưa phát hiện ra có chuyện gì khác lạ, Viêm Phi Ngang nhìn ba mình một hồi, cuối cùng cũng cảm thấy không ổn, cau mày nói: “Ba, giọng của ba...”

Viêm Vân Hải lúc này mới như nhớ ra trong phòng ngoài vợ mình ra còn có cả những người khác, đưa mắt nhìn anh, giật giật môi, cuối cùng khó khăn lắc đầu.

Trong lòng Viêm Phi Ngang nặng nề, Viêm Phi Ứng bên cạnh đang an ủi mẹ cũng phát hiện ra vấn đề, “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Khang Văn Thanh miễn cưỡng nín khóc, mắt đỏ kè mờ mịt nhìn lại.

“Giọng ba...”

Viêm Phi Ngang như hiểu được gì đó, sắc mặt nhất thời cực kì khó coi, hai nắm tay buông hai bên người xiết lại thật chặt.

Khang Văn Thanh nhìn con trai một chút, lại liếc nhìn Viêm Vân Hải, nước mắt lại một lần nữa không thể kìm lại.

Sắc mặt Viêm Phi Ứng cũng vô cùng khó coi, hận không thể tự tay xé tan lũ rác rưởi đó ra!

Tô Ngộ không hiểu chuyện gì đã xảy ra, cậu mặc dù trị thương cho người khác, nhưng đều là dùng linh lực để trị liệu, chỗ nào có vết thương thì trị chỗ ấy, chứng bệnh cụ thể là gì, tác dụng liên quan gì đó, cậu căn bản không hiểu, chứ chưa nói gì đến kết cấu phức tạp như não người.

Cũng may bác sĩ rất nhanh đã tới.

Suốt đêm bác sĩ chụp phim não cho Viêm Vân Hải, lại đặt tám phim chụp não ông trước mặt mọi người trong nhà.

“Bác sĩ, giọng nói của ba tôi... còn có thể khôi phục lại không?” Viêm Phi Ứng nhìn cuộn phim, hỏi vấn đề mà cả nhà họ lo nhất.

Bác sĩ đáp: “Chỉ cần vết thương trong não chú ấy khép lại, theo lý thuyết thì sẽ có thể khôi phục lại, nhưng não bộ con người kết cấu phức tạp, trong đầu chú ấy lại có vết thương quá lớn... tôi cũng không dám đảm bảo...”

Trong lòng bác sĩ có chút xấu hổ, trước đây y đã thông báo tình trạng nguy kịch của Viêm Vân Hải, với tình huống nguy cấp lúc đó của Viêm Vân Hải, cùng với thiết bị chữa bệnh bây giờ, Viêm Vân Hải căn bản không có khả năng sống tiếp, cuối cùng Viêm Vân Hải vẫn đi được tới tận đây, thế nhưng cũng không phải là dựa vào các bác sĩ như họ, mà bây giờ Viêm Vân Hải không chỉ vẫn còn sống, mà còn đã tỉnh lại, y làm

bác sĩ, lại vẫn cứ không thể chữa cho ông khỏi lại hoàn toàn...

Hiện thực vô cùng đả kích con người, bác sĩ Đường Hồng làm nghề này đã nhiều năm, thậm chí còn không nhận được bắt đầu hoài nghi năng lực của mình, hoài nghi lúc trước mình chọn làm nghề y không biết là đúng hay sai...

Khang Văn Thanh nghe bác sĩ nói, đáy lòng lại dấy lên tia hy vọng, bà vội vàng đứng lên nắm lấy tay Tô Ngộ, vừa lo lắng vừa hy vọng nhìn cậu mà nói: “Tiểu Ngộ, cháu có thể làm cho bác Viêm khỏe lại phải không? Bác Khang van xin cháu, sau này cháu chính là con ruột của bác và bác Viêm, thế nên cháu nhất định phải giúp ông ấy một chút...” Bà nói xong lại không nhận được mà rơi nước mắt đầy mặt, bà và Viêm Vân Hải kết hôn đã nhiều năm, hiểu rõ trong lòng ông mang theo niềm tin thế nào đối với trách nhiệm nặng như núi đè trên vai mình...

Khang Văn Thanh cũng muốn làm một người phụ nữ bình thường, có một gia đình bình thường, có một người chồng cũng giống như những người chồng khác, họ cùng nhau nuôi các con trưởng thành, không cần phải làm chuyện lớn gì, cũng không muốn làm nhân vật quan trọng gì, cả đời bình an là được rồi... nhưng nếu bà đã gả cho người đàn ông này, thì cũng đã quyết định có niềm tin tương tự, chống đỡ niềm tin của ông, bởi vợ chồng họ là cùng một thể.

Nếu như Viêm Vân Hải từ nay về sau không thể mở miệng nói nữa, vậy ông cũng sẽ rất có khả năng không thể có cơ hội đứng ở vị trí này, gánh vác trách nhiệm của mình được nữa, thực hiện lý tưởng của mình được nữa, như vậy trong lòng ông sẽ có bao nhiêu ngột ngạt thống khổ đây? Khang Văn Thanh chỉ cần nghĩ một chút, trong lòng đã thấy đau đớn khôn nguôi, đau lòng thay chồng.

Tô Ngộ cũng không quá hiểu tình cảm sâu nặng lại phức tạp trong lòng họ, nhưng lúc này cậu cảm giác bác Khang đã truyền cho mình một ý chí kiên cường nào đó mà cậu vẫn chưa thể hiểu được, cũng không tìm được mà rơi nước mắt, vừa khóc vừa gật đầu mạnh đáp lại: “Cháu sẽ nghĩ cách giúp bác ấy, bác đừng lo lắng, oa oa oa...”

Là người ngoài duy nhất trong phòng, Đường Hồng nhìn mà cũng cảm động lây, đầu óc cũng trở nên mơ hồ, thiếu niên kia có bản lĩnh đặc biệt gì, có thể làm cho Viêm Vân Hải khôi phục trở lại như ban đầu sao?

Y đang cố gắng nuốt nước mắt chưa xót nơi hốc mắt xuống, lại cảm giác vai bị vỗ một cái.

Viêm Phi Ứng cũng đang đỏ ửng vành mắt vỗ vai y, sau đó nửa đẩy nửa dìu kéo y ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Bác sĩ Đường này, lại đây, tôi nói với anh một chuyện...”

“Nhưng mà...” Đường Hồng vừa rồi còn đang hoài nghi, muốn ở lại xem xem rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng sức lực của Viêm Phi Ứng căn bản không phải là thứ một bác sĩ yếu như y có thể chống lại...

Viêm Phi Ngang nhìn mẹ và vợ mình nhìn nhau, nước mắt lưng tròng, tựa như sắp phát triển đến giai đoạn ôm nhau khóc ròng, liên quay đầu nhìn người cha đang trầm mặc của mình, bỗng cảm thấy sự bất đắc dĩ “cả hai bề”, mẹ và vợ đều khóc? Nên an ủi ai trước đây?

May mà hai người khóc cũng không phải là do có mâu thuẫn với nhau, anh đành đi qua một tay choàng lên vai mẹ mình, một tay ôm lấy Tô Ngộ, đồng thời ôm cả hai người vào trong lòng, để họ khóc cho đã.

Viêm Vân Hải đang nằm trên giường không thể động đậy thực ra cũng vô cùng nghi hoặc, thiếu niên kia có gì đặc biệt sao?

...

Viêm Vân Hải bị thương chính là ở não, Tô Ngộ lại hoàn toàn không hiểu gì về cấu tạo cơ thể người, cậu có thể sử dụng linh lực chậm rãi điều trị vết thương cho Viêm Vân Hải nhưng lại lo sẽ có nhiều thứ bản thân không hiểu.

Cậu nói chuyện này với Viêm Phi Ngang, nhưng Viêm Phi Ngang cũng không có cách giải quyết nào ổn thỏa, bởi anh một chữ y học cũng không biết, cuối cùng vẫn là mèo đen nhỏ đưa ra một cách giải quyết cho cậu.

“Người không hiểu, thì có thể đi học mà.” Mèo đen nhỏ gần đây sống rất thoải mái, tuy rằng Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang nhiều lúc sẽ quên chuẩn bị thức ăn cho nó, nhưng nó đã tìm được người cung cấp thức ăn cố định – anh hai của Viêm Phi Ngang. Viêm Phi Ung cũng không phải là người nhàn rỗi, từ lúc còn đang học đại học, anh đã cùng bạn học sáng lập ra một công ty, bây giờ cũng đã trở thành một ông chủ giá trị cao, gần đây bởi em trai và cha bị tập kích liên tiếp nên anh thẳng thắn tự dành cho mình một thời gian nghỉ ngơi, có thể nói là vừa có tiền lại vừa rảnh, tìm anh đòi thức ăn, quả thực là không thể tốt hơn!

Tô Ngộ sáng mắt lên, “Đúng vậy! Chỉ cần ta học xong, sau này sẽ càng có thể dùng linh lực chữa bệnh cho mọi người!” Bây giờ cậu chữa bệnh cho người bệnh, đều trực tiếp dùng lượng lớn linh lực đưa vào trong vết thương, như vậy tuy rằng có thể chữa khỏi vết thương cho họ, nhưng cũng rất lãng phí linh lực, trước đây Tô Ngộ chưa hề cân nhắc tới vấn đề này, bây giờ được mèo đen nhỏ gợi ý, bỗng nhiên liền nghĩ ra.

“Nhưng ta phải đi đâu học đây? Có cần phải bái sư không?” Nghĩ thông suốt chuyện này xong, Tô Ngộ rất kích động, cậu đến xã hội con người chính là để tích lũy công đức, chứ đâu thể lúc nào cũng đi tìm người đánh nhau, nếu có thể học xong phương pháp chữa bệnh cứu người của con người, lại phối hợp thêm với linh lực của cậu, có phải là sẽ còn có thể chữa được cho nhiều người hơn?!

Mèo đen nhỏ liếm liếm bộ lông đen bóng loáng không thấm nước của nó, vừa liếm vừa nói: “Không cần phải bái sư, con người có rất nhiều trường học, trả tiền là có thể học.”

Tô Ngộ có chút sùng bái tới mức quá đỗi với những kinh nghiệm về xã hội con người mà mèo đen nhỏ có được, căn bản không hề hoài nghi, hai mắt sáng lấp lánh nói: “Phi Ngang có cho ta tiền nè! Vậy ta sẽ tới trường đi học!”

Tô Ngộ quyết định xong, vội đi báo cho Viêm Phi Ngang.

Cậu không phải là người bồng bột, Viêm Phi Ngang hiểu rất rõ điểm này, sao có thể không hiểu Tô Ngộ là

bởi cha mình nên mới đưa ra quyết định như vậy, trong lòng anh sao có thể không cảm động được đây?

Chỉ là anh rất ít khi bày tỏ cảm xúc trong lòng, nghĩ một lát, cuối cùng vẫn phô bày hiện thực ra trước mặt cậu, “Học y không dễ dàng như vậy đâu, sinh viên phải học thật giỏi trong trường trong vòng vài năm, sau khi tốt nghiệp đại học rồi còn phải thực tập thêm mấy năm nữa mới có tư cách xem bệnh cho người khác.”

Tô Ngộ nghe nói thời gian kéo dài lâu như vậy, vô cùng vô cùng thất vọng, lòng mày cũng đã nhúu cả lại, vậy chờ tới khi cậu tới trường học xong trở lại xem bệnh cho bác Viêm thì ngay cả hoàng hoa thái cũng đã mốc rồi!

(hoàng hoa thái hay còn gọi là mộc hương: là tên một vị thuốc có tác dụng trị đầy, chướng, một số bệnh về tiêu hóa)

Viêm Phi Ngang vuốt ve mái tóc đen mềm mại của cậu, lại nói: “Có điều em có thể nói chuyện với bác sĩ Đường, nếu như sau đó vẫn quyết định làm bác sĩ, tôi sẽ tìm trường học cho em.”

“Bác sĩ Đường là ai?”

“Là người kiểm tra cho ba tôi lúc trước.”

Tô Ngộ lập tức nghĩ, người kia không có linh lực, mà cũng có thể nhìn thấy được vết thương trong đầu bác Viêm, đúng là một người lợi hại!

Tô Ngộ cuối cùng vẫn quyết định làm theo lời khuyên của Viêm Phi Ngang, tới gặp bác sĩ Đường tìm hiểu một vài chuyện liên quan tới ngành y.

Có điều trước đó, bây giờ vẫn còn một chuyện khác chờ cậu làm.

Chính là người đàn ông mang theo ánh sáng công đức kia, nếu bác Viêm đã tỉnh lại rồi, cậu định sẽ đi tìm người đàn ông kia, hỏi xem hắn đang gặp phải khó khăn gì.

Kì nghỉ phép của Viêm Phi Ngang đã kết thúc, hai ngày trước thủ trưởng anh đã giục anh mau đi làm trở lại. Anh vốn lo Tô Ngộ một mình ở lại nhà mình sẽ không quen, không ngờ Tô Ngộ lại cười híp mắt nói với anh: “Em cũng phải ra ngoài một chuyến, Phi Ngang anh đi làm bao giờ về?”

Viêm Phi Ngang nghe tới chuyện cậu một mình ra ngoài, kinh ngạc hỏi: “Một mình em? Ra ngoài có biết đường không?”

“Ừm, em đã tạo ký hiệu ở nhà, sẽ... nhận ra thôi.” Thực ra sức lực Tô Ngộ có chút không đủ, dù sao bên ngoài có rất nhiều con người bộ dáng khác nhau, cũng không giống như trên núi.

Viêm Phi Ngang chau mày, “Tôi bảo người đi cùng em nhé?”

Tô Ngọ lắc đầu, “Không cần đâu.” Cậu muốn đi tìm người kia, có thể sẽ xảy ra chuyện, bị Phi Ngang biết thì không sao, nhưng nếu là người khác nhìn thấy thì sẽ không ổn lắm.

Viêm Phi Ngang căn bản là không yên tâm để cậu ra ngoài một mình, đây là thành phố có mật độ dân cư cao, nếu Tô Ngọ lạc đường, hoặc xảy ra chuyện gì, anh biết làm thế nào bây giờ?

Nhưng Tô Ngọ là một cá thể độc lập, cho dù anh có không yên lòng thêm nữa, cũng không thể nhốt cậu trong nhà không cho cậu ra ngoài.

Thời gian anh trầm mặc có chút dài, Tô Ngọ xưa nay đều đã quen làm bé ngoan cũng cảm thấy lo lắng, do dự kéo ống tay áo anh hỏi: “Phi Ngang, có phải là anh không vui không?”

Viêm Phi Ngang hoàn hồn, ánh mắt anh sâu thẳm, nhưng cuối cùng anh vẫn đồng ý, “Muốn đi thì đi đi, mang theo điện thoại và sạc pin đi, có việc nhất định phải gọi điện cho tôi.”

Tô Ngọ ngoan ngoãn gật đầu, “Em biết rồi.”

Viêm Phi Ngang vẫn không yên lòng, rất hiếm khi lại do dự một lúc, như một người bà không yên lòng khi để cháu trai đi học mà nói: “Em học thuộc số điện thoại của tôi.”

Tô Ngọ thực mờ mịt, có điều vẫn làm theo lời anh nói, lấy điện thoại di động ra, nghiêm túc học thuộc số điện thoại của anh. Hai ngày nay cậu đã dùng điện thoại tới quen tay, nghe nhận điện thoại và chơi trò chơi đều đã biết.

Viêm Phi Ngang nhìn cậu nghiêm túc học thuộc mười một con số kia, lại thu điện thoại kiểm tra cậu thật nhiều lần, mới miễn cưỡng yên tâm hơn một chút, lại dặn thêm một câu, “Đừng quên, nếu thực sự không nhớ đường về nhà, cũng không gọi được cho tôi, thì đến tìm cảnh sát, biết chưa?”

“Ừm, em biết rồi.” Tô Ngọ ngoan ngoãn gật đầu.

Viêm Phi Ưng đứng cạnh xem cả quá trình mặt lạnh lòng, đang ở chỗ có cả ông bà nội, với ba mẹ, lại thích show ân ái, không ngờ em trai mình vốn cùng chiến tuyến với mình lại cũng phản bội lại mình, rốt cuộc đã show xong chưa vậy.

Tô Ngọ dưới lời dặn kỹ càng của Viêm Phi Ngang, cuối cùng cũng có thể một mình ra khỏi cổng lớn nhà họ Viêm.

Trên đường người người nhộn nhịp, dòng người phun trào tựa như lúc nào cũng có thể cuốn cậu ra biển rộng. Nhưng bây giờ Tô Ngọ đã không còn sợ đám đông như trước nữa, bởi cậu đã cùng Viêm Phi Ngang

tạo thành một gia đình, hơn nữa còn là quan hệ được pháp luật con người thừa nhận, cũng sẽ không bao giờ cảm thấy cô đơn nữa.

Ngoại trừ chuyện hai người họ vẫn còn chưa giao phối ra...

Tô Ngộ rất chờ mong lần đầu giao phối của hai người, nhưng đáng tiếc gần đây nhà họ Viêm xảy ra nhiều chuyện, chưa có cơ hội.

Trong lòng cậu vừa nghĩ tới chuyện này, lại vừa dùng linh lực tìm kiếm người đàn ông kia.

Bởi cậu có dùng linh lực làm kí hiệu, rất nhanh cậu đã đi đúng hướng, không ngờ lại không xa cái siêu thị hôm đó lắm, nói cách khác là cũng không quá xa nhà họ Viêm.

Tô Ngộ nhanh chóng chạy theo hướng đó, chỉ là con đường Viêm Phi Ngang lái xe vốn không tốn bao nhiêu thời gian, đổi thành hai chân chạy, lại chẳng khác nào vọng sơn tẩu đảo mã.

Hơn nữa làm cho Tô Ngộ càng cảm thấy gay go chính là, cũng không biết có phải là do có quá nhiều người hay không, rồi các loại từ trường hỗn độn mà những kí hiệu cậu vội vàng dùng kí hiệu lưu lại, chỉ có thể tìm tới một hướng đại khái, cũng không thể lập tức xác định vị trí chính xác của người đàn ông kia.

“Ôi, làm thế nào bây giờ.” Tô Ngộ buồn bực vòng tới vòng lui mấy chỗ gần siêu thị, cậu vốn rất tin tưởng linh lực của mình, thế nên lúc tạo ra kí hiệu cũng không quá cẩn thận, làm cho bây giờ không có cách nào có thể tìm ra đối phương. Bây giờ nhìn lại, Phi Ngang lo cậu không tìm được đường về đúng là lo đúng.

Ngay lúc Tô Ngộ đang lo lắng, trong lòng là những suy nghĩ hỗn độn, cậu bỗng nhìn thấy một người quen!

Đối phương là một người cảnh sát, đúng là người cảnh sát đã chủ động nói muốn trao đổi người với cậu ở cửa siêu thị kia.

Tô Ngộ có ấn tượng rất tốt với hắn, đó chính là một người tốt không màng rơi vào cảnh hiểm nguy vì muốn cứu người. Chỉ là người cảnh sát này, bây giờ cậu muốn giúp người, còn cảnh sát thì lại muốn bắt người... vậy cậu có nên lại gần hỏi thăm về người đàn ông kia không đây? Có thể gây ra thêm phiền phức cho anh ấy không?

Lộ Bác chính là người cảnh sát kia, tướng mạo hắn hòa ái, lúc thường ở chung với người khác cũng rất ôn hòa, người tính tình tệ tới mức nào, cũng không nhịn được mà nói thêm hai câu với người anh cả ôn hòa này.

La Chương mệt mỏi xoa xoa hai bên thái dương, hắn bây giờ đã không biết nên làm gì, nước mắt hắt lên người Tiêu Triển quả thực là quá nhiều, vốn đã không tìm được manh mối nào trong chuyện ba mẹ hắn bị sát hại, bây giờ lại còn thêm hai án mới, nếu như không tìm được chứng cứ giúp hắn trở mình, Tiêu Triển chỉ sợ khó thoát khỏi tội chết...

Lộ Bác vỗ vỗ vai anh, lo âu nhìn anh, “Cậu như vậy không ngủ cũng không ngừng, bạn mình còn chưa thể rửa sạch tội danh, cậu đã không chịu được trước rồi, sao có thể giúp được cậu ấy?”

La Chương thở dài, che mặt nói: “Tiêu Triển tuyệt sẽ không làm ra chuyện như vậy, tôi đã quen cậu ấy rất nhiều năm, hiểu rõ hơn tất cả mọi người rằng cậu ấy hiếu thuận với ba mẹ mình thế nào, bình thường ngay cả cãi lại cũng không hề dám, sao có thể...”

Từ kia anh không thể nào nói ra được, luôn cảm thấy nói ra chính là sỉ nhục bạn tốt của mình.

Lộ Bác vỗ vai anh, định nói gì đó, bỗng trong Cục có thông báo, hẩn liếc mắt nhìn, nói với La Chương: “Cứ trở về Cục trước đã, người em trai kia của Tiêu Triển cuối cùng cũng đã đồng ý tới lấy lời khai rồi, cậu cũng đi nghe thử một chút.”

La Chương sững sờ, bỗng đứng phắt dậy, “Tôi đi xem xem.”

Tô Ngọ đang dùng linh lực trộm nghe họ nói chuyện, cậu biết làm như vậy là không tốt, nhưng cậu chỉ có cách này mới có thể nghe ngóng được tin tức về người đàn ông kia.

Nhưng có lẽ cậu trời sinh không có thiên phú như những người khác, hoặc là do cậu không thích hợp làm người xấu, lúc Lộ Bác quay người lại, vừa vặn nhìn thấy một cậu bé đang lén lút theo sau lưng mình cách đó không xa.

“Ồ, cậu là cậu nhóc hôm đó?” Lộ Bác liếc mắt nhìn một cái đã nhận ra cậu, hết cách rồi, ai bảo cậu nhóc này trời sinh đã có khuôn mặt có thể khiến người ta nhớ kỹ như vậy chứ.

Tô Ngọ cũng xấu hổ gãi gãi đầu, đi ra từ góc tường.

La Chương lúc đó cũng không nhìn thấy Tô Ngọ, có điều sau đó anh có được xem camera, nhất thời thần sắc trở nên phức tạp, những chuyện khác, không cần biết Tiêu Triển có vô tội hay không, chỉ là cậu bé này đúng thật là đã bị Tiêu Triển bắt làm con tin, gí dao vào cổ, Tiêu Triển thực sự có lỗi với cậu.

“À ừm, chào hai người.” Tô Ngọ ngại ngần chào hai người, do dự không biết có nên mau mau rời khỏi chỗ này hay không.

31. Chương 31

Ấn tượng của Lộ Bác đối với thiếu niên xinh đẹp này rất sâu sắc, không chỉ là bởi tướng mạo đẹp đẽ của cậu, mà cũng là bởi hôm đó đã xảy ra quá nhiều chuyện quái dị.

Đầu tiên là người đánh lén rõ ràng đã nổ súng, đạn lại biến mất không còn tăm hơi – nghe đầu tay súng bắn tĩa kia sau đó còn viết cả một đồng kiểm tra và báo cáo, suýt chút nữa đã bởi vậy mà trở thành người có tội. Sau này, khi họ đều nghi cậu nhóc này đã lành ít dữ nhiều, lo lắng cho cậu, lại nhận được mệnh lệnh của cấp trên, cậu bé đã được cứu, đồng thời còn nghiêm khắc dặn họ không được tiết lộ chuyện này ra bên ngoài, người trong cuộc tất cả đều mơ hồ, chỉ là cấp trên đã có mệnh lệnh, họ cũng không tiện hỏi nhiều nữa, nói chung thiếu niên kia không có chuyện gì đã là chuyện tốt nhất rồi.

Hôm nay là lần thứ hai thấy cậu, trong lòng Lộ Bác nghi vấn lại ngập đầu, đương nhiên hẳn cũng không tiện hỏi những thắc mắc này ra thành lời, mà chỉ cười híp mắt tiếp lời cậu: “Ra ngoài một mình đi chơi à?” Lại nói cậu nhóc này tố chất tâm lý cũng thật là tốt, vừa mới xảy ra chuyện chưa được mấy ngày, lại một mình đi trên đường cũng không hề có bóng ma gì, đương nhiên mạnh mẽ hơn vẫn là bố mẹ của cậu bé này...

“Ừm...” Tô Ngọ chột dạ đáp lại một tiếng, đôi mắt to liếc loạn, hai chữ “nói dối” to đùng dán lên mặt.

Lộ Bác về Cục còn có việc, cũng không hỏi nhiều, ôn hòa khuyên: “Vậy cháu nhớ về nhà sớm, đi một mình cẩn thận chút, tạm biệt.”

Tô Ngọ thấy hẳn phải đi, đang định thở ra một hơi, bỗng nghe thấy người đứng cạnh người cảnh sát kia lại nói: “Xin lỗi, cậu có thể theo chúng tôi tới Cục một chuyến không? Liên quan tới chuyện lần trước...”

“La Chương!” Lộ Bác vội kéo anh lại, “Đừng làm trái với kỉ cương!”

Đôi mắt La Chương hơn trợn lên, đầy mặt giãy giụa nhìn hẳn, lại nhìn cậu bé kia một chút, trên mặt dần hiện lên vẻ thống khổ. Anh thực sự muốn biết rõ ràng những chuyện đã xảy ra với Tiêu Triển, ngày đó Tiêu Triển đưa cậu bé này đi, sau đó thì sao nữa? Vì sao lại có những người trong ngành khác cũng nhúng tay vào chuyện này? Là bởi vì những chuyện Tiêu Triển đã trải qua thực sự có vấn đề ư?

“Ai!” Lộ Bác nặng nề thở dài, dùng lực kéo tay anh đi tới Cục, không muốn người trẻ tuổi này gây ra chuyện sai lầm.

Tô Ngọ thấy vẻ mặt La Chương thống khổ, lo lắng hỏi: “Anh ấy làm sao thế? Có phải là có chỗ nào không thoải mái không?”

Lộ Bác không biết nên trả lời lại cậu thế nào, La Chương thì nghiêng đầu nhìn cậu, bỗng nói với Lộ Bác: “Anh Lộ, hay là anh cứ về Cục trước đi, tôi, tôi nói chuyện với cậu ấy một chút.”

Lộ Bác nghe lời này của anh vẻ mặt đầy bất đắc dĩ, “Cậu là trẻ con miệng còn hôi sữa hay sao? Quy định thế nào cũng không nhớ rõ? Ai cho cậu lén nói chuyện với người trong cuộc?”

Tô Ngọ cuối cùng cũng hiểu được tầm tạm ý của người tên La Chương kia trong lúc quan sát họ giằng co, cậu tuy rằng bởi bây giờ phải giúp người nên đứng ở phía đối lập với cảnh sát, thế nên nhìn thấy cảnh sát sẽ chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới chuyện họ cũng giống Phi Ngang, đều là “vũ khí quốc gia” mà Phi Ngang đã nói tới, cậu liền theo bản năng sinh ra cảm giác thân cận với họ, huống chi một trong hai người này, bản

thân cậu đặc biệt có hảo cảm.

“Ừm, hai người có chuyện gì muốn tôi giúp? Tôi có thể giúp một tay.”

Tô Ngọ nói làm cho cả hai đều im lặng, trong mắt La Chương bùng lên ý mừng, họ đúng là không có quyền tìm Tô Ngọ để nói chuyện, nhưng nếu như Tô Ngọ tự nguyện, thì lại là chuyện khác.

Tô Ngọ trong tay cầm túi đeo chéo, cùng hai người đi vào Cục cảnh sát ở khu vực này.

Lộ Bác đưa cậu tới một gian phòng làm việc, sau khi cậu ngồi xuống rồi, hần cười híp mắt hỏi cậu: “Cháu thích uống trà hay nước ngọt?”

Câu hỏi như vậy nghe là biết người hỏi đang khách sáo, tùy tiện nói một câu là được. Nhưng Tô Ngọ chưa bao giờ biết khách sáo là gì, cậu còn rất nghiêm túc nghĩ một lát, nói: “Tôi muốn loại thức uống có sữa kia, còn có cả quả, hạt nữa, uống rất ngon... đúng rồi tôi có tiền, cần bao nhiêu tiền?” Cậu vừa nói vừa đưa tay vào trong túi, lấy tấm thẻ mà Phi Ngang đã đưa cho mình ra.

Lộ Bác bị cậu chọc cười, “Không cần tiền, chú đây mua cho cậu bé uống nha, xem như là cảm tạ cháu đã theo hai chúng ta tới đây một chuyến.”

Hần nói xong thì ra khỏi Cục cảnh sát, đi vào cửa hàng chọn hai chai sữa bò vị hoa quả khác nhau, lại thấy bên cạnh có bán trà sữa, cũng mua cho cậu một cốc.

Trong lòng La Chương có tâm sự, ngồi đối diện Tô Ngọ, hai tay đặt trên bàn chà sát vào nhau, một lúc lâu sau mới khó khăn mở miệng hỏi: “Thực xin lỗi, xảy ra chuyện như vậy, chúng tôi vẫn còn tới quấy rầy cậu.”

Tô Ngọ lắc đầu, mở to đôi mắt cẩn thận liếc nhìn anh, tò mò hỏi: “Anh muốn nói tới chuyện có liên quan tới đại ca ca kia sao?”

La Chương nghe thấy cậu gọi bạn mình là đại ca ca, cười khổ một tiếng, “Cậu không hận cậu ấy ư?”

“Ồ?” Tô Ngọ phản ứng lại một chút, mới hiểu mình bị người ta gí dao vào cổ, bắt làm con tin, đúng là đáng lẽ phải ghét người đàn ông kia mới đúng, cậu do dự một chút rồi nói, “Đại ca ca kia là người tốt, có lẽ anh ấy đã gặp phải chuyện phiền toái gì đó mà thôi.”

La Chương đẩy mắt khiếp sợ nhìn về phía cậu: “Cậu, cậu đã biết những gì?”

Hai người nói chưa được hai câu, Lộ Bác đã vui tươi hơn hở xách theo mấy chai nước uống đi vào, đặt từng chai một trước mặt Tô Ngọ, cười hỏi: “Nhìn thử xem có thứ mà cháu thích không?”

Chuyện ăn uống của Tô Ngộ bị Viêm Phi Ngang quản tương đối nghiêm, đặc biệt là thức ăn và nước uống, đều là do Viêm Phi Ngang và bác Khang chuẩn bị nước ép trái cây và sữa, nhưng thức uống bày bán ở ngoài cũng có đặc sắc riêng của nó chứ! Tô Ngộ đều muốn uống thử, bây giờ lại có tận mấy chai ở ngay trước mặt mình cùng một lúc, cậu có chút không thể khống chế được tay mình, nếu như bây giờ cậu lộ đuôi mình ra, nhất định nó sẽ đang dựng hắc lên, đồng thời còn thỏa mãn phe phẩy lúc ẩn lúc hiện.

Cuối cùng sau khi Tô Ngộ gian nan chọn tới chọn lui, liền chọn cốc trà sữa cậu chưa từng được nếm thử kia, chỉ có điều đôi mắt to vẫn còn đang len lén nhìn liên tục về phía hai cái chai còn lại.

Lộ Bác cảm thấy cậu bé này thật là đáng yêu, cười cười cầm lấy hai cái chai kia đặt vào trong tay cậu, “Cái này cũng cho cháu, chút nữa đi đừng quên cầm.”

Hai mắt Tô Ngộ hiện lên kinh hỉ, cậu cảm động đầy mắt nhìn Lộ Bác nói: “Cảm ơn chú, chú đúng là một người tốt!”

“Đừng khách khí.” Lộ Bác cười nói, tiện tay còn cầm ống hút vào cốc trà sữa cho cậu. Trong nhà hắn cũng có mấy đứa nhỏ, tuổi cũng không lớn hơn cậu nhóc này, nhưng lại nghịch ngợm vô cùng, bỗng gặp được một cậu nhóc ngoan như vậy, hắn không nhịn được liền muốn trêu chọc cậu một chút.

La Chương ho khan một tiếng, anh vội vã muốn biết chuyện có liên quan tới Tiêu Triển, vội vàng xoay đề tài trở lại, “Đúng rồi, tôi tên là La Chương, anh ấy tên Lộ Bác, người hôm đó tên là Tiêu Triển, cậu tên là gì?”

“Em tên Tô Ngộ.”

La Chương nói: “Cậu vừa mới nói Tiêu Triển có thể là đã gặp phải phiền toái, cậu có biết nguyên nhân không?”

Tô Ngộ thành thực lắc đầu, “Không biết, nhưng em biết anh ấy không phải là người xấu.”

La Chương đưa mắt nhìn Lộ Bác theo thói quen, tuy rằng cũng thường nghe nói có người thích bị ngược đãi này nọ, nhưng hai người họ cũng chưa từng gặp người như thế trong hiện thực. La Chương và Tiêu Triển làm bạn đã nhiều năm, biết tính cách bạn mình rất ôn hòa, chính cha mẹ anh cũng là người đã kiên trì làm từ thiện trong suốt mấy chục năm, người như vậy sẽ có rất nhiều người muốn kết bạn làm thân với cậu ấy, nhưng chính tính cách của bạn mình cũng tồn tại một vài khuyết điểm.

Gia đình Tiêu Triển đã định sẵn từ khi hắn sinh ra đã là một người áo cơm không lo, một đứa trẻ được mọi người vây quanh, hơn nữa tính cách bản thân vốn cũng tốt, xử sự cũng hiền lành, rất nhiều có khả năng tiếp cận chỉ bởi gia thế của hắn, nhưng cũng có nhiều người thật tâm thích hắn.

Nhưng nói trên người hắn có mị lực nhân cách hay không, lại rất khó nói, bởi cuộc đời của hắn quá bằng phẳng, sống tới hơn hai mươi tuổi, mà gần như chưa từng gặp khó khăn lần nào, vận mệnh chưa từng được trui rèn, đời người nhấp nhô, hắn luôn được mọi người vui mừng thay, cũng rất hưởng thụ cuộc sống này

của mình. Năng lực của hắn chỉ có thể nói là ở bậc trung, hắn cũng không có gì quá nổi bật hấp dẫn người khác, từ khi sinh ra đã đứng ở địa vị cao, là đại thiếu gia đứng trên vai gia tộc của cha mẹ mình, nhưng cũng chẳng thể thành công trong việc xây dựng mị lực thành thực của nhân sĩ.

Thế nên, nói tóm lại, La Chương tin Tô Ngộ nói, cũng không phải là bởi bị Tiêu Triển cảm hóa hay si mê nên mới nói vậy, cậu nói như vậy, nhất định là có nguyên nhân cụ thể, chứ không phải là tán thành cố chấp.

La Chương trầm mặc suy tư, thật lâu sau mới thấp giọng hỏi: “Có thể nói cho tôi biết nguyên nhân được không? Tại sao cậu lại cảm thấy cậu ấy không phải là người xấu.”

Vấn đề này Tô Ngộ cũng không biết nên trả lời ra sao, cậu biết người đàn ông kia, Tiêu Triển, anh ấy không phải là người xấu, là bởi cậu có thể nhìn thấy ánh sáng vàng rực rỡ của công đức trên người anh ấy, nhưng nguyên nhân này mà nói ra, chỉ sợ sẽ không có ai tin nổi.

La Chương không nhận được đáp án, chỉ cho là cậu không muốn nói, trong lòng rất nôn nóng, không nhịn được mà bắt đầu tự túm lấy tóc mình.

Tính cách Tô Ngộ vốn mẫn cảm, dễ bị cảm xúc của người khác ảnh hưởng, thấy anh nôn nóng như vậy, do dự một chút rồi hỏi: “Anh có biết Tiêu đại ca đã làm gì không? Có thể, có thể nói cho em biết được không?”

La Chương ngắt ra, Lộ Bác vẫn luôn yên tĩnh ngồi bên cạnh lúc này mới cất lời: “Không được rồi, vụ án này bây giờ vẫn chưa điều tra rõ ràng, không thể tiết lộ cho những người khác, chỉ có thể nói cho cháu biết, cậu ấy bị hiềm nghi mưu sát chính cha mẹ mình, đồng thời còn giết chết một nhân viên phục vụ trong siêu thị, sau đó lại đào tẩu, dùng con dao đã dùng để giết chết nhân viên kia cưỡng ép cháu đi theo... những chuyện khác bọn chú cũng không thể nói thêm được.”

Lúc này hắn nói chen vào, đương nhiên là bởi không muốn La Chương bởi quá lo cho bạn mình mà làm điều trái với quy định dưới bao con mắt đang nhìn chăm chăm của mọi người trong Cục. La Chương hiểu rõ nỗi khổ của hắn, không khỏi cười khổ một tiếng, chuyện này thật cmn vua hổ!

Có điều dù Lộ Bác không cho La Chương nói ra, nhưng cũng đã châm chước kể lại sơ qua chuyện cho Tô Ngộ nghe.

Tô Ngộ nghe nói đại ca ca trên người được bao phủ bởi một tầng ánh sáng công đức kia vậy mà bị hiềm nghi giết nhiều người như vậy, lòng mày nhỏ cũng đã chau vào nhau, cậu nghiêm túc phản bác: “Không đúng, anh ấy không hề giết người.”

Nhưng cho dù cậu nói rất nghiêm túc, nhưng lại không thể nói ra được nửa điểm chứng cứ để chứng minh cho sự trong sạch của Tiêu Triển, mà ngược lại còn làm cho lòng La Chương như có lửa đốt, anh rõ ràng cảm nhận được trên người thiếu niên này có vấn đề gì đó, hoặc là có biết tới mấu chốt trong câu chuyện của bạn mình, rồi lại không thể tìm được điểm đột phá...

Hơn nữa, anh còn lo lắng, chuyện như vậy sẽ tiếp tục xảy ra trên người Tiêu Triển, làm cho lưng bạn mình đeo nhiều sinh mệnh hơn... cứ như vậy, không phải Tiêu Triển bị bắt vì có bằng chứng rõ ràng thì cũng chính là bản thân cậu ấy sẽ bị ép tới phát điên.

Đại thiếu gia chưa từng gặp phải khó khăn, sẽ thật sự có thể chịu đựng được nhiều nỗi khổ và áp lực tới vậy ư?

Bên này họ nói chuyện, hai bên đều bởi mọi nguyên nhân mà phải che giấu nhiều thứ, làm cho chuyện này cũng không tiến triển được bao nhiêu.

Trong phòng làm việc nhỏ an tĩnh, bỗng nghe thấy bên ngoài có tiếng ồn ào vang lên.

Lộ Bác đứng bên cửa nhìn một cái, quay đầu lại lo âu nhìn La Chương, “Là em trai của Tiêu Triển, cậu ấy đã lấy lời khai xong, cậu...”

La Chương đột nhiên đứng dậy, nhanh chân bước ra ngoài.

Tô Ngộ liếc mắt nhìn ra ngoài, cũng hiểu kì đi theo.

Tiêu Nguyên Gia cũng không phải là con ruột của nhà họ Tiêu, cậu ta vốn là một đứa trẻ cô nhi, cha mẹ Tiêu Triển đã tình cờ gặp cậu ta trong lúc đi làm từ thiện, sau đó mới đưa cậu ta về nhà nuôi dưới danh nghĩa con nuôi.

Tiêu Nguyên Gia và Tiêu Triển có thể coi là hai thái cực, một người vừa mới sinh ra đã ngậm thìa vàng, cha mẹ yêu thương chiều chuộng, trời sinh thông tuệ, thành tích cũng rất cao, sau khi lớn lên thì vào làm trong công ty của cha mẹ, năng lực và phẩm tính cũng làm người ta khen dứt miệng. Tiêu Nguyên Gia thì lại khác, từ khi cậu ta có kí ức đều sống trong cô nhi viện, tuy rằng cũng miễn cưỡng được ăn no mặc ấm, nhưng từ lúc cậu ta bị vứt bỏ đã định sẵn sẽ có vận mệnh thê lương, tuổi ấu thơ ít ỏi hạnh phúc, lại không thể nào so sánh với những đứa trẻ trong gia đình bình thường, chứ chẳng nói gì tới Tiêu Triển, một đứa trẻ như một hoàng tử; bố mẹ cậu ta là những kẻ vô trách nhiệm, cũng chẳng cho cậu ta được gen tốt, trời sinh đã không đủ thông minh, sau này cậu ta coi như là luôn theo sau lưng Tiêu Triển cùng vào làm việc trong công ty nhà họ Tiêu, bất kể cậu ta làm gì, nỗ lực thể nào đi chăng nữa, cũng không thể nào đuổi theo được bước chân của Tiêu Triển, đây có lẽ là mỗi người đã có mệnh số của riêng mình.

Bây giờ Tiêu Triển đột nhiên nổi điên lên giết cha thí mẫu, trên lưng treo mạng người vô tội, quả đúng là ma quỷ trên đời, cả đời này của hắn, đã kết thúc rồi.

Lúc này mệnh số của Tiêu Nguyên Gia và hắn đã hoàn toàn tráo đổi cho nhau, cậu ta đương nhiên là đã lên thay thế cho vị trí của Tiêu Triển, trở thành người thừa kế danh chính ngôn thuận của nhà họ Tiêu, những người đã từng đối xử không ra gì với thằng con nuôi này là cậu ta, sẽ đều phải tới nịnh bợ cậu ta, nâng cậu ta ngồi lên ghế, ai còn nhớ tới đại thiếu gia nhà họ Tiêu họ đã từng đặt lên đỉnh đầu kia chứ?

Tiêu Nguyên Gia một thân âu phục hàng hiệu, tóc tai gọn gàng, sạch sẽ đi ra từ trong một gian phòng làm

việc, toàn thân hiện lên mấy chữ “đường làm quan rộng mở.”

La Chương và Tiêu Triển làm bạn bè lâu năm, đương nhiên là có biết tới người em trai từng không đáng chú ý này, mà anh cũng luôn không có thiện cảm với Tiêu Nguyên Gia, luôn tỏa ra khí tức âm u, nói chuyện cũng quái gở, sao có thể làm cho người ta yêu thích? Lúc này thấy bộ dáng cậu ta thay hình đổi dạng, càng không thể nào cho được sắc mặt tốt. Cho dù Tiêu Nguyên Gia luôn không hợp với Tiêu Triển, thì có thể nào đi nữa, cậu ta cũng đúng thật là bất hiếu với bố mẹ nuôi đã thu dưỡng cậu ta nhiều năm như vậy, xương cốt họ còn chưa kịp lạnh, cậu ta đã làm bộ dáng của một kẻ thắng cuộc, giẫm lên hài cốt của họ, ngồi lên bảo tọa của người đứng đầu họ Tiêu, dù có thể nào cũng khó có thể làm cho người ta cảm thấy cảm thông nổi.

Tiêu Nguyên Gia thì lại còn cổ tình cứ như không hiểu sắc mặt của anh, nụ cười trên mặt tươi rói, chủ động đi tới: “Đây còn phải là bạn của anh cả sao? Sao rồi? Mọi người đã có tin tức gì của anh cả chưa?”

Lời này vào trong tai La Chương, tựa như đang hỏi: Các người đã có tin tức của tội phạm truy nã kia chưa? Không có à? Vậy các người cầm tiền dân nộp thuế lên làm cái gì?

La Chương hừ lạnh một tiếng, Lộ Bác đứng cạnh anh kéo anh một cái, chỉ lo anh xảy ra mâu thuẫn với người trong Cục đang tham gia vào vụ án, cười cười nói với Tiêu Nguyên Gia: “Vẫn đang điều tra, cậu yên tâm, có tin gì, nhất định sẽ thông báo cho cậu.” Dù sao cũng không thể bỏ sót đến những ân oán oán của gia tộc hào môn họ, người này trên danh nghĩa, vừa là người bị hại, vừa là người nhà của người bị tình nghi, không thể đặt cậu ta sang một bên được.

Tiêu Nguyên Gia cười gằn một tiếng, liếc mắt, dùng ánh mắt trào phúng nhìn La Chương, lúc đang định cup mắt lại bị thu hút bởi thiếu niên xinh đẹp đứng cạnh anh.

Tô Ngộ nhìn cậu ta, đột nhiên thấy cậu ta trùng mắt nhìn mình, còn lộ nụ cười kì quái với mình, nhất thời trên đây mọc lên một cái dấu chấm hỏi.

Tiêu Nguyên Gia cười híp mắt với cậu: “Nhóc đáng yêu, có muốn ra ngoài uống gì đó với anh đây không? Anh mời cưng nha.”

Lộ Bác có chút lo rằng cậu bé thoát nhìn ngây ngô này sẽ bị cậu ta lừa gạt, vội cười nói: “Tiêu tiên sinh lấy lời khai xong rồi sao? Như vậy mời cậu về đi, có tin gì chúng tôi sẽ báo lại cho cậu sau.”

Tiêu Nguyên Gia bị cơ thể cường tráng của hấn chắn mắt tầm nhìn mỹ nhân, nhất thời ghét bỏ bĩu môi, có điều dù gì nơi này cũng là Cục cảnh sát, cậu ta cũng không nói gì nữa, xoay người nhanh chân bước ra ngoài.

Lộ Bác lắc đầu, hai anh em nhà họ Tiêu này cũng đúng là một người ở trên trời, một kẻ ở dưới đất, cũng không biết nếu cha mẹ Tiêu ở dưới suối vàng có biết thì sẽ có tư vị thế nào.

Sau đó Tô Ngộ cũng không ở lại trong Cục cảnh sát lâu thêm, cậu với La Chương mỗi người đều có lo lắng

của riêng mình, lại không thể nói thêm được gì nữa, rất nhanh đã đi khỏi. Đương nhiên lúc cậu đi về, cũng không quên cầm theo hai chai nước Lô Bác đã mua cho mình.

Viêm Phi Ngang tuy rằng đi làm, nhưng trong lòng luôn lo cho Tô Ngộ một mình ra ngoài, chưa lúc nào lại cầm điện thoại khư khư như hôm nay, lần đầu tiên trong lúc làm việc lại cứ luôn lấy điện thoại ra xem nhiều như vậy, chỉ lo sẽ bỏ lỡ cuộc gọi hay tin nhắn của Tô Ngộ.

Mạnh Thực luôn ở bên cạnh quan sát anh lúc này mới lại gần nói: “Lão đại, anh có phải là đang... yêu đương không?”

Viêm Phi Ngang mở điện thoại, không có gì cả, lại thả điện thoại lại vào trong túi, không thèm để ý tới anh ta.

Mạnh Thực xoắn xuýt một chút, nhưng vẫn tìm đường chết mà hỏi tiếp: “Đối tượng là Tô Ngộ à?” Dù sao đó cũng chính là dũng sĩ dám thẳng mặt tỏ tình với lão đại của mình đó!

Viêm Phi Ngang có lẽ là do nghe được tên của Tô Ngộ, cuối cùng cũng đưa ánh mắt chiếu lên người anh ta trong vòng một giây đồng hồ, có điều rất nhanh lại ghét bỏ dời đi, còn ném một tập văn kiện tới: “Rảnh quá thì mang cái này đi sửa lại đi.”

Mạnh Thực khoa trương rên lên một tiếng, lão đại anh tàn nhẫn như vậy em sẽ đi tìm Tô Ngộ cáo trạng anh!

Trong lúc Mạnh Thực đang âm thầm đổ hết mọi loại tội cho Viêm Phi Ngang, chuẩn bị lần sau gặp Tô Ngộ sẽ bảo cậu đòi lại công bằng cho mình, cửa văn phòng đột nhiên bị người đẩy ra, cửa “rầm” một tiếng trực tiếp đập lên tường, rung lắc tới cả văn phòng cứ như đều đã rụng xuống cả một lớp bụi.

“Lão đại đại, hôm nay anh ăn phải thuốc nổ à?” Mạnh Thực mở to mắt nhìn về phía cửa.

Cố Tinh Hà hấp tấp đi nhanh tới, vội nói: “Mau! Mau đi theo tôi!”

Hắn lo lắng nói, hai người đều là phái hành động, không nói lời nào lập tức đi theo.

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?” Viêm Phi Ngang thấy vẻ mặt hắn nghiêm túc nói, suy đoán có lẽ là hắn đã có được thông tin liên quan của đám người kia.

“Đám người kia lại xuất hiện, bây giờ chúng ta đi, nói không chừng có thể gặp được chúng.” Tuổi Cố Tinh Hà lớn hơn Viêm Phi Ngang một chút, tính cách lại càng xốc nổi hơn Viêm Phi Ngang, ba người vội vàng lên xe, Cố Tinh Hà kéo dây an toàn thắt lại, xe phi như trâu điên vội vàng xông ra ngoài.

Hắn đập một phát lên vô-lăng, miệng nhin không được trực tiếp phun lời thô tục, “Ta thao mẹ nó, chỉ là

mấy thằng nhóc con này, không thể để cho người ta sống yên ổn một chút được sao?! Ông đây hôm nay lại bị mắng, mọe nó! Chờ ông đây bắt được bọn nó, nhất định phải cho chúng nếm thử xem vị ớt cay lẽ là cái vị gì!”

Hai người còn lại đã quen với cái tính mở mồm ra là thô tục của hắn, duy chỉ có một điều không thể nào quen nổi, đó chính là cái người mở miệng ra là thô tục kia, cổ tình lại có một gương mặt cực kì xinh đẹp... Dừng lời của Mạnh Thực miêu tả, chính là từ khi biết được lão đại đại, tâm hồn nhỏ bé yếu đuối của anh ta đã bị tổn thương nghiêm trọng, sau này không thể tin nổi những người có khuôn mặt xinh đẹp nữa, nói không chừng dưới khuôn mặt đẹp đó đều chỉ là để giấu đi linh hồn thô kệch của một gã đàn ông, cội đời này còn có thứ gì đáng tin một chút không???

Land Rover hấp tấp xông ra ngoài, Viêm Phi Ngang nhìn ra ngoài cửa sổ, bỗng cau mày hỏi: “Chúng đã xuất hiện ở đâu?”

“Khu Bình An.” Cố Tinh Hà có bản lĩnh ở thủ đô này, còn có thể lái được xe vào góc chết của camera, nhớ ra chuyện gì đó, còn tranh thủ quay đầu liếc nhìn anh, vô cùng buồn bực nói: “Hình như là rất gần chỗ nhà cậu.”

Nhất thời Viêm Phi Ngang nhíu mày càng chặt, lần trước cũng là ở gần đó, Tô Ngộ còn từng một lần tiếp xúc chính diện với đám người kia...

Khoảng thời gian này có quá nhiều chuyện xảy ra, anh không có thời gian nói rõ chuyện của đám người kia với Tô Ngộ... hi vọng Tô Ngộ sẽ không một mình gặp phải chúng.

Cố Tinh Hà đáp bàn đạp, xe chẳng mấy chốc đã vọt vào khu Bình An.

Hôm nay hắn nôn nóng như vậy cũng không phải là không có lí do, thủ đô là nơi nào chứ, dưới chân thiên tử, đám người kia không những làm việc hung hăng ngang ngược ở địa bàn này mà còn nắm giữ những năng lực mà người bình thường không có, trọng trách trên người Cố Tinh Hà có thể không nặng nề sao? Cấp trên có thể không tạo áp lực cho hắn được hay sao?

Nhưng lũ người này, vừa liều mạng tạo áp lực lên người nhà của họ, lại vừa có chủ trương tiêu diệt, quấy rối nhóm Viêm Vân Hải... Cố Tinh Hà từng mắng chúng không ít lần, nội dung đại thể là: Cậu nói những kẻ này có xấu xa không cơ chứ? A! Mẹ nó có bản lĩnh thì ló đầu ra đây! Đúng vậy, không phải tử lạnh, không có cơ hội làm lạnh, nhưng không biết làm lạnh thì tốt xấu gì cũng nên học đức tính đang hoàng cần cù chăm chỉ làm việc không nói nhiều cũng không quản việc không đầu của cái tử lạnh đi có được không?! Mày có mẹ nó cái tử lạnh trăm mặt như vậy cũng không bằng, tổ tông mày cũng thế mà thôi!

Khu Bình An là khu trung tâm của thủ đô, nơi này phát triển phồn hoa, gần như tất cả địa giới đều đã được quy hoạch, là một nơi sạch sẽ, xinh đẹp, cũng có một vài góc để lại cho người vô gia cư.

Toàn thân Tiêu Triển bốc ra mùi hôi thối, mái tóc từng được cắt gội sạch sẽ gọn gàng giờ kết đầy dầu mỡ, trên đầu đội cái mũ bẩn thỉu rách nát, mặc bộ quần áo bẩn tới nỗi không nhìn ra được màu sắc ban đầu, hai tay từng thon dài sạch sẽ bởi mấy ngày nay toàn đi bới thùng rác mà đã kết đầy bẩn thỉu, đen sì, ngay

cả khuôn mặt kia từng làm cho mọi người muốn chụp ảnh, anh tuần tới nổi có thể đổi lấy được rất nhiều tiền, cũng dính đầy vết bẩn bên trên.

Chỉ có đôi mắt kia là sáng ngời, tuy rằng bên trong đầy tơ máu và thống khổ, nhưng cuối cùng cũng không thể tàn phá hẳn.

Trong tay hắn cầm một cái túi rách nát, bên trong đựng đầy những thứ hắn bối được từ trong thùng rác: chai nước hoặc là giấy gói các thứ. Những nhãn hiệu trên chai nước màu mè kia đại thiếu gia từng liếc mắt cũng chẳng thèm, giờ lại phải dựa vào mới có thể sống tiếp.

La Chương đã lo đúng, Tiêu Triển chưa từng khổ sở bao giờ lại đột nhiên rơi từ trên mây xuống bùn lầy, ngoài mờ mịt ra thì vẫn là mờ mịt, đêm đầu chui vào một góc của thành phố, đau đớn tới chảy nước mắt, hắn nhắm mắt lại, quá nhiều áp lực, làm cho hắn nhiều lần đã có suy nghĩ nếu như hắn leo lên lầu cao, lại nhảy xuống thì có phải là sẽ có thể giải trừ hết mọi khổ đau hay không.

Nhưng mỗi lần nghĩ tới cha mẹ, lúc nào cũng mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn mình, hắn biết mình không có tư cách vội vã kết thúc sinh mạng như vậy. Mạng của hắn là cha mẹ cho, hắn không thể mang tội đang trên lưng được, không tìm được nguyên nhân tử vong thật sự của hai người, hắn không có tư cách đi chết.

Thế nên hắn gắng gượng tới bây giờ, sau khi cuối cùng đã có thể tiếp nhận tất cả những thứ này, cũng đã có thể dần phân ra tâm tư làm rõ mọi chuyện đã xảy ra. Khoảng thời gian này hắn đã làm những chuyện thoát nhìn kì lạ, khó hiểu, đến ngay cả chính hắn cũng khó lòng tin được bản thân mình vô tội, có thể phá tan nhận thức của hắn, nhưng hắn cẩn thận suy luận, vẫn có thể tìm thấy một chút vết tích ở giữa, tựa như luôn có người cố ý bức hắn tới đường cùng, làm cho trên lưng hắn gánh đầy tội danh không thể rửa sạch... Chỉ là hắn không nghĩ ra nguyên nhân của tất cả những thứ này đến tột cùng là gì, sao có thể làm ra chuyện này.

Tiêu Triển xoa xoa thái dương, bước chân uể oải vô thức bước nhầm sang một bên, cái túi ni lông trong tay chứa đầy chai nhựa bởi vậy liền xô vào nhau phát ra tiếng động.

Một người trẻ tuổi đúng lúc đi ngang qua hắn, thấy hắn đi tới đây liền giật mình, mau chóng nhảy ra xa né tránh, giờ tay che miệng lại mắng to hắn một câu.

Tiêu Triển ngẩng đầu nhìn người kia, bỗng cảm giác cảnh vật trước mắt bỗng xếp chồng lên nhau, tầm mắt đen lại, ý thức cũng tan rã.

Người trẻ tuổi chửi bậy thấy hắn không đáp lại mình, gất một tiếng, đang định đi khỏi, lại thấy cái người ăn mày bẩn thỉu tới nhìn không ra nhân dạng kia rút một con dao nhọn hoắt từ trong cái túi rách nát của mình...

Tô Ngộ cất hai chai nước Lộ Bác mua cho mình vào trong túi, giữ lại chậm rãi uống, trong tay thì cầm cốc trà sữa vẫn chưa uống hết đi trên đường, cậu đi vòng vòng ở nơi này đã hơn nửa ngày cũng vẫn không cảm ứng được kí hiệu mình đã tạo.

Cậu cau mày thở dài một hơi, đều là do cậu làm việc không cẩn thận, nếu ngày đó làm kí hiệu, cậu cẩn thận một chút chắc chắn sẽ không có sai lầm xảy ra.

Lúc cậu đang phiền muộn, lại nhìn thấy một người quen đang đứng bên ngoài một cái ngõ!

Chính là cái gã lông tạp nói mình là lông vàng hôm đó!

Lông tạp đầy mặt buồn bực, đã mấy ngày rồi, người cấp trên bảo gã đi tìm vẫn chưa tìm thấy, đã sắp tới hạn...

32. Chương 32

Lông tạp cũng không nhìn thấy Tô Ngộ, Tô Ngộ nhớ hôm đó người này cũng tìm tới Tiêu Triển, còn tỏ ý muốn mang Tiêu Triển đi, bây giờ gã đột nhiên xuất hiện ở đây chắc cũng là để tìm Tiêu Triển. Tô Ngộ nhớ kĩ bài học hôm trước, nấp kĩ, giấu khí tức, cẩn thận đi theo sau gã.

Kiến trúc nơi này tương đối sát nhau, Tô Ngộ theo sau gã, xuyên qua tầng lớp nhà cửa, ngay trong lúc trong lòng cả hai đã bắt đầu cảm thấy gấp gáp, bỗng nghe thấy tiếng rít lên không biết phát ra từ đâu!

Cả hai đều sững sờ, lông tạp nhanh chân chạy về một hướng, Tô Ngộ cũng lập tức cảm ứng được kí hiệu được tạo ra bởi linh lực của mình, cùng lúc đó, cậu cũng cảm nhận được có một luồng sức mạnh kì quái truyền tới hướng kia, cậu cũng vội vã đi theo.

Tốc độ của lông tạp cực kì nhanh, Tô Ngộ lo Tiêu Triển xảy ra chuyện, vận linh lực trực tiếp bay lên khỏi mặt đất, vượt qua lông tạp đang chạy trước mặt mình.

Bên ngoài cái ngõ này chính là một con đường một chiều vắng vẻ, Tô Ngộ mang theo tiếng gió vút vút bay từ trong ngõ đi tới, đúng lúc nhìn thấy một người bắn thủ đang cầm dao trong tay, đuổi theo sau một người.

“Cứu mạng! Cứu mạng với á á á!!!” Người trẻ tuổi bị truy đuổi sắp bị dọa chết, cho dù cả hai đều là đàn ông, nhưng trong tay đối phương cầm một con dao sắc nhọn, cậu ta căn bản không dám phản kháng, sợ tới khóc rống, lăn lộn chạy một đường.

Hai mắt Tiêu Triển đăm đăm, rõ ràng thoát nhìn đã không còn thần trí, rồi lại như Tử thần đang cầm lưỡi hái, tầm mắt dính chặt trên người trẻ tuổi kia, hắn đột nhiên một phát bắt được cánh tay người trẻ tuổi, dao trong tay tàn nhẫn cắm về phía cổ cậu ta.

“Cứu mạng——!” Người trẻ tuổi gào lên tuyệt vọng.

Tô Ngọ vừa mới bay ra khỏi ngõ thấy cảnh này mà giật nảy cả mình, vội vàng dùng linh lực cách không cuốn lấy cánh tay hắn, nhưng Tiêu Triển không biết có được một luồng quái lực từ đâu, chỉ lắc một cái đã có thể tránh thoát khỏi sự trói buộc từ linh lực của cậu!

Mắt thấy Tiêu Triển đã thoát khỏi, dao trong tay muốn đâm vào cổ người trẻ tuổi vô tội kia, Tô Ngọ vã mồ hôi trán, vội vàng dùng càng nhiều linh lực hơn muốn trói Tiêu Triển lại.

Linh lực mạnh mẽ lần thứ hai chế trụ Tiêu Triển lại, người bị trói tựa như cực kì không cam lòng, rống lớn một tiếng, nơi hở khẩu nắm chuôi dao bởi dùng lực nên nứt toác, máu tươi chảy ròng ròng.

(hở khẩu: vị trí giữa ngón cái và ngón trỏ)

Người trẻ tuổi bị tóm lấy sợ tới nước mắt giàn giụa, khi mũi dao đã hạ xuống đã ngậy đại cả người, hai chân gần như đã nhũn thành một bãi bùn nhão, dưới dục vọng muốn giữ lại mạng sống, cậu ta dùng hết khí lực cuối cùng vào thời khắc an toàn ngàn năm một lần, vội lặn sang một bên tránh thoát, một đường khốc lớn chạy điên cuồng này đối với cậu ta chẳng khác nào địa ngục.

Tô Ngọ nhanh chóng hạ xuống ngay bên cạnh Tiêu Triển, thấy trong mắt Tiêu Triển toàn bộ đều là mờ mịt và kinh hoàng, nhất thời tốt cùng cũng không biết hắn bị làm sao, lo âu nói: “Anh sao vậy...”

“Nó đã bị người khống chế, giao nó cho tao đi, chỉ có tao mới có thể giúp nó.” Lông tạp cũng không ngờ lúc mình cuối cùng cũng gặp được người lại lần nữa gặp phải thằng nhóc có đủ sức mạnh có thể chống lại mình kia, sắc mặt khó coi, có điều lần này đã rút được bài học, cũng không vừa xông lên đã đánh nhau với cậu.

Tô Ngọ đầy mặt không tín nhiệm nhìn gã, “Tại sao ta lại phải tin tưởng mi chứ, còn nữa nếu mi biết anh ấy đã xảy ra chuyện gì, thì sao mi không nói cho ta biết đi, ta cũng sẽ giúp anh ấy.”

Tính tình lông tạp vốn đã không tốt, câu kia nói ra đã là cố gắng áp chế cơn giận lắm rồi, nghe cậu nói vậy, gã cười lạnh đáp: “Vì sao tao lại phải nói cho mày? Có điều tao khuyên mày tốt nhất đừng quản việc không đâu, nếu không người nó muốn giết chính là mày đấy!”

Tô Ngọ ngơ ngác, cậu theo phản xạ quay đầu lại, liền nhìn thấy Tiêu Triển mở to đôi mắt đầy tơ máu, từng giọt nước mắt chảy xuống từ trong hốc mắt, nhưng cũng đúng vào thời khắc này, cơ thể bị trói buộc của hắn lại có động tĩnh, điên cuồng như ác quỷ, tấn công Tô Ngọ, mũi dao sáng như tuyết phản xạ hào quang chói mắt dưới ánh mặt trời, đâm về phía Tô Ngọ.

Tiêu Triển đầy mặt thống khổ nhìn chính bản thân ngã nhào xuống đất, mắt thấy cậu bé kia sẽ chết ngay khi mình hạ mũi dao xuống, cậu bé đáng yêu như vậy, giống như em trai khi mới tới nhà mình năm đó... nhưng mình lại muốn tự tay giết chết cậu...

Nếu như mấy mạng người trước đó, bao gồm cả cha mẹ ruột của hắn, tất cả đều là chết dưới dao của hắn trong tình huống hắn không biết, không có ý thức, còn có thể nói tội ác đó không phải là do hắn làm ra, nhưng bây giờ thì sao?

Bây giờ, hấn tỉnh táo nhìn tất cả, cầm trong tay một con dao, muốn kết thúc mạng sống của một thiếu niên tràn trề nhựa sống như một đóa hoa...

Nội tâm hấn tuyệt vọng khóc nỉ non, không còn ai có thể cứu được hấn nữa rồi.

...

Xe của Cố Tinh Hà cuối cùng cũng đã đến khu Bình An, hấn nghe được tin đám người kia gần đây hoạt động ở nơi này với tần suất rất cao, mà cũng vào hôm nay rồi cuộc hấn cũng nghe được một thông tin xác thực, trong danh sách truy nã cấp 3S, có một tên nhuộm tóc rực rỡ lung tung, là tội phạm truy nã gọi là lông tạp, gần hai ngày nay vẫn luôn lòng vòng quanh siêu thị.

Trong tay Mạnh Thực là một cái máy tính, trên màn hình chính là đoạn phim do một người nào đó đang đứng ven đường đăng lên, trong đó có vài đoạn có chụp lại hình ảnh của lông tạp, nhưng đều chỉ ngắn ngủi có một hai giây, hơn nữa cũng không có bức nào chụp được mặt.

“Sao rồi, có xác định được vị trí cụ thể không?” Cố Tinh Hà nhìn Mạnh Thực qua gương chiếu hậu.

“Hấn là bên này...” Mạnh Thực chống cằm, trong đầu nhanh chóng phân tích hành vi và đường đi của lông tạp, mà họ thực sự biết quá ít về nhóm người này, không chắc chắn lắm.

Viêm Phi Ngang nghĩ tới lông tạp mà Tô Ngộ từng miêu tả cho mình nghe, có lẽ là cùng một người, nhưng chúng quanh quần khu Bình An này, đến cùng là muốn làm gì?

Anh đang muốn để Mạnh Thực đi điều tra tư liệu về người đã bắt cóc Tô Ngộ lần trước thì Mạnh Thực lại đột nhiên nhận được một thông tin.

“A, có người báo cảnh sát, có một người đang ở cầm dao giết người ngay trên đường, người bị hại đã trốn ra ngoài, người cầm dao muốn giết người hình như là một tên ăn mày bị điên... aizzz, tình huống thật phức tạp, không biết có liên quan tới tin tức chúng ta đang muốn tìm không.” Mạnh Thực chỉ có thể tiếp nhận các loại tin tức do camera nơi này thu được. Bởi sức mạnh của đám người kia thực sự quá phi nhân loại, mà họ vốn không hiểu rõ đám người này, thế nên muốn tra tư liệu của chúng cũng chỉ có thể dùng phương thức mò kim đáy bể, phạm là gặp phải án kiện phức tạp, sẽ đều đồng thời truyền tin tới cho anh ta, cung cấp dùng làm tài liệu liên quan.

“Có muốn đến đó xem không?” Mạnh Thực hỏi.

Cố Tinh Hà và Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn nhau qua gương chiếu hậu, Cố Tinh Hà xoay vô-lăng một cái, nói: “Đi!”

Tô Ngộ không ngờ Tiêu Triển lại có thể dễ dàng tránh thoát khỏi linh lực của mình như vậy, cơ thể cậu lúc ngã nhào xuống đất còn có chút mơ màng, mãi cho tới tận lúc con dao kia sắp đâm vào cơ thể cậu, cậu mới

kịp phản ứng lại, vội dùng lực đưa tay ra nắm lấy dao của hắn, đồng thời dùng càng nhiều linh lực hơn muốn cản hắn lại.

Chỉ là linh lực của cậu rõ ràng không thể khống chế được Tiêu Triển, Tô Ngộ ghen đỏ bừng mặt, mới miễn cưỡng có thể đẩy người từ trên người mình ra. Cùng lúc đó, lòng tạp đột nhiên đi nhanh tới, một phát bắt được hai tay Tiêu Triển rồi bắt chéo ra sau lưng, không biết gã dùng cách gì, lại có thể dễ dàng khống chế được Tiêu Triển, liếc mắt nhìn Tô Ngộ đang nằm trên đất một cái, “Người tao mang đi!”

“Không được!” Tô Ngộ vội bò dậy từ dưới đất, bộ dáng Tiêu Triển không ổn, vừa nãy ánh mắt hắn thống khổ như vậy, nghĩ tới sự lo lắng của mấy người La Chương dành cho hắn, cậu sao có thể để một người xa lạ đưa hắn đi được!

Động tác của lòng tạp rất nhanh, lời Tiêu Triển rất nhanh đã đi xa ra vài bước, Tô Ngộ lần đầu phát hiện mình lại vô dụng đến thế, trong lòng gấp muốn chết, đột nhiên cậu bay qua, một phát tóm lấy cánh tay Tiêu Triển.

Lòng tạp gắt lên, “Cmn bám dai như đỉa!” Gã đổi sang dùng tay trái nắm chặt lấy Tiêu Triển, tay phải đột nhiên bốc lên một luồng khí lưu màu nâu đánh về phía Tô Ngộ.

Tô Ngộ đã hạ quyết tâm lần này nhất định phải cứu được Tiêu Triển, khi cổ khí lưu màu nâu kia của gã đột nhiên vọt tới đây, Tô Ngộ nhanh chóng vận linh lực.

Chỉ thấy nơi con đường kia, đột nhiên một trận cuồng phong nổi lên, trong lúc nhất thời bụi cuốn đá bay, trong ngõ, mây đen như che kín mặt trời, gió to gần như có thể cuốn mọi đồ vật lên bầu trời, gào thét, tựa như dòng lũ cuốn nhăm về phía lòng tạp!

Trong ngõ nhỏ vang lên tiếng vang đinh tai nhức óc “ầm ầm”, lòng tạp như bị cơn bão đột kích bất ngờ này làm cho giật mình, một đồng lớn những vật thể quay cuồng mang theo lực trùng kích cực lớn, tựa như một cơn sóng cao tới vài mét, núi lở nước cuộn tàn nhẫn đập về phía cơ thể gã!

Lòng tạp luôn tự tin về thực lực của bản thân, đối mặt với sức mạnh như đến từ thiên nhiên này, gần như sắp đỡ ra vì kinh ngạc sửng sờ, nhưng sóng lớn đầy tạp vật cũng không cho gã kịp có thời gian phản ứng đã tấn công tới, lòng tạp kịp phản ứng lại vào thời khắc cuối cùng, gã không kịp mang Tiêu Triển theo, cắn răng mắng một tiếng mẹ nó, xoay người đi thật nhanh, chạy về phía một kiến trúc khác, muốn rời khỏi trung tâm cơn bão.

Nhưng gã vừa bỏ một tay ra, Tiêu Triển ngay lập tức cứ như chó điên mất khống chế, hắn tựa như không nhìn thấy sóng lớn đầy tạp vật giữa không trung, đỏ mắt lần thứ hai đánh về phía Tô Ngộ ở gần hắn nhất.

Tô Ngộ vừa muốn khống chế linh lực đối phó với lòng tạp đào tẩu, vừa phải chú ý không được làm Tiêu Triển bị thương, còn phải đối mặt với đòn tấn công điên cuồng của Tiêu Triển mất đồ vắn, trong lúc nhất thời tựa như phải dùng thuật phân thân, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, mồ hôi lạnh trượt từ trên trán xuống dưới cổ, dùng nhiều linh lực như vậy cùng một lúc, cậu sắp không thể chịu nổi.

Sóng lớn tạp vật đuổi theo lông tạp, tàn nhẫn xô gã đụng phải bức tường, tòa nhà cũ kĩ kia tựa như thân tre tàn phế trong gió, lung lay mạnh trong trùng kích tàn nhẫn, bão tố đầy tạp vật như rơi xuống, lông tạp trồn bên dưới đầy mặt sợ hãi không thôi. Đúng lúc này, trong tai nghe của gã vang lên tiếng mắng chửi, đối phương chất vấn: “Rốt cuộc mày đã bắt được người về chưa?!”

Lông tạp cũng là một đầu đầy mồ hôi lạnh, gã đứng sau một chỗ ngoặt, tạp vật và rác thải cách đó không xa đang rơi xuống lung tung, hai mắt gã hoảng sợ đã không còn rảnh phân tâm để ý tới người kia, dây dưa với thiếu niên và Tiêu Triển mất khống chế, thật lâu sau gã mới lấy lại tinh thần.

“Này alo?! Nói đi chứ! Chó săn sắp ngửi mùi chạy tới rồi, mày mau chóng bắt người lại đi chứ!”

Lông tạp dùng sức lau mồ hôi lạnh chảy xuống mặt, giọng nói khô khốc: “... E là người không mang đi được.”

“Cái gì?! Mày lại thất bại??? Lông tạp, mày cmn thật vô dụng, đừng dây dưa với tao nữa!!!”

Lông tạp không nghĩ tới chuyện cần phải nói thêm gì với cái kẻ chỉ biết ăn cơm khô mà hợp tác này nữa, gã trực tiếp chấm dứt cuộc trò chuyện, liếc nhìn về phía thiếu niên. Nếu người của Cục 9 bên kia tới, gã cũng không cần phải chờ thêm nữa.

Xe của Cố Tinh Hà còn chưa đi tới ngõ nhỏ kia, từ xa đã nghe thấy có một tiếng nổ lớn vang lên, nhiều người dân cho rằng sắp có động đất, hoặc có vật nguy hiểm gì đó nổ tung, vội vã chạy ra khỏi những tòa nhà cao lớn gần đó, trồn đi thật xa, rồi lại không kìm nổi lòng hiếu kì, từng người ló cái cổ dài như cổ vịt nường ra, nhìn về nơi đã vang lên tiếng nổ cực lớn.

Viêm Phi Ngang cảm thấy nặng nề trong lòng, không chờ Cố Tinh Hà kịp dừng hẳn xe, anh đã trực tiếp đi xuống.

Cùng lúc đó, không có đồng bạn dẫn đường, lông tạp đi lung tung trong ngõ một hồi, cũng không tìm được lối ra, còn bị một camera lắp ven đường thu được hành tung.

Mạnh Thực ôm máy tính nhảy xuống từ trên xe, hưng phấn hô lên với Viêm Phi Ngang: “Lão đại, tìm được rồi, là bên này!”

Tình huống của Tiêu Triển thực sự không ổn, hơn nữa càng tồi tệ hơn chính là, ý thức của hắn thì tỉnh táo nhưng cơ thể lại tựa như không nằm trong phạm vi khống chế, hắn vừa tuyệt vọng rơi nước mắt, vừa điên cuồng cầm dao đâm về phía thiếu niên Tô Ngộ.

Tô Ngộ vốn còn muốn dùng linh lực kìm hãm hắn lại, nhưng thấy không có hiệu quả, đồng thời chỗ cậu vang lên tiếng nổ như vậy rất nhanh sẽ hấp dẫn không ít người tới đây, trong đó kêu vang nhất chính là còi báo động của xe cảnh sát, Tô Ngộ không dám trì hoãn, nhưng cậu phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng khống chế được Tiêu Triển đây?

Trong đầu cậu xoay chuyển một vòng, bỗng nghĩ ra điều gì đó, nhất thời hai mắt sáng lên, trở tay kéo bọc quần áo rộng 1m50 từ trong túi đồ trên người ra, luống cuống tìm miệng túi, sau đó chụp lên đầu Tiêu Triển.

Lúc này Tiêu Triển căn bản không biết tránh đi, lập tức bị một cái túi siêu to úp lên. Tô Ngộ áy náy nói: “Xin lỗi nhé, trước oan ức anh một chút, chờ tôi nghĩ ra cách giải quyết sẽ thả anh ra sau.”

Lời xin lỗi lả nhải của Tô Ngộ còn chưa nói xong, Tiêu Triển cao to đã biến mất không còn tăm hơi, chỉ để lại một bọc quần áo nhẹ nhàng rơi xuống. Tô Ngộ vội vàng nhặt lên, coi như bảo bối mà nhét lại vào trong túi, sau đó cứ như kẻ trộm, vội vàng rời khỏi hiện trường lộn xộn.

Tốc độ của Viêm Phi Ngang cực nhanh, hơn nữa từ nhỏ đã lớn lên ở đây, quen địa hình hơn nhiều so với lông tạp, động tác anh nhanh chóng rẽ qua ngõ tắt như mê cung, rất nhanh đã đi tới cái ngõ cụt đã nhốt lông tạp bên trong.

Lông tạp lạc đường rõ ràng khi nhìn thấy anh đã sửng sốt một chút, tuy rằng đôi bên chưa từng tiếp xúc với nhau, nhưng đều có sự hiểu biết nhất định về đối phương, Viêm Phi Ngang biết lông tạp, lông tạp cũng biết Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang mấy năm trước đã xuất thân từ bộ đội, sức mạnh và bản lĩnh đương nhiên không cần phải nói, nhưng theo hiểu biết của lông tạp, tuy rằng anh lợi hại nhưng thể nào cũng vẫn chỉ là một người bình thường, không có sức mạnh đặc thù trong tay như chúng, lông tạp gần đây làm việc liên tục thất bại, vừa rồi còn bị một tên nhóc con làm mất hết cả mặt mũi, tâm tình cực kì không tốt, lúc này nhìn thấy anh không khỏi cười lạnh một tiếng.

“Chỉ có một người?” Lông tạp cười lạnh nhìn anh, “Xem ra vận may hôm nay của mày không tốt.”

Viêm Phi Ngang chưa bao giờ phỉ lời với kẻ khác, anh nhanh chóng hành động, trực tiếp nã một phát súng vào đầu lông tạp.

Chỉ tiếc là lông tạp vẫn còn đứng nguyên tại chỗ, đạn cũng chưa làm đầu gã nở hoa, gã nhàn tản giơ tay lên, trên đường viên đạn vọt tới gã, tốc độ dần chậm lại, cuối cùng trực tiếp nát vụn ngay giữa không trung!

Trong lòng Viêm Phi Ngang nặng nề, ngay sau đó anh nhảy bén cảm giác được khí lưu trong ngõ nhỏ lưu chuyển thật nhanh, đồng thời tụ lại ngay trước ngực anh, anh thật nhanh lùi về sau vài bước chân, nhưng vẫn bị khí lưu kia mạnh mẽ quét trúng sau lưng, cả người gần như lật nhào.

“Hừ!” Lông tạp bước nhanh về phía anh chạy đi, nắm đầm mang theo khí lưu màu nâu tựa như nắm đầm thép không gì không thể xuyên thủng, liên tục hai ba đầm tấn công về phía anh.

Tốc độ của Viêm Phi Ngang cũng không chậm, muốn tránh né sự công kích của gã hoàn toàn không có vấn đề, đối với anh mà nói, tốc độ nắm đầm của lông tạp nhìn thì nhanh mà hoàn toàn không tạo ra uy hiếp, mà vấn đề nằm ở chỗ, trên nắm tay của gã lại mang theo sức mạnh anh không biết phải tránh né làm sao,

anh thậm chí còn không nhận ra đó là gì!

Hai người chạm trán trong ngõ cụt, vì vậy dưới công kích gần như tới sứt sảng của lông tạp, Viêm Phi Ngang chỉ có thể bị ép buộc né tránh liên tục.

Tô Ngộ “thu” Tiêu Triển, cảm giác bên kia có sóng sức mạnh liền chạy tới, nhìn thấy chính là cảnh tượng này.

Có kẻ thậm chí dám bắt nạt Phi Ngang!!!

Tô Ngộ nhất thời sắp bùng nổ, hét lớn: “Mi còn dám bắt nạt Phi Ngang! Ta đánh chết mi!!!”

Đột nhiên không chuẩn bị lại nghe thấy giọng nói của Tô Ngộ, lông tạp cũng hơi sững sờ, kết quả liền bị một cơn kinh phong tàn nhẫn đẩy đập vào bức tường trong ngõ, nhất thời cảm giác nội tạng như nát ra.

Tô Ngộ sắp giận điên lên rồi! Cậu thở phì phì, chạy tới tàn nhẫn đá lên người lông tạp, sức lực bắt chấp kia hoàn toàn không nhìn ra bộ dáng bé ngoan bảo bối ngày thường.

Lông tạp phản ứng lại, không nhịn được lại mắng ra một tiếng mẹ nó, gã cũng đã tự mình cảm thụ, tận mắt nhìn thấy sức mạnh của Tô Ngộ, căn bản không dám đối nghịch với cậu, cũng hoàn toàn quên mất khoái cảm đánh nhau với Viêm Phi Ngang lúc nãy, ôm đầu nhanh chân chạy ra khỏi ngõ.

“Mi đừng có chạy!” Tô Ngộ nhanh chân đuổi theo, khuôn mặt nhỏ nhắn bị tức giận đỏ cháy tới sắp phun lửa.

Cậu còn muốn chạy đuổi theo, cơ thể lại bị Viêm Phi Ngang bế thốc lên từ đằng sau.

Tô Ngộ quay đầu lại nhìn anh, trên khuôn mặt nhỏ, tức giận còn chưa tiêu, nhưng rất nhanh lại nghĩ tới điều gì đó, lo âu hỏi: “Phi Ngang anh có sao không? Gã có làm anh bị thương không? Gã kia sao lại hư hỏng như vậy chứ! Dám bắt nạt người bình thường không có linh lực!” Tiêu Triển đã vậy, cả Phi Ngang cũng bắt nạt nữa!

Viêm Phi Ngang vừa nãy tuy rằng luôn né tránh, thoát nhìn là bị người đánh cho chạy trốn chết, thực ra vẫn chưa bị thương, hơn nữa anh rất có chừng mực, vừa nãy anh đúng là vẫn luôn tránh né công kích của gã, nhưng cũng là dùng cách này để thăm dò sức mạnh của đối phương đến tột cùng là tới mức độ nào.

Có điều bây giờ điều đó cũng không phải là điều quan trọng nhất, hai tay anh ôm trọn Tô Ngộ, thấy khuôn mặt nhỏ của cậu tuy rằng rất nóng, nhưng trên mái tóc ngắn lại là mồ hôi sáng lấp lánh, ngay cả trên mặt cũng ướp nhẹp, rõ ràng là rất không bình thường. Vì vậy anh vừa cúi đầu kề sát mặt bên trán cậu thử nhiệt độ, vừa thấp giọng hỏi: “Em có phải là không thoải mái không?”

Hai người thân mật dính sát vào nhau, cảm giác này trấn an tâm tình Tô Ngộ rất tốt, cậu cuối cùng cũng không còn nóng nảy như trước nữa, lắc đầu nói: “Không sao cả.”

“Có thật không?” Viêm Phi Ngang rời khỏi trán cậu, lo âu nhìn cậu.

Tô Ngộ rất thích cảm giác được anh ôm, sợ bởi mình gật đầu, anh sẽ buông mình ra, liền vội vàng nói: “Em, em hình như sắp biến về nguyên hình.” Cậu nói lời này ra cũng không hoàn toàn là lừa người, khụ, dù sao cậu lúc này đúng là đã dùng quá nhiều linh lực, tốt nhất, tốt nhất là biến về nguyên hình một thời gian, dù sao chống đỡ hình người cũng cần tốn rất nhiều linh lực.

Viêm Phi Ngang không hoài nghi, quả nhiên còn ôm cậu chặt hơn nữa, nhú mào đi ra ngoài.

Mạnh Thực còn ôm máy tính của anh ta, Cố Tinh Hà vừa nãy đi từ một hướng khác tới muốn bao vây người, nhưng không tóm được người, họ liền hẹn sẽ gặp nhau ở bên này.

Thấy lão đại đuổi theo tội phạm đã ra ngoài, còn mang về theo một nhóc đáng yêu, Mạnh Thực sửng sốt một chút, kinh ngạc hỏi: “Tiểu Tô Ngộ sao lại ở đây? Lão đại anh đang làm nhiệm vụ còn mang theo người bên cạnh, mang theo...” Anh ta vốn muốn nói anh làm nhiệm vụ còn mang theo vợ mình bên cạnh sao? Nhưng dưới ánh mắt chất chứa áp lực của lão đại, anh lặng lẽ nuốt lại vào bụng.

Anh ta không thể làm gì hơn là quay đầu nhìn về phía bé ngoan đang được bế kia, Tiểu Tô Ngộ đáng yêu, lần thứ hai cảm giác tim mình muốn vỡ ra, tại sao mệnh lão đại lại tốt đến thế cơ chứ, có thể gặp được nhóc đáng yêu như vậy!

Không đúng, nhóc đáng yêu này hai người họ gặp cùng một lúc, là lão đại mạnh mẽ cướp về!

Trong lòng Mạnh Thực tức giận bất bình, anh ta cũng rất muốn nuôi nhóc đáng yêu, ngày nào cũng hứng trong lòng bàn tay mình!

Cố Tinh Hà đi tới, nhìn thấy dáng vẻ của Viêm Phi Ngang cũng sợ hết hồn, hần vuốt tóc một cái, quay sang liếc mắt nhìn Tô Ngộ, “Ái chà, đây chính là nhóc con cậu cố tình xin nghỉ ở nhà để chơi cùng đây hả? Là bé trai hay bé gái thế?” Bây giờ con gái dung mạo còn đẹp trai hơn con trai, con trai còn có thể yêu nghiệt hơn con gái, làm cho hần không thể nào tin được vào mắt mình.

Viêm Phi Ngang không thèm để ý tới họ, ôm Tô Ngộ ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Nhớ tìm người tới khắc phục hậu quả.”

Cố Tinh Hà nhìn lên trời, lườm vài cái, trong lòng nói tôi là lão đại của cậu hay cậu là lão đại của tôi?! Tuy nói vậy nhưng hần vẫn gọi mấy cuộc điện thoại, bằng không xảy ra nhiều chuyện như vậy, còn không biết cuối cùng sẽ thành lời đồn như thế nào.

Tô Ngộ lén nhìn Cố Tinh Hà qua vai Viêm Phi Ngang, thu ánh mắt lại, sau đó lại liếc mắt một cái, anh trai

này cũng thật là đẹp mắt! Chỉ là mắt không được tốt lắm, cậu rõ ràng là giống đực, không phải là bé trai!

Linh lực Tô Ngộ có chút không thể chịu được nữa, Viêm Phi Ngang bế cậu lên xe cũng không dám thả xuống, bế cậu đặt cậu ngồi lên chân mình, vốn là Cố Tinh Hà lái xe, nhưng lại bị Viêm Phi Ngang đuối xuống, cau mày sai: “Mạnh Thực lái xe.”

Cố Tinh Hà liên tiếp bị mấy người này phạm thượng, cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa mà mắng: “Đệt mẹ, ông đây chọc giận cậu à? Hừ, nói thế nào tôi cũng là lãnh đạo trực tiếp của cậu đấy, có người ngang ngược như cậu sao?”

Viêm Phi Ngang cau mày, nhịn không được liếc mắt nhìn hắn một cái, “Anh lái xe quá ồn.”

Ý anh là, Cố Tinh Hà lái quá nhanh quá nguy hiểm, sẽ làm ảnh hưởng tới việc nghỉ ngơi của Tô Ngộ, hai người đều nghe hiểu, Cố Tinh Hà nhìn anh và Tô Ngộ tới lui mấy lần, cuối cùng người run mạnh lên một cái, da gà đầy người, “Hừ, cậu cmn từ lúc nào đã biến thành buồn nôn như vậy rồi?”

Viêm Phi Ngang đúng lúc che kín cái tai hiệu kì đang hóng hớt của Tô Ngộ lại, “Đừng nói bậy trước mặt trẻ con.”

Cố Tinh Hà: “...”

Cuối cùng vẫn là Mạnh Thực lái xe, Tô Ngộ sắp biến về nguyên hình, Viêm Phi Ngang không đưa cậu về nhà nữa mà đưa cùng cậu đi tới khách sạn.

Vào trong phòng, Tô Ngộ quả nhiên biến về nguyên hình, Viêm Phi Ngang thực ra trong lòng có chút xoắn xuýt, anh cũng không biết Tô Ngộ lúc biến về nguyên hình, con vật nhỏ như vậy sẽ ở giữa không trung hay là đứng trên mặt đất, có thể sẽ đụng phải làm cho cậu bị đau hay không, thế nên đành đặt cậu lên giường, như vậy có thể trực tiếp tránh được vấn đề này – đương nhiên nội tâm hoạt động rõ ràng là không phù hợp với tính cách tí nào, thế nên vĩnh viễn sẽ không có khả năng sẽ có người biết rằng anh lại từng xoắn xuýt một chuyện nhỏ như vậy.

Tô Ngộ biến về nguyên hình, vùng vẫy trong mớ quần áo mềm nhũn như chăn, cuối cùng cũng bò ra ngoài được, không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Tứ chi của cậu không tính là ngắn nhưng bởi giữa tứ chi có màng cánh nên thò ra ngoài chỉ còn loại bốn móng vuốt nhỏ tròn tròn, trong một đồng vài vóc như vậy rất dễ bị ngáng chân không tìm thấy phương hướng.

Viêm Phi Ngang nhìn đồng hồ, đã trưa rồi, thế là anh ngồi cạnh cậu hỏi: “Đói không? Muốn ăn gì?”

“Em muốn ăn bánh ngọt!” Tô Ngộ nghe đến chữ “ăn”, hai mắt nhất thời sáng rực, ngoại hình của cậu vốn đã mang theo nụ cười ngọt ngào, phối hợp với đôi mắt như vậy, Viêm Phi Ngang tâm địa có sắt đá thế nào, cũng không thốt lời từ chối ra miệng nổi.

Viêm Phi Ngang cuối cùng đặt một cái bánh ga tô nhỏ tới trước mặt cậu, ngoài ra cũng gọi vài món khác, gọi thịt bò băm nhỏ vừa phải, còn cả đậu phộng... Tô Ngọ nằm úp sấp trên bàn, bốn móng vuốt chạy tới chạy lui, di chuyển xung quanh thức ăn ngon miệng, quả đúng là tâm nguyện lớn nhất của kẻ tham ăn!

Viêm Phi Ngang nhanh chóng ăn hết phần ăn của mình, cả bữa đều chỉ nhìn nhóc bận rộn ăn ăn thức ăn của mình, trong lòng cảm nhận được an bình trước đây chưa từng có.

Đợi tới khi Tô Ngọ cuối cùng đã ăn no bụng, Viêm Phi Ngang lại hỏi: “Ra ngoài chơi không?”

“Đi đâu chơi cơ?” Tô Ngọ tò mò hỏi, cậu bây giờ đang ở nguyên hình mà.

Viêm Phi Ngang nghĩ một lát rồi nói: “Đi xem phim thì thế nào? Mạnh Thực nói gần đây có một bộ không tệ.” Anh vốn muốn hỏi Tô Ngọ chuyện liên quan tới tên lông tạp kia nhưng cuối cùng nghĩ một chút, vẫn quyết định để nhóc này thả lỏng ra đã, những chuyện kia để đi xem phim về rồi nói cũng chưa muộn.

33. Chương 33

Đi xem phim thì thế nào? Mạnh Thực nói gần đây có một bộ không tệ.”

Tô Ngọ có chút do dự, bởi Tiêu Triển vẫn còn đang trong bọc quần áo của cậu!

Nhưng tình huống của Tiêu Triển lúc này rất tệ, hắn còn đang muốn phát rồ muốn giết người, mà hình người của Tô Ngọ giờ cũng không thể chống đỡ nổi, có thả hắn ra cũng khó có ai có thể khống chế được hắn, so sánh như vậy, tình huống bây giờ tiếp tục đặt hắn vào trong bọc quần áo, sẽ càng tốt hơn cho Tiêu Triển.

Hơn nữa tình huống của Tiêu Triển có vẻ rất phức tạp, trong lòng Tô Ngọ cũng nghĩ rất nhiều, cậu cảm thấy tạm thời vẫn chưa nên nói chuyện đã “thu” Tiêu Triển về cho Phi Ngang, nếu Phi Ngang muốn nhốt Tiêu Triển lại thì biết làm sao được đây? Tiêu Triển không phải là sẽ rất đáng thương sao? Đến lúc đó cậu có lẽ cũng không có cách nào cứu Tiêu Triển và giúp hắn được nữa! Nhưng nếu như Phi Ngang biết cậu bởi vì anh mà không thể giúp Tiêu Triển, Phi Ngang có thể nào sẽ bởi vậy mà làm trái với quy định không? Nhìn bộ dáng của La Chương và chú Lộ Bác, “trái với quy định” có vẻ sẽ rất nghiêm trọng!

Cậu nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn lặng lẽ giấu nhem chuyện này đi, đây là lần đầu tiên cậu vì người ngoài mà giấu Phi Ngang, trong lòng cậu tràn ngập hổ thẹn, thế nên đối với đề nghị của Viêm Phi Ngang, cậu không nở từ chối.

“Ừm, vậy chúng ta đi xem phim đi.” Tô Ngọ nghiêm túc gật đầu. Tình huống của Tiêu Triển cũng chỉ có thể chờ cậu tích lũy linh lực một lần nữa, có năng lực có thể khống chế hắn, mới có thể nghĩ ra cách tiếp tục giúp hắn.

Viêm Phi Ngang thấy cậu đã đồng ý, liền thu dọn quần áo của cậu đang ném trên giường rồi gọi phục vụ phòng, tiện tay lại cầm quần lót nhỏ của cậu đi giặt sạch, phơi lên, sau đó mới dẫn cậu ra ngoài cùng đi xem phim.

Ngoại trừ khi còn đi học bởi trường học tổ chức có từng đến rạp chiếu phim, đời này của Viêm Phi Ngang rất cuộc cũng chưa từng đặt chân tới nơi này, trong bộ đội cũng thường xuyên tổ chức xem phim nhưng đều có chỗ chiếu phim chuyên dụng.

Lần đầu cùng Tô Ngộ xem phim, trên đường Viêm Phi Ngang còn suy nghĩ tới một vài chuyện. Bây giờ họ đã kết hôn rồi, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi quan niệm về hôn nhân của người lớn trong nhà, không cần biết vì nguyên nhân gì nhưng anh và Tô Ngộ cũng đã kết hôn, sau khi kết hôn lòng chung thủy của Viêm Phi Ngang là tuyệt đối, họ chỉ trừ việc Tô Ngộ vẫn còn quá nhỏ, quá ngây thơ chưa thể lên giường ra thì những việc còn lại cũng không thể thiếu so với những gia đình nhỏ khác, cho dù anh đã từng cảm thấy tình yêu thật kì diệu, khó hiểu, nhưng chỉ cần Tô Ngộ không bỏ đi, anh cho rằng, một ngày nào đó hai người họ cũng sẽ có được nó.

Internet thứ gì cũng có, các hình thức hẹn hò theo đuổi đa dạng, Viêm Phi Ngang lướt một lượt cảm thấy chẳng có cách nào đáng tin cậy, lúc đọc được cách “dùng thức ăn ngon lấy lòng người trong lòng”, bỗng nghĩ tới bộ dáng kích động, cảm động của Tô Ngộ mỗi lần được ăn món ngon, anh cúi đầu nhìn nhóc kia đang ngoan ngoãn ngồi trong túi áo của anh, anh liền rẽ vào siêu thị bên cạnh.

Tô Ngộ nhìn thấy siêu thị, hai mắt sáng rực lên, đối với cậu mà nói, thế giới loài người cái gì cũng tốt, nhưng làm cho cậu thích nhất, ngoài nhà của Viêm Phi Ngang và cậu ra thì chính là siêu thị!

“Phi Ngang, Phi Ngang, anh muốn mua gì vậy?!” Tô Ngộ trừng đôi mắt to đến nỗi có thể dùng làm gương được, cậu nhìn từng sản phẩm bao bì đóng gói màu sắc rực rỡ, đã sắp không thể dời mắt ra được rồi!

Viêm Phi Ngang trực tiếp đưa cậu tới khu bán đồ ăn vặt, nhìn một hồi, đầu tiên là mua một bao khoai tây chiên, rồi lại mua một gói mút hoa quả, nghĩ một lát, lại mua thêm một túi hạt thông đường, thấy khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ đã toát ra màu hồng phấn hạnh phúc, lúc này mới tính tiền ra khỏi siêu thị.

Bộ phim mà Mạnh Thực giới thiệu là một bộ phim hoạt hình động vật được nhân hóa như con người, xem rất thoải mái hài hước, Viêm Phi Ngang vốn không để ý lắm, nhưng sau lại nghĩ lại, thực ra bộ phim như vậy rất thích hợp cho Tô Ngộ xem, trong lòng cũng yên tâm.

Hôm nay không phải là cuối tuần, người xem phim ban ngày cũng không nhiều, Viêm Phi Ngang mua vé, sau khi vào trong phòng chiếu rồi liền cúi đầu hỏi Tô Ngộ: “Em muốn ngồi trong túi áo của tôi xem hay là ngồi lên vai tôi?”

Tô Ngộ ôm móng vuốt nhìn tới nhìn lui, cuối cùng đáp: “Em vẫn nên ngồi trong túi thì hơn, ngồi ở đây cũng có thể xem được rồi!”

Túi áo của Viêm Phi Ngang không hề lớn, nguyên hình của Tô Ngộ ngồi bên trong phồng lên một bọc, vừa vặn có thể làm cho cậu có thể nhìn lên màn hình lớn.

Viêm Phi Ngang xé một bao khoai tây chiên, cầm một miếng lên đưa cho cậu.

Miếng khoai tây chiên to dùng che khuất cả cái đầu nhỏ của Tô Ngo, Tô Ngo thò cặp móng ra cầm lấy khoai tây chiên, ôm trước ngực rộp rộp bắt đầu ăn.

Bộ phim này trong chốc lát liền bắt đầu chiếu, Viêm Phi Ngang ngồi cạnh vài nữ sinh, kiểu phim hoạt hình thế này, trong phòng chiếu gần như tất cả đều là nữ sinh, hoặc chính là người lớn mang con cái đến xem, cho dù có nam sinh, thì cũng hơn phân nửa là đi cùng với bạn gái, thế nên Viêm Phi Ngang đi một mình, đáng người lại cao to rất dễ bị chú ý tới.

Có cô nữ sinh bất ngờ nhìn thấy ngồi trong túi áo cậu là một con vật rất đáng yêu đang ăn khoai tây chiên, nhất thời cũng bị vẻ đáng yêu của cậu làm cho chảy máu mũi, người ta ăn khoai tây chiên, lại còn xem phim nữa kìa! Hơn nữa lúc mãi xem phim, ngay cả khoai tây chiên cũng quên cả ăn nữa! Quả là đáng yêu đòi mạng luôn!

Rất nhanh, các nữ sinh ngồi xung quanh Viêm Phi Ngang đều phát hiện ra anh mang theo manh vật, vội vã không thể nhìn được mà che miệng quay đầu lại nhìn.

Viêm Phi Ngang xem phim, hai mắt nhìn thẳng, chỉ thỉnh thoảng khi nghe thấy Tô Ngo bởi xem quá tập trung nên không nhìn được mà phát ra tiếng kinh hô thì mới giơ tay vuốt vuốt cậu qua một lớp túi. Tô Ngo có lẽ đã dùng một chút linh lực, làm cho những người xung quanh không nghe được giọng nói của cậu, thế nên cho dù tất cả mọi người đều bị cậu hấp dẫn tầm mắt thì cũng không có ai lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Phim đúng là quá đẹp rồi!

Tô Ngo hoàn toàn đắm chìm trong nội dung bộ phim, bởi nam chính đều là động vật nhỏ, cậu còn có thể dễ bản thân nhập vào nhân vật, thế nên đợi phim cuối cùng cũng kết thúc, Tô Ngo ôm miếng khoai tây chiên gặm hết sạch sẽ, kinh hô: “Phi Ngang, Phi Ngang, bộ phim này đẹp quá đi! Động vật nhỏ trong đó đều thật thông minh, thật ghê gớm!”

Viêm Phi Ngang không nhìn được mà nghĩ tới sau khi gặp được Tô Ngo, đủ mọi kì tích đều đã xảy ra, trên mặt anh cũng lộ ra một nụ cười, “Lần sau lại mang em đi xem.”

“Ừm, nhất định là phải trở lại nha!” Tô Ngo nghiêm túc gật đầu, sau đó lú lú đòi thảo luận với anh về nội dung của bộ phim.

Viêm Phi Ngang làm gì cũng nghiêm túc, thế nên cho dù nội dung của phim làm cho anh không thể quá nhập tâm, anh vẫn nghiêm túc xem từ đầu tới cuối, lúc Tô Ngo nói chuyện, anh cũng có thể nói tiếp bất cứ lúc nào, đồng thời còn đưa thêm một vài giải thích của mình vào, điều này làm cho Tô Ngo đang kích động nói tới thỏa mãn vô cùng.

Sau khi trở lại khách sạn, vẫn còn sớm, Tô Ngo muốn có thể biến trở lại hình người sớm một chút, sau khi biến về hình người còn có thể nắm giữ càng nhiều linh lực nên cố ý lấy một trái cây mang theo linh khí từ

trong bọc quần áo, sau đó nói với Viêm Phi Ngang: “Phi Ngang, em muốn tu luyện, anh nhớ lúc ăn tối gọi em!”

“Sẽ không quên.” Viêm Phi Ngang biết cậu có cố chấp với đồ ăn, lập tức đồng ý.

Lúc này Tô Ngộ mới yên tâm ngồi trên cái bàn cạnh cửa sổ, bắt đầu tu luyện.

Buổi chiều Viêm Phi Ngang không định trở lại Cục 9, đợi sau khi Tô Ngộ đã bắt đầu tu luyện rồi, anh cũng bắt đầu nhớ lại tình cảnh lúc đó mình với lông tạp giao thủ.

Thân thủ của lông tạp dưới đánh giá của anh vẫn còn rất được, công kích của gã cũng không phải chỉ là đánh lung tung một mạch, Viêm Phi Ngang có thể xác định lông tạp chắc chắn từng được huấn luyện chuyên nghiệp, anh ghi nhớ lại cách tấn công của lông tạp, truyền lại cho một người.

Đối phương chính là người đàn ông tay đeo nhẫn phỉ thúy họa tiết hình rồng mà anh đã gặp khi mới gặp được Tô Ngộ không lâu, tin tức trong tay người này rất nhiều, cũng có thể giúp anh thông qua những đầu mối này tìm được một vài manh mối về đám người kia.

Ngoài ra, thân phận của lông tạp, cùng với tội phạm truy nã đã bắt cóc Tô Ngộ kia, cũng cần điều tra kĩ càng lại một lần.

Mạnh Thực rất nhanh đã chuyển tư liệu của Tiêu Triển sang cho anh.

Tình huống của Tiêu Triển đúng là cực kì phức tạp, Tiêu Triển của cải nhiều vô số, sản nghiệp trải rộng đại giang nam bắc, có thể nói là vô cùng giàu có. Mới ngay cách đây không lâu, đương gia nhà họ Tiêu trắng niên chính trực và vợ của ông đã chết yếu trong nhà, trong nhà họ Tiêu cũng không lắp camera, trong vườn thì có vài nơi có camera, lúc đó Tiêu Triển bị liệt vào người có hiềm nghi lớn nhất, cũng là bởi lúc đó trong nhà chỉ có ba người họ, Tiêu Triển máu me đầy người xuất hiện trong camera, đồng thời sau đó còn lái xe chạy trốn, có người phát hiện cha mẹ hắn bị đâm vô số nhát dao chết trong nhà, tử trạng thê thảm, vì vậy liền báo án.

Bởi nhà họ Tiêu rất có danh tiếng trong nước, hơn nữa một đôi vợ chồng quanh năm đều làm từ thiện, đặc biệt là sau khi Tiêu Triển vào công ty cũng có biểu hiện xuất sắc, họ dần dần không quá để tâm tới sản nghiệp nữa, càng coi từ thiện là công việc quan trọng thứ hai trong đời, rất nhiều người đều biết đến họ, có thể nói cuối cùng họ lại rơi vào kết cục như vậy, thực sự khiến cho rất nhiều người đều khó có thể tiếp thu nổi, chuyện này sau đó bởi nhiều nguyên nhân mà bị ém xuống, vẫn chưa được tiết lộ ra ngoài ánh sáng cho đại chúng biết.

Tiêu Triển là con trai ruột duy nhất của họ, có điều họ còn nhận nuôi thêm một đứa con khác nữa, tên là Tiêu Nguyên Gia, hai người không để lại di chúc, thế nên cậu ta cũng nắm quyền thừa kế giống Tiêu Triển, nhưng Tiêu Triển nếu bởi chứng cứ xác thực, đã sát hại cha mẹ, nhận hình phạt thì rất có thể tất cả nhà họ Tiêu sẽ đều rơi vào trong tay cậu ta.

Viêm Phi Ngang ngưng thần nhìn phần tư liệu không tính là dày này, cho dù án kiện được cho rằng có liên quan tới việc Tiêu Triển sát hại cha mẹ này lỗ thủng tương đối nhiều, nói Tiêu Triển có động cơ sát hại cha mẹ và nhấn tâm, dĩ nhiên là cho tới bây giờ, còn chưa thể để truyền thông để lộ ra bất cứ phong thanh gì tới công chúng, sẽ rất khó làm được. Người Cục 9 họ đương nhiên là có thể làm được dễ dàng, bởi vốn chuyện họ đang điều tra chính là một sự kiện không bình thường, có thêm một vài đặc quyền, nhưng một vụ án giết chết cha mẹ này, muốn đề xuống không phải chỉ cần một hai người là có thể làm được.

Sau đó là hành vi như muốn tự hủy tiền đồ và nhân sinh này của Tiêu Triển, nếu như cuối cùng kết luận, lí do giết người của hắn không đầy đủ, có lẽ sẽ không ai có thể tin được.

Viêm Phi Ngang ghi nhớ một vài điểm đáng ngờ lại, để Mạnh Thực tiếp tục điều tra.

Mạnh Thực rất nhanh đã nhấn lại, “Lão đại, anh điều tra người này làm gì? Có liên quan gì tới chuyện chúng ta đang truy tra sao?”

“Mục tiêu lông tạp săn đuổi có lẽ chính là cậu ta, nhà họ Tiêu mới xảy ra biến cố quá lớn, quá trùng hợp, điểm đáng ngờ cũng không nhiều lắm.”

Mạnh Thực cảm thấy rất có lí, “Được lão đại, em lập tức đi thâm nhập đào móc chân tướng đằng sau vụ án huyết tinh này!”

Viêm Phi Ngang đang định tắt phần mềm truyền tin đi, Mạnh Thực bên kia lại gửi một tin nhắn tới, “Lão đại lão đại, hôm qua anh với Tiểu Tô Ngộ đi thuê phòng phải không? Sao vẫn còn thời gian giao việc cho em vậy?”

Viêm Phi Ngang cảm thấy anh ta quả thực quá nhàm chán, Mạnh Thực bên kia còn không chịu yên tĩnh lại, tiếp tục nói: “Nói thật đi lão đại, không phải chứ em nói anh này, chuyện yêu đương ấy mà, anh cũng đừng quá nghiêm túc, bằng không cậu nhóc sẽ không cảm nhận được tình yêu của anh, sẽ đau lòng đó!”

Viêm Phi Ngang lười tiếp tục nghe anh ta tiếp tục phí lời, trực tiếp tắt phần mềm đi.

Đến giờ cơm tối, Viêm Phi Ngang quả nhiên đúng giờ gọi Tô Ngộ dậy ăn bữa tối, tối hôm đó hai người vẫn ở lại khách sạn, chưa về nhà họ Viêm ngay.

Ăn xong cơm tối, Viêm Phi Ngang hỏi tới chuyện về lông tạp kia.

Tô Ngộ lập tức nghĩ tới chuyện lông tạp đã bắt nạt Viêm Phi Ngang, hết sức tức giận, mất hứng nói: “Gã cũng chẳng lợi hại tẹo nào, tuyệt không đánh lại được em!”

“Vậy em có biết tại sao gã lại đi tìm Tiêu Triển không?”

Tô Ngọ vẫn còn muốn che giấu chuyện Tiêu Triển đã bị cậu “thu” về, nghe vậy liền chột dạ ngậm miệng, cái đầu nhỏ nhỏ lắc lắc, đôi mắt to liếc loạn xung quanh, không dám nhìn anh.

Bộ dáng này của cậu chỉ còn thiếu mỗi viết thẳng lên mặt bốn chữ lớn “Em đang nói láo”, hơn nữa lời này của Viêm Phi Ngang còn có một cái bầy nhỏ nhỏ, đó chính là Tô Ngọ rõ ràng biết chuyện Tiêu Triển, còn biết cả họ tên Tiêu Triển, nhưng lại bao che cho hắn.

Viêm Phi Ngang vốn chỉ cảm thấy mấy lần Tô Ngọ đều bị quán vào chuyện này đúng là quá trùng hợp, anh suy đoán nhóc này có thể biết chuyện của Tiêu Triển, thế nên mới thử thăm dò một chút, không ngờ cậu nhóc lại không hề phát hiện cạm bẫy nhỏ này, trực tiếp lọt vào bẫy.

Anh cũng không bởi chuyện này mà tức giận, chẳng qua là cảm thấy cậu đúng là đã quá ngây thơ đơn thuần, ngay cả nói dối cũng không biết.

Có điều Tô Ngọ đã không muốn nói, Viêm Phi Ngang cũng sẽ không hỏi tiếp nữa, đứa nhỏ ngây thơ đơn thuần, cũng không phải là không phân biệt được đúng sai, cậu không muốn nói nữa, chắc chắn là có lí do của cậu. Còn lông tạp và Tiêu Triển kia, đội Mạnh Thực và “người đeo nhãn phỉ thúy” kia tra được manh mối rồi, sẽ dần dần lộ ra mà thôi, lúc đó cũng không muộn.

“Đi, đi tắm.” Viêm Phi Ngang nhắc cậu lên đi tới phòng tắm.

“Ừm, em muốn tự mình tắm!” Tô Ngọ thấy anh không hỏi tiếp nữa, thở phào nhẹ nhõm trong lòng, còn tự cho là đã có thể giấu được Viêm Phi Ngang, tuy rằng trong lòng hơi hổ thẹn, nhưng lại khó có thể giải thích mà có chút vui vẻ!

Viêm Phi Ngang vì vậy lại dùng chậu nhựa đựng nước vừa ấm, sau khi bỏ Tô Ngọ vào rồi liền giúp cậu xoa sữa tắm.

Sóc bay nhỏ biến thành nguyên hình thực ra có rất nhiều chỗ không thể chạm tới để kì cọ, thò móng vuốt dài cũng không chạm được ra sau lưng, vì vậy chỉ có thể nhờ vả anh, “Phi Ngang Phi Ngang, anh giúp em tắm sau lưng với, em không chạm tới được.”

“Ừm.” Đùng thấy Viêm Phi Ngang cả ngày cũng chẳng trưng ra khuôn mặt tươi cười, thực ra người này rất kiên trì, anh dùng ngón tay chà lông sau lưng cho cậu. Tô Ngọ thì lại tự mình nắm lấy cái đuôi to xù tự kì cọ, có điều phần lớn đuôi cậu đều không thể với tới, cũng chỉ có thể nhờ Viêm Phi Ngang giúp mình.

Để Viêm Phi Ngang giúp mình tắm cái nơi tư mật kia, Tô Ngọ vô cùng ngượng ngùng, nhưng mà họ kết hôn rồi, cho dù để Phi Ngang giúp mình tắm cũng là bình thường thôi nhỉ?

Nếu như Phi Ngang cũng có thể để mình tắm hộ anh ấy thì tốt rồi!

Tô Ngọ nghĩ một lát liền chảy nước miếng, cậu cảm thấy vô cùng kì quái, tại sao nghĩ tới chuyện Phi Ngang

đi tắm lại chảy nước miếng? Phi Ngang cũng không phải là đồ ăn mà!

Hai người tắm xong sạch sẽ nằm trên giường, Viêm Phi Ngang gối lên cánh tay, ngón tay vuốt ve lông của Tô Ngộ đang nằm trên ngực mình, trong lòng đột nhiên nảy ra ý nghĩ muốn mua nhà, vì vậy anh cúi đầu thương lượng với Tô Ngộ: “Chúng ta có nên dọn ra khỏi nhà không?”

Ở trong nhà có rất nhiều người, Tô Ngộ lại là yêu tinh hóa thành người, sẽ có chỗ bất tiện, vẫn là ở riêng thích hợp nhất.

“Dọn ra? Không ở trong nhà nữa sao?” Tô Ngộ nằm úp sấp trên lồng ngực anh, lén lút dùng chóp mũi cọ cọ lên trên, nghe vậy liền tò mò thò đầu lên nhìn anh.

Mấy ngón tay của Viêm Phi Ngang từ từ vuốt ve cơ thể bé nhỏ của cậu, giải thích: “Bình thường đều ở trong nhà, nếu như em phải biến về nguyên hình, chúng ta liền tới đó ở, sau đó lúc nào em muốn đi học, cũng có thể ở bên ngoài.”

Tô Ngộ nghĩ một lúc, thấy cách này rất tốt, thế là cậu gật đầu nói: “Có thể.” Nói xong lại nghĩ tới điều gì đó, lại hỏi, “Vậy sau khi chúng ta dọn ra rồi còn có thể trồng linh thực không? Em có rất nhiều thứ muốn trồng.”

“Được, tôi sẽ mua loại nhà có thể trồng được cây.”

“Cũng giống nhà bây giờ chứ?”

Nhà họ Viêm có sân, Viêm Phi Ngang dùng tiền của mình không mua nổi biệt thự có sân ở thủ đô, thế là anh miêu tả quyết định của mình một chút, “Mua nhà có sân thượng lớn có thể trồng được cây, hoặc là nhà ở trên tầng cao nhất...”

Một người một sóc nói chuyện hồi lâu, Tô Ngộ dưới miêu tả của anh càng lúc càng mong đợi có thể có được một căn nhà thực sự thuộc về họ, vì vậy cậu vui vẻ hỏi: “Vậy lúc nào chúng ta mới dọn ra riêng?”

Trong lòng Viêm Phi Ngang tính toán số tiền tiết kiệm của mình một chút, muốn mua căn hợp ý lại trong khả năng thì chắc vẫn còn thiếu một chút, vì vậy anh định mượn anh hai một ít, như thế sẽ có thể mua được căn hợp ý trong một thời gian ngắn, “Để tôi để ý xem có căn nào phù hợp mà đang giao bán không, chờ ba khối hân, chắc là có thể ra ở riêng.”

“Tốt quá rồi! Vậy em nhất định sẽ bố trí nội thất thật đẹp, thật thoải mái!”

“Được, tôi giúp em.”

Tô Ngộ hưng phấn nói xong, cảm thấy hơi buồn ngủ, vì vậy cậu chôn đầu trước ngực anh, giọng nói hàm

hồ, “Buồn ngủ quá, em ngủ đây, Phi Ngang ngày mai gặp.”

“Ngày mai gặp.”

Ngày hôm sau Tô Ngộ một lần nữa biến trở lại hình người, có điều lần này cậu không biến trong khi ngủ, Viêm Phi Ngang đưa cho cậu quần áo đã giặt sạch sẽ, hai người cùng ra khỏi khách sạn.

“Em về nhà hay là đi đâu?” Viêm Phi Ngang sờ tóc cậu.

“Chưa về nhà đâu, em, em đi một lát, về sau.” Tô Ngộ định tìm một nơi an toàn, thả Tiêu Triển ra trước đã, cũng không biết là có thể tìm được cách nào không chế Tiêu Triển lại không.

“Được, nếu không biết đường về nhà, có thể gọi điện thoại cho tôi.” Viêm Phi Ngang không yên tâm dặn.

“Ừm, Phi Ngang anh mau mau đi làm đi.” Tô Ngộ vẫy vẫy tay với anh.

Viêm Phi Ngang chỉ đành mang theo một bụng không yên, một mình rời đi trước.

Mật độ dân số ở đây rất đông, gần như không có đất trống không người, Tô Ngộ đi vòng vòng, đi cho tới tận lúc đói rồi, cũng không tìm được nơi nào thích hợp để thả Tiêu Triển ra, dù sao bây giờ hắn cũng đang tràn ngập sát khí trong người!

Cậu đi vòng vòng một hồi, lại bị một tiệm bánh ngọt ven đường hấp dẫn sự chú ý.

Tiệm bánh ngọt hướng ra mặt đường, cửa kính trong suốt, bên trong là đủ loại bánh mì và bánh ngọt đẹp đẽ, Tô Ngộ ngửi thấy mùi thơm bay ra từ trong cửa kính, nước miếng trào ra, không thể nào nhúc nhích nổi.

Muốn ăn quá! Có nên đi mua không nhỉ?

Tô Ngộ khịt mũi hít mùi thơm tỏa ra, đang lúc xoắn xuýt, lại chợt nghe thấy một tiếng cười vang lên sau lưng.

Tô Ngộ cảm thấy cái giọng này rất quen tai, lúc quay đầu lại nhìn thấy đối phương, trên mặt lập tức lộ ra vẻ vui mừng, hô lên: “Anh hai, sao anh lại ở đây?”

Viêm Phi Ứng hôm nay ăn mặc vô cùng tinh anh, đẹp trai, anh vốn định đến tham dự lễ cưới của người quen, đang lái xe trên đường chờ đèn xanh lại thấy một cậu bé đang đứng trước một cửa tiệm bánh ngọt, tha thiết mong chờ nhìn bánh ngọt bên trong tủ kính, bộ dáng thèm thuồng, nhìn kĩ, còn không phải là Tiểu Tô Ngộ nhà họ đây sao?

“Đi ngang qua nhìn thấy em.” Viêm Phi Ứng cười híp mắt xoa xoa đầu cậu, vừa liếc nhìn cửa hàng trước mắt, anh vừa buồn cười hỏi, “Muốn ăn bánh ngọt? Sao không vào mua đi? Phi Ngang không cho em tiền à?”

“Có, có cho em tiền.” Tô Ngộ lắc đầu liên tục, sau đó lại ngượng ngùng nói, “Nhưng Phi Ngang nói vừa ăn sáng xong, không thể ăn quá nhiều đồ ngọt, không tốt cho sức khỏe.”

Viêm Phi Ứng không nhịn được hừ một tiếng, đây điển hình là phong cách quản trẻ con của thằng tư họ Viêm đây mà, anh liếc liếc mắt, bỗng cười híp mắt hỏi cậu: “Vậy anh mời em ăn bánh ngọt thấy thế nào? Lén ăn thôi, anh đảm bảo không kể cho Phi Ngang đâu.”

Tô Ngộ bị lời của anh làm cho động lòng, móng vuốt cũng nhịn không được mà nắm chặt lại, có điều cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu, “Không được, Phi Ngang sẽ không vui đâu.”

Viêm Phi Ứng hơi nhúm mày, cười nói: “Anh không nói cho nó là được, em cũng không nói với nó, nó làm sao mà biết được?”

Tô Ngộ vẫn lắc đầu, “Vậy càng không được, em không muốn để cho anh ấy không vui.”

Viêm Phi Ứng nghe vậy đã hiểu, trọng điểm không phải là có để cho Phi Ngang biết hay không, mà là Phi Ngang có vui hay không.

Anh không khỏi cảm thán một tiếng, thằng tư nhà họ đúng là có phúc khí, may mắn cưới được một người vợ luôn nghĩ cho nó như vậy.

Anh đang cảm thán, lại thấy Tô Ngộ như nghĩ đến điều gì đó, lén lén lút lút, ấp úng hỏi anh: “À, ừm, anh hai, anh cũng là “vũ khí quốc gia” à?”

Viêm Phi Ứng nhất thời bị cậu chọc buồn cười, được rồi, bốn chữ này cũng là phong cách của Phi Ngang đây mà, anh khựng lại chút, lắc đầu cố ý hạ thấp giọng nói với cậu: “Anh không phải, sao vậy, em muốn anh giúp em làm chuyện xấu gì à?”

Tô Ngộ nhất thời đỏ bừng mặt, hai tay sốt sắng nắm chặt lại, nói quanh co: “Không, không phải, em, em có một người bạn gặp phiền toái, muốn, muốn anh tìm giúp em một chỗ an toàn.”

Viêm Phi Ứng không hỏi chuyện liên quan tới vấn đề của bạn cậu, mà cười đùa nói với cậu: “Em không sợ Phi Ngang biết sẽ không vui sao?”

“Sợ chứ, nhưng em không muốn làm cho Phi Ngang phải khó xử.” Tô Ngộ không tự chủ liền lộ ra vẻ mặt tội nghiệp nhìn về phía anh.

Viêm Phi Ứng trong lòng nghĩ tâm địa sắt đá mới cự tuyệt nổi bộ dáng này của Tiểu Tô Ngộ, anh lại không phải kẻ tâm địa sắt đá, càng không phải là thằng tư chính trực lớn hơn trời nhà họ, vì vậy không chút do dự đồng ý, “Có thể, có điều chỗ an toàn cần anh dẫn em đi, nhưng bây giờ anh phải đi tham dự lễ cưới, chờ hôn lễ kết thúc mới đi được, được không?”

“Vậy phải mất bao lâu?”

“Như đi ăn trưa thôi.”

“Vậy cũng được.” Tô Ngộ gật đầu, tình huống của Tiêu Triển giờ vẫn chưa ổn, không thể dễ dàng thả hẳn ra, nói không chừng trong lúc này cậu cũng có thể nghĩ ra cách giúp hắn.

“Được, vậy em có muốn cùng đến lễ cưới với anh không? Là thân thích của chị dâu nha, hơn nữa họ cũng cử hành ở khách sạn lớn nhất thủ đô nữa, có rất nhiều món ngon đó!” Viêm Phi Ứng xoa đầu cậu, cười híp mắt nói.

Tô Ngộ cảm thấy cũng chẳng khác nào đi ăn trưa, Phi Ngang biết cũng sẽ không giận, vì vậy cậu vui vẻ gật đầu, “Em đi với anh.”

Viêm Phi Ứng nở nụ cười, cùng cậu đi lên xe.

Sau khi anh cả họ Viêm chuyển đi thì không ở lại thủ đô nữa, trước bởi ông nội muốn chiêu đãi cảm ơn Tô Ngộ nên anh từng trở lại một lần, trong thời gian ngắn đương nhiên sẽ không trở lại, nhưng thân thích này tương đối thân thiết với chị dâu cả, vì vậy anh liền nhờ em hai của mình đúng lúc này đang rất rảnh rỗi đi giúp đỡ một chuyến.

Viêm Phi Ứng cũng rất nổi tiếng ở thủ đô, khác hoàn toàn so với mấy anh em khác sống giản dị, không phô trương, ngoài thân phận là người nhà họ Viêm ra, nơi thương trường anh cũng rất nổi tiếng, rất nhiều người ở thủ đô đều biết tới anh, đồng thời cũng biết cậu anh để đem lại danh tiếng cho bản thân, thế nên anh tới tham dự lễ cưới, làm cho đối phương cảm thấy rất có thể diện, đương nhiên là rất hoan nghênh anh.

Quần áo Tô Ngộ mặc hôm nay vẫn là bộ Viêm Phi Ngang mua cho cậu hồi trước, đều là trắng và đen phối với nhau, mặc vào rất đẹp, dẫn cậu đi tham gia hôn lễ hoàn toàn không thành vấn đề.

Cô dâu chú rể đứng trước cửa khách sạn đón khách, thấy Viêm Phi Ứng tới đều vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, “Viêm tiên sinh đến rồi đây à, mời anh vào trong.”

“Chúc mừng hai người, chúc hai người trăm năm hảo hợp, sớm sinh quý tử.” Viêm Phi Ứng nửa ôm Tô Ngộ cùng cậu đi vào bên trong, mỉm cười giới thiệu với họ: “Đây là em trai tôi, tôi dẫn nó tới đây chơi một chút.”

“Ồ, em trai Viêm tiên sinh thật là đẹp trai! Hôm nay hãy chơi vui vẻ nhé!” Chú rể là họ hàng của chị dâu

cả, thế nhưng từ trước tới nay quan hệ của hai người họ rất thân, họ cũng đều là thương nhân, tuy rằng ở thủ đô danh tiếng không được bằng Viêm Phi Ứng nhưng cũng là đối tượng được rất nhiều người nịnh bợ.

Viêm Phi Ứng mỉm cười gật đầu, đang định mang theo Tô Ngộ đi vào trong, lại nghe thấy bên ngoài lại thêm một đám người nữa đi tới, hơn nữa trông có vẻ rất có thân phận, đôi tân nhân không thể không trở lại tiếp khách.

Tô Ngộ tò mò quay đầu nhìn xung quanh, khách sạn này rất lớn, rất hào nhoáng, trong đại sảnh có thể thấy xung quanh đều được trang trí bằng đồ trang trí đắt tiền, bởi hôm nay có người tổ chức đám cưới ở đây nên trang trí rất có hỉ khí.

“Viêm tiên sinh, không ngờ lại gặp anh ở đây.” Hai người đang định đi tới vườn hoa lộ thiên sau khách sạn, lại nghe thấy giọng một người đàn ông vang lên sau lưng.

Viêm Phi Ứng quay đầu lại, thấy đối phương liền nở nụ cười, “Phó tổng Lưu, không ngờ lại gặp anh ở đây, đúng là trùng hợp quá.”

Phó tổng Lưu kia còn chưa kịp đáp lại, bên cạnh đã có một giọng nói trào phúng cất lên, “Đương nhiên không phải là trùng hợp, nội tình của nhà họ Tần phức tạp, bây giờ anh ta không còn chỗ dựa, đương nhiên là phải nhanh chóng tìm một chủ nhân.”

Phó tổng Lưu vừa bị cướp lời lại bị giễu cợt vẻ mặt lạnh lùng, cười cười ý như muốn xin lỗi Viêm Phi Ứng, “Viêm tiên sinh, chốc nữa gặp sau.” Ý nói xong cũng đi trước, căn bản là không để ý tới người đã trào phúng mình.

Viêm Phi Ứng nhíu mày, nhìn về phía người kia, cười nói: “Đây còn không phải là nhị thiếu gia nhà họ Tiêu sao? Tinh thần cậu trông cũng không tệ.”

Tiêu Nguyên Gia mặt hếch lên tận trời, ánh mắt lại đột nhiên quét tới Tô Ngộ đang đứng cạnh Viêm Phi Ứng, sắc mặt nhất thời trở nên cổ quái, nói một câu, “Được ngài thăm hỏi, coi như cũng không tệ.” Sau đó cũng vội vã đi mất.

Viêm Phi Ứng nhìn bóng lưng lần lượt đi khỏi của hai người, cười híp mắt sờ sờ cằm, “Thật thú vị.”

“Anh hai, anh biết cái người vừa nãy à?” Tô Ngộ kéo kéo tay áo anh.

Viêm Phi Ứng cúi đầu nhìn cậu nói: “Biết, sao vậy, em cũng biết cậu ta?”

Tô Ngộ không trả lời anh, mà lại hỏi: “Anh hai, anh có thể nói cho em biết một số chuyện liên quan tới anh ta không?”

Viêm Phi Ứng thấy cậu có hứng thú với chuyện của nhà họ Tiêu, vừa kéo cậu đi về phía vườn hoa, vừa chọn trọng điểm kể cho cậu một lần, cuối cùng nói với cậu: “Một là đối tác năm đó của nhà họ Tiêu, bình thường vẫn luôn tạo ấn tượng rất trung hậu đối với mọi người, sau khi nhà họ Tiêu xảy ra chuyện, anh ta còn cố gắng chống đỡ lấy sản nghiệp của nhà họ Tiêu, đồng thời còn tin chắc rằng đại thiếu gia nhà họ Tiêu là vô tội, tỏ ý phải chờ cậu ta về chủ trì đại cục, một là con trai nuôi của nhà họ Tiêu, bố mẹ nuôi vừa mới xảy ra chuyện, đã vội vàng nhảy vào cướp gia sản, giành tới không còn biết trời đất là gì, thái độ ngông cuồng tự đại, lập tức muốn đăng cơ thượng vị... Tiểu Tô Ngộ, em cảm thấy trong hai người họ ai trung ai gian?”

Tô Ngộ rất mờ mịt, bởi cậu đều cảm thấy trên người hai người này đều không có ý tốt, mà cậu cũng không thể dễ dàng phán xét một người một cách chủ quan, thế nên cậu nhất thời khó đưa ra đáp án, cậu không khỏi hỏi lại: “Vậy anh hai cảm thấy thế nào?”

Viêm Phi Ứng kéo cậu tìm một chỗ ngồi xuống, cười nói: “Anh cũng không nhìn ra.” Thế nên mới cảm thấy thật là thú vị.

34. Chương 34

Khách sạn lớn nhất thủ đô danh bất hư truyền, có đầy đủ các loại món ăn, có thể nói là đầy đủ sắc hương vị, chưa nói tới chuyện mùi vị có thể câu hồn phách người ăn, chỉ mới nhìn màu sắc dụ người kia đã có thể làm cho người ta thèm nhỏ dãi ba thước rồi ấy chứ.

Nhưng đối với thức ăn ngon như vậy, Tô Ngộ cũng không chảy nước miếng rồi đắm đầu vào thức ăn không thể ra được như trước.

Nghĩ tới thảm trạng của Tiêu Triển, cậu rất để ý tới sự tình của nhà họ Tiêu.

Viêm Phi Ứng kéo cậu ngồi xuống bên cạnh mình, thấy bộ dáng mất tập trung của cậu, anh cười nói: “Sao vậy, Phi Ngang không ở đây, ngay cả thức ăn ngon cũng không hấp dẫn được em sao?”

Tô Ngộ bị anh trêu chọc, có chút ngượng ngùng, cậu liếc mắt nhìn về một cái bàn trước mặt, cách bàn cậu đang ngồi hai cái bàn, Tiêu Nguyên Gia đây mặt kiêu ngạo, còn có cả một phó tổng Lưu mặt mày trung hậu trầm ổn, họ phân ra ngồi thành hai bàn, nước sông không phạm nước giếng, cậu nhỏ giọng hỏi Viêm Phi Ứng, “Anh hai, nhà họ Tiêu rất có tiền, có phải là tất cả mọi người đều muốn có được không?”

Viêm Phi Ứng nhìn từng đĩa sứ trắng được bê lên đặt trên bàn, gấp một chút thức ăn thoát nhìn cũng không tệ vào trong bát cậu, vừa gấp vừa đáp: “Đó là điều đương nhiên, trên đời này có rất nhiều điều xấu xa, dục vọng nảy sinh, đều là bởi vì tiền.”

Tô Ngộ tuy không rành thế sự, nhưng chút đạo lý này cậu vẫn hiểu, mạnh được yếu thua, kẻ thích hợp mới có thể sinh tồn, giống như yêu tinh trong núi cũng sẽ thỉnh thoảng đánh nhau một mất một còn để tranh giành tài nguyên tu luyện, bây giờ trong xã hội loài người, tiền cũng chính là một loại tài nguyên, đương nhiên sẽ có nhiều người muốn có. Cây thông lớn đã từng nói cho cậu biết, tranh đấu vì tài nguyên là pháp

tắc, cũng không thể nói là sai. Nhưng Tô Ngộ lại cảm thấy, vì tài nguyên mà tranh đấu với người không có quyền lên tiếng, khi hại chết người vô tội chính là điều không thể tha thứ, phải bị trừng phạt, tuyệt không thể khoan dung.

“Vậy Tiêu Nguyên Gia và phó tổng Lưu kia đều muốn tranh nhau sao? Có phải chỉ cần Tiêu Triển chết rồi, hoặc là không thể trở về được nữa, cũng không rửa sạch được tội danh trên người là họ có thể chiếm đoạt được tiền của nhà họ Tiêu không?” Tô Ngộ hỏi.

“Trên lý thuyết là như vậy.” Viêm Phi Ứng nhét dưa vào tay cậu, cười nói, “Ném thử món này xem, vừa ăn vừa nói.”

Tô Ngộ trợn mắt nhìn, gấp thử thức ăn ném một chút, quả nhiên ăn cực kì ngon, ăn ngon tới nỗi đôi mắt to kia cũng đã híp cả lại.

Viêm Phi Ứng cười ra tiếng, người ngồi cùng bàn đều tò mò nhìn lại, có người cười hỏi: “Viêm tiên sinh đối xử thật tốt với em trai, trước đây sao chưa từng thấy cậu nhóc này bao giờ.”

Viêm Phi Ứng chỉ nhìn lướt qua mấy người cùng bàn, liếc mắt một cái đã có thể thấy tất cả đều đã vụng trộm đồng tai lên nghe, anh cười nhạt đáp: “Cậu ấy có hôn ước với Phi Ngang, trước đây không ở thủ đô, đi du học bên nước ngoài, gần đây mới về.” Đây là lời giải thích mọi người trong nhà đã sớm lén thương lượng xong, bởi tiểu tác Tô Ngộ thoát nhìn vẫn còn nhỏ, nói thẳng rằng cậu với Phi Ngang đã lĩnh giấy chứng nhận, mọi người chắc chắn sẽ bàn tán rất khó nghe, chỉ có thể dùng một lời giải thích qua loa như vậy để đáp.

Người kia thấy thần sắc của Viêm Phi Ứng nhàn nhạt, cười khan một tiếng, cũng không tiện nghe lỏm nữa, người kia vốn còn tưởng rằng, cậu nhóc kia là anh nuôi bên người, dù sao anh đã ngoài ba mươi, lại còn chưa kết hôn...

Tô Ngộ có thể cảm giác được ánh mắt của những người khác đang nhìn tới, có điều lực chú ý của cậu không ở trên phương diện này, vì thế cậu kéo tay áo Viêm Phi Ứng, chờ anh quay lại, mới tiếp tục hỏi: “Vậy ai trong hai người họ có thể được chia cho nhiều tiền hơn?”

“Đương nhiên là Tiêu Nguyên Gia rồi, cho dù cậu ta không phải là con trai ruột, có quan hệ máu mủ nhưng dưới tình huống khi chủ nhân nhà họ Tiêu khi còn sống không hề để lại di chúc, thì cậu ta với Tiêu Triển sẽ có quyền thừa kế ngang nhau, còn phó tổng Lưu kia thì chỉ là đối tác, phân lượng sẽ nhẹ hơn bên kia, nếu như Tiêu Nguyên Gia thuận lợi kế thừa toàn bộ di sản nhà họ Tiêu, phó tổng Lưu không chỉ không chiếm được lợi mà còn rất có thể sẽ bị đuổi ra khỏi công ty nhà họ Tiêu, nhìn quan hệ cứng nhắc giữa hắn ta và Tiêu Nguyên Gia, nhà họ Tiêu giàu nứt đổ đổ vách chưa chắc đã quan tâm tới chút tiền này của hắn ta, chuyện như vậy rất có thể sẽ xảy ra.”

Tô Ngộ tuy không hiểu vấn đề làm ăn, nhưng cậu cũng không ngốc, nghĩ một lát cậu hỏi ngược lại: “Vậy xem ra, phó tổng Lưu thực sự hy vọng Tiêu Triển sẽ trở lại? Bởi hắn ta sẽ có thể tiếp tục có tiền và có mối quan hệ với nhà họ Tiêu? Còn Tiêu Nguyên Gia thì mới không mong Tiêu Triển có thể trở lại rửa sạch tội danh, bởi như vậy, anh ta có thể kế thừa toàn bộ tài sản của nhà họ Tiêu, phải không?”

Viêm Phi Ứng sờ sờ cằm, “À... nói như vậy cũng không sai, nhưng trong chuyện này còn một vài lỗ thủng, không hợp lý.”

Tô Ngộ không hiểu, chớp mắt chờ anh giải thích cho mình nghe.

Viêm Phi Ứng xoa đầu cậu, còn rất kiên nhẫn tiếp tục giải thích cho cậu nghe: “Đầu tiên, vợ chồng nhà họ Tiêu rất nhân từ lại hào phóng, anh từng tiếp xúc và hợp tác với họ, có thể thấy họ thực sự đúng là hai người lương thiện, chân thành, anh rất thích hợp tác với nhà họ Tiêu... thế nên vấn đề là, ngay cả người ngoài như anh còn muốn kết giao với họ, thì tại sao đứa con Tiêu Nguyên Gia họ nhận nuôi lại tựa như chẳng thương tâm chút nào trước cái chết của họ?”

Tô Ngộ là một yêu tinh cảm tính, cũng cảm thấy điều này khó có thể tin, hỏi anh: “Vậy ý của anh hai là, nếu như không phải Tiêu Nguyên Gia thật sự không có lương tâm, máu lạnh, không có một chút tình thân nào đối với bố mẹ nuôi thì chính là có vấn đề trong đó?”

“Đúng.” Viêm Phi Ứng tiếp tục gấp thức ăn cho cậu, cũng tự gấp cho bản thân một chút, dùng lời dễ hiểu, thẳng thắn phân tích cho cậu nghe, “Nhưng người nhà họ Tiêu hào phóng lại lương thiện như vậy, lại có thể tạo ra sản nghiệp lớn như thế, kiếm được nhiều tiền, họ chắc chắn cũng không phải là kẻ ngu phải không?” Người làm ăn, có ai không thành tinh?

Tô Ngộ cho một miếng thức ăn vào trong miệng, hai má hơi phúng phính phồng lên, miệng nhỏ dính đầy dầu, nhìn anh nghiêm túc gật đầu.

Viêm Phi Ứng bị bộ dáng của cậu làm cho buồn cười, nhanh chóng lấy điện thoại di động chụp một tấm lưu lại, đĩnh khoé khoang em trai mình cho các bạn mình xem, vừa nói vừa tiếp tục cười híp mắt: “Tiêu Nguyên Gia và Tiêu Triển đều là con mà họ tự tay nuôi lớn lên, họ làm cha mẹ, cũng không ngốc nghếch, nếu như Tiêu Nguyên Gia thật sự máu lạnh như vậy, hơn nữa còn làm một tên ngu nhảm nhót từng bưng như khỉ, họ đã ở chung nhiều năm như vậy, sẽ không cảm nhận được hay sao?”

Thấy Tô Ngộ gật đầu, anh vừa up ảnh lên nhóm chat bạn bè, nhìn một đồng người khen, gọi manh vật, đòi cách thức liên hệ liên vô cùng hài lòng, vừa nói tiếp: “Hơn nữa nếu như Tiêu Nguyên Gia thật sự tỏ ra là một kẻ ngu như bây giờ, cậu ta sẽ không thể lừa gạt được bố mẹ nuôi vốn khôn khéo của cậu ta tới mấy chục năm; vợ chồng nhà họ Tiêu có lẽ là bởi đã vốn biết tính cách của Tiêu Nguyên Gia cũng không phải là máu lạnh cho nên chưa từng nghĩ tới chuyện di chúc, Tiêu Triển ôn hòa cũng chưa từng nghĩ tới chuyện sẽ có một ngày cùng em trai mình cướp gia sản, tất cả những điều này, đều là bởi trong gia đình họ, vẫn luôn rất tín nhiệm từ sâu trong nội tâm với Tiêu Nguyên Gia được nhận nuôi về này.”

“Thế nên nói tóm lại, anh cho rằng biểu hiện của Tiêu Nguyên Gia dù sao cũng có chút không hợp logic, mà phó tổng Lưu kia cũng tương tự, hẳn ta nói mình mong Tiêu Triển sẽ trở lại chủ trì đại cục, mà anh chỉ thấy, hẳn ta lén lút cũng không hề thay Tiêu Triển rửa sạch tội danh, mà trái lại còn thường xuyên đo sức với một vài nhân vật lớn, cầu xin thay Tiêu Triển, hoặc là tổn động tiền hối lộ, hẳn ta nói mình tin Tiêu Triển không giết người, nhưng lại nỗ lực hy vọng có thể thông qua cường quyền che giấu vết nhơ đã dính đầy lưng Tiêu Triển, chứ không phải là giúp cậu ấy rửa sạch, chuyện này căn bản là đầu đuôi lẫn lộn, hành vi giấu đầu hở đuôi... nói chung, cả hai người này đều tạo cho anh cảm giác mây sương mù, cũng không biết đến cùng nhà họ Tiêu có bí mật gì.”

Tô Ngọ nghe xong miệng có chút há hốc, cậu hoàn toàn không ngờ rằng, phân tích như vậy, bên trong không ngờ lại ẩn chứa nhiều khúc quanh như vậy, cậu có phần sùng bái nhìn anh hai Viêm, nghĩ thầm, quả nhiên không hổ là anh hai của Phi Ngang, đều lợi hại cả!

Viêm Phi Ứng cong ngón tay gõ lên trán cậu, cười nói: “Được rồi, bây giờ đã có thể ăn thật ngon chưa đây?”

Tô Ngọ đã phá giải được một chút khó hiểu trong lòng, đương nhiên liền có tâm tình ăn uống, gật đầu liên tục, nghiêm túc ăn xong thức ăn ngon. Khi biết em trai Tiêu Triển có thể không phải là người đã hại Tiêu Triển, Tô Ngọ thực ra có chút vui vẻ, bởi Tiêu Triển thực sự quá đáng thương, nếu như ngay cả người em trai duy nhất cũng muốn hại hắn, hắn sẽ thương tâm đến mức nào đây!

Tuy rằng Viêm Phi Ngang không có ở đây, không có ai khống chế lượng thức ăn của Tô Ngọ, nhưng Tô Ngọ ăn no tám, chín phần liền tự giác ngừng lại, vô cùng ngoan ngoãn, trong lòng Viêm Phi Ứng hơi kinh ngạc, nghĩ một chút cảm thấy, có lẽ là bởi hôm nay không có Phi Ngang ở bên cạnh giúp cậu xoa bụng.

Viêm Phi Ứng nói được làm được, hai người tham dự tiệc rượu của khách sạn xong, anh mang theo Tô Ngọ cáo từ, sau đó cùng cậu đi tới một căn biệt thự đứng tên mình.

Làm thương nhân, Viêm Phi Ứng có thể coi là người có tiền nhất trong nhà họ Viêm, không giống như Viêm Phi Ngang, muốn mua nhà còn phải tính xem tiền tiết kiệm của mình có bao nhiêu, có cần đi vay tiền anh hai của mình không. Trên danh nghĩa, Viêm Phi Ứng có rất nhiều bất động sản, có một vài bất động sản cũng không phải anh mua, phần nhiều là mảnh đất do công ty khai phá, nên có giữ cho anh mấy căn nhà, mà những phòng ốc kia cũng không an toàn cho lắm, ai cũng biết đó là nhà của anh. Chỉ có một căn biệt thự này là do anh lén mua, nếu trong nhà có chuyện gì xảy ra, nơi này cũng là nơi có thể dùng được, Tô Ngọ đã tìm anh nhờ giúp đỡ, anh đương nhiên sẽ hết lòng giúp đỡ cậu nhóc này.

Biệt thự trước sau đều có sân, xung quanh còn có các loại cây tạo ra không gian riêng tư, Tiểu Tô Ngọ muốn giấu người ở đây, không thành vấn đề.

Tô Ngọ cũng cảm thấy nhà do con người kiến tạo đều rất đẹp, nhưng cậu thực ra cũng không hiểu rõ lắm, cũng không biết nhà như vậy sẽ đắt tới cỡ nào, cậu chỉ cảm thấy nơi này đúng là thích hợp để cậu giấu Tiêu Triển.

Nhưng Tiêu Triển trước khi bị cậu thu vào bọc quần áo vẫn không có cách nào khống chế trạng thái hành vi của mình, bây giờ thả ra chắc chắn cũng giống như vậy, Tô Ngọ lo anh hai Viêm ở đây sẽ bị thương, vì vậy cậu nói với anh: “À ừm, anh hai anh có thể tạm đi nơi khác đi có được không?”

Viêm Phi Ứng biết Tô Ngọ có bản lĩnh, anh cũng không có ý định thăm dò, vì vậy anh gật đầu đáp: “Được rồi, em lại đây, anh cài đặt mã vân tay, sau này căn nhà em muốn tới lúc nào cũng được, Phi Ngang cũng biết địa chỉ.”

Tô Ngọ vội gật đầu, ngoan ngoãn cùng anh đi quét vân tay trên cửa.

Nơi này cách nhà họ Viêm khá xa, Viêm Phi Ứng sợ cậu chốc nữa không tự về được, vỗ vỗ vai cậu nói: “Chút nữa em xong chuyện, gọi điện cho anh, nếu anh không có thời gian, cũng sẽ để Phi Ngang tới đón em, biết chưa?”

“Vâng.” Tô Ngộ nghe lời gật đầu.

Viêm Phi Ứng đi rồi, Tô Ngộ chọn một căn phòng rộng rãi trong biệt thự, sau đó lấy bọc quần áo ra ngoài, nhìn xung quanh một chút, cẩn thận đặt lên ghế salon bên cạnh.

Vì để có thể khống chế Tiêu Triển, lại không làm hắn bị thương, cậu suy nghĩ một chút, vẽ trên mặt đất một cái vòng có thể chứa được một người bằng linh lực.

Sau đó, Tiêu Triển toàn thân bắn thủ bóng dường như xuất hiện trên ghế salon dựa theo ý niệm của Tô Ngộ, hành vi của hắn quả nhiên không chịu khống chế của bản thân, cơ thể vừa được tự do, lập tức nhả lên từ trên ghế salon, lần thứ hai nhào về phía một người còn lại trong phòng.

Biệt thự trang trí tương đối đơn giản, bình thường Viêm Phi Ứng đều trở về nhà họ Viêm, bên này cơ bản không có ai tới, thế nên các loại bài trí trong nhà ở đây cũng tương đối ít, cổ họng Tiêu Triển phát ra tiếng gào trầm thấp, động tác điên cuồng gần như không có trở ngại.

Tô Ngộ vội vàng dẫn hắn bước vào trong vòng tròn mình đã vẽ, hành vi của Tiêu Triển không bị bản thân khống chế, bị Tô Ngộ cố tình dẫn dắt, quả nhiên lập tức nhảy vào trong vòng tròn.

Loại vòng tròn dùng linh lực vẽ ra này cậu học được từ cây thông lớn, từ khi cậu còn rất nhỏ, cây thông lớn vì không muốn để sóc con chạy loạn khắp nơi, bị chim dữ cỡ lớn hoặc các loại rắn rết làm thương, cố ý cân nhắc tới một phép, xung quanh rễ của nó liền đẩy lên tạo thành một cái kết giới, đương nhiên loại kết giới này, tốn rất nhiều linh lực, Tô Ngộ cũng là lần đầu tiên dùng tới.

Tiêu Triển bây giờ có ý thức, lại không thể khống chế hành vi muốn giết người của cơ thể, cổ họng hắn phát ra âm thanh như tiếng khóc, làm người đau lòng.

“Anh đừng lo, tôi sẽ cứu anh.” Tô Ngộ đứng ngoài vòng tròn, đau lòng nói với hắn. Mà cơ thể Tiêu Triển vẫn còn ở trong vòng đánh tới đánh lui, thỉnh thoảng lại phát ra một tiếng “ầm” thật lớn, muốn nhảy ra khỏi vòng tròn, giết chết thiếu niên đẹp đẽ trước mắt này.

Hai mắt Tiêu Triển đỏ bừng nhìn cậu, lại như một ma quỷ cuồng giết người, nhưng nước mắt không ngừng chảy xuống, một câu cũng không nói nên lời.

Tô Ngộ thấy hắn thống khổ như vậy, nước mắt cũng rơm rớm nơi hốc mắt, cậu hít mũi một cái, nói: “Tôi bây giờ còn chưa có cách giải quyết, vẫn phải thu lại anh vào trong bọc quần áo, như vậy anh sẽ không thể ra ngoài giết người được nữa, chờ tôi tìm được cách giải quyết lại thả anh ra, có được không?”

Cơ thể Tiêu Triển vẫn đang vụn vụn đánh vào kết giới trên vòng tròn, nhưng Tô Ngộ nhìn được một tia cảm kích từ trong đôi mắt còn chưa khô nước mắt của hắn.

Tô Ngộ thấy kết giới đã sắp không thể chịu nổi, vội cầm bọc quần áo tới, trước khi chụp xuống cậu không nhìn được mà nói: “Anh hai nói, em trai anh có lẽ không phải là muốn hại anh đâu, còn cả La Chương đại ca nữa, anh ấy vẫn luôn nghĩ cách giúp anh, thế nên anh đừng sợ, chúng tôi sẽ cùng nhau cứu anh.”

Trong đôi mắt của Tiêu Triển lại chảy ra từng giọt nước mắt lớn, sau đó hắn dùng sức nhắm chặt mắt lại, Tô Ngộ nhìn thấy hai hàng lông mày của hắn bị thống vụn vụn, biết hắn nhất định đã nghe thấy rõ lời của mình, lúc này mới rơi nước mắt chụp bọc quần áo xuống người hắn, lần thứ hai thu hắn vào trong.

Thả bọc quần áo vào túi chéo, trong lòng Tô Ngộ vô cùng đau đớn, một mình cậu ngồi trong căn phòng trống một lúc lâu, mãi tới tận lúc chuông điện thoại của cậu reo.

Viêm Phi Ngang không gọi điện thoại cho cậu, mà nhắn cho cậu một cái tin: Em đang ở đâu?

Tô Ngộ vội lau nước mắt trên mặt, tay run run, dùng giọng nói nhập một tin nhắn, gửi lại cho anh: Em đang ở chỗ anh hai, Phi Ngang anh không cần lo cho em.

Viêm Phi Ngang rất nhanh đã nhắn lại cho cậu: Được, nếu về nhà, thì nói cho anh một tiếng.

Tô Ngộ: Được.

Kết thúc đối thoại, tâm tình bởi cảm nhận được nỗi bi thương của Tiêu Triển mà trở nên vô cùng tệ của Tô Ngộ cuối cùng cũng đã bình tĩnh lại, cậu bắt đầu hồi tưởng lại tình huống của Tiêu Triển.

Hành vi giết người của Tiêu Triển rõ ràng cho thấy bản thân đã bị khống chế, hơn nữa lúc đầu khi mới giết người, hắn không có ý thức, tựa như sau khi bị cậu ngăn giết người mới dần có ý thức của mình, như vậy kẻ muốn hại hắn đến tận cùng là có ý gì đây?

Có thể khống chế hành vi của người khác chính là phép thuật và tà thuật, hơn nữa loại phép thuật này có vẻ vô cùng mạnh mẽ, ngay cả linh lực của Tô Ngộ cũng không thể khống chế hắn hoàn toàn, nhưng bản thân cậu biết phép thuật và tà thuật, đều trực tiếp điều khiển ý thức của người khác, dẫn dắt đối phương làm việc xấu, như vậy có pháp thuật hay tà thuật nào lại có thể khống chế cơ thể của một người dưới tình huống ý thức vẫn của người đó còn đang tỉnh táo?

Tô Ngộ nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra được phép thuật hay tà thuật nào lại có thể đạt được đến trình độ như vậy. Thứ cậu biết quả thực quá ít, nếu như đại sư Thanh Sơn còn sống, có lẽ còn có thể đi hỏi ông một chút.

Nghĩ đến đại sư Thanh Sơn, Tô Ngộ bỗng nhiên nhớ tới chồng đồ vật ông để lại trong bọc quần áo kia, cậu nhớ bên trong có rất nhiều ngọc giản chỉ cần áp lên trán là có thể nhanh chóng kiểm tra nội dung, nói

không chừng có thể tìm được manh mối từ đồng ngọc giản kia!

Hai mắt Tô Ngọ sáng rõ, cậu vội vã lấy bọc quần áo ra, đổ một đồng đổ đại sư Thanh Sơn đã để lại trong bọc.

Đại sư Thanh Sơn tuy rằng cuối cùng cũng không thể chạy thoát được mệnh trời, hóa thành một nắm tro tàn, nhưng khi ông còn sống cũng là một người học thức uyên bác, đồng thời còn sống nhiều hơn người bình thường rất nhiều năm, dùng ngọc giản ghi chép lại rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm, trước đây Tô Ngọ sẽ thỉnh thoảng ngưng ngừng tìm ông muốn hỏi mượn một vài ngọc giản có ghi lại chuyện xưa để xem, những ngọc giản khác có liên quan tới phép thuật, cậu cũng chưa xem nhiều.

Trong căn phòng rộng rãi xếp một đồng ngọc giản, Tô Ngọ cầm từng cái áp lên trán, nhanh chóng kiểm tra xem có cái nào ghi chép lại tình huống tương tự Tiêu Triển hay không, nhưng đáng tiếc kiểm tra cả buổi, vẫn không tìm được một chút manh mối nào, trong lòng cực kỳ lo lắng.

“Không có, đều không có, làm sao bây giờ.” Khuôn mặt nhỏ của Tô Ngọ nhăn lại. Tự tình hồi thần tra xét ngọc giản cả một buổi chiều, tinh thần cậu mệt mỏi, cơ thể cũng uể oải, không khỏi đứng lên xoa xoa cánh tay và hai bả vai đau nhức.

Lúc này, cổng biệt thự bị đẩy ra, Viêm Phi Ngang đi vào.

Sắc trời bây giờ đã tối sầm lại, trong nhà không bật đèn, Tô Ngọ cũng không thấy rõ mặt anh lắm, lúc này mới phát hiện ra thời gian đã muộn như vậy rồi.

Viêm Phi Ngang nhìn cậu đang đứng trong phòng, lo đột nhiên bật đèn sẽ làm mắt cậu khó chịu, liền trực tiếp đi tới, bóp vai cho cậu, cúi đầu liếc mắt nhìn ngọc giản đầy đất, hỏi: “Bạn rộn cả một buổi trưa?”

Tô Ngọ gật đầu, “Ừm, bạn quên cả thời gian, Phi Ngang tới đón em về nhà ư?”

“Ừm.” Lực đạo của Viêm Phi Ngang vừa phải, nắn bóp đôi vai mệt mỏi của cậu, Tô Ngọ xưa nay chưa từng được cảm nhận cảm giác này, nơi được xoa bóp vừa tê vừa nhức, lại thật thoải mái, còn có chút nhột, không nhịn được hơi co vai lại né tay anh, cười hì hì.

Viêm Phi Ngang thấy cậu cười không ngậm miệng lại được, bờ môi quen mím chặt đã hơi thả lỏng ra, nắm tay cậu nói: “Về thôi?”

“Chờ chút.” Tô Ngọ vội khom lưng nhặt ngọc giản đang để tán loạn trên đất cất vào trong bọc quần áo, nhưng ngọc giản sau khi bị cậu kiểm tra xong, vứt xuống, ở đâu cũng có, không có cách nào thu vào trong bọc quần áo ngay lập tức.

Viêm Phi Ngang khom lưng nhặt lên, hỏi: “Những thứ này là cái gì?”

“Là ngọc giản đại sư Thanh Sơn để lại, bên trong ghi lại rất nhiều thứ, em muốn điều tra một vài thứ, nhưng không thấy đâu cả.”

“Nhiều như vậy đều phải xem hết sao?”

“Đúng vậy, hơn nữa không biết xem xong rồi còn có thể tra được manh mối em muốn tìm hay không.” Tô Ngộ mới xem được một nửa, còn một nửa kia thì chưa xem xong.

“Chờ về nhà rồi tôi giúp em xem.” Viêm Phi Ngang xếp ngọc giản đặt trên mặt đất trước mặt cậu, để cậu cất vào trong bọc quần áo.

“Nhưng Phi Ngang không có linh lực, không thấy được thứ bên trong.” Tô Ngộ nghiêng đầu nhìn anh, thực ra có chút tiếc nuối, Viêm Phi Ngang lợi hại như vậy, còn là đại anh hùng, nếu như anh nắm giữ sức mạnh lớn hơn, có phải sẽ trở thành một người càng thêm lợi hại? Hơn nữa nếu như anh gặp phải tên lông tạp bất nạt anh kia, cũng sẽ không bị gã chiếm lợi thế nữa, nhất định sẽ đánh cho lông tạp tè ra quần! Không biết sẽ uy phong tới cỡ nào!

Viêm Phi Ngang thấy cậu đã dọn đồ xong, liền lấy túi tới, giúp cậu đeo lên vai, nắm tay cậu cùng đi ra ngoài, vừa đi vừa nói: “Vậy tôi có thể giúp em phân tích, ghi lại cho em.”

“Đúng vậy! Em có thể nhìn thấy, có thể để anh giúp em ghi nhớ lại, miễn cho lại quên mất, tại sao lại không nghĩ tới nhỉ!” Tô Ngộ cảm thấy cách này thật quá tốt rồi! Cậu vui vẻ nghĩ, đối tượng giao phối mình chọn quả nhiên là tốt nhất!

Viêm Phi Ngang nghiêng đầu nhìn Tiểu Tô Ngộ một cái, khó giải thích lại cảm thấy nhóc này hôm nay tâm tình có vẻ vô cùng tốt, có điều anh cũng không hỏi nhiều. Trước khi tới, anh có gọi điện cho anh hai, anh hai Viêm cũng không nói với anh câu nào.

“Tô Ngộ không phải là trẻ con không hiểu chuyện, thế nên chuyện cậu ấy không muốn nói, không nên ép cậu ấy nói ra, cậu ấy không muốn nói, hơn nữa cũng là bởi không muốn làm liên lụy tới em.”

Viêm Phi Ngang nhất thời liền nghĩ tới chuyện có liên quan tới Tiêu Triển, anh nhìn ra trong chuyện này Tô Ngộ rõ ràng đang muốn gạt anh điều gì đó, nhưng anh hiểu rằng lời anh hai mình nói rất có lý. Cả nhà họ đã đạt thành một nhận thức chung từ lâu, không hỏi thân phận và quá khứ của Tô Ngộ, không chỉ là để tỏ ý tôn trọng cậu, mà cũng là phải thân phận cậu rõ ràng có chút kinh hãi thể tục, không hỏi, không nói, cũng là một cách bảo vệ.

Mà chuyện này Tô Ngộ gạt anh một chút, sao có thể không phải là một cách bảo vệ đây?

“Phi Ngang anh đang nghĩ gì vậy?” Tô Ngộ lắc lắc tay anh. Hôm nay vốn tâm trạng cậu có chút bức bối, nhưng thấy Phi Ngang tới đón cậu, tâm tình lập tức trở nên tốt hơn rất nhiều, bởi vì không cần biết thế nào, Phi Ngang cũng sẽ tới bên cậu!

Viêm Phi Ngang mở cửa xe cho cậu, ngồi lên ghế lái, nghiêng đầu hỏi cậu: “Muốn ăn gà hầm hạt dẻ không? Lúc về tiện đường mua một phần.”

Chưa từng thấy món ăn, chỉ mới nghe tên, Tô Ngộ thích ăn hạt dẻ nhất, hai mắt đã tỏa sáng lấp lánh, gật đầu liên tục nói: “Muốn ăn, muốn ăn.” Cậu nghĩ một lát lại nói, “Có điều phải mua nhiều vài phần, trong nhà có nhiều người mà.”

Viêm Phi Ngang nhìn cậu qua gương chiếu hậu, thu tầm mắt lại, bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía cậu.

Tô Ngộ mở to mắt nghi hoặc nhìn anh: “? Sao vậy Phi Ngang?”

“Em... tai em nhô ra kia.” Viêm Phi Ngang giơ ngón tay chỉ chỉ đôi tai nho nhỏ tròn tròn lại mỏng manh nhô lên trên đỉnh đầu cậu, sau đó lại nhìn thấy một cái đuôi xù đang cộm lên, chen giữa lưng cậu và ghế dựa, lúc ẩn lúc hiện, ngó ngoáy, lắc qua lắc lại, rất có nhịp điệu...

Tô Ngộ vội giơ hai móng vuốt lên sờ lên đầu, ai nha một tiếng, “Sao vậy sao vậy, sao tai cứ nhô ra vậy!”

Viêm Phi Ngang nhìn cái đuôi bạc to đùng đang xõa ra kia, tầm mắt có chút khó dời ra nổi, cuối cùng vẫn đưa tay sờ một chút.

Cái đuôi to của Tô Ngộ tương đối miễn cảm, bị anh sờ, cơ thể run lên, hai tay bưng tai, lắc lắc người nhìn cái đuôi to sau lưng, kinh ngạc nói: “Sao đuôi cũng nhô ra rồi, ai, nhất định là do linh lực không đủ dùng.”

Tô Ngộ buồn bực mím môi một cái, yêu tinh nhỏ mới hóa hình có điểm này không tốt chút nào, chỉ mới không chú ý một chút, linh lực đã dùng hết, tuy rằng lúc cậu đang giúp người khác, linh lực cũng sẽ được củng cố, nhưng lượng tích lũy cũng không tăng thêm được bao nhiêu, không để ý đã dùng hết, thật là phiền, thật đáng giận! Xem ra cậu phải chăm chỉ tu luyện mới được!

Cái đuôi to xù bông của cậu vô cùng linh hoạt, Viêm Phi Ngang sờ sờ một hồi mới phản ứng được là mình đang làm gì, bất động thanh sắc rút tay về, vừa khởi động ô tô, vừa tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra mà hỏi: “Về về nhà hay là tới khách sạn đây?”

“Phải về nhà thôi, hôm nay cũng chưa kiểm tra sức khỏe cho bác Viêm nữa.” Trong lòng Tô Ngộ luôn nhớ kỹ chuyện này, hơn nữa cậu định sau khi về, tiếp tục kiểm tra ngọc giản, nếu tìm được manh mối, nói không chừng còn phải chuẩn bị được thảo để Tiêu Triển dùng, ở lại trong khách sạn không tiện lắm.

Viêm Phi Ngang háng giọng một cái, “Vậy tai với đuôi của em...”

“Để em thử xem có thể thu lại được không!” Tô Ngộ vẫn luôn rất có lòng tin với khả năng khống chế linh lực của bản thân! Bây giờ cậu vẫn chưa cảm giác cạn kiệt, để ý một chút, duy trì hình người cũng không thành vấn đề!

Viêm Phi Ngang lái xe, trong lòng có chút tiếc nuối khó giải thích...

35. Chương 35

Nhưng tận tới lúc họ đã sắp về tới nhà rồi, một đôi tai và cái đuôi to xù của Tô Ngộ vẫn chưa thể thu lại được, điều này làm cho cậu vô cùng phiền não.

Hai tay cậu che tai, quay đầu lại như cầu cứu nhìn Viêm Phi Ngang, “Phi Ngang, không thu trở lại được, phải làm sao bây giờ?”

Viêm Phi Ngang nhìn đôi mắt to tội nghiệp của cậu đang nhìn mình, ho nhẹ một tiếng, nói: “Đi mua mũ đội vào? Đuôi nhét vào trong quần áo được không?”

Tô Ngộ nhét cái đuôi to vào trong lưng quần, quần của cậu cũng không phải kiểu quần rộng, mà tương đối nhỏ, bố, còn chưa nhét hết vào, cậu kéo kéo quần nói: “Có vẻ không nhét vào được rồi.”

“Vậy lại đi mua cái quần khác.” Viêm Phi Ngang cũng không có biện pháp nào, anh lớn như vậy rồi, chuyện lớn từng xử lý cũng có rất nhiều, tình huống nguy cấp, phức tạp cũng từng giải quyết qua, nhưng chưa từng gặp phải chuyện như vậy...

Bởi Tô Ngộ không thể xuống xe, sợ bị người khác nhìn thấy tai và đuôi, Viêm Phi Ngang đành phải đỗ xe ở gần một trung tâm thương mại, sau đó một mình đi tới cửa hàng bán quần áo.

Cô bán hàng thấy anh chọn một bộ quần áo anh căn bản không thể mặc vừa, vội vừa cười tươi vừa nói với anh: “Tiên sinh, ngài mua quần áo cho em trai à? Bộ này nhỏ thích hợp cho em trai mười sáu, mười bảy tuổi mặc, xin hỏi em trai của tiên sinh bao nhiêu tuổi, cân nặng thế nào?”

Viêm Phi Ngang ho khan một tiếng, ướm một chút nơi xương quai xanh của mình, “Cao đến đây, còn bề ngang thì tương đối nhỏ.”

Cuối cùng dưới sự trợ giúp, anh thuận lợi mua được một bộ quần áo, sau đó anh tới cửa hàng chuyên bán mũ. Anh suy nghĩ một chút, trên đầu Tô Ngộ có một đôi tai mỏng tròn tròn đang dựng thẳng, đôi tai hai bên của con người thì biến mất, bị mái tóc đen che đi, người ta sẽ không phát hiện ra vấn đề, chỉ có thể mua mũ có đỉnh lớn một chút, có thể che nhiều một chút, miễn làm cho người trong nhà cảm thấy khả nghi.

Tô Ngộ dựa bên cửa sổ xe, tha thiết chờ mong Viêm Phi Ngang ôm túi đồ quay lại, cậu đột nhiên cảm giác vừa mới xuống núi đã gặp được Phi Ngang thật là may mắn, vấn đề nào cậu không giải quyết được, Phi Ngang đều có thể giúp cậu giải quyết, nếu là cậu, sẽ không biết phải làm sao mất!

Viêm Phi Ngang gõ gõ vào đầu cậu cách một tấm cửa sổ xe, anh mở cửa xe, nhét túi quần áo vào, nói: “Em

mặc thử xem.”

“Ừm được, cảm ơn anh Phi Ngang.” Tô Ngọ cười híp mắt gật đầu, nhận lấy túi.

Viêm Phi Ngang vì muốn cho Tô Ngọ không gian riêng tư, nên cũng không lên xe ngay mà dựa bên cửa xe chờ đợi, anh lúc này bỗng hiểu ra, người trong nhà, còn cả những người xung quanh biết Tô Ngọ, tại sao đều nói nhóc này đáng yêu, cái cảm giác gọi là đáng yêu này trước đây anh chưa từng cảm nhận được, nhưng lần này, bỗng nhiên anh lại cảm nhận được nó.

Cảm giác kia tựa như trái tim bị người nhét vào một cục bông mềm mại, nhẹ bẫng, cảm giác thật muốn rít gào... thực sự là đáng yêu tới làm người ta muốn nâng cậu nhóc trong lòng bàn tay mà dùng sức nhéo...

Anh không nhìn được mà cúi đầu đưa tay lau mặt một cái, cảm giác trong đầu trôi ra một ý nghĩ nào đó rất không đứng đắn...

Tô Ngọ lục xục trên xe cuối cùng cũng mặc xong quần áo, nhưng sau khi cậu nhét đuôi vào quần xong, đuôi vừa to lại vừa dài, nhét trong quần bị bó chặt, lông cũng bị quần vào, làm cho cậu cực kì không thoải mái, chính cậu cố một lúc lâu cũng không xử lý ổn thỏa được, không thể làm gì hơn là đành mở cửa xe cầu cứu mà nhìn Viêm Phi Ngang, “Phi Ngang, Phi Ngang, anh giúp em một chút có được không, không thoải mái.”

Viêm Phi Ngang liếc một cái, thấy cậu đã xỏ chân vào ống quần xong rồi, liền quệt mặt một cái, ngồi vào ghế lái.

Đuôi Tô Ngọ tuy rằng lúc ở bên ngoài to như một cái ô, nhưng thực ra nếu nhét vào, cũng chỉ thành một cục nho nhỏ. Viêm Phi Ngang thấy khuôn mặt cậu khó chịu, lại không tiện trực tiếp nhét tay vào trong quần cậu, không thể làm gì hơn là đành bảo cậu cởi quần ra rồi lại nhét lại từ đầu.

Hai người giằng co trong xe cả nửa ngày, Tô Ngọ thì không sao, nhưng Viêm Phi Ngang đầu lại đầy mồ hôi, cái đuôi của Tô Ngọ vốn từ khi sinh ra đã luôn vểnh lên, không để ý, theo phản xạ sẽ đều cong lên, hơn nữa còn nhắm ngay mặt Viêm Phi Ngang mà quệt, Viêm thương úy xưa nay luôn nghiêm túc, càng cảm thấy bản thân thật không đứng đắn...

Viêm Phi Ngang lau mồ hôi trên mặt, kéo quần lên cho Tô Ngọ, không khỏi nghiêng đầu thở dài một hơi, nói thật, Viêm thương úy đã nhiều năm rồi không sốt sáng như vậy...

Cái đuôi trong quần cuối cùng cũng yên ổn, Tô Ngọ ngồi trên ghế cũng không bị ngồi đè lên đuôi, sau đó cậu đội mũ lên, quay đầu thấy khuôn mặt Viêm Phi Ngang đã đỏ bừng lên, còn vã mồ hôi, tưởng rằng anh có chỗ nào không thoải mái, lo âu hỏi: “Phi Ngang, anh làm sao vậy? Bị bệnh sao?”

Viêm Phi Ngang tỉnh táo trở lại khởi động xe ô tô lái về nhà, lắc đầu đáp: “Không sao, về nhà thôi.”

Tô Ngọ thấy anh thực sự không có chuyện gì, lúc này mới yên tâm trở lại, có điều vẫn dặn dò: “Nếu thấy

không thoải mái, nhớ phải nói cho em biết nha.”

“Ừm.”

Tồn thêm một đồng thời gian trên đường, chờ tới khi họ cuối cùng cũng đã về đến nhà, sắc trời đã hoàn toàn đen kịt, đã muộn lắm rồi.

Bởi biết hôm nay Tô Ngọc sẽ trở về ăn cơm tối, người trong nhà vẫn chưa ăn cơm, đều chờ họ về nhà rồi cùng ăn, dù sao mỗi lần lúc ăn cơm, nhìn cậu nhóc ăn, đã là một sự hưởng thụ rồi!

Khang Văn Thanh nhìn đồng hồ, nói với Viêm Phi Ứng: “Gọi điện hỏi Phi Ngang xem sao, sao vẫn chưa về tối, nếu không kịp về thì cứ ăn trên đường đi, không bằng bé lại đói bụng, chúng ta cũng ăn cơm thôi.”

Viêm Phi Ứng còn chưa cầm điện thoại lên, đã thấy em gái Viêm Phi Tuyết nhảy nhót từ ngoài cửa vào, vui vẻ nói: “Anh tư, chị dâu tư về rồi, em thấy xe của hai người.”

Viêm Phi Ứng lúc nghiêm túc cũng chẳng khác gì em tư Viêm Phi Ngang, nhưng anh cũng không giống Viêm Phi Ngang lúc nào cũng trưng ra cái mặt than kia, có thể nói làm một thương nhân, anh hai Viêm có thể trưng ra rất nhiều vẻ mặt, nghe thấy xưng hô của em gái, anh cười híp mắt nói: “Tiểu Tô Ngọc thoát nhìn còn nhỏ hơn em, em gọi cậu ấy là chị dâu tư cũng không sợ làm cho người ta già đi à.”

Viêm Phi Tuyết le lưỡi với anh, nói: “Vậy anh hai chừng nào mới tìm chị dâu hai về cho em đây? Anh xem anh tư tìm chị dâu đáng yêu cỡ nào chứ, anh cũng phải tìm một người đáng yêu như vậy về.”

Viêm Phi Ứng trợn mắt trắng trong lòng, nói nếu anh có thể tìm được một người đáng yêu như vậy thì anh đã kết hôn từ lâu rồi có được không?! Đâu được tốt số như thế chứ!

Mèo đen nhỏ đang ngồi xổm bên ban công liếm móng vuốt nghe thấy đối thoại của hai anh em, ngẩng cái đầu đen đen lên nhìn tên người hầu đưa thức ăn mà nó đã chọn, nó nghe nói có rất nhiều người đàn ông tìm bạn gái, sẽ không để tâm tới vật nuôi của mình nữa, còn có người lợi dụng vật nuôi làm chuyện vừa xấu hổ lại cực kỳ nhảm chán – ví dụ như để chó ngốc ngậm cái giỏ, đưa hoa tới, đưa nhẫn kim cương tới, ngu ngốc chết mất, nó kiên quyết không làm – như vậy nó có nên ngăn cản tên hầu mang thức ăn này tìm bạn gái không nhỉ? Làm người hầu đưa thức ăn không phải chỉ cần một chủ nhân mèo này là đã đủ rồi hay sao?!

Viêm Phi Ứng cũng không biết có một con mèo nọ đang có chủ ý ngăn cản anh thoát FA, quay đầu lại hỏi mẹ mình: “Mẹ, hôm nay ba thế nào rồi? Có khôi phục thêm chút nào không?”

Nói tới chuyện này, trên mặt Khang Văn Thanh xuất hiện chút ý cười, “Hôm nay khí sắc không tệ, còn theo mẹ đi phơi nắng một hồi, có điều vẫn chưa thể phát ra âm thanh nào, hơn nữa cũng dễ mệt, chỉ có thể chậm rãi điều dưỡng.”

Viêm Phi Ứng gật đầu, “Chút nữa nhờ Tô Ngọc tới xem cho ba, cậu nhóc ở phương diện này, vẫn luôn rất

đáng tin.”

Khang Văn Thanh cũng cảm thấy như vậy, bà bây giờ vô cùng biết ơn ông trời, để cho nhà họ Viêm họ gặp được nhóc Tô Ngọ này, liên tiếp giải quyết cho họ một loạt nguy cơ, nếu không có họ, bà căn bản không thể tưởng tượng được gia đình mình sẽ ra sao, con trai và chồng đồng loạt xảy ra chuyện, bà không biết mình còn có thể chịu đựng được hay không.

May mà còn có Tiểu Tô Ngọ, đây là đại ân nhân của nhà họ Viêm, họ phải nhớ ân tình này cả đời.

Họ đang nói chuyện thì Viêm Phi Ngang nắm tay Tô Ngọ đi vào.

Khang Văn Thanh nhìn bộ quần áo quái dị của Tô Ngọ, nghi ngờ hỏi: “Trời hôm nay nóng như vậy, đội mũ làm gì?” Ban ngày đội mũ còn có thể nói là tránh ánh mặt trời, mà bây giờ đã là buổi tối...

Tô Ngọ cũng không biết nên trả lời thế nào, chỉ có thể tha thiết chờ mong nhìn Viêm Phi Ngang, lại thấy anh mặt cũng không đỏ đáp lại: “Em ấy thích cái mũ này.”

Không thể không nói Viêm Phi Ngang sẽ không nói dối, đây là cái lí do nát bét gì chứ? Viêm Phi Ưng lặng lẽ thở dài trong lòng.

Khang Văn Thanh dù nghi hoặc nhưng cũng không nói thêm gì nữa, trẻ con thích cái gì thì cứ để nó mặc, mấy đứa nhóc ở tuổi này, thích làm một vài chuyện chứng tỏ bản thân đã lớn, đã tự lập, “Nhanh vào bàn đi, đã muộn thế này rồi, cả nhà chỉ chờ hai đứa thôi đấy.”

Ông bà nội Viêm đều không ăn, bản thân họ đã qua cái tuổi chuộng ăn uống, muộn vậy rồi cũng không cảm thấy đói bụng, chỉ là thích ngồi ăn cùng với con cháu nên mới cùng nhau đợi họ về.

Bà nội thấy Tô Ngọ, cười híp mắt ngoắc ngoắc cậu nói: “Thằng nhóc này, đến ngồi bên cạnh bà nội nào, hôm nay trong nhà đều làm món cháu thích đó.”

Tô Ngọ mau chóng bước tới, còn không quên nói: “Phi Ngang cũng mua gà hầm hạt dẻ về đó bà, thơm lắm nha.”

“Vậy mọi người nhất định muốn ăn thử.” Bà nội rất vừa ý cậu nhóc này, chưa nói tới những chuyện khác, chỉ riêng tính cách cậu ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, đã không thể không có người lớn nào không thích.

Tô Ngọ đắc ý ngồi xuống, còn không quên kéo Phi Ngang ngồi xuống bên cạnh mình.

Trên đầu cậu đội mũ, lúc bình thường thì không sao, lúc ăn cơm lại có chút không tiện, cậu cúi đầu xuống, mũ quá lớn liền chạm xuống, vành mũ che tầm mắt, đã sắp không thể nào nhìn thấy thức ăn trong bát, Khang Văn Thanh nhìn mấy lần, cuối cùng vẫn khuyên: “Hay là bỏ mũ xuống ăn đã, chút nữa lại đội vào?”

Tô Ngọ vội bỏ đĩa xuống, hai tay che mũi, lắc mạnh đầu, nhưng hỏi cậu lí do tại sao, cậu lại không nói được lí do. Khang Văn Thanh chỉ thấy thật mông lung.

Viêm Phi Tuyết ngồi bên cười tới run rẩy toàn thân, nhin cười tới nước mắt cũng đã trào ra, bị Viêm Phi Ngang liếc mắt cho một cái nghiêm mặt dạy dỗ: “Tập trung ăn cơm.”

Cô sao có thể tập trung ăn được chứ! Chị dâu tư đáng yêu như vậy, căn bản là không thể dừng lại được có được không! – nhưng lời này cũng chỉ dám nói thầm trong lòng, không dám tranh luận với anh tư.

Viêm Phi Ưng ngồi bên cạnh cô bắt đầu dĩ gõ đầu cô.

Ông nội vẫn luôn im lặng ăn cơm lúc này mới nói: “Nó muốn đội thì cứ để nó đội đi, con trai luôn có vật đặc biệt yêu thích.” Đàn ông, sẽ kiên trì vì đam mê của mình, đây cũng là một phẩm tính tốt đẹp.

Bởi câu nói này của ông nội, cái mũi trên đầu Tô Ngọ may mắn không bị ai kéo xuống. Khang Văn Thanh lo cậu bị ảnh hưởng không ăn cơm được, không thể làm gì hơn là để Viêm Phi Ngang phụ trách thức ăn cho cậu, lúc cúi đầu ăn thức ăn cũng để cho Viêm Phi Ngang đút cậu ăn, toàn bộ quá trình cậu đều không cần phải cúi đầu – năm anh em nhà họ Viêm, đều được giáo dục nghiêm khắc từ nhỏ, từ xưa tới nay, chưa từng ai lại được nuông chiều, có đãi ngộ không giới hạn như vậy, nhưng đổ lỗi lại trên người Tô Ngọ, hoàn toàn không ai cảm thấy có gì không ổn, trong lòng họ đã tự động viện đủ cớ cho cậu, trẻ con mà, phải cưng chiều, chiều cũng không hư được.

Viêm Phi Ngang cũng vậy, trước đây dạy em gái thế nào, mà giờ đến lượt vợ mình, rõ ràng đã quên hết...

Thật vất vả mới cơm nước xong, trên đầu Tô Ngọ vẫn đội một cái mũ, đầu cũng đã vã đầy mồ hôi, Viêm Phi Ngang không thể làm gì hơn là dẫn cậu vào phòng vệ sinh lau khô mồ hôi trên mặt cho cậu.

“Hô, nóng quá.” Tô Ngọ nhắm mắt lại cho anh lau mặt, đôi tai trên đầu còn hơi rung rung, Viêm Phi Ngang đang giữ đầu cậu, lau mặt cho cậu, ánh mắt bị thu hút, tầm mắt dính trên đó có chút không dời ra nổi, vẻ mặt lại có chút ngây ra.

Tô Ngọ được khăn lau sạch mồ hôi trên mặt, vội kéo tay áo anh nói: “Phi Ngang, chúng ta mau đi kiểm tra sức khỏe cho bác Viêm thôi, đuôi khó chịu quá.”

“Được.” Viêm Phi Ngang treo khăn mặt lên móc, nắm tay cậu đi tới phòng của cha mình.

Viêm Vân Hải bây giờ thời gian tĩnh táo trong một ngày không nhiều, dù sao bị thương vẫn là ở não bộ, vẫn cần ngủ nhiều để an dưỡng.

Những người khác trong nhà cũng rất lo lắng cho sức khỏe của ông, đều theo tới.

Tô Ngọ dùng số linh lực còn lại kiểm tra não bộ của ông một lần, phát hiện trong đầu ông, những vết thương kia khôi phục không tệ, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói với những người khác: “Bác ấy khôi phục rất tốt, chút nữa cháu sẽ chuẩn bị thêm ít thuốc, sáng mai cho bác ấy uống.”

Khang Văn Thanh lo âu hỏi: “Vậy ông ấy còn có thể khôi phục lại giọng nói không?”

“Chờ vết thương của bác ấy khép lại đã, cháu và bác sĩ Đường còn phải bàn bạc với nhau một chút, mới có thể tìm ra cách giải quyết.” Tô Ngọ bây giờ đã biết được nhiều điều hơn, càng không dám làm bừa. Bây giờ cậu mới hiểu ra, con người có thể phát triển được đến trình độ này, cũng không phải hoàn toàn là do họ độc chiếm ân sủng của trời cao, mà cũng là bởi họ vì để cho chủng tộc của mình phát triển ngày càng tốt hơn nên luôn liều mạng nghiên cứu càng nhiều thêm những lĩnh vực chưa biết tới, khi gặp phải thời điểm khó khăn có thể tìm được biện pháp giải quyết, đây là thứ mà yêu tinh và những người tu hành như cậu thông qua tu luyện có thể thu được linh lực mạnh mẽ lại thiếu hụt. Giới tu hành cường giả vi tôn, họ không có lòng hiếu kì nhiều tới vậy, phần lớn đều dùng linh lực để tu luyện.

“Được, bác sẽ nói với bác sĩ Đường, để cậu ấy phối hợp với cháu.” Khang Văn Thanh cảm kích nói với cậu.

Tô Ngọ cảm thấy tuy rằng bây giờ tinh thần bà tốt hơn nhiều so với hồi đầu mới gặp, nhưng nét mặt vẫn lộ ra nét mỏi mệt, cậu nhớ tới món quà mà mình đã chuẩn bị, bởi hộp quà vẫn chưa có thời gian làm, nên bây giờ vẫn chưa đưa tới đây! Ai, gần đây có nhiều chuyện xảy ra, làm cho cậu tay chân luống cuống, mong rằng thời gian cậu ở lại xã hội loài người càng lâu, biết nhiều thứ hơn, thì sẽ có thể xử lý mọi chuyện càng thành thạo, điều luyện hơn!

Trở lại khu nhà riêng, đã có chút muộn, Tô Ngọ bây giờ vừa phải xử lý chuyện của Tiêu Triển, mà vết thương của Viêm Vân Hải thì vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, thế nên cậu cảm thấy bản thân căn bản không có thời gian để lười biếng, vì vậy cậu vừa vào phòng đã lấy ngọc giản chưa tra xét ra ngay.

Viêm Phi Ngang tiện tay bỏ mũ của cậu xuống, lại nhìn quần cậu một chút, “Đuôi khó chịu thì cứ bỏ ra bên ngoài đi.”

Tô Ngọ nghĩ một chút rồi nói: “Em biến trở về nguyên hình thì hơn, như vậy có thể tiết kiệm linh lực, Phi Ngang anh chạm ngọc giản vào trán em, như vậy em có thể tìm manh mối, anh giúp em ghi nhớ lại.”

“Được.” Viêm Phi Ngang gật đầu.

Anh vừa mới gật đầu, đang định bảo Tô Ngọ đi đến salon rồi hãy biến hình, cậu nhóc đã không thể chờ thêm, lập tức biến trở lại, quần áo, mũ rơi xuống lả tả.

Viêm Phi Ngang gạt đồ ra, Tô Ngọ chui ra khỏi đồng quần áo, nói: “Vậy chúng ta bắt đầu thôi.”

Viêm Phi Ngang nhặt quần áo, mũ rơi dưới đất lên, thả xuống ghế salon, rồi nhắc cậu đặt lên bàn, lúc này mới cầm lấy ngọc giản, từng cái một nhẹ nhàng dán lên cái trán nhỏ của cậu.

Mỗi một ngọc giản đều có nội dung vô cùng phong phú, đại sư Thanh Sơn có lẽ là để cho dễ tìm, hoặc là để lưu giữ lại cho người khác, tất cả nội dung ghi chép đều phân loại, không ghi trong cùng một ngọc giản, điều này làm cho số lượng của ngọc giản có chút nhiều.

Một người một sóc bận rộn tới gần nửa đêm, Khang Văn Thanh có lẽ đã biết trước họ sẽ phải bận rộn nên đã cố ý dặn đầu bếp làm thức ăn khuya, đúng lúc này, người giúp việc vừa vận đưa tới.

Viêm Phi Ngang nghe thấy tiếng gõ cửa, đi tới cửa nhận bữa ăn khuya, không để người giúp việc đi vào.

“Ăn một chút đi đã, nghỉ một lúc.” Viêm Phi Ngang dời notebook mình ghi chú lại sang một bên, bưng bữa khuya lên.

Bữa ăn khuya đều là thức ăn chay dễ tiêu hóa, súp ngọt, bánh, rau trái, còn có cả lạc, đậu nành, đặc biệt là hai món cuối, quả thực chính là thứ mà Tô Ngộ yêu nhất, cậu bận rộn suốt cả nửa tối, đúng là đã đói, vội vã chạy tới ôm một hạt lạc lên, há miệng nhỏ bắt đầu gặm.

Viêm Phi Ngang cùng cậu ăn một chút, thuận tiện lật lại bản ghi chép mình đã ghi lại.

Nội dung đa số đều kể về chuyện kì lạ, cùng một vài cách giải quyết hiện tượng quỷ dị, còn có một vài cái là công pháp tu luyện, loại sau là thứ Tô Ngộ muốn tìm để tự mình tu luyện, Viêm Phi Ngang nhìn một chút, không ngờ lại tìm thấy một vài thứ quen thuộc.

Viêm Phi Ngang hơi nhướn mày, tỉ mỉ xem kĩ một hồi, mới phát hiện những phương pháp tu luyện này, anh từng nhìn thấy trong tài liệu ở Cục 9.

Cục 9 họ ngoài làm việc như bề ngoài, thì cũng âm thầm bồi dưỡng thể lực dị năng trong bóng tối, chỉ là mọi người tu luyện vẫn không có phương pháp, rất khó tiến, cũng là bởi do không có phương pháp tu luyện đặc lực, lúc đạo sĩ họ và thể lực dị năng du dương trong dân gian đàm phán và lôi kéo, hoàn toàn không có ưu thế gì, đối phương cũng cảm thấy gia nhập Cục 9, cũng không giúp ích được cho mình bao nhiêu, cũng không hào hứng với sự lôi kéo của họ.

Phương pháp tu luyện anh từng nhìn thấy kia, cũng không trọn vẹn, căn bản không hề hoàn chỉnh như thứ mà anh vừa tiện tay ghi chép lại!

Viêm Phi Ngang cẩn thận đọc xong một lượt phương pháp tu luyện, anh không có sức mạnh đặc biệt, cũng không biết phương pháp tu luyện như vậy có hữu hiệu hay không, mà cho dù anh không biết, thì cái “giáo trình” tu luyện này lấy ra, đã có thể làm cho những nhân sĩ dị năng và thuật sĩ mất luôn luôn cao hơn đầu kia điên cuồng rồi! Dù sao, Cục 9 mới chỉ có một phần không trọn vẹn, đã bị họ lấn qua lộn lại nghiên cứu triệt để.

Trong lúc nhất thời, Viêm Phi Ngang suy nghĩ rất nhiều, anh đẩy notebook tới, nói với Tô Ngộ còn đang cúi đầu gặm lạc: “Tiểu Ngộ, bộ giáo trình tu luyện này, có thể cho tôi được không?”

“Hả?” Miệng Tô Ngọ vẫn còn đang găm lặc, cúi đầu nhìn nội dung trong notebook, đầu tiên là thở dài một chút bởi Phi Ngang nhà mình viết chữ đúng là siêu siêu đẹp, chờ sau khi đã nhìn thấy rõ nội dung liền đáp, “Có thể chứ, đại sư Thanh Sơn đã biến mất rồi, ông truyền những thứ này lại cho cây thông lớn, cũng là hy vọng cây thông lớn có thể giúp ông ấy tiếp tục truyền thừa.”

Viêm Phi Ngang vuốt vuốt sống lưng cậu, trong lòng nghĩ chỉ có Tô Ngọ đơn thuần như vậy mới có thể dễ dàng nói những thứ này cho anh nghe, nếu như rơi vào trong tay một số kẻ, chỉ sợ nhóc này đã bị lợi dụng triệt để, bị bán còn giúp người đếm tiền.

May mà lúc đó Tô Ngọ đồng ý đi cùng với anh, mà anh cũng đã quyết định dẫn cậu tới thủ đô, chuyện này đối với cả hai người họ mà nói, đều là chuyện may mắn nhất.

Thấy cái bát đựng lặc và đậu nành đã bị Tô Ngọ tạo ra một cái lỗ, Viêm Phi Ngang nói: “Thứ này không thể ăn thêm nữa, ăn chút rau quả bánh trái đi, buổi tối còn dễ tiêu hóa.”

Tô Ngọ có chút không vui, nhưng Phi Ngang nói thì phải nghe, lưu luyến không rời nhìn một bát đầy lặc, đậu kia, chỉ có thể để lần sau lại ăn.

Ăn xong, Tô Ngọ tiếp tục xem nội dung trong ngọc giản, cuối cùng khi Viêm Phi Ngang giục cậu đi ngủ thì cũng chỉ còn lại vài khối ngọc giản, cuối cùng cũng tìm được một vài ghi chép tương tự với tình huống của Tiêu Triển.

“... Con rồi nguyên rửa? Có thể dùng để nguyên rửa, điều khiển cơ thể người khác, để người khác thay mình làm chuyện xấu... thật là ác quá!” Tô Ngọ xem xong nội dung của ngọc giản kia, khuôn mặt nhỏ nhắn lại, thở phì phì, tại sao lại nghiên cứu ra thứ tà ác, xấu xa như vậy chứ! Tiêu Triển bị hại thảm, chắc chắn cũng là do bị người nguyên rửa cả!

“Cái em đang tìm chính là thứ này sao?” Viêm Phi Ngang thấy vẻ mặt cậu kích động, đưa ngón tay ra xoa xoa tai cậu.

Tô Ngọ gật mạnh cái đầu nhỏ, “Chắc chắn chính là thứ này, may mà đại sư Thanh Sơn có ghi lại, bằng không không ai có thể cứu được Tiêu Triển, bởi lời nguyên rửa này một khi thi thuật, chỉ cần người thi thuật không chủ động ngừng lại, Tiêu... người bị khống chế hành vi sẽ mãi mãi bị kẻ đó điều khiển, giúp kẻ đó làm chuyện ác, đồng thời cũng gánh hết mọi ác danh trên lưng thay kẻ khác, thật xấu xa!”

Tô Ngọ quá giận dữ, bởi người ngồi bên cạnh chính là Viêm Phi Ngang, trực tiếp nói lỡ miệng, Viêm Phi Ngang chỉ đành coi như không nghe thấy, hỏi tiếp: “Vậy đại sư Thanh Sơn có ghi lại cách giải quyết không?”

Tô Ngọ đang nghiêm túc hồi tưởng lại nội dung được ghi chép lại trong ngọc giản, vừa nhớ lại vừa nói: “Có ghi chép, phải phá con rồi hình người có dán ngày sinh tháng để do kẻ thi thuật làm ra, đặc biệt là phải phá hủy nguyên rửa bên trên... trong này ghi chép rất phức tạp, nhưng nói tóm lại trước tiên phải đoạt con rồi hình người lại mới là thượng sách, hơn nữa trong ngọc giản còn nói, loại thuật con rồi nguyên rửa này, ác độc hơn thuật con rồi bình thường gấp trăm lần, bởi nguyên rửa chính là nguyên rửa vận mệnh của

người khác, xảy ra điều xấu trong vận mệnh của người khác, điều xấu này sẽ không ngừng lặp lại, tuần hoàn ác tính, làm cho người bị nguyên rửa càng thêm bi thảm, cho đến chết mới thôi... còn thuật nguyên rửa này sẽ làm cho người đó luôn làm theo chuyện xấu do kẻ thi thuật chỉ định, làm tiếp, làm mãi cho tới tận lúc chết mới thôi, mà kẻ thi thuật thậm chí không cần phải điều khiển con rối hình người thường xuyên, chỉ cần lúc mới đầu truyền đạt mệnh lệnh, sau đó lại tiến hành nguyên rửa tiếp là được.”

Viêm Phi Ngang biết cậu đang nói tới Tiêu Triển, anh vừa nhớ lại tình huống của Tiêu Triển một chút, vừa cổ vũ cậu, giúp cậu làm rõ suy nghĩ, “Nói cách khác, nếu như người thi thuật khống chế một con rối hình người, hoặc là trộm đồ vật gì đó, chỉ cần thêm vào mệnh lệnh nguyên rửa có thể “tuần hoàn”, người bị khống chế sẽ gặp người liền đánh, thấy vật liền cướp có phải không?”

Tô Ngộ gật đầu liên tục, “Đúng, chính là ý này, có điều trong này còn nói, kỹ thuật trộm cướp đồ vật này cũng không phải là nguyên rửa, nguyên rửa đều giống nhau, kéo dài, lại sinh ra hành vi bạo lực, chứ không bao gồm cả việc trộm cắp.”

Viêm Phi Ngang hơi híp mắt lại, “Nói cách khác, nếu như điều khiển con rối giết người, còn là bị nguyên rửa, người bị khống chế sẽ gặp người là giết?”

“Đúng thế.” Tô Ngộ gật đầu, lập tức kịp phản ứng lại, điểm này không giống với tình huống của Tiêu Triển cho lắm, Tiêu Triển cũng không phải là gặp ai cũng giết, căn cứ theo manh mối bên La Chương và chú Lộ Bác, Tiêu Triển đang bị áp đặt tội danh, giết tổng cộng ba người, cha mẹ hắn, và một nhân viên phục vụ, lúc khác cũng không phải là gặp người liền giết, hành vi cũng rất bình thường...

Tô Ngộ cau mày, Viêm Phi Ngang tiếp tục cổ vũ cậu, “E rằng, còn có thứ gì đó có thể khống chế ‘con rối’ vào một thời gian nào đó sẽ xảy ra hành vi bạo lực.”

Câu nói này đúng là đã đánh vào trọng điểm, hai mắt Tô Ngộ sáng ngời, đúng rồi, Tiêu Triển lúc đó giết người trong cái ngõ kia, là bởi vì bị cậu ngăn cản, ý thức mới tỉnh lại, nhưng cơ thể vẫn không dừng lại được, có phải là cũng bởi thời gian này, hắn vẫn chưa thành công trong việc giết chết bất cứ một người nào, nên mới không thể dừng lại được?

“Nhưng thứ có thể khống chế ‘con rối’ sinh ra hành vi bạo lực đúng giờ có thể là thứ gì chứ?” Tô Ngộ nghiêng đầu, nghĩ chuyện như vậy thật đúng là thống khổ, nghĩ vỡ đầu cũng không ra được.

Viêm Phi Ngang bây giờ cũng cảm thấy rất hứng thú với đại sư Thanh Sơn này, anh cho rằng người có kiến thức uyên bác này, thực ra cũng là đang dùng một cách khác để làm việc thiện, truyền thừa nhiều vấn đề có cách giải quyết lại, để người đời sau không đến mức cảm thấy bế tắc. Anh cúi đầu nhìn ngọc giản còn lại trong tay, nói: “Xem xong cái này, nhìn thử xem trong này có manh mối mà em muốn tìm không.”

“Được.” Tô Ngộ gật đầu.

Có lẽ là đại sư Thanh Sơn trên trời linh thiêng phù hộ cho họ, hoặc là do họ thật sự rất may mắn, trong vài khối ngọc giản cuối cùng, họ không ngờ lại thật sự tìm ra được một thứ – cổ trùng.

Thứ này đương nhiên Tô Ngộ đã từng nghe nói, nhưng Tô Ngộ cũng chưa từng nghĩ rằng cổ trùng lại có thể sử dụng như thế!

“Cổ trùng?” Viêm Phi Ngang cũng đã từng đọc qua nhiều tài liệu tương tự, đương nhiên từng nghe nói đến, chỉ là anh cũng không ngờ rằng thứ này thật sự tồn tại.

Lúc này Tô Ngộ đã hiểu ra toàn bộ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ còn lại phần nộ, “Bản thân cổ trùng cũng có thể khống chế hành vi của con người, đồng thời cũng có thể tạo ra một loại sức mạnh, đại sư Thanh Sơn ghi lại, có một loại sâu độc có thể đóng vai trò như một ‘cơ quan’ khống chế thuật con rối và phép thuật nguyên rửa, chỉ cần đến thời gian đã định sẵn, ‘cơ quan’ cổ trùng này sẽ mở ra đúng giờ, sau khi mở ra người bị hại từ người bình thường biến thành con rối, tiếp thu khống chế của cả thuật con rối và nguyên rửa, chỉ cần người này không thành công giết chết một người đúng giờ, sẽ tiếp tục giết tiếp, người đó thành công giết chết một người, ‘cơ quan’ cổ trùng mới có thể gửi đi mệnh lệnh cho thuật con rối và nguyên rửa tạm thời ngừng lại, người bị khống chế mới có thể ngừng hành vi giết người lại...”

Ba thứ như vậy kết hợp, có thể nói Tiêu Triển chỉ là một người bình thường căn bản không hề có năng lực chống cự, mà những người bên cạnh hắn cũng chỉ có thể tiếp nhận vận mệnh bị người thân giết chết...

Quá tàn nhẫn! Kẻ đã tạo ra thứ ác độc này, quả đúng là ác quỷ dưới mười tám tầng địa ngục!

Viêm Phi Ngang nhìn khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ dưới ánh đèn, không còn... niềm vui sướng như trước nữa, trong lòng đột nhiên cảm thấy đau đớn vô cùng, lại bức bối phần nộ, cậu nhóc ngây thơ như thế, lại phải nhìn thấy thứ hiểm ác xấu xí như vậy... anh hận không thể làm cho toàn bộ những thứ không thể nhìn thấy trên thiên hạ này không xuất hiện trước mặt cậu, đây không phải là thứ mà một Tô Ngộ ngây thơ phải gánh vác, cậu đáng lẽ phải luôn vui vui vẻ vẻ, vĩnh viễn hồn nhiên.

Anh giờ tay ôm Tô Ngộ vào trong lòng, thấp giọng nói: “Có việc gì cần anh làm, hãy cứ nói với anh.”

Tô Ngộ ôm lại anh, khuôn mặt nhỏ chôn trong ngực anh, cậu vốn không muốn nói cho Phi Ngang, là bởi không muốn Phi Ngang bị thân phận của mình làm khó xử, nhưng bây giờ cậu không nói ra là bởi kẻ ác độc như vậy, cậu sao có thể để cho Phi Ngang không có sức mạnh đặc thù đi đối mặt chứ, nhờ Phi Ngang bị thương thì phải làm sao bây giờ?

36. Chương 36

Sáng hôm sau, Viêm Phi Ngang đang ngủ cảm giác có một quả cầu lông xù mềm mại lăn tới bên cổ mình, anh mở mắt ra, thò tay sờ quả nhiên là Tô Ngộ đang ở nguyên hình, nhóc này đang chậm chậm di chuyển bên cổ anh, thoạt nhìn còn chưa tỉnh, chắc là định tìm một nơi ấm áp làm tổ để ngủ tiếp.

Vì muốn tìm cách giúp Tiêu Triển, tối qua Tô Ngộ vẫn luôn kiên trì rất muộn mới nghỉ ngơi, Viêm Phi Ngang nhìn bầu trời ngoài cửa sổ vẫn còn chưa sáng hẳn, hiếm có khi lại nằm trên giường thêm hai tiếng nữa, để Tô Ngộ có thể ngủ thêm một lát.

Rất nhanh đã tám giờ, Tô Ngọc cuối cùng cũng ngủ dậy, trở mình bên cổ anh ngồi dậy, thò móng vuốt dụi mắt.

Vừa mới tỉnh lại còn mờ mịt, đôi mắt to nhìn thấy Viêm Phi Ngang, liền cười ngốc với anh, “Phi Ngang, anh dậy rồi.”

“Ừm.” Viêm Phi Ngang đứng dậy xuống giường, quay đầu liếc cậu một cái, “Không biến về hình người à?”

“Sẽ sẽ.” Tô Ngọc gật đầu liên tục, hôm nay cậu có nhiều chuyện cần làm, đương nhiên là phải dùng hình người mới có thể ra ngoài được.

Cậu vẫy vẫy hai cái tai và đuôi, trực tiếp biến thành hình người ở trên giường, đương nhiên là không hề mặc quần áo...

Viêm Phi Ngang đi lấy cho cậu cái quần lót cùng với quần áo mà Khang Văn Thanh đã mua về, quần áo mà Khang Văn Thanh mới mua này nhiều kiểu dáng, màu sắc hơn nhiều so với của Viêm Phi Ngang mua, sau khi Tô Ngọc mặc vào, thoát nhìn tựa như một thiếu niên dương quang mới lớn tràn ngập sức sống, vừa đẹp trai vừa đáng yêu, Viêm Phi Ngang không thể không thừa nhận mắt nhìn của mẹ mình đúng là tốt hơn mình nhiều.

Ăn sáng xong, Viêm Phi Ngang đi làm, Tô Ngọc thì ở nhà, cậu định sau khi cho bác Viêm uống thuốc xong thì sẽ cẩn thận nghiên cứu hai ngọc giản kia một chút, nhất định phải mau chóng tìm ra biện pháp giải quyết, sau đó giúp Tiêu Triển trở lại bình thường.

Tối hôm qua, Tô Ngọc từ trong một đồng ngọc giản tìm được một phương pháp tu luyện có thể tu luyện trong lúc ngủ, Tô Ngọc cảm thấy chuyện này thật là tốt! Trên đời này sao lại có vật hữu ích như thế chứ! Tuy rằng tu luyện trong lúc ngủ, hoàn toàn không thể đuổi kịp tốc độ tu luyện khi tỉnh táo, nhưng có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian, vô cùng thích hợp cho tiểu yêu tinh bận bịu không có thời gian tu luyện.

Trong cơ thể Tô Ngọc lúc này tràn đầy linh khí, cậu còn ăn sạch một trái cây mang linh khí, lúc này mới đi trị liệu cho Viêm Vân Hải.

Mỗi buổi sáng Viêm Vân Hải đều tỉnh táo, đang ngồi trên xe lăn cùng vợ mình tắm nắng trong sân.

“Tiểu Ngọc tới đây, đã ăn sáng chưa?” Khang Văn Thanh thấy cậu đi tới, lập tức cười tươi đứng dậy, buổi sáng Tô Ngọc dậy tương đối muộn, thế nên bà đã cố ý bảo nhà bếp hâm nóng thức ăn cho họ.

“Ăn rồi ạ, bánh nhân đậu ăn rất ngon!” Tô Ngọc vừa nói tới ăn, cả khuôn mặt đều là nụ cười ngọt ngào.

“Vậy lần sau làm thêm chút cho cháu ăn.” Khang Văn Thanh cười kéo cậu vào sân, để cậu ngồi bên cạnh Viêm Vân Hải, còn rót cho cậu một chén trà hoa ngọt.

“Vâng, cảm ơn bác.”

Viêm Vân Hải vẫn chưa thể nói chuyện, liền cười cười với Tô Ngộ. Hai ngày nay nhờ mọi người và phu nhân, ông đã biết những chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian gần đây, biết cậu bé này không chỉ cứu mình mà còn cứu cả con trai mình, còn biết cậu bé vừa ý thằng con luôn làm mặt lạnh cứng đờ kia nhà mình, trong lòng vừa cảm kích lại vừa cảm thấy có chút buồn cười. Họ vốn cho rằng, thằng hai đẹp trai ngời ngời mới là người đầu tiên lấy vợ, thằng tư thì ngược lại, kết quả bây giờ thằng hai vẫn một thân một mình mà thằng tư đáng vẻ như vậy vẫn có người vừa ý, vận mệnh quả đúng là thứ sâu không lường được.

“Cháu chào bác Viêm.” Đây là lần đầu tiên Tô Ngộ đối mặt và nói chuyện với Viêm Vân Hải đang tỉnh táo, hơn nữa đối phương còn là cha của Phi Ngang, cậu ít nhiều cũng có chút căng thẳng.

Viêm Vân Hải chậm rãi giơ tay vỗ vỗ lên mu bàn tay của cậu, sau đó móc một cái lì xì từ trong túi ra đưa cho cậu.

“Ồ? Đây là cái gì vậy?” Tô Ngộ chưa từng biết tới thứ gọi là tiền lì xì này, nhận lấy tò mò lật xem.

Lúc này Khang Văn Thanh cũng đi từ trong nhà ra, cũng cầm trong tay một bao lì xì đưa cho cậu, cười nói: “Đây là tiền lì xì, người lớn trong nhà đưa cho đứa nhỏ trong nhà làm lễ ra mắt, cháu xem, lúc trước cháu vừa mới tới nhà, trong nhà loạn quá, cũng không có cơ hội chuẩn bị tiền lì xì cho cháu, bây giờ đưa bù cho cháu vậy.”

Tô Ngộ nghe bà nói tới “lễ ra mắt”, lại nghĩ tới chuyện mình vẫn chưa đưa quà, ngượng ngùng gãi gãi mặt, sau đó cũng không biết khách khí là gì, mở lì xì ra xem trước mặt hai người.

Viêm Vân Hải và Khang Văn Thanh đều không phải là người câu nệ tiểu tiết, hơn nữa đã ở chung với Tô Ngộ lâu, cũng biết tính cách của cậu, cũng không để ý, trái lại còn thấy cậu như vậy rất đáng yêu.

Tiền lì xì bên trong cũng có rất nhiều, đổ ra suýt chút nữa đã kín cả một cái bàn, Tô Ngộ nhận ra đây chính là tiền, kinh ngạc há to miệng, “Oa, thật nhiều tiền!”

Khang Văn Thanh cười híp mắt nói: “Đây là tiền lì xì gặp mặt.”

Nói xong bà cứ như làm ảo thuật lấy ra thêm hai cái lì xì nữa giơ ra trước mặt cậu, nói: “Đây là tiền lì xì sửa miệng.”

“Tiền lì xì sửa miệng là cái gì?” Tô Ngộ đã sớm biết tiền rất hữu dụng trong xã hội loài người, nhìn thấy nhiều tiền như vậy cùng một lúc, cậu vô cùng vui vẻ, thấy bà lại đưa thêm hai cái nữa tới, trực tiếp cầm trong tay mở ra.

Khang Văn Thanh và Viêm Vân Hải liếc mắt nhìn nhau, cười nói: “Tiền lì xì sửa miệng, con và Phi Ngang đã kết hôn rồi, nhận cái lì xì này, con và Phi Ngang đều gọi hai ta là ba mẹ, thế nào?”

Lì xì mừng sửa miệng, tiền bên trong còn nhiều hơn hai cái lì xì lúc trước nhiều, dày gấp đôi, nặng trĩu, hơn nữa bên trong còn thả hai cái hoa tai làm bằng ngọc, giống nhau như đúc, rất đẹp, Tô Ngộ liếc mắt nhìn liền thích, nghe vậy khuôn mặt nhỏ đỏ ửng lên nhìn họ, ngượng ngùng nhỏ giọng hỏi: “Thật sự có thể gọi hai người là ba mẹ ư?”

“Ừm, chỉ cần con nguyện ý.” Khang Văn Thanh và Viêm Vân Hải vẫn chưa thể mở miệng đều mong chờ nhìn cậu.

Tô Ngộ đương nhiên là nguyện ý, trước đây còn ở trên núi cậu cũng rất hâm mộ những động vật nhỏ có mẹ chăm sóc mà lớn lên, trong đôi mắt to của cậu lại bắt đầu rơm rớm nước mắt, cậu gật mạnh đầu, “Vâng! Con nguyện ý.”

Sau đó cậu nước mắt lưng tròng mong đợi nhìn hai người, thử thăm dò, cẩn thận gọi: “Ba, mẹ.”

Khang Văn Thanh và Viêm Vân Hải đều nở nụ cười, Viêm Vân Hải là đàn ông còn có thể trầm ổn đáp lại, Khang Văn Thanh thì đã đều đỏ cả vành mắt, gật mạnh đầu, “Ồi chao” một tiếng, giơ tay ôm cậu vào lòng, xoa nhẹ đầu cậu một cái.

Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Ngộ được một người khác ôm ngoài Viêm Phi Ngang, hơn nữa trên người Khang Văn Thanh còn rất thơm, rất dễ ngủ, lại ấm áp, có một mùi hương thuộc về mẹ, Tô Ngộ đỏ mặt, không muốn rời xa dựa trên vai bà.

Sửa miệng xong, Tô Ngộ trực tiếp coi họ là cha mẹ ruột, Khang Văn Thanh vốn rất thích đứa nhỏ này, Tiểu Tô Ngộ đáng yêu, ngoan như vậy, tim muốn nhũn ra rồi! Bà tự dưng lại có thêm một đứa con trai, hoàn toàn là họ có lỗi, sao có thể không thích được?

Tâm tình của cả ba người đều có chút kích động, có điều Tô Ngộ cực kì vui vẻ, cẩn thận kiểm tra cho Viêm Vân Hải một lần, sau đó nói: “Bệnh của ba hồi phục rất tốt, chuyện liên quan bệnh tình của ba, con sẽ cẩn thận bàn bạc với bác sĩ Đường.”

Viêm Vân Hải là một người làm đại sự, có khí độ, có lòng, nghe cậu nói vậy, ông lại không quá để tâm tới những chuyện này. Ông đưa ngón tay lên bàn, cứng nhắc viết lên trên: Không cần phải quá lo lắng cho ba, có thể biết con, chính là sự phù hộ lớn nhất của ông trời dành cho nhà họ Viêm, ba rất cảm ơn, cảm ơn con, Tiểu Ngộ, cũng rất vui vì có thể làm người nhà với con.

Tô Ngộ đọc từng chữ, mím môi cười lắc đầu, “Ba, ba nhất định sẽ tốt lên thôi, bởi thần linh sẽ phù hộ cho ba.”

Ánh sáng trên người mỗi người không giống nhau, trên người Tiêu Triển là màu vàng, trên người Phi Ngang là màu đỏ vàng, mà đa số người trong nhà họ Viêm đều là màu trắng, bởi việc thiện mà họ làm là khác nhau, người nhà họ Tiêu chính là những người hay đi làm từ thiện, Phi Ngang thì chính là đại anh hùng vào sinh ra tử vì nhân dân, vì đất nước, mà việc người nhà họ Viêm làm, không hẳn là có thể làm cho người ta có được lợi ích, nhiều điều tốt ngay lập tức, nhưng có thể mấy năm sau, sẽ tạo phúc cho đời sau, tạo phúc càng dài lâu hơn trên thế gian này, người như vậy, thần linh đương nhiên sẽ không để họ dễ dàng chết đi.

Chỉ đáng tiếc cha mẹ nhà họ Tiêu, bị những kẻ dị nhân nghịch thiên tu hành nhúng tay gây khó dễ vào vận mệnh của họ, nên mới làm cho nhân sinh sáng rõ của họ lụi tắt, nhưng có lẽ thần linh phát hiện vấn đề đúng lúc, mới có thể để con trai của họ, vào thời khắc nguy hiểm nhất, gặp được Tô Ngộ.

Mang theo tâm tình kích động trở về từ chỗ của Viêm Vân Hải, Tô Ngộ cầm hai ngọc giản kia ra xem, liên quan tới con rối và nguyên rửa, phải biết tốt cùng là ai muốn nhắm vào nhà họ Tiêu, tại sao lại nhắm vào nhà họ Tiêu, mới có thể giải quyết triệt để, ngược lại chuyện về cổ trùng kia, cậu có thể nghiên cứu trước một chút.

Cổ trùng cũng bị người khác điều khiển, mà cổ trùng dù sao cũng là vật sống, có trí khôn nhất định, nói không chừng, cậu có thể tìm ra cách giải quyết từ giữa.

Cái gọi là cổ trùng, đa số đều có liên kết số mệnh huyết mạch với kẻ thi thuật, nếu như cậu trực tiếp phá hỏng cổ trùng, kẻ thi thuật nhất định sẽ bị phản phê, nhưng chuyện này lại có một vấn đề, bởi cổ trùng này là “cơ quan”, nếu như cậu phá hủy cổ trùng, nói không chừng hành vi gặp người liền giết của Tiêu Triển sẽ hoàn toàn mất khống chế...

“Mèo đen nhỏ, người nói xem ta nên giải quyết thế nào đây?” Tô Ngộ lúc này không có ai bàn bạc cùng nên liền theo thói quen tìm mèo đen nhỏ nói chuyện.

Mèo đen nhỏ vừa ăn cá khô từ chỗ Viêm Phi Ứng trở về, nó vừa chui râu mép, vừa nói: “Nếu là ta, sẽ nghĩ cách để đoạt ‘cơ quan’ này về, như vậy không phải là được rồi sao?”

“Hả?!” Tô Ngộ mở to hai mắt nhìn mèo đen nhỏ trước mặt, nhất thời bị câu trả lời khí phách của nó làm cho kinh diễm!

“Đúng vậy, tại sao ta lại không nghĩ tới nhỉ! Chỉ cần bây giờ ta giành được quyền khống chế cổ trùng này thì có thể khống chế hành vi của Tiêu Triển rồi!”

“Vậy người định làm thế nào để giành được ‘cơ quan’ này?” Ý tưởng của mèo đen nhỏ rất tốt nhưng nửa điểm thực tế cũng không giúp được.

“Aizz.” Tô Ngộ trực tiếp ngồi bên bàn chống cằm, cậu tỉ mỉ xem lại toàn bộ những thông tin trong ngọc giản có liên quan tới cổ trùng mà đại sư Thanh Sơn để lại, bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện trong đó.

“Trên đời này, tất cả sâu độc, lúc tạo ra đều cần một loại cỏ tên là cỏ Yên La, bởi loại cỏ này có thể làm cho cổ trùng nghe lệnh kẻ nuôi nó, mà kẻ nuôi dưỡng nó, khi cho nó ăn máu của mình cùng với hỗn hợp chất lỏng từ cỏ Yên La, có thể khống chế cổ trùng nghe lệnh mình một cách cao độ nhất, nếu như ta có cỏ Yên La, hơn nữa còn dùng cả linh lực của bản thân, có phải là có thể khống chế chúng rồi không?”

Mèo đen nhỏ cảm thấy chuyện không đơn giản như vậy, nó hỏi: “Nhưng, người có loại cỏ này không?”

Tô Ngọ nghĩ một chút, nhất thời vô cùng nhụt chí, cậu cũng đầu tào ra cổ trùng, đương nhiên là không có rồi!

Tuy rằng hiện thực rất dễ làm người chùn bước, nhưng Tô Ngọ hoàn toàn không nghĩ tới chuyện từ bỏ, bởi Tiêu Triển còn đang chờ mình cứu anh ấy, cậu đương nhiên không thể dễ dàng bỏ cuộc!

Cậu lật xem cái ngọc giản chuyên nói về phương pháp luyện chế cổ trùng kia, lại ghi nhớ kĩ càng những miêu tả tỉ mỉ về cổ Yên La kia, sau đó lấy điện thoại di động ra, cầu cứu Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang được Tô Ngọ đồng ý, mang bản sao chép phương pháp tu luyện kia tới Cục 9.

Cố Tinh Hà và Viêm Phi Ngang đều xuất thân từ bộ đội, sau đó lôi kéo những dị nhân và thuật sĩ tới, họ rất có trách nhiệm và quyết tâm đối với việc mình đang làm, cũng rất nỗ lực đối với những dị nhân thuật sĩ kia, có điều hần và Viêm Phi Ngang cũng không giống nhau, Viêm Phi Ngang thuần túy dựa vào thể chất tốt, sau đó rèn luyện thành một chiến sĩ mạnh mẽ, nói cho cùng vẫn chỉ là người thường, chỉ có điều là càng có thể chịu được khổ cực mạnh hơn người bình thường mà thôi. Cố Tinh Hà thì trời sinh đã có một vài năng lực kì dị, có lẽ cũng bởi điểm này, hần vừa ra đời đã bị người nhà mê tín dị đoan vứt xuống một con sông sâu lòng, muốn loại quái vật như hần chết đuối, hần được một vị quân nhân đi ngang qua cứu lên, đồng thời cũng nuôi hần trưởng thành. Sau đó thành lập ra Cục 9, bên trên trực tiếp điều hần tới làm người đứng đầu, hần quả thực cũng chính là ứng cử viên không thể thích hợp hơn, đương nhiên ngoại trừ cái tính khí lúc nào cũng có thể phát nổ của hần.

“Mọi nó, Viêm lão tứ, cậu gặp được tiên nhân rồi hả! Thứ tốt như thế cậu tìm được ở đâu vậy!!!” Cố Tinh Hà đưa mắt nhìn tờ giấy trong tay anh, cướp lấy, hần từ rất lâu trước đây đã bắt đầu tự mình tu luyện, trên phương diện này thì hiểu biết hơn Viêm Phi Ngang nhiều, hần lật tờ giấy qua lại hai lần, toàn thân đều kinh hãi, đây chẳng phải là bình cảnh họ vẫn luôn không thể vượt qua, cũng không thể tìm được cách giải quyết đây sao?!

Viêm Phi Ngang không đáp lại hần, anh nhìn tờ giấy kia nói: “Tôi không có ý định công bố nó ra ngoài.”

Tính cách Cố Tinh Hà tuy rằng tương đối nóng nảy, miệng cũng luôn thô tục không ngừng, nhưng cũng không phải kẻ ngu dốt, nhất thời đã hiểu ý anh, rất tán thành mà nói: “Không thể đưa hết cho các nhóm kia được, chúng cho là ông đây không biết trong bụng chúng nghĩ gì đấy chắc, mỗi lần gọi làm nhiệm vụ cứ như là mời tổ tông, nếu không phải là... aizz, tổ tông cmn.”

Cố Tinh Hà vừa nói vừa đẩy mặt buồn bực mắng một câu, công việc của họ cũng không được tốt cho lắm, rất nhiều người phát hiện bản thân có chút bản lĩnh, nếu không phải giấu giếm, muốn làm cao nhân lánh đời thì cũng chính là coi bản thân như ông trời con, cả ngày đều muốn làm ông trời, mỗi lần tìm những người như vậy đàm phán, đều phải nghe đây một tai họ nằm mơ giữa ban ngày, mà vẫn không thể đắc tội, có thể nhắm một mắt thì nhắm lại vậy, đặt họ dưới mắt, dù sao vẫn tốt hơn là để đám người kia lôi kéo.

Đương nhiên cũng không phải tất cả dị nhân và thuật sĩ đều ích kỉ như vậy, cũng có nhiều người cũng từng là bách tính bình thường, nắm giữ sức mạnh không bình thường cũng không mạnh lắm, sau khi đến Cục 9 làm việc lại vô cùng nghiêm túc, cũng rất có trách nhiệm, lao lực bốn ba vì dân vì nước, đối với người như vậy, họ đương nhiên không thể keo kiệt. Đó chính là cái gọi là làm nhiều ăn nhiều, có phật đương nhiên

cũng có thưởng.

Hai người Cục 9 chịu trách nhiệm cầm phương pháp tu luyện này đi nghiên cứu, tuy rằng có rất nhiều lời không nói thẳng ra miệng, nhưng lại đạt thành một sự ăn ý nhất định.

Viêm Phi Ngang và Cố Tinh Hà vừa cẩn thận nghiên cứu được một chút, làm thế nào để có thể áp dụng phương pháp tu luyện này tốt hơn, lúc này, điện thoại di động bị anh đặt trên bàn bỗng vang lên.

Tô Ngộ lần đầu dùng điện thoại để gọi, nghe thấy bên kia đã thông, lập tức hỏi: “Là Phi Ngang phải không? Em Tô Ngộ đây.”

“Tiểu Tô Ngộ, anh không phải là Phi Ngang, là anh trai Mạnh Thực của cậu nè.” Mạnh Thực vốn đang ngồi trước máy tính điều tra tư liệu, thấy điện thoại của lão đại kêu, vốn đang định cầm đến phòng làm việc đặc thù kia đưa cho anh, lại nhìn thấy hai chữ Tô Ngộ trên màn hình, lập tức vui vẻ hài lòng bắt máy hộ anh.

“Chào Mạnh đại ca ạ.” Tô Ngộ lễ phép chào hỏi, sau đó nói tiếp, “Xin hỏi Phi Ngang có ở đó không? Em tìm anh ấy có việc.”

“Anh ấy đang họp, cậu chờ anh một chút, anh giúp cậu gọi anh ấy.” Mạnh Thực đứng dậy đi tới bên ngoài căn phòng làm việc kia gõ cửa. Căn phòng làm việc này rất đặc thù, tất cả các thiết bị điện tử vào trong đó sẽ không thể hoạt động được, ngay cả sức mạnh của thuật sĩ và dị nhân có năng lực, ở bên trong cũng sẽ mất đi hiệu lực.

Viêm Phi Ngang đi ra khỏi phòng, thấy anh ta cầm điện thoại của mình đang nói chuyện gì đó, trực tiếp thò tay ra cầm lấy, thấy trên màn hình là tên của Tô Ngộ, hơi ngạc nhiên.

“Tiểu Ngộ?”

“Phi Ngang!” Tô Ngộ vui vẻ gọi anh một tiếng, sau đó vội vàng nói, “Em muốn nhờ anh giúp một chuyện, có được không?”

“Ừ, em nói đi.”

Tô Ngộ thấy anh đã đồng ý, lập tức nói biện pháp kia cho anh nghe, sau đó lại nói: “Không biết anh có thể tìm ra nó không, em chưa từng thấy loại cỏ này.”

“Cỏ Yên La?” Viêm Phi Ngang cau mày, anh cũng chưa từng nghe qua.

Cố Tinh Hà đứng lúc ra khỏi phòng, nghe thấy đối thoại của hai người họ, cau mày hỏi: “Cỏ Yên La? Hai người tìm thứ này làm gì?”

“Anh có biết nó?” Viêm Phi Ngang nhìn về phía hấn.

Cố Tinh Hà gật đầu, sắc mặt khó coi, “Biết, là một thứ cần để tạo ra cổ trùng, cũng không phải là thứ tốt lành gì, cậu tìm nó làm gì?”

Viêm Phi Ngang che điện thoại lại, thấp giọng nói hai chữ, “Cứu người.”

Tô Ngọ không ngờ Phi Ngang làm việc lại nhanh như vậy, sáng nay cậu vừa mới gọi điện thoại cho anh, buổi trưa Phi Ngang đã mang đồ về cho cậu rồi!

“Thứ em muốn tìm chính là thứ này sao?” Viêm Phi Ngang thả đồ trước mặt cậu, xoa xoa đầu cậu.

Tô Ngọ tuy rằng chưa từng thấy cổ Yên La, nhưng cậu dùng linh lực cảm ứng một chút, giống hệt như trong ngọc giản miêu tả, vui mừng gật đầu, “Chính là nó! Phi Ngang anh thật lợi hại!”

“Lợi hại không phải là cậu ta, là tôi.” Cố Tinh Hà thò mặt ra trước mắt Tô Ngọ, cảm thấy nhóc này thật là đáng yêu, trong đôi mắt tràn ngập sự thiện lương, lại nghĩ tới chuyện Viêm Phi Ngang đã kể cho mình, phương thức tu luyện kia không ngờ lại do cậu nhóc này cống hiến, đôi mắt đẹp hơi híp lại, nói: “Cậu trông có vẻ rất mạnh, có muốn tỷ thí với tôi một chút không?”

“Cố Tinh Hà!” Ánh mắt Viêm Phi Ngang sắc bén nhìn hấn, kéo Tô Ngọ nói, “Đừng để ý tới anh ta, cứ đi làm việc của em đi.”

Tô Ngọ qua Viêm Phi Ngang, trộm liếc mắt nhìn Cố Tinh Hà một cái, cậu thực ra không thích đánh nhau với người khác, cũng không hiểu tại sao lại có người lại thích đánh nhau.

Bản thân Cố Tinh Hà thích tìm người đánh nhau, nên cứ cho rằng con trai ở độ tuổi này đứa nào cũng nhiệt huyết bừng bừng, thích tranh cao thấp với người khác, bị Viêm Phi Ngang gọi thẳng tên cũng cơm, không nhịn được liền lườm một cái, đến cùng ai mới là cấp trên vậy! Không tỷ thí thì không tỷ thí.

Tô Ngọ không thích tỷ thí với người khác, Cố Tinh Hà đương nhiên cũng sẽ không làm người khác cảm thấy khó chịu, tuy rằng hấn rất tò mò không biết Tô Ngọ muốn dùng cổ Yên La làm gì, nhưng Viêm Phi Ngang căn bản không cho hấn cơ hội, trực tiếp tha hấn ra khỏi nhà.

Mèo đen nhỏ ngồi xổm nơi cửa liềm móng vuốt, vừa liềm vừa nói: “Quan hệ của họ thoát nhìn rất tốt, người không sợ đối tượng giao phối của mình sẽ bị hấn cướp đi sao?”

Tô Ngọ ngẩn ra, sau khi phản ứng lại liền tức giận trừng mèo đen nhỏ mà nói: “Phi Ngang mới không phải là người như thế!”

Mèo đen nhỏ không ngờ cậu lại tức giận, hơi bối rối một chút, nó chưa từng tìm đối tượng giao phối, nhưng

nó sinh hoạt trong xã hội con người đã nhiều năm, đã thấy rất nhiều chuyện như vậy, cũng không nghĩ nhiều đã nói ra miệng luôn, nó còn tưởng con người đều là như vậy, sẽ dễ dàng bị kẻ khác cướp đi...

Tô Ngọ tức giận chẳng bao lâu sau đã hết, lực chú ý của cậu trở lại việc làm thế nào mới có thể khống chế cổ trùng.

Cổ trùng từ nhỏ đã được kẻ nuôi sâu nuôi dưỡng, cậu muốn giữa đường cướp đoạt cổ trùng kẻ khác nuôi là rất khó, càng không nói tới chuyện khống chế hoàn toàn, trừ phi cậu dùng linh lực ngon lành như mồi, đồng thời cũng cho cổ trùng ăn cỏ Yên La.

Bởi lo thả Tiêu Triển ở nhà họ Viêm sẽ xảy ra chuyện, Tô Ngọ không thể làm gì hơn là đành gọi Viêm Phi Ngang về để đưa mình tới biệt thự của anh hai.

Viêm Phi Ngang biết gần đây cậu bận rộn vì chuyện của Tiêu Triển, khuôn mặt nhỏ hình như càng gầy hơn trước đây, đương nhiên không nỡ từ chối yêu cầu của cậu.

Tô Ngọ từ trên xe đi xuống, vẫy vẫy tay với Viêm Phi Ngang, đi vào biệt thự, cẩn thận đóng kỹ cửa lại rồi mới lần thứ hai dùng phương pháp như hôm trước, thả Tiêu Triển ra.

Tiêu Triển được thả ra vẫn đang trong trạng thái cuồng bạo, điên cuồng công kích muốn giết chết cậu, Tô Ngọ có kinh nghiệm lần trước, thuận lợi dẫn hắn vào trong vòng tròn linh lực, sau đó vội lấy cỏ Yên La ra, dùng linh lực để luyện hóa.

Cổ trùng nằm vùng trong não của Tiêu Triển, Tô Ngọ dùng linh lực bọc lấy cỏ Yên La mà luyện hóa, từng chút một ngấm vào não bộ của hắn.

Cỏ Yên La và linh lực đối với cổ trùng đều có sức hấp dẫn cực lớn, lúc này hai thứ đều hấp dẫn nó cùng xuất hiện ngay trước mắt, cổ trùng nhất thời điên cuồng! Như điên mà khuấy động trong não của Tiêu Triển!

“A...!” Tiêu Triển hét lớn một tiếng, hai mắt trợn trắng, cả khuôn mặt đều vặn vẹo co quắp, cơ thể đập vào vòng linh lực lại càng thêm hung mãnh, nếu không phải lần này Tô Ngọ dùng càng nhiều linh lực hơn, thì chỉ e rằng cái vòng linh lực này đã sớm bị phá vỡ rồi!

Tô Ngọ giật mình, vốn còn muốn trực tiếp dẫn cổ trùng ra, nhưng thấy Tiêu Triển thống khổ lại điên cuồng như vậy, cậu căn bản không dám làm như vậy nữa, vội vàng hút linh lực vào trong miệng cổ trùng, sau khi chắc chắn là cổ trùng đã cắn nuốt rồi, mới dẫn dắt linh lực khống chế nó.

Cổ trùng vốn là vật âm tà, rất khó khống chế, hơn nữa sơ ý một chút, còn có thể bị phản phệ. Trán Tô Ngọ vã đầy mồ hôi, đặt toàn bộ lực chú ý lên việc chế phục cổ trùng kia.

Cơ thể Tiêu Triển vẫn luôn co giật, hai mắt trắng dã, ngũ quan vặn vẹo, Tô Ngọ không dám làm liều, vừa

hàng phục cổ trùng, vừa phải cẩn thận để không làm não bộ của hắn bị thương, khuôn mặt nhỏ căng ra.

Thời gian ở nơi đây tựa như đã ngừng trôi, ngay lúc thần kinh Tô Ngộ căng ra tới cực điểm, cổ trùng kia cuối cùng bởi không thể chịu đựng được khổng chế đến từ cả cổ Yên La lẫn linh lực của Tô Ngộ mới từ từ yên lại, tựa như đã quy thuận sự khổng chế của Tô Ngộ.

Tô Ngộ hoàn toàn không dám khinh thường, lại dùng linh lực đưa một chút cổ Yên La đã luyện hóa cho nó, cổ trùng mới thỏa mãn, an tĩnh lại hoàn toàn.

“Hô...!” Tô Ngộ thở ra một hơi, run rẩy dùng tay áo lau sạch mồ hôi trên trán, thấy Tiêu Triển cũng đã yên tĩnh trở lại, khuôn mặt vẫn luôn căng thẳng lại mệt mỏi mới nở nụ cười.

Cơ thể Tiêu Triển ngã xuống sàn, có điều hắn rất nhanh lại mỗi một mở mắt ra, nhìn về phía cậu thiếu niên đầu đầy mồ hôi ở bên cạnh.

“Cậu... tạ ơn cậu, cảm tạ cậu.” Cổ họng hắn khàn khàn, cố gắng lắm mới nói xong mấy chữ này, đôi mắt vẫn còn tia máu đỏ lờm của hắn lại chảy nước mắt, chỉ là lần này không còn thống khổ và tuyệt vọng, mà chứa đựng cảm kích và niềm vui bởi đã giành lại được cuộc sống.

Tô Ngộ lắc đầu, lau lau mồ hôi trên mặt, cười tươi rói với hắn, “Đừng khách khí!”

37. Chương 37

Tô Ngộ tốn rất nhiều sức lực cuối cùng cũng tạm thời khổng chế được tình huống của Tiêu Triển.

Tiêu Triển trước đó vẫn luôn điên cuồng xô người vào vòng linh lực của Tô Ngộ, khắp toàn thân trên dưới không còn một nơi nào còn lạnh lặn, bộ dáng vô cùng thê thảm.

Tô Ngộ nghỉ ngơi một chút, thấy Tiêu Triển vẫn còn nằm trên đất không nhúc nhích, vội vàng đi tới dìu hắn lên ghế salon bên cạnh.

“Để em cho anh ăn chút gì đã, vết thương trên người anh, bây giờ em cũng không còn nhiều linh lực giúp anh trị, phải đợi đến ngày mai.” Gần đây linh lực của Tô Ngộ liên tục bị tiêu hao, làm cho việc tu luyện của cậu cũng vô cùng khó khăn, tu vi tịnh tiến không ít nhưng linh lực vẫn luôn không đủ dùng, thật khiến cho người ta phải hao tổn tâm trí.

Tiêu Triển sao có thể để ý tới những chuyện đó, có thể giải quyết được trạng thái điên cuồng kia, đã làm cho hắn vô cùng cảm kích, hắn thật sự không muốn giết người.

Tô Ngọ lấy ra một trái cây mềm mại nhiều thịt từ trong bọc quần áo, cắt một phần, đút một chút thịt quả và nước trái cây vào miệng hắn.

Trái cây này vô cùng thơm ngọt, đút cho Tiêu Triển ăn xong một quả, chính Tô Ngọ cũng cảm thấy thêm, thế là cậu cũng lấy một trái cây chứa linh khí ra, cho chính bản thân mình ăn.

“Cám ơn cậu, tôi... còn chưa biết tên cậu là gì.” Tiêu Triển ăn xong trái cây, cuối cùng cũng có chút sức lực để nói chuyện, tuy rằng âm thanh không lớn, người cũng còn suy yếu.

Tô Ngọ cầm trái cây gặm một miếng, nghe thấy hắn nói chuyện, vội nuốt trái cây xuống, đáp: “Em tên là Tô Ngọ, có điều em biết anh tên là Tiêu Triển nha, là La Chương đại ca nói cho em biết.”

“La Chương...” Tiêu Triển lẩm nhẩm cái tên này, vẻ mặt nhất thời có chút phức tạp.

“La Chương đại ca rất lo lắng cho anh đấy, lần trước anh ấy tìm em hỏi chuyện của anh.” Tô Ngọ thấy vẻ mặt hắn không tốt lắm, vội kể lại toàn bộ những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay cho hắn nghe.

Tiêu Triển khựng lại một chút, đáp: “Nhưng hôm đó ở siêu thị, chính tin nhắn từ số điện thoại của cậu ấy bảo tôi rời khỏi tiệm cà phê, đi tới cửa Tây, mà tôi đã gặp phải nhân viên phục vụ ở tầng hai cửa Tây, nhân viên phục vụ kia...”

Trên mặt hắn dần toát ra vẻ mặt thống khổ, có lẽ dưới tình huống cơ thể hắn bị chi phối đã giết chết nhân viên phục vụ kia, nhưng người trẻ tuổi tràn ngập sức sống kia hắn đã trở mắt nhìn người ấy ngã xuống, máu tươi mang theo nhiệt độ nóng bỏng văng tung tóe, chảy tràn ra ngay trước mắt hắn, lượng lớn máu chảy ra, chính là một mạng người chết đi.

Tiêu Triển lúc đó đã bị dọa phát điên rồi, hắn la to gọi người cứu hắn, nhưng đối phương vẫn chỉ hít khí trước mặt hắn, mà tiếng kêu của hắn, lại gọi cảnh sát tới rất nhanh chóng, cũng không thể cứu lại mạng người kia.

Tô Ngọ thấy hắn đau khổ, lại không biết phải an ủi thế nào, trái cây ngon miệng trong tay cũng không có tâm tình ăn, đau lòng nhìn hắn.

Tâm tình Tiêu Triển mông lung một hồi, cuối cùng vẫn khôi phục trở lại, hắn từ từ thở phào một hơi, làm dịu đi cảm giác đau đớn tắc nơi yết hầu, thấp giọng nói: “La Chương cậu ấy tìm cậu, còn rất lo lắng cho tôi, nói cách khác, cái tin nhắn kia có lẽ không phải là do cậu ấy nhắn cho tôi?”

Tô Ngọ không hiểu lắm, cậu nghĩ một chút rồi nói: “Em cảm thấy La Chương đại ca không phải là người xấu đâu, anh ấy thật sự lo cho anh.”

Tiêu Triển gật đầu.

Tô Ngọ sợ anh đau lòng, rất nhanh cậu nói thêm: “Anh hai nói em trai của anh có lẽ cũng không phải là muốn hại anh, còn cả phó tổng Lưu kia nữa, anh hai nói hai người họ rất kì quái... anh có biết đã có chuyện gì xảy ra với họ không?”

Tiêu Triển mờ mịt nghĩ một hồi, suy nghĩ vô cùng hỗn loạn, thứ gì cũng không rõ, hần khó khăn cất tiếng: “Không biết, tôi cũng không biết tại sao trên người mình lại xảy ra chuyện như vậy... cậu nói có người sử dụng con rối nguyên rửa với tôi, mục đích của chúng có thể là gì? Tôi cũng không nghĩ ra.” Để đòi tiền sao? Nhưng nếu chỉ là muốn đòi tiền, trực tiếp bắt hần hoặc cha mẹ hần đi rồi đòi tiền chuộc không phải là dễ hơn nhiều sao? Chúng có bản lĩnh như vậy, bắt cóc con tin rất dễ dàng, nhưng chúng lại không làm như vậy, mà trái lại càng làm cho sự tình trở nên phức tạp hơn, hần thật sự nghĩ không thông.

Chính người trong cuộc cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, Tô Ngọ đương nhiên cũng không nghĩ thông, nhưng nếu đối phương trăm phương nghìn kế muốn đối phó với Tiêu Triển, nhất định phải có một mục đích.

“Đúng rồi,” Tiêu Triển bỗng nghĩ tới điều gì đó, vội nói, “Anh hai của cậu nói, Nguyên Gia cố tình tỏ thái độ đó, tỏ vẻ phải mau chóng cướp lấy gia sản với tôi, vậy có phải là nó biết chuyện gì hay không? Nếu không tại sao nó lại cố ý tỏ vẻ như vậy?”

Tiêu Triển và ba mẹ đã sống chung với người em trai nuôi này gần hai mươi năm, đương nhiên vẫn tương đối hiểu em trai mình.

Tiêu Nguyên Gia là cô nhi không cha không mẹ, chính là đứa trẻ vừa mới ra đời đã bị cha mẹ ruột vút vào luống hoa bên đường, rất may được người phát hiện, còn sống, bằng không vừa mới tới thế giới này, đã chết rồi, trước khi đến nhà họ Tiêu, cậu ta vẫn luôn sống trong cô nhi viện, cùng với rất nhiều đứa trẻ bất hạnh. Từng trải qua nhân sinh bi thương cùng với gen di truyền thấp kém từ đời cha mẹ có lẽ vì tư lợi, không có nhân tính kia, làm cho tính cách của cậu ta trời sinh không mấy khi vui vẻ, âm trầm không thích nói chuyện, bộ dạng cũng rất bình thường, sau khi đi đến nhà họ Tiêu sáng chói, càng lộ vẻ không thích hợp, cũng không có cảm giác tồn tại, có lẽ còn không được người ta yêu thích bằng một thứ đồ trang trí ẩm áp tùy tiện có thể thấy trong nhà họ Tiêu.

Thế nhưng có lẽ bởi trời sinh thiếu thốn tình cảm, Tiêu Nguyên Gia rất dính ba mẹ Tiêu, tuy rằng thành tích thường thường, năng lực thường thường, nhưng trước mặt ba mẹ lại rất nghe lời, Tiêu Nguyên Gia thỉnh thoảng sẽ để ý tới, coi như đã làm thay phần việc của hần đối với ba mẹ, người em trai này của hần cũng hầu như luôn muốn ba mẹ để ý tới sự tồn tại của cậu ta, nếu ba mẹ đi công tác, cho dù không thể cùng đi, cậu ta cũng sẽ mỗi ngày đúng giờ đúng địa điểm gọi điện cho họ, cũng không nói chuyện nhiều, chỉ là báo cáo việc mình làm hàng ngày, chuyện đơn giản như vậy, lại làm vô cùng nghiêm túc.

Mà sự “nghe lời” này, vào thời điểm trưởng thành, thời kì phản nghịch của hai anh em, càng chênh lệch nhau, biểu hiện càng thêm rõ ràng, Tiêu Triển từ nhỏ cũng là thiếu gia ngoan ngoãn, học giỏi, nếp sống cũng tốt, nhưng đến thời kì trưởng thành, cũng không thể khống chế được sự nóng nảy trong lòng, cũng cùng bạn bè trốn học đánh nhau, lêu lổng, lén lút hút thuốc uống rượu, theo người ta đánh cược đua xe, đều từng làm. Chỉ có Tiêu Nguyên Gia xưa nay thoạt nhìn đều không đáng chú ý, cũng không làm cho mọi người vui vẻ lại chưa từng làm những việc như vậy, cậu ta mãi mãi vẫn luôn làm cậu bé ngoan sau khi tan học về nhà sẽ làm bài tập, dù thành tích của cậu ta mãi vẫn chỉ luôn đạt mức bình thường.

Người không muốn xa rời ba mẹ như vậy, Tiêu Triển tuyệt không tin em trai mình sẽ thờ ơ không chút động lòng sau khi ba mẹ chết thảm như vậy, nếu như biểu hiện này của cậu ta cũng chỉ là để che giấu một số mục đích của cậu ta, vậy phải nói lòng dạ cậu ta không khỏi quá đáng sợ, nhưng ngược lại, như anh hai Viêm nói, người nắm giữ lòng dạ đáng sợ như vậy, sẽ có thể có biểu hiện như bây giờ, hận không thể trở thành kẻ ngu ngốc trước mặt người khác hay sao?

“Đúng, anh hai đã nói như vậy.” Tô Ngộ gật đầu, sau đó hỏi, “Anh cũng cảm thấy biểu hiện của Tiêu Nguyên Gia như vậy là có vấn đề sao?”

“Phải.” Tiêu Triển gật đầu, lông mày nhíu chặt, giọng nói hần trầm thấp nói, “Nếu như Nguyên Gia cố ý làm vậy, chắc hẳn nó nhất định sẽ biết điều gì đó.”

Tô Ngộ cảm thấy rất có lý, cậu nghĩ một chút lại hỏi: “Vậy chúng ta có nên đi tìm Tiêu Nguyên Gia hỏi thử không?”

Tiêu Triển nghe vậy kinh ngạc nhìn cậu, “Cậu muốn cùng tôi đi tìm Nguyên Gia?”

“Đúng vậy, bằng không bây giờ anh cũng không có cách nào tự mình đi.” Tô Ngộ trừng mắt nhìn anh. Tiêu Triển bây giờ đang bị truy nã, cảnh sát đều muốn bắt hắn, bên ngoài còn có kẻ thù muốn không chế hắn, nếu như không có người giúp hắn, hắn căn bản nửa bước khó đi, hơn nữa nhìn tình huống trước mắt, ngoại trừ Tô Ngộ, cũng không có ai có thể giúp được hắn.

“Tại sao?” Tiêu Triển nghiêm túc nhìn cậu hỏi, “Tại sao cậu lại phải giúp tôi tới tận bước này?”

“Bởi anh là người tốt, hơn nữa anh bị người hại thảm như vậy, không giúp anh sao được.” Tô Ngộ không biết quy tắc của xã hội con người, cậu chỉ là muốn giúp thì giúp thôi, cũng không biết vào cái thời này, làm người tốt cũng không dễ dàng.

Tiêu Triển chỉ trong vòng chưa đầy nửa tháng ngắn ngủi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, vốn là một đại thiếu gia tính tình ngây thơ cũng đã thay đổi rất nhiều, hắn không còn tin tưởng thế giới này là hoàn toàn tốt đẹp nữa, kẻ ác có rất nhiều, hơn nữa rất nhiều kẻ ác sẽ khoác lên người một tấm da người tốt, thật thật giả giả làm người ta khó nhận ra. Nhưng cậu bé trước mắt này, mắt cậu vừa to vừa sáng, cửa sổ tâm hồn sáng sủa sạch sẽ, không nhiễm chút bụi bẩn nào, hắn hoàn toàn không thể nghi ngờ cậu cho nổi.

Hắn cười cười, hắn đã bị thảm như vậy rồi, nếu như ngay cả cậu bé như vậy cũng muốn hại hắn, vậy thì thế gian này, tươi đẹp hơn làm gì cơ chứ.

Nghĩ thông suốt, hắn ném nghi ngờ ra sau đầu.

“Vậy thì nhờ cậu, tôi nhất định muốn biết rõ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.”

...

Tiêu Triển khắp toàn thân từ trên xuống dưới bản thủ, cũng may trong biệt thự lúc nào cũng mở điện, có nước, Tiêu Triển khôi phục được một chút thể lực, liền đi tắm rửa sạch sẽ.

Trong biệt thự không có quần áo hần mặc vừa, hần không thể làm gì hơn là đành mặc một cái áo tắm xuống dưới tầng.

Tô Ngộ tạm thời giúp Tiêu Triển giải quyết vấn đề, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, lúc này đang ngồi trong phòng khách dưới tầng ăn thức ăn.

Tiêu Triển bị bộ dáng bé ngoan ngồi ăn của cậu chọc cười, bây giờ thật khó còn có thanh niên ngồi ăn mà quy củ như vậy, hần ngồi xuống phía đối diện cậu hỏi: “Nơi này là nhà cậu à? Người nhà của cậu đâu? Họ... có biết cậu giúp tôi chuyện này không? Có thể nào sẽ trách cậu không?”

Tô Ngộ lắc đầu, đôi mắt cong cong cười nói: “Nơi này là nhà của anh hai em, Phi Ngang không biết em đang giúp anh, anh ấy... hần là sẽ không trách em.” Chuyện này cậu thật chột dạ, thực ra cậu rất lo Phi Ngang sau khi biết, sẽ giận cậu thì phải làm sao bây giờ? Có điều không cần biết thế nào, cậu nhất định phải giải thích kỹ càng cho Phi Ngang, dỗ anh vui vẻ trở lại.

—— Sốc bay nhỏ tự cho là đã giấu người ta rất kỹ, thực ra mỗi ngày cậu làm gì, Viêm Phi Ngang đã biết từ lâu.

“Vậy cậu không đi học à? Đúng rồi hôm nay là ngày bao nhiêu rồi?” Tiêu Triển gần đây luôn mơ hồ, căn bản không có khái niệm về thời gian.

Tô Ngộ đương nhiên là không biết ngày bao nhiêu, có điều trên điện thoại có, cậu vội lấy ra cho Tiêu Triển xem.

Điện thoại hiện ngày làm Tiêu Triển ngẩn người, hần không ngờ thời gian đã trôi qua lâu như vậy, thở dài trả điện thoại lại cho cậu bé, thuận miệng đáp: “Điện thoại di động của cậu có tin nhắn mới kìa.”

Tô Ngộ vội cầm lấy xem, hóa ra là tin nhắn Phi Ngang gửi tới, vừa rồi cậu nói chuyện với Tiêu Triển cũng không để ý, vội mở ra xem.

Viêm Phi Ngang: Mai là cuối tuần, có muốn ra ngoài xem phim không?

Tô Ngộ rất thích đi xem phim, đương nhiên là muốn đi, đang định nhắn lại, bỗng nghĩ đến chuyện phải giúp Tiêu Triển tìm Tiêu Nguyên Gia... không biết hôm nay có thể thuận lợi tìm ra không, nếu không tìm được mai còn phải đi tiếp...

Khuôn mặt nhỏ nhất thời xụ xuống, cậu buồn bực nhắn lại: Phi Ngang xin lỗi, mai có thể em không đi được.

Viêm Phi Ngang rất nhanh đã nhấn lại: Không sao đâu, lần sau đi cũng được mà.

Về mặt Tô Ngọ cuối cùng cũng khá hơn một chút, lại có chút hổ thẹn, cậu vẫn luôn gạt Phi Ngang chuyện về Tiêu Triển, đi xem phim cũng từ chối anh.

“Bạn gái à?” Lúc này tâm tình của Tiêu Triển đã tốt hơn một chút, thấy vẻ mặt cậu phong phú, mỉm cười hỏi một câu.

“Bạn gái là cái gì?” Tô Ngọ tò mò hỏi.

“Bạn gái chính là đối tượng yêu đương.” Tiêu Triển kinh ngạc, cho rằng cậu lớn như vậy rồi mà hóa ra có nhiều từ vẫn còn chưa hiểu, cứ như cổ nhân vậy...

Tô Ngọ lắc đầu, có phần tự hào đáp: “Không phải là bạn gái, mà là đối tượng giao phối của em.”

Tiêu Triển nhất thời bị nước miếng của mình làm sặc tới nỗi ho khù khụ, đối tượng giao phối là cái gì??? Bây giờ trẻ con đều nói mấy lời thẳng thừng như vậy hả???

Tô Ngọ bỗng nhiên nghĩ ra điều gì đó, đưa điện thoại di động cho hắn nói: “Đúng rồi, hay là anh gọi điện thoại cho Tiêu Nguyên Gia thử hỏi xem? Anh có nhớ số điện thoại không?”

Tiêu Triển thanh thanh cổ họng một lúc lâu, cuống họng sặc tới ngứa ngáy cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút, hắn lau mặt nói: “Số máy bàn ở tôi có nhớ, có điều cũng vô dụng, số người lạ nó cũng không nghe, hơn nữa điện thoại của nó bây giờ rất có thể đang bị cảnh sát quản chế.”

“Vậy gửi thư, tin nhắn thì sao?”

Tiêu Triển do dự một chút, cầm điện thoại di động của cậu tới, “Tôi thử xem.”

Anh thực ra không ôm hy vọng gì, soạn một tin nhắn tương đối mơ hồ gửi đi, quả nhiên điện thoại báo gửi không thành công, đối phương từ chối, có lẽ đã thiết lập không chấp nhận thông tin và số điện thoại lạ. Dù sao nhà họ Tiêu cũng rất nổi tiếng, số điện thoại di động nếu không muốn bị người ngoài quấy rầy sẽ đều trực tiếp chặn số lạ.

“Vậy chúng ta phải làm sao mới có thể liên hệ được với anh ta?”

Tiêu Triển nhất thời cũng không chắc chắn, bây giờ hắn nhất định không thể tự mình ra mặt, Tô Ngọ thì không vào được cổng lớn công ty nhà họ Tiêu, càng không vào được nhà họ Tiêu. Sau khi xảy ra chuyện kia, thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi, hắn và Tiêu Nguyên Gia không liên hệ, cũng không biết lịch trình của cậu ta. Bây giờ hắn không dám tùy tiện tin tưởng người khác, đương nhiên cũng không thể tùy tiện liên hệ. Những cách khác như đăng ký hòm thư, cũng có thể làm kinh động tới cảnh sát, như vậy hắn sẽ

càng rơi vào cục diện bị động.

Tô Ngọ thấy hẳn nhất thời cũng không có cách nào, nghĩ cách nói: “Hay là chúng ta tìm La Chương đại ca nhờ giúp đỡ? Anh ấy có vẻ quen với Tiêu Nguyên Gia.”

Tiêu Triển suy nghĩ một chút về tính khả thi của cách này, vẫn lắc đầu từ chối, “Tạm thời đừng làm vậy, chuyện La Chương có thể giúp cũng không nhiều, nói không chừng còn có thể làm cho cậu ấy gặp phiền phức và nguy hiểm.”

“Vậy phải làm sao...”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Ngọ nhăn lại, hai người nhất thời cũng không nghĩ ra được cách tốt hơn.

Buổi chiều Viêm Phi Ngang tan làm, tiện tay đưa hai tấm vé xem phim cho Mạnh Thực.

“Ồi chà? Lão đại anh không hẹn Tiểu Tô Ngọ cùng đi xem phim nữa à?” Mạnh Thực cầm hai cái vé vậy vậy, ngạc nhiên hỏi.

“Em ấy không có thời gian.”

Mạnh Thực rất khốn nạn bật cười nói: “Nhóc kia có phải là chê anh cả ngày đều không thú vị, không vui nên mới không ra ngoài chơi với anh không? Lão đại em nói cho anh nghe này, anh sao có thể vô vị như vậy chứ, làm cho vợ mình chạy mất dép rồi!”

Viêm Phi Ngang không thèm để ý tới anh ta, lái xe tới biệt thự đón Tô Ngọ.

Tuy rằng tạm thời cổ trùng đã bị khống chế, Tô Ngọ cũng không dám khinh thường, tính toán thời gian Viêm Phi Ngang sắp tới đón mình, cậu liền nói với Tiêu Triển: “Em thu anh lại cái đã, mai lại thả anh ra, anh yên tâm, tối em về lại nghĩ xem còn có cách nào khác không, nếu như thực sự không nghĩ ra, em sẽ đi hỏi anh hai xem, nói không chừng anh hai có thể giúp nghĩ ra cách.” Cậu càng nghĩ càng cảm thấy ổn, anh hai có vẻ cũng quen biết Tiêu Nguyên Gia, nếu như tìm anh hai giúp đỡ, có thể gặp được Tiêu Nguyên Gia.

Tiêu Triển còn chưa biết anh hai mà cậu nhắc tới chính là Viêm Phi Ứng đại danh鼎鼎鼎鼎, hẳn cảm kích đáp: “Vậy thì làm phiền cậu rồi, nếu như thực sự không được, tôi sẽ mạo hiểm về nhà một chuyến.”

“Nhất định sẽ nghĩ ra cách, mai gặp.” Tô Ngọ nghe thấy tiếng ô tô ngoài cửa, không kịp rồi, vội vàng ụp bọc quần áo xuống, thu người lại, thuận tiện còn truyền vào trong cơ thể Tiêu Triển một ít linh lực. Những linh khí này không những có thể bảo vệ cơ thể Tiêu Triển không bị ảnh hưởng bởi trạng thái chết lâm sàng mà còn có thể giúp hẳn chữa lành vết thương.

Viêm Phi Ngang vừa đỗ xe lại đã thấy Tô Ngọ đẩy cửa đi ra, cười híp mắt chạy tới cạnh cửa xe.

“Sao rồi, chuyện đã giải quyết xong chưa?” Viêm Phi Ngang thấy cậu kéo cửa xe bước lên, cầm một chai sữa đưa cho cậu uống.

Tô Ngọ cầm chai uống một hớp lớn, quanh cái miệng nhỏ dính một vòng đầy sữa, cứ như mọc ria mép, cười rộ lên rất ngốc, “Tạm thời đã giải quyết được.”

Viêm Phi Ngang lau miệng cho cậu, cũng không hỏi thêm nhiều, “Bây giờ trở về nhà nhé?”

“Vâng, em có chuyện muốn nhờ anh hai giúp.” Tô Ngọ lại uống thêm một ngụm to nữa, rồi ôm cái chai trong tay, định từ từ uống.

Viêm Phi Ngang khựng lại một chút, anh không biết Tô Ngọ muốn tìm anh hai giúp cái gì, chuyện có thể liên quan tới Tiêu Triển... trong lòng anh có chút lưu tâm, nhóc lại không tìm anh, nhưng cuối cùng cũng không nói gì.

Hai người về nhà ăn cơm tối, chỉ là lúc ăn cơm, Tô Ngọ cũng không thấy Viêm Phi Ứng về nhà, nghi hoặc hỏi: “Mẹ, anh hai đâu rồi? Anh ấy không về ăn cơm à?”

“Hả? Nó ấy à, chắc tối nay phải đi xã giao, chưa chắc đã về, sao thế, con tìm nó có việc gì à?” Khang Văn Thanh múc cho cậu một bát canh, bà phát hiện cậu nhóc có vẻ gầy đi so với lúc mới đến, cũng có thể là bởi cơ thể cao lên, nên nhìn gầy đi, trong lòng thâm nghĩ phải hầm canh xương nhiều chút cho cậu ăn.

“Vâng, muốn nhờ anh giúp một chuyện.”

“Được, ăn cơm đi, để mẹ gọi điện cho nó, bảo nó về.”

“Vâng, vậy làm phiền mẹ rồi.”

“Chuyện nhỏ thôi, nào mau ăn canh đi, cần thận nóng.”

“Ừm, canh này ăn ngon quá.” Tô Ngọ cười híp mắt nhận bát canh ăn một miếng, ầm ập vô cùng, cảm thấy có mẹ thật là tốt.

Viêm Phi Tuyết sắp thi cuối kì, cô là học sinh giỏi, chưa bao giờ lo chuyện thành tích, thế nên lúc này người khác đều đang điên cuồng học thuộc, làm bài tập thì chỉ có cô là thoải mái nhất, cũng không muốn ở lại kí túc xá làm phiền bạn học, thời gian về nhà thành ra lại nhiều hơn.

Cô ngồi đối diện, nhìn Tô Ngọ một chút, lại nhìn bác gái hai một chút, nghĩ tới chuyện vừa nãy chị dâu tư lại có việc muốn tìm anh hai giúp đỡ, sao lại cứ có cảm giác anh tư bị cho ra rìa... bị lãng quên mất?

Kết quả tối hôm đó, Khang Văn Thanh cũng không gọi được cho Viêm Phi Ứng, không thể làm gì hơn là đành gọi cho trợ lý của anh.

“Sếp Viêm uống hơi nhiều, nói không muốn về nhà làm phiền mọi người, thế nên hôm nay ngủ lại trong khách sạn...”

“Vậy thì làm phiền cháu quan tâm tới nó,” Khang Văn Thanh thở dài, bà đã quen chuyện con trai đi uống rượu xã giao như vậy rồi, bà nói tiếp, “Còn nữa, cháu nhắc lại cho nó hộ cô, bảo nó ngày mai về nhà một chuyến, Tiểu Ngộ có việc muốn nó giúp.”

“Vâng, cô cứ yên tâm.”

Tối tuy rằng ăn nhiều, nhưng sau khi trở lại phòng, Tô Ngộ vẫn rất tự giác tu luyện hai tiếng trước khi đi ngủ, như vậy khi ngủ cũng có thể tu luyện thêm nữa, linh khí hẳn sẽ không dễ dàng bị tiêu hao như vậy.

Viêm Phi Ngang ghé qua phòng của ba mẹ. Anh mang phương pháp tu luyện kia của Tô Ngộ tới Cục 9, Cục 9 đương nhiên cũng không thể lấy không, Cố Tinh Hà đã gửi văn kiện lên cấp trên, để lãnh đạo phát thưởng cho Tô Ngộ, mà văn kiện này cuối cùng lại đưa tới chỗ của Viêm Vân Hải.

Nếu như vật này là từ chỗ Viêm Phi Ngang, Viêm Vân Hải có lẽ sẽ nói để gạt chuyện phần thưởng kia đi, nhưng Tô Ngộ lại khác, cậu nhóc một mình tới thủ đô, trong tay không có bất kì một sản nghiệp nào, lại dâng tặng thứ tốt như vậy cho quốc gia, họ đương nhiên không thể nhắm mắt làm ngơ trước chuyện này được.

Khang Văn Thanh sau khi nghe chuyện xong, có thể coi đây là lần đầu bà nhúng tay vào chuyện công của chồng và con trai, “Trả thù lao không bằng cấp nhà cho nó, thằng bé sau này có vật đảm bảo chắc chắn, không ai có thể bắt nạt được, có điều mấy cái nhà hai người đưa theo thông lệ kia em nhìn không lọt, không bằng để em giúp nó chọn, thiếu tiền chúng ta bù vào cho nó, trực tiếp phụ thêm một khoản.”

“Nhà ở con sẽ mua.” Viêm Phi Ngang không có thói quen chuyện gì cũng dựa hơi ba mẹ, hơn nữa nhà sau khi mua chính là gia đình nhỏ của hai người Tô Ngộ và anh, anh cũng không muốn người khác can thiệp vào.

Khang Văn Thanh cười, trêu con trai: “Tí tiền lương kia của con, tích góp bao lâu mới mua được căn nhà cho ra dáng? Vay tiền mua, thằng bé lại phải chịu khổ với con.”

Viêm Phi Ngang xưa nay chưa từng nhận ra hóa ra mình lại... vô dụng như vậy, anh có không ít tiền tiết kiệm, trước đây đi bộ đội, sau tới Cục 9, tiền trên căn bản không tiêu tới, nhưng giá nhà ở thủ đô lại quá đắt, anh mua không nổi...

Viêm Vân Hải cuối cùng cũng nhắc viết: Thiếu tiền con bù vào, điền tên hai đứa, ba mẹ lại đưa cho Tô Ngộ chút tiền tiêu vặt, sẽ giúp nó mua chút biệt gia sản.

Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng coi như là miễn cưỡng đồng ý, thực ra theo suy nghĩ của anh, đương nhiên nhà vẫn là anh mua, viết tên hai người, hoàn toàn không cần Tô Ngọ phải bận tâm, có điều lời của mẹ, cũng rất có lý, dù sao cậu nhóc ăn cũng tương đối nhiều, không thể bạc đãi khẩu phần của em ấy được.

Chuyện cứ như vậy giải quyết xong, Khang Văn Thanh tự dưng có cảm giác như cưới con dâu, gả con gái, tâm tình có chút lên xuống, thương lượng tới chuyện mua nhà ở đường nào là tốt nhất, mua loại hình gì là hợp lý nhất.

Viêm Phi Ngang chỉ có hai yêu cầu, một là muốn nơi có sân thượng lớn hoặc nhiều ánh sáng, hai là gần trường học một chút, anh định để Tô Ngọ đi học hai năm, có thể học được hay không cũng không quan trọng, chủ yếu là để tiếp xúc với xã hội loài người này một chút.

Chờ Viêm Phi Ngang về phòng, Tô Ngọ vừa vặn đã tu luyện xong, ngoan ngoãn cầm áo ngủ vào phòng tắm đi tắm.

Viêm Phi Ngang ngồi bên ngoài một lúc, liền thấy Tô Ngọ mang theo một làn hơi nước mát mẻ đi ra, trên mặt là nụ cười tươi.

“Lại đây.” Viêm Phi Ngang giơ tay ra với cậu.

Tô Ngọ vội đi tới nắm lấy tay anh, “Sao vậy?”

“Không có gì, muốn sấy tóc cho em.” Viêm Phi Ngang dùng khăn lông lớn giúp cậu lau tóc cho tới lúc không còn nhỏ nước xuống, mới dùng máy sấy, sấy cho tóc cậu vừa mềm vừa bông lên.

Lúc hai người đi ngủ, Viêm Phi Ngang hỏi cậu: “Không biến về nguyên hình à?”

“Không muốn.” Tô Ngọ lắc đầu, mắt to chớp chớp nhìn anh, nhỏ giọng hỏi, “Em có thể nằm sát bên anh ngủ không?”

Viêm Phi Ngang hơi khựng lại, cuối cùng vẫn đồng ý, tuy rằng dán sát da thịt ấm áp vào nhau suốt cả một đêm, đối với một thanh niên hai mươi mấy tuổi nhiệt huyết mà nói, vẫn là một dần vật cực kỳ lớn.

Nhưng Tô Ngọ cũng không hề biết nỗi khổ của anh, cậu tuy rằng luôn thích treo mấy chữ đối tượng giao phối bên miệng, nhưng thực ra cơ thể của cậu còn chưa tới thời kì động dục, đặc biệt là sau khi cậu tu hành, sự phát triển của cơ thể liền như bị hoãn lại, đối với chuyện giao phối này, cậu phần lớn là hiếu kì, cùng với không thể chờ đợi muốn được lớn lên, đương nhiên cũng có một phần nữa là bởi thực sự yêu thích Viêm Phi Ngang.

Cậu vui vẻ cọ sát bên người Viêm Phi Ngang, tay ôm chặt lấy cái eo rắn chắc của anh, mặt kề sát bên ngực anh cọ cọ, cơ thể Phi Ngang ôm thích quá! Thật là ấm áp!

38. Chương 38

Tô Ngộ vui vẻ ôm một cái lò sưởi lớn nóng hừng hực cả một đêm, lúc ngủ dậy cảm thấy thế giới này thật là đẹp, ánh sáng mặt trời mang theo phần vàng vấy xuống mặt đất, cực kì ấm áp!

Cậu ngủ dậy vẫn chưa nở mở mắt ra, ôm cơ thể Phi Ngang vùi đầu cọ tới cọ lui, quả nhiên đối tượng giao phối cậu chọn là tốt nhất nhất, cậu rất thích!

Không giống với Tô Ngộ đang hưng phấn vui vẻ, Viêm Phi Ngang bị ôm cọ liên tục toàn thân đều đã cứng ngắc, nhưng thấy Tô Ngộ vui tới bật cười thành tiếng, không đành lòng từ chối cậu, chỉ có thể cố gắng rứt phần thân từ eo trở xuống ra đằng sau, không để cậu nhóc phát hiện sự lúng túng của mình.

Có điều hai người gần như dính chặt vào với nhau, Tô Ngộ vẫn cảm nhận được một chút khác lạ, nghi hoặc bụng người anh ra, thò tay sờ xuống dưới.

Viêm Phi Ngang hít sâu một hơi, vội vã vươn mình ngồi dậy, đưa lưng về phía cậu chỉnh lại quần áo, vừa chỉnh vừa nói: “Còn chưa chịu rời giường?”

“Phòng lên kia.” Tô Ngộ trùm chăn ngồi dậy từ trên giường, tò mò hỏi, “Phi Ngang, trên người anh giấu cái gì vậy?”

Viêm Phi Ngang căn bản không biết nên trả lời cậu thế nào, quay người trực tiếp đi vào trong phòng tắm.

Tô Ngộ nghiêng đầu nhìn về phía cửa phòng tắm, “?”

Viêm Phi Ngang mới sáng sớm tắm nước lạnh xong đi ra, Tô Ngộ cũng đã rời giường, đứng trước cửa sổ đuổi người tắm nắng.

Trẻ nhỏ tắm nắng trước cửa sổ buổi sớm có thể giúp cao lên, tuy rằng thiếu niên vẫn nhỏ gầy như vậy, nhưng có thể nhìn ra so với khi mới gặp họ, đã cao lên hơn một chút, cơ thể cũng dài ra.

Tô Ngộ thấy anh ra rồi, cười híp mắt chạy tới, Viêm Phi Ngang nói: “Đi rửa mặt đi, hôm nay không phải em có chuyện muốn làm sao?”

“Vâng, chút nữa muốn đi tìm anh hai.” Tô Ngộ cười đi vào phòng tắm, miệng còn vui vẻ hát lên.

Viêm Phi Ngang phát hiện hôm nay cậu có vẻ đặc biệt vui vẻ, còn nhỏ giọng ngâm nga ca khúc không biết tên, tựa như cả thế giới lúc này đều thật tươi mới.

Ở nhà chính bên này, Khang Văn Thanh biết Tô Ngọ có việc muốn tìm Viêm Phi Ứng nên đã gọi điện cho anh.

Viêm Phi Ứng dạo này hơi bận, lúc này đã đi vào công ty, cùng quản lý mở cuộc họp, nhận được cuộc gọi của mẹ mới nhớ lời nhắn trợ lý để lại cho mình, vì vậy rời khỏi phòng hội nghị, nhận điện thoại hỏi: “Mẹ? Có chuyện gì gấp à?” Anh vốn còn đang định mở cuộc họp xong rồi mới gọi về nhà.

“Là Tiểu Ngọ, nó có việc muốn nhờ con giúp, bây giờ con rảnh không?”

“Nhóc ấy tìm con, đương nhiên là con rảnh,” Viêm Phi Ứng cười, “Đưa điện thoại cho thằng bé giúp con.”

Tô Ngọ chờ bên cạnh vội nhận điện thoại chào, “Anh hai.”

“Nhóc có chuyện gì muốn nhờ anh giúp?” Viêm Phi Ứng cười vui vẻ hỏi.

Tô Ngọ nhìn xung quanh một chút, cuối cùng ánh mắt ghim trên người Viêm Phi Ngang. Viêm Phi Ngang nhìn cậu một cái, tự giác đứng dậy đi ra, định về tòa nhà của mình giúp Tô Ngọ trông linh thực, gần đây hai người họ đều bận, đã đặt trong nhà mấy ngày rồi.

Tô Ngọ thấy Phi Ngang đi rồi mới thở phào nhẹ nhõm, ôm điện thoại nói: “Anh hai, em muốn đi gặp Tiêu Nguyên Gia, anh có thể giúp em không?”

“Tiêu Nguyên Gia?” Viêm Phi Ứng nghĩ tới ngày đó cậu nhóc có vẻ cực kỳ để ý tới chuyện nhà họ Tiêu, lúc này mới đồng ý nói, “Đương nhiên là có thể, bây giờ đi luôn à? Vậy anh về nhà đón em.”

“Vâng, làm phiền anh hai.” Tô Ngọ cúp máy, thở phào nhẹ nhõm, có anh hai giúp đỡ, cậu có thể thuận lợi gặp Tiêu Nguyên Gia, biết rõ đến tận cùng nhà họ Tiêu đã xảy ra chuyện gì.

Viêm Phi Ứng trở lại phòng hội nghị mở cuộc họp, nói với trợ lý: “Chuyện hôm nay tạm thời hoãn lại đi, tôi có chút việc tư phải xử lý.”

Trợ lý cảm thấy rất kinh ngạc, ông chủ luôn rất chuyên nghiệp, không ngờ cũng có lúc bỏ tăng ca!

Lúc Viêm Phi Ứng lái xe về nhà, Tô Ngọ và Viêm Phi Ngang đều đang ở trong sân nhà mình trông linh thực. Viêm Phi Ngang phụ trách đào hố lấp đất, Tô Ngọ thì phụ trách chọn lựa linh thực, giúp anh trồng cây, thuận tiện lại tưới thêm chút nước, hai người phối hợp cực kỳ ăn ý, như một đôi vợ chồng đã kết hôn nhiều năm.

“Tiểu Ngọ, đi bây giờ luôn à?” Viêm Phi Ứng cười híp mắt nhìn hai người cách đó không xa, anh cũng không biết bộ dáng em trai mình vung cuốc còn rất ra dáng.

Tô Ngọ thấy anh đã về, vội cởi găng tay ra, “Đi, làm phiền anh hai rồi.”

Tô Ngọ vào nhà thay quần áo, Viêm Phi Ngang cũng cất cuốc và những cây còn lại đi, cũng cùng vào nhà thay quần áo.

Vì vậy đợi đến khi Tô Ngọ lên xe, Viêm Phi Ứng liền thấy em trai gần như chưa bao giờ cùng mình ra ngoài đi dạo thể mà cũng lên xe theo.

“Hôm nay sao em không đi làm?” Gần đây công ty Viêm Phi Ứng khá bận, dù sao cũng đã giữa năm, có nhiều chuyện phải tổng kết lại, đồng thời còn phải đưa ra định hướng phát triển trong nửa năm sau, hôm nay trực tiếp tới công ty tăng ca, có điều tình huống ở Cục 9 lại khác, lúc nào cũng cần người trực ban, hơn nữa chuyện tăng ca còn là chuyện thường như cơm bữa, Viêm Phi Ngang mỗi cuối tuần đều đi làm cũng là chuyện bình thường.

“Hôm nay là cuối tuần.” Viêm Phi Ngang cho anh một câu trả lời có cũng được mà không cũng được, rồi ngậm miệng không nói gì nữa.

Viêm Phi Ứng luôn cảm thấy thái độ của em mình có chút là lạ, nhưng lạ ở chỗ nào, anh cũng không nói ra được.

Anh quay đầu cười nói với Tô Ngọ rằng: “Hôm nay nhà họ Tiêu tổ chức tiệc rượu trong năm ở khách sạn lớn thủ đô, chúng ta trực tiếp tới đó, cậu nhóc em có lộc ăn rồi nha!”

Tô Ngọ vốn bởi Phi Ngang cũng cùng ra ngoài với mình đã rất vui vẻ, nghe vậy hai mắt đều tỏa ra ánh sáng, hôm nay đúng là ngày tốt.

Nhà họ Tiêu giàu nứt đổ đổ vách, tuy rằng bởi chủ nhân nhà họ Tiêu bất ngờ qua đời, làm thị trường chứng khoán rung chuyển, cũng gây ra sự dả kích đối với công ty, nhưng vẫn rất có tiền, một tiệc rượu trong năm này, họ bao cả khách sạn lớn.

Lúc Viêm Phi Ứng đến, bởi không có thư mời mà cũng không phải là nhân viên công ty nên bị chặn lại bên ngoài, lúc này Viêm Phi Ứng liền gọi một cú điện thoại cho phó tổng công ty. Anh tuy rằng có quen biết với Tiêu Nguyên Gia, nhưng trước đây địa vị của Tiêu Nguyên Gia ở công ty không cao, hai người cũng không giao lưu gì, thế nên anh cũng không có số điện thoại của Tiêu Nguyên Gia.

Vị phó tổng kia không ngờ Viêm Phi Ứng sẽ đến, sau khi mơ màng một chút, vẫn cười híp mắt tự mình ra đón.

“Viêm tổng sao hôm nay lại có thời gian rảnh rồi tới đây?”

“Tìm Tiêu tiên sinh có chút việc, làm phiền Trương tổng tiếp tôi chuyện này.”

Viêm Phi Ứng xuống xe, Viêm Phi Ngang sửa sang lại quần áo và tóc tai Tô Ngọ một chút, dặn cậu: “Chút nữa đi theo anh hai, đừng chạy khắp nơi.”

Tô Ngọ ngạc nhiên nhìn anh, “Phi Ngang anh không vào chung với em à?”

“Không được, anh ở lại trong xe chờ hai người.” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, anh biết nếu Tô Ngọ đã đến tìm Tiêu Nguyên Gia vậy có lẽ là do muốn nghe chuyện về Tiêu Triển, Tô Ngọ đã không muốn nói với anh, anh đương nhiên cũng sẽ không làm khó Tô Ngọ.

Nghĩ tới chuyện anh lẻ loi đợi trong xe một mình, Tô Ngọ càng thêm áy náy, liền giơ tay ôm anh một cái nói: “Em sẽ trở lại nhanh thôi.”

Viêm Phi Ứng và vị phó tổng Trương kia hàn huyên hai câu, anh lại gần gõ gõ cửa sổ xe, cười nói: “Xuống đây đi, anh mang em cùng vào.”

Vị phó tổng Trương kia thấy một thiếu niên nhỏ tuổi bước từ trong xe ra, sau khi nhìn rõ bộ dáng của Tô Ngọ rồi, kinh ngạc một phen, rồi vội vàng cười hỏi: “Vị này chính là?”

“Em trai tôi.” Viêm Phi Ứng tùy tiện giới thiệu một chút, xoa xoa đầu Tô Ngọ, cười nói, “Ngoan, em chào đi.”

Tô Ngọ nhìn phó tổng Trương bụng phệ, do dự một chút mới nói: “Chào chú.”

Phó tổng Trương: “...”

Viêm Phi Ứng giấu nét cười bên khóe miệng, nửa ôm lấy Tô Ngọ, cùng phó tổng Trương kia đi vào trong khách sạn.

Tiêu Nguyên Gia muốn tài sản của nhà họ Tiêu, dùng thân phận của cậu ta, có lẽ chỉ cần nhà họ Tiêu không còn ai khác là có thể được, nhưng cậu ta muốn ngồi ở vị trí đứng đầu công ty kia, vậy cũng không dễ dàng, không chỉ cần có năng lực, mà còn cần những người có quyền lực trong công ty chấp nhận. Tiệc rượu này đem lại cơ hội tốt cho cậu ta, có thể giao thiệp với những người đó, thuận tiện tạo thêm thanh thế cho mình.

Biểu hiện của cậu ta rất bình thường, dù sao năng lực của cậu ta cũng chỉ có thế, dù cậu ta có cố gắng thế nào, trong mắt một số người cũng chỉ là một thằng hề, có lẽ từ khi cậu ta ở trong bụng mẹ, đã bị quyết định sẵn, không ai có thể sửa lại được.

Tranh vị trí với cậu ta, chính là vị phó tổng Lưu kia. Phó tổng Lưu mặc dù đã hơi đứng tuổi, nhưng giờ tay nhắc chân phong độ nhẹ nhàng, nói chuyện lại dí dỏm hài hước, năng lực mạnh, hai người đứng cạnh nhau, càng lộ rõ ai cao ai thấp.

Hiện thực buồn cười như vậy đây, Tiêu Nguyên Gia mặc dù là con trai nuôi của nhà họ Tiêu, rất có khả năng kế thừa toàn bộ tài sản của nhà họ Tiêu, thế nên dù có rất nhiều người nhìn cậu ta không lọt, cũng vẫn vây xung quanh cậu ta nịnh bợ.

Viêm Phi Ứng mang theo Tô Ngộ vào đại sảnh tiệc rượu, rất nhiều người đều nhận ra anh, người có thân phận, ngay lập tức bước lên tiếp đón.

“Viêm tổng? Sao ngài cũng tới đây vậy?”

Viêm Phi Ứng gật đầu với người tới tiếp đón kia, nói: “Tôi tới tìm Tiêu tiên sinh, không biết bây giờ cậu ấy đang ở đâu?”

Người kia vừa nghe thấy nhất thời trên mặt lộ ra vẻ khó xử, lúc này, phó tổng Lưu, người đàn ông trung niên phong độ nhẹ nhàng kia liền đi tới, nhiệt tình bắt tay Viêm Phi Ứng, “Viêm tổng, không ngờ ngài lại tới, thực sự là không tiếp đón từ xa, không tiếp đón từ xa!”

Viêm Phi Ứng muốn giúp Tô Ngộ làm xong chuyện nhanh chút, kết quả hai người chưa chi đã gặp phải hai người đối đầu với Tiêu Nguyên Gia, không thể làm gì hơn là nhẫn nhịn hàn huyên với hai người kia.

Phó tổng Lưu tuy rằng có phong độ, nhưng cũng là kẻ khôn khéo, lập tức đã nhìn thấy Tô Ngộ đứng cạnh anh, nhiệt tình nói: “Vị này chính là em trai của Viêm tổng phải không, lần trước vội vã có gặp mặt một lần, nhện không được cảm thán bộ dáng của cậu bé thật là đẹp, sau này cậu ấy lớn rồi còn không phải sẽ làm mấy cô gái ngoài đó chết mê chết mệt hay sao!”

Tô Ngộ trầm nghĩ trong lòng, Phi Ngang đang ở trong xe chờ mình, chỉ muốn nhanh một chút có thể tìm gặp được Tiêu Nguyên Gia, sau đó hỏi rõ chuyện, ai ngờ lại không thấy người đâu, không khỏi cực kỳ sốt ruột, thấy ông ta nói chuyện với mình, lại hỏi: “Xin chào, ừm, chú có biết Tiêu Nguyên Gia ở đâu không? Cháu muốn gặp anh ấy.”

Phó tổng Lưu vừa thấy cậu mở miệng ra là đã muốn gặp Tiêu Nguyên Gia, trong lòng nhất thời cảm thấy vô cùng kỳ quái, chuyện Tiêu Nguyên Gia thích đàn ông, người trong toàn bộ công ty đều đã biết, ai ngờ em trai đẹp tới độ không giống người thường này của Viêm tổng lại cố ý tới tìm cậu ta? Hai người này...

Tuy rằng vẻ mặt của ông ta cũng không thể hiện hết những gì mình nghĩ trong lòng, nhưng Viêm Phi Ứng sao có thể không biết ông ta đang thâm liên tưởng tới điều gì, sầm mặt trầm giọng nói: “Còn phải làm phiền phó tổng Lưu dẫn đường, chúng tôi tìm cậu ấy có chút việc.”

Anh biến đổi sắc mặt, càng làm cho phó tổng Lưu càng suy đoán thêm trong lòng, dù sao cũng không có người anh trai nào lại đồng ý cho em trai mình dây dưa không rõ với một người đàn ông...

Khựng lại một chút, sắc mặt phó tổng Lưu có chút lúng túng, “Ừm, Tiêu tiên sinh bây giờ có lẽ không tiện gặp hai người.”

“Tại sao?” Tô Ngọ sốt ruột hỏi.

Về mặt phó tổng Lưu càng thêm lúng túng, lúc này một trợ lý của ông ta đi tới, báo cáo với ông ta: “Tiêu tiên sinh vừa nãy cùng một người mẫu nam đi tới gara, họ có lẽ đã rời khỏi đây từ sớm rồi.”

Phó tổng Lưu trừng mắt với trợ lý của mình, thấp giọng trách mắng: “Chớ nói lung tung, bảo người gọi điện cho Tiêu tiên sinh, hôm nay cũng không thể tùy tiện vắng mặt được...”

Tô Ngọ và Viêm Phi Ứng không có thời gian nghe họ phí lời, hai người đưa mắt nhìn nhau, Viêm Phi Ứng lập tức kéo tay Tô Ngọ tới gara.

Viêm Phi Ngang vốn đang ngồi trong xe lướt điện thoại, trước đây, Mạnh Thực tuy rằng cũng cười nhạo anh mặt lạnh chắc chắn độc thân cả đời, khi đó anh cũng không để ý, nhưng bây giờ anh với Tô Ngọ kết hôn rồi, có một số việc không thể cứ để mãi như vậy.

Tô Ngọ không hiểu gì hết, nhưng lại đơn thuần tin tưởng anh, không muốn rời xa anh, nếu như họ cứ tiếp tục như vậy, đoạn hôn nhân này sẽ vô cùng tốt đẹp, được nhiều người hâm mộ ước ao, cũng không khác lắm so với hôn nhân mà anh có lúc từng tưởng tượng đến, thậm chí sẽ càng tốt hơn, thế nên anh hoàn toàn không hy vọng hôn nhân của họ cuối cùng sẽ chấm dứt qua loa, Tiểu Tô Ngọ rời khỏi anh, như vậy đây sẽ là chuyện anh tiếc nuối nhất cả đời này.

Viêm Phi Ngang chưa từng hối hận, bởi bất cứ việc gì anh làm, sẽ đều dốc toàn lực ứng phó, thế nên chuyện kết hôn này, cũng giống như vậy.

Anh lướt điện thoại di động, bên trên tất cả đều là thông tin về hèn hò theo đuổi, làm thế nào để bảo vệ hôn nhân, làm cho một nửa còn lại của mình càng thêm thỏa mãn, trình duyệt mở ba, bốn cửa sổ, đa số nội dung anh đều cảm thấy không quá đáng tin, cũng không thích hợp với hai người anh và Tô Ngọ, đôi lúc có kiến nghị đáng tin, anh sẽ dùng cuốn sổ ghi chép lại, ví dụ như định kì ra ngoài hèn hò, xem phim hoặc đi du lịch, tham gia hoạt động vào ngày nghỉ vân vân, còn có cả chuẩn bị thức ăn ngon miệng cho nửa kia, thường xuyên chuẩn bị một vài bất ngờ nho nhỏ, làm cho hôn nhân của hai người càng thêm hoàn mỹ ngọt ngào, mấy chuyện này đều phù hợp với Tô Ngọ...

Khi anh đã lật xem gần hết tư liệu trong cửa sổ, trong gara đột nhiên vang lên tiếng ma sát chói tai, anh đột nhiên quay đầu lại nhìn, vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe đang lái vòng vèo tiến lên phía trước, trên mặt đất còn để lại dấu bánh xe hình chữ S. Thị lực anh vô cùng tốt, liếc mắt liền nhìn thấy trong xe có hai người đang giằng giụa cướp vô-lăng với nhau, một người trong đó hình như chính là Tiêu Nguyên Gia!

Viêm Phi Ngang tắt điện thoại, ngồi vào chỗ điều khiển, khởi động ô tô vù một tiếng xông ra ngoài, lập tức chặn chiếc xe đang vòng vèo lung tung kia.

Người ngồi ở ghế lái thấy có người chặn đường lại, ánh mắt lộ ra vẻ bất chấp, đột nhiên tàn nhẫn đập bàn đập lái thẳng tới.

Viêm Phi Ngang lại trực tiếp thoát ra khỏi xe, hai chân anh đạp trên mui xe, ngay khi hai xe sắp chạm vào nhau, liền vươn mình bay lên trên không trung, nằm nhoài ngay trên mui xe của một chiếc xe khác.

“Lăn xuống!” Người lái xe tức giận mắng một tiếng, dùng sức phá tan cái xe đang đỗ giữa đường của Viêm Phi Ngang, sau đó lần thứ hai có ý đồ lái vòng, định lái xe đánh rơi người rồi trực tiếp bỏ đi.

Đáng tiếc Viêm Phi Ngang dù không có sức mạnh đặc thù kia nhưng trình độ thể này căn bản không làm được gì anh, hai tay anh thủ chặt chẽ trên nóc xe, bên trong xe phát ra tiếng vang cực lớn, anh la lớn với Tiêu Nguyên Gia trong xe: “Mở cửa!”

Tiêu Nguyên Gia chỉ là một người bình thường, ngồi trong xe vung qua vung lại, sắc mặt đã tái nhợt như quỷ, tay run run mới có thể khó khăn mở cửa xe cho anh.

Người lái xe kia tức giận mắng to, muốn nhanh chóng mang Tiêu Nguyên Gia đi, liền không dám ngừng lại, căn bản không cần được Tiêu Nguyên Gia, chỉ có thể cầm lấy một thứ gì đó, định đập vào người Tiêu Nguyên Gia.

Tiêu Nguyên Gia quả thực bị một cái cốc đập trúng đầu, có điều cũng đúng lúc ấy, cậu ta thành công mở được cửa xe ra.

Mà lúc này, xe đã lái ra khỏi gara, vì một tiếng nhanh chóng vọt ra ngoài đường. Viêm Phi Ngang nghiêng người chui vào trong xe, thò người ra, một tay bắt lấy vô-lăng, một tay giật lấy chìa khóa xe.

“Cút! Bớt lo chuyện người khác đi!” Kẻ lái xe dù là sức mạnh hay kĩ xảo đều không phải là đối thủ của anh, cho dù vô-lăng vẫn đang bị hai tay kẻ đó nắm lấy, nhưng cũng không thể ngăn nổi sức lực một bàn tay của Viêm Phi Ngang, đồng thời còn bị Viêm Phi Ngang giật khóa xe xuống.

Xe vốn đang lái nhanh được nửa đường đột nhiên dừng lại, suýt chút nữa đã làm xe sau tông vào, làm cho người đang đi ở lối đi bộ cũng tò mò dừng lại quan sát.

Viêm Phi Ngang ném chìa khóa xe trong tay sang một bên, trực tiếp cầm còng ra còng tay người vào vô-lăng.

“Mày, mày là cảnh sát?” Kẻ lái xe giật mình, lập tức cả giận nói, “Mày dựa vào cái gì mà bắt tao! Cảnh sát có còng tay là ngon lắm à?!”

Viêm Phi Ngang không buồn để ý tới, quay đầu nhìn về phía Tiêu Nguyên Gia.

Tình huống của Tiêu Nguyên Gia không tốt lắm, hình như bị người hạ thuốc, sắc mặt trắng bệch, trán vã đầy mồ hôi, vẻ mặt tựa như sắp hôn mê.

Lúc này Viêm Phi Ứng và Tô Ngộ vừa chạy xuống gara cũng nghe thấy âm thanh mà chạy tới, Tô Ngộ cảm ứng được Viêm Phi Ngang đang ở trên xe, chạy thật nhanh tới, làm cho xe chạy qua không thể không giảm tốc độ, kéo cửa kính xuống mắng điên cuồng, cậu không chút bận tâm, sốt ruột chạy tới, giơ sát người vào cửa kính xe gọi: “Phi Ngang Phi Ngang! Anh có sao không!”

Viêm Phi Ngang thoải mái chế trụ kẻ lái xe, quay đầu lắc đầu với cậu, “Không có chuyện gì đâu, đừng lo lắng.”

Viêm Phi Ứng lúc này cũng chạy tới, trầm giọng hỏi: “Đã có chuyện gì xảy ra?”

Viêm Phi Ngang cũng không biết cụ thể chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại rất rõ ràng, Tiêu Nguyên Gia bị người hạ thuốc, có người muốn cưỡng ép bắt cậu ta đi, nếu như không phải Viêm Phi Ngang vừa vặn ở lại trong gara, có lẽ cậu ta đã bị người bắt mang đi rồi.

Mọi người đều nhìn về phía kẻ lái xe, có lẽ chỉ có kẻ này mới biết tại sao lại muốn mang Tiêu Nguyên Gia đi.

Mọi người cũng không biết Tiêu Nguyên Gia bị hạ thuốc gì, Tô Ngộ dùng linh lực trị cho cậu ta một chút, nhưng cũng chỉ có thể làm dịu đi cơn đau, muốn triệt để chuyển biến tốt, chỉ có bài tiết chất độc ra khỏi cơ thể mới là tốt nhất, Tô Ngộ cũng không biết nên làm gì, nếu như hoàn toàn chỉ dựa vào linh lực của cậu thì sẽ rất lãng phí, hơn nữa Tiêu Nguyên Gia cũng sẽ không được dễ chịu. May mà xe cứu thương tới rất nhanh, Tiêu Nguyên Gia có thể sẽ phải chịu khổ một chút, nhưng chắc chắn không nguy hiểm tới tính mạng.

Hôm nay Mạnh Thực và Cố Tinh Hà cũng không đi làm, Cục 9 chỉ có người trực ban, Viêm Phi Ngang định tự mình ở lại xử lý ảnh hưởng trật tự công cộng, Viêm Phi Ứng và Tô Ngộ thì cùng Tiêu Nguyên Gia tới bệnh viện.

...

Xảy ra tất cả những chuyện này đều là ở ngay trước cửa khách sạn, nhân viên công ty cũng rất nhanh đã biết chuyện Tiêu Nguyên Gia bị người bỏ thuốc, lại suýt chút nữa bị đưa đi, âm thầm không nhận được mà xì xào bàn tán.

Phó tổng Lưu thở dài nói: “Nhà họ Tiêu bây giờ thực sự là không yên, Nguyên Gia nói thế nào cũng là con nhà họ Tiêu, bây giờ những người khác nhà họ Tiêu đều không có ở đây, chúng ta sắp xếp vài người tới thăm cậu ấy một chút, lại sắp xếp hai trợ lý chăm sóc cho cậu ấy.”

Nghe nói tới chuyện sắp xếp người trong công ty tới hầu hạ Tiêu Nguyên Gia, đương nhiên ai nấy đều không vui, mặc dù Tiêu Nguyên Gia có thể sẽ kế thừa toàn bộ tiền tài của nhà họ Tiêu, sẽ giàu sụ nhưng bây giờ có thể thấy người nhà họ Tiêu liên tiếp xảy ra chuyện, đến gần như thật sự xảy ra chuyện gì phiền hà thì phải làm sao bây giờ?

Cũng may phó tổng Lưu cũng không cưỡng chế ai tới bệnh viện, người ta không muốn đi thì thôi, ông ta tỏ ý có thể trả tiền mời hai hộ lý tới chăm sóc Tiêu Nguyên Gia.

Tiêu Nguyên Gia được đưa vào phòng bệnh nghỉ ngơi, cậu ta vừa mới được súc ruột, nôn hết toàn bộ thuốc trong dạ dày ra, cả người mệt lả, nằm trên giường bệnh ngủ thiếp đi.

Tô Ngộ và Viêm Phi Ưng ngồi trong bệnh viện, Viêm Phi Ưng nói: “Đừng lo, bác sĩ nói thuốc kia cũng không nguy hiểm tới tính mạng, không sao cả.”

Tô Ngộ lo lắng nói: “Vậy tại sao bọn chúng lại phải bỏ thuốc cho anh ta, cũng muốn khống chế giống như khống chế Tiêu Triển sao?”

Viêm Phi Ưng vỗ vỗ vai cậu, an ủi: “Chờ cậu ta tỉnh lại, hỏi một chút xem, có lẽ sẽ có đáp án.”

Tô Ngộ gật đầu, tâm tình không khỏi chùng xuống.

Chuyện của nhà họ Tiêu có vẻ rất phức tạp, Tô Ngộ cảm thấy đầu mình hoàn toàn không đủ dùng, cậu ít nhiều có chút ỉu rũ, cậu vốn cảm thấy bản thân rất thông minh, lúc ở trên núi, học công pháp hay phép thuật gì cậu vừa học là biết, thậm chí chỉ cần xem qua ngọc giản cũng có thể học được, trong núi có vài tiểu yêu tinh thiên tư không cao, luôn không học được, trong đó có rất nhiều tiểu yêu tinh, cũng bởi thiên tư quá kém, khi đại nạn đến còn chưa hóa hình được, nên bỏ mạng, chỉ có Tô Ngộ hóa hình nhanh nhất, chỉ mới tu luyện một trăm năm đã hóa hình, Tô Ngộ bởi chuyện này, trong lòng dù sao cũng có chút đắc ý.

Nhưng cậu đến xã hội loài người, mới biết hóa ra mình cũng không thông minh như trong tưởng tượng, con người mới là thông minh nhất. Nhiều con người đều không có linh lực họ vẫn có thể tạo ra thứ có thể giúp họ bay trên trời, quái vật khổng lồ chạy dưới đất, còn cậu nếu không có linh lực cũng chỉ có thể làm một sóc bay nhỏ tìm kiếm thức ăn khắp nơi trong rừng mà thôi, không sống nổi được qua mấy năm, đã chết, căn bản không làm được bất cứ chuyện gì.

Nếu như cậu thông minh hơn một chút, có phải sẽ càng có thể cứu Tiêu Nguyên Gia và cả Tiêu Triển sớm hơn một chút không.

Viêm Phi Ngang xử lý sự cố xong cũng tới bệnh viện, thấy cậu nhóc sáng sớm nay còn vui vẻ bây giờ lại ỉu rũ, liền đi tới nắm tay cậu hỏi: “Sao vậy?”

Tô Ngộ cúi đầu buồn bực một hồi, khi Viêm Phi Ngang hỏi đến lần thứ hai, mới ngẩng đầu lên ưu thương nhìn anh hỏi: “Phi Ngang, có phải em ngu ngốc lắm không?”

Viêm Phi Ngang hơi khựng lại, liếc mắt nhìn anh hai mình ngồi bên cạnh.

Viêm Phi Ưng đã sớm nhận ra tâm tình của nhóc này không ổn lắm, nhưng anh cũng không biết nên an ủi thế nào, đúng lúc Phi Ngang đến, liền nói: “Hai đứa ra ngoài một lúc đi, anh ở lại đây trông chừng.”

Viêm Phi Ngang nghĩ tới tình huống nhà họ Tiêu, cũng không yên lòng, nói với anh trai: “Bọn em ở ngay ngoài cửa, có việc cứ gọi bọn em.”

“Đi đi.”

Viêm Phi Ngang nắm tay Tô Ngộ rời khỏi phòng bệnh, ngồi trên ghế ngồi trong hành lang dưới cửa sổ lớn đầy ánh nắng, kéo cậu ngồi xuống cạnh mình, nghiêng đầu nhìn cậu.

Tô Ngộ không hiểu sao nhìn anh.

Viêm Phi Ngang trầm mặc một hồi mới nói: “Tiểu Ngộ rất thông minh, không ngốc chút nào cả.”

Khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ đã nhảu cả lại, “Nhưng nếu em thông minh hơn một chút, có phải sẽ có thể giúp họ sớm hơn một chút không?”

“Chuyện này không liên quan tới thông minh hay không.” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, nghiêm túc nói, “Người có thông minh tới đâu cũng không phải là thần, người lợi hại hơn nữa, cũng không phải là toàn năng, có thể nhìn thấy cũng chỉ là những chuyện xảy ra trước mắt, có thể giúp đỡ khó khăn cũng chỉ có thể là những khó khăn trước mắt đang nhìn thấy, thế nên em không thể khi chưa gặp được Tiêu Nguyên Gia đã biết cậu ta bị người ta bỏ thuốc mang đi, mà cứu cậu ta từ sớm, em không làm được, anh cũng không làm được, có thể nói, trên đời này gần như không ai có thể làm được.” Cho dù là một số đại sư có thể dự đoán trước được tương lai, cũng không thể cứu được tất cả mọi người.

Tâm tư Tô Ngộ đơn thuần, được anh cẩn thận an ủi như vậy, tâm tình quả nhiên đã tốt hơn một chút, cậu tới gần một chút, không muốn rời xa mà dựa vào người anh.

Viêm Phi Ngang xoa xoa đầu cậu, có vài lời anh cũng không nói, thế gian này rất tàn khốc, chuyện một người có thể làm thực sự rất ít, nhưng anh vẫn hy vọng cậu nhóc đơn thuần một chút, không cần gánh chịu quá nhiều sự thật nghiệt ngã, vui vẻ trợ giúp người có nhu cầu là được rồi. Anh quay đầu nhìn về phía phòng bệnh, chuyện nhà họ Tiêu, anh cũng nhất định phải can dự vào.

39. Chương 39

Không lâu sau đó, Tiêu Nguyên Gia tỉnh lại, Tô Ngộ sau khi được Viêm Phi Ngang an ủi, tâm tình cũng trở nên tốt hơn, liền muốn nhanh chóng để hai anh em họ được gặp nhau, làm rõ chuyện đã xảy ra trong thời gian này.

Viêm Phi Ứng thấy tâm tình Tô Ngộ đã tốt hơn, liền đi trước, có điều trước khi đi, anh bật mí một chiêu cho em trai mình, “Tâm tình thằng bé không tốt, chỉ an ủi bằng miệng là vô dụng.”

Thấy Phi Ngang tuy không nói gì nhưng bộ dáng rõ ràng đã nghiêm túc nghe được, anh cười nói: “Ngoài bệnh viện có một cửa hàng bán bánh ngọt, đi mua cho thằng bé một món đi, thằng bé ăn xong rồi chuyện gì cũng không để ý nữa.”

Vì vậy, sau khi anh đi rồi, Viêm Phi Ngang cũng mượn cớ xuống tầng đi mua bánh ngọt cho cậu ăn, thuận tiện cho Tô Ngộ có thể thả Tiêu Triển ra.

Tiêu Nguyên Gia giằng co một trận, toàn thân đều suy yếu, mở mắt ra nhìn thấy trong phòng bệnh có một mỹ thiếu niên, mặc dù cậu ta cảm thấy toàn thân vẫn như nhũn ra, nhưng vẫn nở nụ cười với mỹ thiếu niên kia, “Nhóc đáng yêu, không ngờ chúng ta lại gặp nhau.”

Tô Ngộ nhìn cậu ta một chút, hỏi thẳng: “Anh có muốn gặp Tiêu Triển không?”

Tiêu Nguyên Gia nghe thấy cái tên này, đôi mắt khê chuyển không biết là đang nghĩ gì, cười lạnh đáp: “Tôi không muốn gặp anh ta, tôi hận không thể nghe thấy tin anh ta chết bên ngoài sớm một chút!”

Tiêu Nguyên Gia nói xong vẫn chưa dừng lại, cơ thể gần như nhảy dựng lên khỏi giường bệnh, kích động dùng sức vỗ tay nói: “Cút cút cút, mau cút đi, tôi không muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan tới anh ta!”

Tô Ngộ không ngờ bỗng nhiên cậu ta lại có phản ứng dữ dội như vậy, nhất thời có chút luống cuống, cậu nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định thả Tiêu Triển ra, để hai anh em họ tự mình nói rõ ràng vẫn là tốt hơn.

Có điều để không làm Tiêu Nguyên Gia bị dọa, Tô Ngộ xoay người tạm thời rời khỏi phòng bệnh.

Tiêu Nguyên Gia kích động cho là cậu đã bị mình đuổi đi, sau khi thở phào nhẹ nhõm, liền nhịn không được đưa tay chán chường lau mồ hôi trên mặt, toàn thân đều không được tốt lắm.

“Nguyên Gia.”

Ngay lúc cậu ta cúi đầu đưa hai tay lên che mặt, bỗng nghe thấy một giọng nam mà cậu đã nghe hơn mười năm vang lên trong phòng bệnh, dọa cậu ta sợ tới mức suýt chút nữa đã ngã từ trên giường xuống, cậu đột nhiên ngẩng đầu nhìn lại, không ngờ lại thực sự nhìn thấy người đàn ông toàn thân hào quang lóng lánh kia đang đứng trong phòng bệnh!

Chỉ có điều khác với hình tượng luôn gọn gàng mọi khi chính là trên người đàn ông trẻ tuổi kia bây giờ chỉ khoác một cái áo tắm.

Tiêu Nguyên Gia còn chưa chắc chắn nhìn hẳn, “Anh...”

Tiêu Triển trước đây cũng không quá thân với người em trai này, cũng không phải là hẳn có ý kiến với việc sau khi ba mẹ hắn đã có con trai ruột rồi còn nhận nuôi đứa trẻ khác, thật sự là Tiêu Nguyên Gia có vẻ chẳng quá yêu thích gì hắn, nói chuyện với hắn cũng hầu như đều tỏ ra quái gở. Tiêu Triển tuy rằng tính cách tốt, nhưng ít nhiều gì cũng có chút kiêu ngạo của đại thiếu gia, đương nhiên là không thích mặt nóng dãn mỏng lạnh.

“Em, em sao thế? Bị bệnh sao?” Tiêu Triển thấy sắc mặt cậu tái nhợt, cũng không biết chuyện đã xảy ra với cậu ta trong khoảng thời gian gần đây, lo lắng hỏi một câu. Hai anh em bây giờ có thể coi là thân nhân duy nhất trên đời này, Tiêu Triển đã từng xuống địa ngục bây giờ có thể gặp lại được cậu, trong lòng nhất thời cảm khái vạn ngàn, không nhịn được sinh lòng thân thiết với cậu.

Tiêu Nguyên Gia có vẻ đã phải tiêu hóa một lúc mới miễn cưỡng có thể ổn định lại tâm thần, cậu ta cũng không hỏi vì sao Tiêu Triển lại đột nhiên xuất hiện ở đây, cậu tỉ mỉ quan sát tình huống của Tiêu Triển một chút, quả thực là gay go hơn mình nhiều lắm, không khỏi tự giấu nỡ nụ cười, “Thật không ngờ rằng, hai anh em chúng ta đều sống thắm tới như vậy... thật có lỗi với ba mẹ.”

Tiêu Triển trong lòng chua xót, thế nào cũng không mở được miệng, không khí trong phòng bệnh rơi vào tĩnh lặng.

Tô Ngộ vốn không muốn quấy rầy họ, nhưng họ không có nhiều thời gian, hơn nữa cậu có chút lo rằng Phi Ngang sẽ đột nhiên quay lại, vì thế cậu đẩy cửa ra, vào phòng nói với hai người: “À ừm, Tiêu đại ca, không phải là anh có điều muốn hỏi anh ấy sao?”

Tiêu Triển nhớ tới chuyện quan trọng, miễn cưỡng cũng nén lại được tâm tình, nói với Tiêu Nguyên Gia: “Nguyên Gia, anh không hề giết ba mẹ... nói cách khác, đây cũng không phải là ý muốn nguyên bản của anh, ba mẹ là ba mẹ ruột của anh, anh sao có thể...”

“Được rồi!” Tiêu Nguyên Gia bỗng nhiên rất không vui cắt lời anh, cả giận nói, “Em biết hai người chết không hề có liên quan gì tới anh, bằng không hôm nay dù em có chết, cũng phải kéo anh nhảy từ nơi này xuống!”

Tiêu Triển lúng túng ngậm miệng lại. Trong phòng lại trở nên thật tĩnh lặng, Tiêu Nguyên Gia chưa từng nhìn thấy người đàn ông vẫn luôn có thể xử lý tất cả mọi chuyện tới điều luyện thành thạo lại có thể có bộ dáng không tiền đồ này, không thể làm gì hơn là làm địa chủ hung hăng nói: “Không phải là anh có chuyện muốn hỏi sao?!” Hỏi đi chứ!

Tiêu Triển vội vàng hỏi: “Vậy, em, em có phải là biết nguyên nhân của tất cả những chuyện đã xảy ra trong nhà không?”

Tiêu Nguyên Gia giận Tiêu Triển nhưng liên quan tới chuyện nhà họ Tiêu, cậu rõ ràng rất dễ bụng, trăm mặ một hồi mới nói: “Chuyện em biết cũng không nhiều, chỉ biết có người muốn khống chế anh, khống chế toàn bộ nhà họ Tiêu, còn cả phó tổng Lưu kia, cũng không phải là kẻ tốt lành gì.”

Tiêu Triển cười khổ nói: “Chúng không phải là đã khống chế anh rồi hay sao? Chúng còn muốn khống chế

anh thế nào nữa?” Không chế hai tay hấn, hủy diệt cuộc đời hấn, còn muốn không chế hấn thế nào nữa đây?

Tiêu Nguyên Gia nhất thời nở nụ cười lạnh, chế giễu nói: “Bởi anh có đầu óc, còn có thể kiếm tiền, lại có toàn bộ nhà họ Tiêu làm hậu thuẫn, không không chế anh thì không chế ai?”

Đầu óc Tiêu Triển nhất thời rối loạn, không làm rõ nổi manh mối. Tô Ngộ luôn ở bên cạnh nghe, nhìn Tiêu Nguyên Gia, tò mò hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Biết cái gì?” Tiêu Nguyên Gia thực sự rất thích vẻ ngoài của Tô Ngộ, nghe cậu hỏi, dù tâm tình không tốt, nhưng vẫn không nhịn được mà đáp lời cậu.

“Biết rằng chúng muốn không chế Tiêu đại ca.”

Tiêu Triển cũng không nhịn được mà đưa mắt nhìn.

Tiêu Nguyên Gia sắc mặt khó coi đáp: “Em tình cờ nghe trộm được phó tổng Lưu nói chuyện điện thoại với người khác, nói muốn bắt anh về, trên tay anh có án mạng, chỉ cần chúng không chế được điểm này, anh sẽ ngoan ngoãn nghe lời... sau đó bị người cắt lời, em không nghe được toàn bộ.”

Thực ra chuyện đã rất rõ ràng, có người muốn không chế Tiêu Triển, sau đó sẽ không chế bắt hấn kiếm tiền... Tiêu Triển cảm thấy chuyện này thật là buồn cười, hóa ra đối phương đi cả một vòng lớn như vậy, làm cho hấn nhà tan người mất, mục đích cuối cùng vẫn chỉ là vì mấy thứ sắc mùi tiền kia.

Sắc mặt cả hai anh em đều khó coi, ba mẹ của họ, đôi vợ chồng thiện lương kia, cố gắng kiếm tiền, cũng chỉ là để có thể có càng nhiều tiền hơn giúp đỡ càng nhiều người, không ngờ rằng...

Hai người trầm mặc một lúc, Tiêu Nguyên Gia bỗng nói: “Anh đi đi, em không biết tốt cùng là có ai ở sau lưng đối phó với nhà họ Tiêu, nhưng mục đích của chúng chính là anh, chỉ cần không bắt được anh, nhà họ Tiêu sẽ không chuyện gì.”

Lúc này Tiêu Triển lại lắc đầu, “Em nghĩ đơn giản quá rồi, cái chúng muốn không chỉ là nhà họ Tiêu mà còn muốn tiền nhà họ Tiêu để ra tiền, nếu như không bắt được anh, chúng nhất định sẽ chuyển sang đối phó với em... nếu như công ty họ Tiêu cuối cùng bất hạnh rơi vào trong tay chúng, có tiền, hoàn toàn có thể để em tới quản lý...”

Tiêu Nguyên Gia cười lạnh cắt lời hấn, “Phải, em không có bản lĩnh như anh, nhưng vật ba mẹ để lại, em có chết cũng sẽ không để tay lũ hại chết người đó chạm vào! Anh đi đi, em không muốn gặp lại kẻ mang tội giết người như anh nữa.”

“Anh không có ý này...” Tiêu Triển bỗng nhận ra lời của mình, có lẽ đã chạm vào lòng tự ái của cậu, muốn chữa lại, nhưng Tiêu Nguyên Gia đã không thêm để ý tới hấn nữa.

Hai anh em nói chuyện với nhau, chỉ có Tô Ngọ ngồi cạnh nghe tới đầu óc mơ hồ, rõ ràng nói thật là được rồi mà, sao đột nhiên lại rùm beng lên như vậy? Quan hệ anh em đáng lẽ phải tốt chứ? Giống như anh hai với Phi Ngang vậy.

Tô Ngọ đang suy nghĩ không biết nên làm gì bây giờ, chuông điện thoại bỗng vang lên. Cậu cầm máy lên nhìn, là Viêm Phi Ngang gọi tới, liền nhanh chóng bắt máy.

“Tiểu Ngọ! Nhanh để Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia rời khỏi! Họ đang gặp nguy hiểm!”

“Hả?” Tô Ngọ ngẩn ra, còn chưa kịp phản ứng lại bỗng cảm giác từ ngoài cửa sổ phòng bệnh truyền tới một sức mạnh khổng lồ, sắc bén đánh thẳng vào trong phòng bệnh!

Khi Viêm Phi Ngang xuống dưới mua bánh ngọt cho Tô Ngọ ăn, lại gọi điện thoại cho ba mình, Cố Tinh Hà và Mạnh Thực mỗi người một cuộc.

Vốn bây giờ họ không có chứng cứ rõ ràng, chuyện của Tiêu Triển có liên quan tới đám người kia, anh và Cố Tinh Hà cũng không có quyền điều động nhóm người kia, nhưng nếu là Viêm Vân Hải tự mình hạ lệnh, đương nhiên là được. Chỉ có điều, muốn Viêm Vân Hải mở miệng, cũng sẽ phải gánh chịu áp lực từ mọi mặt.

Viêm Vân Hải bây giờ tuy rằng còn chưa thể nói chuyện, nhưng sau khi nghe xong báo cáo của anh, chỉ cho anh vài chữ – sự tồn tại của các con, chính là để phòng ngừa điều chưa xảy ra, cứ làm theo lời mà con nói đi.

Có sự hồi đáp này của Viêm Vân Hải, Mạnh Thực nhận được tin, lập tức dẫn người đi chặn phó tổng Lưu của công ty họ Tiêu lại, kiếm cơ đưa ông ta đi tra hỏi, lại để Cố Tinh Hà sắp xếp người tin cẩn trong Cục 9, tới để bảo vệ Tiêu Nguyên Gia.

Lực hành động của Cục 9 vô cùng mạnh mẽ, Mạnh Thực rất nhanh đã dẫn người tới khách sạn lớn, nhưng đáng tiếc họ vẫn lỡ một nhịp, trợ lý của phó tổng Lưu kia nói với họ, phó tổng Lưu sau khi Tiêu Nguyên Gia được đưa vào bệnh viện đã bảo anh ta đặt trước vé máy bay, vừa mới đi không lâu.

Mạnh Thực cười gằn một tiếng, vung túi laptop một cái, cầm notebook ra bật lên, hai tay cách cách bắt đầu gõ bàn phím, lạnh lùng cười nói: “Bây giờ mới muốn chạy trốn, chậm rồi! Ông đây cho mày cảm nhận vẻ đẹp nhân sinh ở đại sảnh sân bay một lần!”

So với bên này của Mạnh Thực, thì Cố Tinh Hà hành động lại chậm hơn nhiều.

Cục 9 thu nạp không ít người tài ba kẻ dị sĩ nắm sức mạnh tự nhiên, chỉ có điều lúc bình thường họ thống nhất huấn luyện ở một địa điểm bí mật bị phong bế, bỗng nhiên muốn điều người, hẳn sẽ phải tự mình động thủ.

“Cho tôi một lý do, lão đại này tôi làm cũng không dễ như vậy đâu, Viêm đại thiếu gia!” Cố Tinh Hà vốn đang ngủ ngon ở nhà, bỗng nhiên bị đánh thức rất bức bối, đi tới bên cậu hổ nhà mình, đột nhiên đập một cước, sau đó đau lòng đưa tay vuốt ve, đây là cô vợ duy nhất trước mắt của hắn đó, đập hỏng rồi sau này không có gì dùng mất!

Viêm Phi Ngang giải thích cho Cố Tinh Hà nghe, họ ở vị trí này, không chỉ có quyền lực, mà còn cả trách nhiệm phải gánh vác, cùng với áp lực đến từ khắp mọi phía, cái gọi là quan lớn đè chết người, không có lý do chính đáng, tất cả mọi lời nói đều chỉ là phí công.

Có điều chỉ một câu của Viêm Phi Ngang, liền xóa tan đi toàn bộ lo lắng của hắn, “Ba tôi đã đồng ý, anh sẽ nhận được văn kiện ngay.”

“Hừ, đã có những lời này của cậu, vậy tôi còn chần chờ gì!” Cố Tinh Hà cười ha ha, nhảy lên xe, cô vợ Land Rover nháy mắt đã biến thành mảnh hổ vọt ra ngoài, “Tôi lập tức đi điều người ngay, bọn tiểu nhân cứ chờ xem!” Hắn mới không quản được báo cáo vượt cấp không hợp quy củ của Viêm Phi Ngang đâu! Có thể có được văn kiện đã phê duyệt của Viêm Vân Hải, hắn dám dòn dòn người kia vào chỗ chết! Chỉ một chữ thôi – sáng khoái!!!

Viêm Phi Ngang cúp điện thoại, bên đường chính là chỗ bán bánh ngọt, anh qua đường, nghĩ một chút, lần này mua hai phần, sau đó mỗi tay xách một phần trở lại. Đương nhiên anh cũng không phải tự dừng lại không quản chuyện ăn uống mỗi ngày của Tiểu Tô Ngộ nữa, mà một phần khác mua về là muốn cùng ăn với cậu, nghe nói cùng người yêu chia sẻ đồ ăn, có thể tăng tiến tình cảm.

Chỉ là chờ đến khi anh cầm hai phần bánh ngọt đi vào cửa bệnh viện liền nhìn thấy gã lông tạp mặt âm trầm kia đang bước vào tòa nhà lớn của bệnh viện, Viêm Phi Ngang gọi điện thoại cho Tô Ngộ ngay lập tức, anh tin rằng với năng lực của Tô Ngộ, có thể đối phó với lông tạp kia, thế nên không bám theo ngay lập tức. Anh nhìn lướt qua xung quanh, tiện tay cầm bánh ngọt trong tay cho một đứa nhỏ, đi về phía bãi đỗ xe nằm trong một góc hẻo lánh của bệnh viện.

Trong phòng bệnh nhất thời vang lên tiếng nổ tung cực lớn, Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia mặt mày trắng bệch, kinh ngạc nhìn mảnh kính bắn tung tóe đầy trời, Tô Ngộ la lớn: “Mau nằm sấp xuống!” Đồng thời dùng linh lực tạo thành một kết giới, không để mảnh kính vỡ bắn trúng hai người kia.

Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia đều bị dọa, có điều Tiêu Triển phản ứng rất nhanh, hắn ôm đầu chạy đến bên giường bệnh, một phát kéo Tiêu Nguyên Gia xuống, hai người đồng thời lăn xuống dưới gầm giường bệnh.

Khí lưu màu nâu mãnh liệt chui vào trong phòng bệnh, cùng lúc đó, lông tạp cũng từ ngoài cửa sổ nhảy vào, kết quả đưa mắt nhìn lại thấy Tô Ngộ, sắc mặt vốn đã khó coi nhất thời càng thêm khó coi hơn, “Lại là mày!”

Tô Ngộ nhìn thấy gã cũng rất tức giận, hóa ra lại là kẻ dám bắt nạt Phi Ngang kia, phần nộ nhìn gã chăm chăm nói: “Hôm nay ta nhất định sẽ không để cho mi chạy thoát nữa!”

Trong lòng lông tạp giận tới không nhin nổi, mẹ nó, gã bị tên rác rưởi kia đùa bỡn! Không ngờ lại gặp phải quái vật này! Trong miệng gã khê nguyên rửa một tiếng, thế mà lại quay người bay từ cửa sổ ra ngoài!

Tô Ngọ thấy gã muốn chạy, nhanh chóng đuổi tới cạnh bên cửa sổ, một luồng linh lực dưới sự khống chế của cậu, nhanh chóng cuốn lên người lông tạp.

Lông tạp đã biết tới sự lợi hại của cậu, căn bản không dám cứng đối cứng với cậu, cổ nén cơn đau như bị xé rách sau lưng, toàn thân bao trùm một tầng khí lưu màu nâu, thật nhanh thoát ra ngoài cửa sổ, sau đó ngay lúc Tô Ngọ cho là gã muốn chạy trốn, gã lại trở tay một cái, không ngờ lại lật sang cửa sổ bên kia, trực tiếp bay lên tầng trên.

Tô Ngọ không ngờ gã lại dùng mảnh lối, sắp tức chết rồi, đột nhiên cậu bay ra ngoài cửa sổ, lơ lửng giữa không trung, lần thứ hai tập trung linh lực thành luồng nhỏ, muốn bắt được gã.

Lông tạp và đám người kia làm chuyện xấu nhiều năm, tiến bộ thì không nhiều nhưng bản lĩnh thoát thân thì tuyệt đối là hạng nhất, gã chạy quanh co nhảy nhót bên ngoài tòa nhà bệnh viện, nhảy lên tầng trên, tựa như một con chuột, rất nhanh đã chạy vào một cửa sổ đang mở trong số đó.

Ngay lúc Tô Ngọ chuyên tâm đối phó với lông tạp, trong phòng bệnh của Tiêu Nguyên Gia, có một bác sĩ mặc áo blouse trắng đi vào lặng im không chút tiếng động.

Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia ôm đầu nằm dưới gầm giường bệnh, không dám nhìn nhiều, cũng không dám làm vướng chân Tô Ngọ. Lúc này, Tiêu Nguyên Gia đang dựa vào bên cửa sổ bỗng cảm giác bên giường bệnh có người, cậu ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy có một nòng súng đen ngòm đang chĩa về phía giường bệnh, nhắm ngay đầu Tiêu Triển.

Tiêu Nguyên Gia sốt sáng trong lòng, đột nhiên vươn người nằm rạp lên người Tiêu Triển, che trước nòng súng kia.

Tiêu Triển đột nhiên bị Tiêu Nguyên Gia áp xuống đất, còn chưa hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, đã nhìn thấy một viên đạn xẹt qua một bên mặt mình, mang theo nhiệt độ như thiêu đốt...

Đầu Tiêu Triển trống rỗng, nhất thời không nghĩ ra bất cứ thứ gì.

“Nguyên Gia ——!!!”

Khi Viêm Phi Ngang chạy tới bãi đỗ xe, trong xe cũng không có ai, nhưng anh lại xuyên qua cửa sổ xe, phát hiện bên trong có một thứ rất quen mắt, anh sầm mặt lại, thật nhanh mở cửa xe, cầm cái vật nhìn như một miếng dán kia đi.

Lúc này tòa nhà bệnh viện bên kia xảy ra động tĩnh, Viêm Phi Ngang lo lắng cho Tô Ngọ, sau khi cầm miếng dán, không dám trì hoãn nữa, nhanh chóng chạy về phía tòa nhà bệnh viện.

Tô Ngọ đang đứng trước giường bệnh, khom lưng nhìn xuống dưới giường, thấy Tiêu Triển vẻ mặt như sắp hỏng mắt ôm lấy Tiêu Nguyên Gia, đầy mặt đều là nước mắt, nghi hoặc hỏi: “Anh khóc cái gì vậy?”

Tiêu Triển mất cả ba lần mẹ, lúc này thân nhân duy nhất của mình là Tiêu Nguyên Gia cũng chết vì đỡ đạn thay mình, làm cho tinh thần hắn khó có thể vượt qua nỗi, khuôn mặt vốn vô cùng anh tuấn đẹp trai, lúc này giàn giụa nước mắt, không chút hình tượng, toàn thân bao trùm trong nỗi tuyệt vọng hắc ám.

Tiêu Nguyên Gia bị hắn ôm chặt đầu, phí sức lực cực lớn cuối cùng cũng rút được đầu mình ra, tức giận mắng: “Anh cmn xong chưa, ôm chặt chết rồi!”

Tiêu Triển đầy mặt mờ mịt nhìn cậu, thật lâu sau mới phản ứng lại được, nước mắt nước mũi đầy mặt nhìn em trai, lẩm bẩm hỏi: “Em, em không xảy ra chuyện gì sao?”

“À, thế anh muốn em chết lắm hả?” Tiêu Nguyên Gia đẩy hắn ra, khó khăn bò ra khỏi gầm giường, liền khôi phục bộ dáng cả ngày nhìn hắn đều không vừa mắt.

Tiêu Triển thế mới biết mình đã nhầm rồi, có điều biết em trai không có chuyện gì, hắn vô cùng vui vẻ, nhưng nước mắt chảy ra càng hăng, khuôn mặt vừa khóc vừa cười, cực kì khó coi.

Tiêu Nguyên Gia không nhịn được lườm một cái, không thèm để ý tới hắn nữa. Cậu ta nhìn Tô Ngọ một chút, lại nhìn gã đàn ông ngã bên chân cậu, cau mày nói: “Người này, hình như tôi đã gặp ở đâu đó rồi.”

Tô Ngọ lúc này rất muốn đuổi theo lông tạp kia, nhưng sợ Tiêu Nguyên Gia và Tiêu Triển xảy ra chuyện, không dám rời khỏi, chỉ có thể tạm thời bỏ qua cho gã. Có điều tốt xấu gì họ cũng đã bắt được một kẻ, lại thêm kẻ trước kia có ý định mang Tiêu Nguyên Gia đi kia nữa, không biết có thể tra hỏi ra cái gì không.

Khi Viêm Phi Ngang trở lại tòa nhà bệnh viện, Cố Tinh Hà cũng đang mang theo người chạy tới, tốc độ vượt quá sức tưởng tượng của mọi người, nhưng họ vẫn không bắt được lông tạp kia.

Cố Tinh Hà không nhịn được mắng một tiếng. Viêm Phi Ngang từ trước tới nay cũng không cho rằng chỉ dựa vào ngoại lực là chuyện tốt, nhưng khi thực sự đối mặt với nhóm người này, anh lần đầu cảm thấy thực sự bất lực, nếu như anh cũng có năng lực như vậy, có phải lần sau có thể giúp Tô Ngọ rồi không, không đến nỗi để cho cậu nhóc một mình phải đối mặt với đám người cực kì hung ác này, mà anh thậm chí chỉ có thể trở thành gánh nặng của cậu.

Lần này Tô Ngọ bắt được một kẻ có ý đồ giết chết Tiêu Triển, bởi hoài nghi kẻ tình cờ gặp nhà họ Tiêu này có quan hệ mật thiết với đám người kia, người này rất có thể chính là một trong số những người thuộc đám người kia, ngay lập tức liền bị người mà Cố Tinh Hà đưa tới khống chế, kẻ này, và cả kẻ có ý định mang Tiêu Nguyên Gia đi kia, đều trực tiếp do Cục 9 tiếp nhận.

Cùng lúc đó, Tiêu Triển cũng bị Cục 9 đưa đi, hắn giết ba người, đến tột cùng có phải là do bị người khống chế gây nên hay không cũng cần điều tra rõ ràng, nếu như không có chứng cứ, tội danh trên người Tiêu Triển cũng không thể rửa sạch một cách dễ dàng như vậy.

Tiêu Nguyên Gia thấy Tiêu Triển cũng bị người bắt đi, cau mày hỏi: “Người cũng đã bị mấy người bắt được rồi, anh ấy rõ ràng cũng chỉ là người bị hại, mấy người không tra hỏi anh ấy không được à?”

Cố Tinh Hà rất khó xử, tuy rằng họ cũng muốn tin rằng Tiêu Triển vô tội, nhưng không có chứng cứ, họ cũng không thể không theo quy tắc mà làm.

Tô Ngộ cũng rất lo lắng, cậu nhìn còng tay trên cổ tay Tiêu Triển, kéo ống tay áo Viêm Phi Ngang hỏi: “Phi Ngang, Tiêu đại ca sẽ bị nhốt lại ư?”

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, đây là chuyện rõ ràng rành, anh không biết nên đáp lại thế nào, cậu nhóc mới không cảm thấy quá khó chịu, không thể làm gì hơn là đành nói với cậu: “Bọn anh sẽ cố gắng điều tra rõ chân tướng sự tình vì cậu ấy.”

Tô Ngộ quả nhiên rất khó có thể chấp nhận nhưng cậu biết chuyện này nằm trong chức trách của Viêm Phi Ngang, cũng không nói gì nữa, chỉ lo âu nhìn Tiêu Triển.

Tiêu Triển lúc này lại cười, hắn nhìn Tô Ngộ một chút, lại quay sang nhìn em trai mình, nhưng rồi lại bình thường trở lại, “Bị đưa đi cũng tốt, xem như vấn đề của anh không thể giải quyết, anh tình nguyện bị nhốt, cũng vẫn còn tốt hơn là... hai người đừng lo lắng cho anh.”

Tiêu Nguyên Gia có lẽ là không chịu được mấy lời này của hắn, lạnh lùng chế nhạo nói: “Ai lo cho anh chứ, em chỉ không muốn danh dự nhà họ Tiêu bởi anh mà bị xúc phạm thôi.”

Tiêu Triển lập tức nghe lời nói: “Phải, vậy anh sẽ nghiêm túc khai ra toàn bộ những gì mình biết, tranh thủ sớm ngày rửa sạch tội danh trên người mình.”

Họ rất nhanh liền bị mang đi, Cố Tinh Hà vỗ vỗ vai Viêm Phi Ngang, cũng đi theo, đồng thời lại một lần nữa sắp xếp người, tìm lông tạp ở những nơi xung quanh. Theo lời Tô Ngộ nói, tình huống lông tạp có vẻ cũng không tốt lắm, hình như là bị thương, không biết rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện nên làm họ vẫn phải làm, nói không chừng còn có thể có cơ gặp được con chuột chết.

Vốn Tô Ngộ tiếp xúc với chuyện này quá nhiều, đáng lẽ cũng phải bị đưa về Cục 9 điều tra nhưng trước đó cậu có cố gắng hiến một phương pháp tu luyện cho Cục 9, bây giờ có thể coi là khách quý của Cục 9, đãi ngộ đương nhiên là khác, có người chuyên dụng hầu hạ, ví dụ như Viêm Phi Ngang – đương nhiên không phải bất kì khách nào cũng có đãi ngộ như vậy.

Phòng bệnh rất nhanh yên tĩnh trở lại, lúc Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang đi khỏi, nhìn thấy Tiêu Nguyên Gia một mình ngồi bên giường bệnh, cậu ta chỉ là súc ruột, rất nhanh sẽ xuất viện, sẽ được người từ chính Cục 9 tới bảo vệ, nhưng bộ dáng này của cậu ta, thoát nhìn lại làm cho Tô Ngộ cảm thấy cô đơn một cách khó giải thích.

Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang về nhà, trên đường đi Viêm Phi Ngang lại mua thêm hai phần bánh ngọt, cùng cậu ngồi ăn, cảm xúc Tô Ngộ liền tốt lên.

Viêm Phi Ngang nói: “Có muốn đi xem phim không?” Trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, cuối cùng chuyện này cũng tạm coi như là có một kết thúc, để cậu nhóc thả lỏng một chút cũng tốt.

“Ừm! Muốn xem!” Tô Ngộ ăn bánh ngọt, vui sướng hài lòng gật đầu.

Viêm Phi Ngang chọn phim, vẫn là phim hoạt hình thích hợp với Tô Ngộ. Tô Ngộ vui vẻ cười từ đầu tới cuối phim, đợi tới khi ánh đèn lên, hai người cuối cùng nắm tay ra khỏi rạp chiếu phim, Tô Ngộ bỗng nhiên nói: “Đúng rồi! Trong đầu Tiêu Triển vẫn còn cổ trùng! Cổ trùng kia, có thể làm chứng cứ cho việc Tiêu Triển bị người khổng chế không?!” Cậu cũng là vừa nãy xem phim mới nhớ ra chuyện này!

Viêm Phi Ngang cũng nghĩ tới khả năng này, nói với cậu rằng: “Tiểu Ngộ, đi với anh một chuyến tới Cục 9 có được không?”

“Cục 9? Là chỗ anh đi làm á?” Tô Ngộ thấy anh gật đầu, quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, “Muốn đi!”

Lông tạp hun đầy mùi hôi lợ trong thiên đường nước ngầm, khuôn mặt có chút không đủ dinh dưỡng, lúc này vừa vàng vừa trắng bệch, tựa như một khắc sau cũng có thể ngã xuống.

Trên lưng gã tất cả đều là vết roi quật, bởi gã liên tiếp thất thủ nên bị trừng phạt. Mặc dù trên tay gã có sức mạnh không thuộc về con người, nhưng cơ thể gã vẫn là cơ thể máu thịt bình thường, bị thương, cũng sẽ đau, sẽ chết đi.

Gã khẽ nguyên rửa một tiếng, chán ghét che miệng lại chuyển hướng về phía một cái hố nhỏ chui xuống, gã đúng là xui xẻo quá rồi, trước kia mỗi lần làm nhiệm vụ đều có thể thuận lợi hoàn thành, nhưng vừa nghĩ tới sức mạnh của quái vật nhỏ kia, gã liền không nhịn được mà rung mình một cái, gã trước mặt người kia, căn bản không có đường trốn thoát. Cũng may sức mạnh của gã thiên về tính thổ, có thể giúp gã đào tẩu nhanh hơn.

Chỉ có điều lần này chờ gã trở lại, sợ rằng không chết cũng sẽ nửa tàn phế, người đã bị Cục 9 đưa đi, có nghĩa là nhiệm vụ của chúng đã thất bại hoàn toàn.

Mặt gã đầy mồ hôi lạnh núp trong cái hố nhỏ suy nghĩ miên man, rất nhanh bởi vết thương trên người, gã ngất đi, trong cơn mê man, bỗng gã nhận được mệnh lệnh của cấp trên, bảo gã lập tức rút khỏi thủ đồ...

40. Chương 40

Viêm Phi Ngang cùng Tô Ngộ đi xem phim xong anh liền đưa cậu đến Cục 9.

Bởi cậu bỗng nhiên nghĩ tới việc cổ trùng trong đầu Tiêu Triển có lẽ có thể làm chứng cứ cho việc Tiêu Triển bị người khổng chế.

Phòng làm việc của Cục 9 mấy ngày nay đều thấp đèn sáng chói tận tới khuya, họ bận việc đã lâu như vậy, lần này cuối cùng cũng bắt được người có thể có liên quan tới đám người kia, lão đại Cố Tinh Hà vô cùng hưng phấn, đưa một đám đàn em tới, định thẩm vấn suốt đêm.

Tô Ngộ tò mò cùng Viêm Phi Ngang đi vào tòa nhà Cục 9, những văn phòng khác trong tòa nhà, buổi tối chỉ có người trực ban, tương đối rảnh rỗi, chỉ có Cục 9 bên này hết người đi lại có người tới.

Cố Tinh Hà thẩm vấn kẻ có ý đồ muốn mang Tiêu Nguyên Gia đi, kết quả đối phương chỉ nói rằng mình nhận tiền làm việc, không biết gì cả. Cố Tinh Hà buồn bực thở dài một cái, thấy hai người bước vào liền chào hỏi.

Viêm Phi Ngang nói suy nghĩ của Tô Ngộ cho Cố Tinh Hà nghe, Cố Tinh Hà lại nghĩ tới một chuyện khác, hắn chống cằm trầm tư một lát, hỏi: “Cổ trùng này có thể bảo lưu lại được không?”

“Ồ?” Tô Ngộ hơi ngạc nhiên nhanh chóng đáp lại: “Có thể, có thể bảo lưu lại nhưng tình huống của Tiêu đại ca rất phức tạp, nếu chỉ đơn thuần lấy cổ trùng ra, hành vi của anh ấy sẽ không khống chế được nữa.” Tiếp đó, cậu nói tình huống của Tiêu Triển thật cụ thể cho hắn nghe.

Cố Tinh Hà nghe xong trợn mắt há mồm, không nhịn được mà phun ra một câu mắng chửi, “Đám người này đúng là quá ác độc, cũng quá vô pháp vô thiên rồi!”

Tô Ngộ gật đầu liên tục, dùng kinh nghiệm từng trải của cậu, căn bản không nghĩ ra tại sao lại có thể có người nghĩ ra cách ác độc như vậy để hủy diệt gia đình nhà người ta...

Nhờ cổ trùng này, coi như có thể chứng minh được Tiêu Triển đúng là bị người ta khống chế hành vi mới có thể giết người nhưng bây giờ hắn vẫn bị con rối nguyên rửa quần thân, Cục 9 cũng không dám thả hắn ra ngoài một cách dễ dàng.

Cố Tinh Hà chống cằm, sắp xếp người tiếp tục điều tra tiếp, tốt nhất có thể trực tiếp tìm ra người thi thuật con rối nguyên rửa là ai, như vậy có thể hoàn toàn chứng minh Tiêu Triển vô tội. Nhà họ Tiêu trong nước bây giờ cũng coi như là cây lớn rễ sâu, nhân viên dưới trướng nhiều vô số, dựa vào xí nghiệp nhỏ của nhà họ Tiêu mà sống cũng không ít, tiếng lành của nhà họ Tiêu cũng đồn xa, đương nhiên không thể để cho con tàu lớn họ Tiêu này dễ dàng chìm ngấm như vậy.

Viêm Phi Ngang biết Tô Ngộ quan tâm tới chuyện của nhà họ Tiêu, cũng không lập tức về nhà ngay mà đưa cậu tới phòng làm việc của mình.

Phòng làm việc của anh trang trí rất giản đơn, không giản đơn cũng không được, bởi vật bên trong thực ra có rất nhiều thứ. Trên mấy mặt tường là giá chất tư liệu chẳng chịt, còn chất đống một vài thứ đồ kì quái, Tô Ngộ đều chưa từng thấy những thứ như vậy, trên bàn làm việc chỉ có một chậu cây xanh biếc, có lẽ là đồ có sẵn văn phòng phát.

Phó tổng Lưu bị người của Mạnh Thực khống chế ở sân bay, cùng với người trước đó có ý đồ mang Tiêu

Nguyên Gia đi, đều đang ngồi trong phòng thẩm vấn chờ bị tra hỏi, họ muốn biết càng nhiều tình huống, còn phải móc ra rất nhiều thứ từ miệng phó tổng Lưu liên quan cực sâu với nhà họ Tiêu này.

Có điều Viêm Phi Ngang không muốn Tô Ngo phải cảm nhận bầu không khí trong phòng thẩm vấn, nên để cậu ngồi chơi trong phòng làm việc của mình, lại sợ cậu cảm thấy tẻ nhạt, còn bật máy tính lên cho cậu, để cậu ngồi xem phim hoạt hình.

Mấy chuyện hồi cung này cũng không phải việc của Mạnh Thực, thấy Tiểu Tô Ngo tới, anh ta tha thiết mong chờ nhìn lão đại vừa đi liền bước vào phòng ngay lập tức.

“Xem gì vậy, Tiểu Tô Ngo.” Mạnh Thực cười híp mắt nhìn cậu bé đang ngồi trước bàn máy tính, lập tức có chút ghét bỏ cái bàn làm việc đã sắp chất đầy tư liệu của lão đại, phong cách của người đàn ông độc thân, đúng là một chút thú vị cũng không có!

“Phim này rất hay, mọi người đều rất đáng yêu.” Tô Ngo nói với anh ta một cái tên, là một bộ phim hoạt hình rất buồn cười, hơn nữa bầu không khí trong phim cũng rất vui vẻ, đám động vật nhỏ ngây thơ, lời thoại khôi hài, ngôn ngữ hình thể phong phú, thực sự làm cho cậu nhập tâm, tựa như được về lại trên núi vậy.

Mạnh Thực lại cảm thấy lão đại thực sự đúng là không biết theo đuổi người khác, lúc theo đuổi, không phải là nên để đối tượng xem một vài bộ phim yêu đương ngọt ngào làm cho người ta vừa xem liền muốn yêu hay sao? Ai lại xem hoạt hình dành cho trẻ con! Có điều phun tào thì phun tào, thấy cậu nhóc xem vui vẻ, anh ta không nhắc lại chủ đề này nữa.

“Tiểu Tô Ngo, em có muốn đi làm ở Cục 9 bọn anh không?” Mạnh Thực cười híp mắt hỏi.

“Ồ? Em tới đây đi làm ấy hả? Cùng với Phi Ngang ư?” Tô Ngo hứng thú, hai mắt sáng lấp lánh nhìn anh ta.

Mạnh Thực nhất thời cảm thấy tim sắp tan chảy, gật đầu liên tục cười nói: “Đúng vậy, như vậy sau này em có thể cùng lão đại đi làm, cùng tan làm, còn có cả lương nữa!” Nếu như mỗi ngày trong phòng làm việc đều có nhóc đáng yêu như vậy, cảm giác mỗi ngày đi làm cũng sẽ không còn là chuyện khó khăn như vậy nữa rồi!

“Lương là gì?”

“Lương chính là tiền đó! Có thể mua được rất nhiều thứ ăn ngon!” Mạnh Thực nhớ cậu nhóc này chính là một tên mê ăn vặt, chỉ cần nhìn bộ dáng cậu khi ăn liền cảm thấy cuộc đời này thật là tốt đẹp!

Tô Ngo vừa nghe thấy mình còn có thể tự kiếm được tiền! Nhất thời cảm thấy càng thêm động lòng, tuy rằng xưa nay cậu không hề cảm thấy tiêu tiền Phi Ngang đưa, ăn đồ anh đưa có vấn đề gì, nhưng nếu như cậu cũng có thể kiếm được tiền... nghe đã thấy thật tốt rồi! Cậu còn có thể dùng tiền kiếm được, mua quà tặng cho Phi Ngang.

Ngay lúc Tô Ngọ động lòng không ngừng, Mạnh Thực thì ra sức đầu độc, Viêm Phi Ngang và Cố Tinh Hà cầm tư liệu từ phòng thẩm vấn trở lại, hơn nữa hai người còn nghe được đối thoại của họ.

Viêm Phi Ngang đương nhiên là không tán thành Tô Ngọ đi làm, anh không muốn Tô Ngọ tiếp xúc quá nhiều với thế giới tàn khốc này, ngược lại Cố Tinh Hà lại cười nói: “Đây cũng là ý kiến hay, cậu nhóc này thoát nhìn bản lĩnh rất lớn, đến Cục 9 làm việc, chúng ta cũng có người đỡ đần.”

Viêm Phi Ngang không đồng ý, nói: “Tô Ngọ sẽ đi học, không có thời gian tới Cục 9.”

Cố Tinh Hà đưa mắt nhìn Tô Ngọ, vóc người cậu bé nho nhỏ, còn đang đi học cũng là bình thường, nhưng hần không hề từ bỏ ý định này, hơn nữa càng nghĩ càng thấy thật có lý, vì vậy tính toán, đáp lại: “VẬY ĐI, ĐỂ CẬU ẤY LÀM CỐ VẤN CHO CỤC 9 CHÚNG TA, KHÔNG CẦN NGÀY NÀO CŨNG TỚI LÀM, MỖI CUỐI TUẦN CÙNG CẬU TỚI MỘT CHUYẾN CŨNG ĐƯỢC... Ờ NHÓC, CẬU CẢM THẤY THẾ NÀO?” Hần không nhìn mặt lạnh của Viêm Phi Ngang mà nhìn về phía Tô Ngọ.

Tô Ngọ vốn đã động lòng kinh khủng, giờ nghe hần hỏi mình như vậy, vội vàng hỏi lại: “VẬY CÓ THỂ LẤY LƯƠNG KHÔNG?”

Cố Tinh Hà bị cậu chọc cười, vừa cười vừa gật đầu đáp: “Đương nhiên là có tiền rồi, hơn nữa còn rất nhiều đó! ĐÚNG RỒI, PHI NGANG KHÔNG NÓI CHO CẬU À? CỤC 9 CÓ DUYỆT CẤP CHO CẬU MỘT CĂN NHÀ, CẬU XEM CẬU VẪN CÒN NHỎ NHƯ VẬY, CHƯA GÌ ĐÃ CÓ NHÀ Ở THUỘC VỀ MÌNH Ở NGAY THỦ ĐÔ RỒI NHÉ, KHÔNG BIẾT LÀ SẼ LÀM BAO NHIỀU NGƯỜI GHEN TỊ CHẾT MẮT.”

“Nhà ở?” Tô Ngọ trợn mắt, nhìn về phía Viêm Phi Ngang.

Lúc này Viêm Phi Ngang đi tới cạnh cậu, xoa xoa đầu cậu, “Chuyện này về rồi sẽ nói với em sau.”

“Ồ.” Tô Ngọ gật đầu, Cố Tinh Hà bên kia vẫn đang chờ cậu trả lời, Tô Ngọ rất động lòng nhưng vẫn muốn trưng cầu ý kiến của Viêm Phi Ngang, cậu ngồi trên ghế trước máy tính, tha thiết mong chờ ngược đầu lên nhìn Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang thấy cậu thực sự rất muốn đồng ý, liền nói: “Muốn tới thì cứ tới đi, khi nào ở trường không có tiết, có thể tới đây một chuyến.” Chỉ làm cố vấn, cũng không có nguy hiểm gì, cũng không cần cậu làm nhiệm vụ, chỉ có điều, sau này Cục 9 lôi kéo những người luôn xem thường những người bình thường là họ đây, cậu nhóc có thể trở thành chỗ dựa cho họ, coi như là trở thành thần bảo hộ cho họ, làm kinh sợ đa số những người kia.

Viêm Phi Ngang ít nhiều có chút theo chủ nghĩa đàn ông, nhưng chỉ ở trên phương diện gia đình mà thôi, nói cách khác anh hy vọng bạn đời của mình luôn được mình chăm sóc, khi ở chung với nhau trong một gia đình, hai người thế nào cũng phải có một người đưa ra quyết định, nhưng ở những phương diện khác, thì lại không cần chủ nghĩa đàn ông của anh xen vào, ví dụ như chuyện công tác của bạn đời, năng lực càng thêm xuất chúng hơn mình, anh có thể sẽ có chút mất mát, nhưng sẽ lại càng cảm thấy tự hào hơn. Tô Ngọ tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, nhưng một ngày nào đó cậu sẽ trở thành một người đàn ông, một người đàn ông càng xuất chúng hơn cả mình, Viêm Phi Ngang cho rằng đây là sự thật rõ ràng

rành, vì vậy bây giờ anh đã bắt đầu điều chỉnh lại tâm tình của mình, tránh cho khi một kia đến, chênh lệch trong lòng anh quá lớn, làm cho hai người khó có thể ở chung với nhau.

Được Viêm Phi Ngang đồng ý, Tô Ngộ lập tức vui vẻ gật đầu với Cố Tinh Hà, “VẬY em làm cố vấn ở đây.”

Cố Tinh Hà vỗ tay cái đập, cười híp mắt nói: “Khế ước đạt thành! Chờ tôi đi đánh báo cáo!”

Cố Tinh Hà vừa đi, Viêm Phi Ngang liền nói kết quả hỏi cung cho Tô Ngộ, “Phó tổng Lưu thừa nhận con rối nguyên rửa trên người Tiêu Triển là do ông ta mời người tạo ra, ông ta và vợ chồng nhà họ Tiêu quan hệ thân cận, vợ chồng nhà họ Tiêu không mê tín, thế nên ông ta nghe được ngày sinh tháng đẻ của Tiêu Triển, mục đích là để lợi dụng Tiêu Triển, từng chút một chuyển tài sản nhà họ Tiêu bằng con đường chính quy thành của mình dưới danh nghĩa bản thân.”

“Lỗ hổng của mấy lời này cũng nhiều quá rồi!” Mạnh Thực hoàn toàn không tin, phó tổng Lưu chỉ là một người bình thường, người bình thường có thể mời tới cao nhân mạnh như vậy sao? Bỏ qua chuyện này không để ý tới vậy, chỉ mới chuyện không chế Tiêu Triển giết người, giải thích đã không ổn! Nếu như chỉ cần tiền, cần bản không cần hẳn phải đi giết người!

Viêm Phi Ngang và Cố Tinh Hà đương nhiên cũng không tin lời ông ta, có điều họ đã sắp xếp người đi lục soát trụ sở của phó tổng Lưu, không cần biết thế nào, trước hết phải rửa sạch tội danh trên người Tiêu Triển đã, những chuyện khác thì chỉ có thể chậm rãi điều tra.

Sáng ngày hôm sau, Tô Ngộ đang ngồi trong sân, tưới nước cho linh thực của cậu, lại nhận được điện thoại Viêm Phi Ngang gọi cho mình.

“Phó tổng Lưu kia còn giấu không ít thứ trong nhà, ngoài không chế con rối nguyên rửa Tiêu Triển ra còn có chứng cứ có thể rửa sạch tội danh cho Tiêu Triển, đó là chuyện ông ta còn cố tình mời luật sư tới chuyên để biện hộ, luật sư biện hộ kia cho rằng lúc đó camera còn chưa kịp thu được hình ảnh Tiêu Triển trực tiếp giết người, mà con dao Tiêu Triển vẫn luôn cầm trên tay kia, không tương xứng với vết thương trên người chết, mà con dao bị nói là “trùng khớp” kia, thì vẫn còn đang ở trong nhà, những điều này đủ để chứng minh Tiêu Triển vô tội.” Còn có vài lời Viêm Phi Ngang chưa nói, đám người kia đột nhiên biến mất sạch khỏi thủ đô, là do thấy chuyện đã bại lộ, liền đẩy phó tổng Lưu ra gánh tội thay.

Viêm Phi Ngang và Cố Tinh Hà vẫn tra ra được một vài manh mối, những manh mối này nằm trên hai con dao kia, họ còn cố ý mời chuyên gia tới làm kiểm tra, trên hai con dao kia, đều để lại vết tích của sức mạnh không bình thường, họ đều cho rằng, con dao trong tay Tiêu Triển kia mới là hung khí thực sự, chỉ có điều vết dao bị người dùng sức mạnh đặc thù xử lý qua, đã hoàn toàn thay đổi, đương nhiên không tương xứng với vết thương trên cơ thể người chết.

Mà đám người kia rút khỏi, cũng không phải không còn lại chút tung tích, tình huống của lòng tạp kia đúng là không tốt chút nào, người Cục 9 bằng vài thủ đoạn, vẫn tra ra được một vài manh mối khi gã rút khỏi, có điều bây giờ cũng chỉ có thể tạm thời kiềm chế, không hành động, tránh đánh rắn động cỏ. Mặt khác, thông qua chuyện của nhà họ Tiêu lần này, họ dần thăm dò được mục đích của đối phương, trên đời này bất luận tổ chức nào muốn hoạt động được, đều cần tài chính và tài nguyên, có lẽ tài chính trong tay những kẻ kia căn bản là không đủ nên mới muốn khống chế toàn bộ nhà họ Tiêu để có thể kiếm càng nhiều

tài chính hơn giúp chúng hoạt động, chuyện này đối với Cục 9 mà nói, chính là một điểm đột phá.

“Nói như vậy, tội danh trên người Tiêu đại ca đã có thể được rửa sạch rồi sao?” Tô Ngộ nghe được nửa ngày chỉ rút ra được một câu này.

“Đúng vậy.”

Tô Ngộ được câu trả lời khẳng định, vô cùng vui vẻ, “Tốt quá rồi, như vậy Nguyên Gia đại ca chắc chắn cũng sẽ rất vui vẻ.” Tô Ngộ và Tiêu Nguyên Gia có liên hệ với nhau, bởi cậu là một mỹ thiếu niên, mà Tiêu Nguyên Gia thì thích nhất là mỹ thiếu niên, đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội tán gẫu với mỹ thiếu niên.

“Bây giờ con rối nguyên rửa này đã tìm được, bọn anh đã mời người tới giải trừ con rối này, có điều cổ trùng kia vẫn còn phải nhờ em lấy ra, bây giờ em đang làm gì? Anh về đón em đi?” Cục 9 có quan hệ chặt chẽ với một vài thiên sư, có điều rất nhiều thiên sư chỉ đoán mệnh, xem phong thủy, bắt quỷ rất lợi hại nhưng lại không có sở trường đối phó với người, hay nên nói là họ không muốn trực tiếp ra tay với người khác thì đúng hơn.

“Em đang trồng cây, anh về đón em đi à? Vậy để em đi thay quần áo.” Tâm tình Tô Ngộ rất tốt, cười híp mắt, bỏ lại vật trong tay, chạy vào nhà tắm rửa mặt thay quần áo.

Lúc cậu rửa mặt, thấy mèo đen nhỏ ngồi xổm bên cạnh, tâm tình có vẻ thật không tốt, cậu tò mò hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không có gì.” Mèo đen nhỏ phờ phạc đáp lại một câu, gần đây nó có cùng Tô Ngộ tu luyện một vài công pháp, tu luyện còn rất chăm chỉ, có điều hôm nay hoàn toàn không có tâm tình tu luyện.

“Ồ.” Tô Ngộ vuốt lông nó, hỏi, “Có phải là người nhớ anh hai không?”

Mèo đen nhỏ vốn đang được cậu vuốt lông rất thoải mái, nghe vậy khựng lại một chút, vô tình đáp: “Không có, ai thèm nhớ anh ta chứ.” Trong nhà có rất nhiều người giúp việc, cũng sẽ chuẩn bị đồ ăn cho nó, hừ!

Tô Ngộ nói: “Anh hai gần đây hình như rất bận, hôm qua ta còn làm anh ấy bị lỡ việc, có lẽ gần đây anh ấy không có thời gian về nhà.”

“Đã bảo là không thêm để ý tới anh ta rồi mà.” Mèo đen nhỏ mắt hững hờ đứng dậy, có vẻ không muốn tiếp tục thảo luận vấn đề này với cậu, trực tiếp nhảy xuống đất, nhẹ nhàng đi mất.

Tô Ngộ vẫn cảm thấy nó đang nói dối, anh hai rất tốt mà, mèo đen nhỏ thích anh ấy là rất bình thường. Cậu thở dài, rửa sạch tay và mặt, đi vào trong phòng thay quần áo sạch.

Viêm Phi Ngang về đến nhà, Tô Ngộ đã ăn mặc chỉnh tề đứng chờ anh ở cửa nhà, trên vai còn đeo túi chéo, có điều bên trong đựng đầy thứ.

“Sao lại chờ ở bên ngoài?” Viêm Phi Ngang hỏi sau khi cậu đã ngồi lên xe, tiện tay cầm túi chéo vai của cậu, lật xem đồ bên trong, một chai sữa, còn có chút hoa quả, còn có bánh ngọt được trang trí rất tinh xảo đẹp dễ, cứ như chuẩn bị cho bạn nhỏ ở vườn trẻ đi tham quan vậy, Viêm Phi Ngang thở dài một cách khó giải thích.

“Mấy thứ này đều là mẹ chuẩn bị cho em, em sợ anh đi gấp, nên liền ra ngoài chờ anh.” Tô Ngộ cầm một trái dâu tây đã rửa sạch sẽ từ trong túi ra cắn một cái, ngọt ngọt lại chua chua, ăn rất ngon. Những trái dâu tây này đều đã rửa sạch sẽ, rồi được đựng trong hộp, cậu muốn ăn lúc nào cũng có thể mở hộp ra là ăn được, chuẩn bị vô cùng chu đáo.

Viêm Phi Ngang không biết nên nói gì nữa, anh vốn cảm thấy người trong nhà quá chiều Tô Ngộ, cho cậu ăn nhiều quá, nhưng mà gần đây hình như anh cũng gần như...

Không cần biết đang ở đâu, mỗi lần thấy có người đang ăn đồ ngọt, đồ ăn vặt, đều cảm thấy thật không tệ, liền muốn mua một chút cho Tô Ngộ ăn... Tô Ngộ là yêu tinh, sẽ không bị sâu răng hay đau bụng, nhưng bây giờ cậu đang cao lên, phải ăn thức ăn giàu dinh dưỡng mới càng thích hợp, đương nhiên đây cũng có thể chỉ là nhận thức dựa theo cơ thể con người của anh mà thôi.

Xe đến Cục 9, Tô Ngộ không ăn nữa, cẩn thận cất đồ ăn còn lại vào trong túi đeo, cùng Viêm Phi Ngang đi vào Cục 9.

Muốn lấy cổ trùng trong đầu Tiêu Triển ra, đối với Tô Ngộ vẫn là tương đối dễ dàng, có điều tất cả mọi người đều nghe đồn tà vật này vừa hung tàn lại quỷ dị, cảm thấy rất hứng thú, vội vàng tỏ ý muốn vây xem.

Tô Ngộ chưa bao giờ biết từ chối người khác lúc này lại từ chối, cậu lắc đầu nói: “Cổ trùng này rất đáng sợ, nếu như không cẩn thận, nó có thể sẽ chui vào trong người mọi người, đừng lại gần thì hơn.”

Mọi người vừa nghe vậy, nhất thời cũng không có ai dám ở lại, dù có hiếu kì thì cũng không thể quan trọng bằng mạng sống!

Sau khi mọi người đi rồi, Viêm Phi Ngang hỏi cậu: “Em sẽ gặp nguy hiểm sao?”

Tô Ngộ lắc đầu, có chút tự hào đáp: “Cổ trùng bây giờ đã hoàn toàn nghe theo sự chỉ đạo của em, nó không làm em bị thương được!” Cổ trùng mặc dù là tà vật nhưng cũng là một loại năng lượng, đương nhiên sẽ càng thích linh lực của cậu, chứ không chỉ đơn thuần là máu, linh lực của Tô Ngộ bây giờ đang trong trạng thái ngưng tụ, cổ trùng muốn nuốt càng nhiều linh lực, đương nhiên nhất định sẽ phải thân phục cậu.

Viêm Phi Ngang chắc chắn Tô Ngộ có thể giải quyết một mình rồi, liền sắp xếp một phòng trong Cục 9, bảo người đưa Tiêu Triển tới.

Tô Ngọ và Tiêu Triển ở trong phòng không lâu, hai người đã cùng ra khỏi phòng, trên mặt đều là vẻ vui mừng, có vẻ chuyện lấy cổ trùng ra rất thành công.

Cố Tinh Hà thấy Tô Ngọ cầm một cái lọ sứ nhỏ trong tay, đó là cái lọ Tô Ngọ hỏi mượn hần trước khi vào phòng để thả cổ trùng vào, Cố Tinh Hà nhất thời không tìm được lọ chứa tốt hơn, đành phải đưa cái gạt tàn thuốc lá có tạo hình kì quái trên bàn mình kia cho cậu.

Hần nhìn cái gạt tàn kia, lại gần hỏi: “Cổ trùng ở trong này à?” Hần rướn cổ đưa mắt nhìn vào trong một chút, nhưng có thể nào cũng không nhìn thấy được.

“Vâng, có điều anh không nhìn thấy nó được đâu, em phải dùng linh lực mới có thể khiến nó không chạy ra được.” Tô Ngọ cũng không dám buông tay, cũng không dám để mọi người xuất hiện trước mặt cổ trùng, dù sao cổ trùng trời sinh chính là tà vật kí sinh trong cơ thể con người.

Trái lại thiên sư giúp Tiêu Triển giải quyết con rối nguyên rửa kia liếc mắt nhìn một cái, gõ gõ cầm một cái, nói: “Tuy rằng ta làm thiên sư nhiều năm như vậy rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy cổ trùng, hóa ra là dài như vậy, thoát nhìn cũng không buồn nôn.”

Con cổ trùng này vốn đã có một chút năng lượng trong người, hơn nữa còn khá mạnh mẽ, thế nên tác dụng của nó là khống chế công tác của con rối nguyên rửa, chứ không phải là trực tiếp dùng để điều khiển Tiêu Triển, có lẽ là sợ nó càng lúc càng lớn mạnh, cuối cùng người thi thuật cũng không có cách nào khống chế nữa, trái lại còn mang theo Tiêu Triển hoàn toàn thoát khỏi khống chế, chuyện này thực ra cũng không phải là hoàn toàn không được...

Bây giờ cổ trùng này trái lại thành vật không ai tiếp nhận, dù sao cũng là tà vật, Cục 9 lại không ai khống chế nổi, Tô Ngọ đành phải tự mình tiếp nhận, cậu nghĩ một lát rồi nói: “Vậy em trực tiếp nuôi nó thành con to luôn đi, sau đó để nó tu luyện với em, không cho nó tiếp tục làm chuyện xấu nữa...”

Mọi người: “...”

Cố Tinh Hà bỗng nhiên liếc mắt đồng tình nhìn Viêm Phi Ngang một cái – hần dù sau cũng là người biết quan hệ thực sự của nhóc này với Viêm Phi Ngang, mà hần nói thế nào cũng là thủ trưởng của Viêm Phi Ngang – nếu vợ hần ngày nào cũng ở nhà nuôi sâu, hần chắc chắn sẽ hỏng mất! – đương nhiên điều kiện đầu tiên là hần phải có vợ cái đã.

Viêm Phi Ngang lại không có phản ứng gì quá lớn, hay phải nói, từ đầu anh đã cân nhắc rằng Tô Ngọ có thể sẽ đưa ra giải pháp này.

Chuyện của Tiêu Triển đã giải quyết xong hoàn toàn, hần cũng đã được rửa sạch hoàn toàn tội danh trên người, có thể danh chính ngôn thuận trở lại Tiêu gia. Chỉ có điều, Tiêu Triển cũng không cảm thấy vui vẻ bao nhiêu, ba mẹ hần bị tai bay vạ gió, từ đây mãi mãi cách trở âm dương, mà thủ phạm thực sự hại chết ba mẹ hần, vẫn cứ nhơn nhơn ngoài vòng pháp luật, hần sao có thể vui nổi.

“Tiêu đại ca, em bảo Nguyên Gia đại ca tới đón anh về.” Tô Ngọ mở to mắt nhìn anh.

Tiêu Triển không ngờ cậu nhóc lại bị cảm xúc của mình ảnh hưởng, cười với cậu, nói: “Em và Nguyên Gia thực ra cũng hợp nhau đấy, có điều nó có lẽ sẽ không tới đón anh đâu.”

“Tại sao, không phải anh ấy rất quan tâm tới anh hay sao?” Tô Ngọ nghiêng đầu, cậu cảm thấy bầu không khí giữa hai anh em nhà này luôn thật kì quái.

“Bởi vì nó ghét anh.” Tiêu Triển hít sâu một hơi, sau đó cười với cậu.

“Hả? Không thể nào, rõ ràng anh ấy rất lo cho anh mà.”

“Nó lo cho anh, là bởi anh là con của ba mẹ, nó ghét anh, cũng bởi anh là con của ba mẹ.” Tiêu Triển cười nói.

Tô Ngọ mờ mịt đầy mặt, nghe mà không hiểu.

Viêm Phi Ngang chiều nay còn phải đi làm, Tô Ngọ không muốn xa anh, vì vậy liền ở lại cùng anh.

Lúc họ ăn trưa, Tô Ngọ hỏi nghi hoặc của mình trong lúc nói chuyện với Tiêu Triển, muốn được Viêm Phi Ngang giải đáp.

Nhà ăn của Cục 9 không tệ, Viêm Phi Ngang múc canh sườn cho Tô Ngọ, nghe thấy cậu nói liên miên một tràng, chờ cậu nói xong, mới lên tiếng: “Có lẽ trong lòng Tiêu Nguyên Gia rất hâm mộ Tiêu Triển, nhưng cũng ghen tị bởi cậu ấy mới là con ruột của ba mẹ, thế nên tình cảm mới phức tạp như vậy.”

“Phải vậy không?” Tô Ngọ vẫn không hiểu, “Vậy anh ấy không phải cũng đã trở thành con trai của ba mẹ Tiêu rồi sao? Tại sao vẫn luôn hâm mộ chứ?” Giống như cậu vậy, cậu bây giờ cũng gọi ba mẹ Phi Ngang là ba mẹ, mỗi ngày đều rất vui vẻ, bởi cậu cũng có ba mẹ, ba sẽ cùng cậu chơi đùa, còn mẹ sẽ chuẩn bị cho cậu rất nhiều món ngon, thật là tốt! Cậu không hề ghen tị với Phi Ngang một chút nào!

Có lúc Tô Ngọ thật giống như quyển sách mười vạn câu hỏi vì sao, các câu hỏi liên tục không ngừng thò ra, Viêm Phi Ngang lại vẫn rất kiên trì, vừa giục cậu ăn cơm vừa giải thích cho cậu nghe, “Lòng ghen tị của con người có thể rất đơn giản, cũng có thể rất phức tạp, nghe đâu năm đó Tiêu Nguyên Gia ở cô nhi viện, bị bệnh chùng mấy ngày, nhiều đêm sốt mơ màng luôn gọi mẹ, mẹ Tiêu Triển lúc đó đứng lúc đang làm từ thiện ở cô nhi viện kia, cảm thấy cậu ấy quá đáng thương nên mới tự mình chăm sóc cho cậu ấy cả một buổi chiều, lúc Tiêu Nguyên Gia tỉnh lại đã nằm trong lòng bà... Sau đó nhà họ Tiêu nhận nuôi cậu ấy, theo lời giải thích của Tiêu Triển, Tiêu Nguyên Gia không hề muốn xa rời ba mẹ nuôi của mình một chút nào, vô cùng nghe lời trước mặt ba mẹ nuôi, cho nên anh nghĩ cậu ấy sẽ ghen tị với Tiêu Triển, không phải là bởi Tiêu Triển làm mọi việc đều hoàn mỹ, bề ngoài và học lực đều tốt, mà có lẽ chỉ đơn thuần bởi trong người Tiêu Triển chảy dòng máu của ba mẹ Tiêu, mà Tiêu Triển trời sinh đã có được, có lẽ cũng chưa từng chú ý tới, còn Tiêu Nguyên Gia dù có nỗ lực thế nào, đời này cũng không chiếm được, chỉ là cậu ấy quá yêu ba mẹ nuôi của mình thôi.” Yêu sẽ hy vọng trên người mình cũng chảy dòng máu của họ, đồng thời lại vừa

yêu vừa hận Tiêu Triển được di truyền dòng máu đó.

Tô Ngộ nghe xong nước mắt lưng tròng, nói: “Nguyên Gia đại ca thật đáng thương.” Cậu cuối cùng cũng đã rõ ràng hơn một chút, rằng tại sao giữa hai anh em kia lại phức tạp như vậy, bởi mỗi người đều có tình yêu thương và lòng đố kị, có lẽ mỗi người đều không giống nhau, thế nên mới sinh ra tình cảm phức tạp như vậy.

“Đừng khóc.” Viêm Phi Ngang dùng khăn giấy lau nước mắt trên mặt cho cậu, “Những chuyện này đều chỉ là suy đoán của anh thôi, sự thật cũng chưa chắc đã là như vậy.”

Tô Ngộ gật đầu, ngoan ngoãn để anh lau khô nước mắt, cậu vẫn cảm thấy Nguyên Gia đại ca thật là đáng thương, cũng giống cậu, đều là cô nhi, Tô Ngộ có thể hiểu được tâm tình và tình cảm của cậu ta, thế nên sau này cậu thật muốn làm bạn với Nguyên Gia đại ca.

41. Chương 41

Giải trừ con rối nguyên rửa cùng với cổ trùng trong đầu Tiêu Triển xong, tiếp đó Tô Ngộ cũng không cần phải làm gì nữa, hai ngày nay Tô Ngộ đều chuyên tâm ở nhà chữa thương cho Viêm Vân Hải, thuận tiện trông linh thực trong sân.

Khang Văn Thanh chọn vài căn nhà ở đoạn đường không tệ, nhìn thấy Tô Ngộ bà liền bảo: “Tô Ngộ, lại đây xem cái này, rửa tay một chút đi.”

“Vâng.” Tô Ngộ đứng dậy, dùng tay áo lau mồ hôi trên mặt, cười híp mắt đi đến bên vòi nước rửa tay, bước nhanh vào phòng với bà.

“Lại đây xem một chút, đây là mấy căn nhà chọn cho con với Phi Ngang, nhìn xem có thích không.” Khang Văn Thanh ngồi xuống ghế salon, đặt đồ trước mặt cậu.

“Nhưng con xem không hiểu.” Tô Ngộ cầm giấy lật một chút, trên giấy là bản vẽ 2D, cậu nhìn liền không có khái niệm gì.

Khang Văn Thanh cũng rất kiên trì, mỗi căn đều giải thích tỉ mỉ cho cậu một lần, cuối cùng còn cười nói: “Nhà cũng không quá lớn, chỉ có con với Phi Ngang ở, quá lớn sẽ có khoảng trống, có điều những căn nhà này đều có ưu điểm là có ban công, tầm nhìn từ ban công cũng rất tốt, không phải con rất thích như vậy sao? Lúc đó trang trí nhà tràn ngập ánh sáng, cũng rất thoải mái.”

Sau khi Tô Ngộ nghe bà nói xong, cảm thấy như vậy cũng cực kì tốt, cũng không khác hồi trước cậu bàn với Phi Ngang lắm.

“Vậy sau khi chuyển đi có xa nhà không?” Tô Ngộ vẫn rất thích ở cùng với ba mẹ, còn cả với mọi người ông bà nội nữa, cho dù họ có mua nhà mới, cũng sẽ vẫn thường xuyên trở về đây ở.

Khang Văn Thanh nghe vậy nở nụ cười, xoa xoa đầu cậu, đáp: “Không xa, Phi Ngang đang chọn trường học cho con, mấy căn nhà này đều gần khu trường học, con đến trường thì không về nữa, cứ ở lại nhà bên đó, khi nào không đi học thì về đây ở.” Tô Ngộ đến trường rồi cũng sẽ có thể kết thêm vài người bạn, còn có thể học được gì hay không cũng không phải là điều quan trọng nhất.

“Vậy cũng được, có điều Phi Ngang cũng phải thích mới được.”

Khang Văn Thanh nhìn cậu một cái, thằng nhóc này đúng là luôn hướng về thằng con tính tình lạnh nhạt nhà họ, cho dù bà có là mẹ, cũng thật lòng cảm thấy nói không chừng thằng con nhà mình đời trước đã cứu cả dải ngân hà.

“Con xem trước đi đã, có căn nào vừa ý, lúc đó chúng ta cùng đến xem, con thích, Phi Ngang chắc chắn cũng sẽ thích.”

Tô Ngộ nghe bà nói vậy, trong lòng vui sướng hài lòng, Phi Ngang đúng là cực kì tốt với cậu, sẽ dẫn cậu đi xem phim, ở cùng anh còn có thể được ăn ngon, anh cũng không còn quá nghiêm như trước đây.

Có điều cuối cùng Tô Ngộ cũng không thể chọn ra căn hợp lý trong số đồng nhà kia, bởi mỗi căn nhìn đều không tệ, cậu chọn tới chọn lui đều thích cả, căn bản không chắc chắn. Khang Văn Thanh cũng bất đắc dĩ, không thể làm gì hơn là quyết định chờ Viêm Vân Hải đỡ hơn một chút, mọi người lại cùng họ đi xem nhà ở.

Khang Văn Thanh trước đây cũng đi làm, có điều sau khi bọn nhỏ đều đã lớn, ba mẹ chồng đều đã già, bà thẳng thắn từ chức ở nhà chuyên tâm chăm sóc con cái, thuận tiện cũng buôn bán một chút, coi như là có chút tài sản. Bởi vậy ngoài căn nhà này ra, Khang Văn Thanh còn thay Tô Ngộ mua thêm vài gian cửa hàng, những chuyện này Tô Ngộ cũng không hiểu, Khang Văn Thanh liền tự mình ôm lấy hết mọi việc, không chỉ mua cửa hàng giúp cậu mà còn trực tiếp kinh doanh.

Ngoài những vật mà Khang Văn Thanh cho Tô Ngộ, Viêm Phi Ứng cũng cho Tô Ngộ vài cửa hàng trên đoạn đường phồn hoa, cùng với một vài sản phẩm đầu tư, có điều những thứ này anh và Khang Văn Thanh đều ăn ý giúp Tô Ngộ xử lý, mỗi tháng tiền kiếm được sẽ đều chuyển vào thẻ cho Tô Ngộ, chỉ có Tô Ngộ là hoàn toàn không biết gì, một nghìn hay một vạn tệ đối với cậu mà nói, căn bản cũng chẳng khác gì nhau cả, cũng đều có thể dùng để mua thức ăn được.

Tô Ngộ hai ngày nay cẩn thận kiểm tra não bộ cho Viêm Vân Hải một lần, có chỗ không hiểu liền hỏi Đường Hồng, hai người, một người có thể nắm bắt được tình trạng, một người là bác sĩ có y thuật giỏi, liền thủ lại, liền trở thành tổ hợp mạnh nhất.

“Cậu bé rất thông minh, nghe nói em muốn đi học y? Anh thấy không tệ đâu, đề cử cho em trường học trước đây anh từng học.” Đường Hồng cười híp mắt chuyển bút, vừa này y giải thích cho Tô Ngộ rất nhiều thắc mắc, có cái không thể nói rõ ràng, y liền dùng bút vẽ một chút, Tô Ngộ vừa xem đã có thể hiểu được,

điều này làm cho Đường Hồng có chút thích lên mặt dạy đời cực kì có cảm giác thành tựu.

“Hi hi.” Tô Ngộ được y khen, ngượng ngùng gãi gãi mặt, đôi mắt to sáng lấp lánh nhìn y, “Phi Ngang nói sẽ giúp em chọn trường học, nếu như có thể chọn được trường mà Đường đại ca học trước đây thì tốt rồi.”

Đường Hồng bị ánh mắt đáng yêu kia nhìn tới có chút khó nhịn, giơ tay xoa xoa đầu cậu một chút, ho khan một tiếng, cảm giác mình khá là giống mấy ông chú biến thái.

Não Viêm Vân Hải bị thương không nặng lắm, nhờ Tô Ngộ kiên trì mỗi ngày đều không ngừng đúng giờ dùng linh lực trị cho, qua mấy ngày, cuối cùng dần dần ông cũng đã có thể phát ra được âm thanh.

Một lần nữa có thể nghe được ông nói chuyện, vui nhất không ai khác ngoài Khang Văn Thanh, mấy ngày sau đó bà vẫn luôn vui sướng, mua cho Tô Ngộ rất nhiều thứ, tuy rằng những thứ này đa số đều bị chất đống trong tủ quần áo.

Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng đã chọn xong trường cho Tô Ngộ, đúng là trường cũ mà Đường Hồng đã từng học. Trường này rất nổi tiếng trong nước, Tô Ngộ chẳng những không có học lực, thậm chí trước nay còn chưa từng đi học, chữ giản thể cũng mới bắt đầu nhận mặt chữ trong khoảng thời gian gần đây, mới học vỡ lòng được một chút, muốn dựa vào bản lĩnh để vào trường này, hoàn toàn không có khả năng, có điều Tô Ngộ bây giờ là cố vấn của Cục 9, Cục 9 định kì có đưa một vài học viên tới một số trường học, học một số tri thức theo thông lệ, vừa vặn đưa Tô Ngộ đi làm học viên lâm thời.

Tô Ngộ nghe nói mình có thể đi học, vô cùng vui vẻ, dù sao tới trường học có nghĩa là có thể quen biết càng nhiều người, kết thêm càng nhiều bạn. Hồi cậu vừa mới xuống núi, có chút sợ người địa phương, nhưng bây giờ đã hoàn toàn quen, dù sao bây giờ cậu đã không còn một mình, cậu có người nhà, còn có đối tượng giao phối cực tốt với cậu, cũng sẽ không bao giờ cảm thấy cô độc nữa.

Hôm sau, trời còn chưa sáng, Tô Ngộ đã chui ra khỏi chăn của Viêm Phi Ngang, nằm ý trong ngực Viêm Phi Ngang, cả người, không đúng, toàn thân sọc bay đều hưng phấn tới nỗi không ngủ được!

Viêm Phi Ngang vốn còn muốn để cậu ngủ thêm một lát, thế nên không rời giường, lúc này thấy vẻ mặt cậu hưng phấn, cũng ngồi dậy, cậu nhóc biến về nguyên hình tựa như một quả cầu, lăn từ trên ngực anh xuống, bị Viêm Phi Ngang đưa tay bắt lấy.

“Ngủ dậy rồi?” Viêm Phi Ngang ngồi trên giường, cúi đầu nhìn cậu nhóc trong lòng bàn tay.

Hai móng vuốt của Tô Ngộ nắm vào nhau, cái đuôi to sau lưng ve vẩy, hưng phấn nói: “Phi Ngang, em muốn đi học!”

Ánh mắt Viêm Phi Ngang bị cái đuôi của cậu hấp dẫn, đáp lại vô cùng đả kích: “Sắp tới tháng bảy rồi, học kì này đã sắp kết thúc, muốn đi học cũng phải chờ hai tháng nữa.”

“Hả? Bây giờ không đi được ngay à?” Tồi hôm qua Tô Ngọ biết mình cũng có thể đi học, quá hưng phấn, căn bản không nghe kĩ!

Ngón tay Viêm Phi Ngang chạm nhẹ vào chóp đuôi đã ngừng vẫy của cậu, giải thích: “Bây giờ tất cả mọi người đều đang chuẩn bị cho kì thi, giáo viên không dạy học, em tới cũng không có gì để học, hơn nữa thi xong sẽ nghỉ hè ngay, không bằng chờ học kì sau lại tới.”

Tô Ngọ thế mới biết trường học sẽ nghỉ hè, không thể đi học ngay, vô cùng buồn bã, cái đuôi to cũng rũ xuống.

Viêm Phi Ngang bước xuống giường, đặt cậu lên giường, bảo cậu biến thành hình người, nói: “Thời gian này anh mời giáo viên tới dạy cho em, học ở nhà một thời gian đã, như vậy sau này tới trường, cũng không đến nỗi nghe mà hoàn toàn không hiểu.”

“Giáo viên còn có thể tới nhà ta dạy sao?” Tô Ngọ cảm thấy thật không thể tin nổi, trong tưởng tượng của cậu, giáo viên đều giống như đại sư Thanh Sơn vậy, vô cùng lợi hại lại bác học, giống như cao nhân, Tô Ngọ vẫn luôn rất sùng bái đại sư Thanh Sơn, tưởng tượng một chút nếu để đại sư Thanh Sơn đường xa tới dạy cậu tu luyện... chuyện này, Tô Ngọ căn bản không dám nghĩ tới!

“Có thể, yên tâm đi.” Viêm Phi Ngang cầm quần áo sạch đưa cho cậu, chờ cậu mặc quần áo xong, lại cùng nhau vào nhà tắm đánh răng xong mới nắm tay cậu cùng đi ăn sáng.

Trước đây bữa sáng nhà họ Viêm đều khá bình thường, từ khi Tô Ngọ đến, không chỉ Khang Văn Thanh, mà ngay cả bếp trưởng cũng tình nguyện làm thêm nhiều món cho cậu, dù sao thức ăn mình làm ra, được một cậu bé đáng yêu như vậy mỗi ngày vừa ăn vừa cảm động, ai cũng muốn sử dụng bản lĩnh toàn thân, xuất toàn bộ sở trường của mình ra!

Em gái Viêm trò giỏi tối hôm qua vẫn chưa về lại trường học, sáng nay nghe nói chị dâu tư của mình muốn đi học, hơn nữa còn là tới chính trường học của mình, vô cùng hưng phấn.

“Chị dâu, chị dâu, sau này chúng ta có thể cùng tới trường học rồi!” Viêm Phi Tuyết không để ý tới “dâm uy” của anh tư mình, đẩy Tô Ngọ ngồi xuống cạnh mình, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu.

“Hả? Chúng ta học cùng một trường sao?” Tô Ngọ trước đây từng nghe nói thủ đô có rất nhiều trường học.

“Đúng vậy, chúng ta có thể đi học cùng nhau rồi, ở trường em có quen rất nhiều người, có thể giới thiệu cho anh rất nhiều bạn, em cũng rất quen thuộc với trường học, có thể đưa anh đi dạo một vòng.” Viêm Phi Tuyết chớp đôi mắt to, cố gắng tự đề cử bản thân với cậu.

“Vậy thì tốt quá rồi! Cảm ơn em!” Có thể ở một nơi mình mong chờ mười phần, gặp được người quen, mà người kia còn là em gái của Phi Ngang, điều này làm cho Tô Ngọ vô cùng vui vẻ.

Ông nội ngồi trên ghế nghe thấy đối thoại của hai đứa cháu, lúc này mới nói: “Để tãi xế nhà mình đứng giờ đi đón hai đứa đi, đừng để hai đứa phải chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng.”

“Cảm ơn ông nội.” Tô Ngọ tuy rằng không rõ “chen chúc trên phương tiện giao thông công cộng” có nghĩa là gì, nhưng cậu đã quen ngọt miệng nói cảm ơn với người khác. Nhờ có cậu, mà Viêm Phi Tuyết được chỗ tốt khiếp sợ đưa mắt nhìn ông nội, phải biết từ khi cô lên trung học, đã không còn dãi ngộ này nữa! Nghe nói mấy người anh trai của cô còn thảm hơn, từ năm hai tiểu học đã bắt đầu cấm chỉ người trong nhà đưa đón mỗi ngày, chỉ cho phép anh trai lớn hơn một chút đi cùng... quả nhiên đi cùng chị dâu tư có thịt ăn! Viêm Phi Tuyết xiết chặt nắm tay, kiên định với lý tưởng này!

Viêm Phi Ngang mời gia sư về cho Tô Ngọ còn phải đợi đối phương có thời gian rảnh mới có thể tới đây dạy, anh lo Tô Ngọ ở nhà sẽ chán, ăn sáng xong liền hỏi cậu: “Có muốn đi làm cùng anh không?”

“Được đó, muốn đi.” Tô Ngọ ở nhà đúng là không có việc gì làm, linh thực mấy ngày nay có người trong nhà giúp đỡ, đã trông sắp xong, Viêm Văn Hải sau khi có thể nói chuyện lại được, đã bắt đầu trở lại cương vị công tác, cậu chỉ cần định kì kiểm tra lại não bộ cho ông là được, thế nên cậu ở nhà ít nhiều cũng có chút nhàm tẻ.

Thực ra bà nội và Khang Văn Thanh mỗi ngày sẽ đều chuẩn bị không ít thức ăn ở nhà, bảo Tô Ngọ giúp hai người nếm thử vị, hoặc cùng cậu chơi ít trò chơi, kéo cậu cùng nói chuyện, nhưng Tô Ngọ vẫn cảm thấy chán, cậu muốn đi học, quen nhiều người hơn, cũng muốn nhìn dáng vẻ của Phi Ngang khi đang làm việc.

Viêm Phi Ngang vì vậy liền nắm tay cậu lên xe, sau đó đưa cậu cùng đến Cục 9.

Cục 9 gần đây vẫn luôn bận nhiều việc, lần này thông qua chuyện nhà họ Tiêu, họ bắt được vài người tuy rằng chỉ là người bình thường, chuyện có thể hỏi ra cũng có hạn nhưng họ nếu đã có thể làm việc ở đây, đương nhiên là có bản lĩnh hơn người, am hiểu nhất việc chỉ thông qua vài chi tiết nhỏ, không đáng kể lại có thể suy ra chân tướng đằng sau.

Viêm Phi Ngang cũng rất bận, vừa mới tới văn phòng đã bị Cố Tinh Hà gọi đi, cũng chỉ có thể để Mạnh Thực tiếp đãi Tô Ngọ.

Tô Ngọ bây giờ là khách quý của Cục 9, bởi cậu đưa ra một bộ công pháp tu luyện hoàn chỉnh kia, làm cho người tài ba kẻ dị sĩ mà Cục 9 vẫn luôn lôi kéo kia nổi lên lòng hiếu kì. Cố Tinh Hà muốn quản lý đám người này tốt hơn, nên vẫn chưa công bố toàn bộ bộ công pháp ra, hần thẳng thắn nói Cục 9 “thường phạt phân minh”, chỉ có người có cống hiến trong công việc mới có thể có được môn công pháp này, trong lúc nhất thời mấy người tài ba kẻ dị sĩ trong Cục 9 luôn làm việc qua loa đều tích cực hần lên, dù sao cũng có cả một miếng thịt to tướng đang treo trước mắt mà! Muốn ăn thịt thì phải nỗ lực!

Đương nhiên cũng có vài người muốn đi theo con đường tà đạo, muốn trực tiếp ra tay với người có công pháp, có điều Cố Tinh Hà và Viêm Phi Ngang đều ngậm miệng không nói, bởi vậy họ phí hết tâm tư, cũng không biết đến tột cùng ai lại dễ dàng đưa chí bảo cho Cục 9 như vậy, sao lại không cho họ gặp gỡ chứ?! Đúng là muốn bóp cổ tay người khác!

Có điều Tô Ngo trở thành khách quý của Cục 9, còn trở thành cổ vấn của Cục 9, người bình thường làm việc trong tòa nhà vô cùng tò mò về cậu, còn có người lén lút liên hệ với người tài ba, kẻ dị sĩ kia, cũng đang suy đoán không biết bộ công pháp kia có liên quan tới cậu hay không, lúc này thấy cậu quang minh chính đại cùng đi làm với Viêm Phi Ngang, liền muốn lại gần thấy sang bắt quàng làm họ.

Nhưng có Mạnh Thực ở đó, ai cũng dừng hông rấp tâm bất lương lại gần manh vật!

Anh ta trực tiếp đẩy ghế ngồi cạnh bên Tô Ngo, cười híp mắt trò chuyện với cậu, ngăn trở bất kì ai có ý đồ, đồng thời theo ý của Viêm Phi Ngang còn kể cho cậu nghe về một vài vụ án do Cục 9 xử lý.

Vụ án Cục 9 xử lý đều là một vài câu chuyện quỷ dị, Tô Ngo quả nhiên cảm thấy rất hứng thú, nghe tới mê ly.

Mạnh Thực đang kể tới một câu chuyện, không biết thứ kia là người hay là quỷ, vào nhà người khác, chà đạp dân nữ, chỉ vì muốn thải bỏ nguyên dương, tăng tiến tu vi.

“Hả?! Vậy cuối cùng cũng không bắt được sao?!” Tô Ngo nghe tới thót tim, trước đây cậu cũng có từng nghe mấy yêu tinh xuống núi kể lại câu chuyện này, có điều những yêu tinh ác độc kia, cuối cùng đều không có kết quả tốt!

Mạnh Thực buồn bực lắc đầu, thở dài nói: “Không, bọn anh tìm vài thiên sư, cuối cùng vẫn không tóm được nó, hơn nữa sau đó nó hoàn toàn không còn động tĩnh gì nữa, rốt cuộc cũng không còn chuyện tương tự xảy ra, lại càng không bắt được, anh đoán là quỷ quái sợ bị thiên sư bắt được nên đã đào tẩu không dám tái phạm nữa.”

Tô Ngo nghe xong vô cùng tức giận, “Loại yêu tinh này, căn bản cũng không xứng tu luyện!” Cậu ghét nhất là dùng sức mạnh từ linh lực yêu tinh để bắt nạt người bình thường, cậu từng nghe những yêu tinh khác nói, danh tiếng yêu tinh bọn họ đều bị những loại yêu tinh như vậy làm liên lụy, cho nên đã từng có rất nhiều người, đều cảm thấy yêu tinh là kẻ xấu, nhưng sự thực căn bản cũng không phải là như vậy, yêu cũng có yêu tốt, họ sẽ giúp đỡ con người, sẽ yêu thương con người, cùng con người sinh con đẻ cái, sao có thể không phải là yêu tinh tốt được!

Mạnh Thực phụ họa gật đầu, “Chỉ đáng thương cho cô gái kia, sau này không hề dám dính tới những chuyện như vậy nữa, còn bởi vậy mà sinh ra bệnh tâm lý, cả đời đều đã bị phá hủy.”

Tô Ngo nhất thời càng tức giận hơn, sau khi cậu xuống núi, những cô gái mà cậu quen đều đáng yêu và mềm yếu, giống như Thẩm Lan, hay Viêm Phi Tuyết, những cô bé dễ thương như vậy, sao lũ yêu tinh có thể nở làm tổn thương họ!

“Nếu như em gặp được mấy yêu quái kia, nhất định sẽ làm cho chúng phải bị trừng phạt!” Tô Ngo tức giận nói.

Hai người đang nói chuyện trong phòng làm việc của Viêm Phi Ngang, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, họ

ngẩng đầu lên liền nhìn thấy một người trẻ tuổi đang đứng ở đó, cười híp mắt nhìn họ.

“Có chuyện gì vậy?” Mạnh Thực hỏi.

“Thật không tiện, quấy rối hai người trò chuyện.” Người trẻ tuổi vừa cười cười với anh ta, vừa nhìn về phía Tô Ngộ cười nói, “Thấy có bạn nhỏ ở đây, nhện không được muốn tới chào hỏi, có cần tôi đi mua chút đồ uống về đây không?”

Tô Ngộ thấy cậu ta cười với mình, nhưng bởi không quen biết, nên cũng không nói lời nào. Mạnh Thực gật đầu nói: “Được, làm phiền cậu mua giúp Tiểu Ngộ chai nước uống, chỗ tôi có tiền lẻ đây.”

“Không cần đâu, cũng không đáng bao nhiêu tiền.” Người trẻ tuổi xua tay.

Tô Ngộ đưa mắt nhìn cậu ta đi khỏi, tò mò hỏi Mạnh Thực: “Anh ta là ai vậy?”

“Đồng nghiệp thôi.” Mạnh Thực thuận miệng đáp lại một câu, rồi lại tiếp tục tán gẫu với cậu.

Vụ án đặc thù bị đưa tới Cục 9 có rất nhiều, dù sao một quốc gia lớn như vậy, sẽ có rất nhiều nơi xảy ra chuyện quái dị, Tô Ngộ nghe vô cùng tập trung, có một vài chuyện cậu biết, còn có thể giải thích cho Mạnh Thực, vì sao lại xảy ra chuyện quỷ dị như vậy, có thể có ảnh hưởng tới con người hay không.

Mạnh Thực đến cuối cùng, ánh mắt nhìn cậu đã có chút kì quái, không nhện được mà nhẹ giọng nói: “Anh sắp hoài nghi Tiểu Ngộ cậu thực ra cũng là yêu tinh rồi, không ngờ lại biết được nhiều chuyện như vậy!”

Tô Ngộ nhất thời có chút chột dạ, cậu đúng là yêu tinh mà, nhưng không thể nói cho người khác biết, chỉ có thể thầm nói trong lòng một câu áy náy với anh ta.

Có điều Mạnh Thực cũng là người xuề xòa, hoàn toàn không hề cảm thấy có gì kì lạ, sau khi nói xong còn tự mình cười cười, “Có điều làm gì có yêu tinh nào dễ nhìn như vậy chứ, là anh nghĩ nhiều rồi.”

Tô Ngộ: “...”

Hai người, một tên xuề xòa qua loa, một tên là ngọc bạch ngọt, ở cùng nhau nói chuyện còn nói tới say sưa, Mạnh Thực nói khô cả họng, còn đi rót cốc nước uống rồi tiếp tục quay lại nói chuyện tiếp với cậu.

Tận tới trưa, Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng trở về văn phòng gọi Tô Ngộ đi ăn cơm, tổ hợp hai người lúc này mới tan.

Buổi trưa vẫn là ăn trong phòng ăn, Tô Ngộ vừa nãy hàn huyên với Mạnh Thực cả nửa ngày, lúc này được Viêm Phi Ngang nắm tay dẫn tới nhà ăn, liền lừ lừ nói chuyện với anh, cái miệng phấn hồng vẫn luôn

khép mở liên tục, quên cả ăn cơm.

Viêm Phi Ngang không thể làm gì hơn là ngăn cậu lại mà nói: “Ăn cơm trước đã.”

“Ừm.” Tô Ngộ ngoan ngoãn dừng lại, cầm lấy đũa gấp thức ăn.

“Tôi có thể ngồi ở đây không?” Một giọng nói vang lên ngay bên cạnh bàn ăn của hai người.

Tô Ngộ ngẩng đầu liền nhìn thấy người trẻ tuổi trước đó đã đi mua đồ uống cho cậu, bởi đã uống đồ của người ta, Tô Ngộ vẫn rất có hảo cảm với cậu ta, vì vậy cậu nói: “Có thể.”

Viêm Phi Ngang vốn muốn từ chối, dù sao bàn ăn họ chọn cũng không lớn, hơn nữa những vị trí khác trong phòng ăn vẫn còn nhiều chỗ trống, có điều nếu Tô Ngộ đã đồng ý rồi thì anh đương nhiên sẽ không nói gì nữa.

Người trẻ tuổi tựa như không cảm nhận được thái độ của Viêm Phi Ngang, ngồi xuống bên cạnh hai người.

Ba người ngồi bên một cái bàn ăn nhỏ, thấy thế nào cũng có chút quái dị, lúc này Tô Ngộ chuyên tâm cúi đầu ăn thức ăn, cũng không cảm thấy có vấn đề gì, Viêm Phi Ngang thì vốn đã kiêu lời, trên bàn ăn rất nhanh liền trở nên yên tĩnh.

Khi Tô Ngộ ăn được một nửa thức ăn trong khay, bỗng nghe thấy người trẻ tuổi kia nói: “Bạn nhỏ này là em trai của Viêm thượng úy sao?”

Tô Ngộ lúc này miệng đầy đồ ăn không tiện mở miệng nói chuyện, sợ phun thức ăn ra ngoài là không lễ phép, vì vậy không nói gì.

Viêm Phi Ngang thì chỉ ừ một tiếng rồi cũng không nói gì nữa.

Người trẻ tuổi cười nói: “Trước đây chưa từng nghe nói Viêm thượng úy còn có em trai đáng yêu như vậy.”

Viêm Phi Ngang vẫn không đáp lời, anh không phải là cố tình không đáp lời người khác, mà là anh cảm thấy không còn lời nào để nói, thế nên liền thẳng thừng không lên tiếng.

Tô Ngộ cố gắng nuốt thức ăn trong miệng xuống, kết quả bởi nuốt gấp quá, bị nghẹn, Viêm Phi Ngang nhanh chóng đưa tay vỗ vỗ lưng cậu, giúp cậu thuận khí, có điều cậu vẫn bị anh dạy dỗ: “Nghiêm túc ăn cơm.”

Tô Ngộ tiếp lấy cốc nước anh đưa tới, vốn muốn trả lời đối phương, có điều lại thấy đối phương đầy mặt hăm mọ nhìn mình, nhất thời quên cả lời định nói.

Có lẽ là bởi hành động của Viêm Phi Ngang và Tô Ngộ quá thân mật ăn ý, người trẻ tuổi không nói gì nữa, rất nhanh liền bưng khay thức ăn lên, cười nói: “Tôi ăn no rồi, hai người cứ từ từ ăn.”

Viêm Phi Ngang gật đầu, người trẻ tuổi có chút mất mát rời khỏi.

Tô Ngộ vẫn còn chưa kịp phản ứng lại, nghi hoặc nói: “Người này thật là kì quái.” Cậu cũng không biết đến tột cùng là kì quái ở chỗ nào, nhưng chỉ cảm thấy thật là kì quái.

Viêm Phi Ngang thấy khay của cậu vẫn còn sót lại không ít thức ăn, nói: “Nhanh ăn xong đi, để một chút nữa sẽ nguội mất.”

“A, được được.” Tô Ngộ vội cúi đầu, rất nhanh đã quên mất khúc nhạc dạo ngắn ngủi này, dù sao cậu cũng là một sóc bay nhỏ tuyệt đối sẽ không làm lãng phí thức ăn!

Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang đi làm vài ngày, mỗi ngày đều nhìn thấy người trẻ tuổi kia, có điều cậu ta cũng không tới nói chuyện với họ nữa. Lại qua mấy ngày, trường học chính thức nghỉ hè, giáo viên mà Viêm Phi Ngang mời về dạy cho Tô Ngộ, cũng đã bắt đầu dạy học cho cậu.

Kết quả sau khi giáo viên đến, mới phát hiện trình độ học tập của Tô Ngộ quá thấp, không thể không dạy cho cậu một vài chương trình học từ tiểu học lên.

Thầy giáo trẻ tuổi tính tình rất tốt, cũng rất dễ nhìn, dạy lại càng thêm nghiêm túc, khi giảng tự mang theo một làn gió xuân ấm áp khiến người chìm đắm, làm cho mọi người vô cùng tự nguyện cùng y học thêm càng nhiều tri thức.

Cả ngày Tô Ngộ đắm chìm trong các loại tri thức, học rất nghiêm túc, Viêm Phi Ngang tan làm về nhà, còn mua vé xem phim chiếu hè, muốn cùng cậu đi xem phim hẹn hò, đều bị cậu dùng lí do phải làm bài tập về nhà từ chối.

Viêm Phi Ngang ngồi cạnh cậu, liếc mắt nhìn cậu làm bài tập. Tiểu Tô Ngộ tuy rằng đã nhận mặt chữ, nhưng chưa từng tự mình viết chữ, nhiều nhất là chỉ vẽ một vài kí hiệu trên pháp trận, bây giờ mới bắt đầu học viết chữ, còn thực sự rất không dễ nhìn.

42. Chương 42

Chữ viết của Tô Ngộ đúng là xấu như gà bới, hơn nữa còn rất khó đọc, ngay cả Tô Ngộ tự viết xong nhìn lại, cũng cảm thấy nhìn không nổi nữa.

Cậu thất vọng nói với Viêm Phi Ngang rằng: “Phi Ngang, chữ của em xấu quá đi mất, vì sao lại như vậy chứ.”

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, an ủi: “Bởi vì em chưa từng luyện viết chữ, mới như vậy, sau này luyện tập thêm, sẽ ngày càng tốt hơn thôi.”

“Có thật không?”

“Ừm.” Tay Viêm Phi Ngang vòng qua sau lưng cậu, nắm chặt tay phải của cậu, sau đó dạy cậu viết một nét, chữ viết chỉnh chỉnh tề tề, “Đừng gấp, cứ từ từ, viết chữ phải ấn ngòi bút xuống một chút mà viết...”

Có lẽ là bởi có Viêm Phi Ngang dạy nên Tô Ngộ học rất nghiêm túc, mấy ngày sau, gia sư của Tô Ngộ phát hiện, chữ viết của Tô Ngộ càng ngày càng ngay ngắn hơn rồi! Tuy rằng bởi viết quá quy củ nên cứng nhắc, chữ cũng lớn, nhưng tuyệt đối so với lúc mới đầu thì tốt hơn nhiều mấy chữ gà bới kia của Tô Ngộ.

Thầy giáo trẻ tuổi tên Hàn Ý Ổn, y không chút keo kiệt khích lệ cậu: “Tiểu Ngộ tiến bộ rất lớn! Thật đáng khen!” Thực ra sau khi tiếp xúc với Tô Ngộ, trong lòng y đã đoán Tô Ngộ thực ra cũng không biết kiến thức gì cả, nhưng biểu hiện của Tô Ngộ thực sự là quá kì quái, cậu rõ ràng nhận ra không ít chữ, nhưng có vẻ lại chưa từng viết chữ bao giờ, tuy rằng cũng biết làm phép cộng trừ, nhưng nhân chia, các công thức, ghép vần các loại thì không biết...

Có điều dù trong lòng Hàn Ý Ổn cảm thấy nghi hoặc, nhưng cũng không hỏi nhiều, từ trước tới nay cũng không hề kể chuyện học sinh ra làm trò cười cho người khác nghe.

Tô Ngộ được thầy giáo khen ngợi cực kì vui vẻ, thái độ học tập cũng càng thêm tích cực.

Viêm Phi Tuyết đã được nghỉ hè, sau mấy ngày nghỉ ngơi vẫn luôn dằng dặc mỗi ngày đều ở nhà, biết ngày nào chị dâu tư của cô cũng đang ở nhà học tập, cô cũng hỏi các đàn chị rồi đi mua sách giáo khoa học kì tiếp theo về, đến chỗ anh tư cùng học với chị dâu.

Viêm Phi Ngang trả lương rất cao, mỗi ngày Hàn Ý Ổn dạy Tô Ngộ ít nhất năm tiếng trở lên, mỗi tuần nghỉ một ngày, cũng để Tô Ngộ có thể nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay đúng ngày nghỉ của gia sư, Viêm Phi Ngang vốn muốn đưa Tô Ngộ ra ngoài chơi, có điều anh lại bị Cố Tĩnh Hà gọi đi, hơn nữa còn là tới trụ sở huấn luyện của Cục 9, Tô Ngộ không đi cùng được, định ở nhà học tiếp.

Khang Văn Thanh lo cậu ngày nào ở nhà sẽ bị bí bức phát hồng, liền bảo Viêm Phi Tuyết dẫn cậu ra ngoài chơi, còn cho hai người không ít tiền tiêu vặt, đủ để hai người chơi cả ngày.

“Được rồi bác hai! Chị dâu giao cho cháu bác cứ yên tâm! Nhất định cháu sẽ dẫn anh ấy đi chơi vui vẻ!” Viêm Phi Tuyết vỗ ngực đảm bảo.

Khang Văn Thanh bị cô chọc cười, “Muốn mua gì cứ mua, có việc thì gọi về nhà nhé.”

“Vâng.” Hai người trăm miệng một lời đồng ý. Tô Ngộ đúng là mấy ngày rồi chưa hề ra khỏi nhà, ngày nào cũng ở trong phòng không phải học thì chính là cho mèo đen nhỏ và cả cổ trùng kia ăn, thời gian này luôn bận rộn, cậu cũng có chút muốn ra ngoài đi dạo một vòng xung quanh.

Khang Văn Thanh chuẩn bị đầy đủ đồ ăn vặt, cất vào trong túi cho Tô Ngộ, nước trái cây, điểm tâm, còn cả hoa quả nữa. Viêm Phi Tuyết nhìn một chút, cũng chìa balo của mình tới, “Bác hai, cháu cũng muốn.”

“Được.” Khang Văn Thanh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, làm cho túi của hai nhóc đều đầy ứ, lúc này mới để họ ra ngoài.

Hai người không để tài xế trong nhà đưa đi, bởi Viêm Phi Tuyết nói như vậy sẽ mất đi rất nhiều lạc thú.

“Chị dâu vẫn chưa từng đi xe buýt với tàu điện ngầm phải không? Em dẫn anh đi thử được chứ?”

Tô Ngộ vui vẻ đồng ý, cậu cực kì hiếu kì với nhiều thứ ở thế giới loài người.

Một trong những đặc điểm lớn nhất của xe buýt và tàu điện ngầm trong nước chính là vô cùng đông đúc. Viêm Phi Tuyết cực kì giàu kinh nghiệm dẫn cậu lên một chiếc xe buýt vào chuyến không quá đông, không đến nỗi không thể chen lên, phát hiện bên trong không ngờ vẫn còn chỗ trống, vì vậy liền kéo Tô Ngộ chạy nhanh xuống dưới, “Mau mau, chúng ta ngồi ở đó đi.”

Tô Ngộ theo ý cô ngồi xuống hàng sau, nhìn xung quanh một lúc, thở dài nói: “Thật là nhiều người.”

“Đúng vậy, chuyến này còn là tương đối vắng, thế nên chúng ta mới có thể có chỗ ngồi, nếu là chuyến khác chúng ta nghĩ cũng không cần phải nghĩ.” Cuối cùng, Viêm Phi Tuyết còn phổ cập khoa học cho cậu về tình hình giao thông bao quát cả thủ đô, đầy mặt lo nước thương dân.

Tuy rằng trên xe buýt rất đông, trên đường còn đổi chuyến, nhưng Tô Ngộ vẫn tò mò với tất cả mọi thứ, đồng thời cậu còn bắt được một tên trộm vặt định trộm đồ nhân lúc người trên xe đông nghịt!

Tên trộm kia vô cùng gian dối, không chỉ không thừa nhận bản thân trộm đồ mà còn hất nước bắn lên người Tô Ngộ thoát nhìn gậy yếu kia, nói với mọi người rằng Tô Ngộ muốn chiếm tiện nghi con gái nhà người ta bị gã phát hiện, đúng lúc ngăn cản, thế nên cậu mới vu oan cho gã.

Tô Ngộ trước giờ chưa từng gặp phải người như vậy, thấy người trên xe đều lớn tiếng trách cứ mình, quay đầu nhìn về phía cậu, nhất thời mặt cậu đỏ rần, cãi lại: “Không đúng, tôi không hề chiếm tiện nghi con gái...”

“Mày còn dám nói vậy! Mày không chiếm tiện nghi của người ta, dựa vào cô ấy gần như vậy làm gì?!” Tên trộm lửa giận ngút trời phần nộ nhìn cậu chằm chằm, cứ như thể kẻ vừa nãy bị bắt quả tang ăn trộm ví tiền của người khác không phải là gã vậy.

Tô Ngọ biện giải dưới lời trách cứ cao giọng của gã kia vô cùng bất lực, Tô Ngọ căn bản sẽ không gây gổ với người khác, nếu là đánh nhau cậu không thành vấn đề, nhưng đối phương lại không hề động thủ...

Viêm Phi Tuyết mặc dù là con gái, nhưng tính tình lại rất nóng nảy, thấy gã kia nước miếng tung tóe, mắt tam giác không có ý tốt nhìn chị dâu tư mình, đi tới một cước đá mạnh vào giữa hai chân gã kia!

“Mày đồ khốn khiếp này! Rõ ràng là mày muốn chiếm tiện nghi của bà đây, còn muốn trộm ví tiền của bà, anh trai bà mới ngăn mày lại, thế mà mày còn dám mắng anh bà à!” Một cước kia của Viêm ngũ tiểu thư không hề nhẹ, phải biết từ nhỏ cô cũng bị anh tư mình quản giáo, cũng từng luyện công phu mấy năm, một cước này đá ra, trực tiếp làm cho tên trộm hèn mọn kia phải đau đến khom người lại.

Viêm Phi Tuyết còn chưa hết giận, lại đi tới trước mặt người kia tát cho hai bạt tai. Tên trộm kia dù sao cũng là đàn ông, trước mặt mọi người lại bị tát cho hai cái, đương nhiên là vô cùng căm giận, đang ngồi chồm hồm trên sàn xe lại đột nhiên nhào tới, thế mà lại muốn kéo vấy Viêm Phi Tuyết xuống!

Một mình Tô Ngọ bị bắt nạt, cũng không quá tức giận, nhưng thấy gã kia lại đi kéo vấy con gái, đối với cậu cũng chẳng khác gì nhìn thấy sóc bay đực cường ép sóc bay cái giao phối, nhất thời bùng nổ, trực tiếp đá một cước vào đầu gã kia, đá cho gã ngã bổ nhào!

Hành khách xung quanh trong nháy mắt đó phát huy sức mạnh cực kì mạnh mẽ, chỉ chớp lát đã nhường ra một khoảng trống cho tên trộm kia, tên trộm nhất thời bị đánh ngã ngồi nơi bậc thang, hai lỗ mũi trong nháy mắt đã chảy ra hai dòng máu đỏ tươi...

Tên trộm kia bị người ta bắt quả tang còn đi kéo vấy con gái, thấy thế nào cũng không phải là người tốt, thấy gã mất mặt như vậy, mọi người đều nhin không được mà bật cười, còn có người vỗ tay tán thưởng Tô Ngọ.

Cuối cùng, tài xế xe buýt báo công an, Tô Ngọ và Viêm Phi Tuyết cũng tới đồn công an trình báo, lúc đi ra, Viêm Phi Tuyết cực kì vui vẻ!

“A! Không ngờ chúng ta lại bắt được tên trộm xe buýt! Đây là lần đầu em hăng hái làm việc nghĩa như vậy đấy!” Trong lòng cô cũng luôn có một giấc mộng được làm nữ hiệp!

Tô Ngọ nghi hoặc hỏi, “Kẻ kia sao lại muốn trộm đồ thể, bộ dạng gã cũng đâu giống như không thể đi kiếm tiền chứ.”

Viêm Phi Tuyết rất không thực nữ mà bīu môi, “Bởi hết ăn rồi lại nằm ấỵ mà! Có điều em nghe nói, người như thế đều có cả một băng nhóm tội phạm đứng sau, nếu chỉ có một mình em, em chưa chắc đã dám đứng ra giáo huấn gã.”

Hai người vừa tán gẫu vừa đi bộ trên vỉa hè, đang nói chuyện chợt nghe phía trước cách đó không xa có hai người đàn ông hình như đang tranh luận chuyện gì đó, Viêm Phi Tuyết tùy tiện liếc mắt nhìn qua, bỗng nói, “Ồ, đây không phải là đàn anh Hàn hay sao?”

Đàn anh Hàn mà cô nói tới chính là gia sư đang dạy kèm cho Tô Ngộ bây giờ – Hàn Ý Ổn. Hàn Ý Ổn cũng chính là sinh viên năm ba đại học của trường đại học Thanh Tuệ, Viêm Phi Ngang trước đây tìm y, cũng là bởi y học ở trường mà Tô Ngộ sắp tới học, thế nên y cũng chính là đàn anh cùng học ở Thanh Tuệ với Viêm Phi Tuyết.

Tranh chấp với Hàn Ý Ổn là một nam sinh vóc dáng cao to, hai người không biết là bởi nguyên nhân gì, trực tiếp cãi nhau rùm beng trên đường, biểu hiện của Hàn Ý Ổn vô cùng chống cự lại thiếu kiên nhẫn, thậm chí thái độ còn rất lạnh lùng, mà nam sinh kia thì vẻ mặt nôn nóng và uể oải.

Quan hệ giữa Tô Ngộ và Hàn Ý Ổn rất thân, dù sao tính tình của thầy giáo Hàn rất tốt, lại kiên trì, hơn nữa từ trước tới nay cũng chưa từng cảm thấy cậu phiền hay dốt nát, mỗi một câu hỏi cậu đưa ra, đều sẽ cẩn thận giải đáp cho cậu, bây giờ thấy thầy giáo Hàn mấy lần vung tay, giật ra khỏi tay người kia, mà đối phương vẫn không có ý dừng lại, cậu cau mày nói: “Người kia muốn làm gì vậy, anh ta đang bắt nạt thầy Hàn sao?”

Viêm Phi Tuyết cũng không hiểu, cô cẩn thận quan sát nam sinh cao to kia một chút, cảm thấy hắn cũng rất quen mắt, cô nhìn mặt nghĩ kỹ một lúc, đột nhiên a một cái, “Em nhớ ra rồi! Nam sinh kia cũng học cùng trường chúng ta, rất nhiều nữ sinh đều gọi anh ta là ‘nam thần’, cơ mà ẩn tượng của em với anh ta không tốt, bởi nghe nói anh ta là tên cặn bã, đối xử không tốt với nữ sinh.”

Tô Ngộ lập tức nói: “Chúng ta qua xem thế nào.”

“Ừm, đàn anh Hàn tính cách tốt như vậy, không thể để anh ấy bị người khác bắt nạt.”

Lúc hai người đi tới, vừa vặn nghe thấy Hàn Ý Ổn nói: “Chung Thận Cần, anh đừng dây dưa với tôi nữa, tôi nhìn thấy anh liên cảm thấy buồn nôn.” Giọng nói của y rất bình tĩnh, nhưng lời nói ra tựa như mang theo gai nhọn, hoàn toàn không có sự dịu dàng lúc ở chung với Tô Ngộ.

Lời của y vừa mới nói ra, sắc mặt của nam sinh cao to kia quả nhiên đen kịt lại, vẻ nôn nóng trên mặt toàn bộ đều biến thành tức giận, nắm tay xiết chặt thành nắm đấm to buông thông bên người, cảm giác một giây sau sẽ đưa lên đánh người.

Tô Ngộ chỉ lo hắn sẽ đột nhiên đánh thầy giáo Hàn của mình, liền nhanh chóng đứng cạnh Hàn Ý Ổn, nhìn chằm chằm cái người tên Chung Thận Cần này, phòng nhờ anh ta bắt nạt thầy giáo.

Chung Thận Cần nhìn Hàn Ý Ổn chăm chú một hồi, cuối cùng đường nhìn rơi xuống người Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết, đến khi nhìn rõ tướng mạo của hai người, sắc mặt Chung Thận Cần vốn đã rất khó coi nhất thời càng đen như đất nồi lâu năm, muốn khó coi bao nhiêu thì có khó coi bấy nhiêu.

Chung Thận Cần hít sâu mấy hơi, hai mắt giận dữ trừng Hàn Ý Ổn một hồi, cuối cùng không nói thêm gì nữa, xoay người rời đi rất nhanh.

Chung Thận Cần đi rồi, Tô Ngộ quay đầu nói với Hàn Ý Ổn: “Thầy Hàn, có chuyện gì xảy ra vậy, người kia bắt nạt thầy à?”

Hàn Ý Ổn thấy Chung Thận Cần mang theo lửa giận bỏ đi, trên mặt cũng không tốt lên, mà lại càng thêm khó coi, y nghiêm khuôn mặt trắng bệch, lắc đầu, có vẻ cũng không muốn nhiều lời.

Y đã không nói, Tô Ngộ với Viêm Phi Tuyết cũng không tiện hỏi nhiều.

Chỉ là sắc mặt y thoát nhìn đã tái đi, trên trán cũng toát chút mồ hôi lạnh, Tô Ngộ lo lắng hơn, “Thầy Hàn, có phải trên người thầy không thoải mái không?” Cậu vừa nói vừa đưa mắt nhìn kĩ Hàn Ý Ổn, nhưng cũng không phát hiện trên người y có vấn đề gì, không ốm không bệnh, có điều tinh khí của y hình như có chút thiếu hụt?

Tô Ngộ có chút mờ mịt, trước đây cậu có từng xem trong ngọc giản, hình như tinh khí thiếu hụt là bởi giao phối quá nhiều dẫn tới, lẽ nào thầy Hàn là bởi nguyên nhân này nên sắc mặt mới trắng bệch như vậy sao?

Nhưng theo khí tức của thầy Hàn, cũng không giống như vậy cho lắm...

Có điều nghĩ tới khả năng là do giao phối quá nhiều, trong lòng Tô Ngộ mơ hồ có chút hâm mộ, cậu và Phi Ngang kết hôn lâu như vậy rồi, còn ngủ chung trên một cái giường, thế mà hai người vẫn chưa từng giao phối!

Tô Ngộ không biết nhiều về phương diện này, ấn tượng sâu sắc nhất, chính là đám động vật nhỏ trên núi giao phối cậu nhìn trộm từ xa xa, nhưng tuy rằng cậu không nhìn thấy hình ảnh đặc biệt cần hạn chế lứa tuổi, thì cậu cũng biết khi giao phối cần hai bên nằm đè lên nhau, hơn nữa có lẽ còn phải làm gì đó nữa... nói chung theo bản năng cậu biết mình và Phi Ngang còn chưa hoàn thành giao phối!

Trong lòng sục bay nhỏ bởi khát vọng này mà có chút ai oán nho nhỏ, Phi Ngang rõ ràng biết cụ thể giao phối là thế nào, nhưng Phi Ngang lại không nói cho cậu. Cậu không muốn chờ cho tới tận lúc mình đã trở thành sục bay già rồi mà vẫn chưa hề như vậy như vậy... với đối tượng giao phối đâu.

Hàn Ý Ổn đúng là cảm thấy có chút không được thoải mái, hôm nay y không đến dạy Tô Ngộ học, cố ý tới bệnh viện kiểm tra cơ thể, y còn rất nhiều chuyện muốn làm, muốn đi làm kiếm tiền, muốn chăm sóc người mẹ đang bị bệnh ở nhà, còn muốn thi nghiên cứu sinh... một đồng chuyện như vậy, không thể chờ cho tới khi cơ thể thật sự bệnh tới không thể bò dậy nổi mới đi bệnh viện, có cảm giác không thoải mái lập tức phải xem bệnh uống thuốc, như vậy mới có thể tiết kiệm thời gian, đây là kinh nghiệm y rút ra từ người nhà đang bị bệnh. Có điều sau khi y tới bệnh viện rồi, cũng không khám ra bất cứ vấn đề gì, bác sĩ chỉ nói cơ thể y yếu, bảo y nên bồi bổ thêm, ngay cả thuốc cũng không kê đơn cho y.

“Anh không sao, có lẽ là do trời nóng quá nên hơi khó chịu thôi.” Hàn Ý Ổn không muốn để cậu lo lắng, còn an ủi cậu một câu.

Trong lòng hai người đều có tâm sự khác nhau, chỉ có cô bé ngoan Viêm Phi Tuyết lại chẳng suy nghĩ gì nhiều, cô nhìn xung quanh, chỉ vào một cửa tiệm nói: “Chúng ta vào đó ăn gì đi, ăn xong sẽ tốt hơn thôi.”

Tô Ngọ lấy lại được tinh thần, thoát ra khỏi thế giới của bản thân, cảm thấy rất có lý, toàn bộ dinh dưỡng của con người gần như đều dựa vào thức ăn bổ sung, vì vậy cậu tán thành gặt đầu.

Hàn Ý Ổn nhìn thiếu niên thiếu nữ nhỏ hơn mình hai, ba tuổi một chút, biết họ là thật lòng quan tâm tới mình, không thể làm gì hơn là cùng họ đi vào cửa tiệm đồ ngọt kia.

Ba người gọi mấy món đồ ngọt thoạt nhìn đều rất ngon miệng, Tô Ngọ và Viêm Phi Tuyết thấy đồ ăn hai mắt sáng lấp lánh, Hàn Ý Ổn bị hai người làm ảnh hưởng, cũng có cảm giác hơi thèm ăn, cuối cùng cũng ăn hết sạch đồ ngọt thoạt nhìn ngấy chết người kia.

Ăn xong, Hàn Ý Ổn cũng thật sự cảm thấy tốt hơn nhiều, ít nhất cũng không còn cảm giác yếu ớt có thể ngã xuống bất cứ lúc nào kia nữa.

“Món này ăn ngon quá, chút nữa chúng ta mua về nhà đi.” Món Tô Ngọ chọn chính là bánh chocolate hai màu và bánh pudding, Viêm Phi Tuyết gọi một miếng tiramisu và súp ngọt, hai người mới đầu ăn còn trao đổi cho nhau ăn thử, ăn hết toàn bộ vào trong miệng. Hàn Ý Ổn cảm thấy hai đứa này đều hận không thể thu nhỏ lại chỉ bé bằng một ngón tay cái để có thể tha hồ chui vào trong đồng đồ ngọt làm tổ.

Tâm tình vừa rồi rất tệ của Hàn Ý Ổn nhờ hai người bỗng trở nên tốt hơn, “Hai đứa muốn ăn gì cứ gọi đi, anh mời khách.”

Viêm Phi Tuyết lắc đầu, “Không cần đâu anh, bác hai em có đưa tiền cho bọn em rồi, không cần làm anh phải tốn tiền.” Tuy cô sinh ra ở nhà họ Viêm nhưng cũng biết nhiều bạn học điều kiện kinh tế không tốt, Hàn Ý Ổn nghĩ hè rồi còn tới nhà họ Viêm làm gia sư, chắc chắn là rất cần tiền.

Tô Ngọ cũng gặt đầu, trong tấm thẻ kia của cậu, bây giờ đã được Khang Văn Thanh và Viêm Phi Ung gửi cho rất nhiều tiền vào, ngoài ra còn có lương mà Cục 9 phát cho, cậu chỉ mua đồ ăn cần bản sẽ không thể hết được. Hơn nữa, cậu có nghe Phi Ngang nói với mình, thầy Hàn là bởi trong nhà cần dùng tiền gấp nên mới đồng ý ngày nào cũng tới giảng bài cho cậu, nếu không thầy Hàn muốn thi nghiên cứu sinh, chắc chắn không có nhiều thời gian ngày nào cũng tới nhà họ như vậy.

Hàn Ý Ổn có thể cảm nhận được thiện ý của hai đứa nhỏ này, y không nói thêm gì nữa, chỉ có điều những thứ mà họ ăn này, cuối cùng vẫn là y trả tiền.

“Coi như là cảm ơn hai đứa đã giúp tâm tình anh trở nên tốt hơn, không được từ chối nữa.” Hàn Ý Ổn lắc ngón tay với hai người.

Tô Ngọ và Viêm Phi Tuyết nhìn nhau, đành thôi.

Thời gian của Hàn Ý Ổn rất ít, ăn điểm tâm ngọt với hai người xong liền lên xe về nhà.

Hàn Ý Ổn vừa mới xuống xe buýt, đã nhìn thấy một người đàn ông quần áo là lượt, xe hàng hiệu đứng ngoài tiểu khu, có vẻ là nhìn thấy y nên người đó đi thẳng về phía y, vừa đi vừa nói: “Ra ngoài à? Ra ngoài sao không nói cho tôi, để tôi đưa đi.”

Người đàn ông vô cùng galant, dù có tới gần y, cũng dừng lại trước mặt y hai bước, không áp sát lại quá gần.

“Chỉ ra ngoài một chuyến thôi, không làm phiền anh.” Hàn Ý Ổn cũng không nói tới chuyện mình tới bệnh viện, y không muốn cho đối phương cơ hội để dây dưa thêm với mình, nhìn lướt qua xe hiệu đẳng sau người đàn ông, dùng giọng ôn hòa nói, “Anh luôn tới nơi này chờ tôi cũng không tốt, sau này không cần lãng phí thời gian với tôi nữa.”

Mỗi ngày đều có một người đàn ông đi xe xịn, ăn mặc như vậy đứng ngoài tiểu khu, tựa như chú rể tới đón cô dâu... gia đình Hàn Ý Ổn mua nhà trong tiểu khu này, tuy rằng không lớn nhưng cũng phải cư trú ở đây mấy chục năm, nếu như bị người ta nhìn thấy, lại bàn tán lời khó nghe, cả nhà họ sau này sẽ không thể sống được nữa, thế nên y trực tiếp biểu lộ ý của mình, cũng không để ý người đàn ông vẫn chưa bao giờ thẳng thắn thổ lộ với mình, có thể nói y tưởng bỏ rồi hay không.

Người đàn ông nghe cậu từ chối thẳng thừng, lộ ra vẻ mặt bi thương, tựa như căn bản không thể tiếp thu được lời chối từ của y. Hàn Ý Ổn cũng đã đi tới cổng, cũng không quay đầu mà đi thẳng về phía tòa nhà mình.

Tình hình trong nhà y vốn cũng tạm được, dù sao có thể mua nhà trong một tiểu khu như vậy, còn có thể để y học lên đại học, ba mẹ cũng đều có công ăn việc làm, tình huống như vậy cũng sẽ không thể trở nên bết bát được. Nhưng thời gian gần đây cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhà y cứ như đụng phải năm xui vậy, người mẹ luôn chăm chỉ làm việc bỗng bị bệnh, người cha trước đây vẫn luôn đối xử rất tốt với người nhà không chỉ không chăm sóc cho vợ mình mà còn ở bên ngoài suốt cả ngày không về, cho dù có về nhà về mặt cũng là lạ, trong tiểu khu có người làm cùng một đơn vị với ba y, lén nói rằng ba y mỗi ngày đều không về là bởi đã lêu lổng với đàn bà ở bên ngoài...

Hàn Ý Ổn lau mặt, ra khỏi thang máy, mở cửa vào nhà, vừa thấy mẹ mình kéo cơ thể gầy yếu ốm đau đi dọn dẹp nhà cửa, lông mày lập tức nhăn lại, “Mẹ, không phải con đã bảo mẹ phải nghỉ ngơi thật tốt rồi sao? Những việc này cứ để con làm...”

...

Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết đi từ cửa tiệm đồ ngọt ra, vẫn chưa chơi đủ, Viêm Phi Tuyết đưa cậu tới phố ăn vặt, quét từ đầu tới cuối đường, cuối cùng hai người ăn tới bụng tròn vo, muốn ăn thêm một chút đồ ăn cũng không ăn được nữa!

“A, em không ăn được nữa, sẽ nôn ra mất.” Viêm Phi Tuyết nhắm mắt ôm bụng, cô đã lâu không ăn tới

không còn hình tượng thực nữ như vậy, đều là do bộ dáng khi ăn của chị dâu tư quá hấp dẫn!

Bụng Tô Ngo cũng no tới chướng rất khổ sở, cậu lên dùng linh lực xoa bụng một chút, nhất thời cảm thấy bụng thoải mái hơn nhiều, có điều bây giờ cậu không nỡ dùng quá nhiều linh lực cho chuyện này, chỉ để cho bản thân dễ chịu hơn một chút là dừng.

“Chúng ta về chưa?”

“Ừm, về thôi, đi taxi về.”

Hai người trên đường mua không ít thứ, hơn nữa còn phải đỡ cái bụng bầu, nếu còn bảo họ chen chúc trên xe buýt nữa, sẽ thật sự nôn ra mất!

Xe taxi rộng rãi hơn nhiều, Viêm Phi Tuyết xoa bụng, rảnh rỗi liền tám chuyện về Hàn Ý Ôn.

“Anh ấy ở trường là giáo thảo cấp nam thần, đẹp trai, tính cách tốt, ngay cả thành tích học tập cũng rất tốt, hàng năm đều lấy được học bổng, rất nhiều nữ sinh đều thích anh ấy, nhưng em nghe nói, người thực sự thổ lộ với anh ấy cũng không nhiều, hơn nữa người thổ lộ, anh ấy đều trực tiếp từ chối, anh ấy rất thích học tập.”

(giáo thảo: hotboy trường)

Tô Ngo lại có chút để tâm tới nam sinh cao to trước đó tên Chung Thận Cần, nhưng đáng tiếc trò giỏi Viêm Phi Tuyết này đa số tinh lực đều đặt trên phương diện học tập, chỉ tình cờ mới có cơ hội nghe một vài chuyện bát quái từ bạn cùng phòng, nghe vậy nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra một chút, “Danh tiếng của anh ta thì không được tốt cho lắm, em cũng không tìm hiểu, chỉ là gần đây nghe bạn cùng phòng nói, anh ta với một nữ sinh không minh bạch, nữ sinh kia còn muốn tự sát vì anh ta, thậm chí chuyện này đã đến tai giáo viên phụ đạo rồi... cụ thể thế nào, em cũng không rõ lắm.”

Dù sao so sánh với sinh viên Hàn Ý Ôn thành tích tốt như vậy, Chung Thận Cần dưới cái nhìn của cô thuần túy chỉ là một tên cặn bã, hoàn toàn không cần phải quan tâm tới.

Tuổi tâm lý của hai người không chênh lệch bao nhiêu, cũng đều thích ăn uống, nói chuyện cũng rất hợp, đến tận khi về nhà, vẫn còn ríu rít liên tục.

Buổi chiều Viêm Phi Ngang và Cố Tinh Hà trở về từ trụ sở huấn luyện, thấy Tô Ngo, liền móc hai tấm vé xem phim ra hỏi cậu, “Hôm nay có bài tập phải làm không?”

Tô Ngo lập tức chạy tới bên cạnh anh, cười híp mắt nhìn anh nói: “Hôm nay không có bài tập! Chúng ta sẽ đi xem phim sao?”

“Ừm.” Tâm tình của Viêm Phi Ngang tựa như bởi lời này của cậu mà đã trở nên tốt hơn, trên mặt còn lộ ra nụ cười, nắm tay cậu lên xe, còn cực kì hiếm có lúc lại trêu cậu một câu, “Đi xem phim Cuộc phiêu lưu nguy hiểm của sóc bay nhỏ.”

Tô Ngộ trợn hai mắt, “Hả! Còn có cả bộ phim như vậy sao?!”

“Có.”

“Vậy chúng ta mau đi thôi!”

“Được.”

...

Viêm Phi Tuyết chống cằm nhìn họ lên xe, thở dài nói: “Chị dâu tư nhìn ngoan như vậy nhưng cũng thật là lợi hại!” Ngay cả anh tư luôn trưng cái mặt lạnh kia cũng có thể đánh bại được, vừa nãy cô còn nhìn thấy anh tư mình nở nụ cười! Kinh khủng nhất là anh tư còn biết nói đùa nữa chứ!

Thật là đáng sợ!

43. Chương 43

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Bộ phim mà họ xem đương nhiên không phải là Cuộc phiêu lưu nguy hiểm của sóc bay nhỏ mà Viêm Phi Ngang nói, bởi Tô Ngộ từ đầu tới cuối cũng không thấy có con sóc bay nào giống mình, lúc đó cậu mới biết hóa ra Phi Ngang nói đùa với cậu.

Điều này làm cho cậu cảm thấy vô cùng mới mẻ, Phi Ngang ngay cả cười cũng gần như không cười, thế mà còn biết nói đùa cậu cơ đấy!

Đi từ rạp chiếu phim ra, Viêm Phi Ngang mang cậu tới nhà hàng ăn cơm, họ rất khi ăn cơm ở bên ngoài, nhưng trong phòng ăn chỉ có hai người, cảm giác này vẫn rất tốt, có cảm giác như được trải nghiệm thế giới hai người vậy.

Tô Ngộ vừa ăn vừa kể lại chuyện gặp được thầy Hàn hôm nay cho anh nghe, cuối cùng, cậu trộm liếc mắt nhìn Viêm Phi Ngang một cái, nói: “Có lẽ thầy Hàn có đối tượng giao phối rồi, thầy ấy thật là lợi hại.”

Viêm Phi Ngang hiếm có khi lại nghe mà không hiểu lời cậu nói, tại sao... lại lợi hại?

Viêm Phi Ngang không có phản ứng mà cậu trông chờ, Tô Ngộ không khỏi có hơi hụt hẫng, trong lòng cậu thậm chí còn nghĩ, có nên lén lút hỏi thầy Hàn một chút không nhỉ? Chuyện liên quan tới làm thế nào để giao phối gì đó... nhưng hỏi người khác chuyện như vậy, thật là thẹn thùng! Sóc bay nhỏ lặng lẽ đỏ mặt.

Lúc về, đã sắp khuya, họ không những cùng đi ăn ở ngoài mà còn tới xem dòng sông đèn, từng chiếc đèn với ánh đèn thật đẹp làm Tô Ngộ xem tới hoa cả mắt, thậm chí dưới ánh đèn màu vàng ấm áp, ngay khuôn

mặt vốn có rất ít biểu cảm của Viêm Phi Ngang cũng trở nên nhu hòa hoàn toàn, Tô Ngộ rất nhanh đã ném mấy chuyện thương vãng hạ cảm ra sau đầu.

Tô Ngộ bây giờ làm việc và nghỉ ngơi đều rất có quy luật, hai người cuối cùng cũng định về nhà, cậu vừa ngồi lên xe đã ngủ thiếp đi. Viêm Phi Ngang đỗ xe xong, liền mở cửa bên kia ra, công người lên trên lưng.

“Phi Ngang?” Tô Ngộ bị anh động tác của anh làm cho tỉnh ngủ, có điều vẫn là nửa tỉnh nửa mê, mơ mơ màng màng gọi anh một tiếng.

“Ngủ đi.” Viêm Phi Ngang trở tay công lấy cậu, bàn tay rộng còn vỗ vỗ cái mông cậu, vì vậy Tô Ngộ rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Trở lại phòng ngủ, Viêm Phi Ngang cẩn thận đặt người nằm xuống giường, rồi cởi toàn bộ quần áo trên người cậu ra. Cơ thể thiếu niên trắng nõn trơn bóng, không phải là màu trắng nhợt không khỏe mạnh kia mà là nơi nào màu trắng thì gần như trong suốt tựa như sữa, nơi nào cần hồng hào thì có màu sắc cực kì khỏe mạnh, là một cơ thể vô cùng khỏe mạnh đẹp đẽ.

Viêm Phi Ngang không muốn đánh thức cậu, cởi hết đồ trên người người ta xong thì trực tiếp nhét vào trong chăn, cầm quần áo cậu thay ra đi ra khỏi phòng ngủ. Quần áo ngoài thì nhét vào máy giặt, quần lót nhỏ và tất thì anh ngồi xổm trong phòng tắm tự giặt, giặt xong sạch sẽ thì phơi lên. Toàn bộ quần lót của Tô Ngộ đều do anh mua, có cùng một kiểu và một màu trắng, ngày nào cũng do anh giặt sạch, nếu không anh lo cậu nhóc này sẽ lén lút ném quần lót đi mất, theo sở thích của Tô Ngộ, chuyện như vậy rất có thể sẽ xảy ra.

Giặt xong đồ cho Tô Ngộ, anh cũng tự mình tắm rửa sạch sẽ, cũng treo quần lót của mình lên, rồi mới vào phòng ngủ nghỉ ngơi.

Tô Ngộ thích ngủ lỏa thể, thực ra cậu vẫn luôn không thể nào thích nổi việc mặc bất kì quần áo nào khác không do lòng mình biến hóa ra, dù sao làm một “thú hoang” sống trong rừng rậm nhiều năm, trần truồng mà chạy mới là vương đạo!

Cảm giác Viêm Phi Ngang nằm bên cạnh, cậu lăn tới ngay lập tức, hai cánh tay trần ôm người thật chặt, lúc này mới thỏa mãn thở dài.

Viêm Phi Ngang tròn tròn mắt nhìn trần nhà trên đỉnh đầu, thực ra sau khi Tô Ngộ đã quen với nếp sinh hoạt trong nhà, anh có từng nghĩ tới chuyện kê một cái giường khác sát vách, tách ra ngủ riêng, nhưng vừa nghĩ tới chuyện Tô Ngộ mà nghe chắc chắn sẽ có phản ứng, anh liền không nói ra được. Tô Ngộ rất dính anh, nhưng ngày nào hai người cũng ôm nhau ngủ như thế... Viêm Phi Ngang cũng không phải là người chết, là một người không nhiều lời nhưng anh vẫn tràn ngập nhiệt huyết thanh niên trong mình, chuyện này thật sự vô cùng... dằn vặt người, anh vốn ít khi mơ, nhưng cả một đêm lại đều bị các loại giấc mộng nhiệt huyết quấy rối...

Nhưng dù có thế nào, không nỡ để Tô Ngộ cảm thấy thương tâm nên anh có khó chịu hơn nữa, cũng phải nhịn xuống!

Viêm Phi Ngang là một người đàn ông có nghị lực, năng lực tự chủ mạnh mẽ.

Tuy là vậy, Viêm Phi Ngang ôm lấy cơ thể trơn nhẵn của Tô Ngộ, dưới lòng bàn tay là da thịt ấm áp nhẵn nhụi, trong lòng vẫn không tiếng động thở dài, trong đầu suy nghĩ chuyện sau này, rồi cũng ngủ thiếp đi.

...

Tô Ngộ bây giờ đang ngủ cũng vẫn có thể tu luyện, có điều lúc ngủ quá sâu, ngủ sẽ quên mất, trực tiếp biến trở về nguyên hình, cuộn tròn cơ thể trong chăn và trong lòng Viêm Phi Ngang người nóng như lửa, ngủ thẳng tới thiên hôn địa ám, quên đi ngày này là ngày nào.

May mà Viêm Phi Ngang tư thế ngủ tốt, cũng không vươn mình cựa quậy gì, mới không đè lên cơ thể nhỏ bé mềm mại của cậu.

Hôm qua đi dạo ngoài đường cả ngày, tối ngủ rất sâu, sáng dậy hơi muộn.

Tô Ngọ chui từ trong chăn ra, khi đang cố duỗi bốn cái móng vuốt và cơ thể ra, thì Viêm Phi Ngang đã rửa mặt xong xuôi, đang thay quần áo.

“Phi Ngang, chào buổi sáng.” Duỗi cái lưng xong, sóc bay nhỏ đưa móng vuốt dụi dụi đôi mắt to, trực tiếp biến thành hình người.

Trên đầu trời lên một cọng tóc ngố, vừa mới ngủ dậy nước mắt sinh lý cũng chảy ra, bò dậy từ trên giường, về mặt cậu bây giờ chính là lớp trang điểm hoàn mỹ nhất, cơ thể hoàn toàn trần trụi, khoanh chân ngồi trên giường, trên cơ thể, nơi trắng rất trắng, nơi hồng rất hồng...

Viêm Phi Ngang dời mắt, đặt quần áo đã chuẩn bị kỹ càng, kể cả quần lót nhỏ lên giường, nói: “Anh đi làm, em ở nhà học thật giỏi, tối nay có thể anh sẽ về muộn một chút.”

Tô Ngọ lúc này mới để ý quần áo anh mặc trên người chính là một bộ chế phục đầy đủ, cậu có từng thấy trong tài liệu học tập, đây là một bộ quân trang, Viêm Phi Ngang thân hình cao lớn mặc vào, vô cùng vô cùng đẹp đẽ, đôi mắt của sóc bay nhỏ lập tức nhìn thẳng.

“Phi, Phi Ngang! Bộ quần áo này của anh thật đẹp mắt!” Tô Ngọ cho tới tận bây giờ cũng chưa từng thấy Viêm Phi Ngang mặc quân trang, hai mắt cũng sắp biến thành hai trái tim hồng rồi.

Viêm Phi Ngang cúi đầu liếc mắt nhìn, lại xoa nhẹ đầu cậu một cái, dặn một câu, “Có việc gì cứ gọi điện thoại cho anh.” Rồi ra khỏi phòng đi làm.

Nhưng Tô Ngọ căn bản là còn chưa nhìn đủ! Cậu nhanh chóng chạy tới bên cửa sổ, rất nhanh liền nhìn thấy Viêm Phi Ngang mặc quân trang từ dưới lầu đi ra ngoài, không biết có phải do hiệu quả đặc biệt của quân trang hay không, mà mỗi động tác nhắc chân, đưa tay của anh, đều mang theo khí chất dụ người phạm tội nào đó, Tô Ngọ không hiểu tại sao, hòng tự động ực một cái, nuốt một ngụm nước miếng lớn xuống.

Viêm Phi Ngang như cảm nhận được ánh mắt của cậu, quay đầu nhìn về phía cửa sổ, trên mặt lộ một nụ cười rất nhẹ, lúc này mới nhanh chân rời đi.

Tô Ngọ liền nuốt ngụm nước miếng, thậm chí nuốt còn phát ra tiếng động lớn, hai mắt đã hoàn toàn biến thành hai trái tim hường phấn.

Phi Ngang nhìn thật đẹp! Cậu cũng muốn mặc quần áo như vậy!

Viêm Phi Ứng nhìn thấy toàn bộ những cảnh này liền cảm giác cái nhà đã không còn nơi cho mình dung thân, em trai sáng sớm đã vung thức ăn cho chó, bà nội gần đây thường xuyên bóng gió hỏi mình có đối tượng chưa... những ngày tháng này quả thực không thể sống qua nổi!

Một con mèo đen chậm rãi bước chân nhẹ nhàng, vô cùng bá đạo cướp đường, đi qua trước mặt anh, thậm chí còn hơi nghiêng đầu liếc mắt nhìn anh, mắt trợn trắng, Viêm Phi Ứng cảm thấy mình bị khinh thường một cách khó giải thích!

Ngực lại một lần nữa nhận một đòn cực nặng, đây là cả nhà đều đang kì thị chó độc thân sao?! Anh muốn chuyển ra ngoài!

Sáng sớm nay người trong nhà họ Viêm ai cũng đều vui vẻ.

Tô Ngọ tới nhà chính ăn sáng xong, Hàn Ý Ổn liền đúng giờ dạy học cho cậu, Viêm Phi Tuyết cũng ôm sách giáo khoa của học kì sau tới học chùa.

Hàn Ý Ổn rất kiên nhẫn, chương trình học cũng giảng rất tỉ mỉ, ngày nào Tô Ngọ cũng có sự tiến bộ cực lớn, cũng không lâu lắm, cậu đã học gần xong chương trình học cơ sở bậc tiểu học trở xuống, Hàn Ý Ổn còn tự soạn cho cậu một bộ đề kiểm tra, kiểm tra tình hình học tập gần đây của cậu.

Hôm nay là ngày kiểm tra đã định sẵn.

Tô Ngọ chuyên tâm vùi đầu vào làm bài, Viêm Phi Tuyết thì chuẩn bị bài học cho học kì sau, vừa vặn gặp phải vấn đề không nghĩ ra, vì vậy ngẩng đầu lên định thả lỏng một chút.

Cô ngẩng đầu nhìn xung quanh một lần, mới phát hiện tình hình của thầy giáo Hàn hôm nay có vẻ thật không tốt, so với hôm qua khi họ gặp nhau trên đường, sắc mặt còn tái nhợt hơn, có chút lạnh lẽo dưới ánh mặt trời chói chang ngoài cửa sổ.

Viêm Phi Tuyết không muốn quấy rầy chị dâu tư của mình làm bài kiểm tra, cô nghĩ một lát, đứng dậy rót cho Hàn Ý Ổn một cốc nước đường đỏ, ngoài ra còn cầm thêm vài cái bánh ngọt tới.

Hàn Ý Ổn thấy đặt bên tay mình chính là cốc nước đường còn đang bốc hơi, ngẩng đầu cười cảm kích với cô bé chu đáo này, “Cảm ơn.”

Viêm Phi Tuyết lắc đầu, ngồi xuống bên cạnh y, nhỏ giọng hỏi: “Cơ thể anh không thoải mái à? Có cần đi bệnh viện xem không?”

“Anh đã tới bệnh viện hai lần rồi, nhưng đều không kiểm tra ra bệnh.” Hàn Ý Ổn lắc đầu, vẻ mặt vốn ôn hòa cũng trầm xuống, “Anh cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, bác sĩ nói anh nên tới bệnh viện lớn làm kiểm tra toàn diện, cũng có thể là thiết bị của họ không tra ra được bệnh.”

Trái tim Viêm Phi Tuyết vọt lên, cô nhớ từng nghe nói có một vài căn bệnh nan y không thể trị khỏi được, nhờ bệnh viện nhỏ bình thường kiểm tra không ra, vậy có phải là do...

Hàn Ý Ổn rất nổi tiếng ở trường, đặc biệt là đối với đám trò giỏi như Viêm Phi Tuyết, Hàn Ý Ổn là đàn anh hàng năm đều lấy được học bổng, là thần tượng học tập của họ, anh nỗ lực như vậy, tiền đồ lại xán lạn như vậy... Viêm Phi Tuyết không hề hy vọng tương lai tốt đẹp của anh lại chết trẻ vì một vài lí do.

Cuối cùng cô vẫn nuốt mấy lời này xuống, vỗ vỗ vai anh, “Nếu cần, anh có thể nói với em, đàn anh Hàn.”

Hàn Ý Ổn cảm kích gật đầu, y nhìn kĩ Viêm Phi Tuyết, bỗng nói: “Em cũng là sinh viên của Đại học Thanh Tuệ phải không? Hình như trước đây anh từng gặp em rồi.”

Được thần tượng nhận ra, trong lòng Viêm Phi Tuyết hết sức kích động, không nhận được liền bắt đầu buôn chuyện ở trường với anh.

Hai người nhỏ giọng ngồi bên cửa sổ nói chuyện, Tô Ngộ đắm chìm trong bài kiểm tra cũng hoàn toàn không bị quấy rầy, chờ cậu thật vất vả mới làm xong bài kiểm tra thì cũng đã gần trưa.

Sáng nay môn kiểm tra chính là môn toán, Tô Ngộ làm bài vẫn là tương đối nhanh, chiều nay thì lại kiểm tra ngữ văn, môn này đối với cậu mà nói thì có chút khó khăn, bởi nội dung phải nhớ hơi nhiều, mấu chốt là còn phải tự viết văn... mà Tô Ngộ mỗi ngày ngoài học, còn phải tu luyện, mặt khác còn phải cho mèo đen nhỏ, cổ trùng nhỏ ăn, còn cả trồng linh thực trong sân này nữa, thời gian học tập ngắn như vậy, toán học còn được, chứ ngữ văn thì...

Buổi chiều trước khi về, Hàn Ý Ổn đầu tiên là lật xem bài kiểm tra của cậu một chút, đại thể có thể nhìn ra điểm kiểm tra ngữ văn của cậu có thể sẽ rất kém, có điều y không nói gì về chuyện này, chỉ nói: “Anh về rồi sẽ soạn thêm đề kiểm tra, mai lại nói cho em số điểm, đồng thời thông báo mảng mạnh yếu của em, một lần nữa lập ra chương trình học.” Cuối cùng thấy Tô Ngộ bối lo thành tích học quá kém mà thấp thỏm, y vừa cười vừa an ủi, “Đừng lo, học tập là quá trình tích lũy, em học nghiêm túc như vậy, cứ cố gắng, một ngày nào đó, thành tích sẽ đạt được thôi.”

Tô Ngộ sau khi được anh cổ vũ, quả nhiên tựa như đã nhặt về được sự tự tin, cậu gật mạnh đầu đáp: “Em biết rồi! Sau này em cũng sẽ cố gắng học tập.”

Lúc Hàn Ý Ổn về, Viêm Phi Tuyết cẩn thận để ý bước chân của y hơi loạng choạng, toàn thân thoát nhìn đều rất suy yếu, vì vậy cô liền nói phát hiện này của mình ra cho Tô Ngộ nghe, muốn hỏi cậu thử xem có cách nào giải quyết không, cô biết bác hai của mình, còn cả anh tư nữa, đều là nhờ cậu cứu về một mạng.

Tô Ngộ trước kia cho rằng bởi số lần y giao phối quá nhiều, mới có thể thiếu hụt tinh khí, mấy ngày nay cậu bận học, cũng không cần quan tâm tới khí sắc của thầy giáo, nghe miêu tả của Viêm Phi Tuyết, cậu mới phát giác bộ dáng của thầy Hàn đúng là rất không ổn!

Xem ra cậu nhất định phải cẩn thận kiểm tra cho thầy Hàn, hoặc là đưa một vài trái cây chứa linh khí cậu tìm được trên núi cho y ăn cũng được.

“Vậy để ngày mai thầy đến, anh kiểm tra cho thầy một chút cũng được, sẽ không có chuyện gì lớn đâu.” Tô Ngọ nói với Viêm Phi Tuyết, cậu cũng không cảm thấy trên người thầy giáo Hàn có thứ gì đó không tốt lành.

“Ừm, vậy thì làm phiền chị dâu tư rồi.” Viêm Phi Tuyết quả thực rất lo cho đàn anh luôn nghiêm túc nỗ lực học tập này.

...

Nói tới linh quả, Tô Ngọ nhớ cậu vẫn chưa hề tặng quà cho mọi người, bởi trước đó có chuyện của nhà họ Tiêu làm trễ nải, sau lại bận học, hộp quà cậu muốn làm thật đẹp cũng chưa làm xong, quà tặng vì vậy vẫn chưa có chỗ để đặt vào.

Nghĩ tới việc sau này việc học có thể sẽ càng khó hơn, sau khi kì nghỉ hè kết thúc còn phải tới trường đi học, Tô Ngọ định nhanh một chút làm xong hộp quà, thuận tiện đưa cho thầy giáo Hàn một trái cây thật hữu dụng.

Cho ông nội, cho con trai của anh cả Viêm Phi Ngang, nhà họ Viêm già trẻ lớn bé tổng cộng có mười sáu người, Tô Ngọ vì vậy một lần làm xong mười sáu cái hộp luôn.

Tay nghề làm hộp của cậu vẫn thực không tệ, dao khắc bình thường không giải quyết được vấn đề, cậu trực tiếp dùng linh lực, điêu khắc toàn bộ hoa văn bên trên, đường nét đều rất tinh tế. Hộp khắc khéo léo, tinh tế, hoa văn là hoa văn đẹp nhất tìm trên mạng, nhờ Hàn Ý Ổn mà cậu cũng biết con người đều rất thích hoa văn cát tường long phượng, hoa và chim, vì vậy hộp cho ông bà nội và cha mẹ đều khắc long phượng, người cùng thế hệ họ thì khắc hoa và chim, mấy đứa nhỏ như con của anh cả Viêm thì lại khắc một con kì lân.

Cứ thế làm, mười sáu cái hộp to to nhỏ nhỏ, đều đẹp và đặc biệt, Tô Ngọ cực kì thỏa mãn, lúc Viêm Phi Ngang trở về, cậu đang tự mình cẩn thận chọn quà, đặt vào trong hộp.

“Đang làm gì vậy?” Viêm Phi Ngang ngồi cạnh cậu, cầm lấy hộp trên bàn nhìn một chút.

Trên người anh vẫn còn mặc bộ quân trang mặc lúc đi sáng nay, Tô Ngọ quay đầu nhìn, ngay lập tức liền bắt đầu hoa si, miệng cũng bắt đầu ứa nước miếng.

“Hả?” Viêm Phi Ngang cầm hộp trong tay lắc lắc trước mắt cậu.

Tô Ngọ nuốt mạnh ngụm nước miếng xuống, không nhìn được mà hỏi: “Phi Ngang, quần áo trên người anh thật là đẹp, có thể mua cho em một bộ không?”

Tưởng tượng bộ dáng nhóc này mặc quân trang một chút... Viêm Phi Ngang ho nhẹ một tiếng, cuối cùng vẫn đồng ý, “Được, có điều sẽ khác một chút so với anh mặc.” Ngoài thị trường cũng có bán trang phục quân trang, hơn nữa càng đẹp mắt càng thích hợp hơn, mua một bộ cho nhóc cũng không thành vấn đề.

“Tốt quá rồi! Em cũng phải mặc giống anh ra ngoài.” Tô Ngọ rất thích vóc người kiện mỷ của Viêm Phi Ngang, lúc đầu nguyên nhân lớn nhất, cũng là bởi hy vọng một ngày nào đó mình cũng sẽ có vóc dáng như vậy, đương nhiên, niềm yêu thích này, thường thức vẫn chiếm đa số.

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, nhìn một bàn bày đầy đồ, liền xoay đề tài về, “Làm gì vậy?”

“Đây là quà em muốn tặng cho người nhà làm lễ ra mắt, bởi chuyện quá nhiều, không có thời gian làm hộp, đã bị trì hoãn lâu như vậy rồi.” Tô Ngọ có chút ngượng ngùng gãi mặt một chút.

Đây là tâm ý của Tô Ngọ, Viêm Phi Ngang không nói gì, cùng cậu cất những thứ đó vào hộp gỗ cậu đã chế tác tỉ mỉ.

Tối hôm đó, mỗi người trong nhà đều nhận được một hộp, là quà tặng đến từ Tô Ngọ, cả người không có ở thủ đô, cũng có quà, tạm thời đều do Khang Văn Thanh giữ hộ.

Người nhà họ Viêm đều biết bối cảnh của Tô Ngọ có lẽ không đơn giản, quà cậu tặng sao có thể là đồ tầm thường, trong khoảng thời gian này họ đều đã nhận được rất nhiều thứ tốt từ Tô Ngọ, lại nhận quà của cậu nữa, tất cả đều có chút ngại ngùng.

Bà nội từ ái xoa đầu cậu, nói: “Đứa nhỏ này, nhỏ như vậy đã hiểu chuyện tới nhường này, thật đúng là bảo bối của nhà chúng ta.”

Ông nội không biết thứ đặt trong hộp kia rốt cuộc có giá trị bao nhiêu, chỉ cần biết cái hộp kia là do tự tay Tô Ngộ chế tác, ông đã thích vô cùng, thở dài nói: “Bây giờ cũng không còn mấy đứa trẻ lại có thể dụng tâm chuẩn bị quà như vậy, thằng bé vừa thông minh vừa không nghịch ngợm, là người có năng lực, bản lĩnh, người nhà họ Viêm ta có thể biết được cháu, đúng là phúc tổ tông để lại.”

Lời này của ông thực ra không thích hợp nói ra, nhiều người sẽ nghĩ ông đây là đang trào phúng, ông luôn rất có chừng mực, nói mấy lời mọi người hay nói thì chính là ông chính là một chính khách xưa, nếu không phải thật lòng cảm thấy như vậy, sẽ biết ông thực ra sẽ chẳng nói những lời thoát nghe hoa lệ với Tô Ngộ, ông là người sẽ không bao giờ nói lời như vậy.

Những người khác trong nhà thì lại nghĩ rất nhiều, ví dụ như tổ tiên nhà họ Viêm từ đầu vẫn luôn làm việc thiện tích đức, làm như vậy nên ông trời mới có thể quan tâm tới nhà họ Viêm họ như vậy, khi nguy nan ập tới lại gặp được một cậu nhóc như vậy, đúng là trời cao ban ân. Trong lòng họ sinh ra ý nghĩ, cũng kiên định hơn nhiều với niềm tin của mình, muốn làm càng nhiều việc thiện hơn cho đất nước, trời cao đều đang nhìn xuống họ!

Tô Ngộ có thể cảm nhận được sự cảm kích trong lòng họ, trên thực tế thực ra sau khi cậu tới nhà họ Viêm, cũng bởi nhà họ Viêm đối xử với cậu chưa từng có chút ác ý hay tính kế nào nên cậu mới có thể an tâm tiếp tục sống ở đây, đối với mỗi một yêu tinh miễn cảm mà nói, người khác mang ác ý hay thiện ý, trong lòng ít nhiều vẫn có cảm giác.

Cậu ngại ngừng gãi mặt, hơi xấu hổ nói: “Con có thể gặp được Phi Ngang, và cả mọi người nữa, cũng cảm thấy rất tốt.”

Mọi người trong nhà nhận được quà, đều là thứ rất thực dụng, như của Khang Văn Thanh và phụ nữ trong nhà, phần lớn đều là những thứ dưỡng dung nhan, của đàn ông đương nhiên là tăng cường sức khỏe, của hai vị lão nhân là kéo dài tuổi thọ. Trái cây hay thứ gì khác trong hộp, bề ngoài đều rất bình thường, hoàn toàn không giống hoa quả đắt giá trên thị trường vẻ ngoài đẹp đẽ sạch sẽ, nhưng vẫn là câu nói kia, người nhà họ Viêm đều có mắt nhìn, thứ tốt đương nhiên phải cẩn thận nhận lấy.

“Ăn cơm thôi.” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu nhóc, đặt cơm tới trước mặt cậu, còn có một cái bát khác, bên trong toàn là món cậu thích ăn, giúp cậu có thể ăn được những món ở xa, chăm sóc vô cùng chu đáo.

“Được.” Tô Ngộ cười híp mắt gật đầu với anh.

Quà tặng xong rồi, cũng coi như là đã giải quyết được một việc lớn, Tô Ngộ cũng chuẩn bị một trái cây bổ sung tinh khí cho Hàn Ý Ổn – loại trái cây này, ước chừng là thứ tất cả đàn ông đều sẽ đổ xô tới, đơn giản mà nói, chính là tráng dương bổ tinh, hơn nữa còn giải quyết được vấn đề từ gốc rễ, cũng không chỉ đơn thuần là mấy loại thuốc vớ vẩn...

Tiếc là ngày hôm sau, thầy giáo Hàn cũng không tới.

Đã sắp một giờ trôi qua kể từ giờ học đã hẹn, vẫn không thấy Hàn Ý Ổn tới, Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết đều rất lo cho y, nên bàn nhau gọi điện thoại cho y.

Điện thoại gọi vài lần cũng không có ai bắt máy, Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết đều lo lắng, chỉ sợ Hàn Ý Ổn sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhìn điện thoại lần thứ hai bị tắt đi, Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết nhìn nhau, nhìn thấy nỗi lo dày đặc trong mắt nhau.

“Hay gọi thêm lần nữa thử xem?” Viêm Phi Tuyết cau mày nói.

Tô Ngộ gật đầu, nhưng cho dù họ có gọi thêm mấy lần nữa, điện thoại trước sau vẫn không có người bắt máy.

Hai người cũng không ngồi yên nữa, Tô Ngộ mười phần lo lắng nói: “Thầy Hàn chắc chắn đã xảy ra chuyện rồi, chúng ta tới nhà thầy ấy xem một chút.”

Viêm Phi Tuyết đồng ý gật đầu. Hai người chưa từng nghĩ rằng Hàn Ý Ổn là tiền của họ, lúc đầu Hàn Ý Ổn và Viêm Phi Ngang gặp nhau, đã nói với anh, tình huống nhà y đang gặp khó khăn, thế nên muốn được trả trước một phần lương, bây giờ đột nhiên không liên lạc được với người, người bình thường đều sẽ hoài nghi, nhưng hai người họ lại căn bản không nghĩ nhiều theo hướng đó.

Tô Ngộ từ chỗ Viêm Phi Ngang biết được địa chỉ nhà Hàn Ý Ổn, hai người nhanh chóng bảo tài xế đưa họ tới tiểu khu nhà họ Hàn.

Đến tiểu khu, tài xế lo cho sự an toàn của họ, liền lái xe vào bãi đỗ gửi, định cùng họ đi vào.

Tiếc là, tiểu khu này quản lý tương đối nghiêm, mỗi người muốn vào đều bị vài cánh cửa sắt lớn cản lại, họ không có thể ra vào, căn bản là không vào được.

Ngay lúc họ đang gấp đến độ không biết phải làm sao, bỗng thấy Chung Thận Cần hôm đó từng gặp mặt một lần thế mà cũng đang đứng bên ngoài tiểu khu.

Về mặt của Chung Thận Cần rất khó coi, dưới hai mắt là một vòng đen thật lớn, lòng trắng mắt cũng có nhiều tia máu đỏ kè, thoạt nhìn cũng không ổn.

Viêm Phi Tuyết thấy hấn, lập tức cảnh giác, có vẻ hoài nghi đàn anh Hàn đột nhiên không liên lạc được, là có liên quan tới hấn. Tô Ngộ cũng nhìn thấy Chung Thận Cần, cậu trừ trừ một lát, chủ động đi tới hỏi: “À ừm, anh có biết thầy Hàn đi đâu rồi không?”

Nghe thấy câu hỏi của cậu, Chung Thận Cần hồi lâu mới chuyển lực chú ý lên người cậu, cuối cùng lại nhìn thấy Viêm Phi Tuyết đứng cạnh cậu, giọng lạnh lùng đáp: “Hai người cũng không biết, tôi làm sao mà biết được?”

Giọng nói của hấn mang theo một luồng lạnh băng và địch ý, hai người đều cảm thấy khó hiểu, Viêm Phi Tuyết vốn đã có ấn tượng không tốt về hấn, đã muốn xắn tay áo lên trực tiếp đánh nhau với hấn. Tô Ngộ thì không có phản ứng gì, cậu cẩn thận kể lại chuyện cho hấn nghe, “Thầy giáo Hàn ngày nào cũng đứng giờ tới dạy tôi học, từ trước tới giờ chưa từng tới muộn, nhưng hôm nay chẳng những không đứng giờ tới nhà chúng tôi mà ngay cả gọi điện thoại cũng không được.”

Nghe cậu nói Hàn Ý Ổn không bắt máy, Chung Thận Cần vẫn luôn làm mặt lạnh cuối cùng cũng cuống lên, “Sao lại không bắt máy! Cậu ấy chưa bao giờ lại không nghe máy cả!” Ngay cả khi hai người họ âm ỉ nhất, Hàn Ý Ổn sau khi cúp máy của hấn, cũng sẽ nhấn lại bảo hấn đừng tiếp tục quấy rầy mình nữa...

Nghĩ tới những chuyện cũ này, Chung Thận Cần lau mặt, lập tức nhớ tới chuyện gì đó, ngẩng đầu kinh dị nhìn hai người, “Hai người, là học sinh của cậu ấy?”

Tô Ngộ mờ mịt gật đầu, “Tôi là học sinh của thầy ấy.”

Chung Thận Cần liền quay qua nhìn Viêm Phi Tuyết, Viêm Phi Tuyết không hiểu ra làm sao, có điều vẫn đáp lại: “Anh ấy là đàn anh của tôi.”

Đáp án này có vẻ đã làm cho Chung Thận Cần vô cùng kinh ngạc, không khỏi hỏi tiếp: “Hai người chỉ có quan hệ đàn anh đàn em thôi sao?”

“Đương nhiên.” Viêm Phi Tuyết thấy đó là chuyện đương nhiên liền gật đầu, lại không khỏi quay qua nhìn hấn.

Chung Thận Cần lại càng thêm kinh ngạc, có điều hấn vẫn cẩn thận hỏi thêm một câu, “Không, không phải là quan hệ người yêu à?”

Gái ngoan Viêm Phi Tuyết còn chưa từng có một người bạn trai nào mặt đỏ ửng lên một chút, thẹn quá hóa giận nói: “Hai người mới có quan hệ người yêu ấy!” Bốn tiểu thư vẫn còn là quý tộc độc thân đây có được không?!

Chung Thận Cần: “...” Hấn thực ra lại rất hy vọng được như vậy...

Nghĩ tới việc Hàn Ý Ổn có thể đã xảy ra chuyện, họ cũng không kịp nói gì thêm, vội vàng nói những gì hai bên biết cho nhau nghe.

44. Chương 44

Chung Thận Cần nói cho họ biết, gia đình Hàn Ý Ổn vốn rất không tệ, nhưng quãng thời gian trước không biết đụng phải vận xui gì, người một nhà liên tiếp gặp chuyện, ngắn ngủi chưa tới hai tháng, một gia đình vốn hòa thuận đều đã sắp li tán hết cả.

“Ai, trước đây, cậu ấy còn nói đùa với tôi, bảo tôi không nên tới gần cậu ấy, miễn cho lại dính phải vận xui, ai ngờ...” Tính cách Chung Thận Cần rõ ràng tương đối táo bạo, tàn nhẫn túm tóc mình, có vẻ rất tức giận, có vẻ như rất ảo não cho rằng bởi sự tức giận của mình mà bây giờ người cũng không thấy đâu.

“Chờ đã,... quan hệ trước đây của hai người tốt lắm sao?” Viêm Phi Tuyết nhất thời bắt được một trọng điểm.

Nam sinh tính tình táo bạo có chút lúng túng đỏ mặt, nắm tóc nói: “Ừm, trước đây quan hệ của chúng tôi rất tốt.”

“Vậy anh có thể liên hệ với người nhà của thầy Hàn được không? Bây giờ chúng tôi gọi điện, thầy ấy không nghe máy, cũng không vào được nhà.” Tô Ngộ lo âu nói.

Vấn đề này có vẻ còn làm cho Chung Thận Cần còn lúng túng hơn, “Tôi cũng không có cách liên hệ với người nhà của cậu ấy, trước đó đều là trực tiếp gọi điện thoại cho Ý Ổn... có điều tôi có thể thử đi hỏi bảo vệ một chút xem, trước kia tôi từng tới nhà cậu ấy mấy lần, không biết có thể gặp được người quen hay không.”

Hắn nói xong, quả nhiên cũng chạy tới trước cửa sổ phòng bảo vệ, hai người Tô Ngọc cũng chạy sát theo sau.

Bảo vệ quả nhiên là có nhớ mặt Chung Thận Cần, dù sao cậu nhóc này trẻ tuổi, khỏe mạnh, từng tới tiểu khu rất nhiều lần, mỗi lần thấy có người trong tiểu khu khuôn đồ, cậu nhóc này đều nhiệt tình giúp đỡ bê vào thang máy giúp người ta, ấn tượng của mọi người đối với cậu nhóc đều rất tốt.

“À, tình huống nhà thằng bé bây giờ không tốt lắm, chú giúp cháu gọi điện thoại thử xem vậy.” Bảo vệ quả nhiên có số điện thoại của nhà họ Hàn, thấy Chung Thận Cần liền cười tươi giúp hắn gọi điện thử.

Tiếc là máy bàn nhà họ Hàn vẫn không có ai nghe, bảo vệ cũng không còn cách nào, tuy rằng biết Chung Thận Cần nhưng ông cũng không thể tùy tiện để cậu nhóc như vậy vào tiểu khu, nếu không, nhỡ xảy ra chuyện gì, ông sẽ là người phải chịu trách nhiệm.

“Làm sao bây giờ, điện thoại của Ý Ổn không ai nghe máy, nhà cậu ấy hình như cũng không có ai ở nhà, nếu Ý Ổn đã xảy ra chuyện gì, vậy tôi...” Chung Thận Cần gấp đến độ xoay vòng, dù sao cũng chỉ là người trẻ tuổi mới chừng hai mươi, người mình để ý lại xảy ra chuyện, lập tức không khác gì kiến trên chảo nóng, căn bản không tìm được phương hướng.

Cuối cùng vẫn là Viêm Phi Tuyết nhớ ra cái gì đó, nắm lấy hắn nói: “Anh không phải vừa mới nói ba của đàn anh Hàn không hề quan tâm tới sống chết của mẹ anh ấy sao? Hôm nay không phải là ngày nghỉ, ông ấy chắc chắn phải đi làm, anh có biết ông ấy làm việc ở đâu không?”

Một lời đánh thức người trong mộng, Chung Thận Cần vội nói: “Tôi biết công ty bác ấy làm việc, Ý Ổn có lần vô tình nhắc tới, hai người đi theo tôi!”

Tài xế nhà họ Viêm đưa mọi người tới một văn phòng, ba người tới chỗ đón tiếp trong sảnh, Chung Thận Cần nói chúc vụ công tác và họ tên của ba Hàn Ý Ổn cho nhân viên lễ tân, hy vọng cô có thể thông báo giúp.

Nhưng cô lễ tân thấy mấy người họ có vẻ đều chỉ là sinh viên, thậm chí còn nhỏ hơn, có chút hoài nghi họ tới công ty chỉ để tiếp thị một số sản phẩm, cũng không nhắc điện thoại lên mà mỉm cười dò hỏi: “Xin hỏi các vị có hẹn trước không?”

Không, họ đương nhiên là không hề hẹn trước rồi.

“Là như thế này, ba của bạn em làm việc ở công ty của các chị, mà bạn em bây giờ không liên lạc được, bọn em rất lo cho cậu ấy...” Chung Thận Cần vừa nói vừa mỉm cười với cô lễ tân, dần dần hắn cũng không nói

tiếp được nữa, bởi cái lí do này chính hắn cũng cảm thấy rất giả.

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện Hàn Ý Ổn có thể đã xảy ra chuyện, hắn vẫn cố hết sức nói hết lời, ngôn từ thành khẩn thỉnh cầu cô lẽ tân có thể giúp họ việc này.

Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết trong lòng đều vô cùng rối ruột nhưng đáng tiếc luận tài ăn nói, họ còn không bằng Chung Thận Cần, căn bản là không giúp được gì.

Khi lại một lần nữa, cô lẽ tân lại từ chối Chung Thận Cần, Chung Thận Cần trong lòng bức bối nhưng vẫn cố gắng cầu xin, bỗng lại có một giọng nam vang lên ngay bên cạnh hai người.

“Tiểu Ngộ? Sao em lại ở đây?”

Tô Ngộ mờ mịt quay đầu, sau đó lại gặp một người quen ngay ở nơi xa lạ này!

“A, Tiêu đại ca!”

Tô Ngộ lập tức tiến hai bước đi về phía người đàn ông kia, cậu nhìn xung quanh một chút, bỗng vui mừng nhìn hắn hỏi, “Tiêu đại ca, đây là công ty của anh à?”

Tiêu đại ca trong miệng cậu, đúng là Tiêu Triển trước đó cậu đã bỏ ra khí lực cực lớn để cứu giúp, là một người thừa kế chân chính của công ty họ Tiêu.

Tiêu Triển thấy cậu cũng rất kinh hỉ, đang định đáp lời cậu, liền nghe thấy câu hỏi này của cậu, hắn cười nói: “Không phải đâu, nơi này không phải là công ty họ Tiêu.”

“Hả, vậy sao?” Tô Ngộ nhất thời có chút thất vọng. Cậu là người sẽ không giấu diếm tâm tình, trong lòng có chút thất vọng, ngay lập tức liền hiện hết lên khuôn mặt nhỏ nhắn, điều này làm cho Tiêu Triển có cảm giác mình đã làm ra tội ác.

“Có điều, nếu như em cần gì ở đây, có lẽ anh có thể giúp được cũng không biết chừng.” Tiêu Triển liếc mắt nhìn mấy người đi theo sau cậu một cái, nói. Lòng cảm kích của Tiêu Triển đối với Tô Ngộ không cách nào diễn tả thành lời, thiếu niên này vào lúc hắn tuyệt vọng bất lực nhất, sắp rơi xuống vực sâu, lại giáng xuống từ trên trời, xuất hiện trước mặt hắn, còn cứu vớt hắn, giống như một thiên sứ nhỏ vậy, đúng, Tô Ngộ đúng là một thiên sứ nhỏ.

Đôi mắt to đen láy kia của Tô Ngộ quả nhiên liền sáng lên, “Có thật vậy không? Vậy bọn em muốn tìm một người, ông ấy làm việc ở đây...”

Cậu cũng không biết gì về chức vị của ba Hàn Ý Ổn, Chung Thận Cần vừa thấy cậu có người quen, vội rời khỏi sảnh, lại gần đây nói rõ chuyện liên quan tới ba Hàn.

Nơi này cũng không phải là công ty thuộc tập đoàn họ Tiêu, nhưng là công ty dưới trướng người của Tiêu Triển, người kia nghe xong lời mọi người nói, vừa dấn lễ tân trước sảnh tìm người giúp họ, ánh mắt rơi xuống người Tô Ngộ, vừa hỏi thăm Tiêu Triển: “Anh quen cậu bé xinh đẹp này? Không giới thiệu một chút với tôi sao?”

Tô Ngộ ngơ ngác nhìn người đàn ông kia, đối phương có một khuôn mặt không tẻ, lúc này hai mắt đang dõi theo cậu, tựa như cảm thấy rất hứng thú với cậu.

“Xin chào.” Người này vừa nãy đã giúp đỡ họ, mà nơi này cũng là công ty của người đàn ông này, Tô Ngộ vội chào hỏi hân.

“Xin chào, cậu bé.” Người đàn ông kia không chỉ cười híp mắt với cậu mà còn đưa tay ra.

Tô Ngộ chưa từng bắt tay với người khác, sau khi xuống núi, chỉ có duy nhất một lần anh hai Viêm từng chìa tay ra với cậu, cũng bị cậu hiểu sai ý... thế nên cậu nhìn chằm chằm đối phương đưa tay tới, nhất thời cũng không biết đáp lại thế nào.

Hơn nữa, sóc bay nhỏ muốn lớn lên cũng không thích người khác gọi mình là cậu bé cho lắm, dù sao là cậu bé thì sẽ không có tư cách giao phối.

Tiêu Triển lúc này mới nhận ra nói rằng: “Tôi khuyên Tần tổng vẫn là không nên tùy tiện động tâm tư thì hơn, Tô Ngộ bây giờ chính là bảo bối của nhà họ Viêm người ta, ngay cả Viêm tổng Viêm Phi Ứng cũng coi cậu ấy là khách quý, Tần tổng vẫn là nên thu tâm tư lại thì hơn.” Không chỉ vậy, cậu nhóc bây giờ cũng chính là khách quý của nhà họ Tiêu họ, Tần tổng công tử nhà giàu nam nữ đều ăn này, hẳn cũng sẽ không để cho người này tới quá gần cậu nhóc.

Nếu Tiêu Triển đã nói vậy, vị Tần tổng này cũng không thể làm gì hơn là thu tay lại, dù sao người nhà họ Viêm hẳn cũng không muốn dây dưa vào lắm. Lưu luyến không thôi đưa mắt nhìn khuôn mặt Tô Ngộ, vô cùng tiếc nuối nhún vai một cái, hẳn cảm thán nói: “Bây giờ phạm là mỹ nhân đều đã có chủ, muốn tìm một đối tượng là chó độc thân cũng không dễ dàng gì, haizz.”

Tiêu Triển: “...” Ngựa giống không xứng được gọi là chó độc thân nhé, cảm ơn!

Tô Ngộ căn bản không hiểu mấy lời hai người nói với nhau, cậu cười cười với Tần tổng, coi như là cảm ơn hẳn đã giúp đỡ.

Nhìn khuôn mặt tươi cười của cậu, Tần tổng vừa nhìn không dời nổi mắt, vừa thương tâm, ông trời tại sao lại không để cho mình gặp mỹ nhân như vậy sớm một chút chứ!

Viêm Phi Tuyết cảnh giác đứng cạnh chị dâu tư của mình, chị dâu tính cách ngây thơ, lại vừa dễ nhìn, đáng yêu, có rất nhiều đàn ông đều thèm khát! Mới vừa rồi nếu không phải Tiêu Triển hành động nhanh hơn đối phương, cô cũng sẽ không để đối phương lại gần chị dâu mình một bước! Làm em dâu nhất định phải ra sức như vậy!

Ba của Hàn Ý Ổn rất nhanh đã đi xuống, Chung Thận Cần lập tức chạy tới.

Người đàn ông trung niên bị một cú điện thoại gọi xuống nhìn thấy bạn học của con trai, còn nhìn thấy cả ông chủ lớn của mình, cũng ngẩn ra, nhất thời không rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Bác trai! Điện thoại của Ý Ổn và máy bàn nhà bác đều không gọi được, bác có biết Ý Ổn đi đâu rồi không?!” Chung Thận Cần vẻ mặt đầy lo lắng, gần như không nhận được muốn xông lên nắm lấy cổ áo của ông bức ông nhanh chóng liên lạc với người nhà ngay.

Người đàn ông trung niên run rẩy nửa ngày, tựa như mới nhớ ra con trai mình, không ngờ lại không đáp lời hẳn, chỉ thì thào nói: “Con trai... con trai?”

“Bác trai! Bác, bác ngay cả Ý Ổn cũng...” Chung Thận Cần chợt nhớ sau khi vợ ông bệnh nặng, ông đã bỏ vợ bỏ con không về nhà, bây giờ nhìn người đàn ông trung niên trước mặt này, trong lúc nhất thời tựa như bị một chậu nước lạnh dội từ đầu xuống chân!

Người đàn ông trung niên tựa như vẫn chưa phục hồi tinh thần, Tô Ngộ bỗng đi tới, quan sát cẩn thận ông một vòng, còn hít hít mũi, cau mày nói: “Yêu khí! Có mùi của hồ ly! Bác bị hồ ly tinh quẩn lấy?!”

Lời này của cậu nói ra, những người khác nghe đều vô cùng mờ mịt, Chung Thận Cần lắp bắp hỏi, “Cái gì? Yêu khí gì cơ?”

Trong số mấy người, ngoài Tô Ngộ ra, cũng chỉ có Tiêu Triển từng tự mình gặp phải chuyện quỷ dị là phản ứng lại, hoàn toàn không cảm thấy có vương mắc gì, Tiêu Triển bước tới hỏi: “Là yêu quái à? Chuyện gì đã xảy ra vậy Tô Ngộ?”

Tô Ngộ đi tới dùng sức vỗ vỗ lên người người đàn ông trung niên, sau đó tựa như bắt được thứ gì đó từ lồng ngực của ông, tay nắm thật chặt giơ lên giữa không trung. Đáng tiếc tất cả mọi người ở đây đều không nhìn thấy thứ trong tay cậu, chỉ có thể thấy cậu tựa như một người diễn viên đang diễn kịch câm.

Thứ bị cậu nắm trong tay chính là một luồng khí lưu lại, rất nhạt, nếu như không nhìn kĩ gần như không phát hiện ra được, nhưng Tô Ngộ lúc còn ở trên núi có rất nhiều bạn bè yêu tinh là hồ ly tu thành người, cậu có thể phân biệt ra mùi của hồ ly, bị dính lại một chút trên người của người này.

Khi người đàn ông trung niên kia bị cậu lấy sợi yêu khí ra, có vẻ rất thống khổ, toàn thân co quắp, lập tức ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Tô Ngộ nhìn bộ dáng của ông, nghiêm túc nói: “Hóa ra là hồ ly tinh phá rồi!”

Ba Hàn được đưa đi bệnh viện, tuy rằng Tô Ngộ đã đoán được đại thể chuyện đã xảy ra, nhưng họ vẫn chưa có được bất cứ tin tức nào của Hàn Ý Ổn, Chung Thận Cần cầm lấy điện thoại di động rơi ra khỏi

người ba Hàn khi ông ngã xuống, tìm được số điện thoại của mẹ Hàn, cuối cùng cũng gọi được.

Chung Thận Cần khẩn trương tới và cả mồ hôi tay, điện thoại chỉ reo hai tiếng, không ngờ rất nhanh đã có người nghe.

“Xin chào, xin hỏi anh là người nhà của Hàn Ý Ổn hay của Lý Phương Thanh phải không?” Một giọng nữ khách khí vang lên.

“Tôi, tôi không phải... nhưng tôi là bạn học của Hàn Ý Ổn, xin hỏi cô là?” Trong lòng Chung Thận Cần có dự cảm không tốt.

Đối phương nghe hẳn nói không phải là người nhà, có vẻ hơi thất vọng nhưng vẫn tỉ mỉ kể lại: “Nơi này là phòng tiếp bệnh nhân nội trú của bệnh viện Mười Bảy, sáng sớm hôm nay Hàn Ý Ổn tiên sinh ngã xỉu trên đường được đưa vào bệnh viện của chúng tôi, sau đó chúng tôi liên lạc với mẹ của cậu ấy, làm thủ tục nhập viện cho cậu ấy, nhưng bây giờ họ đột nhiên lại biến mất, còn có một khoản tiền chưa thanh toán cho chúng tôi, chúng tôi nhận được cái điện thoại di động này trên giường bệnh...”

“Bệnh viện sao?! Sao họ có thể đột nhiên rời khỏi được! Ý Ổn không phải là người như thế!” Chung Thận Cần quả thực sắp điên rồi, ngữ khí cũng không nhịn được mà gào lên.

Viêm Phi Tuyết không nhìn nổi nữa, đoạt điện thoại lại, hỏi rõ địa chỉ bệnh viện và số tiền còn nợ, lúc này mới cúp máy.

“Chúng ta tới xem một chút đi, thuận tiện tìm hiểu tình huống bệnh tình của thầy Hàn.” Tô Ngộ lo cho thầy giáo Hàn, cậu cũng không cho rằng thầy Hàn tính tình tốt như vậy, học vấn lại cao lại có thể khát nợ tiền khám của bệnh viện, cậu muốn tới bệnh viện xem xung quanh, dù sao yêu tình muốn bắt hai người sống sờ sờ trong thành phố vẫn là không dễ dàng – trừ phi có bọc quần áo có thể thu được vật sống giống của cậu – cậu cho rằng hồ ly tinh kia rất có thể vẫn còn đang ở cách bệnh viện không xa!

Viêm Phi Tuyết đồng ý gật đầu. Chung Thận Cần bây giờ cũng không còn cách nào khác, cũng đồng ý.

Được mọi người nhất trí tán đồng, Tô Ngộ nói lời tạm biệt với Tiêu Triển, ngồi lên xe tới bệnh viện Mười Bảy.

Trước khi cậu đi, Tiêu Triển mỉm cười nói với cậu rằng: “Hai ngày nay anh định chính thức tới thăm hỏi, muốn mời Tiểu Ngộ tới nhà anh làm khách, để đầu bếp làm món ngon mời em ăn cơm, coi như là báo đáp ân tình em đã giúp đỡ anh, có được không?”

Tô Ngộ rất vui vẻ, cậu thích đồ ăn ngon mà.

Bệnh viện Mười Bảy quả nhiên nằm trên con đường đi tới nhà họ Viêm, họ suy đoán có thể trong lúc Hàn

Ý Ổn đang đi tới nhà họ Viêm lại đột nhiên ngắt giữa đường, sau đó được người có lòng đi ngang qua đưa tới bệnh viện gần đây, sau đó bệnh viện lại báo lại cho mẹ của y.

Sau khi họ tới bệnh viện rồi, Chung Thận Cần chủ động thanh toán tiền nợ, mà Viêm Phi Tuyết và Tô Ngộ tới phòng bệnh y ở lúc trước hỏi thăm tin tức.

Biết họ tới thanh toán tiền nợ, y tá phụ trách phòng bệnh của họ liền kể lại hết tình huống lúc đó cho họ nghe.

“... Lúc cậu ấy mới được đưa tới, tình huống thật không tốt, phòng cấp cứu tưởng có bệnh gì nặng, nhưng lúc kiểm tra, mới phát hiện hóa ra là do thiếu niên bị thiếu dinh dưỡng cực độ, ngoài ra, cũng không kiểm tra thêm được gì nữa... còn cả mẹ của cậu ấy, lúc ngồi xe tới đây tình huống cũng không tốt cho lắm, bác sĩ cũng kiểm tra cho bà ấy một chút, nhưng cũng giống như cậu ấy...”

“Họ ở trong phòng bệnh chưa được hơn một tiếng, y tá tới phòng bệnh đổi dịch truyền cho họ mới phát hiện, hai người họ đều không thấy trên giường nữa...”

“Chúng tôi bảo phòng quản lý kiểm tra camera một chút, cũng không phát hiện hình ảnh họ đi khỏi, tất cả mọi người đều cảm thấy rất khó tin, nếu như còn không gọi được cho người nhà, chúng tôi sẽ phải báo cảnh sát.”

Viêm Phi Tuyết trước giờ chưa từng gặp phải chuyện quỷ dị như vậy nhin không được xoa xoa cánh tay, Tô Ngộ nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi hỏi: “Trước đó, có thấy ai vào phòng bệnh của họ không?”

“Chuyện này...” Các y tá hiển nhiên chưa hề nghĩ tới vấn đề này, nhìn nhau liếc mắt một cái, cuối cùng là lắc đầu.

“Có thể để chúng tôi xem lại băng ghi hình của camera không?” Tô Ngộ bây giờ đã biết, camera của con người rất cường đại, có thể lưu giữ hình ảnh về chuyện đã từng xảy ra, bất kể ai nếu muốn giở trò, hành vi của họ đều sẽ bị theo dõi mà bại lộ, không thể nghi ngờ!

Nhưng camera không phải ai muốn xem là cũng có thể xem được, dù sao cũng có một vài chuyện thuộc về việc riêng tư của bệnh nhân, mấy người Tô Ngộ cũng không phải là cảnh sát, cũng không phải là nhân viên làm việc trong bệnh viện, đương nhiên là không thể dễ dàng cho họ tới phòng quản lý.

Hướng đi này không thông, Tô Ngộ không thể làm gì hơn là đành lùi bước chuyển sang hướng khác mà nói: “Vậy tôi có thể tới phòng bệnh trước đó họ từng ở xem thể nào không?”

Chuyện này cũng không khó, một y tá trong đó tốt bụng đưa cậu vào phòng bệnh mà Hàn Ý Ổn ở lại không bao lâu.

Trong phòng bệnh vẫn chưa có bệnh nhân khác, bây giờ vẫn đang trống không, Tô Ngộ đi vào, lập tức ngửi

thấy mùi hồ ly, nhanh chóng che mũi lại, đồng thời đưa tay, lập tức tóm được tia yêu khí còn lưu lại trong không khí.

“Là nơi này!” Tô Ngộ thuận theo tia yêu khí kia chạy tới bên cửa sổ, sau đó truyền linh lực lên mắt, cậu “nhìn thấy” một tia yêu khí cực nhạt tới gần như sắp biến mất bay từ trên cửa sổ cao tầng xuống dưới, bay về hướng tây nam, xa hơn thì không thể nhìn thấy thêm gì nữa.

“Cậu có biết Ý Ổn đi đâu rồi không?” Chung Thận Cần chạy tới lo lắng hỏi cậu.

Tô Ngộ gật đầu, “Chúng ta đi thôi.”

Chung Thận Cần bây giờ đã thực sự là gấp tới không có chút biện pháp nào, thậm chí còn có chút mù quáng mà tin tưởng hoàn toàn cậu trai trước mặt.

Đoàn người nhanh chóng ra khỏi phòng bệnh, khi mọi người cùng Tô Ngộ định đuổi tới, chuyện làm cho cả ba vô cùng bất ngờ đã xảy ra!

“Ý Ổn!”

Chung Thận Cần đang ở trong sân bệnh viện, không ngờ lại nhìn thấy Hàn Ý Ổn mà họ cho rằng đã mất tích đi vào từ một phía khác của bệnh viện, hắn không nhận được mà thất thanh hét lên!

Thấy mọi người không ngờ lại xuất hiện ở bệnh viện, Hàn Ý Ổn rõ ràng cũng sửng sốt một chút, lập tức không nhận được mà hỏi: “Mọi người tới làm gì.”

“Bọn anh nghĩ em đã xảy ra chuyện, tìm em khắp nơi!” Cảm xúc của Chung Thận Cần có chút hồng mắt, cậu nhóc chừng hai mươi, luôn nôn nóng đã quen, cũng không phải là người quá kiên trì, hôm nay làm thế nào cũng không liên lạc được với Hàn Ý Ổn, tâm tình của hắn luôn nằm ở trạng thái căng thẳng nhất.

“Chuyện của tôi không cần anh quản! Mọi người đi đi, đừng đến làm phiền tôi!” Hàn Ý Ổn không nhận được mà bỏ mặc mọi người, nhanh chân đi về khu phòng bệnh, bộ dáng kia chính là muốn lại một lần nữa trở về phòng bệnh nghỉ ngơi.

Chung Thận Cần bị y rống một tiếng, thật sự muốn chết mất, không nhận được liền bước tới nắm lấy vai y, chất vấn: “Ý Ổn, anh không biết đến tột cùng anh đã chọc em tức giận cái gì! Nhưng dù sao em cũng không thể lấy sức khỏe mình ra đùa giỡn chứ!”

Có lẽ là bị lời chất vấn của hắn làm cho tức cười, Hàn Ý Ổn vừa cười vừa nói: “Chọc tôi tức giận cái gì à? Loại người một chân đạp mấy cái thuyền như anh, có tư cách gì hỏi tôi? Tôi không muốn có quan hệ dính líu gì tới loại người rác rưởi như anh có được không? Buồn nôn!”

Trong lời nói của y mang theo ác ý cực đỉnh, đó là một loại ác ý khiến người ta lạnh tới tận xương, ba người đứng cạnh y đều cảm thấy hôm nay tháng bảy nắng to lại tựa như có một trận tuyết lớn đột nhiên đổ xuống, công tới làm người không nhìn được phải rùng mình.

Ngay lúc ba người đều đang cứng đờ, Hàn Ý Ôn đã thoát khỏi ba người, xoay người nhanh chân đi vào bệnh viện.

Tô Ngọc và Viêm Phi Tuyết đều chưa từng gặp phải chuyện như vậy, hai người hoàn toàn ngây ngẩn cả người, mà đương sự là Chung Thận Cần càng tựa như mất hết sức lực, cơ thể cao to gần như không thể đứng thẳng được, nghiêng ngả lùi bước về phía sau vài bước.

Đợi đến lúc không còn thấy bóng dáng của Hàn Ý Ôn đâu nữa, Tô Ngọc mới lấy lại tinh thần, lúng túng nói: “Thầy Hàn không ngờ lại nói mấy lời như vậy, thầy ấy không phải là người như thế...”

Viêm Phi Tuyết cũng gật đầu, đàn anh Hàn mà cô biết, đúng là một người rất ôn nhu, nghiêm túc, cô cho rằng, y tuyệt không nói ra được những lời như vậy.

“Cậu ấy đương nhiên không phải là người như vậy.” Chung Thận Cần lau mặt, lại ngẩng đầu lên, những cảm xúc nôn nóng, sắp hồng mắt tựa như đã bị hắt dần xuống đáy lòng hoàn toàn, toàn thân hắt vào thời khắc ấy, tựa như đều đã yên tĩnh lại, lí trí cũng đã quay về.

Tô Ngọc và Viêm Phi Tuyết nhìn về phía hắt, lại nghe hắt nói tiếp: “Nhà họ Hàn xảy ra chuyện, nhất định có kẻ phá rối sau lưng, tôi nhất định phải điều tra rõ ràng thay Ý Ôn.”

Có lẽ là được hắt khích lệ, Tô Ngọc và Viêm Phi Tuyết vừa rồi có chút bị đả kích đều một lần nữa phấn chấn trở lại, Tô Ngọc vội hỏi: “Nói vậy, tôi rất hoài nghi là do hồ ly tinh lưu lại yêu khí kia đang giở trò, nhưng nó muốn làm gì?!” Khi cậu nói tới chỗ này, trong giọng nói đã ẩn chứa sự tức giận và uy nghiêm, có điều ngay cả chính cậu cũng không phát hiện ra.

“Hồ ly tinh à?” Chung Thận Cần lẩm bẩm lặp lại.

Trước đây hắt không tin những thứ thần thần quỷ quỷ này, dù sao cũng là một sinh viên ưu tú được giáo dục dưới trường thuyết vô thần, mấy thứ quỷ thần này, tin có thì có, không tin thì không có, có thể thì nên duy trì sự kính trọng, chứ không thể để cho nó chiếm đoạt cuộc sống của bản thân vượt quá một mức độ nào đó.

Nhưng bây giờ hắt thực sự có chút tin, bởi chuyện nhà họ Hàn, đúng là đã vượt quá khỏi một mức độ nào đó rồi.

Hàn Ý Ôn vừa nãy mang theo ác ý, cùng với lời nói buồn nôn hắt, còn không bằng nói chính là muốn đuổi họ đi!

“Ý Ổn nhất định là biết gì đó, nhưng lực uy hiếp của đối phương quá mạnh, cậu ấy không muốn để chúng ta bị kéo vào.” Chung Thận Cần trấn định nói.

Tô Ngộ nhất thời liến hiếu ra, vội vàng nói: “Vậy chúng ta đi nói cho thầy ấy biết, tôi có thể giúp thầy, để thầy nói hết ra cho chúng ta.”

Nhưng Chung Thận Cần lại lắc đầu với cậu, “Hai người không phát hiện ra sao, y tá nói mẹ của Ý Ổn cũng tới bệnh viện, nhưng bây giờ cậu ấy từ ngoài bệnh viện trở lại, cũng chỉ có một mình cậu ấy, mẹ cậu ấy lại chưa từng xuất hiện, điều này nói rõ...”

“Mẹ thầy ấy đã bị hồ ly tinh kia bắt đi!” Tô Ngộ lập tức tiếp lời.

“Tôi cũng suy đoán như vậy.” Chung Thận Cần nghiêm túc gật đầu, còn nói, “Đối phương có thể đã dùng tính mạng của ba mẹ cậu ấy, thậm chí là tính mạng của những người khác để uy hiếp cậu ấy, bắt cậu ấy phải thỏa hiệp chuyện gì đó, nhưng tôi cũng không biết hồ ly tinh mà cậu nói tới kia đến tột cùng là muốn làm gì...”

Buổi chiều hai người Tô Ngộ và Viêm Phi Tuyết về tới nhà, Tô Ngộ vừa về nhà liền lập tức cầm quyển vở mà trước đó Viêm Phi Ngang đã đưa cho mình, lật ra. Tô Ngộ là yêu tinh, đương nhiên chưa từng tìm đọc các loại phép thuật nhằm vào yêu tinh như mình, nhưng bây giờ lại có yêu tinh dám đối phó với nhân loại, Tô Ngộ tuyệt đối không định tha cho đối phương!

Viêm Phi Ngang từ trụ sở huấn luyện về, thấy Tô Ngộ đang ngồi bên bàn sách, nghiêm túc lật vở, vì vậy liền đi vào phòng tắm tắm rửa.

Khi anh tắm được một nửa, cửa phòng tắm đột nhiên bị gõ vang.

Vội vã tắm xong, Viêm Phi Ngang thay quần áo ở nhà ra xong liền đi ra, hỏi cậu: “Sao vậy?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Ngộ nhăn lại, bỗng đến gần người anh ngửi một cái, rồi nói: “Phi Ngang, anh bị thương à? Em ngửi thấy mùi máu của anh.”

45. Chương 45

“Phi Ngang, anh bị thương à? Em ngửi thấy mùi máu của anh.”

Không muốn để cậu phát hiện nên Viêm Phi Ngang mới đi tắm rửa từ sớm không ngờ lại làm cho chút mùi máu này càng phát tán rộng hơn, thấy khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ nhăn lại, lo lắng, còn mang theo một chút giận dữ, anh xoa nhẹ đầu cậu một cái, “Vết thương nhỏ thôi mà, không cần để ý tới.”

“Cho em xem một chút.” Tô Ngọ rõ ràng không tin anh, đưa tay tới lột quần áo của anh ra.

Viêm Phi Ngang vội một phát túm được tay cậu, ngăn động tác của cậu lại, nắm tay cậu đi tới bàn đọc sách lúc nãy, cúi đầu nhìn quyển vở cậu đặt trên bàn, “Nãy em đang làm gì vậy?”

Phát hiện anh nói lảng sang chuyện khác, Tô Ngọ vừa lo vừa giận nhất thời càng giận hơn, giận tới nỗi còn nguyền anh một cái, thẳng thừng quay đầu đi không để ý tới anh nữa.

Đây có thể coi như là lần đầu tiên cậu tỏ ra giận dữ với Viêm Phi Ngang, Viêm Phi Ngang lại không có kinh nghiệm dỗ người yêu, trong lòng thực ra có chút luống cuống, vỗ vỗ vai cậu, nhưng vẫn rất bình tĩnh giải thích: “Thật sự chỉ là một vết thương nhỏ thôi mà, một vết thương cực nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ lành.”

Viêm Phi Ngang căn bản không nhần tâm từ chối cậu, cuối cùng anh vẫn cởi cúc áo mặc ở nhà ra, mở rộng vạt áo cho cậu xem lồng ngực của mình.

Trên người anh gần như không nhìn ra chỗ nào có thịt mỡ thừa, bên trong áo sau khi được mở rộng, phía trên là hai múi cơ ngực đẹp đẽ, phía dưới là một loạt các múi cơ bụng nằm chỉnh tề, bên cạnh còn có bắp thịt mà Tô Ngọ không biết gọi tên... nói chung là một cơ thể rất đáng ngắm, rất đáng ghen tị. Có điều lúc này Tô Ngọ không có tâm trạng quan sát mấy cái khác, bởi trên cơ ngực đẹp đẽ của Viêm Phi Ngang, ở gần vị trí xương quai xanh lại có một vết thương dù không lớn nhưng lại rất sâu, đã không còn chảy máu nhưng lại không hề bôi thuốc!

“Đang định bôi thuốc, không bị thương tới gân cốt, hai ngày nữa là tốt rồi.” Viêm Phi Ngang giải thích những lời tương tự như vậy.

Tô Ngọ không nghe lời giải thích của anh, một tay chống trên một bên cơ ngực vẫn còn hoàn hảo của anh, cậu nghiêng đầu tới gần, thè lưỡi liếm một chút lên vết thương, đây là bản năng của dã thú không có linh lực, chúng sẽ làm vậy sau khi bị thương.

Hơi thở của Viêm Phi Ngang nặng nề, đột nhiên nắm lấy vai cậu, đẩy người tới một khoảng cách an toàn, trầm giọng nói: “Được rồi, em học tiếp đi, anh đi bôi thuốc.”

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Tô Ngọ mới nhớ vừa nãy đáng lẽ mình phải dùng linh lực giúp Viêm Phi Ngang chữa trị vết thương mới đúng, nhưng lúc đó cũng không biết đã có chuyện gì xảy ra, liền muốn liếm một cái giúp anh...

Cuối cùng Viêm Phi Ngang vẫn tự mình đi bôi thuốc, bởi Tô Ngọ sau khi anh đi mới đột nhiên phản ứng lại chuyện mình đã làm, sau đó sóc bay nhỏ vừa rồi còn vô cùng lớn mật liền xấu hổ...

Là thực sự cảm thấy thẹn thùng, chính là cảm giác vừa thấy Viêm Phi Ngang liền cảm thấy trên mặt nóng như phát sốt, tim đập thành thành thịch kia.

Thực ra không chỉ có cậu, mà ngay cả chính Viêm Phi Ngang cũng vậy, hơn nữa cảm thụ của anh còn trực tiếp hơn, không chỉ mặt nóng, tim đập mạnh, còn chưa tới tối, một nơi nào đó đã nổi lên phản ứng, không phải do da thịt dán vào nhau mỗi tối, hay bản năng của đàn ông vào sáng sớm, mà thuần túy chỉ bởi trong khoảnh khắc đầu lưỡi của Tô Ngộ tiếp xúc cơ thể anh kia, Viêm Phi Ngang cũng cảm thấy dưới đáy lòng mình tựa như có một con thú to lớn đã thức tỉnh, con thú hung mãnh kia trỗi lên, giật dây, dụ dỗ, bảo anh hãy hoàn toàn nuốt thiếu niên ngon miệng dụ người ngay trước mắt kia vào bụng đi.

“Nhất định sẽ vô cùng vô cùng ngon miệng, chính là một bữa tiệc vô cùng vô cùng mỹ diệu, chỉ cần người ăn, sẽ vĩnh viễn không bao giờ quên.”

Có một giọng nói như vậy nói cho anh biết, vô cùng vô cùng có sức mê hoặc.

Nhưng Viêm thượng úy là một người đàn ông có tự chủ mạnh, một khắc kia anh quay người, đã vô tình ném giọng nói kia đi thật xa, kiên định rời khỏi thư phòng.

—— Không thể không nói, một người đàn ông với tâm tư + thân thể đã thành niên, so với một thiếu niên đơn thuần, thì sẽ “xấu xa” hơn nhiều lắm. Đây là thứ đã khắc sẵn trong gen, sau khi cơ thể trưởng thành, sẽ tự nhiên từ từ lộ ra bản tính.

Buổi tối hôm đó, hai người luôn hận không thể hòa thành một, lúc trò chuyện với nhau lại không vượt quá ba câu.

Tuy vậy lúc ăn cơm, Viêm Phi Ngang vẫn tận tâm chăm sóc cho Tô Ngộ ăn cơm, đồng thời lúc chắc chắn Tô Ngộ đã ăn no tám, chín phần liền ăn hết toàn bộ những gì cậu không ăn, để chứa lại.

Người nhà họ Viêm tuy rằng nhiều quy củ nhưng trên bàn ăn thực ra cũng không có quy định không được nói, Khang Văn Thanh ngồi đối diện hai người phát hiện bầu không khí giữa cả hai không ổn đầu tiên, nhìn con trai một chút, lại nhìn Tô Ngộ đang cúi đầu ăn liên tục, nhỏ giọng hỏi Viêm Phi Ngang: “Hai đứa làm sao vậy? Con chọc Tiểu Ngộ tức giận à?”

Dưới cái nhìn của bà, cậu nhóc này rất hiểu ý, rất biết chăm sóc người khác, là áo bông nhỏ ấm lòng, tới nhà lâu như vậy rồi, vẫn chưa từng thấy cậu nhú mày một cái bao giờ, con trai mình thì...

Cũng không phải là bà hạ thấp con trai mình, thật sự là thằng bé này cũng không biết thừa hưởng gen di truyền từ ai, từ bé đã thích trưng ra cái khuôn mặt như áo liệm, có khi nó chọc ai giận, ngay cả nó cũng không biết ấy chứ.

Bây giờ nó đã kết hôn lập gia đình, người làm mẹ như bà không tiện quản nhiều, nhưng trên phương diện này nhất định phải để ý tới.

Bà mới nói xong, tất cả những người khác trong nhà đang ngồi bên bàn ăn cũng đều nhìn sang, có điều suy nghĩ của mọi người cũng giống Khang Văn Thanh, bắt đầu từ bà nội, tất cả mọi người đều không nhìn được mà mồm nấp miệng cười “giáo dục” Viêm Phi Ngang —— Tiểu Ngộ không phải là đứa bé không

hiếu chuyện, sẽ không dễ dàng làm chuyện xấu, cho dù đã làm sai, cũng phải nói cặn kẽ cho cậu hiểu, cũng không thể đối xử với cậu như lúc giáo dục cháu trai, cháu gái kia được.

Viêm Phi Ngang vô duyên vô cớ bị người một nhà giáo dục cùng một lúc: “...”

Mọi người nói không ngừng, anh cũng không nói gì, Tô Ngộ cũng chôn đầu trong bát, nếu lúc này có người có thể nhìn thấy, sẽ phát hiện khuôn mặt nhỏ của cậu nhất định đã đỏ như cái đèn lồng treo ngày Tết, thậm chí còn không dám ngẩng đầu lên giải thích câu nào cho Phi Ngang mà cậu thích nhất.

Thật vất vả mới ăn xong cơm tối, Tô Ngộ nhanh chóng đi về thư phòng, trong lòng hỗn loạn trôi lên một đồng suy nghĩ, cuối cùng nghĩ tới tình huống bây giờ của thầy Hàn, cậu nhanh chóng vỗ vỗ cái mặt, để bản thân chuyển lực chú ý lên quyển vở.

“Thầy Hàn vẫn đang đợi mình giúp đỡ!” Sóc bay nhỏ nói với chính bản thân như vậy trong lòng, sau đó cuối cùng cũng có thể chuyển tâm dời lực chú ý lên nội dung trong vở.

Đại sư Thanh Sơn quả nhiên bác học, ông có một ngọc giản chuyên môn giới thiệu các loại yêu quái và phép thuật để chế phục chúng, trong đó còn nói, trong lịch sử, vào thời đại thiên hạ đều đang hỗn loạn, chính là thời đại hưng thịnh nhất của yêu quái, ở thời này, mạng người chẳng hề đáng quý trọng, còn không bằng cỏ dại ven đường, đám yêu quái không chút kiêng kỵ trà trộn vào con người, điên cuồng hấp thụ tinh khí của mọi người, dùng để tăng thực lực của bản thân lên...

Tô Ngộ bỗng nhiên hiểu ra, tinh khí, chính là thứ này!

Con hồ ly biến thành yêu quái kia, chính là muốn hút lấy tinh khí trên người thầy giáo Hàn!

Cậu cẩn thận suy nghĩ lại một chút, tính cách của thầy Hàn tốt, lại nỗ lực nghiêm túc như vậy, ngoài ra, khí tức của y cũng vô cùng ngọt ngào, cho dù Tô Ngộ là yêu tinh tốt, cũng không tự chủ được mà bị y hấp dẫn, vô cùng yêu thích y, điều này chứng tỏ thầy Hàn nhất định rất được những yêu tinh xấu kia hoan nghênh!

Sáng hôm sau, mới sáng sớm Tô Ngộ đã bị chuông điện thoại đánh thức.

“Alo.”

“Tô Ngộ! Người kia nhất định chính là hồ ly tinh! Ý Ổn đi cùng với gã rồi!” Trong loa điện thoại lập tức vọng ra giọng nói vừa lo vừa tức tới nổ phổi của Chung Thận Cần.

Tô Ngộ sợ hết hồn, vội vàng bò dậy khỏi giường, nói: “Tôi đã tìm được biện pháp rồi, bây giờ qua ngay đây!”

Tô Ngọ sốt ruột hoảng loạn vội bắt đầu mặc quần áo đi giày vào, Viêm Phi Ngang đã rời giường nghe được nội dung cuộc điện thoại nên biết cậu sẽ đi ra ngoài, lúc cậu đang sốt ruột rửa mặt, đã cầm theo túi của cậu xuống nhà, cắt sửa, nước trái cây và cả hoa quả đã rửa sạch sẽ mà ngày nào mẹ anh cũng đều đưa tới, bánh ngọt, bánh mì cùng với bánh quy vào trong túi cho cậu.

Đến khi Tô Ngọ đã rửa mặt xong, trên đầu là một đồng tóc ngắn dựng lên, Viêm Phi Ngang đã giúp cậu nhét túi phình to.

“Em, em em đi trước đây, Phi Ngang tạm biệt!” Tô Ngọ không để ý tới sự xấu hổ tối hôm qua nữa, cầm lấy túi anh đưa tới, chạy thật nhanh ra ngoài.

Hôm nay phải đi đối phó với một yêu tinh cũng giống mình, tối hôm qua Tô Ngọ đã chuẩn bị sẵn, không những tu luyện nhiều một chút trước khi đi ngủ, mà còn cố ý ăn một trái cây có thể bổ sung linh khí, chỉ vì muốn tích góp càng nhiều linh lực thêm, tránh khi đối phó với đối phương lại xảy ra sự cố.

Khi một mình Tô Ngọ chạy ra khỏi nhà họ Viêm, Viêm Phi Ngang đã bảo tài xế chờ trước cửa, vẫn là người tài xế hôm qua, có điều hôm nay Viêm Phi Tuyết còn chưa ngủ dậy, thế nên cũng không gọi cô đi cùng.

Lại gọi điện cho Chung Thận Cần, tài xế theo ý cậu, đưa cậu tới bệnh viện đã tới ngày hôm qua.

Chung Thận Cần trốn ở một chỗ ngoặt ngoài cửa bệnh viện, nhìn nơi cửa chính bệnh viện, hai người biểu diễn tình nồng thắm, hận tới nghiêng răng nghiêng lợi.

Sáng hôm nay, Hàn Ý Ổn cuối cùng cũng đồng ý cho người đàn ông luôn đi xe xin tới đón mình theo đuổi, đồng thời đối phương còn tới đón y xuất viện, đưa y về nhà.

Người đàn ông thuận thế đưa tay khoát lên vai y, Hàn Ý Ổn run lên, theo phản xạ muốn né tránh, lại nghe đối phương cười nói: “Chúng ta bây giờ không phải đã là người yêu rồi hay sao? Ý Ổn em cũng đừng nên quá thận thùng chứ.” Cuối cùng còn nắm lấy vai y một cái.

Hàn Ý Ổn dưới lời uy hiếp trêu đùa công khai của đối phương, cơ thể cứng đờ lại nhưng cuối cùng cũng không thể cự tuyệt được nữa.

Phát hiện y đã ngoan ngoãn nghe lời, người đàn ông cười nói: “Bác trai hôm nay hẳn là cũng sẽ xuất viện, không bằng chút nữa chúng ta tiện đường đón bác về luôn?”

Ổn định tâm trạng, Hàn Ý Ổn gian nan gật đầu, “Được.”

“Vậy thì lên xe thôi.” Lực đạo ôn nhu lại cường ngạnh của người đàn ông đẩy y lên ghế phụ cạnh ghế lái, còn quay đầu lại liếc mắt nhìn, nhướn mày cười cười.

Chung Thận Cần trốn ở chỗ ngoặt bị nụ cười kia khiêu khích, siết chặt nắm tay đã nổi đầy gân xanh, hai mắt cũng bởi người mình để ý lại bị kẻ khác dẫn đi mà lửa giận vọt thẳng lên, đỏ lừ, cuối cùng vẫn đành nhin xuống.

Đợi đến khi tài xế đưa Tô Ngộ tới bệnh viện, liền thấy Chung Thận Cần toàn thân mất hồn lạc phách đứng nơi góc tường, trong mắt đè nén cơn bão tố dày đặc mây đen. Hắn đã đứng canh giữ ở nơi này cả một đêm, sau đó sáng sớm đã tận mắt nhìn thấy người mình thích bị một người đàn ông khác mang đi...

“Là gã đàn ông kia, gã mang Ý Ổn đi.” Giọng nói của Chung Thận Cần trầm thấp.

Tô Ngộ ngơ ngác, lập tức đáp: “Chúng ta tìm mẹ của thầy Hàn trước đã rồi lại nói!” Thầy Hàn nhất định là sợ mẹ mình gặp nguy hiểm nên mới thỏa hiệp!

Chung Thận Cần trầm mặc một hồi, cuối cùng rất nhanh cũng phần chấn trở lại, kiên định gật đầu với cậu.

Hồ ly tinh vừa đi khỏi, Tô Ngộ rất nhanh liền tới cửa chính của bệnh viện, lại một lần nữa bắt được một tia yêu khí, sau đó dùng phép thuật tối hôm qua vừa mới học được, nhắm mắt ngưng thần lần theo con đường mà chủ nhân của yêu khí đã đi gần đây.

Trong thành phố lớn, người đến người đi, cũng không biết người tu đạo bắt yêu tinh ở chốn nào, các yêu tinh không dám quang minh chính đại sử dụng yêu lực phi hành trong thành phố, nhưng thời đại này, có ô tô do con người chế tạo, tốc độ cũng tương đối nhanh, cũng có thể đi rất nhiều nơi trong vòng một ngày.

Tô Ngộ dùng pháp thuật lần theo, nhìn thấy một cái “lưới” khổng lồ hiển thị hành tung, cho thấy con yêu tinh này gần đây từng đi qua rất nhiều nơi trong thành phố này, chuyện này làm cho Tô Ngộ hơi bó tay, bởi sau khi cậu tới thành phố này, thực ra nơi từng đi qua cũng không nhiều.

Cậu nói lại thứ mình “nhìn” thấy cho Chung Thận Cần, Chung Thận Cần hiểu biết nhiều hơn cậu, lập tức vào một cửa hàng mua một tấm bản đồ thủ đô, sau đó hai người bắt đầu nghiên cứu.

Chung Thận Cần chính là người bản địa, rất nhanh liền phát hiện những nơi mà Tô Ngộ nói tới, rất nhiều nơi đều có cái tên rất tình sắc, có nơi còn có tên gọi là Thánh địa tình một đêm, sắc mặt hắn trở nên vô cùng khó coi, nổi giận mắng: “Thứ cặn bã rác rưởi này, tôi nhất định phải cứu Ý Ổn từ trong tay gã!”

Tô Ngộ cũng không hiểu mấy thứ này, phát sầu nói: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

Tuy rằng Tô Ngộ rất có bản lĩnh, lúc đó còn phải dựa vào cậu để đối phó với yêu quái kia, nhưng Chung Thận Cần phát hiện Tô Ngộ thực ra cái gì cũng không hiểu, có điều nhìn bộ dáng Tô Ngộ rất nhỏ tuổi, Chung Thận Cần liền cho rằng cậu vẫn chỉ là một học sinh cấp hai hoặc cấp ba, có lẽ đang có áp lực cực lớn với việc học hành — nhìn cậu nghĩ hè rồi mà vẫn mời gia sư đến dạy là biết — có lẽ còn muốn học tập thêm bản lĩnh (ví dụ như phép thuật đối phó với yêu quái), như vậy thời gian tiếp xúc với bên ngoài cũng không nhiều, rất nhiều thứ thức không biết cũng là bình thường, Chung Thận Cần rất nhanh đã tự tìm lí do bào chữa cho cậu.

Bây giờ có lẽ chỉ có hai người họ là có thể cứu Hàn Ý Ổn, mà tuổi của Hàn Ý Ổn càng lớn hơn, trong lòng hẳn lần đầu ý thức được hẳn nhất định phải làm một người đàn ông chân chính như vậy, trở thành một chỗ dựa, Ý Ổn vẫn còn đang chờ hẳn giải cứu!

Hắn rất nhanh đã bình tĩnh lại, cẩn thận nghiên cứu con đường đại thể mà Tô Ngộ đã vẽ trên nền đất cho mình xem, sau đó hỏi: “Cậu có thể nhìn ra trong số những chỗ này, gã đi tới nơi nào là nhiều nhất không?”

Chuyện này có thể nhìn ra được, Tô Ngộ tỉ mỉ suy nghĩ lại một chút, đánh dấu một vài nơi yêu khí rất nồng, chỗ nào yêu khí dày, có nghĩa là yêu tinh thường xuyên xuất hiện ở đó, thậm chí là sống ở đó.

Quả nhiên sau khi cậu đánh dấu, lập tức liền có hai, ba nơi xuất hiện trên giấy.

“Nơi này là tiểu khu, nơi này là khách sạn, nơi này... nơi này hẳn là một tiểu khu sắp phải di dời!” Chung Thận Cần cẩn thận xác nhận những nơi kia, đã sống ở đây hơn hai mươi năm, hẳn lập tức nhận ra tất cả những nơi mà mọi người đều hay thích đến, “Bác gái nhất định là bị gã giấu ở đây!”

Tiểu khu có thể là chỗ ở của yêu quái giả làm người bình thường, khách sạn lại là... khu, muốn hoàn mỹ giấu một con tin, không bị bất kì ai phát hiện, hai nơi trở lên cũng không phải là lựa chọn tốt, đặc biệt là còn phải giấu một người phụ nữ lớn tuổi, yêu quái kia chắc chắn không có hứng thú bị người phát hiện, sẽ giấu người vào trong ổ của mình!

“Vậy bây giờ chúng ta liền tới đó!” Tô Ngộ lập tức đứng dậy, hai người nhanh chóng lên xe, bảo tài xế đi tới tiểu khu được đánh dấu.

Tiểu khu kia là một tiểu khu đã rất cũ kĩ, trên tường rào đã lâu năm bị người vẽ biểu tượng mang ý nghĩa biểu trưng “phá hủy”. Các hộ gia đình bên trong cũng đã bỏ đi hết, nơi này chẳng bao lâu nữa sẽ bị khai phá thành bình địa, thời gian này cực kì tĩnh lặng.

Hai người cẩn thận chui vào từ một cái lỗ trên rào chắn, Chung Thận Cần nhìn bảng hướng dẫn trong tiểu khu, hỏi Tô Ngộ: “Có thể cảm giác được là ở tòa nhà nào không?”

“Để tôi ‘xem’ xem, là bên này!” Tô Ngộ vừa mới vào tiểu khu này cũng đã cảm nhận được một luồng dầy đặc yêu khí và mùi của hồ ly! Nơi này chắc chắn là cái ổ mà hồ ly tinh kia thường xuyên tới!

Hai người lập tức đi theo bảng chỉ dẫn chạy tới tòa nhà cũ kĩ, rất nhanh đã đứng trước cửa lớn của tòa nhà, Tô Ngộ bỗng nhiên một phát túm lấy Chung Thận Cần đang định chạy vào bên trong lại.

Chớ nhìn vóc dáng cậu nhỏ, khí sức lại tựa như rất lớn. Chung Thận Cần cao to cũng lập tức bởi lực đạo của cậu mà bị ép dừng tại chỗ, thậm chí ngay cả một bước cũng không thể tiến thêm được.

Tô Ngộ cau mày nhìn tòa nhà u tối dưới bóng cây đại thụ kia, trên mặt vô cùng nghiêm nghị, “Hồ ly tinh kia có xếp đặt cấm chế bên ngoài tòa nhà, mạo muội xông vào sẽ xảy ra chuyện.” Hơn nữa hồ ly tinh kia

còn có thể rất nhanh thông qua cấm chế mà phát hiện họ đã xông vào, lúc đó thầy Hàn đi cùng sẽ...

“Vậy phải làm sao?” Chung Thận Cần vẻ mặt buồn bực, tâm tình thật vất vả mới trầm tĩnh lại được, bởi trở ngại gần trong gang tấc, lại một lần nữa trở nên nóng nảy.

Tô Ngộ truyền linh lực lên hai mắt, sau đó cậu liền nhìn thấy đằng sau yêu lực lút nhút của cấm chế, quả nhiên có khí tức yếu ớt của con người trong tòa nhà, hơn nữa hình như cũng không chỉ có một người!

Khi cảm nhận được yêu lực của những con người kia, trong chớp mắt, lòng Tô Ngộ dâng lên một cơn giận, cậu hừ lạnh một tiếng, một luồng linh lực màu xanh lục khổng lồ vô thanh vô tức tản mát ra từ cơ thể đơn bạc của cậu, sau đó phô thiên cái địa, bao trùm lên toàn bộ tòa nhà!

Linh lực màu xanh lục, khác hoàn toàn khí tức yêu tà của yêu lực, yêu lực nhìn qua dày đặc lại mạnh mẽ này không ngờ sau khi bị linh lực màu xanh lục bao trùm lại từ từ bị hấp thụ hết!

Trên vầng trán trắng nõn của Tô Ngộ, mồ hôi mẹ mồ hôi con vã ra, cỗ linh lực màu xanh lục khổng lồ kia chính cậu cũng chưa từng thấy bao giờ, nhưng cậu dường như vẫn có thể khống chế được như thường, chỉ có điều trên tinh thần, cảm giác có chút mệt mỏi mà thôi.

Yêu lực từ các loại cấm chế bố trí rất nhanh đã bị linh lực xanh lục hấp thụ hoàn toàn, sau đó tất cả những cấm chế này đều biến mất không còn tăm hơi.

Chung Thận Cần không nhìn thấy, nhưng hắn bỗng cảm giác trong tiểu khu vốn âm u cũ kĩ lại như được xanh tươi bao phủ, một luồng gió mát thổi qua, tựa như đã xua đi toàn bộ hơi nóng.

“Cậu, cậu không sao chứ?” Chung Thận Cần quay đầu, thấy trên trán Tô Ngộ toàn bộ đều là mồ hôi lạnh, giật mình.

“Không sao, cấm chế đã không còn, bác gái đang ở bên trong, hình như còn có những người khác nữa, anh đi xem xem.” Tô Ngộ muốn nghỉ ngơi một chút, cậu lo mình sẽ biến về nguyên hình, đột nhiên cậu hơi muốn gọi cho Phi Ngang một chút.

“Được.” Chung Thận Cần gật đầu, sau đó nhanh chân chạy vào trong tòa nhà.

Cùng lúc đó, Hàn Ý Ổn vừa mới bị người đàn ông mang về nhà áp lên giường, bỗng nhiên thấy cả khuôn mặt của người đàn ông đều vặn vẹo biến hình, sau đó thống khổ gào lên một tiếng, lập tức lăn xuống từ trên giường.

Hàn Ý Ổn giật mình, cuống quýt, luống cuống tay chân bò từ đầu giường gần người đàn ông sang đầu giường bên kia, sợ hãi không thôi mà liếc mắt nhìn người đàn ông đang cuộn tròn trên đất.

Người đàn ông vốn có một khuôn mặt không tẻ, tóc đen, trán trơn bóng, vậy mà lúc này, tất cả đều bị một lớp lông đen thô, ngắn phủ kín! Một đôi mắt đỏ như máu dọa người!

Hàn Ý Ổn sợ tới sắp phát điên, liên tục lăn lộn chạy từ trong phòng ngủ ra ngoài, còn không quên đóng cửa lại, sau đó chuyển hết tất cả những vật có thể chuyển tới chặn trước cửa.

Trong phòng ngủ của y không ngừng vang lên tiếng kêu gào như tiếng thú hoang, còn có âm thanh đồ đạc trong phòng ngủ va chạm rơi xuống đất, quái vật kia tựa như lúc nào cũng có thể trở nên phát rồ, Hàn Ý Ổn bị dọa tới yếu mệnh, nhanh chóng chạy tới căn phòng cách vách, đỡ cha mình còn đang hôn mê, khó khăn mở cửa đi ra ngoài.

...

Chung Thận Cần chạy vào trong tòa nhà, lập tức ngửi được một mùi hôi nồng nặc, hắn cũng không đoán hoài tới chuyện đó, mỗi một căn phòng hắn đều vào kiểm tra một lần, sau đó không ngờ hắn lại cứu được tận bảy, tám người trong một tòa nhà chỉ có năm tầng!

Tất cả người cứu được, sức khỏe đều vô cùng suy yếu, thoát nhìn cách cái chết không xa, họ có cả nam lẫn nữ, không ngoại lệ đều là người trung niên hoặc người lớn tuổi, trên người bản thủ đến không còn rõ mặt mũi, Chung Thận Cần cảm thấy cho dù giờ có ném họ ra đồng rác, cũng chưa chắc đã có người có thể nhận ra.

Mẹ của Hàn Ý Ổn, Lý Phương Thanh quả nhiên cũng ở bên trong, nhưng nhìn người được hắn xếp vào một chỗ, Chung Thận Cần cũng tròn mắt lên, lăm bầm hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Tô Ngộ thấy nhiều người như vậy, cũng bị dọa, cậu vội nói: “Vừa nãy tôi có gọi điện cho Phi Ngang, Phi Ngang nói sẽ dẫn người tới đây.”

Động tác của Cục 9 rất nhanh, hai người há hốc mồm chưa được hai phút đã có mấy cái xe lái tới.

Viêm Phi Ngang nhảy xuống từ ghế phụ lái, đầu tiên là quan sát liếc mắt nhìn Tô Ngộ một cái, chắc chắn là cậu không bị thương, rồi mới hỏi: “Có chuyện gì xảy ra vậy?”

Tô Ngộ hơi mệt, Viêm Phi Ngang hỏi chuyện xong thì bé cậu lên, Chung Thận Cần vội giải thích chuyện vừa xảy ra cho những người khác.

“Mịa nó...” Cùng một lúc nhìn thấy nhiều người bị hại như vậy, Cố Tinh Hà tròn mắt.

“Chớ cản đường.” Một bác sĩ kéo giường bệnh di động tới, đẩy lão đại Cục 9 đang đứng chắn giữa đường sang một bên.

“Còn cả Ý Ổn nữa! Chỗ cậu ấy không biết thế nào rồi!” Chung Thận Cần không để ý tới những chuyện khác, vội vã muốn đi cứu người trong lòng của mình.

Viêm Phi Ngang lập tức bế Tô Ngộ lên xe, sau đó nói với Chung Thận Cần: “Lên xe.”

Cùng đi với họ, còn có vị thiên sư trước kia cùng hợp tác với Tô Ngộ, do Viêm Phi Ngang cố ý gọi tới.

Chờ tới khi họ tới tiểu khu nhà họ Hàn ở, đã có cảnh sát tới rồi, một vài người dân sống trong tiểu khu vội vàng chạy lên gác, thỉnh thoảng lại từ trên tầng nhìn xuống xung quanh, bàn luận xôn xao gì đó.

Chờ sau khi họ tới tiểu khu rồi, Chung Thận Cần lập tức nhảy xuống xe chạy vào trong tiểu khu, Tô Ngộ cũng muốn đi theo, nhưng lại bị Viêm Phi Ngang cản lại.

Anh để thiên sư kia theo Chung Thận Cần đi vào, còn Tô Ngộ thì bị anh bắt ở lại trong xe.

Tô Ngộ nghi hoặc nhìn anh: “?”

Xoa xoa đầu cậu, Tô Ngộ nói thế nào đi nữa cũng là yêu tinh, Viêm Phi Ngang không muốn để cậu phải tự mình đi đối phó với đồng loại của mình, “Để vị thiên sư kia đi là được, ông ấy có kinh nghiệm hơn.” Anh giải thích.

Tô Ngộ nghĩ một chút rồi gật đầu, để người chuyên nghiệp đi làm, đúng là sẽ càng tốt hơn, hơn nữa vừa này cậu dùng hơi nhiều linh lực quá, chưa chắc đã có thể giữ nguyên hình người trong suốt cả quá trình.

Đang nghĩ, Tô Ngộ cũng cảm giác trên đầu mình hơi ngứa ngứa, phần lưng chỗ đuôi cũng vậy, cậu theo phản xạ đưa hai tay lên sờ, một đôi tai mỏng manh tròn tròn đang ở đó, run lên một cái trong không khí.

Viêm Phi Ngang: “...”

Được rồi, anh lại nghe thấy một giọng nói, dùng ngữ khí càng có sức mê hoặc hơn, đầu óc anh mau dùng bữa một chút, là đàn ông thì phải nhanh chóng bắt đầu đánh chén đi...

Viêm Phi Ngang: “...”

Từ trước tới giờ anh quả thực không biết mình lại xấu xa, vô liêm sỉ như vậy cơ đấy...

46. Chương 46

Bởi tai và đuôi của Tô Ngộ đã nhô ra, Viêm Phi Ngang không thể làm gì hơn là đành đưa cậu tới khách sạn trước.

Không vào khách sạn thì cũng vẫn phải vào phòng, trên đường đi Viêm Phi Ngang cố ý dừng xe mua mũ, mua cùng lúc vài cái về, màu sắc có xám, đen và trắng, kiểu dáng thoát nhìn đều không tệ.

“Sao lại phải mua nhiều mũ vậy?” Tô Ngộ lập qua lật lại cái túi anh mang về, tò mò hỏi.

“Để hai cái trên xe, sau này có thể đội bất cứ lúc nào.” Viêm Phi Ngang đội cái màu đen lên đầu cậu, vành mũ có hơi lớn, làm cho khuôn mặt nhỏ của Tô Ngộ trông càng trắng trẻo hơn.

“Ồ! Phi Ngang anh thật thông minh! Như vậy rất tốt!” Hai tay Tô Ngộ giữ chặt vành mũ, sau này nhờ đột nhiên cậu lại mọc tai, cũng không cần xuống đường tìm cửa hàng mũ nữa rồi.

Ngoài mấy cái mũ để ở trên xe, Viêm Phi Ngang còn chọn thêm hai cái màu trắng, để cậu cất vào trong bọc quần áo, như vậy cho dù không ở trên xe, cũng có thể có mũ đội vào bất cứ lúc nào. Tô Ngộ rất hài lòng!

Hai người một lần nữa tới khách sạn, có điều lần này, Viêm Phi Ngang đặt phòng tiêu chuẩn có hai giường.

Anh muốn thử một lần, nếu như qua đêm ở khách sạn, thử xem có thể tách ra với Tô Ngộ một đêm hay không, mong rằng sau khi tách ra, tâm tư xấu xa của anh có thể thu liễm lại.

Sáng sớm đã phải tới bệnh viện, sau lại bỏ ra khí lực lớn đi tìm ổ giấu người của hồ ly tinh kia, Tô Ngộ cũng không có thời gian ăn cái gì, lúc tới khách sạn liền cảm thấy bụng thật là đói.

Cậu đã lâu rồi không có cảm giác đói bụng, khi ở trên núi cậu luôn tự cất chứa rất nhiều thức ăn, sau khi xuống núi tới xã hội con người, đồ ăn của con người đa dạng không món nào giống nhau, mỗi món đều ngon tới rơi nước mắt, cậu lại gặp được Viêm Phi Ngang, sao có thể để cho cậu có cơ hội đói bụng chứ.

“Muốn ăn gì? Anh gọi điện đặt thức ăn ngoài.” Viêm Phi Ngang sau khi vào phòng liền nhìn lướt qua, chắc chắn phòng khách sạn không có vấn đề gì rồi mới bỏ mũ trên đầu cậu xuống, cũng bỏ cái áo khoác che đuôi cậu ra, thời tiết quá nóng.

Trong phòng có thực đơn của nhà hàng dưới tầng, Tô Ngộ xem một hồi, cảm thấy không thích lắm, cậu bây giờ đã học được cách chọn món ăn ngon, nghĩ một chút, cậu lấy di động ra định chọn mua thức ăn trên mạng.

Thức ăn trên mạng càng thêm phong phú, còn có hình ảnh dụ người có thể xem, Tô Ngộ từ khi được Mạnh Thực hướng dẫn một lần, liền mê mẩn tìm món ăn trên mạng, có cảm giác như được đủ loại món ngon vây quanh vậy! Cho dù không mua, nhìn hình ảnh thôi cũng được rồi!

“Phi Ngang, em muốn ăn cái này?” Tô Ngọ nhìn chằm chằm một món ăn, chảy nước miếng liên tục, sau đó đưa tới trước mặt Viêm Phi Ngang.

Đó là món thịt kho tàu, thịt mỡ béo ngậy, món này không thích hợp cho người béo ăn, có điều Viêm Phi Ngang cảm thấy Tô Ngọ vẫn quá gầy, thi thoảng ăn một chút cũng không sao, liền cầm điện thoại trực tiếp giúp cậu đặt món.

“Sau này muốn ăn cứ trực tiếp dùng điện thoại mua.” Viêm Phi Ngang đã cài đặt trả tiền trong thẻ qua điện thoại, gần đây một số quan niệm của anh bắt đầu thay đổi, Tô Ngọ dù sao cũng không phải trẻ con bình thường, trên vấn đề ăn uống, có thể nói lỏng một chút.

Hai mắt Tô Ngọ tỏa sáng, gật đầu liên tục.

Món ăn được đặt rất nhanh đã tới, Viêm Phi Ngang mở TV ra, để cậu vừa ăn vừa xem còn mình thì đi sang một bên, gọi một cuộc điện thoại cho Cố Tinh Hà.

“Sao cậu đã đi rồi?” Điện thoại vừa bắt máy, đã nghe thấy giọng của Cố Tinh Hà bên kia.

“Tiểu Ngọ có chút việc, dẫn em ấy đi trước, chuyện bên đó sao rồi?”

“Cậu nói hồ ly kia á? Bị Trương thiên sư bắt rồi, nghe nói yêu quái kia trọng thương, khi họ tới, nó còn đang muốn chạy trốn, kết quả là bị Trương thiên sư tóm gọn, ha ha...” Cố Tinh Hà cười một tiếng, còn nói, “Khoan hãy nói, bạn nhỏ nhà cậu lần này lại giúp chúng ta một việc lớn, cậu có biết hồ ly kia giấu nhiều người như vậy làm gì không?”

Viêm Phi Ngang cau mày không lên tiếng, Cố Tinh Hà bên kia đã nhận không được bắt đầu bla bla nói một tràng, “Chính là bắt ép người già chọn tự nguyện đồng ý lên giường với già, như vậy chỉ cần già không giết chết người, mọi người sẽ đều tự nguyện lên giường, cũng sẽ không có ai truy cứu trách nhiệm của già... trời ạ, vậy mới nói hồ ly đúng là giả dối, tâm nhân quá nhiều, tôi nói tại sao lúc trước có nhiều vụ án xảy ra như vậy, lại đột nhiên không thấy tung tích của già đâu!”

Vụ án mà hắn nói chính là vụ án Mạnh Thực kể với Tô Ngọ hôm đó, không ngờ cuối cùng Tô Ngọ lại gặp phải, cũng trực tiếp giải quyết luôn, cậu nhóc chính là phúc tinh của Cục 9 họ!

“Đúng rồi, hồ ly kia bị Trương thiên sư thu, sau này không còn cơ hội ra ngoài nữa, đồ vật của nó sẽ đều bị Cục 9 tiếp nhận... có điều không thể không kể tới công lao của cậu nhóc nhà cậu, tôi sẽ bảo Mạnh Thực đánh báo cáo cho tôi, cậu có muốn giúp gì cho bạn nhỏ nhà cậu không? Nói cho tôi biết trước luôn, tôi về đỡ phải thay đổi.” Cố Tinh Hà luôn ăn nói rất thẳng thắn, có sao nói vậy, hoàn toàn không cảm thấy lời này, nếu nói cho người khác nghe, có thể bị cho rằng hắn đang nói lời trào phúng...

Viêm Phi Ngang quay đầu lại, trước TV Tiểu Tô Ngọ đang ôm bát, miệng nhỏ nhai nhai ăn thịt kho tàu, ăn tới quanh miệng dính một vòng nước thịt, trên cái miệng nhỏ nhắn bóng loáng, đôi mắt to nhìn màn hình TV cực kì chăm chú, sau lưng còn có một cái đuôi to xù lắc qua lắc lại, vô cùng nhàn nhã.

“Trước mắt không có gì cần, cứ trực tiếp thưởng tiền đi.” Anh nói.

Cố Tinh Hà: “...”

Cúp điện thoại, Viêm Phi Ngang ngồi xuống bên cạnh Tô Ngộ. Bộ phim trong TV, anh không có hứng thú, lực chú ý bị cái miệng nhỏ dính đầy mỡ của Tô Ngộ hấp dẫn...

Tô Ngộ xem rất chăm chú, mãi tới tận khi một tập phim truyền hình đã phát xong, cậu mới thu hồi lực chú ý lại, miệng còn cảm thán nói: “Aizzz, bác gái trong phim kia thật là đáng thương...”

Lúc này Viêm Phi Ngang đã cưỡng ép dời lực chú ý ra khỏi miệng cậu, liếc mắt nhìn đồ ăn còn dư lại trên bàn, “Còn ăn nữa không?”

“Ăn!” Tô Ngộ gật mạnh đầu, món thịt kho tàu này ăn đúng là quá ngon! Ăn ngon tới muốn nuốt luôn cả lưỡi vào bụng!

Cậu trộn nước thịt vào cơm lại ăn thêm một bát nữa, chợt phát hiện Phi Ngang vẫn luôn nhìn mình, nghi hoặc hỏi: “Anh cũng đói bụng à? Vậy, em gọi thêm cho anh một suất nữa nhé?”

Dù sao tuổi tâm lý vẫn còn nhỏ, cậu đã quên mất sự mập mờ giữa cả hai buổi tối hôm qua, nghĩ một chút, cậu còn dùng đũa gấp một miếng thịt kho tàu, đưa tới trước mặt Viêm Phi Ngang, vui vẻ mời anh nói: “Món này ăn rất ngon, anh nếm thử xem.”

Hai mắt Viêm Phi Ngang nhìn chằm chằm miếng thịt kho tàu cậu đưa tới trước mắt mình, giọng nói mê hoặc kia cứ như đang vang lên ngay bên cạnh tai anh, không ngừng đầu độc, bảo anh ăn đi ăn đi ăn đi...

Lần này, Viêm thượng úy không chống lại nổi mê hoặc, cúi đầu ăn thịt kho tàu trên đũa vào miệng.

Tô Ngộ thấy anh ăn đồ mình gấp cho, cười híp mắt hỏi: “Có phải ăn ngon lắm không?”

“Ừ, ăn rất ngon.” Viêm Phi Ngang nhìn cậu nói.

Vì vậy Tô Ngộ vừa ăn vừa thỉnh thoảng lại đút cho Viêm Phi Ngang ăn một chút, suất cơm chẳng mấy chốc đã ăn sạch hết.

“Ăn no quá.” Tô Ngộ đặt đũa xuống, đứng lên cố gắng vươn mình một cái, tiện tay xoa xoa cái bụng.

Viêm Phi Ngang cầm khăn ăn lau miệng cho cậu, thịt kho tàu nhiều mỡ, làm cho cái miệng phấn hồng của Tiểu Tô Ngộ càng mềm mại sáng bóng, thật đẹp mắt...

Ăn no bụng, Tô Ngộ cũng không quên nhanh chóng tu luyện, trên đầu mọc một đôi tai, đuôi to cũng đã lộ ra ngoài, không tiện cho cậu ra ngoài.

Chờ cậu tu luyện xong, tai và đuôi đã biến mất hoàn toàn, Tô Ngộ nhảy từ trên bàn xuống, nói với Viêm Phi Ngang: “Phi Ngang, chúng ta đi thôi, em muốn đi xem xem thầy Hàn thế nào rồi.”

“Được.” Cuối cùng hai chiếc giường đơn kia cũng không hề được dùng tới.

Bởi người Cục 9 ra tay nên chuyện ở tiểu khu nhà họ Hàn ở trực tiếp bị ép xuống, chuyện này sẽ không có ai truyền ra ngoài nữa, tiểu khu cũng rất nhanh đã khôi phục lại sự yên tĩnh của nó.

Ba mẹ của Hàn Ý Ổn cũng đều đã được đưa tới bệnh viện, y đương nhiên cũng phải tới chăm sóc, Chung Thận Cần thay đổi tính cách có phần nóng vội trước đây, đành hoàng cùng tới bệnh viện, làm hộ lý chăm sóc, hầu hạ ba mẹ vợ tương lai.

Nhận điện thoại của Tô Ngộ, Chung Thận Cần lập tức báo địa chỉ bệnh viện cho họ biết, sau đó nói với Hàn Ý Ổn rằng: “Tô Ngộ nói sẽ tới thăm em, lần này bác gái được cứu, nhờ có cậu ấy.”

Nhờ hấn, Hàn Ý Ổn đã biết từ đầu tới cuối chuyện họ cứu mẹ mình, trong lòng vô cùng cảm kích, khi đối mặt với Chung Thận Cần, cũng không tiện lại trừng mắt lạnh với hấn nữa, chỉ có điều vẫn rất biệt扭.

Chung Thận Cần nhân cơ hội cầu xin khoan dung nói: “Ý Ổn em đừng giận anh mà, em bất mãn với anh ở chỗ nào, hãy nói thẳng ra với anh, em không nói sao anh biết được anh đã làm sai điều gì?”

Cuối cùng hấn cũng không nhận được câu trả lời của Hàn Ý Ổn, Chung Thận Cần vốn là người không kiên nhẫn, nếu là bình thường, nhiều lần dán mặt tới gần như vậy lại chỉ có thể dán vào cái mông lạnh của đối phương, Chung đại thiếu chắc đã sớm quay người đi rồi.

Nhưng trải qua chuyện lần này, cảm giác sẽ hoàn toàn mất đi đối phương, thực sự làm người quá tuyệt vọng, Chung đại thiếu gia trong lòng thực ra rất cao ngạo, tâm trí cuối cùng cũng trưởng thành lên một chút, thế nên lần này cho dù không được đáp lại, hấn cũng không định bỏ về nữa.

Một ngày nào đó, hấn sẽ làm cho Ý Ổn thực sự tín nhiệm hấn, nguyện ý nói lời trong lòng mình cho hấn biết, Chung Thận Cần thầm khuyến khích bản thân trong lòng.

Viêm Phi Ngang rất nhanh đã đưa mang Tô Ngộ tới bệnh viện, trên đường anh có mua một giỏ hoa quả, để Tô Ngộ cầm theo tới thăm bệnh.

“Thầy Hàn.” Tô Ngộ xách giỏ hoa quả to, ngoan ngoãn gõ cửa phòng bệnh gọi người.

“Tiểu Ngộ em đã đến rồi đấy à, mau vào đi.” Không khí trong phòng bệnh vốn đang rất biệt nữ, tiếng gõ cửa của Tô Ngộ đã giải cứu Hàn Ý Ổn ra khỏi sự biệt nữ của bản thân y, y vội vàng đứng lên.

“Em tới thăm thầy và cô chú.” Tô Ngộ đưa giỏ hoa quả trong tay tới, đây là lễ nghi của con người mà Viêm Phi Ngang đã dạy cậu trước khi tới đây, cậu nghiêm túc chấp hành theo.

Nhìn thấy giỏ hoa quả to tới sắp không thể xách nổi kia, Hàn Ý Ổn ngượng ngùng nói: “Lần này em đã giúp gia đình anh rồi sao anh có thể nhận đồ của em được nữa chứ.” Hơn nữa giỏ hoa quả này thoạt nhìn cũng rất đắt, Hàn Ý Ổn cảm thấy Tô Ngộ vẫn chỉ là một cậu bé, lại còn là học sinh của y, làm như vậy thật sự là quá khách khí.

“Nhưng cô chú đang nằm viện mà, phải nhận được quà và lời chúc mới có thể khỏi bệnh nhanh được!” Sóc bay tinh Tô Ngộ từ đầu tới đuôi thể mà lại có thể lý luận như thần vậy!

Cậu nói nghiêm túc như vậy, Hàn Ý Ổn không thể làm gì hơn là đành nhận lấy giỏ hoa quả để sang một bên, mời cậu ngồi, đồng thời còn sai Chung Thận Cần đi mua nước.

Ba mẹ Hàn đều ở trong cùng một phòng bệnh, cũng là nhờ Cục 9 sắp xếp, còn cả mấy người khác Tô Ngộ cứu được từ ổ hồ ly kia, cũng được sắp xếp tập trung ở bên này, tất cả người bị hại đều được đưa đi kiểm tra, sau khi chắc chắn mọi người ngoại trừ bị hồ ly tinh hút đi một phần tinh khí, cơ thể tổn thương cũng không lớn, chỉ cần từ từ tĩnh dưỡng sẽ dần dần tốt lên.

Bằng với quan hệ giữa Tô Ngộ và thầy giáo Hàn, cậu giúp y kiểm tra sức khỏe cho ba mẹ y một chút, sau đó liền nói với Hàn Ý Ổn vẫn luôn lo lắng rằng: “Sức khỏe của họ đều không có vấn đề gì, thầy đừng lo... đúng rồi,” Cậu nhớ tới điều gì đó, vội đưa trái cây đã chuẩn bị sẵn cho Hàn Ý Ổn, cười híp mắt nói với y, “Đây là trái cây có thể bổ sung tinh khí, có hiệu quả tráng dương, nếu như thầy thực sự không yên tâm, có thể cho họ ăn một chút, chính thầy cũng có thể ăn một chút.”

Hàn Ý Ổn vốn còn đang nghiêm túc nghe, ai ngờ cuối cùng lại nghe tới hiệu quả “tráng dương”, mặt y đỏ rực lên, mấu chốt là Tô Ngộ còn bảo y cũng có thể ăn một chút...

Đã đưa quà ra, Tô Ngộ cũng không phát hiện ra y đang lúng túng, cậu nghĩ tới một chuyện khác, một cặp móng vuốt trước ngực lúng túng đan vào nhau, Tô Ngộ nhìn thầy giáo của mình một chút, ngượng ngùng nói: “À ừm, thầy Hàn này, em muốn hỏi thầy một vấn đề.”

Hàn Ý Ổn đưa tay lau mặt, vội vàng rời sự chú ý của mình ra khỏi tình thế lúng túng của bản thân, hỏi cậu: “Vấn đề gì?”

Vấn đề này đúng là làm cho Tô Ngộ thật ngại ngùng, cậu theo thói quen vịn vịn hai tay, cuối cùng mới nhỏ giọng hỏi vấn đề cậu đã chôn rất sâu trong lòng ra, “À ừm, thầy, thầy Hàn này, thầy có thể nói cho em biết, làm, làm sao mới có thể giao phối thành công với người mình thích được không?”

Cậu nói xong, đôi mắt to hơi ngược ngừng lại có chút mong đợi nhìn y, muốn biết được đáp án từ chỗ y.

Hàn Ý Ổn: “...”

Hàn Ý Ổn: “...”

Hàn Ý Ổn: “...”

“... Vần, vần đề này, sao lại hỏi anh?” Y vô cùng khó khăn phun ra một câu hỏi ngược lại, y thoát nhìn cũng không giống thầy giáo thích nghiên cứu sinh học mà đúng không? Lẽ nào nhìn y trông có vẻ có kinh nghiệm lắm sao?

Chờ chút, y chợt nhớ tới trái cây “tráng dương” kia...

Hàn Ý Ổn: “...”

Tô Ngộ đang ngược ngừng căn bản không để ý rằng y cũng đang rất lúng túng, ngược ngừng nói: “Thầy với Chung đại ca không phải là đối tượng giao phối của nhau sao? Hai người giao phối thành công rồi chứ? Có thể nói cho em chi tiết cụ thể không?”

Trò giỏi Hàn Ý Ổn đời này từng được rất nhiều người hỏi bài, nhưng chỉ có một vấn đề này lại có thể làm cho sắc mặt của y đặc sắc, rục rở tới vậy.

Y hít sâu một hơi, đang muốn biện giải nói y và Chung Thận Cần không phải, không phải là đối tượng gì gì đó, cửa phòng bệnh lại đột nhiên bị mở ra lần nữa, Chung Thận Cần đi mua đồ uống đã lâu cuối cùng cũng đã quay lại, chỉ là cái mặt cổ nhện không cười kia, thấy thế nào cũng không giống như vừa mới quay lại!

Hàn Ý Ổn tàn bạo lườm hắt một cái, quay đầu lại thấy Tiểu Tô Ngộ không có được đáp án, vẻ mặt đầy thất vọng, trong đời lần đầu xuất hiện kích động thật muốn văng bậy nói tục!

Ngược lại với vẻ lúng túng của y, ánh mắt của Chung Thận Cần rõ ràng là rất tán thưởng Tô Ngộ, cười híp mắt đưa đồ uống cho cậu, nói: “Nghe nói cậu cũng sẽ tới học ở Đại học Thanh Tuệ, sau này chúng ta sẽ là bạn học rồi! Có gì không hiểu, cậu có thể hỏi anh, đàn anh biết thì nhất định sẽ thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe!” Cuối cùng còn ném cho cậu ánh mắt ái muội mà đàn ông đều hiểu. Làm một sinh viên đại học, tài nguyên trong máy tính của hắn vẫn có rất nhiều!

“Chung. Thận. Cần!” Hàn Ý Ổn cho hắn một cái lườm sắc lém, cắn răng nói, “Đừng dạy hư trẻ con!”

Chung Thận Cần lại ám muội liếc mắt đưa tình nhìn y, động viên nói: “Ý Ổn em đừng nóng giận mà, chờ cậu ấy lên đại học sẽ không còn là trẻ con nữa, con trai không thể không biết những kiến thức này, sau này

tìm bạn gái làm sao được?”

Tô Ngọ không phát hiện bầu không khí giữa hai người, nghe vậy có chút sùng bái nhìn Chung Thận Cần, nếu thầy Hàn đã không tiện nói, hỏi Chung đại ca cũng được, có điều lại tai hại làm thầy Hàn phải xấu hổ, cậu cũng ngại không hỏi lại lần nữa.

Ở chơi trong phòng bệnh đến chiều muộn, Viêm Phi Ngang mới lái xe tới bệnh viện đón người, Tô Ngọ tạm thời ném những vấn đề này ra sau đầu, vẫy tay với hai người, vui sướng theo sát Viêm Phi Ngang.

“Hóa ra cậu ấy không phải là muốn kết giao với bạn gái mà là bạn trai à.” Chung Thận Cần hạ bàn tay đang vẫy tạm biệt xuống, chống cằm nói.

Nhưng sắc mặt của Hàn Ý Ổn nhìn hẩn lại càng khó coi hơn, lại một lần nữa quắc mắt trừng hẩn, thậm chí ánh mắt còn sắc hơn lúc trước, nhìn hẩn chỗ nào cũng thấy không hợp.

Chung Thận Cần cũng kì quái lại có thể nhẫn nhịn xuống, không đứng, thực ra nói là nhẫn nhịn cũng không đúng, hẩn càng giống như đã phát hiện được một mặt khác của Hàn Ý Ổn, đồng thời cứ như là có khuynh hướng thích bị ngược, cảm thấy đùa một người luôn ôn hòa thành bộ dáng nổi giận không ngờ lại thú vị đến vậy.

Hàn Ý Ổn lại một lần nữa bị Chung Thận Cần bệnh thần kinh đùa cợt tới nổi giận, cắn răng nghiêng lợi nói với hẩn: “Ra ngoài, đi tìm đồng bạn gái của cậu đi, tôi không có thời gian chơi với cậu.”

Chung Thận Cần ngăn ra, đầy mặt nghi hoặc nói: “Anh có bạn gái lúc nào chứ? Chúng ta từ hồi cấp ba đã ở cùng nhau, anh có bạn gái hay không em còn không biết sao?”

...

Cục 9 thưởng cho Tô Ngọ một món tiền thưởng, bởi con cáo chín đuôi kia đã làm điều ác khắp nơi, vốn nằm trong danh sách bắt được sẽ có thưởng, hơn nữa phần thưởng cũng rất lớn, Tô Ngọ không chỉ bắt được gã, mà còn cứu người bị hại ra khỏi ổ hồ ly, thế nên tiền thưởng cho cậu đương nhiên lại càng nhiều hơn.

Có điều những chuyện này Tô Ngọ cũng không biết, Viêm Phi Ngang thì biết cậu không có khái niệm cụ thể đối với tiền tài, định lúc nào đó lại chuyển số tiền kia cho anh hai Viêm, nhờ anh giúp cậu đầu tư một chút, tiền trong thẻ của Tiểu Tô Ngọ bây giờ đã rất nhiều.

“Tình cảm của Chung đại ca và thầy Hàn thật tốt, nghe nói họ đã sớm quen biết nhau, chính là thanh mai trúc mã đó.” Lúc xuống xe, Tô Ngọ nói với Viêm Phi Ngang, trong lời nói còn mang theo chút hâm mộ.

Tuy lời cậu nói rất nhiều, miệng nhỏ lúc không ăn, sẽ thường nói một số chuyện bình thường mình gặp phải, nhưng Viêm Phi Ngang chỉ cần không bận làm việc gì cũng sẽ đều nghe rất nghiêm túc, anh suy tư

một chút rồi nói: “Nhưng vậy cũng sẽ có vấn đề, tuổi còn nhỏ, tính cách sẽ càng dễ kích động, chưa chắc đã có thể xử lý tốt vấn đề tình cảm, trái lại, sẽ dễ dàng bỏ qua người mình thích.”

Đôi mắt của Tô Ngộ đảo qua, trộm liếc anh một cái, thử dò xét hỏi: “Vậy hồi Phi Ngang ở cái tuổi đó, có người mình thích không?”

Viêm Phi Ngang nghiêng đầu nghiêm túc nghĩ một lúc, không hé răng, nhưng lại làm cho Tô Ngộ cảm thấy lo lắng, lẽ nào Phi Ngang cũng có thanh mai trúc mã tốt giống vậy ư?!

“Không có.” Viêm Phi Ngang lắc đầu, “Không gặp người mình thích.” Cũng không phải ai cũng có thể may mắn vào lúc trẻ tuổi như vậy, lại có thể gặp được người làm cho mình động tâm. Có người tỉnh tỉnh mê mê, có người mắt nhìn cao, có người lại quá già dặn, không tin vào tình yêu, còn có một vài người đặt lực chú ý lên việc mình muốn làm, không hề nghĩ tới phương diện này, Viêm Phi Ngang chính là kiểu người đó.

Thế là Tô Ngộ liền cười vui vẻ, nắm tay anh, vui vẻ vừa hát vừa đi vào nhà.

Trong nhà hôm nay có vẻ bận rộn nhiều việc, bà nội đang chỉ huy các cô hầu gái quét tước làm vệ sinh, lại một lần nữa chỉnh lại vị trí của đồ đạc đặt trong nhà, Khang Văn Thanh thì đang nấu đồ ăn trong bếp.

“Bà nội, hôm nay là ngày tốt gì sao?” Tô Ngộ cười hì hì chạy tới đứng cạnh bà nội.

“Không, chỉ là muốn thay đổi bộ dáng trong nhà một chút thôi, có điều hôm nay có bạn của Tô Ngộ muốn tới chơi, mẹ cháu nói muốn hầm cho cháu ít canh xương, đúng lúc cũng có thể chiêu đãi bạn cháu.” Bà nội cười híp mắt xoa đầu cậu, kéo cậu ngồi xuống cạnh mình.

“Hả? Bạn của cháu?” Tô Ngộ gãi gãi đầu.

“Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia sẽ tới, bà nội nói là bạn của em, phải tiếp đãi thật chu đáo.” Viêm Phi Ngang giải thích, anh cũng mong Tô Ngộ có thể làm quen nhiều bạn hơn.

Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia quả nhiên tới vào lúc chạng vạng, vốn họ chỉ định tới, tự mình mời Tô Ngộ tới nhà họ Tiêu làm khách thôi, nhưng suy nghĩ của anh hai Viêm và Viêm Phi Ngang giống nhau, tới nhà ai làm khách ăn bữa cơm thực ra cũng không quan trọng, chủ yếu là mong Tô Ngộ có thêm vài người bạn, vừa vận nhân phẩm của người nhà họ Tiêu, anh hai Viêm rất tán đồng, liền chủ động mời họ tới nhà ăn cơm.

Tiêu Triển và Tiêu Nguyên Gia mang theo quà tới thăm, Tô Ngộ đã sớm coi họ là bạn tốt của mình, thấy họ tới quả nhiên cực kì vui vẻ, học bộ dáng làm chủ nhà, bắt chuyện mời họ vào.

“Sao rồi, chuyện hôm trước các em gặp phải đã giải quyết được chưa?” Chuyện Tiêu Triển hỏi chính là chuyện mà Tô Ngộ đã nói ở công ty của Tần tổng hôm đó.

“Ừm, giải quyết xong rồi! Cảm ơn Tiêu đại ca đã giúp đỡ.” Tô Ngộ cười híp mắt gật đầu, lễ phép nói cảm ơn.

Họ ngồi trên salon trong phòng khách, Tiêu Nguyên Gia nghe hai người nói chuyện, bỗng nói: “Tôi có một người bạn, có vẻ cũng đang gặp phải chuyện tương tự, không biết cậu có thể giúp cậu ấy một tay không?”

“Bạn của anh làm sao vậy?” Tô Ngộ nhanh chóng ngồi thẳng người lại, nghiêm túc hỏi.

Tiêu Nguyên Gia sắp xếp từ ngữ lại một chút, sau đó mới nói: “Thực ra chuyện cụ thể tôi cũng không rõ, là vợ của người bạn kia, gần đây luôn có cảm giác có người theo dõi cô ấy, mà bất kể là báo cảnh sát hay thuê vệ sĩ cũng đều không phát hiện được vấn đề, bạn tôi còn tưởng rằng vợ mình bị áp lực quá mà sinh ra ảo giác, mãi tới gần đây, ngay cả cậu ấy cũng có cảm giác bị theo dõi này... Tôi lo cứ tiếp tục như vậy, cho dù thật sự có phải có thứ gì đang bám theo họ hay không thì tinh thần của họ cũng sẽ bị dần vặt tới gặp chuyện mất.”

Chỉ mới nghe kể như vậy, thì sẽ dễ làm cho người ta có liên tưởng không tốt, nhưng vẫn chưa nhìn thấy đối phương, Tô Ngộ đến tận cùng cũng không biết là có chuyện gì đang xảy ra.

Tô Ngộ theo thói quen nhìn về phía Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu nói, “Nếu muốn đi thì cứ đi giúp, nhưng nhất định phải chú ý đến an toàn.”

47. Chương 47

Mặc dù là nói như vậy nhưng Viêm Phi Ngang lại không đồng ý để Tô Ngộ chủ động tới chỗ họ.

Viêm Phi Ứng bên cạnh cũng cười nói: “Chuyện như vậy Tiểu Ngộ không nên chủ động.”

Anh vừa nói thế, hai anh em nhà họ Tiêu cũng không phải là kẻ ngu dốt, đương nhiên là hiểu rõ ý anh, Tiêu Triển cười nói: “Viêm tổng nói rất có lý, vậy chuyện này Nguyên Gia về rồi lại bảo bạn em chuẩn bị một chút, tự mình đến nhà mời Tiểu Ngộ qua đó một chuyến, đừng mất lễ nghi.”

“Được.”

Chuyện như vậy đã là chắc chắn, Tiêu Triển nói tới những chuyện khác, đùa Tô Ngộ rất vui vẻ, lại không chút dấu vết hỏi thăm được những thứ cậu thích, thoạt nhìn có vẻ như là để có thể chuẩn bị càng nhiều quà tặng cảm ơn hơn.

Sau khi ăn xong cơm tối ở nhà họ Viêm, Tiêu Triển lại lần nữa mời Tô Ngộ tới nhà họ Tiêu làm khách,

dùng bữa, đương nhiên cũng mời cả Viêm Phi Ngang, hai người cùng tới làm khách, Tô Ngộ vì vậy liền vui vẻ đồng ý.

Chuyện tới nhà họ Tiêu ăn cơm đã hẹn vào mấy ngày sau, hai ngày này, Tô Ngộ vẫn đang ở nhà học hành chăm chỉ.

Bởi có trái cây mà Tô Ngộ đưa kia, cả nhà Hàn Ý Ổn đã khỏe hơn nhiều so với những người bị hại khác, ngày hôm sau, thầy Hàn lại một lần nữa tới dạy học cho cậu.

Trọng điểm cần học của cậu bây giờ là môn Ngữ văn, vì vậy mỗi ngày ở nhà họ Viêm đều có thể nghe thấy tiếng Tô Ngộ trùc trặc học thuộc sách tập đọc.

Buổi chiều khi thầy Hàn ra về, Viêm Phi Ngang vừa tan làm lại kiểm tra cậu, cầm sách, nghe cậu đọc thuộc lòng.

Trên phương diện này, Viêm Phi Ngang chưa bao giờ nghiêm khắc với Tô Ngộ, cho dù câu sau của Tô Ngộ không liền mạch với câu trước, anh cũng sẽ kiên trì nhắc bài cho cậu, đợi Tô Ngộ nhớ ra, sau đó lớn tiếng đọc, một lần đọc không thuận, rồi lại một vài lần sau đọc được trôi chảy, trên mặt cậu càng lúc càng hiện vẻ tự tin, làm cho lần nào anh cũng muốn nhìn nhiều thêm một chút. Khoảng thời gian ở chung này, dù từng lần lại từng lần lặp lại chuyện khô khan vô vị, đối với hai người vẫn là vô cùng vui vẻ ấm áp.

“Mai được nghỉ, có muốn cùng anh ra ngoài đi chơi không?” Cuối cùng cũng đọc thuộc xong một bài tập, Viêm Phi Ngang đưa ra lời hẹn hò đi chơi.

“Muốn đi, đi đâu chơi đây?” Tô Ngộ vừa mới luyện xong bài tập, đang nghĩ sau đó sẽ làm gì, lại nghe thấy lời mời này của anh, trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Thế là Viêm Phi Ngang trình bày thật kĩ kế hoạch, “Tối công viên trò chơi, sau đó lại dẫn em đi ăn, tối đi xem phim rồi về.”

“Được!” Tô Ngộ nghe kế hoạch đi chơi cả ngày của anh, trong lòng ngọt ngọt ngào ngào, đồng ý ngay tắp lự.

Bởi quá chờ mong hai người có thể ra ngoài chơi cả một ngày, sáng hôm sau, Tô Ngộ bò ra khỏi chăn từ rất sớm.

Hai người họ bây giờ vẫn đang cùng ngủ trên một cái giường, trời buổi tối mùa hè vô cùng nóng nực, Viêm Phi Ngang liền bật điều hòa, đắp chăn, Tô Ngộ ngủ bên trong cực kì thoải mái.

“Phi Ngang, dậy đi dậy đi, hôm qua đã bàn là hôm nay ra ngoài chơi mà.” Tô Ngộ theo thường lệ ngủ tới nửa đêm liền biến trở lại nguyên hình, bò từ trong chăn ra ngoài, đúng lúc bò tới bên tai Viêm Phi Ngang, cậu ngồi xổm tại chỗ thưởng thức khuôn mặt đẹp trai được phóng to của Viêm Phi Ngang trong khoảng

cách gần, sau đó ghé sát bên tai anh, gọi anh rời giường.

Viêm Phi Ngang tối qua lại đi ngủ rất muộn, nói đúng hơn là anh và Tô Ngộ vào giường từ sớm, nhưng hai người chui trong chăn, Tô Ngộ luôn hỏi chuyện tới công viên chơi thể nào, hưng phấn lần qua lần lại trong chăn, cơ thể ấm áp một chút lại một chút dán lên người anh, vì vậy đương nhiên là Viêm Phi Ngang đến tận nửa đêm vẫn không thể ngủ được.

Đừng thấy Tô Ngộ thoát nhìn người cao, dáng gầy mà nhầm, thực ra trên người cậu cũng có không ít thịt, nằm ngủ cùng một chỗ đặc biệt đặc biệt làm người ta muốn ôm ôm sờ sờ... khụ, nói chung là Viêm thượng úy rất hưởng thụ, nhưng đồng thời cũng phải chống cự lại sự mê hoặc khi da chạm vào nhau, mê hoặc tới tận xương tủy, thật sự làm cho người ta khó ngủ.

Thức tới tận quá nửa đêm, Viêm Phi Ngang mới thiếp đi bên cạnh cái bếp lò nóng rực, ai ngờ sáng sớm, trời còn chưa sáng hẳn, đã bị cậu nhóc đánh thức.

Cũng may Viêm thượng úy không có thói quen bám giường, bị cậu gọi, sau khi tỉnh anh liền ngồi dậy.

Tô Ngộ oa một tiếng lăn trên cổ tay anh, lông xù xù một cục, được Viêm Phi Ngang dùng một tay bọc lại.

Biến về hình người, hai người cùng đi rửa mặt, bàn chải đánh răng cắm trong cốc, ngoài màu sắc ra thì hình dạng giống nhau như đúc, được đặt cạnh nhau. Viêm Phi Ngang cầm lấy cái bàn chải đánh răng màu trắng kia, liếc mắt nhìn lông bên trên vẫn chưa hỏng, bóp một chút kem đánh răng lên trên đưa cho cậu, lại rót cho cậu một cốc nước đặt bên cạnh tay cậu.

Nhận bàn chải đánh răng đã có sẵn kem, Tô Ngộ lại nghĩ tới một chuyện, vì vậy cậu giơ bàn chải đánh răng hỏi: “Ồ công viên người sẽ đông lắm phải không? Chúng ta phải chơi tới tận lúc nào mới đi xem phim?”

“Cuối tuần sẽ rất đông người, chơi tới khi mặt trời lặn mới thôi, sau đó chúng ta sẽ ăn cơm ở nhà hàng, tối mới đi xem phim.” Viêm Phi Ngang cầm một cái bàn chải đánh răng khác có màu đen, bóp kem đánh răng lên, khom lưng rót nước, đánh răng.

Tô Ngộ còn có rất nhiều câu hỏi, có điều tất cả những câu hỏi này lúc đi tới công viên giải trí sẽ biết, cậu cũng súc miệng, bắt đầu đánh răng.

Trong gương trên bồn rửa mặt hiện lên hình bóng hai người một cao một thấp đang cùng nhau đánh răng, đều là bộ dáng trong miệng đầy bọt, ngậm bàn chải đánh răng, Tô Ngộ nhìn không được bật cười, “Thật giống hai ông cụ, râu dài bạc trắng.”

Cậu vừa lên tiếng nói chuyện, bọt trong miệng liền bị phun ra, bắn lên gương, đứa nhỏ vừa làm chuyện xấu vội vã ngậm miệng lại.

Viêm Phi Ngang nhìn cậu một cái, cúi người nhổ bọt ra, súc miệng, rồi lấy dao cạo râu ra cạo râu mép, Tô

Ngô khuôn mặt lúc nào cũng trơn bóng lại bắt đầu hâm mộ.

Cùng nhau đánh răng súc miệng xong xuôi, Viêm Phi Ngang hiếm có lúc lại tỉ mỉ lật qua lật lại quần áo treo trong tủ, tìm ra hai bộ quần áo có kiểu dáng không khác nhau lắm, đưa một bộ nhỏ hơn cho Tô Ngô.

Tô Ngô cũng không biết đồ đôi cho người yêu là cái gì, nhưng hai người mặc cùng một kiểu quần áo ra ngoài, làm cho cậu cực kì vui sướng, cậu cầm lấy thay đồ ngủ trên người ra ngay.

Đồ đôi đương nhiên không phải là do Viêm Phi Ngang mua, mà là do Khang Văn Thanh chuẩn bị cho Tô Ngô, cũng mua luôn cho con trai vài bộ cùng một kiểu, lén bảo Viêm Phi Ngang, lúc nào ra ngoài hẹn hò thì cùng mặc.

Viêm Phi Ngang nhớ kĩ, đây ước chừng chính là bản năng của đàn ông trên phương diện nào đó, khi anh ta thực sự để ý tới một người, sẽ luôn ở trước mặt người ấy, làm người ấy yêu thích mình hơn trên mọi phương diện, làm cho người ấy sẽ luôn đưa mắt nhìn mình, nhìn tới không dời ra được nữa.

Dù là đồ đôi người yêu, nhưng vóc dáng và khí chất của hai người khác nhau, mặc vào lập tức tạo ra cảm giác hoàn toàn khác nhau, Viêm Phi Ngang thoát nhìn vẫn trầm ổn đáng tin cậy như trước, mà Tô Ngô thì đáng yêu, xinh đẹp, tay trong tay đi với nhau, thoát nhìn cực kì xứng đôi.

“Nhìn đẹp lắm, lần sau mẹ lại mua thêm cho hai đứa mấy bộ.” Lúc ăn sáng, Khang Văn Thanh quan sát hai người chăm chú, hài lòng gật đầu.

Viêm Phi Ngang không nói gì nhưng Tô Ngô thì đắc ý, “Cảm ơn mẹ, quần áo này con rất thích.”

“Thích là được rồi, đi chơi đi, hôm nay không chuẩn bị thức ăn cho hai đứa nữa, muốn ăn gì cứ bảo Phi Ngang mua cho con luôn ở bên ngoài.”

“Ừm.” Tô Ngô cười tươi rói gật đầu.

Công viên giải trí cuối tuần quả nhiên người người tấp nập, khi hai người tới công viên, ánh mặt trời mùa hạ hun người lúc này đã vô cùng chói mắt.

Che tay trên trán tạo một cái bóng râm nhỏ, Tô Ngô thở dài nói: “Nhiều người quá đi.”

Viêm Phi Ngang nhìn xung quanh một chút, nắm tay cậu đi tới bên một cửa hàng nhỏ mua hai cái mũ che nắng và kính râm, hình dáng cũng giống nhau y đúc, lúc này mới theo dòng người chảy vào cổng công viên.

Công viên giải trí này chiếm diện tích rất lớn, trò có thể chơi cũng rất nhiều, Tô Ngô trước giờ chưa từng chơi, cái gì cũng cảm thấy rất có hứng thú, vì vậy Viêm Phi Ngang liền nắm tay cậu, chơi một mạch từ đầu tới cuối.

Dù là đu quay ngựa gỗ lãng mạn hay là tàu lượn kích thích, Tô Ngọ chơi trò nào cũng cực kì hưng phấn, mãi cho tới tận lúc chạng vạng, mặt trời sắp xuống núi, họ ngồi trên vòng quay, Tô Ngọ còn hưng phấn chưa muốn về.

Khi vòng quay lên tới độ cao cao nhất, phía dưới dần sáng lên từng chuỗi đèn đường, tâm tình hưng phấn của họ cuối cùng cũng dần rút đi, biến thành vẫn còn thòm thèm, chưa thỏa mãn.

Tô Ngọ áp sát mặt lên cửa kính nhìn đường phố đủ mọi hình dáng bên dưới, tay cậu được Viêm Phi Ngang ngồi sau lưng nắm chặt.

Quay đầu, đối diện với ánh mắt nghiêm túc của Viêm Phi Ngang, cậu nghe thấy anh hỏi: “Hôm nay đi chơi có vui không?”

“Vui! Hôm nay rất vui!” Tô Ngọ gật mạnh đầu, đôi mắt to trông đợi nhìn anh, “Phi Ngang, lần sau chúng ta lại đi chơi nữa có được không?”

“Được.” Viêm Phi Ngang xoa xoa đầu cậu, hơi do dự, rồi ôm cậu vào trong lòng mình, để cậu dựa trên bờ vai mình, cùng cậu nhìn xuống ánh đèn từ hàng vạn ngôi nhà.

Ra khỏi công viên giải trí, hai người chơi một ngày đều đã đói, Viêm Phi Ngang quyết định dẫn cậu đi ăn tối.

Lần này anh đưa Tô Ngọ tới một nơi hoàn toàn khác trước đây, không phải là nhà hàng thức ăn nhanh mà trẻ con thường thích hay là cửa hàng bán đồ ngọt, cũng không phải là nhà hàng nhiều món ăn Tàu đa dạng, mà là một nhà hàng phong cách châu Âu lãng mạn.

Hai người ngồi hai bên bàn ăn, nghe bồi bàn giới thiệu món, cuối cùng Viêm Phi Ngang gọi một suất cho cặp đôi.

Nhà hàng phong cách châu Âu khi ăn phải dùng dao đĩa, Tô Ngọ sau khi xuống núi mới học được cách dùng đĩa, bộ đồ ăn toàn dao đĩa này, cậu chưa thấy bao giờ, nhưng bây giờ trong phòng ăn ngoài tiếng nhạc chậm rãi vang lên thì cũng không có ai nói chuyện lớn tiếng, Tô Ngọ cầm dao đĩa luống cuống nhìn người đàn ông đối diện, theo thói quen nhỏ giọng hỏi: “Thứ này dùng thế nào?”

Đã cố tình đưa người tới đây dùng bữa, đương nhiên không phải là để nhìn cậu lúng túng, Viêm Phi Ngang bưng đĩa thức ăn của cậu sang, thấp giọng đáp: “Anh dạy em.”

“Được.” Tô Ngọ quả nhiên liền yên lòng, tựa như cũng chỉ cần có Phi Ngang mà cậu thích ở đây, cậu sẽ mãi mãi yên tâm.

Viêm Phi Ngang giúp cậu cắt nhỏ thức ăn, nhưng cũng không trả lại đĩa cho cậu, mà cầm lấy đĩa xiên một miếng sườn bò nhỏ, đưa qua bàn ăn, đút tới bên miệng cậu.

Sau khi xuống núi, Tô Ngộ từng vô số lần ăn đồ mà Viêm Phi Ngang đút cho, nhưng lần này không hiểu tại sao, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Viêm Phi Ngang lại thêm ánh mắt mà cậu không hiểu kia, mặt cậu lập tức đỏ lên.

Viêm Phi Ngang vẫn không dời tay, vẫn cứ dùng ánh mắt ấy nhìn cậu, nhẹ giọng hỏi: “Không thích anh đút em ăn sao?”

“Đâu có.” Tô Ngộ đỏ mặt lắc đầu, đến gần cẩn thận cắn thức ăn trên đĩa vào miệng.

Thức ăn mà Tô Ngộ ăn, toàn bộ đều được Viêm Phi Ngang đút như vậy, đợi sau khi ăn xong một bữa tối này, mặt của sóc bay nhỏ đã đỏ rực lên.

“Đã ăn no chưa? Còn chưa ăn no thì gọi thêm.” Viêm Phi Ngang hiểu rõ sức ăn của Tô Ngộ, nếu như cậu nhóc vẫn còn muốn ăn, anh cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

“Ăn no rồi.” Tô Ngộ đỏ mặt gật đầu, giọng nói nhỏ hơn lúc bình thường rất nhiều, nhìn đĩa thức ăn trước mặt anh, nói: “Anh cũng chưa ăn được bao nhiêu, có cần gọi thêm một phần nữa cho anh không?”

“Không cần, anh cũng ăn no rồi.” Viêm Phi Ngang đặt đĩa xuống, gọi bồi bàn tới tính tiền.

Ra khỏi nhà hàng phong cách châu Âu, Viêm Phi Ngang cũng không đưa cậu về nhà ngay, cũng không tới rạp chiếu phim như đã nói, mà lại nắm tay cậu đi dưới ánh đèn đường.

Có lẽ là bởi bầu không khí trong nhà hàng phong cách châu Âu kia làm cho sóc bay nhỏ xấu hổ nên dọc đường đi, Tiểu Tô Ngộ vốn nói rất nhiều lần này lại không nói tiếng nào, ngoan ngoãn đi bên cạnh Viêm Phi Ngang, cũng không biết là đang nghĩ gì.

Dưới ánh đèn đường, hai bóng người một cao một thấp chậm rãi đi về phía trước, Viêm Phi Ngang cũng không hề nói gì, hai người lặng yên nắm tay nhau.

Mãi đến tận lúc có vài học sinh túm năm tụm ba đạp xe lướt nhanh qua người họ, Viêm Phi Ngang mới cất lời: “Về nhà anh dạy em đạp xe, sau này em ở trong trường muốn đi cũng có thể đi.”

Tô Ngộ cũng nhìn thấy những học sinh đạp xe này, hăm mộ gật đầu, “Được.”

Họ cũng không tiếp tục đi dạo nữa mà rất nhanh đã trở về nhà, Viêm Phi Ngang quả nhiên đem chiếc xe đạp mua trước kia ra, nắm tay Tô Ngộ dạy cậu đạp xe trong sân.

Tô Ngộ chưa từng đạp xe, hai tay nắm chặt lấy tay lái, làm cho xe uốn tới ẹo lui trong sân, Tô Ngộ khẩn trương tới vấp mồ hôi đầy đầu, vừa vặn lúc này anh hai Viêm từ ngoài về, Tô Ngộ sợ tới hét to một tiếng, xe phóng thẳng về phía anh.

Viêm Phi Ứng cũng sợ hết hồn, có điều Viêm Phi Ngang vẫn luôn giữ xe, ngay lúc Tô Ngộ hét to tới quên cả dùng linh lực, xe đột nhiên dừng lại.

Tô Ngộ vội quay đầu nhìn, quả nhiên Phi Ngang đã kéo xe lại, không hiểu tại sao, nhìn thấy khuôn mặt của Viêm Phi Ngang, trong lòng cậu nhất thời có chút oan ức, “Phi, Phi Ngang, làm em sợ muốn chết.”

Viêm Phi Ngang kéo xe dừng lại xong, liền bế người từ trên xe xuống, tiện tay lau mồ hôi trên trán cho cậu, “Vây nghỉ một lát, chút nữa lại tập.”

“Ừm.” Tô Ngộ ngoan ngoãn gật đầu.

“Chắc, anh cũng đã nhiều năm rồi không đạp xe, Tiểu Ngộ đưa xe của em cho anh hai mượn đạp một chút, thế nào?” Viêm Phi Ứng đứng bên cạnh híp mắt, đùa cậu.

“Anh hai anh đạp đi.” Tô Ngộ thành thật, không hề keo kiệt cho anh mượn xe.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn âu phục chỉnh tề phẳng phiu trên người anh, trên mặt cũng chẳng có biểu cảm thừa thãi, ngoài miệng lại nói: “Anh đạp đi, làm mẫu cho Tiểu Ngộ một chút cũng tốt.”

Viêm Phi Ứng: “...”

Cuối cùng để Tô Ngộ có thể học đạp xe nhanh hơn, Viêm Phi Ứng quyết đoán vào nhà thay quần áo mặc ở nhà rồi mới sải bước ngồi lên xe đạp nhỏ của Tô Ngộ, dễ dàng đạp vài vòng trong sân.

Mèo đen nhỏ đi theo sau anh ra ngoài, lúc anh đạp xe đi qua cửa, liền thả người nhảy một cái, đã lập tức đứng ngay trên bả vai của anh hai Viêm, làm cho Viêm Phi Ứng sợ tới nỗi suýt thả tay lái, thiếu chút nữa làm xảy ra tai nạn giao thông!

Mèo đen nhỏ thì bình tĩnh ngồi trên vai anh, còn đưa một móng vuốt lên liếm liếm lông.

“Kỹ thuật của anh hai thật là tốt, mang theo mèo đen nhỏ mà vẫn có thể đạp vững tới vậy.” Tô Ngộ đầy mặt hâm mộ, cậu cũng muốn có thể học được nhanh nhanh một chút, nói không chừng sau này còn có thể đèo Phi Ngang!

Mang theo mèo đen nhỏ đi hai vòng trong sân, anh hai Viêm cuối cùng cũng vẫn không thể nào khắc phục được vấn đề tâm lý, chủ động dừng xe lại, có điều vì để trả thù em trai mình, anh có ý xấu, nói: “Kỹ thuật của Phi Ngang cũng không tồi đâu! Nó còn từng làm phi công đấy, em bảo nó đạp cho em xem một đoạn mà xem!”

Tô Ngộ liền chờ mong nhìn Viêm Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang nhìn anh hai mình một cái, nhận lấy xe sỏi bước, nghiêng đầu nói với Tô Ngộ, “Lên đây.”

Sóc bay nhỏ hoan hô một tiếng, chạy tới ngồi ngay ngắn trên yên sau, móng vuốt nhỏ cũng ngoan ngoãn ôm lấy eo anh, làm một “hành khách” quy củ.

Viêm Phi Ngang giẫm lên bàn đạp một cái, xe lập tức phi ra ngoài, có điều anh cũng không đạp xe trong sân mà đạp xe ra tận nhà chính, đạp ra ngoài lối đi bộ lớn.

Đêm hè vẫn rất oi bức, nhưng ngồi trên xe có thể cảm nhận được một chút gió mát, Tô Ngộ ôm eo Viêm Phi Ngang thật chặt, hưởng thụ tới nheo cả mắt lại.

“Tình cảm thật tốt.” Viêm Phi Ứng cười híp mắt lắc lắc đầu, xoay người định đi về phòng, không ngờ lại vừa vặn đối diện với mèo đen nhỏ vẫn còn đang ngồi xồm trên vai mình.

Mèo đen nhỏ liếm liếm móng vuốt một chút, lại liếc mắt nhìn anh, đôi mắt xanh biếc, vô cùng linh động.

Viêm Phi Ứng vốn bởi chuyện hồi bé, cũng không thích thân cận mèo cho lắm, nhưng con mèo nhỏ này, ngoại hình quá mềm mại, tính cách lại cao lãnh, nhưng con mèo cao lãnh này, lại không khỏi có chút dính anh.

Anh cũng chẳng qua là mới thay Tiểu Tô Ngộ cho mèo ăn vài lần, số lần có lẽ còn không nhiều bằng hầu gái trong nhà, cũng không biết con mèo này coi trọng anh điểm nào, lại nguyện ý cho anh ân sủng như vậy, đây hẳn là nên nói miêu tâm, khó dò như mò kim đáy bể.

Anh nhìn con mèo nhỏ đang bình tĩnh liếm móng vuốt này, bỗng nổi tâm tư muốn đùa vui, cười híp mắt nói: “Có muốn ăn cá khô nhỏ không, muốn ăn thì kêu vài tiếng cho anh nghe, chừng kêu bao nhiêu tiếng anh liền cho chừng ăn bấy nhiêu cá khô, sao hả.”

Con mèo nhỏ còn chưa to bằng lòng bàn tay người đàn ông hơi mở to mắt, không thềm kêu tiếng nào, Viêm nhị thiếu đột nhiên có cảm giác mình đang bị khinh bỉ.

Cuối tuần vui vẻ rất nhanh đã trôi qua, dù sau khi dùng bữa ở nhà hàng phong cách châu Âu xong, chuyện đi xem phim đã bàn cuối cùng cũng không thành. Nhưng cả ngày hôm đó Tô Ngộ đều rất vui, chút xú tiếu nuôi ấy rất nhanh đã tan đi, cả ngày đều đã bị chen lấn xô đẩy, còn đi xem phim xong rồi mới về nhà thì cũng phải đến nửa đêm, Viêm Phi Ngang hôm sau còn phải đi làm, Tô Ngộ không nỡ để anh phải thức quá khuya.

Có điều, Viêm Phi Ngang lại nhớ tới chuyện này, hôm sau khi anh đi làm, liền ủy thác Mạnh Thực tra cho anh xem bộ phim nào mới ra gần đây nhất, nếu có lúc nào thích hợp, sẽ lại đưa Tô Ngộ đi xem, dù sao cậu nhóc cũng thật sự rất thích xem phim.

“Aizz, phim hoạt hình gần đây đều bị hai người xem hết rồi, đi xem phim tình yêu đi lão đại!” Mạnh Thực

nháy mắt với anh.

Nhưng Viêm Phi Ngang lại lắc đầu, anh cũng có lí do của riêng mình, “Xem loại phim này em ấy sẽ khóc mất.”

“Ôi trời! Lão đại anh xem phim lần cuối từ khi nào thế! Phim trước đây mới là khóc từ đầu đến cuối, bây giờ không phải phim nào cũng đi theo hướng này nữa rồi có được không vậy?! Bây giờ phim toàn vừa ngọt ngào vừa hài hước, Tô Ngộ chắc chắn sẽ thích, lão đại anh tin em đi!” Mạnh Thực xiết chặt nắm đấm tay, giờ lên cổ vũ anh.

Viêm Phi Ngang quả thực rất ít xem phim, trước kia thỉnh thoảng cũng có nghe chiến hữu nhắc tới, loại phim này rất lãng phí nước mắt, có điều những gì anh biết quả nhiên đã rất lạc hậu, do dự một chút, cuối cùng vẫn để Mạnh Thực chọn trước cho mình vài bộ.

Trong lúc Viêm Phi Ngang đang nhờ Mạnh Thực chọn phim cho mình thì đôi vợ chồng bạn của Tiêu Nguyên Gia rốt cuộc cũng đã tới cửa mời đại sư Tô Ngộ.

Nhờ Tiêu Nguyên Gia mà họ đã biết về bản lĩnh của Tô Ngộ, Trương Ngôn Cung cứ như thấy cứu tinh vậy, ngay lập tức liền muốn đích thân tới nhà mời đại sư, cuối cùng vẫn là vợ anh ta, Phương Tùng Cầm nhắc nhở: “Em nghe nói các đại sư đều có vẻ rất khó mời, chúng ta phải chuẩn bị lễ vật thích hợp cho thật kĩ càng, nếu hợp mắt duyên của đại sư, chúng ta mới có thể dễ mở miệng xin người.”

Hai vợ chồng này là người ở thủ đô, cũng sinh ra trong gia đình phú quý, chuyện như vậy đều rất chú ý tới, vừa nghe vợ mình nói vậy, Trương Ngôn Cung quả nhiên liền đi tìm lễ vật thích hợp, chuyện này thế nên liền kéo dài ra mất mấy ngày.

Tiêu Nguyên Gia sau khi biết được suy nghĩ của họ, miệng liền khinh thường xì một tiếng, có điều phần lễ vật này cũng là tâm ý của họ, cậu ta cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa, cùng họ đi tới nhà họ Viêm.

“Để tôi nói rõ trước cho hai người biết, Tô đại sư nhìn tuổi tác có vẻ ít tuổi, nhưng lại rất tốt tính, năng lực cũng cực kì lợi hại, hai người cũng đừng thấy người ta ít tuổi mà xem thường, nhờ bởi vậy mà chọc giận người nhà họ Viêm, lúc đó từ chối, mặc kệ hai người ở ngoài cửa, thì cũng không trách được ai.” Tính tình của Tiêu Nguyên Gia cũng không ôn hòa được như Tiêu Triển, cho dù có là bạn bè, nói chuyện cũng luôn nói thẳng, không ưa nói khéo, nói vòng vo.

Cũng may là Trương Ngôn Cung cũng biết cậu ta nói năng thì chua ngoa nhưng tính tình lại mềm mại, hoàn toàn không để ý tới, đáp: “Đương nhiên là sẽ không rồi, chẳng lẽ bọn tôi còn không biết sao? Không phải là người không có tâm nhân tới vậy đâu.”

Lúc này Tiêu Nguyên Gia mới yên lòng. Chuyện xảy ra với Tiêu Triển và nhà họ Tiêu, đương nhiên là không thể tiết lộ ra ngoài, có điều Tiêu Nguyên Gia chỉ cần nói một chút chuyện đã xảy ra xung quanh mình, cũng đã rất có sức thuyết phục rồi, mọi người đều cho rằng cậu ta đã gặp được một đại sư thực sự lợi hại.

Lúc mấy người tới cửa, vị Tô đại sư lợi hại kia lại đang —— vò đầu bứt tai viết văn.

Viết văn tám trăm chữ quả thực là dẫn vật chết một sóc bay nhỏ, cậu tình nguyện làm bài kiểm tra gồm mười bài toán, cũng không muốn đi viết văn đâu, thật là thống khổ QAQ.

“Đừng gấp, em có thể viết ra những gì mình nghĩ, lúc đó anh sẽ nói cho em biết chỗ nào có vấn đề, như vậy tích tiểu thành đại, em chậm rãi sẽ biết viết như thế nào thôi.” Hàn Ý Ổn không ngờ năng lực viết văn của Tô Ngộ lại kém đến vậy, không thể làm gì hơn là đành vừa an ủi cậu, vừa sắp xếp kế hoạch cho cậu đọc thêm vài quyển sách truyện cho trẻ em.

Khang Văn Thanh đẩy cửa bước vào, có thể nói là đã giải cứu được sóc bay nhỏ đang bị treo nơi vực sâu viết văn này, “Có khách tới tìm Tô Ngộ, thầy giáo Hàn cũng nghỉ ngơi một chút đi.”

“Vâng, để cậu ấy thả lỏng một chút cũng tốt.” Hàn Ý Ổn cũng cảm thấy việc học quá áp lực, trong thời gian ngắn mà Tô Ngộ đã có thể học được nhiều nội dung tới vậy, cũng đã đủ rồi, không cần dạy nhiều thêm nữa, còn một số vấn đề thì có thể chậm rãi giải quyết sau.

Cùng Khang Văn Thanh đi tới nhà chính, Tô Ngộ vừa xoa cổ, vừa hỏi: “Mẹ, là ai tới tìm con vậy?”

Khang Văn Thanh khoác vai cậu, đi ra ngoài, đáp: “Là Nguyên Gia đại ca của con mang theo hai người bạn tới, nói hôm trước đã nói về chuyện này rồi, phải vậy không?”

“À! Là bạn của Nguyên Gia đại ca! Con nhớ ra rồi, họ mãi vẫn không đến, con suýt đã quên mất, hôm trước đúng là đã nói tới.” Mấy hôm nay Tô Ngộ không phải là ra ngoài hẹn hò với Viêm Phi Ngang thì cũng chính là bị việc viết văn dẫn vật, đúng là đã quên chuyện này ra sau đầu.

Nhà họ Viêm đều muốn Tô Ngộ có thể kết thêm vài người bạn bên ngoài, khi không có họ ở bên, Tiểu Tô Ngộ cũng sẽ không bị thiệt thòi. Khang Văn Thanh thấy cậu vẫn luôn xoa cổ, liền xoa bóp nhẹ nhàng cho cậu, hỏi: “Cổ mỏi lắm hả? Chút nữa dùng khăn mặt nóng đắp một chút, sẽ đỡ hơn.”

“Vâng, cảm ơn mẹ.”

Hai người vừa nói vừa đi vào phòng khách lớn, Trương Ngôn Cung mặc dù đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng khi thấy Tô Ngộ cũng vẫn sững sốt một chút, anh ta còn tưởng Tiêu Nguyên Gia nói nhỏ tuổi ý là đại sư còn rất trẻ, nhưng không ngờ đúng là ý trên mặt chữ, đúng là nhỏ thật...

Cô vợ Phương Tùng Cầm của anh ta đẩy đẩy cùi chỏ vào người anh ta một chút, lúc này Trương Ngôn Cung mới hồi thần, nhanh chóng trưng khuôn mặt tươi cười ra, “Không ngờ Tô đại sư lại trẻ như vậy, quả nhiên là thiếu niên anh tài, thật lợi hại.” Thiếu niên dù có thành thực trầm ổn như thế nào đi nữa, cũng sẽ không chống cự lại nổi lời khích lệ của người khác, Trương Ngôn Cung biết rõ đạo lý này.

Không thể không nói lời này của anh ta làm cho Tô Ngộ vừa mới bị bài tập dẫn vật hết lần này tới lần

khác cảm thấy rất hài lòng, cậu ngại ngần nói: “Cám ơn đã khen, hai người chính là bạn của Nguyên Gia đại ca ư?”

“Đúng, tôi đã quen Nguyên Gia rất nhiều năm rồi, còn là anh em rất tốt.” Trương Ngôn Cung nở nụ cười, chờ Tô Ngộ ngồi xuống rồi mới chủ động rót trà cho cậu.

Tô Ngộ chưa từng được ai đối xử khách khí tới vậy, có hơi không thoải mái, có điều nơi này là nhà họ Viêm, cậu rất nhanh đã nén cảm xúc này xuống, chủ động hỏi chuyện nhà họ, cậu định nhanh chóng giúp họ giải quyết vấn đề này xong còn trở lại viết văn tiếp.

48. Chương 48

Thực ra chủ yếu vẫn là Phương Tùng Cầm kể lại quãng thời gian trước cô đã phải sự thống khổ như thế nào.

Khoảng thời gian gần đây cô luôn cảm giác xung quanh mình có một đôi mắt đang nhìn mình chăm chăm, cặp mắt kia như hình bóng đi theo cô, Phương Tùng Cầm thường xuyên tỉnh dậy giữa nửa đêm, cặp mắt kia tựa như ẩn giấu trong bóng tối, lạnh lẽo dán sát vào cô mà nhìn chăm chăm, cũng không biết là đã nhìn cô chăm chú bao lâu...

Nhưng đôi mắt này tựa như chỉ có một mình cô là cảm nhận được, tất cả mọi người trong nhà, người hầu, bảo vệ, ngay cả chồng cô cũng không hề cảm nhận được. Cô thậm chí còn một lần tình cờ nghe thấy đám người hầu lên cười nhạo cô bị bệnh thần kinh, ngay cả người thân của cô lúc mới đầu còn an ủi cô, sau đó cũng không nhin được nữa, bởi cô cả ngày đều nghi thần nghi quỷ, không có gì cũng gây sự, có người trực tiếp bảo cô đi gặp bác sĩ tâm lý, để tìm ra bệnh đi...

Lúc nào cũng cảm nhận được sự giám thị từ bốn phương tám hướng, lại không thể nhìn thấy được, người nhà không hiểu cô, ánh mắt quái dị đến từ những người xung quanh, cảm giác như bị tất cả mọi người vứt bỏ đó dần vật thần kinh của Phương Tùng Cầm, gần như không thể chịu nổi, ngày nào cô cũng căng thẳng tột độ.

“... Cũng may mà Ngôn Cung luôn ở bên cạnh tôi, nếu không tôi cũng không biết sẽ phải tiếp tục chịu đựng như thế nào nữa.” Phương Tùng Cầm cảm kích nhìn chồng mình nói.

“Đây là chuyện anh nên làm mà.” Trương Ngôn Cung đưa tay nắm chặt bờ vai cô, không tiếng động để cô tựa vào người mình.

Tô Ngộ nhìn Phương Tùng Cầm một chút, lại nhìn Trương Ngôn Cung một chút, cậu có thể cảm nhận được tình yêu giữa đôi vợ chồng này dành cho nhau, trong lòng có chút hâm mộ.

“Đại sư, ngài xem, lúc nào ngài có thời gian, có thể mời ngài xem thử cho hai vợ chồng chúng tôi được

không?” Trương Ngôn Cung nhìn qua vai vợ mình, trông chờ nhìn Tô Ngộ.

Tô Ngộ nghĩ một chút, nói thật: “Tôi cũng không cảm nhận được trên người hai người có thứ gì đó không tốt, có lẽ phải tới nhà hai người mới xem được, có được không?”

“Được chứ được chứ, vậy lúc nào ngài có thời gian?”

“Vậy thì bây giờ luôn đi.”

...

Nhà họ Trương cách nhà họ Viêm không xa, thời gian này cũng không phải lúc hay kẹt xe, họ rất nhanh đã tới nhà họ Trương.

Trương Ngôn Cung cung kính vòng qua đầu xe, mở cửa cho Tô Ngộ, sau đó chỉ về phía tòa biệt thự trước mặt, nói: “Nơi này chính là nhà tôi, mời đại sư vào xem.”

Tô Ngộ bị thái độ cung kính của anh ta làm cho có hơi ngại, trước đó anh hai Viêm có lên nói cho cậu nên làm thế nào khi đối mặt với sự cung kính của người khác, làm thế nào để có thể tỏ vẻ cho càng giống một đại sư chân chính... Tô Ngộ từ trước tới giờ rất nghe lời, tuy rằng không hiểu tại sao mình lại phải giả vờ làm cao nhân, nhưng anh hai là ông chủ lớn của công ty, sẽ có cái lý của anh ấy, vì vậy cậu đành hít sâu một hơi, chấp tay sau lưng, rất ra dáng theo anh ta đi vào biệt thự nhà họ Trương.

Biệt thự nhà họ Trương vô cùng xa hoa, dù là bên ngoài hay là nội thất bên trong, hoa lệ hơn rất nhiều so với nhà họ Viêm, hoa văn chạm trổ, cổng lớn, vườn hoa, bên trong trồng đủ loại hoa muôn hồng nghìn tía, dây leo xanh lục bám đầy một góc tường biệt thự, làm cho biệt thự này tuy rằng hoa lệ nhưng cũng đem lại cảm giác ấm áp khi ở nhà.

“Đại sư, mời.”

Sớm đã có người hầu đẩy cửa sắt lớn ngoài sân ra, Trương Ngôn Cung cung kính mời Tô Ngộ đi tới cổng lớn.

Đi qua cổng lớn, Tô Ngộ cố gắng không để bản thân hết nhìn đông lại nhìn tây đánh giá xung quanh, cậu cố gắng thẳng lưng, giống như tất cả các đại sư khác, mặt nghiêm túc, tay chấp sau lưng theo Trương Ngôn Cung đi vào trong nhà.

Vừa mới đi vào cổng lớn nhà họ Trương, Tô Ngộ nhất thời cũng cảm giác được trong một căn phòng nào đó của ngôi nhà nào truyền tới cảm giác không tốt lành, liếc mắt nhìn xung quanh, Tô Ngộ mới cau mày nói: “Có thể đưa tôi lên tầng trên xem không?”

Phương Tùng Cầm đang sai người hầu đi pha trà, nghe thấy vậy liền quay đầu lại, cau mày hỏi: “Đương nhiên là được, đại sư có phải là đã nhìn ra được có thứ gì không ổn không?”

Lời đã lên tới yết hầu của Tô Ngộ bị cậu miễn cưỡng ép xuống, hắng giọng một cái rồi mới nói: “Đúng là có thứ gì đó không ổn, có điều tôi phải lên xem mới biết được.”

Hai vợ chồng liếc mắt nhìn nhau, hai người nhanh chóng cùng cậu đi lên tầng.

Biệt thự lớn nhà họ Trương tổng cộng có ba tầng, tầng một là phòng khách lớn và chỗ ở của người hầu, tầng hai có rất nhiều phòng ngủ dành cho khách, tầng ba là phòng riêng của hai vợ chồng, lúc thường không dễ gì để người khác lên, lại thêm Phương Tùng Cầm cũng hay thích tự dọn dẹp phòng ngủ của hai vợ chồng nữa.

Tô Ngộ thẳng lưng, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị, cậu nghiêm túc trực tiếp đi lên tầng ba.

Một khắc kia khi cậu bước lên tầng ba, quả nhiên lại một lần nữa cảm nhận được cảm giác không tốt lành.

Thấy vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm nghị, vợ chồng Trương Ngôn Cung đều ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, có điều Tô Ngộ không lên tiếng, họ cũng nhin không dám hỏi nữa.

Ba tầng nhưng phòng cũng không nhiều, Trương Ngôn Cung lúc trước mua nơi này là bởi nơi này sẽ là nơi hai vợ chồng họ ở lại lâu dài, trên tầng ba, một nửa không gian được dùng làm phòng ngủ lớn, nửa còn lại thì chia làm thư phòng và phòng chiếu phim, ngoài ra còn có một cái ban công lớn thoải mái, thế nên khi họ đứng trên cầu thang lên tầng ba, gần như chỉ cần liếc mắt một cái là đã có thể đánh giá được toàn bộ bố cục của tầng ba.

Tô Ngộ giơ tay lên, linh lực được cậu tinh tế chia thành từng sợi nhỏ phát tán, sau đó chia ra chui vào trong từng căn phòng tiến hành thăm dò.

Mà ngay khi linh lực của cậu đi tới thăm dò tủ đầu giường trong phòng ngủ, bỗng có một tiếng rít chói tai vang lên trên tầng ba!

“Là nơi này!” Tô Ngộ nhanh chân đi tới phòng ngủ.

Hai vợ chồng Trương Ngôn Cung liếc mắt nhìn nhau, Trương Ngôn Cung kéo vợ mình ra sau lưng, “Em đợi ở đây, để anh đi xem xem.” Trong lời nói còn mang theo chút run rẩy khó nhận ra.

“Không, em đi cùng với anh!” Phương Tùng Cầm lắc đầu, dũng cảm nắm lấy tay chồng, hai người cùng nhau đi về phía phòng ngủ.

Tô Ngộ giơ tay đẩy cửa phòng ngủ ra, liền thấy trên cái tủ đặt ở đầu giường có một cái bình thủy tinh đang

rung lắc kịch liệt, từng sợi khí đen mà chỉ có Tô Ngộ mới có thể nhìn thấy đang quấn chặt bên trên, kháng cự linh lực màu xanh lục của Tô Ngộ phân tán chui vào!

“Chính là thứ này!” Tô Ngộ đột nhiên giơ tay, càng nhiều linh lực nhào tới cái bình thủy tinh kia.

Theo âm thanh bình thủy tinh va chạm với bàn, một tiếng rít gào chói tai khó nghe lại một lần nữa xung kích màng nhĩ người, trong âm thanh kia mang theo sự ác ý, làm cho mọi người không rét mà run!

Khí đen thấy mình không đánh lại được linh lực của Tô Ngộ, sau khi rít lên một tiếng, lập tức muốn thoát ra, chạy ra ngoài cửa sổ, nhưng chút sức mạnh ấy Tô Ngộ căn bản không nhìn vào trong mắt, tay dùng sức bắt lấy một cái, đám khí đen đang giãy giụa kia phát ra tiếng thét còn chói tai hơn lúc trước, có lẽ là phát hiện mình dù có thế nào cũng không thể giãy giụa thoát ra được, không ngờ lại quay đầu lại, kéo dài “cơ thể”, hung hãn nhào về phía Phương Tùng Cầm!

Phương Tùng Cầm dù không nhìn thấy đám khí đen kia thì cũng cảm nhận được một luồng ác ý phả vào mặt mình, cô giật mình, trên mặt nhất thời trắng bệch, chính là thứ này! Ánh mắt mỗi ngày đều theo sát cô, giám thị cô, làm cho cô trong mộng cũng có thể cảm giác được, lạnh băng, dán sát vào người!

Trương Ngôn Cung cũng không nhìn thấy đám khí đen kia, nhưng cơ thể gầy yếu của vợ mình đang thực sự sợ hãi run rẩy là sự thật, làm cho anh ta phản ứng lại ngay lập tức, ôm chặt vợ mình vào trong lòng, anh ta lớn tiếng quát về phía tử đầu giường: “Không cần biết người là thứ gì! Cũng đừng quần lấy vợ ta nữa!” Anh ta dừng lại một chút, trong giọng nói còn mang theo sự kiên trì, “Ta sẽ không để cho bất kì ai làm tổn thương đến cô ấy! Có bản lĩnh thì cứ đến chỗ ta đây này!”

Không biết có phải là do nghe thấy lời của anh ta hay không mà khí đen kia lại lần thứ hai hét lên một tiếng, sức mạnh không ngờ lại trở nên mạnh hơn nhiều so với lúc trước, cũng giãy giụa càng thêm kịch liệt, đôi mắt to của Tô Ngộ hơi nheo lại, linh lực mạnh mẽ theo cánh tay cậu duỗi ra, lập tức bao vây thật chặt khí đen đang liều mạng giãy giụa thật mạnh kia, không để chừa ra bất kì khe hở nào!

“Được rồi, bắt được rồi!” Tô Ngộ chuyển linh lực đã bọc thành hình cầu tới trước mặt hai người.

Phương Tùng Cầm và Trương Ngôn Cung có chút mờ mịt, trước mặt họ chẳng có cái gì cả.

Tô Ngộ theo phản xạ muốn gãi gãi mặt, có điều cậu rất nhanh đã nghĩ tới lời anh hai nói, phải có bộ dáng của đại sư, vì vậy cậu cố gắng nhịn xuống. Trùng mắt nhìn, cậu do dự hỏi: “Hai người có muốn nhìn thử một chút xem vật vẫn luôn quấy nhiễu hai người là vật gì không?”

Hai vợ chồng nhất thời một người gật đầu, một người lại lắc đầu, rất không đồng lòng. Lắc đầu chính là Trương Ngôn Cung, vợ anh ta thời gian gần đây vẫn luôn bị dẫn vật, bây giờ nếu như đại sư nói vật kia đã bị bắt lại rồi, anh ta đương nhiên không muốn vợ mình nhìn thấy vật đã làm mình thống khổ.

Phương Tùng Cầm lại nắm lấy tay anh ta, tuy rằng trong giọng nói vẫn mang theo chút sợ hãi, nhưng vẫn rất kiên trì đáp: “Tôi muốn xem một chút, tôi muốn biết rốt cuộc là thứ gì đã dẫn vật tôi.”

Vì vậy Tô Ngộ đưa mắt nhìn về phía Trương Ngôn Cung.

Tuy rằng không muốn vợ mình phải hồi tưởng lại cảm giác thống khổ kia khi nhìn thấy vật, nhưng nếu vợ mình đã kiên trì tới vậy, Trương Ngôn Cung cuối cùng vẫn đồng ý.

Phương Tùng Cầm cảm động nhìn anh ta, “Cám ơn anh, chồng, em yêu anh.”

Trương Ngôn Cung lập tức nhìn lại cô, “Anh cũng yêu em, vợ.”

Hai vợ chồng nhà người ta âu âu yếm yếm, thâm tình nhìn nhau, đại sư Tô Ngộ ở bên cạnh nhìn thấy hâm mộ không thôi, hóa ra bạn đời giao phối kết hôn xong khi ở chung là thế này...

“Đã làm phiền ngài rồi, Tô đại sư.” Trương Ngôn Cung và vợ mình đưa tình nhìn nhau một hồi, anh ta quay lại trịnh trọng khẩn cầu nói.

Tô Ngộ gật đầu, cậu suy tư một chút, dùng linh lực lướt qua đôi mắt của hai người.

Đợi đến khi hai vợ chồng lại mở mắt ra lần nữa, quả nhiên liền nhìn thấy trong không trung trước mắt có một quả cầu linh khí màu xanh nhạt, tỏa ánh sáng lung linh, vây chặt lấy một quả cầu màu đen bên trong, thứ màu đen kia vẫn đang giãy giụa kịch liệt trong quả cầu linh khí, tựa như cảm nhận được ánh mắt của Phương Tùng Cầm, nhất thời càng thêm dùng sức, đánh mạnh vào vách tường linh lực.

Trương Ngôn Cung cuống quýt kéo vợ mình ra sau lưng, sợ hãi không thôi nhìn Tô Ngộ: “Tô đại sư, xin hỏi đây là vật gì?”

“Đây cũng là một loại nguyên rửa, một loại nguyên rửa rất ác độc.” Tô Ngộ nhớ lại nội dung trong ngọc giản mà đại sư Thanh Sơn để lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lại một lần nữa trở nên nghiêm nghị, “Loại nguyên rửa này trốn ở đồ đạc trong gia đình, đa số là nguyên rửa người trong gia đình không hòa thuận, hoặc là làm cho nữ chủ nhân, nam chủ nhân tinh thần thất thường các loại, chỉ người cực kì ác độc mới làm chuyện này.”

Nghe cậu nói lời này, sắc mặt Trương Ngôn Cung nhất thời tái xanh, anh ta đưa mắt nhìn về phía bình thủy tinh đặt trên tủ đầu giường kia, trầm giọng hỏi: “Xin hỏi Tô đại sư, có thể giúp chúng tôi tìm ra là ai... muốn phá hoại gia đình chúng tôi không?”

Vấn đề này lại làm khó Tô Ngộ, bản thân cậu là yêu tinh, sở học phần lớn đang tu luyện là xem vết thương, chữa bệnh cho người, nhiều nhất là đánh giá một chút cho người khác, căn bản không hề học các loại chú thuật, phép thuật...

Trương Ngôn Cung thấy cậu khó xử, lập tức lên tiếng nói: “Là tôi yêu cầu quá mức rồi, Tô đại sư có thể thay chúng tôi giải quyết phiền phức, đã là giúp nhà chúng tôi một cái ân lớn.”

Tô Ngộ có hơi ngượng, cậu nghĩ một lát rồi nói: “Lời nguyên này muốn tạo ra cũng không phải là không có điều kiện, nói cách khác, ai đang muốn phá hoại gia đình hai người, cho dù lời nguyên rửa không phải là tự tay người đó lập ra, thì người thi thuật cũng vẫn phải dùng thứ trên người người đó để đền bù... người bình thường sẽ không vô duyên vô cớ đi phá hoại gia đình nhà người khác, người này có thể có hận thù với hai người, hoặc là ghét hai người, quá nửa là có quen hai người, hai người gần đây có thể quan sát người xung quanh nhiều một chút, nếu như gần đây ai hay gặp xui xẻo hoặc khí sắc thoát nhìn cực kì kém, tính tình dễ cáu giận, nói không chừng chính là kẻ đã làm chuyện xấu.”

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn Tô đại sư đã chỉ điểm.” Trương Ngôn Cung thành khẩn nói.

Ánh mắt của Phương Tùng Cầm vẫn đang đặt trên bình thủy tinh, bình thủy tinh kia, là do một người bạn tốt của họ tặng...

Trương Ngôn Cung còn muốn mời Tô Ngộ xuống ngồi dưới nhà một lúc, quay đầu lại thấy ánh mắt vợ mình vô thần, anh ta vô cùng lo lắng, nhẹ giọng hỏi: “Cầm Cầm, có phải là em đã nghĩ ra được cái gì rồi không?”

Phương Tùng Cầm đang nghĩ tới một người, nhưng đối phương cũng không phải là kẻ thù của họ, ngược lại, quan hệ lúc bình thường của họ còn rất tốt, có thể tặng quà cho nhau, cái bình thủy tinh này chính là đối phương tặng cho, Phương Tùng Cầm đương nhiên không muốn tùy tiện nghi ngờ...

Đúng lúc này, lại có người hầu ở tầng hai thông báo: “Tiên sinh, phu nhân, Hồ tiểu thư đến.”

Trương Ngôn Cung đáp lại, lại cảm thấy vợ mình trong lòng hơi run run lên, bỗng nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt nhìn thẳng về phía cái bình thủy tinh kia...

...

Tô Ngộ cùng hai người xuống tầng, cậu vốn phải đi về, nhưng vừa mới xuống tầng, lại nhìn thấy một người phụ nữ dáng vẻ rất xinh đẹp đang đứng ở đó. Đương nhiên hấp dẫn cậu không phải là mỹ mạo của đối phương mà do người phụ nữ xinh đẹp lúc này thoát nhìn có vẻ không tốt lắm.

Đối phương thấy họ xuống tầng, theo thói quen tiến lên phía trước một bước, nhìn hai người, “Ngôn Cung, Cầm Cầm.”

Hai vợ chồng đang nắm tay nhau đi xuống nghe thấy giọng của cô ta, đều khựng lại một chút, sau đó Phương Tùng Cầm cười nói: “Băng Vũ, cậu đến rồi đấy à, mau ngồi xuống đi.”

Người phụ nữ tên Hồ Băng Vũ lại như đang xác định điều gì đó, quay lại liếc mắt nhìn hai người một cái, cũng không biết là thở phào nhẹ nhõm hay là thở dài một hơi, nụ cười trên mặt nhìn thế nào cũng thấy cứng nhắc, “Gần đây tâm tình cậu vẫn luôn không được tốt, tớ ghé qua thăm cậu một chút.”

Sản nghiệp của Trương Ngôn Cung tuy rằng không lớn bằng Viêm Phi Ứng hay nhà họ Tiêu, nhưng cũng

là người lão làng trong lĩnh vực kinh doanh, vẻ mặt vi diệu trên mặt Hồ Bằng Vũ rõ như vậy, lập tức bị anh ta nhìn thấy không sót chút nào, hơn nữa lúc này bộ dáng Hồ Bằng Vũ tái nhợt, vã mồ hôi lạnh, nhất thời anh ta liên tưởng tới rất nhiều chuyện, sắc mặt trầm xuống.

Phương Tùng Cầm khẽ kéo áo chồng mình, mỉm cười nói với Hồ Bằng Vũ: “Cám ơn cậu đã có lòng, nhưng tớ thấy cậu hôm nay khí sắc cũng tệ quá, không thoải mái à?”

“Không, có lẽ là do ngoài trời nóng quá.” Hồ Bằng Vũ phủ nhận, lấy khăn tay ra lau mồ hôi lạnh trên trán.

Thái độ của Trương Ngôn Cung không tốt, liếc mắt nhìn cô ta một cái, quay đầu lại dùng ngữ khí ôn hòa trái ngược lại hoàn toàn nói với vợ mình: “Cầm Cầm, vừa nãy anh không cẩn thận làm vỡ mất cái bình thủy tinh của em rồi, xin lỗi, anh...”

“Cái gì?! Cái bình thủy tinh kia bị hai người làm vỡ rồi?!” Hồ Bằng Vũ tựa như đã nghe được một tin đáng sợ nào đó, ngồi bật dậy từ trên ghế, đôi mắt to trừng trừng nhìn hai người!

Phản ứng của cô ta mãnh liệt như vậy, hai vợ chồng sao có thể không hiểu ra, ngay cả Phương Tùng Cầm lúc này sắc mặt cũng đã lạnh xuống.

“Hồ tiểu thư.” Bầu không khí trong phòng khách làm cho Hồ Bằng Vũ nhận ra phản ứng của mình đã quá gay gắt, sau một hồi trầm mặc lúng túng, Trương Ngôn Cung lên tiếng, anh ta mở to đôi mắt lạnh băng nhìn người phụ nữ đối diện, “Tôi không biết hai vợ chồng chúng tôi rốt cuộc là đã đắc tội cô chỗ nào, Cầm Cầm vẫn luôn coi cô là bạn tốt, mỗi lần cô tới nhà chúng tôi chơi, tôi cũng tự nhận là không hề chiều đãi cô thiếu chu đáo chỗ nào... Tôi không ngờ rằng, cô lại độc ác tới vậy, muốn phá hoại gia đình bạn tốt, tại sao vậy?”

Tầng giấy mỏng manh kia đã bị Trương Ngôn Cung trực tiếp đâm thủng, cảm giác được động tác vợ mình đang kéo kéo áo mình, Trương Ngôn Cung nắm chặt tay cô. Với tính cách của Phương Tùng Cầm, đương nhiên là không muốn tùy tiện đắc tội với người khác, cùng lắm là sau này tránh xa người này là được, nhưng Trương Ngôn Cung lại cảm thấy chuyện này làm cho anh ta hoàn toàn không thể nào chịu nổi, người phụ nữ này, quá ác độc, anh sẽ không để cho cô ta tiếp xúc với vợ mình thêm lần nào nữa.

Trên mặt Hồ Bằng Vũ nhất thời lại càng trắng nhợt hơn một phần, cô ta lúng túng nói: “Ngôn Cung, anh đang nói gì vậy, sao em nghe không hiểu.”

Cười lạnh một tiếng, Trương Ngôn Cung nhìn Tô Ngọc đang ngồi trên sofa đối diện, giới thiệu với cô ta: “Vị này chính là Tô đại sư, cậu ấy là người rất có bản lĩnh, mấy trò vật vĩnh cô làm trong nhà chúng tôi, sau khi được Tô đại sư chỉ điểm cho, chúng tôi đã rõ ràng ràng... cô đưa cái bình thủy tinh kia cho Cầm Cầm, đến cùng là muốn giở trò gì, chính cô cũng tự biết lấy, còn muốn chúng tôi giải thích chi tiết cho cô nghe nữa à?”

Đối mặt với lời lẽ vô tình của Trương Ngôn Cung, trên mặt Hồ Bằng Vũ đã hiện rõ vẻ không nhịn được, cô ta đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Ngọc, thấy đối phương chỉ là một thiếu niên nhỏ tuổi, lập tức muốn chuyển mũi nhọn về phía cậu, “Cậu ta là cái thá gì chứ, Ngôn Cung anh...”

“Được rồi!!!” Trương Ngôn Cung đột nhiên quát to một tiếng, khi một người đàn ông nổi giận, đủ để khiến bất kì một người phụ nữ nào cũng phải kinh hồn bạt vía, sắc mặt Hồ Băng Vũ nhất thời trắng bệch như giấy.

Nhưng có vẻ như bị thái độ của anh ta chọc giận liên tiếp, tim Hồ Băng Vũ sau khi đập thật mạnh, rất nhanh đã phản ứng lại, cô ta đột nhiên lớn tiếng quát về phía anh: “Trương Ngôn Cung, anh thì biết cái gì, anh căn bản không hiểu gì hết! Em thích anh như vậy! Vậy mà trong mắt anh cũng chỉ có cái thứ xấu xí này!”

Cô ta đột nhiên hét lên thật to, làm cho người trong nhà ai nấy đều ngây ngẩn cả người, Tô Ngộ nhìn cô ta rồi lại nhìn Phương Tùng Cẩm, cuối cùng đưa ra kết luận, xét ngũ quan mà nói, đúng là Hồ Băng Vũ đẹp hơn Phương Tùng Cẩm, ngũ quan của cô ta rực rỡ động lòng người, so với ngũ quan ôn hòa của Phương Tùng Cẩm, thì có tính khiêu chiến hơn nhiều, cô ta không thể nghi ngờ gì, chính là một đại mỹ nhân cực kì xinh đẹp, nhưng giờ khắc này, sắc mặt của cô ta trong mắt Tô Ngộ lại xấu xí tới khó có thể giải thích nổi.

Tô Ngộ không hiểu, thích một người, không phải là một chuyện rất tốt đẹp hay sao, tại sao cô ta lại làm cho bản thân trở nên xấu xí như vậy? Rõ ràng dung mạo của bản thân rất dễ nhìn.

Trương Ngôn Cung cười lạnh một tiếng, giương mắt nhìn thẳng vào cô ta nói: “Cô thích tôi? Vậy thì có liên quan gì tới tôi? Cô thích tôi là tôi phải thích lại cô hay sao? Thích là cô có thể tùy tiện làm tổn thương vợ tôi, gia đình tôi hay sao?!”

“Nhưng em và nó rõ ràng là cùng biết anh một lúc, lẽ nào em lại không đẹp hơn nó hay sao? Tại sao trong mắt anh rõ ràng lại chỉ có nó, chỉ bởi con tiện nhân này giành trước một bước thổ lộ với anh trước em sao?!” Hồ Băng Vũ tựa như đã sắp hỏng mắt, đứng ở đó hét to với hai người, nước mắt chảy đầy mặt.

Phương Tùng Cẩm thì chỉ trầm mặc, không xen vào đối thoại của hai người.

Cảm giác tay vợ mình đã lạnh ngắt, Trương Ngôn Cung nắm chặt tay cô thêm một chút, lại cười ôn nhu với cô, cuối cùng cũng không thêm nhìn về phía Hồ Băng Vũ nữa, “Không liên quan gì tới những chuyện đó, chỉ có một nguyên nhân thôi, đương nhiên là bởi tôi yêu cô ấy, tôi và cô ấy đã quen biết nhau từ rất lâu rồi, có điều tôi nghĩ cho dù tôi có gặp hai người cùng một lúc, cho dù tôi có thể bị khuôn mặt, bị vóc dáng của cô hấp dẫn thì tôi vẫn cho rằng, tôi sẽ tuyệt đối sẽ không thích tính cách ác độc của cô, lại càng sẽ không kết hôn với cô.” Anh ta khựng lại một chút, lại bổ thêm một câu, “Tôi nghĩ bất kì người đàn ông nào cũng sẽ như vậy thôi.”

Cuối cùng Hồ Băng Vũ bị người hầu kéo ra khỏi nhà họ Trương, hai vị chủ nhân không ai ra tiễn, cô ta cũng sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội đặt chân vào đây được nữa.

Tô Ngộ vốn định đi, nhưng sau khi nghe Trương Ngôn Cung nói, trong lòng cậu thực ra có một nghi vấn nho nhỏ.

“Tô đại sư muốn hỏi gì, cứ hỏi đi, cậu đã giúp nhà chúng tôi một ân tình lớn như vậy, chúng tôi cảm kích cậu còn không kịp.” Trương Ngôn Cung lại sai người thay nước trà một lần nữa, cung kính bày trước mặt

cậu.

Lưỡng lự một chút, Tô Ngọ ngượng ngùng hỏi: “Tại sao anh lại không thích chị gái vừa rồi?”

Trương Ngôn Cung không ngờ đại sư như cậu lại hỏi câu hỏi như vậy, nhin không được liền bật cười, kéo vợ mình vào trong lòng, cười nói: “Nếu như lãng mạn một chút, thì nói, bởi yêu không cần lí do gì, nhưng nếu muốn hiện thực một chút, thì đương nhiên là bởi trong tính cách của cô ấy có điểm hấp dẫn tôi.”

Tô Ngọ vẫn chưa hiểu rõ lắm, cậu không nhin được đưa tay lên gãi gãi đầu một chút, hình tượng đại sư bị phá hỏng tới không còn trong nháy mắt, nhưng chính cậu căn bản lại không hề phát hiện ra, “Không phải là đàn ông sẽ càng thích mỹ nhân hơn sao? À, không phải là em nói chị Phương không đẹp, ý em là...” Cậu vò đầu bứt tai vẫn không nghĩ ra được từ nào phù hợp. Nói thế nào bây giờ, lúc đầu cậu thích Phi Ngang, cũng là bởi trên người anh có cả một đồng điều kiện bên ngoài làm cho cậu cảm thấy cực kì tốt, mặt dễ nhìn, vóc người kiện mĩ, còn là một vị đại anh hùng, nhưng lúc này cậu bỗng nhiên lại khó có thể xác định.

Nếu như cậu không thích Phi Ngang, đáng lẽ bình thường giữa Hồ Băng Vũ và Phương Tùng Cầm, cậu chắc chắn sẽ càng thích Hồ Băng Vũ hơn, bởi Hồ Băng Vũ lúc đầu mới xuất hiện thật là đẹp... nhưng vừa nghĩ như thế, vậy có phải là tình cảm thích mà cậu dành cho Phi Ngang cũng rất nông cạn hay không?

Hai vợ chồng họ Trương đều bị bộ dáng của cậu chọc cười, Trương Ngôn Cung cười nói: “Tôi hiểu rõ ý cậu, tình yêu rất phức tạp mà cũng đơn giản, thật phức tạp khi nói rằng sự hấp dẫn của một người có thể đến từ khắp mọi khía cạnh của cô ấy, vẻ ngoài của cô ấy, vóc dáng của cô ấy, tính cách của cô ấy, cô ấy tốt đẹp hoặc không tốt đẹp trên mọi phương diện, nhưng cũng thật đơn giản bởi chỉ cần ở cùng nhau, cảm thấy vui vẻ, luôn muốn ở bên nhau, không xa rời nhau, tôi cảm thấy, đây có lẽ chính là tình yêu.”

...

Tô Ngọ được tài xế nhà họ Trương đưa về, lúc cậu ra về, trong tay còn có một túi quà to, chính là điểm tâm do chính tay Phương Tùng Cầm làm. — Trương phu nhân cảm thấy rất khó giải thích, không hiểu sao một cậu bé tuy rằng lúc mới đầu rất nghiêm túc, nhưng thực ra lại là một cậu bé đáng yêu tới vậy, điểm tâm này cậu chắc hẳn là sẽ thích.

Vì vậy lúc nhận được điểm tâm này, cán cân vốn đang đứng yên trong lòng Tô Ngọ nhất thời liền nặng về bên Phương Tùng Cầm, Hồ đại tỷ gì đó, hoàn toàn không đẹp bằng chị Phương!

“Bác tài ơi, có thể làm phiền bác đưa cháu tới địa chỉ này không?” Tô Ngọ nhìn cảnh sắc ngoài xe, bỗng rất muốn gặp Phi Ngang, bởi vậy cậu liền nói với bác tài vốn đang định đưa mình về nhà.

“Không thành vấn đề, Tô tiểu tiên sinh hôm nay muốn đi đâu, bác cũng sẽ đưa cháu đi!” Bác tài vừa cười vừa nói với cậu, khi đi đến giao lộ, lại rẽ sang một bên theo lời cậu.

“Cám ơn bác!”

“Không cần khách khí!”

Cầm theo một túi to đựng điểm tâm, Tô Ngọ bước vào tòa nhà Cục 9, cậu có quyền tới đây, chỉ cần quét toàn thân theo quy định là có thể đi vào.

“Tô cố vấn đến, hôm nay là muốn tới tìm Viêm thượng úy à?” Có người trong đại sảnh nhận ra cậu, lập tức cười tươi lại gần chào hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay Phi Ngang đi làm.” Người trong Cục 9 đều biết cậu đang ở nhà họ Viêm, quan hệ với nhà họ Viêm cũng rất tốt, vấn đề này cũng không cần phải né tránh.

Lúc đi thang máy lên tầng, Tô Ngọ nhìn thấy người đàn ông đã gặp trong nhà ăn hôm đó, có điều thang máy ở nơi này đều phải quét quyền hạn lên xuống, đối phương bỏ lỡ chuyến này, Tô Ngọ cũng không giúp được.

Mà xuyên qua khe hở cửa thang máy, Tô Ngọ nhìn thấy ánh mắt của người kia nhìn mình, cảm thấy rất quen mắt, giống như ánh mắt của Hồ Băng Vũ mà cậu vừa mới nhìn thấy ở nhà họ Trương kia...

Viêm Phi Ngang đang cầm một bản tư liệu chuẩn bị bảo Mạnh Thực mô phỏng lại con đường tấn công, lại nhìn thấy Tô Ngọ cầm theo một túi lớn đầy điểm tâm đi từ trong thang máy ra, bước chân cậu nhất thời chuyển hướng đi về phía mình.

“Phi Ngang!” Tô Ngọ nhìn thấy anh liền cảm thấy cực kì cực kì vui vẻ, cậu cũng không hiểu tại sao, đột nhiên muốn ôm lấy anh, vì vậy cậu nhanh chân chạy tới, ôm chặt lấy eo đối phương.

Viêm thượng úy ở cửa phòng làm việc đột nhiên được mỹ nhân đầu hoài tổng bảo, cũng không bị dọa, giờ tay đỡ lấy lưng cậu, thấp giọng hỏi: “Sao em lại tới đây?”

(Đầu hoài tổng bảo (): Âm chỉ hành động chủ động ôm ấp yêu thương nhưng vì mục đích khác.)

“Em muốn gặp anh.” Thế nên mới tới.

Tô Ngọ chôn đầu trong ngực anh cọ tới cọ lui, cảm thấy cậu thực sự rất thích Phi Ngang, thực sự rất rất thích.

Viêm Phi Ngang khựng lại một chút, giờ bàn tay lớn lên sờ sờ đầu cậu, thiếu niên gần đây cao lên không ít, mái tóc mềm mại, đã cọ tới cảm anh rồi.

Vuốt ve mái tóc cậu, một chút lại một chút, trong lòng có một cảm xúc mềm mại đang lan tràn.

49. Chương 49

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tô Ngọ chia túi to điểm tâm mà Trương phu nhân cho mình cho mọi người trong Cục 9, cậu cũng ăn một phần.

Cậu theo thường lệ ngồi trong phòng làm việc của Viêm Phi Ngang, vừa ăn điểm tâm, vừa xem phim.

Viêm Phi Ngang đang mô phỏng với Mạnh Thực, Cố Tinh Hà một bên khác lạnh lợi đi tới bên này, đứng trước cửa phòng làm việc, rướn cổ ngó vào bên trong.

Phim hoạt hình trên màn hình máy tính đúng lúc đang tình thế nghìn cân treo sợi tóc, Tô Ngọ cầm miếng điểm tâm trong tay, sốt sắng nhìn vào màn hình tới quên cả ăn.

Cố Tinh Hà nở nụ cười, chấp tay sau lưng đi vào, ho khan một tiếng.

Bị âm thanh đột nhiên vang lên dọa sợ hết hồn, Tô Ngọ chớp mắt nhìn sang, vừa vặn đối diện với tầm mắt của Cố Tinh Hà.

“Xem phim gì vậy?” Ấn tượng của Cố Tinh Hà đối với cậu bé này tốt đến không thể tốt hơn, vừa thấy cậu liền nhận không được mà muốn trêu chọc một chút.

“Phim này, anh có muốn xem cùng không?” Tô Ngọ chỉ chỉ màn hình, mời hấn.

“Được thôi.”

Vì vậy trong giờ làm việc lão đại Cục 9 quang minh chính đại trốn làm, cùng ăn điểm tâm, xem hoạt hình trước máy tính với cố vấn Tô.

Đừng nói chứ, hai người này thực ra còn rất có tiếng nói chung, Cố Tinh Hà mặc dù là lão đại, nhưng tâm tính cũng như trẻ con, xem phim cùng Tô Ngọ còn có thể nhìn ra là đang rất tập trung.

Đợi đến khi cuối cùng cũng xem xong phim, Tô Ngọ chợt nhớ tới chuyện gì đó, gãi đầu một chút nói: “Hình như em đã quên mất chuyện gì đó rồi.”

“Điểm tâm ăn hết rồi?” Cố Tinh Hà liếc mắt nhìn cái hộp trước mắt cậu, điểm tâm này hấn cũng có một phần, có điều lúc đó lão đại Cố đã ném hết vào miệng cùng một lúc, ăn rất ngon, chỉ là quá ít.

“Hấn là không phải.” Tô Ngọ lắc đầu.

Buổi chiều Viêm Phi Ngang tan làm đúng giờ, trở lại phòng làm việc, mặt bàn đã được Tô Ngọ dọn sạch sẽ, rác đều đã vứt hết vào trong thùng rác, bàn còn cẩn thận dùng giấy lau một lượt.

“Đi thôi.” Viêm Phi Ngang đi tới cầm túi của cậu lên, nắm tay cậu đi xuống dưới tầng.

“Chúng ta về nhà luôn à?”

“Không, anh đưa em đi ăn cơm trước.” Viêm Phi Ngang nắm tay cậu đi thẳng tới bãi đỗ xe.

Tô Ngọ nghe anh nói họ sẽ ăn cơm bên ngoài, ngay lập tức liền nghĩ tới bầu không khí khiến người đổ mặt tím đập nhanh trong nhà hàng phong cách châu Âu hôm đó, mặt không nhận được mà đỏ lên.

Hai người lên xe, cậu mới tựa như không nhận được mà nhỏ giọng hỏi: “Là đi tới nhà hàng phong cách châu Âu sao?”

Viêm Phi Ngang nở má, liếc mắt nhìn cậu một cái qua gương chiếu hậu, lắc đầu nói: “Không, là cơm Tàu, nghe nói mùi vị rất ngon, anh hai cho anh một tấm thẻ, bảo anh dẫn em đi ăn.”

“Ồ.” Tô Ngọ gật đầu, cũng không biết là thử phào nhẹ nhõm hay là thất vọng, vẻ mặt kia thành ra có chút vì diệu.

Anh hai Viêm làm ông chủ, thường xuyên xã giao bên ngoài, ăn cơm uống rượu bên ngoài là chuyện bình thường, quen biết rất nhiều ông chủ các nhà hàng. Từ khi trong nhà có thêm một tên thích ăn uống, anh hai Viêm liền bảo trợ lý thu thập một ít thẻ hội viên của nhà hàng, bảo em tư mang Tô Ngộ đi ăn, tốt nhất là ăn hết toàn bộ các nhà hàng hàng đầu trong thủ đô mới thôi.

Tô Ngộ cũng biết chuyện này, có điều cậu chợt nhớ lần trước mẹ Khang còn nói anh hai Viêm thường xuyên xã giao bên ngoài, mỗi lần xã giao đều phải uống không ít rượu, dẫn đến dạ dày của anh không được tốt, cậu nghĩ một lát rồi nói: “Chờ khi nào về em sẽ tìm một trái cây bồi bổ cho dạ dày của anh hai, coi như là đáp lễ.”

“Em quyết định là được rồi.” Viêm Phi Ngang không có ý kiến.

Hai người tựa như hai chồng chồng đang cùng nhau nói chuyện vụn vặt trong cuộc sống sinh hoạt hàng ngày, có một cảm giác ấm áp đặc biệt. Tô Ngộ hơi cong môi, cảm thấy trong lòng có chút ngọt.

Nhà hàng mà anh hai Viêm đề cử đúng là tốt lắm, là một nhà hàng lẩu thịt dê, làm ăn rất phát đạt, khách hàng mới tới gần như không có chỗ ngồi, may mà họ có thẻ hội viên cao cấp anh hai Viêm đưa, không cần chờ, có thể trực tiếp vào trong nhà hàng.

Các vị khách khác đang đứng chờ quãng tới ánh mắt hâm mộ ghen tị, Viêm Phi Ngang bình tĩnh nắm tay Tô Ngộ, đi thẳng lên tầng.

Lại nói, sau khi Tô Ngộ đến xã hội loài người, đã ăn không ít món ngon, nhưng lại là lần đầu tiên ăn lẩu, nước lẩu sôi sùng sục sùng sục, cuộn cuộn không ít bọt nước, mùi thơm bay vào không khí, thức ăn còn chưa mang tới, Tô Ngộ đã không nhịn được mà chảy nước miếng.

“Thơm, thơm quá!” Tô Ngộ hít ngửi nước lẩu được bung lên, còn tưởng là có thể ăn luôn, liền muốn múc một bát canh uống.

“Cái này không phải là để uống, chút nữa món ăn sẽ thả vào bên trong rồi mới ăn.” Viêm Phi Ngang ngăn động tác của cậu lại, thu xếp đĩa thức ăn trước mặt hai người.

“Hóa ra là như vậy à.” Tô Ngộ nhìn nồi lẩu chia làm hai bên, một bên đỏ, một bên trắng, không nhịn được lại nuốt ngụm nước miếng, thật là thơm.

Nhân viên phục vụ rất nhanh lại đẩy xe đẩy trên có các món mà Viêm Phi Ngang đã gọi vào, sau khi hỏi và biết họ không cần phục vụ nữa, rất nhanh lại đi ra ngoài.

Viêm Phi Ngang đầu tiên là cắt thịt thành từng lát, anh đợi một chút rồi thả vào trong nồi, mấy món ăn chay khác thì vừa ăn vừa thả.

“Ném thử xem.” Miếng thịt mỏng rất nhanh đã chín, Viêm Phi Ngang gấp một miếng cẩn thận thổi, chấm nước tương rồi mới dứt tới bên miệng cậu.

Có lẽ là bởi được lần trước ăn đồ Âu được dẫn dắt, sau lần đó, Viêm Phi Ngang thỉnh thoảng lại thích trực tiếp gấp thức ăn dứt cho Tô Ngộ, hoặc là hai người ăn đồ ăn dùng chung một đôi đũa, cũng có thể là bởi anh thấy ánh mắt của Tô Ngộ dần bắt đầu có biến hóa, mỗi lần Tô Ngộ được anh dứt ăn, mặt sẽ đều hồng lên.

Tô Ngộ đỏ mặt, cúi đầu cắn miếng thịt trên đũa.

Tô Ngộ là tên mê ăn uống, tuy thích ăn đồ ngọt, nhưng những món ăn ngon khác, cậu cũng là ai đến cũng không từ chối, vì vậy sau khi ăn một đũa thịt này, mắt cậu nhất thời liền sáng ngời lên.

“Ngon, ăn ngon!” Trong miệng còn có đồ ăn, hai mắt Tô Ngộ sáng lấp lánh thờ dãi thỏa mãn nói.

Hắng giọng một cái, Viêm Phi Ngang lại bỏ những món khác vào nồi lẩu, sau đó một người một đôi đũa, cứ như vậy ăn tất cả thức ăn vào bụng, cả quá trình hầu như không cần Tô Ngộ động đũa.

Giữa khí trời mùa hè, một nồi lẩu thịt dê làm hai người ăn tới mồ hôi đầm đìa, vô cùng sáng khoái.

Lúc về, Tô Ngộ vừa lau mồ hôi, đôi mắt sáng lấp lánh vừa nói: “Lẩu ăn đúng là ngon quá đi! Phi Ngang, lần sau chúng ta đi ăn nữa được không?”

“Được.” Viêm Phi Ngang gật đầu, vừa chú ý tới tình hình giao thông vừa nói chuyện với cậu, “Trời đang nóng, không thể ăn quá nhiều lẩu, sẽ dễ bị nóng trong, không thể ăn mỗi ngày được.”

“Vậy chúng ta cách hai ngày lại trở lại ăn một bữa.”

“Cũng được.”

Lẩu tuy rằng ăn ngon, nhưng lại cực kì no bụng, Tô Ngộ ngồi phịch xuống ghế xoa bụng, lại không nỡ dùng linh lực để giúp tiêu cơm, thoát nhìn cực kì thống khổ, đương nhiên, cậu đau cũng là đau trong vui sướng. Viêm Phi Ngang thấy vẫn còn sớm, vì vậy liền dẫn cậu đi xem phim.

Phim là do anh bảo Mạnh Thực chọn hộ, Mạnh Thực rất có kinh nghiệm trên phương diện này, đề cử cho anh chính là một bộ phim tình yêu vừa hài hước vừa lãng mạn, mọi người trong rạp chiếu đều cười bò, Tô Ngộ cũng cười, Viêm Phi Ngang liền hài lòng.

Mạnh Thực thoát nhìn vẫn rất đáng tin trên phương diện này.

Chờ lúc hai người về nhà thì đã muộn lắm rồi, nhưng cũng không biết có phải là do món lẩu dê này không... nói chung, hai người đều cực kì có tinh thần.

Về nhà rồi, Tô Ngộ mới vỗ đầu một cái, nhớ ra trước đó đến tột cùng đã quên mất chuyện gì, cậu phải viết văn! Còn cả thầy Hàn nữa, đã bị cậu cúp hẹn luôn rồi...

“Ai làm sao bây giờ, thầy Hàn có khi nào sẽ giận em không?” Tô Ngộ mặt mày sốt ruột nhìn Viêm Phi Ngang, cậu đi từ nhà họ Trương ra, chỉ nghĩ tới Phi Ngang, những chuyện khác, đã bị cậu ném ra sau ốt từ lâu.

“Không sao đâu, anh đã gọi điện thoại cho cậu ấy rồi, cậu ấy sau khi biết em an toàn đã về luôn, sẽ không giận em.” Viêm Phi Ngang làm việc chu đáo hơn cậu rất nhiều, hôm nay không phải là ngày nghỉ, Tô Ngộ trực tiếp đi từ nhà họ Trương tới Cục 9, lúc đó anh đã biết nhóc này chắc chắn đã quên mất chuyện này.

“Ai, vậy ngày mai thầy tới, em sẽ nói xin lỗi thầy, mong là thầy không bị em chọc giận.” Tô Ngộ nghiêm túc nói.

“Ừm.”

Hai người tắm rửa xong, vẫn không cảm thấy buồn ngủ, Tô Ngộ thẳng thắn cầm bài văn của mình ra, tiếp tục bị tám trăm chữ dằn vặt.

Viêm Phi Ngang cũng không ngủ được, cầm sách ra ngồi đọc cạnh cậu.

Lúc đã gần tới mười một giờ, Tô Ngộ cuối cùng cũng cảm thấy rất buồn ngủ, ô vuông trên giấy chuyên dùng để tập viết xếp chồng lên nhau, cậu híp mắt suýt chút nữa gục xuống bàn.

(giấy tập viết là kiểu giấy kẻ ô như thế này:)

“Lên giường ngủ đi.” Viêm Phi Ngang tay mắt nhanh nhẹn vội giữ đầu cậu lại, khom lưng trực tiếp bế người lên.

“Ừm...” Lúc này Tô Ngộ đã thực sự rất buồn ngủ, mơ mơ màng màng đáp lại một tiếng, giơ tay ôm lấy cổ anh, tựa lên vai anh ngủ thiếp đi.

Tối hôm đó nhất định là một đêm không ngủ — đặc biệt là Viêm Phi Ngang đang nóng máu, bởi anh đột nhiên nhớ ra, một “tác dụng phụ” khác của thịt dê...

Bị bếp lò lớn siêu cấp đề, nướng trên lửa cả một đêm, bên cạnh còn có một bếp lửa nhỏ Tô Ngộ thỉnh thoảng lại lẩn qua lẩn lại, Viêm Phi Ngang trừng to đôi mắt vẫn tia máu, mãi cho tới hừng đông mới miễn cưỡng chìm vào giấc ngủ.

Một đêm này của Tô Ngộ ngủ thực ra cũng không được tốt lắm, cả đêm cậu đều mơ.

Thực ra bình thường Tô Ngộ rất ít khi nằm mơ, nhưng tối hôm đó, luôn có một giấc mộng dây dưa, bám chặt lấy cậu, cậu mơ Phi Ngang lái một chiếc xe, sau đó chở theo cậu phi thật là nhanh, nhanh hơn cả tốc độ bay bình thường của cậu, cậu muốn Phi Ngang dừng lại, nhưng Phi Ngang cứ như không nghe thấy lời

cậu nói, vắn lái đi rất nhanh, mãi tới tận cuối cùng, xe quả nhiên bay trên không trung, bay bay bay, vọt thẳng lên bầu trời, sau đó hai người họ rơi từ trên trời xuống...

Bởi vậy mới sáng sớm Tô Ngộ đã đột nhiên bị cảm giác rơi xuống dọa tỉnh, lúc tỉnh lại cậu còn cảm giác tim đang đập thình thịch, cậu và Phi Ngang đều từ trên trời cao thật cao rơi xuống, nhưng Phi Ngang không biết bay, cậu liều mạng muốn tóm lấy Phi Ngang bay lên, nhưng bất kể cậu dùng sức thế nào, đều không tóm được Phi Ngang...

Ngồi bật dậy từ trên giường, thấy Phi Ngang vẫn đang nằm nguyên vẹn bên cạnh, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói: “May mà Phi Ngang không sao.”

Thấy ngoài cửa sổ sáng choang, Tô Ngộ liền xuống giường đi rửa mặt, hôm nay cậu muốn học bù cho hôm qua, nhưng cậu vừa động liền cảm thấy không ổn, cúi đầu, nghi hoặc vén chăn lên, cậu cảm giác quần lót nhỏ cậu mặc trên người, ẩm ướt?

Tô Ngộ: “.....”

Hôm nay Viêm Phi Ngang hiếm có ngày dậy muộn, ngay cả sóc bay nhỏ luôn ngủ dậy muộn hơn anh cũng không còn trên giường. Rời giường vào phòng tắm rửa mặt, lại thấy cậu nhóc đang đưa lưng về phía cửa, ngồi chồm hổm trên mặt đất, sột soạt không biết là đang làm gì.

Có lẽ là nghe thấy âm thanh của anh, Tô Ngộ đột nhiên đứng từ dưới đất lên, mặt còn chột dạ nhìn anh một cái, hai tay càng khả nghi hơn giấu sau lưng, thấy thế nào cũng giống như đang làm chuyện xấu xa gì.

“Sao vậy?” Viêm Phi Ngang muốn nhìn một chút xem cậu đang làm gì, nhưng chỉ thấy sau lưng cậu là một cái chậu nhỏ đựng nước đang đặt dưới đất, trong tay Tô Ngộ rõ ràng đang cầm cái gì đó, lại còn chảy nước.

“Không, không sao cả, Phi Ngang anh mau đi đánh răng rửa mặt đi.” Tô Ngộ chớp đôi mắt to nhìn xung quanh, chỉ là không dám nhìn anh, bộ dáng rõ ràng rất chột dạ.

Viêm Phi Ngang liếc mắt nhìn cậu một cái, thấy cậu không muốn nói, cũng không ép cậu nói. Từ khi Tô Ngộ biến về nguyên hình trước mặt anh, cậu nhóc có chuyện gì cũng nguyện ý nói với anh, đột nhiên cậu có bí mật nhỏ của mình, tâm tình Viêm Phi Ngang có chút vi diệu.

Anh đánh răng rửa mặt trước bồn rửa tay, Tô Ngộ thì đứng ở một bên khác, hai tay vẫn giấu sau lưng, mở to mắt nhìn anh chăm chăm.

Cũng không biết có phải là do cái ý muốn ‘anh nhanh một chút rồi đi ra ngoài đi’ trong mắt cậu rõ ràng quá hay không mà Viêm Phi Ngang bị cậu nhìn tới áp lực có chút lớn, đánh răng rửa mặt rất nhanh xong liền đi ra theo ý cậu.

Tô Ngộ thở phào nhẹ nhõm, mau chóng đóng cửa lại, lúc này mới ngồi xổm trước chậu, làm tiếp chuyện còn chưa làm xong —— giặt quần lót...

Làm một sóc bay nhỏ, Tô Ngộ chưa từng có cái chuyện tên gọi tè dầm này, dù sao động vật nhỏ còn chưa mở linh trí đi tới đâu liền tiện xử luôn ở đó, cùng lắm là đào cái hố trên đất, giải quyết xong thì đắp đất lên, đột nhiên tè ra quần trên cái giường lớn mềm mại sạch sẽ của Phi Ngang, Tô Ngộ cảm thấy rất, rất mất mặt.

Cậu bây giờ đã không còn là một thú hoang không cần để ý tới xấu hổ, mà là một yêu tinh đã tu luyện thành tinh, hóa thành hình người, đồng thời còn kết hôn với con người, sống chung với nhau, sao có thể tùy tiện... đây thực sự là một chuyện rất đáng xấu hổ.

Nhưng rất nhanh, cậu liền phát hiện ra chỗ không đúng, cậu cũng không phải là tè dầm, nhưng cậu cũng không biết đó là cái gì, không có con sóc nào dạy cho cậu cả (cây thông lớn cũng không gặp phải chuyện phiền nhiễu này)... mà kể cả có là gì, thì cậu cũng đã làm bắn quần lót mà Phi Ngang mua cho, thật là không tốt, thế nên cậu mới lên lút đi giặt quần lót, ai ngờ lại bị Phi Ngang bắt gặp.

May mà Phi Ngang cũng không hỏi nhiều, mới cho cậu thời gian để tiêu diệt chứng cứ.

Nhưng đáng tiếc, quần lót của cậu vẫn luôn là Viêm Phi Ngang giặt, cậu không nỡ dùng linh lực tiêu trừ vết tích, dùng nước giặt, không chỉ không sạch sẽ, treo lên, Viêm Phi Ngang vừa nhìn lập tức đã hiểu có

chuyện gì xảy ra.

Viêm Phi Ngang cũng là người từng trải, tuổi thanh xuân niên thiếu, ai chưa từng làm chuyện xấu, nhìn quần lót ướt nhẹ treo trên móc, nhất thời đã hiểu ra.

“Phi, Phi Ngang, anh không đi làm à?” Tô Ngộ đã tính xong xuôi, ban ngày Phi Ngang đi làm, chờ buổi chiều tan làm anh về nhà, quần lót đã sớm khô, lúc đó nhanh chóng cất quần đi, căn bản không bắt được chứng cứ cậu làm chuyện xấu! Thế nên cậu xuống tầng liền bắt đầu thúc người ra ngoài đi làm.

“Đi ngay đây.”

“Tối gặp lại.” Viêm Phi Ngang nhìn cậu một cái, thừa dịp Tô Ngộ không chú ý lại liếc mắt nhìn lên tầng một cái, quần lót nhỏ trắng tinh treo trên móc treo quần áo ngoài ban công, lắc tới lắc lui trong không trung...

...

Hôm qua trốn học cả nửa ngày, hôm nay Tô Ngộ tự giác tăng nhanh tốc độ học, muốn bù lại cho ngày hôm qua, thế nên cả ngày đều lao đầu vào học tập, đợi đến khi gần chạng vạng, mới nhớ ra quần lót chưa kịp thu vào, mới lên tầng thủ tiêu cái quần lót kia, gấp nháo nhào một chút liền nhét vào trong tủ. Tất cả quần lót của cậu đều cùng kiểu cùng màu, Phi Ngang căn bản không nhận ra, thật là tốt!

Thực ra hôm nay Viêm Phi Ngang dù đi làm nhưng trong lòng cũng đang nghĩ tới chuyện này, Tô Ngộ không hiểu, chắc chắn là cần có người biết dạy cậu một chút thường thức sinh lý nhưng nếu như để anh nói, lại cảm thấy có chút không được tự nhiên, chỉ là vấn đề này, để người khác nói thì lại càng không thích hợp.

Mặc dù bây giờ Tô Ngộ gọi Hàn Ý Ổn là thầy, nhưng thực ra tuổi của Hàn Ý Ổn cũng không lớn lắm, dạy cậu chắc chắn không thích hợp, người trong nhà cũng không có ai thích hợp, nghĩ một vòng, Viêm Phi Ngang cuối cùng vẫn kết luận, ai cũng không thích hợp, vẫn là để tự anh dạy thì hơn.

Tuy rằng nghĩ như vậy nhưng mấy ngày trôi qua, Viêm Phi Ngang cũng chưa nghĩ ra xem nên nói như thế nào —— có chút lúng túng.

Kì nghỉ hè trong khí trời nóng bức này chẳng mấy chốc cũng trôi qua.

Tô Ngộ muốn tới trường đi học, đồ phải chuẩn bị không ít. Tuy rằng Tô Ngộ dùng tiêu chuẩn khác vào trường đi học, không nhất định phải như vậy, nhưng thứ các bạn học khác có, Viêm Phi Ngang cũng không muốn cậu thiếu cái gì.

Laptop, cặp sách, quần áo, còn cả những đồ thượng vàng hạ cám khác cần mua, Viêm Phi Ngang thẳng thắn chọn một ngày nghỉ mang cậu đi một chuyến tới khu mua sắm.

“Nhưng laptop em không biết dùng, cũng cần mua sao?” Tô Ngộ trờ mắt hỏi, cậu cảm thấy đây đều là đồ vật công nghệ cao, cậu hơi lo bản thân sẽ làm hỏng, nhìn có vẻ rất dốt.

“Phải mua, sau này học sẽ cần dùng đến, lại mua cho em một cái máy tính bảng nữa.” Viêm Phi Ngang đưa cậu đến trung tâm máy tính, cân nhắc Tô Ngộ sẽ không chơi game nhưng cậu sau này nhất định sẽ quen biết càng nhiều bạn bè hơn, sau khi quen biết bạn bè, có thể sẽ chơi với họ, thế nên anh vẫn chọn một cái máy có cấu hình cao.

Mua xong máy tính các loại xong, lại đưa cậu đi mua vài cái balo, tuy rằng balo nam thoát nhìn đều không khác nhau là mấy, nhưng cảm giác giá cao vẫn hoàn toàn khác biệt, Viêm Phi Ngang trong chuyện này, vẫn rất sẵn sàng chi tiền.

Ngoài ra còn có quần áo, giày, mũ các thứ, quần áo ngày thường Khang Văn Thanh sẽ sắm cho Tô Ngộ, Viêm Phi Ngang mua cho cậu chính là mấy bộ đồ vận động rộng rãi, nếu Tô Ngộ lại chẳng may thò tai với đuôi ra thì cũng có thể đứng lúc mặc vào. Giày và mũ, anh đưa cậu tới mấy cửa hàng chuyên doanh, tiêu hết không ít tiền của Viêm Phi Ngang, mua vài túi lớn, lúc này mới hài lòng đưa cậu về nhà.

“Phi Ngang, có phải là mua nhiều quá rồi không, tiền của anh đã tiêu hết chưa?” Trở lại xe, Tô Ngộ nhỏ giọng hỏi anh, cậu không có khái niệm gì về tiền nhưng cũng rất lo bản thân sẽ trở thành gánh nặng của Viêm Phi Ngang.

“Không đâu, anh vẫn còn, em không cần phải lo.” Viêm Phi Ngang xoa đầu cậu, tiền tiết kiệm của anh vẫn còn không ít, tuy rằng mua nhà đã tốn hơn phân nửa nhưng bây giờ anh vẫn muốn tiêu cho Tô Ngộ, muốn quần áo từ đầu tới đuôi cậu đều là dùng tiền của mình mua —— đây có lẽ cũng là một bản năng của đàn ông.

Trường học là một xã hội thu nhỏ, Viêm Phi Ngang không muốn cậu bối rối về tiền bạc mà bị các bạn học xem thường, có người nịnh bợ còn hơn mỗi ngày đều bị người ta khinh thường.

Lại nói tới nhà, Khang Văn Thanh mắt thấy sắp không còn kịp, liền mua một căn nhà đã bài trí sẵn, cũng đã nói chuyện với họ, hai ngày nay mọi người cùng nhau tới xem.

Nhà Khang Văn Thanh mua chính là loại nhà hai sảnh hai phòng ngủ, cộng thêm một cái sân thượng lớn, khi họ tới, người giúp việc đã quét dọn toàn bộ nhà cửa một lần.

“Diện tích của sân thượng này không nhỏ, Tiểu Ngộ muốn trồng cây cối cũng hoàn toàn không có vấn đề.” Khang Văn Thanh đẩy cửa kính ra, để hai người xem.

Tô Ngộ thực sự rất thích cái sân thượng này, cậu đã bắt đầu tưởng tượng tới chuyện trồng những loại cây kia trên đây, cảm giác biến trở về nguyên hình chạy trong “rừng cây”, nhất định giống như đúc hồi cậu sống trong rừng kia!

” Nơi này thật là cao!” Tô Ngộ vui sướng xoay xoay hai vòng trên sân thượng, sau đó nhào người bên lan can phóng tầm mắt ra.

“Từ đây có thể nhìn thấy được trường học của con, ở ngay bên kia, Tiểu Ngộ sau này dù là đi bộ hay là đạp xe đi học cũng rất tiện.” Khang Văn Thanh chỉ cho cậu xem, quả nhiên cách đó không xa có thể nhìn thấy ngôi trường.

“A, nơi đó chính là trường mà con sẽ học sao?” Tô Ngộ tò mò hỏi.

“Đúng vậy, sau này rảnh sẽ dẫn em tới trường thăm một chút.” Viêm Phi Ngang cũng đi tới cạnh cậu, giơ tay xoa đầu cậu.

“Được.”

Bởi vì căn nhà này quá hợp ý, hai người trực tiếp xác định, nơi đây sau này, sẽ chính là ngôi nhà nhỏ của hai người họ.

Dù nói nhà đã bài trí sẵn, nhưng nội thất trong phòng ngủ, và phòng tắm, nhà bếp, phòng ăn, Khang Văn Thanh đều nhìn không lọt, vì vậy lại mang họ đi tới trung tâm nội thất, có thể đổi được cái gì thì đều đổi mới.

Những thứ này, Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang hoàn toàn không hiểu, gần như tất cả đều do Khang Văn Thanh quyết định, khi cần, bà cũng hỏi ý kiến về sở thích của hai người một chút, nhưng hai người đều không quyết định chắc chắn được, nên bà liền quyết định thay luôn.

Ban ngày Viêm Phi Ngang và Tô Ngộ một người đi làm, một người phải học, chỉ có thể tới giúp vào lúc chiều muộn.

Nhà ở thay đổi từng chút một, đợi đến cuối tháng tám, đầu tháng chín, ổ nhỏ của họ cuối cùng cũng đã “xây dựng” xong.

“Thật là đẹp, thật là thích!” Tô Ngộ kéo Viêm Phi Ngang đi vòng vòng quanh nhà, càng nhìn càng cảm nhận được tâm ý và sự đặc biệt trong đó.

Phòng ngủ chính khá lớn, dù là cái giường lớn kia, hay là sàn gỗ nguyên chất rộng rãi dưới chân, Tô Ngộ đều rất thích! Khang Văn Thanh còn trải thảm một nửa sàn, thoạt nhìn càng giống như một cái “ổ” lớn vậy. Nội thất trong một phòng ngủ khác vốn được bài trí sẵn đều đã bị bỏ đi, thay bằng thư phòng cho cả hai, vài giá sách lớn dựng dựa vào tường, hai cái bàn làm việc một lớn một nhỏ đặt cạnh nhau, trên bàn còn đặt vài bức ảnh chụp chung của Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang, chậu cây nhỏ màu xanh lục chỗ nào cũng có thể nhìn thấy, thoạt nhìn vô cùng vô cùng thư thái!

“Em thích nơi này lắm, Phi Ngang, tối nay chúng ta ở đây luôn có được không?” Tô Ngộ mong đợi nhìn Viêm Phi Ngang.

“Được.”

Theo quy tắc truyền thống, dọn nhà cũng cần chọn ngày lành, có điều đợi Khang Văn Thanh quay lại tính ngày một chút, ngày hôm đó cũng vừa vặn là ngày lành, đã không ngăn lại được thì đành để kệ hai đứa vậy.

Chỉ là hai đứa nhỏ có ngôi nhà riêng của cả hai ở bên ngoài, đột nhiên rời xa mình, người làm mẹ sẽ luôn cảm thấy vô cùng vô cùng không nỡ, Viêm Vân Hải lúc về nhà, cũng nghe thấy bà lén thở dài khe khẽ.

Nắm chặt lấy bờ vai dịu dàng của vợ, vị nhân vật lớn ở bên ngoài nói một câu không ai dám làm trái này về đến nhà cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, ông ôm vợ mình vào trong lòng, dùng giọng nói ôn hòa khuyên: “Chúng nó lớn rồi, cánh cứng rồi, sẽ muốn bay, nếu em không chịu được, sau này thường xuyên gọi bọn nó về là được rồi, thằng nhóc không phải rất thích ăn món ngon sao? Chúng ta lại mời một vị bếp trưởng về, đảm bảo mỗi ngày nó đều sẽ muốn về nhà.”

Khang Văn Thanh nhất thời bị chồng chọc cười, có điều nghĩ một chút, nói không chừng đúng là như vậy thật.

...

Tô Ngộ và Viêm Phi Ngang tắm rửa xong liền nằm trên giường, vừa mới đến nhà mới, cả hai đều hơi khó ngủ.

Tô Ngộ lăn hai vòng trên giường rồi bò dậy.

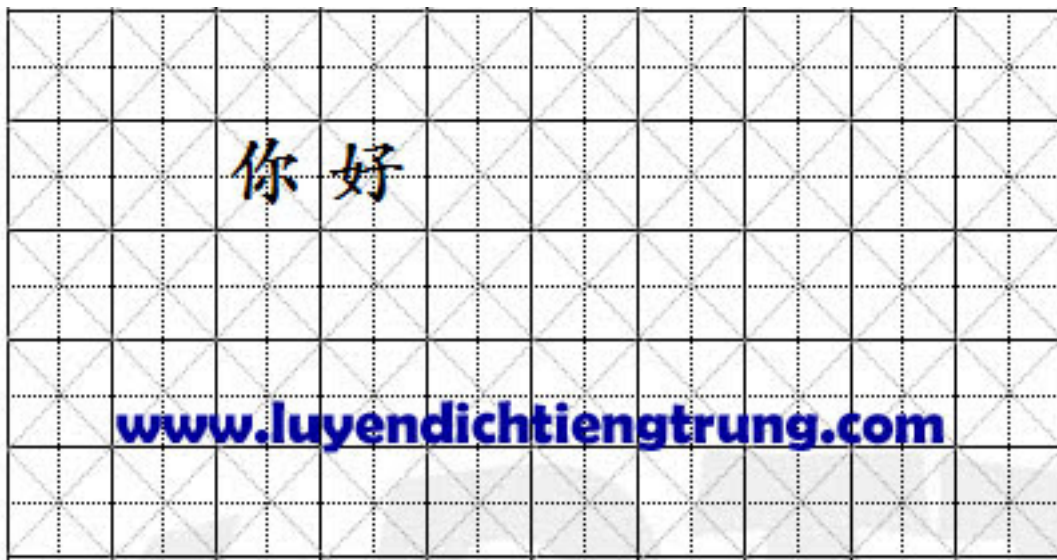
“Không ngủ được?” Viêm Phi Ngang gối lên cánh tay mình, nhìn về phía cậu, một đôi mắt trong bóng tối lại tựa như ánh lên thứ ánh sáng nào đó.

Tô Ngộ khựng lại một chút, quay đầu nằm lên ngực anh, nhỏ giọng nói: “Em, em hơi nhớ nhà.”

Nhà của cậu, có nhà họ Viêm, còn cả “nhà” trên cây thông lớn ở trên núi kia nữa.

Viêm Phi Ngang ôn nhu vuốt tóc cậu, không tiếng động an ủi nỗi nhớ nhung của cậu, khi Tô Ngộ đã sắp thiếp đi, lại như nghe thấy anh đang nhẹ giọng nói: “Nếu có cơ hội, đưa anh tới thăm nơi em đã lớn lên, được không?”

“... Ừm.” Tô Ngộ nằm tựa trên ngực anh, có lẽ là bởi ngửi thấy mùi hương của Phi Ngang tràn ngập trong mũi, cuối cùng cậu cũng dần cảm thấy buồn ngủ, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

50. Chương 50

Bởi nhà thật sự rất thoải mái, hai người ngủ một giấc trong phòng ngủ, ngày hôm sau trời chưa sáng Tô Ngộ đã rời giường, định trồng hết toàn bộ linh thực còn lại trên sân thượng lớn.

Sân thượng lớn trong khoảng thời gian này cũng có mời người tới trang trí, đã trở thành một nơi thoải mái, ánh sáng tràn ngập, có điều vẫn không có đất trồng phù hợp.

“Trước đi mua ít chậu cây về đã, đất anh đã nhờ người chuẩn bị rồi.” Viêm Phi Ngang rời giường liền thấy cậu đang lúi húi trên sân thượng, cầm chìa khóa muốn cùng cậu đi ra ngoài.

“Ở đây có chỗ bán hoa sao?” Tô Ngộ vui sướng chạy tới bên cạnh anh, nắm tay anh cùng anh ra ngoài.

“Có.”

Cách đó không xa chính là trường đại học, cửa hàng xung quanh đó dày đặc, có đủ các kiểu quán ăn nhỏ, có thể thỏa mãn Tô Ngộ, trong trường học có nhiều cặp đôi, thành ra các cửa hàng hoa đủ mọi kiểu dáng lại càng không hề ít.

Viêm Phi Ngang đưa cậu thẳng tới cửa hàng hoa gần đó nhất, ở đó bán không ít chậu cây cảnh.

“Anh đẹp trai mua nhiều chậu hoa như vậy, định tự mình trồng hoa phải không? Có cần mua vài loại hoa không?” Cô gái bán hàng miệng rất ngọt, thấy họ mua nhiều đồ cùng một lúc như vậy, lại bắt đầu chào hàng sản phẩm trong cửa hàng mình.

“Vậy có hoa gì?” Tô Ngộ tò mò hỏi. Tính cậu rất dễ bị người khác dao động, cũng may tiền trong thẻ bây giờ cũng đã vô cùng khả quan, không ngừng được người nhà họ Viêm chuyển thêm vào, lần trước sau khi cậu giúp hai vợ chồng nhà họ Trương một chút, họ cũng chuyển vào trong thẻ cho cậu một khoản lớn, trong mắt người bình thường quả thực chính là một món tiền lớn, ngoài ra, còn cả thu nhập mỗi tháng đến từ các cửa hàng, chỉ có thể nói, cho dù bị người ta dụ dỗ một hai lần cũng không đến nỗi “phá sản”.

Cô bé nhân viên cửa hàng lập tức giới thiệu các loại hoa trong cửa hàng mình, lén lút không chỉ làm cho Tô Ngộ mua một đồng hạt giống mà còn mua không ít phân bón.

Viêm Phi Ngang cũng không ngăn cậu lại, bản thân Tô Ngộ đến từ rừng rậm bao la, trong nhà trồng nhiều cây cối một chút cũng không tồi.

Hai người mua một đồng lớn đồ về nhà, đồ trong cửa hàng hoa cũng rất nhanh đã được đưa tới. Vì vậy Tô Ngộ cũng lấy các linh thực khác cất trong bọc quần áo ra ngoài.

Nhắc tới cũng kì quái, những linh thực này vốn chỉ sinh trưởng ở nơi đặc biệt, ví dụ như ở linh mạch hoặc là linh huyết, linh tuyến, chúng cũng bởi vậy nên mới được gọi là linh thực. Nhưng những linh thực này

bị cậu mang tới thành phố linh khí mỏng manh, không ngờ vẫn có thể sinh trưởng rất tốt, đồng thời linh khí phảng phất trong cây cũng chưa từng tàn mất đi, chuyện này rất kì lạ. — đương nhiên Tô Ngộ cũng không có nhiều kiến thức trên phương diện này lắm, tuy trong lòng có nghi hoặc nhưng cũng không nghĩ quá nhiều.

Những linh thực này lớn lên nhìn rất đẹp, tựa như là thứ không cần thận thất lạc xuống nhân gian, hoặc chính là có bề ngoài hình thù kì quái, giống như những thứ li kì chỉ có trong tiểu thuyết, chuyện lạ, cũng may người nhà họ Viêm có năng lực tiếp nhận tốt nên trước đó Tô Ngộ trồng nhiều cây trong sân nhà như vậy, mọi người mới không hề lộ ra ánh mắt quái dị, chuyện này có lẽ có liên quan rất nhiều tới việc tất cả mọi người đều rất yêu quý Tô Ngộ, dù sao thiếu niên cũng là thể ngoại cao nhân, có một vài thứ mà người phàm tục họ không biết cũng là bình thường thôi.

Người bán đất cho Viêm Phi Ngang cũng đến rất nhanh, hai người cùng hợp tác, nơi này đến lúc chạng vạng, sân thượng cũng đã được hai chồng chồng bố trí đến ra hình ra dạng.

“Tiếp đó, chỉ cần trồng cây xuống là được rồi.” Tô Ngộ đứng thẳng lưng, giơ tay lau mồ hôi trên trán, nhìn sân thượng trồng cây do tự tay mình và Phi Ngang bố trí nên, hài lòng nở nụ cười.

Sân thượng được chia làm hai nửa, trong đó một nửa chất đầy đất, định trồng một loạt cây cối cao lớn ở đây, như vậy thoát nhìn giống như một cánh rừng trong nhà vậy, mà nửa còn lại thì đặt ghế sofa nghỉ ngơi và bàn trà, trong góc cũng trồng vài loại cây cao lớn, cạnh ghế thì gieo các loại hoa mà Tô Ngộ đã mua, có thể tưởng tượng khi đám hoa đó đã nở rộ, ngồi trong đó uống trà tán gẫu đúng là một chuyện thật tốt đẹp!

Viêm Phi Ngang cũng rất hài lòng, anh tưởng tượng bộ dáng Tô Ngộ biến trở về nguyên hình trở thành một cục tròn tròn vui sướng chạy bên trong, trong lòng cũng tựa như bị cục lông mềm mại kia cọ cọ.

Thành quả cho hai ngày bận rộn của hai người, chính là toàn bộ sân thượng đều đã được bài trí xong xuôi! Mà thời điểm nhập học của Tô Ngộ cuối cùng cũng đã tới.

Lần đầu đến trường, Tô Ngộ rất hồi hộp, từ sáng sớm đã rời giường rửa mặt, sau đó cậu chui tọt vào trong tủ quần áo chọn bộ quần áo mà mình thích nhất, Viêm Phi Ngang thì giúp cậu kiểm tra những thứ cần mang đến trường, đề phòng nhớ lúc đến lại xảy ra sự cố.

“Đi thôi, xuống tầng ăn sáng, sau đó anh đưa em tới trường báo danh.” Viêm Phi Ngang kiểm tra giấy chứng nhận nhập học một lần, sau đó cẩn thận cất đi, rồi mới dẫn cậu xuống tầng.

“Hôm nay anh không đi làm à?”

“Anh xin nghỉ.”

“Ồ.” Tô Ngộ ngoan ngoãn đi theo anh.

Có lẽ là bởi quá khắt trương, bữa sáng nay ăn tào phớ mà Tô Ngọ rất thích nhưng cậu hiếm có khi lại chỉ ăn có một chút, bộ dáng cực kì mất tập trung.

“Đừng lo, anh sẽ giúp em xử lý tốt, ăn thêm một chút nữa đi.” Trong lòng Viêm Phi Ngang rất đau lòng, cậu nhóc luôn rất nghiêm túc, đối với bất kì chuyện gì cũng vậy.

Tô Ngọ gật đầu, mà động tác sau đó rõ ràng đã trở nên máy móc, hoàn toàn không có cảm giác vui vẻ xán lạn như khi được ăn ngon trước kia.

Viêm Phi Ngang thở dài, không bắt ép cậu nữa, cầm đồ ăn cậu ăn còn thừa tới, ăn hết sạch.

Ngẩng đầu thấy Tô Ngọ vẻ mặt ngơ ngác nhìn mình, Viêm Phi Ngang liếm môi một cái, nói: “Không thể lãng phí đồ ăn.”

Tô Ngọ nhìn động tác liếm môi của anh, bỗng đỏ mặt.

Chuyện báo danh ở trường quả nhiên rất thuận lợi, chờ tới khi đã làm xong tất cả mọi chuyện, Tô Ngọ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lo cậu học ở trường không quen, Viêm Phi Ngang liền dẫn cậu đi dạo xung quanh trường một chút, nói cho cậu biết bình thường cậu lên lớp ở đâu, nhà ăn ở chỗ nào, nhà của họ ở hướng nào.

“Nếu không tìm được thì cứ gọi điện thoại cho Phi Tuyết, hôm nay nó cũng tới báo danh.” Mỗi một chuyện nhỏ, anh đều căn dặn rất kĩ càng.

“Được.” Tô Ngọ nghe lời gật đầu.

Đến trưa, Viêm Phi Ngang đưa cậu tới nhà ăn trong trường, nạp một khoản tiền vào trong thẻ ăn mới nhận của cậu.

“Đồ ăn ở đây nghe nói không tệ, thử một chút xem, không thích thì sau này ra ngoài ăn.” Viêm Phi Ngang cùng cậu xếp hàng mua cơm, sau đó tới một cái bàn cạnh cửa sổ ngồi xuống.

Tô Ngọ ném thử một miếng, mắt hơi sáng lên, “Ăn ngon.”

Trên mặt Viêm Phi Ngang lộ ra một nụ cười, “Ăn ngon thì ăn nhiều hơn một chút.”

Hai người ẩm áp ngọt ngào ăn cơm trong phòng ăn, bỗng nghe thấy Viêm Phi Tuyết chạy tới, gọi họ.

“Anh tư, chị dâu tư.” Cô gọi họ tiếng cũng không lớn, nhưng nhìn thấy họ trong trường mình, cô vẫn rất hưng phấn, vui vẻ.

“Lại đây ngồi, ăn chưa?” Viêm Phi Ngang ngoắc tay với cô.

“Vẫn chưa, chị dâu hôm nay cũng tới báo danh à.” Viêm Phi Tuyết ngồi xuống cạnh hai người, hưng phấn nhìn họ.

Viêm Phi Ngang đứng dậy lấy cơm cho cô, Tô Ngộ trừng mắt nhìn cô nói: “Hôm nay em đi học à? Trước đó cũng không thấy em đâu.”

“Chuyên ngành của em và chuyên ngành của anh chỗ học khá xa nhau.” Viêm Phi Tuyết nhìn xung quanh một chút, sau đó đứng dậy đi mua ít đồ uống về, đưa cho chị dâu tư của cô một chai rồi nói, “Sau này anh cũng sẽ đi học ở đây, tốt quá rồi, sau này chúng ta có thể cùng hành động.” Lần trước cô có tham dự vào chuyện kia của đàn anh Hàn, sau đó mới biết không ngờ người chị dâu thoát nhìn nhỏ tuổi của mình này lại giúp đỡ nhiều người đến vậy, cảm thấy rất có ý nghĩa, cũng rất thú vị, thế nên hy vọng có thể cùng cậu làm nhiều việc có ý nghĩa như vậy nữa.

“Được thôi, Phi Ngang bảo anh có gì không hiểu thì cứ hỏi em.” Tô Ngộ ngoan ngoãn nói.

“Không thành vấn đề! Em hiểu cái trường này tương đối rõ đó.”

Lúc hai người đang tán gẫu thì Viêm Phi Ngang bê cơm về cho cô, ba người ngồi cùng một bàn ăn cơm, vẫn rất làm người ta chú ý tới.

Nguyên nhân chủ yếu là bởi dung mạo của Viêm Phi Tuyết xinh đẹp, chẳng những học giỏi mà còn là hoa khôi của ngành, rất nổi tiếng trong trường, là đối tượng được nhiều nam sinh theo đuổi, có điều tất cả tình lực của cô đều tập trung trên chuyện học tập, không có cảm giác gì. Các nam sinh trộm nhìn lên cô một hồi, rồi lại chuyển lực chú ý sang hai người đàn ông khác cạnh đó, trong lòng đều đang lặng lẽ tính bàn tính gì đó không biết tên.

“Ở trường quan tâm tới Tiểu Ngộ một chút, em ấy không biết rất nhiều chuyện.” Trước khi đi, Viêm Phi Ngang dặn em gái.

“Ừm, em biết rồi anh tư, anh đừng lo.”

Viêm Phi Tuyết làm việc rất đáng tin, Viêm Phi Ngang dặn vài câu rồi định đi.

“Phi Ngang, chiều nay anh sẽ ở nhà chứ?” Đột nhiên phải hòa mình vào một nơi mới, một cộng đồng mới, trong lòng Tô Ngộ rất không muốn rời xa Phi Ngang, nhưng cậu biết có một số chuyện không thể quá ỷ lại Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang hiểu rõ tâm tình cậu khi nhìn vào đôi mắt to kia, trong lòng mềm mại, giơ tay xoa xoa đầu cậu, giọng nói cũng trở nên nhu hòa, “Sẽ, chờ em tan học, anh sẽ tới đón em.”

Tô Ngọ nghe vậy lập tức lộ ra nụ cười cực tươi, “Tốt quá rồi, vậy em chờ anh!”

Hai người lưu luyến không rời tạm biệt nhau, chờ đến khi Tô Ngọ trở lại trường, liền phải một lần nữa đối mặt với đủ các vấn đề, trong lòng cậu tuy rằng vẫn còn lo lắng, nhưng sức bay nhỏ kiên cường tuyệt sẽ không lùi bước! Sẽ càng không khiếp đảm!

Mới khai giảng cũng không có chuyện gì quá quan trọng, người trong cùng một lớp đều ngồi trong phòng học, mọi người làm quen với nhau một chút.

Học đại học năm nhất, cơ bản đều là người ngoại tỉnh, sinh viên ở thành phố thì còn khá hơn được một chút, còn người từ miền núi xuống thì nhận ra khá dễ dàng. Tô Ngọ cũng tự coi mình là một người từ “miền núi” xuống, nhưng bởi quần áo cậu mặc trên người thoát nhìn không tệ, tất cả mọi người đều cho rằng cậu là sinh viên thành phố.

“Xin chào, cậu là người thủ đô à?” Ngồi cạnh cậu là một nam sinh thoát nhìn rất gầy gò, cậu ta đã lén lút đánh giá Tô Ngọ rất lâu, lúc này cuối cùng cũng lấy hết dũng khí bắt chuyện với cậu.

“Xin chào, tớ, tớ là người ở đây.” Tô Ngọ bỗng bị bạn học xa lạ chào hỏi, cũng có chút sốt sắng, lời nói ra cũng chính là lời mà Viêm Phi Ngang đã dạy. Cũng không phải là do nói bản thân là người đến từ “miền núi” thì có gì không tốt, thực ra là do thân phận của chính Tô Ngọ quá kinh thế hãi tục, có thể giảm bớt đi chuyện nào thì hay chuyện ấy.

“Cậu thì sao?” Tô Ngọ nói xong liền vội vàng hỏi.

“Tớ là người tỉnh N, các thầy cô giáo đều nói đại học Thanh Tuệ rất tốt nên tớ liền chọn trường này, thật sự rất tuyệt.” Đại học Thanh Tuệ rất nổi tiếng, là nơi mà phần lớn các học sinh đều mơ ước được tới học, sinh viên kia dù bây giờ đã được học trong trường rồi nhưng trên mặt vẫn cứ mang theo sự sùng kính.

“Đúng rồi, tớ tên Triệu Ngôn, cậu tên gì.”

“Tớ là Tô Ngọ.”

Rất nhanh, Tô Ngọ đã làm quen được với người bạn học đầu tiên trong lớp, hai người nói chuyện cởi mở, sau đó còn hẹn nhau cùng lên lớp.

Sau khi làm quen với bạn học và giảng viên rồi, Tô Ngọ mới biết còn phải tự chọn khoa và sắp tới còn phải tham gia học quân sự.

“Học quân sự mất bao lâu vậy?”

Tan học, Tô Ngọ tìm tới Viêm Phi Tuyết đã đứng chờ cậu sẵn ở bên ngoài, hỏi cô một đồng lớn câu hỏi.

“Trường của chúng ta là nửa tháng, kiểu nội trú, thế nên không thể về nhà.” Viêm Phi Tuyết nói xong, trong lòng lại bắt đầu lo cho cậu.

Quả nhiên, Tô Ngọ nghe nói nửa tháng không thể về nhà, vẻ mặt liền thay đổi theo.

“Chỉ nửa tháng thôi, sống qua nửa tháng này rồi, sẽ không như vậy nữa, chị dâu tư, anh đừng lo.” Viêm Phi Tuyết rất sợ cậu sẽ lộ ra vẻ mặt đau khổ, cũng không biết nên an ủi làm sao, chỉ có thể lặp lại thời gian “nửa tháng” thêm một lần nữa.

Tô Ngọ nghe xong, trầm mặc một hồi, sau đó gật đầu, “Anh biết rồi, chỉ nửa tháng thôi, anh sẽ chịu được.”

Lần đầu từ khi quen biết phải rời xa Phi Ngang mà mình thích, hơn nữa vừa chia xa đã là nửa tháng, trong lòng Tô Ngọ đương nhiên sẽ không vui, nhưng mọi người ai cũng phải làm vậy, cậu đương nhiên không thể khác người, nếu không nhớ sau này các bạn học khác đều có thành kiến với mình thì phải làm sao bây giờ?

Nhưng vừa nghĩ tới chuyện phải rời xa lâu tới vậy không thể gặp mặt, trong lòng Tô Ngọ liền đau lòng, đau tới co rút. Cậu bây giờ bỗng hiểu được lời mà Trương Ngôn Cung đã nói với mình, cậu thật lòng thích Phi Ngang, nếu không sẽ không vừa nghĩ tới chuyện phải rời xa, đã đau lòng tới vậy.

Chiều tan học, Viêm Phi Ngang quả nhiên đứng hẹn tới đón cậu.

Tô Ngọ đi cùng với Viêm Phi Tuyết, “Em đi cùng anh nhé? Em có thể tới thăm nhà mới của bọn anh!”

Viêm Phi Tuyết rất muốn đi, nhưng mà... Cô liếc mắt nhìn anh tư tới đón người, lại liếc mắt nhìn chị dâu đáng yêu, cuối cùng vẫn cự tuyệt, “Để lần sau đi, lần sau em nhất định tới nhà anh làm khách!” Cô dù sao vẫn là một cô bé biết đọc hiểu ánh mắt mà.

“Vậy cũng được, tạm biệt.” Tô Ngọ nói lời tạm biệt với cô, lúc này mới chạy tới bên Viêm Phi Ngang.

“Hôm nay ở trường thế nào?” Viêm Phi Ngang theo thói quen nắm lấy tay cậu, cũng không thèm để ý tới ánh mắt của người xung quanh, dắt cậu đi ra ngoài.

“Rất tốt, em còn làm quen được với một bạn học mới...”

Hai người không lái xe mà nắm tay chậm rãi đi bộ về nhà, Viêm Phi Ngang chỉ thỉnh thoảng mới mở miệng hỏi một vài chuyện, dọc đường đi gần như đều là Tô Ngọ nói liên tục.

Về đến nhà, bàn ăn trong phòng ăn đã bày đầy món cho bữa tối.

“Oa! Phi Ngang, anh gọi thức ăn ngoài à?” Tô Ngọ vừa vào cửa đã hít hít mũi, sau đó men theo mùi thơm nhào tới bên bàn ăn.

“Anh nấu.” Viêm Phi Ngang cất balo của cậu xong mới thuận miệng đáp.

“Hả?”

“Những món này là anh nấu chiều nay, em nếm thử xem.” Viêm Phi Ngang kéo cậu, hai người cùng đi rửa sạch tay, rồi mới cùng ngồi xuống bên bàn ăn, cầm bát gấp thức ăn cho cậu.

Đầu tiên anh múc cho Tô Ngọ một bát canh sườn, không nghe thấy Tô Ngọ nói gì, nghi hoặc ngẩng đầu lên, kết quả lại thấy Tô Ngọ mang vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình.

“Thử một chút xem có thích không?”

“Phi Ngang! Không ngờ anh còn có thể làm ra món ăn ngon như vậy!” Hai mắt Tô Ngọ như có ánh sáng lấp lờ, sùng bái nhìn cậu.

Viêm Phi Ngang ho nhẹ một tiếng, bình tĩnh nói: “Từ rất sớm trước đây anh đã xa nhà, cũng học nấu một vài món, món biết làm cũng không nhiều.”

“Sao có thể chứ! Một bàn này đều là do anh làm, thật là lợi hại!” Trong mắt Tô Tiểu Ngọ, người có thể nấu ra đủ các món ăn ngon miệng như vậy, đều cực kì cực kì lợi hại, không ngờ Phi Ngang của cậu cũng có thể! Đúng là, đúng là làm cho người cực kì vui vẻ!

“Em ăn thử một chút xem.” Trên mặt Viêm Phi Ngang hơi nóng lên, có lẽ là do bất kì người đàn ông nào cũng sẽ không thể chịu được sự sùng bái không chút che giấu như vậy của người yêu, anh bị đôi mắt to kia của Tô Ngọ nhìn chăm chăm, không nhịn được liền muốn tiếp tục làm những điều khiến cho cậu càng thêm sùng bái, cơ mà điều này hiển nhiên không phù hợp với tính cách của Viêm thượng úy, thế nên anh nhịn lại.

“Ừm.” Tô Ngọ cực kì nể tình, một bữa này ăn tối bụng đều căng tròn lên, còn đau lòng lén dùng linh lực giúp tiêu hóa tốt hơn, vì muốn ăn sạch món do Viêm Phi Ngang nấu.

Một bữa ăn xong, Viêm Phi Ngang đứng dậy thu dọn bàn ăn, sóc bay nhỏ thì ngồi phịch trên ghế xoa bụng, một chút cũng không keo kiệt mà khách lễ: “Ăn ngon quá, ăn ngon quá! Phi Ngang anh thật lợi hại!”

Viêm Phi Ngang thấy bụng cậu cũng đã hơi căng lên, cau mày nói: “Lên trên đi dạo một vòng, không đem lại đây bụng.”

“Được.” Hôm nay Tô Ngộ vô cùng nghe lời, đương nhiên bình thường cậu cũng đã rất nghe lời rồi, chỉ là vừa nghĩ sắp tới sẽ phải rời xa Phi Ngang nửa tháng, thì lại càng thêm nghe lời.

Từ phòng ăn đi lên sân thượng, Tô Ngộ phát hiện toàn bộ những linh thực mà cậu trồng xuống đã mọc trở lại, trong đó còn có vài cây hoa phong lan đang từng chút một tản linh khí ra bên ngoài! Chuyện này làm cho không khí trên sân thượng tựa như lại càng ngọt ngào hơn ở những nơi khác, hơn nữa đứng trên sân thượng làm cho người ta cảm thấy cực kì cực kì thoải mái!

Tô Ngộ liền quay sang kiểm tra đám hoa thường mà mình gieo xuống cạnh ghế sofa một chút, cũng không biết có phải là do linh khí trên sân thượng dồi dào hay không mà những loại hoa này đã nảy mầm rất nhanh, đồng thời tốc độ sinh trưởng cũng rất mau lẹ, chỉ mới ngắn ngủi hai ba ngày, đã có cành lá xum xuê, xem ra chẳng mấy chốc là đã có thể nở hoa.

“Tuyệt vời.” Tô Ngộ thỏa mãn vỗ tay sau lưng đi vòng vòng xung quanh, bụng quả nhiên thoải mái hơn nhiều, trong lòng lại đang lập kế hoạch sau này sẽ phân chia quả của những linh thực này như thế nào.

“Đúng rồi, trái cây cho anh hai vẫn còn chưa đưa cho anh ấy.” Tô Ngộ chạy về phòng lật qua lật lại đồ còn dư lại trong bọc quần áo, cuối cùng cũng tìm được vài trái cây đỏ chót bên trong.

Toàn bộ linh thực trong bọc quần áo của cậu đã bị mang ra bên ngoài, nhưng vẫn còn không ít trái cây, hạt dễ tìm được trên núi lúc trước, được cậu đặt thành từng hàng trên giá, khi cần tìm rất tiện.

Viêm Phi Ưng chỉ là người bình thường, đồ ở nơi này của Tô Ngộ có thể cho anh ăn, cũng không giúp anh chăm sóc cho dạ dày, cho cơ thể được nhiều, Tô Ngộ do dự mấy ngày, cuối cùng cũng chọn được một loại trái.

Trong mấy trái cây này có linh khí.

Người bình thường cũng có thể ăn trái cây chứa linh khí nhưng con người bình thường nếu như ăn quá nhiều linh khí cùng một lúc, cơ thể yếu đuối sẽ không thể chịu nổi. Như mèo đen nhỏ ăn được bảo bối, bảo bối kia không chỉ làm cho linh đài của nó thức tỉnh mà còn cải tạo cơ thể của nó trên một mức độ nào đó, lúc này mới có thể khiến nó từ một con mèo nhỏ cái gì cũng không hiểu biến thành yêu tinh có ý thức như con người, chỉ là cải tạo cơ thể như vậy, cũng làm cho nó phải chịu nổi dẫn vận thống khổ khôn nguôi, tuy rằng trước đây nó chưa từng nhắc đến, nhưng Tô Ngộ lại từng gặp một người bạn là động vật cũng bước vào tu hành giống như nó, nên cậu hiểu rõ.

“Loại này hẳn là không có vấn đề.” Tô Ngộ không có nhiều kinh nghiệm phán đoán, anh hai Viêm đối tốt với cậu như vậy, cậu đương nhiên không muốn anh phải chịu dẫn vật, hay gặp phải chuyện gì đó khác, như vậy chỉ có thể thử từng chút một trước vậy, nói không chừng chờ cậu tìm ra được quy luật, sau này còn có thể cho Phi Ngang ăn!

“Phi Ngang, tối hôm nay chúng ta về nhà đi.” Tô Ngộ cầm trái cây chạy vào phòng, nói với Viêm Phi Ngang.

“Có việc gì à?” Viêm Phi Ngang đang đeo tạp dề rửa bát trong bếp, tay dính đầy bột, nghe vậy liền nghiêng đầu nhìn cậu một chút.

“Có, em tới đưa quà tặng anh hai, chúng ta về đưa cho anh ấy đi.” Tô Ngộ cười híp mắt nói.

Nhìn trái cây cậu cầm trong tay, anh gật đầu nói: “Được.”

Khi trở lại nhà họ Viêm đã muộn lắm rồi, nhưng lúc hai người về đến nhà, lại cảm thấy bầu không khí trong nhà có vẻ không ổn.

Viêm Phi Ngang cau mày, hỏi: “Mẹ, có chuyện gì vậy?”

“Còn không phải là do anh con sao, aizz, uống cho nhiều vào rồi đi bệnh viện.” Khang Văn Thanh còn chưa ngủ thở dài nói.

“Chuyện gì đã xảy ra vậy?” Về mặt Viêm Phi Ngang nghiêm túc hẳn lên.

Viêm Phi Ứng bây giờ dù là năng lực của bản thân hay là bối cảnh địa vị nếu như anh không muốn xã giao uống rượu, thì đương nhiên là không ai có thể bắt ép anh được, nhưng trên đời này, không có bất kì ai là tuyệt đối không hề có kẻ thù, người nhà họ Viêm có, Viêm Phi Ứng có, chuyện mà anh phải đối mặt, có một số chuyện đương nhiên không thể suy đoán theo lẽ thông thường.

“Cũng không có chuyện lớn gì, mẹ đã hỏi trợ lý của anh con, là thằng nhóc nhà họ Tạ, hai đứa không biết là đã có chuyện gì xảy ra, đi uống rượu với nhau, dạ dày Phi Ứng vốn đã không được tốt, lại say rượu, liền trực tiếp vào viện, aizzz.” Khang Văn Thanh vốn định tới bệnh viện, nhưng Viêm Phi Ứng lại không cho, mà muốn Viêm Vân Hải tới, có lẽ lại là chuyện công việc, thế nên tâm tình của bà lại càng không tốt.

“Chúng ta tới thăm anh hai đi, đúng lúc em có mang theo ít đồ muốn cho anh ấy ăn.” Tô Ngộ không hiểu những chuyện này, nhưng nghe nói anh hai Viêm phải vào bệnh viện, trong lòng cậu rất lo.

“Đi đi, về sớm một chút, muộn lắm rồi.” Khang Văn Thanh xoa xoa đầu cậu.

Khi họ đi tới sân, chợt nghe thấy một tiếng mèo kêu, Tô Ngộ quay đầu lại, liền nhìn thấy mèo đen nhỏ ngồi xổm thành một cục đen sì trong sân.

“Người muốn đi cùng với chúng ta hả?” Tô Ngộ ngồi xổm xuống nhẹ giọng nói chuyện với nó, “Anh hai bị bệnh rồi.”

“Mang ta đi cùng đi.” Mèo đen nhỏ nhảy lên vai cậu.

Tô Ngọ vuốt ve người nó, cùng Viêm Phi Ngang lên xe.

Bệnh viện cách nhà họ Viêm không xa, họ rất nhanh đã tới.

Phòng Viêm Phi Ứng ở chính là phòng bệnh một người, đã muộn thế này rồi bệnh viện không cho người nhà vào thăm, Tô Ngọ lo cho anh hai Viêm vậy nên một người, một mèo, một sóc bay làm chút phép thuật ẩn thân, lén lút đi lên phòng bệnh trên tầng.

Trong phòng bệnh, Viêm Phi Ứng và Viêm Vân Hải quả nhiên vẫn chưa đi nghỉ, nhìn thấy họ đều kinh ngạc.

“Sao mọi người lại đến đây?”

“Anh hai, em tặng cái này cho anh, anh ăn xong sẽ khỏe lại.” Tô Ngọ vừa vào phòng bệnh đã vội vàng lấy trái cây kia ra.

Viêm Phi Ứng biết cậu có không ít thứ tốt, cũng không từ chối mà cười nói: “Cám ơn em Tiểu Ngọ.”

Tô Ngọ cầm trái cây đi rửa sạch sẽ, lại cắt thành từng miếng đặt lên đĩa, chớp mắt dặn anh: “Trái cây này anh không thể ăn quá nhiều cùng một lúc, ném thử một chút trước đã.”

“Được.” Viêm Phi Ứng gật đầu, nghe lời cậu, nhón một miếng lên cho vào trong miệng.

Trái cây này vốn không chứa nhiều linh khí lắm, một miếng nhỏ này cho vào trong miệng, linh khí trong đó không chỉ không hề làm cho anh không chịu nổi, mà trong thịt của nó còn tựa như có đường phèn, theo cổ họng anh trượt xuống dạ dày. Viêm Phi Ứng hơi híp mắt lại, dạ dày vốn khó chịu bỗng tốt hơn nhiều, vật cậu nhóc cho anh đúng là linh đan diệu dược.

“Cám ơn em Tiểu Ngọ, thứ này rất hữu hiệu.” Viêm Phi Ứng chân thành nói cảm ơn.

“Anh hai đừng khách khí, cũng cảm ơn anh hai đã đưa thẻ hội viên cho bọn em.” Trên mặt Tô Ngọ nở nụ cười ngọt ngào, lại dặn tiếp, “Những quả này mỗi lần anh ăn một miếng, một ngày có thể ăn năm lần, khi nào ăn hết, dạ dày anh sẽ không còn khó chịu nữa, trái cây này trong thời gian ngắn cũng sẽ không hỏng hay biến chất.”

“Được.”

Đã muộn rồi, họ cũng không ở lại phòng bệnh lâu thêm, rất nhanh liền đi về, Viêm Vân Hải cũng đi cùng họ.

Viêm Phi Ứng cất trái cây còn lại thật cẩn thận, định mai rồi lại ăn, nằm trên giường định đi ngủ, ai ngờ lại chạm phải một thứ tròn tròn lông xù?

Vén chăn lên, quả nhiên liền nhìn thấy một con mèo đen sì không khác gì một cục than đá đang nằm lì ở đó, đã ngủ say sưa.

Viêm Phi Ứng: “...”

Bất đắc dĩ nằm trên giường, Viêm Phi Ứng còn tưởng rằng nằm cạnh vật nhỏ này sẽ không ngủ được, ai ngờ, trái lại, anh rất nhanh đã chìm vào mộng đẹp.

Sáng hôm sau, bệnh nhân Viêm Phi Ứng bị đánh thức, anh nhú nhú mày, khó khăn mở mắt ra.

Còn chưa thấy rõ tia sáng trong phòng, anh đã nhìn thấy một thiếu niên toàn thân trần trụi nằm nhoài ngay cạnh mình, nghiêng đầu, dùng một ánh mắt kì quái? quỷ dị?... nói chung chính là cái ánh mắt không phải là của “con người” nhìn con người để nhìn anh...

Viêm Phi Ứng: “???”

Đối phương bỗng lên tiếng, trong giọng nói lười biếng kia còn xen lẫn một chút thiếu kiên nhẫn, “Mau ngủ, bệnh nhân phải nghỉ ngơi thật tốt, xét anh từng mang cá khô đến cho tôi ăn, bốn miêu sẽ chăm sóc cho anh.”

Viêm Phi Ứng: “.....”

51. Chương 51

Quân sự năm nhất đại học Thanh Tuệ, thống nhất đưa tới một trụ sở huấn luyện khác tiến hành huấn luyện quân sự kiểu nội trú trong vòng nửa tháng, Viêm Phi Ngang đã biết điều này từ sớm, thế nên đã chuẩn bị tâm lý xong, nhưng Tô Ngộ rõ ràng là không thể chịu nổi.

“Phi Ngang, chờ em học quân sự xong, anh tới đón em có được không?” Tô Ngộ lưu luyến không rời nắm tay anh, trong đôi mắt to lại bắt đầu ngập nước.

“Được, anh sẽ tới đón em.” Trong lòng Viêm Phi Ngang thực ra cũng rất không muốn, nhưng anh theo thói quen luôn giấu cảm xúc trong lòng, không biểu lộ ra vẻ gì, người khác cũng không nhìn ra anh đang nghĩ gì.

“VẬY... em đi đây.”

Đôi mắt Tô Ngọ đầm lệ, nước mắt tưởng như sắp rơi xuống, Viêm Phi Ngang nhìn liền khó chịu, đưa tay tới dùng ngón cái lau cho cậu, nhẹ giọng nói: “Đừng khóc.”

Anh còn chưa dứt lời, nước mắt Tô Ngọ không thể nhịn thêm được nữa, bỗng oa lên một tiếng khóc òa lên, hai tay ôm chặt lấy cơ thể anh.

Trong lòng Viêm Phi Ngang bởi cậu khóc nên cực kì khó chịu, ôm lại người cậu, bàn tay lớn chốc chốc lại dùng sức xoa đầu và sống lưng cậu, hơi cúi đầu hôn lên mái tóc mềm mại của cậu.

Chỉ là người yêu dù có tiếc nuối tới mức nào thì chuyện nên làm vẫn phải làm, Tô Ngọ cuối cùng vẫn phải vừa bước vừa quay đầu lại nhìn mà đi vào trụ sở huấn luyện.

Nhìn bóng lưng cậu, Viêm Phi Ngang từ trước tới giờ lý trí luôn lấn át tình cảm lại phiền muộn một phen, sao có thể nở lòng bỏ Tô Ngọ lại một mình đây?

Ngoài trụ sở huấn luyện cũng có không ít bậc phụ huynh tới đưa con mình tới, Viêm Phi Ngang theo các phụ huynh đi khỏi, lúc lên xe, lại quay đầu liếc mắt nhìn tường vây cao cao bên ngoài trụ sở huấn luyện, lúc này mới nở má lên đi làm.

Gần đây anh bởi chuyện đi học của Tô Ngọ nên đã nghỉ làm tương đối nhiều, có điều bởi lãnh đạo Cục 9 vô cùng coi trọng quan hệ với Tô Ngọ, thế nên Cố Tinh Hà rất thoải mái phê duyệt cho anh.

Lái xe được nửa đường, anh nhận được điện thoại Viêm Phi Ưng gọi tới.

“Anh hai? Sao vậy?”

“Phi Ngang, Tiểu Ngọ có ở cùng với em không? Bảo cậu ấy nghe máy, anh có việc tìm.” Giọng nói sột ruột của Viêm Phi Ưng vang lên bên kia điện thoại.

“Không ở đây, em ấy vừa mới tham gia học quân sự.” Viêm Phi Ngang lo anh có chuyện gì, cau mày hỏi, “Sao vậy? Anh tìm em ấy có chuyện gì?”

Viêm Phi Ưng chắc một tiếng, chuyện này thật sự là không có cách nào nói ra, anh cũng không thể tự mình nói với em trai rằng —— mèo của hai người ở chỗ anh biến thành người...

“Anh hai?”

“Thôi, chờ cậu ấy về rồi lại nói vậy.” Viêm Phi Ưng thở dài, cúp máy.

Bây giờ anh vẫn còn ở trong phòng bệnh, mèo đen nhỏ... thiếu niên kia còn để trần cơ thể nằm nhào trên

giường bệnh của anh...

Anh không khỏi lau mặt, cuối cùng mới hỏi: “Chuyện của cậu... đến cùng là đã có chuyện gì xảy ra?”

Mèo đen nhỏ theo thói quen muốn liếm móng vuốt của mình, nhưng vừa mới thè lưỡi ra muốn liếm lại phát hiện móng mèo của mình đã biến thành ngón tay thon dài của con người, chỉ có thể buồn bực thả tay xuống, quay đầu lại liếc mắt nhìn anh một cái, giọng điện lạnh nhạt đáp: “Chính là hóa thành hình người.”

“Chuyện này... Tiểu Ngộ cậu ấy có biết không?” Viêm Phi Ứng lần đầu gặp phải chuyện như vậy, cảm thấy rất đau đầu.

Mèo đen nhỏ trời sinh trí thông minh đã rất cao, ngay lập tức y nghe ra từ trong những lời này của anh rằng anh cũng không hề biết rằng Tô Ngộ cũng là yêu tinh hóa thành người, đôi con người tựa như pha lê của y chuyển động, đáp lại: “Tôi ăn mấy trái cây của cậu ấy nên mới hóa thành hình người, cậu ấy vẫn chưa biết.”

Viêm Phi Ứng hoàn toàn chưa từng hoài nghi rằng Tiểu Tô Ngộ cũng là yêu tinh biến hình, dù sao trong mắt anh, cậu nhóc tuy rằng tướng mạo xuất sắc, nhưng con trai ở độ tuổi này, nhìn trông hơi thư sinh một chút cũng là bình thường, hơn nữa Tô Ngộ cho dù có nhìn trên phương diện nào cũng không hề cho người ta chút cảm giác yêu dị, sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy thanh thuần đáng yêu, không rành thế sự, mà yêu tinh mèo đen nhỏ trước mắt này lại hoàn toàn bất đồng.

Đôi mắt vừa lớn vừa tròn nhưng đuôi mắt lại hơi dài, xéch lên, cằm nhỏ cũng đầy đặn, vừa nhìn chính là loại yêu tinh sẽ câu hồn người kia...

“Chỉ có thể chờ cậu ấy học quân sự xong trở lại rồi lại nói.” Viêm Phi Ứng thở dài, mèo đen nhỏ là mèo Tiểu Tô Ngộ nuôi, cho dù có là yêu tinh, anh cũng không thể tùy tiện làm lộ chuyện này ra, nhờ bị đạo sĩ gì đó làm tổn thương (trong TV, hình như phim nào cũng diễn như vậy...), anh biết ăn nói thế nào với Tiểu Ngộ đây?

Học quân sự là một chuyện vừa khô khan vừa dằn vặt người, tháng chín, nắng gắt cuối thu vẫn cực kì độc ác, thiêu đốt sân luyện tập bằng xi măng, có thể lột một lớp da người, rất nhiều sinh viên được nuông chiều từ bé căn bản không chịu nổi thử thách như vậy, trực tiếp ngắt đi, ngã xuống thao trường.

Có điều những dằn vặt này chỉ có thể tác động tới người bình thường, tiểu yêu tinh Tô Ngộ lại hoàn toàn không hề cảm nhận được sự đau khổ này. Trên người cậu có lớp da lông tương đối dày, dưới ánh mặt trời trở nên cực kì oi bức, nhưng cậu lại có linh lực, hơn nữa trên thao trường lúc đứng yên tư thế của quân đội, không được nói tiếng nào, cậu còn có thể lén lút tu luyện, sẽ không có ai phát hiện ra.

Đương nhiên để bản thân trông không quá mức khác biệt với mọi người, cậu cũng sẽ để bản thân tiết ra chút mồ hôi trên mặt, để tránh làm người khác hoài nghi rằng cậu có thể chất gì đặc thù.

Huấn luyện viên nghiêm khắc đảo mắt nhìn qua cậu sinh viên thấp bé hàng đầu tiên, trên mặt không hiện

biểu cảm gì rõ ràng, trong lòng vẫn cảm thấy rất thỏa mãn, ngày đầu, ngày thứ hai học quân sự, mọi người vẫn có thể miễn cưỡng trụ lại được, nhưng mấy ngày sau đó, rất nhiều người đều không thể chịu nổi, cho dù có miễn cưỡng chịu đựng, cơ thể cũng khó tránh khỏi việc trở nên cứng nhắc, cậu sinh viên thấp bé này thoát nhìn gầy gò, không ngờ vẫn có thể ứng phó như thường tới tận bây giờ.

Huấn luyện viên gọi Tô Ngộ là cậu sinh viên thấp bé không phải là cố tình khinh chiều cao của cậu, tuy rằng thời gian gần đây Tô Ngộ cao lên không ít nhưng mấy cậu trai cùng tuổi không phải là một mét bảy lăm thì chính là mấy tên to con một mét tám, cậu còn chưa cao đến mét bảy, thật sự là không đáng chú ý tới, dù sao cậu cũng mới chỉ cao tới ngang xương quai xanh của Phi Ngang.

Nghĩ tới Phi Ngang, tâm tư Tô Ngộ không nhịn được bắt đầu bay lung tung ra bên ngoài, chỉ mới mấy ngày không được gặp người, cậu đã nhớ Phi Ngang quá rồi, nghĩ tới trong lòng cảm thấy khó chịu từng cơn. Từ trước tới giờ cậu chưa từng biết rằng, thích một người, ngoài chuyện vui vẻ, lại còn có thể làm cho người ta khó chịu tới vậy, thật muốn nhanh một chút trở lại bên cạnh anh.

Phi Ngang không biết là có nghĩ về cậu không?

Nghĩ tới chuyện này, trong lòng Tô Ngộ đang chưa xốt lại cảm giác có một chút ngọt ngào, Phi Ngang thực ra cũng thích cậu mà phải không, cậu có thể cảm nhận được, Phi Ngang chăm sóc cho cậu chu đáo cẩn thận, trầm mặc bảo vệ cậu, cậu cũng có thể cảm nhận được, những điều này đều là thứ tình cảm mang tên thích không tiếng động của Phi Ngang.

Vừa thống khổ lại khô khan sống qua vài ngày trong đợt học quân sự, Tô Ngộ đã có thể làm quen với kiểu sinh hoạt tập thể này.

Một ngày kết thúc buổi học quân sự trong ngày, Tô Ngộ theo thường lệ cùng bạn học Triệu Ngôn quen được vào ngày đầu đi học vùng vẫy tạt nước, thuận tiện tới nhà ăn mua cơm mang về phòng ngủ.

“Aizz, chút nữa chúng ta tới phòng y tế một chuyến đi, vai tớ tróc hết da ra rồi.” Triệu Ngôn nghiêng đầu nhìn vai mình một cái, buồn bực nói.

“Được thôi.” Tô Ngộ gật đầu.

Đừng thấy Triệu Ngôn cũng gầy gò nhỏ bé mà lầm, cậu ta cũng là người giống như Tô Ngộ, rất được huấn luyện viên quý, có thể chịu được huấn luyện cường độ cao, tư thế đứng quân đội cũng là tiêu chuẩn. Cậu ta là trẻ con từ nông thôn lên, trước đây còn đang học lớp 12, cậu cũng thường thường làm việc cùng người lớn, thế nên quân huấn mức độ này, cậu ta vẫn có thể miễn cưỡng chịu đựng được. Đợi cho tới lúc hai người cùng tới phòng y tế, mới phát hiện đã có rất nhiều học sinh đang truyền nước ở đây.

Có nữ sinh thấy hai người Tô Ngộ đi vào, đôi mắt sáng rực lên. Tô Ngộ tuy rằng tướng mạo trẻ con nhưng mặt rất dễ nhìn, hơn nữa da dễ vừa trắng lại mềm, đúng là rất giống loại hình tiểu thụy đang hot, rất dễ làm cho các nữ sinh yêu thích.

Hai người bước vào phòng y tế, Triệu Ngôn đi lấy thuốc, Tô Ngọ thì đứng cạnh chờ cậu ta.

“Xin chào, tớ nghe nói cậu học ở học viện Y bên kia, tên cậu là Tô Ngọ phải không.” Một giọng nữ ghé vào bên tai cậu cất lên.

Tô Ngọ nghiêng đầu nhìn, thấy là một cô gái đáng vẻ xinh đẹp, cũng cười híp mắt đáp lại: “Xin chào, tớ là Tô Ngọ...”

Tính cách cậu tốt, nói chuyện cũng dịu dịu dàng dàng, chẳng mấy chốc các nữ sinh đều vây quanh cậu nói chuyện, không ngờ còn rất được các cô bé hoan nghênh.

Triệu Ngôn lấy thuốc xong trở lại, Tô Ngọ liền vẫy vẫy tay với những nữ sinh kia, nói: “Vây tớ đi trước đây, sau này nói chuyện sau nhé, tạm biệt.”

“Tạm biệt” Mấy cô bé cười hì hì cũng vẫy tay với cậu.

“Cậu được nữ sinh hoan nghênh phết đấy nhỉ.” Triệu Ngôn hâm mộ nói.

“Hoan nghênh?” Tô Ngọ chớp mắt vài cái, nghĩ một lát rồi nói, “Các bạn ấy đều rất đáng yêu.” Hoàn toàn không hiểu nổi Triệu Ngôn hâm mộ mình ở điểm nào.

Triệu Ngôn cười lắc đầu, cùng cậu cầm hộp cơm và chai nước về kí túc xá, vừa đi vừa nói: “Bạn nữ vừa nãy bắt chuyện với cậu, nghe nói là hoa khôi mới được bầu chọn ra, dù là các đàn anh hay là các bạn học vừa mới vào trường, đều có rất nhiều người muốn theo đuổi đấy.”

“Hoa khôi là gì?” Tô Ngọ nghe mà không hiểu gì cả.

“Hoa khôi chính là nữ sinh xinh đẹp nhất trong số nữ sinh năm nhất hoặc năm hai.” Triệu Ngôn rất ngạc nhiên bởi ngay cả chuyện này mà cậu cũng không biết.

Tô Ngọ gãi gãi mặt nói: “Là rất đẹp ấy hả, nhưng mà vẫn chưa đẹp bằng Phi Tuyết.”

“Phi Tuyết là ai?”

“Viêm Phi Tuyết, em gái của Phi Ngang.” Bây giờ Tô Ngọ chỉ cần nhắc tới những người hoặc những chuyện liên quan tới Phi Ngang thì đều cảm thấy rất tự hào.

“Oa! Đó là nhân vật hoa khôi cấp ngành cấp trường luôn rồi! Học muội vừa mới vào học không so được! Cơ mà không ngờ cậu lại biết hoa khôi ngành cơ đấy, thật lợi hại!” Sau khi Triệu Ngôn nhập học liền ở trọ trong trường luôn, thế nên rất nhanh cậu ta đã biết được các nhân vật nổi tiếng trong trường qua đám

cùng ở kí túc xá.

“Ừm, Phi Tuyết đúng là rất đẹp, có phần giống với Phi Ngang.” Ý là đương nhiên Phi Ngang cũng rất tuần tú!

“Nghe cậu nhắc tới ‘Phi Ngang’ này rất nhiều lần, anh ta rốt cuộc là ai vậy?” Triệu Ngôn tò mò hỏi.

“Phi Ngang...” Tô Ngọ hơi dừng lại, sau đó nghiêm túc đáp, “Phi Ngang anh ấy là người tớ thích, rất thích rất thích, chính là kiểu thích ấy.”

...

Hai người một đường vừa nói vừa quay lại kí túc xá, Triệu Ngôn thế mới biết không ngờ cậu đã có người thích, hơn nữa đối tượng còn là một người đàn ông! Cũng may tuy rằng bây giờ còn rất nhiều người ở nông thôn bảo thủ không tiếp thu được hôn nhân đồng tính thì đa số người trẻ tuổi vẫn có thể tiếp thu được, ban đầu Triệu Ngôn kinh ngạc, nhưng rồi cũng rất nhanh cậu ta phản ứng lại được, cũng có gì đâu chứ, hơn nữa cả đám trai đẹp yêu nhau, những người bình thường như họ mới càng có đường sống!

Triệu Ngôn đẩy cửa kí túc xá ra, hai người vừa mới đi vào, đã cảm giác bầu không khí bên trong không được ổn lắm.

Triệu Ngôn kịp phản ứng, bất động thanh sắc kéo Tô Ngọ đi tới vị trí của họ, tận lực không tiếp xúc với những người khác.

Nhưng hiển nhiên, dự định của cậu ta đã thất bại, một nam sinh trông vạm vỡ thô lỗ cùng kí túc xá bỗng khoanh tay, đập một cước lên giá giường sắt, gắt lên với họ.

Triệu Ngôn cau mày, Tô Ngọ căn bản không hiểu đã có chuyện gì xảy ra, còn đang có kế hoạch định đi giặt quần áo. Chỗ họ không có phòng giặt quần áo, thế nên quần áo chỉ có thể tự tay mình giặt.

“Này, thằng nhãi kia.” Nam sinh thoát nhìn vạm vỡ cường tráng bỗng hô lên một tiếng về phía họ.

Lúc này Tô Ngọ mới phản ứng lại, ngẩng đầu nhìn một cái, vừa vặn đối diện với ánh mắt bất thiện của nam sinh kia, kinh ngạc hỏi: “Cậu gọi tôi à?”

Triệu Ngôn không kịp cản lại, trong lòng lập tức lo lắng, trong mỗi một nhóm sinh viên mới, bao giờ cũng dễ gặp phải một vài nhân vật quyền thế, cậu ta tuy rằng không muốn cúi đầu trước người khác nhưng thói đời chính là như vậy, kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, có thể không dây tới bọn họ thì đừng dây vào. Cậu ta khẽ giặt giặt áo Tô Ngọ một chút, ra hiệu cậu chớ chọc vào đối phương.

“Xì, đúng đấy, chính là mày.” Đối phương hếch cằm lên với cậu, liếc mắt nhìn hộp cơm của cậu, nói: “Mang

hộp cơm của mày tới đây.”

“Cậu muốn xem hộp cơm của tôi à?” Tâm tư Tô Ngộ mẫn cảm, cảm giác đối phương không ổn, cậu cảm thấy khó hiểu nhưng cũng không có cách nào xử lý.

“Mày cũng có mắt đấy, lấy ra đây cho ông mày xem mày đã mua cái gì.”

“Ồ.” Tô Ngộ gật đầu, cầm lấy hộp cơm mở ra, ngoan ngoãn giới thiệu với cậu ta, “Tôi mua canh bí nấu sườn, Phi Ngang nói ăn món này rất tốt, còn cả thịt băm xào với nấm hương và ớt xanh, trứng xào cà chua, với cải xanh nữa, món nào ăn cũng ngon...”

Tên kia rõ ràng là đã bị lời nói cằn nhằn liên miên của cậu làm phiền, bỗng lại đá thêm một cước nữa lên giường sắt, cắt lời Tô Ngộ. Nhân lúc Tô Ngộ còn đang mờ mịt, cậu ta nhanh chóng đi tới, giơ tay ra muốn cướp lấy hộp cơm trong tay Tô Ngộ.

Tô Ngộ tuy rằng thích thức ăn ngon, nhưng chưa bao giờ giữ phần, keo kiệt không cho ai, có điều đó là chỉ đối với người có thiện ý với cậu mà thôi, đối phương vừa giơ tay ra liền muốn cướp, Tô Ngộ theo phản xạ lui về phía sau, động tác không lớn, lại dễ dàng tránh thoát bàn tay đưa đến của cậu ta.

Nam sinh thò tay ra lại vồ hụt, nhất thời thẹn quá hóa giận, bàn tay to như cái quạt cói trực tiếp lướt về phía đầu cậu.

Triệu Ngôn sợ tới mức mặt mũi trắng bệch cả lại, cậu ta hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu khuôn mặt non nớt của Tô Ngộ bị lòng bàn tay to tướng như thế kia tát lên thì sẽ sưng đến mức nào, cậu ta muốn kéo Tô Ngộ ra nhưng lại bị những người khác cản lại. Mà trong kí túc xá, những người khác hoặc làm việc, tỏ vẻ không liên quan tới mình, hoặc là ôm tâm tình xem trò vui, ai cũng không có ý ra tay cứu giúp.

Triệu Ngôn sợ chết khiếp, ngay lúc cậu ta đang gặp đến độ không biết làm sao, thì tình thế đã chuyển biến trong thời gian cực ngắn!

Giường sắt hai tầng một bên, Tô Ngộ còn thiếu một chút nữa mới được một mét bảy và tên to con vạm vỡ một mét tám mấy đứng đối diện nhau, bầu không khí giường cung bạt kiếm, trong lúc tất cả mọi người trong kí túc xá đều cho rằng Tô Ngộ thấp bé nhất định sẽ chịu thiệt thì sự thật là Tô Ngộ lại thò cánh tay thon dài ra, dễ dàng bắt được cái tay đang lao đến, mà cái tay to kia, ngay cả muốn rút về cũng không được!

Trong ánh mắt kinh ngạc của tất cả mọi người, tên to con kia đỏ mặt, cằn rẳng nói: “Mày, mày buông ra!”

Hàng lông mày của Tô Ngộ nghiêm nghị, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trong lúc học quân sự, nghiêm cấm lén lút ẩu đả, sẽ bị phạt, huấn luyện viên đã từng nói trước đây!”

Tên to con đỏ mặt nói: “Tao biết rồi, mày buông ra đi!” Cậu ta nói xong liền đưa một tay kia lên dùng lực

rút tay đang bị nắm của mình ra, vẫn không thể rút lại được, cũng không dám lại chạm vào tay Tô Ngộ nữa.

Trong kí túc xá tổng cộng có tám cái giường sắt, mỗi cái hai tầng, tổng cộng có mười sáu người ở, lúc này đa số mọi người đều đang ở trong kí túc xá, đứng nhìn cái cậu nhóc thấp bé họ vẫn luôn không để vào mắt lại có thể dễ dàng chế trụ tên to con vẫn luôn làm mưa làm gió trong kí túc xá kia, một tay kia còn đang cầm hộp cơm hũy còn mở nguyên của mình, nửa chút miễn cưỡng cũng không có, vẻ mặt của tất cả mọi người đều trở nên vô cùng kì quái.

Tô Ngộ nhìn cậu ta không yên lòng xác nhận lại: “Cậu sẽ không lại tìm tôi đánh nhau nữa chứ?”

“Không, sẽ không!” Tên to con đỏ mặt tía tai, cũng không dám phản bác lại lời của cậu.

Tô Ngộ thấy cậu ta đúng là không có ý định thay đổi quyết định, lúc này mới buông tay cậu ta ra, sau đó nói với Triệu Ngôn đã bị đẩy vào trong góc rằng: “Chúng ta đi ăn cơm đi, đồ ăn sắp nguội cả rồi.”

“... Được, được.” Vẻ mặt Triệu Ngôn khiếp sợ nhìn cậu, nửa ngày sau mới hiểu ra mà gật đầu.

Kí túc xá có quy định không được ăn trong phòng, Tô Ngộ và Triệu Ngôn liền cùng nhau ra ngoài ăn, để lại đám sinh viên kinh dị nhìn nhau trong kí túc xá.

“... Có chuyện gì xảy ra vậy, mày đánh không lại cậu ta?” Một nam sinh sau khi Tô Ngộ đi rồi mới bắt động thanh sắc đi tới bên cạnh to con, thấp giọng hỏi.

“Sức, sức mạnh của cậu ta quá lớn, tao căn bản không nhúc nhích được.” Giọng của to con nghe rất uất ức.

“Lẽ nào cậu ta từng luyện võ?” Nam sinh vẫn còn đang suy đoán, sau đó tự nhủ nói, “Xem ra càng phải nói cho Đình Đình biết, người như thế sau khi kết hôn rất thích bạo lực gia đình.”

...

Triệu Ngôn cùng Tô Ngộ ra khỏi kí túc xá, sau đó hai mắt tỏa sáng nhìn bạn học của mình, “Cậu thật là lợi hại! Tên to con kia cậu có biết không? Vừa mới vào học, có rất nhiều bạn học có hảo cảm với hoa khôi, đều bị nó dùng nắm đấm giáo huấn, hơn nữa động một chút là thích gờ nắm đấm lên, cực kì đáng ghét!”

“Hả? Như vậy thật đáng ghét, sao có thể dễ dàng sử dụng vũ lực với người khác chứ?” Tô Ngộ rất đồng tình với cậu ta, cậu là một sóc bay nhỏ yêu chuộng hòa bình mà.

“Lại nói, có phải là cậu từng học võ không? Thật không ngờ đấy, tay chân cậu nhỏ bé thế này mà.” Triệu Ngôn tò mò chọt chọt tay cậu một chút.

Tô Ngọ bị cậu ta chọt tới bị nhột, cười hì hì né sang một bên một chút, rất tự hào nói: “Không học võ, nhưng Phi Ngang có dạy tớ một vài chiêu thức khổng chế người khác.”

Nhìn vẻ tự hào trên khuôn mặt cậu một hồi, Triệu Ngôn thở dài nói: “Xem ra cậu thật sự rất thích ‘Phi Ngang’ này.” Ba câu cũng không quên nhắc tới tên của anh ta một lần.

“Ừm!” Tô Ngọ gật mạnh đầu, cực kì thích.

Bởi chút động tác của Tô Ngọ buổi chiều, không còn ai dám tới gây sự với cậu nữa, cho dù có càng có nhiều nữ sinh tới làm thân với cậu hơn, thì cũng không còn ai dám nhảy ra nhiều lời một câu nữa, còn sau lưng thâm oán hận thì cũng không dám để cậu biết.

Tô Ngọ lại không có tâm trí đâu để ý tới những chuyện này, nửa tháng, đối với cậu mà nói vô cùng gian nan, ban ngày cần làm nhiều chuyện còn đỡ, buổi đêm nằm trên tấm phản cứng không hề mềm mại, bên cạnh cũng không có hơi thở của Phi Ngang, thậm chí cũng không thể gọi điện thoại trò chuyện với anh, mới thật sự là chuyện làm cho cậu khó chịu.

Vì vậy vào lúc này cậu thích nhất làm một chuyện, chính là lén lấy một tấm ảnh cậu và Phi Ngang chụp chung từ trong bọc quần áo ra, lén lút nhìn mặt anh dưới ánh trăng. Mỗi lần vào lúc này, cậu sẽ không nhìn được rơm rớm nước mắt, nhưng tất cả nước mắt đều bị cậu kiên cường nín lại, bởi Phi Ngang không ở bên cạnh, sẽ không có ai ôn nhu lau cho cậu.

Trong kí túc xá bỗng vang lên âm thanh nho nhỏ, Tô Ngọ nhìn thấy Triệu Ngôn bò dậy từ trên giường, lén lút vòng ra phòng vệ sinh đằng sau, cậu hình như ngửi được một mùi, có hơi quen quen. Nghĩ kĩ lại, hình như giống cái mùi trên cái quần lót cậu làm bẩn hôm trước?

Vì vậy, ngày hôm sau, vào giờ nghỉ của buổi huấn luyện, Tô Ngọ lén hỏi thăm Triệu Ngôn về chuyện này.

Triệu Ngôn cũng cảm thấy ngại, nhưng lại nghĩ cả hai đều là nam sinh, cũng không còn nhỡ nhó nữa, ho khan một tiếng rồi đáp: “Còn không phải là chuyện đó sao, đàn ông ai mà khổng chế được, cậu hiểu mà.”

Tô Ngọ: “???”

Dấu chấm hỏi trên đầu cậu như đã sắp ngưng tụ thành hình khối, Triệu Ngôn vốn đã nhỡ nhó không muốn nói, nhất thời mặt trở nên đỏ rần, lại khụ khụ rồi mới nói: “Chỉ, chỉ là giặt quần lót mà thôi, cậu đừng bảo tớ là cậu chưa từng tự mình giặt nhé!”

“Lần này đổi thành Tô Ngọ đổ mặt, cậu cũng không biết là xuất phát từ tâm thái gì, giải thích: “Có, tớ có từng tự mình giặt.”

Triệu Ngôn gơ tay nện một quyền lên vai cậu, mặt đầy ám muội nháy mắt với cậu, “Vậy cậu còn hỏi, aizz đúng rồi, tớ nghe nói học trưởng trong trường có rất nhiều tài nguyên, chờ tớ tìm được tài nguyên tốt

từ chỗ người khác sẽ gửi cho cậu một bản, có điều phải nói rõ trước, chuyện này phải trả lễ lại, cậu có thứ tốt gì, cũng không được giấu giếm giấu đây đây.”

Thế là Tô Ngộ đầy mặt mờ mịt gật đầu, tuy rằng không hiểu rốt cuộc là cái gì, nhưng nghe qua có vẻ rất lợi hại!

Mười lăm ngày huấn luyện như địa ngục, tuy rằng gian nan nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng được. Khi huấn luyện viên tuyên bố giải tán, Tô Ngộ căn bản là không để ý tới chuyện về kí túc xá dọn đồ đã chạy vội về phía cửa lớn.

Viêm Phi Ngang tới sớm hai giờ, một là sợ tắc đường làm muộn giờ hẹn với Tô Ngộ, Tô Ngộ sẽ không vui, hai là anh đương nhiên là cũng nhớ Tô Ngộ.

Khác với nỗi nhớ cuộn trào kia của Tô Ngộ, anh lại là nỗi nhớ lâu dài, mỗi buổi tối khi lặng lẽ một mình, trong đầu sẽ luôn không tự chủ được mà bắt đầu nhớ lại từng chút một từ khi quen biết cậu nhóc, hồi tưởng lại cảm giác được lấp đầy khi ôm thiếu niên trong lòng. Tô Ngộ ngây thơ đơn thuần, nhưng lại nhiệt tình, hào phóng, tình cảm mãnh liệt của cậu chưa bao giờ che giấu, nhiệt liệt tỏa ra nhiệt độ nóng bỏng ra với người mà cậu thích nhất.

Viêm Phi Ngang lại không phải là động vật máu lạnh không có tình cảm, mỗi ngày đều được cậu thích như vậy, sao có thể không có cảm giác?

Chỉ là cho tới tận bây giờ, anh vẫn cho rằng cậu bé còn quá nhỏ, anh không nên cũng không thể nảy sinh tình cảm không nên có với cậu, thế nên một khi phát hiện có bất kì chỗ nào không đúng, anh sẽ dùng toàn lực áp chế ngay.

Nhưng đàn ông trời sinh không phải là sinh vật ưa cảm giác bức bối, cướp đoạt và nắm lấy mới là bản năng của họ, Viêm Phi Ngang cũng vậy, tuy rằng chưa từng nói với người khác bao giờ, nhưng thực ra thật sâu trong lòng anh cũng từng phỉ nhổ, khiển trách, thức tỉnh bản thân, chỉ là đều không có tác dụng gì, hiệu quả rất nhỏ...

“Phi Ngang!” Một giọng nói lạnh lạnh của thiếu niên vang lên, làm gián đoạn tâm tư của anh, ngay sau đó, anh nhìn thấy một thiếu niên, mang theo khuôn mặt tươi cười vui sướng mừng rỡ, vọt nhanh như đạn chui vào lòng anh.

Một tay tiếp được “đạn nhỏ” vào trong lòng, trên mặt Viêm Phi Ngang cũng nở nụ cười, ôm chặt lấy thiếu niên trong lòng.

“Phi Ngang! Em rất nhớ anh!” Tô Ngộ chôn mặt nơi ngực anh, dùng sức cọ tới cọ lui, hít thật sâu khí tức trên người Viêm Phi Ngang, lại có chút không nhận được mà rơi nước mắt.

Viêm Phi Ngang vuốt sống lưng cậu, cúi đầu hôn lên mái tóc cậu, nhẹ giọng đáp lại cậu, “Anh cũng rất nhớ em.”

52. Chương 52

Hai người vong ngã, ôm chặt lấy nhau ngay trước cửa của trụ sở huấn luyện, tùy tiện phát tiết nỗi nhớ đối phương mấy ngày nay.

Cũng may bây giờ các học viên khác vẫn còn đang thu dọn đồ đạc trong kí túc xá, ở cửa tạm thời không có ai cả.

Có điều rất nhanh Viêm Phi Ngang đã nghe thấy có tiếng bước chân của sinh viên đi ra, anh ngẩng đầu lên từ mái tóc của Tô Ngộ, Viêm Phi Ngang vuốt vuốt lưng cậu, thấp giọng nói: “Được rồi, mau đi thu dọn đồ đạc của em rồi còn về nhà.”

“Ừm.” Tô Ngộ áp mặt nơi ngực anh, gật đầu, lúc ngẩng đầu lên Viêm Phi Ngang phát hiện khóe mắt cậu đã đỏ lên, có chút đau lòng, giờ tay đưa ngón cái vuốt ve mắt cậu.

“Đi thôi.” Ngăn lại cảm xúc càng lúc càng mềm mại trong lòng, anh nắm tay cậu chủ động đi vào trong sân trường.

“Đúng rồi, Phi Ngang, em có đạt được giải đó! Huấn luyện viên nói biểu hiện của em cực kì tốt!”

“Tiểu Ngộ thật lợi hại, thật giỏi.”

“Hi hi...”

Khi họ trở lại kí túc xá, bên trong đã không còn lại mấy người.

Triệu Ngôn còn chưa đi, thấy cậu trở lại nhất thời thở phào nhẹ nhõm, “Tớ còn tưởng cậu quên luôn thu dọn đồ đạc của cậu đó, không thấy cậu đâu cả.”

Cậu ta nói xong mới nhìn thấy người đàn ông cao to đứng bên cạnh Tô Ngộ, ngẩng ra hỏi: “Vị, vị này chính là ‘Phi Ngang’ mỗi ngày cậu đều nhắc tới đấy hả.”

“Đúng vậy, giới thiệu với cậu, anh ấy chính là người tớ thích, Phi Ngang.” Tô Ngộ lén liếc mắt nhìn Viêm Phi Ngang một cái, khuôn mặt có chút đỏ lên, tiếp theo cậu giới thiệu tiếp, “Đây là Triệu Ngôn, bạn học của em.”

“Xin chào, cảm ơn cậu khoảng thời gian này đã chăm sóc cho Tiểu Ngộ.” Viêm Phi Ngang khẽ gật đầu với Triệu Ngôn.

“À, không cần khách khí, cậu ấy cũng chăm sóc cho em nhiều mà.” Triệu Ngôn khi đối diện với tầm mắt của Viêm Phi Ngang, cảm thấy áp lực chút lớn một cách khó giải thích, giọng nói cũng không tự chủ được mà nhỏ đi. Trong lòng thầm nói, thật giống với huấn luyện viên vừa tạm biệt họ, thật nghiêm khắc!

Viêm Phi Ngang vừa liếc mắt nhìn đã biết Tô Ngộ ở giường nào, anh đi tới giúp cậu thu xếp đồ đạc, thấy đứa nhỏ thời gian này mặc dù không có anh ở bên nhưng vẫn sắp xếp đồ đạc và giường mình rất ngăn nắp, cảm giác trong lòng có chút vi diệu.

Dọn đồ xong, Viêm Phi Ngang trực tiếp vác đồ trên lưng mình, vỗ vỗ vai Tô Ngộ, “Đi thôi.”

“Ừm.” Tô Ngộ nắm tay anh, nhớ tới điều gì đó lại nói với Triệu Ngôn, “Đúng rồi, Triệu Ngôn, cậu có muốn ngồi cùng xe với bọn tớ quay lại thành phố không? Nhà của hai người bọn tớ rất gần trường học.” Bây giờ cậu đã rất gần bó với ngôi nhà nhỏ kia, khi nói tới đều trực tiếp gọi là “nhà của hai người”, chứ không gọi bằng bất kì cái tên nào khác.

“Hả? Vậy có được không?” Triệu Ngôn ngượng ngùng gãi đầu một chút.

“Tieten mà.” Tô Ngộ quay đầu lại liếc nhìn Viêm Phi Ngang, thấy đối phương gật đầu với mình, trên mặt là vẻ vui sướng hài lòng.

“Vậy thì làm phiền hai người, tớ còn đang muốn vào thành phố mua ít đồ đây.” Triệu Ngôn cũng không khách khí, cười híp mắt cùng họ đi ra ngoài.

“Đi thôi, cậu muốn đi đâu, bọn tớ có thể đưa cậu đi.” Hôm nay sẽ có xe trực tiếp đưa họ trở lại trường, nhưng muốn xuống xe giữa đường thì lại không tiện.

Vào trong thành phố, Viêm Phi Ngang đưa Triệu Ngôn tới thẳng khu trung tâm mua sắm mà cậu muốn tới, lúc này mới mang Tô Ngộ về nhà.

Họ cũng không trở lại nhà họ Viêm ngay, mà về thẳng ngôi nhà gần trường học này.

Tô Ngộ không thể chờ đợi để được về nhà, mỗi một nơi trong nhà đều là hình ảnh cậu cảm thấy nhớ mong nhất trong khoảng thời gian này, Tô Ngộ từ từ ngắm hết cả ngôi nhà một lượt, trong mắt lại bắt đầu ầng ậc nước mắt, đây là nhà của cậu và Phi Ngang.

Viêm Phi Ngang cất đồ cho cậu xong xuôi, lại thấy cậu nước mắt lã chã nhìn tất cả đồ vật trong nhà, theo phản xạ anh đi tới, sau đó ôm người vào trong lòng.

“Phi Ngang, em rất nhớ anh.” Tô Ngộ không nhịn được lại nói lời này ra, đây là điều cậu khắc ghi sâu nhất trong đáy lòng.

“Ừ, anh cũng rất nhớ em.” Viêm Phi Ngang nhẹ giọng đáp lại cậu, Tô Ngộ dù không ở nhà, trong nhà này, mỗi một chỗ, đều có bóng dáng của cậu, cậu vội vàng, cậu vui vẻ, cậu xoay xung quanh, mỗi một bóng người đều được mắt anh “thu” lại theo thói quen, vào buổi tối yên ả, anh không ngừng phát lại những hình bóng đó.

Hai người đắm chìm trong bầu không khí chia xa được gặp lại, rất lâu sau cũng chưa tách nhau ra, mãi đến tận lúc bụng Tô Ngộ vang lên tiếng kêu ục ục, Viêm Phi Ngang mới lấy lại tinh thần, trên mặt không nhịn được nở nụ cười tươi.

“Đi thôi, đi ăn trước đã.” Viêm Phi Ngang kéo cậu ra khỏi nhà. Anh vốn định tự mình nấu cơm chờ Tô Ngộ về ăn, nhưng bởi ra khỏi nhà sớm hai tiếng, thời gian không còn kịp, liền gọi điện thoại thẳng tới nhà hàng gần đó đặt bàn ăn.

“Chúng ta đi ăn gì vậy?” Tô Ngộ nắm tay anh, lắc qua lắc lại trong không trung, vui sướng như một con thỏ nhỏ vừa mới lượm được một củ nấm đang quay trở lại hang của nó.

“Thịt nướng, thích không?” Viêm Phi Ngang cũng để cậu tùy tiện lắc cánh tay mình, chỉ là nắm lấy tay cậu càng thêm chặt.

“Oa! Chắc chắn ăn sẽ rất ngon! Em muốn ăn!” Tô Ngộ vừa nghe đã muốn chảy nước miếng, cậu vẫn chưa từng ăn thịt nướng ở nhà hàng đâu, có điều cậu từng cùng ra ngoài với Viêm Phi Tuyết ăn thịt xiên nướng, mùi cực kì thơm, từ vị ngon của xiên thịt nướng kia, hoàn toàn có thể tưởng tượng được thịt nướng ăn sẽ ngon tới cỡ nào!

Trên mặt Viêm Phi Ngang vẫn còn nguyên nét cười, định hôm nay không khống chế lượng ăn của cậu nữa.

Nhà hàng thịt nướng làm ăn rất tốt, có thể nói là ở trong nước, phàm là thức ăn nấu không tệ, không gian sạch sẽ hợp vệ sinh, thì việc làm ăn sẽ đều không kém, dù sao người thích ăn uống đáng yêu như Tô Ngộ có thể nói là có rất nhiều. Nhà hàng thịt nướng này, ông chủ và Viêm Phi Ứng có chút quen biết, thế nên Viêm Phi Ngang cũng có thể hội viên trong tay, không những có thể gọi điện thoại đặt bàn trước mà còn có thể được giảm giá, có đồ uống đi kèm.

Lại nghĩ tới anh hai mình, Viêm Phi Ngang bỗng nói: “Đúng rồi, anh hai nói có việc muốn nhờ em giúp đỡ, đợi chút nữa chúng ta ăn xong thì về nhà chính một chuyến.”

“Được, anh hai tìm em có chuyện gì vậy?” Tô Ngộ nhìn thịt nướng trên khay nướng, nuốt nuốt bọt cái ực.

“Không biết, anh có hỏi, nhưng anh ấy không nói.” Viêm Phi Ngang thấy một miếng thịt đã chín, gấp lên đặt vào cái đĩa trước mặt Tô Ngộ, dặn, “Cẩn thận bỏng miệng.”

“Ừm.” Tô Ngộ nhìn miếng thịt óng ánh mỡ, căn bản là không kịp đợi, rất xa xỉ mà dùng linh lực thổi cho nguội đi một chút, không kịp chờ đã nhét thịt vào trong miệng nhỏ.

Thơm, thơm, thơm quá rồi!!! Ăn ngon ngon!!!

Tô Ngọ ăn tới mặt mày hạnh phúc, đôi mắt to mơ hồ hơi híp lại, trên cái miệng nhỏ nhẩn màu phấn hồng toàn là dầu mỡ.

Viêm Phi Ngang nhìn cậu như vậy, bỗng cảm giác máu toàn thân nóng lên, nhưng lại nhìn trên khuôn mặt kia vẫn còn mang nét trẻ con, trong lòng lại thở dài, tìm một bạn trai nhỏ tuổi, đúng là tự dằn vặt mình.

Thịt nướng quả thực ăn quá ngon, quá thơm, còn có cả Phi Ngang bên cạnh vẫn luôn giúp cậu nướng thịt, tiện thể thổi nguội cho cậu nữa, Tô Ngọ cảm thấy cuộc sống thần tiên mà cây thông lớn từng miêu tả với mình chẳng qua cũng chỉ đến thế này là cùng!

Vì vậy chuyện đương nhiên là Tô Tiểu Ngọ đã ăn cực no.

Lúc hai người đi ra khỏi nhà hàng thịt nướng, Tô Ngọ đã no tới mức sắp không thể nhúc nhích được, Viêm Phi Ngang không nói gì, nhưng lại đau lòng, gần như đã sắp nữa bế cậu rời khỏi nhà hàng thịt nướng.

“Cho dù có ăn ngon cũng phải biết tiết chế chứ.” Viêm Phi Ngang dìu cậu tới chỗ ngồi, giơ tay gõ lên trán cậu hai cái, giáo dục. Trong lòng quyết định, sau này vẫn phải khống chế không cho nhóc này ăn nhiều quá mới được.

Trong đôi mắt Tô Ngọ lúc nào cũng có ánh nước, “nước mắt lưng tròng” nhìn Viêm Phi Ngang nói: “Nhưng tại ăn ngon quá mà!” Từ sau khi cậu xuống núi, gần như mỗi ngày đều được ăn những món ngon khác nhau, điều này làm cho thú hoang nhỏ gần như coi ăn là trời sao có thể khống chế được đây!

Viêm Phi Ngang không biết nên nói cậu thế nào nữa, cũng ngồi lên xe, đưa tay qua thăm dò, bàn tay lớn trùm lên cái bụng căng lên của cậu, nhẹ nhàng xoa cho cậu một hồi, Tô Ngọ cuối cùng cũng coi như là thoải mái hơn một chút. Thực ra cậu hoàn toàn có thể dùng linh lực giúp tiêu hóa nhanh hơn, nhưng cậu lại không nỡ, sau khi đến xã hội con người rồi cậu mới biết linh lực của mình thật sự là rất ít, một khi gặp phải chuyện hoàn toàn là không đủ dùng, thế nên mỗi lần có thể tiết kiệm thì nên tiết kiệm lại.

Chuyện ăn nhiều quá làm bụng khó tiêu này, nghĩ một chút liền cảm thấy thật là xấu hổ, đương nhiên cũng không nên làm lãng phí quá nhiều linh lực!

Hai người đứng hẹn quay trở lại nhà họ Viêm, trên đường Viêm Phi Ngang gọi một cuộc điện thoại cho anh hai mình.

“Tiểu Ngọ học quân sự xong rồi à? Vậy để giờ anh về nhà.” Viêm Phi Ứng nghe được tin này, cũng không biết nên thở ra một hơi hay là nên có cảm xúc gì khác, nói chung tâm tình rất phức tạp, rất vi diệu.

Thời gian mèo đen nhỏ có thể biến thành hình người mỗi ngày không lâu nhưng cũng không biết có phải là do cảm thấy biến thành hình người sẽ làm diện tích tiếp xúc thân thể với con người càng nhiều hay không

mà mỗi ngày chỉ cần có cơ hội, y sẽ lập tức biến thành hình người, sau đó dán thật chặt lên người Viêm Phi Ứng.

Cũng không biết có phải là do thiên tính của loài mèo hay không mà mèo đen nhỏ tuy rằng lớn như vậy rồi cũng chưa từng trải qua việc thân cận với con người, nhưng từ khi cùng Tô Ngộ tới nhà họ Viêm, lại có sự tiếp xúc với Viêm Phi Ứng, liền thích tập tính dựa sát vào con người này, loài mèo trời sinh thích làm theo ý mình, nếu cảm thấy như vậy rất thoải mái, y đương nhiên sẽ không miễn cưỡng bản thân mình, cho dù đã hóa thành hình người cũng thế.

Chỉ là y thì được thoải mái, lại đáng thương Viêm tổng ở bên ngoài cũng là đàn ông độc thân kim cương gần nắp, bây giờ ngày nào bên cạnh người cũng là một thiếu niên thôi thì không nói, thiếu niên này đã vậy còn không thích mặc quần áo, y không mặc quần áo cũng đành thôi, nhưng lại cứ phải dán sát lên người anh. Viêm tổng ngủ, y chui vào trong ổ chăn, lúc đang nghỉ ngơi lại nằm nhoài trên đùi anh, khi anh muốn đi tắm lại muốn đứng ở cửa phòng tắm nhìn theo, đi vệ sinh cũng nhìn, khi làm việc cũng phải chen trên ghế ngồi đặt trước màn hình máy tính của anh, dán thật sát, thật chặt trên lưng anh, cơ thể vẫn trần truồng, cũng không ngại ngùng, hoảng loạn...

Có điều bị một thiếu niên nhỏ yếu dã như vậy, luôn thích để trần cơ thể như vậy chen chúc đã thành thói quen, bây giờ chủ nhân người ta về rồi, Viêm tổng vốn công việc và cuộc sống bị ảnh hưởng nghiêm trọng, trong lòng lại bắt đầu có chút không nở...

Khụ, nói chung chính là mang theo tâm tình phức tạp như vậy, kéo dài tới giờ tan làm buổi chiều, Viêm Phi Ứng một lần nữa mang theo mèo đen nhỏ đã biến trở về nguyên hình quay về nhà họ Viêm.

Khi Tô Ngộ về tới nhà họ Viêm, bụng cuối cùng cũng không còn quá khó chịu nữa, nhưng vẫn thành thật đi bộ tiêu cơm trong sân với Viêm Phi Ngang.

Khang Văn Thanh nghe nói cậu ăn bị đầy bụng, cũng dở khóc dở cười, lập tức nghĩ tới chuyện khi cậu còn ở trên núi, tu hành với sư phụ mình, chắc là cũng không được ăn nhiều thứ tốt, lại bắt đầu cảm thấy đau lòng, “Sau này muốn ăn gì cứ bảo Phi Ngang dẫn con đi ăn, đừng sợ không có tiền, mẹ có!”

“Cảm ơn mẹ.” Tô Ngộ lập tức gật mạnh đầu, nói tới ăn cả khuôn mặt đều nụ cười hạnh phúc.

Viêm Phi Ứng ôm mèo đen nhỏ đi vào sân, Khang Văn Thanh còn hơi ngạc nhiên, cười nói: “Con không sợ mèo nữa à?”

“Con có lúc nào sợ mèo đâu? Chỉ là trước đây không thích lắm thôi mà.” Viêm Phi Ứng giải thích.

“Anh hai, cảm ơn anh đã giúp em chăm sóc Tiểu Hắc.” Trong lòng Tô Ngộ vẫn còn có chút trách nhiệm với mèo đen nhỏ, chỉ có điều từ khi cậu đến nhà họ Viêm, chuyện phải làm nhiều hơn, mèo đen nhỏ cũng chỉ có thể tự mình tìm tới người khác đòi ăn, thường xuyên bị cậu quên mất.

“Đừng khách khí, được làm việc vì Tiểu Ngộ anh rất vinh hạnh.” Viêm Phi Ứng cười híp mắt xoa đầu cậu.

Tô Ngọ nói với mèo đen nhỏ đang được anh ôm trong lòng: “Xin lỗi, thời gian này ta phải tham gia học quân sự, không chăm sóc được cho người.”

“Không sao cả.” Thời gian này mèo đen nhỏ cảm thấy rất thoải mái, hóa thành hình người có thể ăn được rất nhiều thức ăn của con người, còn có thể “ôm” con người mỗi ngày, y rất hưởng thụ.

Mắt Viêm Phi Ứng thấy cậu nói chuyện với mèo đen nhỏ, tuy rằng lời mèo đen nhỏ vào tai anh chỉ còn lại tiếng mèo con kêu, trong lòng anh lại hơi động, nói với Tô Ngọ: “Tiểu Ngọ em tới đây một chút, anh có chuyện muốn nói với em.”

“Được, anh hai có chuyện gì vậy?”

Viêm Phi Ứng mang họ trở lại phòng mình, Viêm Phi Ngang cũng theo tới, họ vào thư phòng ngồi xuống, sau khi chắc chắn là không còn ai trong tòa nhà, Viêm Phi Ứng mới đặt mèo đen nhỏ lên bàn, sau đó nhìn chăm chăm Tô Ngọ: “Tiểu Ngọ, khụ, Tiểu Hắc, mèo đen nhỏ là yêu tinh à?”

Tô Ngọ còn tưởng là anh định nói tới chuyện về trái cây kia, nghe thấy anh nói chuyện lại là về mèo đen nhỏ liền có chút sững sốt.

“Em không biết sao?” Viêm Phi Ứng hiểu lầm ý cậu, hơi cau mày.

Mèo đen nhỏ ngồi chồm hổm trên bàn, lúc này mới nói với Tô Ngọ: “Ta có thể biến hình rồi, là nhờ trái cây người cho ta ăn lần trước.”

“Hả?! Sao có thể như vậy được!” Tô Ngọ cũng giật mình nhưng cậu phải tu luyện chừng một trăm năm mới có thể biến hình được! Mèo đen nhỏ từ khi sinh ra đến giờ, cũng tuyệt đối không thể vượt qua nhiều năm như vậy!

Mèo đen nhỏ nói: “Ta cũng không biết, có điều chắc hẳn là trái cây này đã cải tạo cơ thể của ta.”

Lời y nói hơi hợt, mà Tô Ngọ nghe xong lại ngây ngẩn cả người, phàm là chuyện cải tạo cơ thể như vậy, cũng phải chịu nổi thống khổ và nguy hiểm cực lớn! Đặc biệt là yêu tinh gần như không có bao nhiêu linh lực như mèo đen nhỏ, có thể cải tạo thành công, tỷ lệ sống sót thực sự rất thấp!

“Người làm loạn quá rồi đấy!” Tô Ngọ cau mày, vô cùng không đồng ý mà nhìn y.

“Không sao cả, không phải là ta vẫn còn sống đấy sao?” Mèo đen nhỏ nói như ông cụ non.

Tô Ngọ nhìn một hồi vào đôi mắt tựa như pha lê của mèo đen nhỏ một hồi, bỗng hơi hiểu ra. Mèo đen nhỏ là mèo hoang, tính tình thực ra có một chút cao ngạo của mèo lưu manh, cũng rất hiểu thẳng, thế nên Tô Ngọ thậm chí còn không biết sau khi y ăn trái cây này lại lên lút trốn đi một mình chịu đựng nổi thống khổ,

bởi mèo đen nhỏ không muốn để cậu nhìn thấy. Mèo đen nhỏ thậm chí có lẽ còn nghĩ, nếu như y không thể sống qua được, chết ở bên ngoài, cũng không muốn để Tô Ngộ biết, y vì ăn đồ của cậu cho nên mới chết.

Trong lòng Tô Ngộ có chút khó chịu lại rất cảm động, tuy rằng cậu và mèo đen nhỏ không ở chung với nhau nhiều, nhưng mèo đen nhỏ thực ra rất dễ tâm tới cậu, họ là bạn rất thân.

“Sao vậy? Có phải là cơ thể cậu ấy có vấn đề gì không?” Viêm Phi Ứng hơi sốt sắng, thân mật sống chung lâu ngày với nhau như vậy rồi, anh dần dần cũng rất yêu quý nhóc mềm mại này, đương nhiên không muốn y xảy ra chuyện.

“Không phải.” Tô Ngộ lắc đầu, cau mày nói, “Bây giờ cậu ấy đã không sao rồi.”

“Vậy em...” Về mặt này thấy thế nào cũng không giống như không có chuyện gì, Viêm Phi Ứng nói thầm trong lòng.

Tô Ngộ hơi cúi đầu nghĩ một lát, sau đó ngẩng đầu lên nghiêm túc nói với Viêm Phi Ứng rằng: “Anh hai, cảm ơn anh đã giúp em chăm sóc cho Tiểu Hắc lâu như vậy, Tiểu Hắc cậu ấy có thể hóa thành hình người, em sẽ dạy cậu ấy tu luyện, đồng thời nhất định sẽ không để cậu ấy ra ngoài làm chuyện hại người, thế nên anh có thể giúp bọn em giữ bí mật được không?”

Viêm Phi Ứng ngơ ngác, lập tức nghiêm túc bảo đảm: “Đương nhiên không thành vấn đề, anh hai đồng ý với em.”

Lúc này Tô Ngộ mới yên tâm, quay đầu lại nghiêm túc giao hẹn với mèo đen nhỏ: “Tiểu Hắc, bắt đầu từ hôm nay cậu phải chăm chỉ tu hành với tôi biết chưa? Còn nữa, sau này gặp phải chuyện gì, nhất định phải nói cho tôi biết, không thể lén lút một mình chịu đựng nữa, bằng không chính là không coi tôi là bạn bè.”

Mèo đen nhỏ nhìn cậu một hồi, bỗng nhiên hừ một tiếng, hất đầu, lăm lăm nói: ” Biết rồi.”

Tô Ngộ đưa tay vuốt lông trên lưng mèo đen nhỏ, tâm tình mới trở nên tốt lên.

Bởi hai anh em nhà họ Viêm đều không nghe được lời mèo đen nhỏ nói, chỉ nghe thấy Tô Ngộ nói một mình, cảm thấy rất mơ hồ.

Phòng cho mèo đen nhỏ sau này gặp chuyện tương tự lại trốn đi, Tô Ngộ lại nói lại với hai người, cuối cùng ngay cả Viêm Phi Ứng cũng cảm thấy thực sự đúng là quá kinh hiểm!

Anh nhìn về phía mèo đen nhỏ, một cậu nhóc tròn tròn, mềm mại, nhỏ tựa một cục than quả bàng như vậy, lại có thể cao ngạo, làm người kinh ngạc tới vậy. Sau đó anh bỗng nhiên nhớ lại một chuyện nhỏ, có một ngày hình như anh đúng là có phát hiện ra nhóc này trong một góc sân, lúc đó, bộ dáng của nhóc thoát nhìn cực kì yếu ớt, trên người toàn là vết thương, Viêm Phi Ứng còn tưởng rằng y bị mèo hoang bên ngoài bắt nạt, vội đưa y tới bệnh viện thú y khám, mua thuốc cho y, chăm sóc y một quãng thời gian, sau đó

cũng không dám nói cho Tiểu Tô Ngộ biết, sợ cậu đau lòng... Chẳng trách mèo đen nhỏ lại nói sẽ chăm sóc anh, thì ra không chỉ là bởi cá khô nhỏ...

Mèo đen nhỏ bị ánh mắt kia của Viêm Phi Ứng nhìn tới lông cũng dựng đứng cả lên, lập tức nhào lên mặt anh, ngữ khí ác liệt nói: “Nhìn gì mà nhìn! Phàm nhân ngu ngốc!”

Tô Ngộ – người duy nhất trong phòng có thể nghe hiểu: “...” Mèo đen nhỏ này, cậu có kêu lớn tới cỡ nào thì cũng vô dụng thôi, anh hai không nghe được.

Bởi lo không biết trái cây kia có thể mang lại tác dụng phụ gì không, Tô Ngộ lại dùng linh lực kiểm tra cơ thể cho mèo đen nhỏ một lần, sau đó chắc chắn cơ thể y đúng là không có vấn đề gì khác, chỉ là linh lực của y vẫn vô cùng ít ỏi, thế nên cũng khó có thể duy trì hình người cả ngày giống Tô Ngộ.

Mèo đen nhỏ vẫn rất thích biến thành hình người, thế nên y nghiêm túc tu luyện với Tô Ngộ, sau một tháng mỗi ngày đã có thể ổn định biến thành hình người hai tiếng.

Sau khi học quân sự về, Tô Ngộ chính thức đi học, dưới sự trợ giúp của Viêm Phi Tuyết, Viêm Phi Ngang và cả bác sĩ Đường, cậu cuối cùng cũng chọn mấy môn có chương trình học có thể giúp cậu hiểu sâu và rõ hơn về cơ thể con người, đồng thời cũng chọn các chương trình học khác như giải phẫu động vật.

Tô Ngộ là thú hoang từng trải qua tranh chấp chỉ vì một chút đồ ăn, cậu cũng không sợ mấy cảnh máu me — đây đều là quy tắc khôn sống mòng chết của tự nhiên — vì vậy cậu không có vấn đề gì với môn giải phẫu học này.

Sau khi chính thức lên lớp học không được bao lâu chính là kì nghỉ quốc khánh rất dài, nhiều nhân viên trong Cục 9 đều lên thương lượng xem sẽ đi đâu chơi, Viêm Phi Ngang trước đây luôn không để ý tới chuyện này, kì nghỉ đối với anh mà nói, chính là thời điểm tăng cường huấn luyện cho bản thân, nhưng lần này lại có chút động tâm, anh vẫn chưa thực sự cùng Tô Ngộ ra ngoài chơi. Nghĩ đến cậu nhóc nếu như biết hai người họ sẽ ra ngoài chơi sẽ vui vẻ thế nào, Viêm Phi Ngang lại càng động lòng.

“Aizzz, quốc khánh mà ra ngoài chơi chính là để nhìn đầu người, lão đại, em khuyên anh nên từ bỏ ý định này đi.” Đối với chơi, Mạnh Thực quả thực rất có kinh nghiệm, biết được ý định của anh liền lập tức khuyên nhủ.

“Vậy, cậu có đề cử gì không?” Viêm Phi Ngang không ngại học hỏi kẻ dưới.

Mạnh Thực ho khan hai tiếng, bắt đầu phân tích cho anh, “Du lịch nước ngoài thì thôi, người Cục 9 chúng ta không có cơ hội, nhưng có thể tìm một vài điểm du lịch không quá nổi tiếng trong nước tới chơi một chút, nước ta đất rộng của nhiều, nơi như vậy có rất nhiều chỗ, chút nữa em cho anh một danh sách, anh có thể chậm rãi nghiên cứu.”

Viêm Phi Ngang gật đầu, cảm thấy anh ta nói rất có lý.

Hai người tranh thủ lúc rảnh rồi mới tán gẫu, lão đại Cục 9 Cố Tinh Hà ở bên rất sát phong cảnh mà gõ cửa, hắng giọng một cái, mặt đầy nghiêm túc nói: “À ừm, tôi cũng không phải là muốn quấy rầy các cậu đâu nhưng thân là người lãnh đạo, tôi phải nói thẳng với mọi người một lần, kì nghỉ vẫn còn xa lắm, hai người thu tâm tình lại ngay cho ông! Làm tốt việc cho ông đi rồi muốn chơi thế nào thì chơi!”

Mạnh Thực địa vị “thấp”, không dám phản kháng lão đại đại, lè lưỡi một cái ngoan ngoãn trở lại vị trí.

Viêm Phi Ngang thì quay đầu lại nhìn, hỏi hần: “Có chuyện gì?”

“Tới phòng làm việc nói đi.” Cố Tinh Hà nháy mắt ra hiệu với anh.

Hai người liền đi tới phòng làm việc kia.

Đóng cửa lại, sắc mặt Cố Tinh Hà hơi khó coi, quay đầu lại nhìn Viêm Phi Ngang một cái, cau mày hỏi: “Phi Ngang, người nhà họ Tạ cậu có biết không.” Lời hần nói là câu trần thuật chứ không phải là câu nghi vấn.

“Biết.” Viêm Phi Ngang gật đầu.

“Hừ.” Cố Tinh Hà giơ tay xoa xoa mi tâm, “Tôi được “long văn” bí mật truyền tin cho, người nhà họ Tạ có quấy nhiễu trong...”

Trong phòng ngoại trừ cánh cửa ra vào kia thì cũng không có bất kì cái cửa sổ nào, không khí trong phòng trầm mặc, cuối cùng, Cố Tinh Hà hỏi: “Làm sao bây giờ?” Hỏi câu hỏi này ra, hần cũng cảm thấy bản thân thật vô dụng, hần là lão đại Cục 9, nhưng có rất nhiều người, nhiều chuyện, hần hoàn toàn không có năng lực “khai đao”, chẳng lẽ còn không phải là kẻ vô dụng hay sao?

“Nên làm gì, lại phải làm sao bây giờ.” Viêm Phi Ngang cuối cùng cũng nói.

...

Tô Ngộ đã hẹn Triệu Ngôn cùng ăn cơm trong nhà ăn, trên đường lại gặp Viêm Phi Tuyết, thế là ba người cùng đi tới nhà ăn.

Cùng tới nhà ăn với hoa khôi ngành, cục đất nhỏ Triệu Ngôn đã sắp không biết đi đường như thế nào nữa rồi, hồn cũng sắp thăng thiên.

“Anh, chiều nay anh có tiết không, không có thì em tới nhà anh chơi nhé, em còn chưa được đến nhà anh đâu.” Viêm Phi Tuyết bây giờ mỗi lần thấy Tô Ngộ, trong tay sẽ theo thói quen cầm lấy hai chai nước, một chai cho mình, một chai cho chị dâu mình, hết cách rồi, mỗi lần thấy chị dâu ăn uống, quả thực trông càng ngon miệng hơn cả quảng cáo!

Có điều hôm nay cô lại đưa chai nước còn lại cho Triệu Ngôn.

“Được rồi, vậy để anh bảo Phi Ngang nấu nhiều thức ăn một chút cho bữa tối, em tới nhà anh ăn cơm đi.” Tô Ngộ cười híp mắt nói.

“Oa, không ngờ anh tư còn đích thân nấu ăn đấy, ừm, mùi vị thế nào vậy?” Viêm Phi Tuyết hiểu kì chịu không nổi, anh tư trước đây trong ấn tượng của cô chính là ông già cứng nhắc, cô căn bản không dám tưởng tượng bộ dáng anh tư đeo tạp dề loay hoay trong bếp đâu! Chút nữa nhất định phải lên chụp vài tấm cho mọi người cùng xem!

“Ăn rất ngon! Tay nghề của Phi Ngang cực tốt!” Tô Ngộ nói đến Phi Ngang của cậu, không bao giờ có chuyện không tốt.

Viêm Phi Tuyết bị cậu chọc cười, lại vô cùng hâm mộ, anh chị tư của cô thật là hạnh phúc!

Đến nhà ăn, Triệu Ngôn muốn cảm ơn cô vì đã đưa mình đồ uống, chủ động yêu cầu đi lấy cơm giúp cô, Viêm Phi Tuyết thì chịu trách nhiệm giữ chỗ.

Chờ hai người quay trở lại, lại nhìn thấy Viêm Phi Tuyết đang nói chuyện với mấy cô gái ngồi gần đó.

Sau khi Tô Ngộ đi qua, lại thấy cô cau mày hỏi: “Sao có thể thảm như vậy? Bọn tớ đều chưa từng nghe tới tin này.”

Cô gái bàn bên thần thần bí bí nói: “Nghe nói là trường mình giấu chuyện, nội tạng đều không còn! Cơ thể cũng không còn nguyên vẹn, tớ còn nghe nói, sinh viên kia là do gặp phải quỷ, cậu cũng biết tòa nhà cũ kia vẫn luôn có truyền thuyết ma quái mà, trước đây tớ còn không tin...”

Viêm Phi Tuyết thở dài, thực ra trước đây cô cũng không tin chuyện quỷ thần nhưng sau khi biết chuyện của đàn anh Hàn, cô lại tin.

“Hai người nói chuyện gì vậy?” Tô Ngộ tò mò hỏi.

Viêm Phi Tuyết lo chuyện này sẽ ảnh hưởng tới khẩu vị của cậu, nên cô nói: “Ăn cơm đã, ăn xong lại kể cho hai người nghe.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhat-ky-sau-khi-ket-hon-cua-chuot-manh>